KATE MOSSE

SEPULCRUL

KATE MOSSE

SEPULCRUL

Traducere din limba engleză
MONICA ȘERBAN

CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOSSE, KATE
Sepulcrul / Kate Mosse; trad.: Monica Șerban – București:
RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978 973 103 828 5

I. Șerban, Monica (trad.)

821.131.1 31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

KATE MOSSE
Sepulchre
© Mosse Associates Ltd 2007
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008????
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978 973 103 828 5

Mamei mele, Barbara Mosse, pentru primul pian.

Și, ca întotdeauna, mult iubitului meu Greg – pentru toate lucrurile din prezent, din trecut și pentru cele ce vor veni.

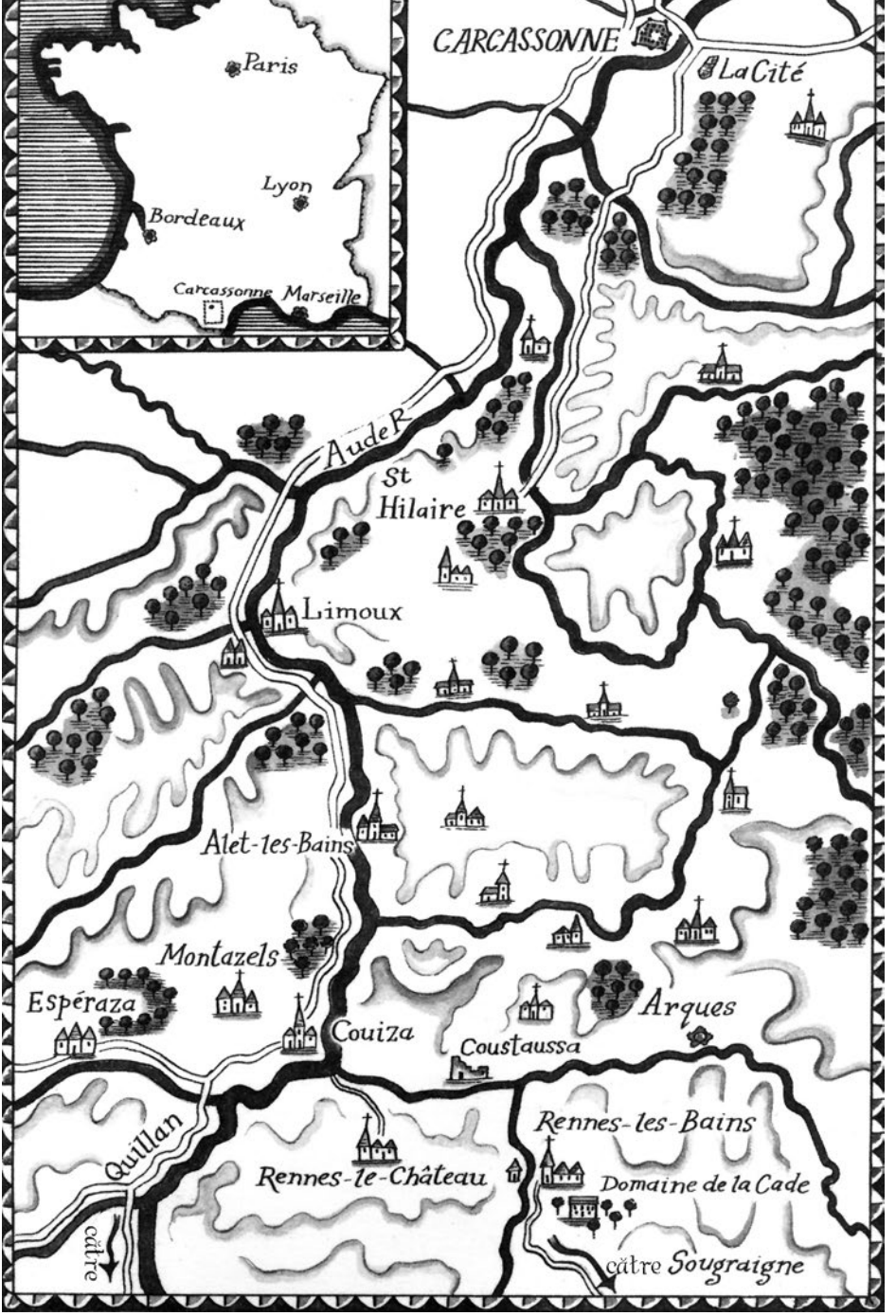
Paris
Lyon
Bordeaux
Carcassonne
Marseille
CARCASSONNE
La Cité
Aude R.
St Hilaire
Limoux
Alet-les-Bains
Montazels
Espéraza
Couiza
Coustaussa
Arques
Quillan
Rennes-le-Château
Rennes-les-Bains
Domaine de la Cade
cätre
cätre Sougraigne

Cuprins

Prolog • 11

Partea I • 17
Partea a II-a • 69
Partea a III-a • 127
Partea a IV-a • 189
Partea a V-a • 229
Partea a VI-a • 305
Partea a VII-a • 349
Partea a VIII-a • 425
Partea a IX-a • 459
Partea a X-a • 543
Partea a XI-a • 569
Partea a XII-a • 631

Epilog • 655
Nota autorului • 665
Mulțumiri • 667

Mormântul

Pe-o noapte de catran și zgură
Dacă vreun bun creștin smerit
Pe-ascuns lâng-o dărâmătură
Îngroapă trupul tău slăvit,

Aici, când stelele sfioase
Vor clipoci, de somn buimace,
Păianjenii vor țese plasa
Și viperele pui vor face;

Vei auzi întruna peste
Osânda bietei tale țeste
Hăulituri de lupi hoinari

Și vrăjitoare costelive
Hârjoana babelor lascive
Și sfatul sumbrilor coțcari.

Charles Baudelaire, 1857

L'âme d'autrui est une forêt obscure où il faut marcher avec précaution.

Sufletul omului este o pădure întunecată în care ceilalți trebuie să-și croiască drum cu multă grijă.

Scrisoare, 1891
Claude Debussy

Adevăratul tarot este simbolismul; nu vorbește altă limbă și nici nu oferă alte înțelesuri.

O descriere în imagini a tarotului, 1910
Arthur Edward Waite

PROLOG

Martie 1891

Miercuri, 25 martie 1891

Povestea noastră începe în orașul osemintelor. Printre aleile celor morți. Pe bulevardele, cărările și potecile tăcute ale cimitirului Montmartre din Paris, un tărâm de morminte, cu îngeri de piatră și năluci ale celor uitați chiar înainte ca trupurile să li se răcească sub apăsarea pământului reavăn.

Povestea noastră începe cu cei care veghează porțile, cu sărăntocii și cu nevoiașii lipsiți de orice nădejde ai Parisului, care au venit până aici să tragă foloase de pe urma nenorocirii altuia. Cerșetorii, gură-cască și telalii cu privire ageră, comercianții de coroane și negustorii de mărunțișuri, fetișcanele care meșteresc flori de hârtie și dricurile cu acoperământul lor ca smoala și geamuri fumurii, ce așteaptă încremenite.

Povestea noastră începe cu o înmormântare ce lasă senzația unei pantomime. Un modest anunț plătit în *Le Figaro* a dat de știre în privința locului, a zilei și a orei, dar cu toate acestea puțini veniseră. Un grup răsfirat, văluri cernite și mantouri de dimineață, ghete lăcuite și umbrele bizare ce slujesc drept pavăză în calea stropilor nepoftiți ai lunii martie.

Léonie stă lângă mormântul deschis, alături de fratele și mama ei. Chipul său izbitor de frumos abia se întrezărește prin dantela neagră. De pe buzele preotului se scurg vorbe banale și rugăciuni întru iertarea păcatelor, care însă nu ating și nici nu încălzesc inimile celor prezenți. Cu pielea unsuroasă, slut, cu gulerul alb și mototolit și cu pantofi grosolani cu catarame, preotul nu știe nimic despre minciunile și înșelăciunile care îl aduseseră în fața acestei bucăți de pământ din arondismentul 18, de la marginea de nord a Parisului.

Ochii lui Léonie sunt uscați. Ca și preotul, nu are habar de ceea se petrece în această zi umedă. Crede că ia parte la o ceremonie funerară, că e martora unei clipe ce marchează o viață curmată prea brusc. A venit să-și arate regretul pentru dispariția iubitei fratelui său, o femeie pe care nu apucase s-o cunoască niciodată. Și să-l sprijine în astfel de momente dureroase.

Léonie privește ca hipnotizată sicriul care este coborât în țărâna noroioasă unde trăiesc laolaltă viermii și păianjenii. Dacă s-ar întoarce acum, l-ar lua prin suprindere pe Anatol și ar descoperi, uimită și nedumerită totodată, expresia de pe chipul lui. Pentru că în ochii fratelui său nu se întrevede suferința, ci mai degrabă ușurarea.

Dar pentru că nu se întoarce, nu-l zărește nici pe domnul cu joben și redingotă, care se adăpostește de ploaie sub chiparoșii din colțul cel mai îndepărtat al cimitirului. E teribil de arătos: genul de bărbat care împinge *une belle parisienne* să-și atingă buclele și să-și ridice privirea timid pe sub vălurile dantelate. Palmele sale late și puternice, ascunse în mănuși din piele de vițel, se odihnesc elegant pe măciulia unui baston din lemn de mahon. Brațele lui ar putea strânge mijlocul unei fetișcane, ar putea să smucească viguros trupul unei amante, lipindu-l de al lui, ar putea mângâia un obraz palid.

Scrutează mica adunare cu o expresie intensă pe chip. Pupilele sale – niște vârfuri negre și mici de ace, înfipte în mijlocul unor ochi albaștri, strălucitori.

Se aude bufnitura surdă a bolovanilor de pământ izbind capacul sicriului. Ecoul cuvintelor rostite de preot se risipește în aerul plumburiu.

– *In nomine Patri, et Filii, et Spiritus Sancti.* Amin. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

Necunoscutul își face semnul crucii, apoi se îndepărtează.

– Amin. Așa să ne ajute Dumnezeu.

Léonie dă drumul florii, culeasă proaspăt chiar de dimineață din parcul Monceau, un trandafir al amintirii. Floarea se răsucește prin aerul înghețat, ca un fulg alb desprins încet de pe degetele ei acoperite de pielea neagră a mănușilor.

Odihnească-se în pace. Morții cu morții, viii cu viii.

Ploaia cade în rafale tot mai amenințătoare. Dincolo de porțile înalte din fier forjat ale cimitirului, se întrezăresc învăluite într-un

giulgiu argintiu de ceață acoperișurile, turlele și cupolele Parisului. Se aud sunetele înăbușite ale trăsurilor ce se scurg de-a lungul Bulevardului de Clichy, dar și șuieratul strident al trenurilor care părăsesc Gara Saint-Lazare.

Micul grup îndoliat se pregătește de plecare. Léonie atinge brațul fratelui ei. Acesta îi răspunde, lovindu-i ușurel mâna și plecându-și fruntea. Când ies din cimitir, Léonie nădăjduiește în adâncul inimii ei că poate acesta este sfârșitul. Poate că, odată încheiate lunile mohorâte, de nedreptăți și tragedie, vor lăsa totul în urma lor.

Poate că vor scăpa de umbrele trecutului și vor începe din nou să trăiască.

Acum însă, la sud de Paris și la o depărtare de sute de kilometri, ceva se stârnește.

Un răspuns nemijlocit, o legătură, o consecință. În pădurile antice de deasupra orășelului Rennes-les-Bains, o regiune la modă, renumită pentru băile sale, o adiere de vânt mângâie frunzele ce pornesc a foșni. De niciunde și de peste tot răsună muzica.

Enfin.

Cuvântul plutește nestingherit în văzduh. În sfârșit.

Silit de gestul unei fete inocente într-un cimitir din Paris, ceva se mișcă înlăuntrul sepulcrului de piatră. De mult uitat în hățișurile de alei năpădite de verdeață ale domeniului de la Cade, ceva se trezește. Un trecător obișnuit nu va crede decât că-i o iluzie în amurg, dar preț de o secundă efemeră, statuile încremenite par că respiră, că se mișcă alene, că oftează.

Iar portretele de pe cărțile ce zac îngropate în pământ, acolo unde râul seacă, parcă prind viață pentru o clipă. Siluete, umbre, impresii vremelnice și totuși, nimic mai mult. O rază diafană de lumină, o unduire sub scara de piatră. Legătura fatală dintre loc și moment.

Pentru că, dac-ar fi să vorbim drept, povestea noastră nu începe cu osemintele dintr-un cimitir parizian, ci cu un pachet de cărți.

Și cartea de deasupra este cea pe care ghicitoarele o numesc Diavolul.

PARTEA I

Paris
Septembrie 1891

CAPITOLUL 1

Paris
Miercuri, 16 septembrie 1891

Léonie Vernier se opri pe treptele de la intrarea în Palatul Garnier, strângând micuța ei geantă *chatelaine* în mână și bătând din picior a nerăbdare.

„Unde e?"

Ceața învăluia Piața Operei într-o mantie mătăsoasă și albastră.

Léonie se încruntă. Se înfuriase de-a binelea. Sub privirile nepăsătoare ale statuilor de bronz care împodobeau acoperișul clădirii Operei, își aștepta fratele, așa cum se înțeleseseră, dar trecuse aproape o oră și el nu se vedea nicăieri. Abia suportase căutăturile nerușinate ale trecătorilor. Urmărise puzderie de *fiacres,* venind și plecând, carete particulare acoperite, birje publice pentru burghezii de rând, cabriolete, șarete, faetoane și trăsuri, toate purtându-i până în piața vastă pe iubitorii de muzică. O mare de jobene din mătase neagră și rochii lungi de seară cumpărate de la Maison Léoty și Charles Worth. Alcătuiau cu toții un public elegant pentru premieră, o mulțime rafinată sosită să admire și să fie admirată.

„Dar nici urmă de Anatole."

La un moment dat, Léonie crezu că l-a zărit. Un gentilom de statura fratelui ei, înalt și lat în umeri și cu același pas hotărât. De la depărtare, fata chiar și-a imaginat ochii lui căprui și sfredelitori, mustața neagră și fină, așa că i-a făcut semn cu mâna. Atunci însă, bărbatul s-a răsucit și tânăra a băgat de seamă că se înșelase.

Léonie și-a îndreptat din nou privirea spre Bulevardul Operei. Acesta se întindea pieziș până la Palatul Luvru, o rămășiță a monarhiei fragile, când un rege al Franței a căutat să găsească un drum drept și sigur spre locul amuzamentelor de seară. Felinarele sclipeau în amurg, iar prin ferestrele cafenelelor și ale locantelor se strecurau raze gălbui de lumină caldă. Jeturile de gaz fâsâiau, împrăștiind scântei.

În jurul ei, aerul mustea de sunetele unui oraș în amurg, atunci când ziua se lasă biruită de mantia nopții. *Entre chien et loup*[1]. Zornăitul harnașamentelor și al roților pe străzile înțesate. Ciripitul stins al păsărelelor de pe Bulevardul Capucinilor. Strigătele răgușite ale telalilor și ale ajutoarelor de grăjdari, tonurile mai dulci ale fetișcanelor care vindeau flori artificiale pe treptele Operei, țipetele ascuțite ale băieților care, pentru un *sou*, cremuiau și lustruiau ghetele gentilomilor.

Un alt omnibus trecu printre Léonie și fațada magnifică a palatului Garnier, în drumul său spre Bulevardul Haussmann. Conductorul sufla din fluier pe platforma superioară, în timp ce controla biletele. Un soldat în vârstă, cu o medalie Tonquin prinsă la piept, se legăna ușor cherchelit înainte și înapoi, îngânând un cântec milităresc. Léonie observă și un claun cu chipul puternic pudrat ascuns în spatele unei măști negre din fetru și îmbrăcat într-un costum împodobit cu paiete aurii.

„Cum de-l lasă inima să mă pună să-l aștept așa de mult?“

Clopotele începură să bată, anunțând slujba de seară. Dangătul lor răsunător se spărgea de pietrele din caldarâm. De unde se auzeau? De la Saint-Gervais sau de la vreo altă biserică din apropiere?

Ridică din umeri plictisită. În ochi i se citi mai întâi frustrarea, apoi înflăcărarea.

Léonie nu mai putea amâna. Dacă voia să asculte *Lohengrin*-ul domnului Wagner, trebuia să-și ia inima în dinți și să intre singură.

„Oare mi se va permite?“

Chiar dacă nu avea însoțitor, din fericire, se afla în posesia biletului său.

„Oare se cuvenea?“

---

[1] În amurg, când se îngână ziua cu noaptea (în limba franceză, în orig.)

Cugetă adânc pentru câteva secunde. Era premiera pariziană. De ce să fie lipsită de o asemenea experiență doar din pricina neseriozității lui Anatole?

Înăuntrul clădirii Operei, candelabrele de cristal sclipeau orbitor. Numai lumină și eleganță... cum să-i scape o asemenea ocazie?

Léonie se hotărî pe loc. Urcă treptele cu răsuflarea tăiată, trecu prin ușile grandioase și se alătură mulțimii.

Gongul de început răsună. Două minute până la ridicarea cortinei.

Într-un vârtej de jupe și ciorapi de mătase, Léonie se repezi de-a lungul pardoselii de marmură din Grand Foyer, atrăgând atât aprobarea, cât și admirația tuturor. La cei șaptesprezece ani ai ei, Léonie se găsea pe punctul de a deveni o frumusețe deosebită: fără să mai fie o fetiță, dar păstrându-și totuși prospețimea copilărească. Avea norocul unor trăsături nobile și al unui ten în culori nostalgice, atât de mult prețuite de maestrul Moreau[1] și de prietenii săi prerafaeliți.

Aspectul ei însă înșela cu ușurință un ochi mai puțin vigilent. Léonie era mai degrabă încăpățânată decât supusă, îndrăzneață, nicidecum modestă, o tânără cu pasiuni mondene și nu o demoazelă sfioasă și romantică. Anatole o tachina adesea că parcă s-a pogorât din poezia lui Rossetti, *La Damoiselle Élue*[2], dar că în realitate portretul eroinei reprezenta chiar imaginea ei în oglindă. Un *doppelgänger*[3] al ei, ea – dar nu în întregime.

Dintre cele patru elemente, nu apa, nici pământul, nici aerul, ci focul o reprezenta cel mai bine.

Acum, obrajii ei ca alabastrul se îmbujoraseră. Bucle groase și arămii se desprinseseră din piepteni și se vălureau nestingherite pe umerii ei goi. Ochii verzi și sclipitori, adumbriți de genele lungi și castanii, scăpărau de mânie și cutezanță.

„Și doar și-a dat cuvântul că nu va întârzia."

Ținând într-o mână gentuța elegantă de seară, de parcă ar fi fost un scut, și poalele rochiei verzi de satin în cealaltă, Léonie își continuă goana peste dalele de marmură, nesocotind privirile scandalizate ale

---

[1] Gustave Moreau – pictor simbolist francez, a trăit între anii 1826–1898 (n.tr.)

[2] *Domnița aleasă* (din limba franceză, în orig.)

[3] *Doppelgänger* – un al doilea „eu", dar diabolic (n.tr.)

doamnelor respectabile și ale văduvelor. Perlele false și mărgeluțele de argint cusute pe poale se loviră cu un clinchet cristalin de treptele șlefuite, când trecu printre coloanele trandafirii, printre statuile aurii și frizele împodobite, îndreptându-se ca o vijelie spre Grand Escalier. Înăbușită de strânsoarea corsetului, își pierdu repede răsuflarea și inima începu să-i bată nebunește în piept ca un metronom stricat.

Cu toate acestea, Léonie nu încetini ritmul. În fața ei, lacheii se pregăteau deja să închidă ușile de la Grande Salle. Cu o ultimă zvâcnire de energie, se aruncă năvalnic spre intrare.

– *Voilà,* spuse ea, întinzând biletul ușierului. *Mon frère va arriver...*[1]

Bărbatul se dădu într-o parte și o lăsă să intre.

După încăperea imensă și teribil de zgomotoasă a foaierului, sala de spectacole părea nefiresc de liniștită. Plină de murmure și șoapte, saluturi, întrebări despre sănătate și familie, toate înăbușite de covoarele groase și de șirurile de scaune tapițate în catifea roșie. Dinspre stalul unde se găsea orchestra se insinuau ca niște fuioare tomnatice, din ce în ce mai tare, notele suflătorilor și ale alămurilor, arpegii și fragmente din operă.

„Am făcut-o."

Léonie se îndreptă de spate și își netezi rochia. O nouă achiziție, livrată de la La Samaritaine în această după-amiază. Materialul părea încă rigid. Își trase mănușile lungi și verzi deasupra cotului, astfel încât să nu se vadă decât o mică fâșie de piele, după care porni pe intervalul dintre rânduri, îndreptându-se spre scenă.

Locurile lor se aflau pe rândul din față, cele mai bune de altfel, grație compozitorului Achille Debussy, prietenul lui Anatole și vecinul lor totodată. La stânga și la dreapta ei, se înșirau jobenele negre, coafurile cu pene și evantaiele paietate ce fluturau de zor. Chipuri agitate cu pete roșii și vineții, doamne distinse, puternic pudrate și cu părul cărunt frumos aranjat. Răspunse fiecărei priviri cu un zâmbet binevoitor, plecându-și de fiecare dată fruntea.

„În sală plutește un aer ciudat."

Léonie își miji ochii. Cu cât se adâncea în Grande Salle, cu atât îi devenea mai limpede că ceva nu este în ordine. Pe fețele oamenilor se

[1] Fratele meu va sosi și el... (în limba franceză, în orig.)

citea un soi de preocupare stranie, abia întrezărită. Parcă se așteptau cu toții să fie martorii unei întâmplări neobișnuite.

Simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Publicul veghea atent, pregătit pentru ce e mai rău. Vedea asta în privirile piezișe și în expresiile neîncrezătoare.

„Nu fi absurdă."

Léonie își aminti vag de un articol pe care Anatole îl citise cu glas tare în timpul cinei despre protestele împotriva reprezentațiilor din Paris ale operelor artiștilor prusaci. Dar acesta era Palatul Garnier și nu vreo alee dosnică din Clichy sau Montmartre.

„Ce s-ar putea petrece la Operă?"

Tânăra își croi drum printre puzderia de genunchi și rochii înșirate de-a lungul rândului din față și se așeză pe locul ei, răsuflând ușurată. Își aranjă ținuta, după care se uită spre vecinii săi. La stânga se găsea un cuplu: o doamnă împopoțonată cu bijuterii și soțul ei mai în vârstă, ai cărui ochi apoși abia se zăreau pe sub sprâncenele stufoase și albe. Bărbatul își odihnea mâinile pătate pe măciulia de argint a unui baston cu un elegant model la capăt. La dreapta, dincolo de locul gol al lui Anatole, ce părea un fel de barieră, stăteau patru domni încruntați și bărboși de vârstă mijlocie, afișând o expresie dură, fiecare dintre ei sprijinindu-se într-un baston din lemn obișnuit. Îi dădeau o senzație mai degrabă tulburătoare, așa cum priveau tăcuți drept în față, teribil de concentrați.

Léonie se gândi atunci ce bizar să poarte toți patru mănuși și ce îngrozitor de cald trebuie să le fie. Brusc, unul dintre ei se răsuci și o țintui cu privirea. Fata se înroși până în vârful urechilor și se mulțumi să admire magnificele cortine în stil *trompe l'oeil*[1], care picau grele în falduri stacojii și aurii din vârful boltei avanscenei până pe suprafața de lemn a scenei principale.

„Poate că n-a întârziat. Să i se fi întâmplat o nenorocire?"

Léonie scutură din cap să-și alunge un asemenea gând deloc binevenit.

Își scoase evantaiul din geantă și-l deschise cu o pocnitură delicată. Oricât de multe scuze i-ar fi găsit fratelui ei, pricina nu putea fi decât lipsa lui de punctualitate.

---

[1] Pictură murală care, de la distanță, creează iluzia realității. (n.tr.)

„De care dăduse adesea dovadă în ultima vreme."

Într-adevăr, de când cu evenimentul nefericit de la cimitirul Montmartre, Anatole nu mai era un om pe care te puteai bizui. Léonie se încruntă, când amintirea acelei zile o copleși iarăși. Imaginile înmormântării o bântuiau mai mereu. Retrăia clipele de atunci cu nesfârșită intensitate.

În martie, sperase că, în sfârșit, totul se isprăvise, dar purtarea lui Anatole continua să fie la fel de nechibzuită. Dispărea cu zilele de acasă, pentru ca mai apoi să se întoarcă la ore târzii din noapte, ocolindu-și prietenii și cunoștințele și afundându-se ca un nebun în muncă.

„Dar în seara asta mi-a promis că nu va întârzia."

Șeful de orchestră păși la pupitru, risipind gândurile lui Léonie. Un ropot de aplauze umplu sala, ca o răpăială de grindină, violentă, neașteptată și puternică. Léonie bătu și ea din palme cu multă vioiciune și entuziasm, parcă pentru a-și mai domoli neliniștea. Cvartetul de gentilomi de lângă ea nu se mișcă. Mâinile lor rămaseră încremenite, încleștate pe bastoanele ieftine, urâte. Le azvârli o căutătură nemulțumită, considerându-i lipsiți de maniere și grosolani, întrebându-se de ce s-au mai deranjat să vină dacă erau așa de hotărâți să nu guste muzica. Își dori, cu toate că o stânjenea o astfel de idee, să nu fi avut locul atât de aproape de ei.

Dirijorul făcu o plecăciune adâncă, apoi se întoarse cu fața spre scenă.

După ce aplauzele se domoliră și tăcerea se așternu peste Grande Salle, lovi cu bagheta de marginea lemnoasă a pupitrului. Jeturile albăstrii ale luminii de gaz scăpărară, pâlpâiră ușor, apoi se stinseră. Atmosfera se încărcă de promisiunea unui spectacol grandios. Publicul nu-și dezlipea privirea de pe *chef d'orchestre.* Instrumentiștii se îndreptară de spate, ridicându-și arcușurile sau apropiindu-și instrumentele de buze.

Dirijorul întinse bagheta. Léonie își ținu răsuflarea când acordurile de început ale operei maestrului Wagner, *Lohengrin*, răsunară în spațiile vaste ale Palatului Garnier.

Locul de lângă ea nu se ocupase nici acum.

CAPITOLUL 2

Fluierăturile și huiduielile se porniră aproape imediat dinspre lojele superioare. La început, cea mai mare parte a publicului nu dădu atenție larmei, prefăcându-se că nimic nu se petrece. Apoi însă, gălăgia deveni de-a dreptul supărătoare. Se auzeau voci și din mijloc, și din staluri.

Léonie nu prea înțelegea ce anume spuneau protestatarii.

Nu-și dezlipi privirea de pe orchestră și încercă să ignore șuierăturile și murmurele. Dar pe măsură ce uvertura continua, o tulburare crescândă, vicleană și perfidă, se strecură în sală, din față până-n spate, dintr-un capăt în altul al rândurilor. Fără să-și mai poată înfrâna curiozitatea, Léonie se aplecă spre vecina ei.

– Cine sunt oamenii aceștia? îi șopti.

Femeia se încruntă, nemulțumită de întrerupere, dar răspunse totuși:

– Își spun *abonnés*, replică ea din spatele evantaiului. Se împotrivesc tuturor spectacolelor care nu sunt scrise de compozitori francezi. Pretind c-ar fi patrioți muzicali. În principiu, îi înțeleg, dar nu așa se rezolvă lucrurile.

Léonie clătină din cap în semn de mulțumire și se îndreptă de spate, liniștită întru câtva de manierele ferme ale doamnei, chiar dacă scandalul părea a se înteți din ce în ce.

Nici nu se terminară bine ultimele acorduri ale uverturii că protestul se dezlănțui și mai vijelios. Când cortina se ridică pentru a dezvălui un cor de cavaleri teutoni din secolul al zecelea, care stăteau pe malul unui râu antic din Antwerp, dinspre balcon se iscă o adevărată zarvă. Un grup de cel puțin opt sau nouă bărbați săriră în

picioare, fluierând, huiduind și aplaudând în batjocură. Un val de dezaprobare se înălță peste rândurile din sală și peste loje, opunându-se izbucnirilor potrivnice. Protestatarii îngânau un soi de incantație căreia Léonie nu prea izbutea să-i priceapă înțelesul. Un zgomot tot mai asurzitor care, brusc, se limpezi.

– *Boche! Boche!*[1]

Strigătele de nemulțumire ajunseră și la urechile cântăreților. Léonie văzu schimbul de priviri dintre cor și interpreții principali, pe al căror chip se citea îngrijorarea și nehotărârea.

– *Boche! Boche! Boche!*

Cu toate că nu-și dorea ca spectacolul să fie tulburat, Léonie nu putea tăgădui în sinea ei că întâmplarea se dovedea de-a dreptul palpitantă. Era martora unui eveniment despre care, în împrejurări obișnuite, citea doar în paginile gazetei *Le Figaro* a lui Anatole.

La urma urmei, Léonie se plictisea îngrozitor din cauza îngrădirilor vieții sale de zi cu zi și o enerva nespus să-și însoțească mama la seratele ținute în casele lipsite de strălucire ale rudelor îndepărtate sau ale foștilor camarazi ai tatălui ei. O scotea din minți conversația cu prietenul actual al mamei ei, un militar în vârstă, care o trata ca pe o copiliță.

„Ce mai poveste o să-i spun lui Anatole."

Protestul deveni tot mai violent.

Palizi și nesiguri pe sub fardurile groase de scenă, protagoniștii continuau să cânte. Nu se abătură de la partituri, decât atunci când pe scenă fu azvârlită o sticlă, care-l rată la mustață pe basul care interpreta rolul regelui Heinrich.

Preț de o clipă, trăiră cu toții senzația că orchestra se oprise, atât de profund se așternuse tăcerea. Publicul păru că-și ține răsuflarea câtă vreme sticla se răsuci prin aer, cu mișcări încetinite, absorbind lumina gălbuie și aspră și reflectând după aceea raze verzului orbitoare. Imediat se lovise cu o bufnitură de butaforia din pânză, căzuse și se rostogolise până în fosă.

Lumea reală se prăvălise înapoi peste încăpere. Un pandemoniu se dezlănțuise pe scenă și în afara ei. Vuietul infernal îți rănea urechile. Apoi, un al doilea proiectil zburase pe deasupra publicului înmărmurit,

[1] Neamț – cu sens peiorativ (în limba franceză, în orig.)

explodând la contactul cu podeaua de lemn. O femeie din rândul din față începu să țipe și-și acoperi gura cu mâna, după ce o duhoare puturoasă de sânge, de legume stricate și de gunoaie putrede se insinuă printre staluri.

– *Boche! Boche! Boche!*

Zâmbetul de pe chipul lui Léonie păli numaidecât, fiind înlocuit de o tulburare adâncă. Simți un gol în stomac. Ce se întâmpla acum era urât, înspăimântător și nu mai putea fi numit o aventură. I se făcu greață.

Cei patru bărbați din stânga ei săriră brusc în picioare și unul dintre bărbați se apucă să bată din palme, ritmic, fără grabă, răcnind ca animalele: grohăituri, mugete și behăituri. Fețele lor exprimau cruzime și viciu. Intonau bucuroși laitmotivul antiprusac, ce se răspândise în toate colțurile sălii.

– Pentru Dumnezeu, așază-te, omule!

Un gentilom bărbos și cu ochelari, cu pielea pământie ca a unei persoane care își petrece timpul înconjurat de călimări, ceară și documente, lovi ușor cu programul umărul unuia dintre protestatari.

– Nu este nici momentul, nici locul cuvenit. Potolește-te!

– Întocmai, fu de acord și însoțitorul său. Așază-te!

Protestatarul se răsuci și îi dădu bărbatului indignat o lovitură de baston peste genunchi. Léonie căscă gura uluită. Luat prin surprindere de iuțeala și ferocitatea reacției, gentilomul urlă și scăpă programul din mână. Însoțitorul lui sări în picioare, când picăturile de sânge țâșniră din rana proaspătă. Încercă să apuce arma atacatorului, observând cuiul metalic ce fusese anume înfipt în vârful acesteia, dar două mâini aspre îl împinseră cât colo, iar el căzu.

Dirijorul se strădui să țină orchestra pe loc, însă instrumentiștii aruncau priviri înfricoșate de jur împrejur. Tempoul își pierdu din ritmicitate și armonie: cântau când prea repede, când prea încet. În culise, se luase deja o hotărâre. Mașiniștii, îmbrăcați în negru și cu mânecile suflecate până la cot, se repeziră brusc dinspre laterale și se apucară să-i scoată pe interpreți în afara scenei.

Conducerea încercă să coboare cortina. Contragreutățile zăngăniră și duduiră amenințător, pentru că picau prea repede. Materialul greu se rostogoli prin aer, după care nimeri într-o bucată de butaforie și se înțepeni.

Urletele se întețiră.

Exodul începu dinspre lojile particulare. Într-un vârtej de pene, aur și mătase, burghezia se precipită spre ieșire. Văzându-i, dorința de retragere se răspândi spre lojile superioare, unde se găseau strânși mare parte dintre răzvrătiții naționaliști, apoi spre staluri și sala mare. Cei de pe rândurile din spatele lui Léonie se îndreptară unul câte unul spre intervale. Din toate colțurile încăperii se auzeau scaunele trântite. La ieșiri, inelele de alamă zăngăniră, lovindu-se de bara metalică, atunci când perdelele grele din catifea fură trase brusc în părți.

Însă protestatarii nu-și atinseseră încă scopul. Și mai multe obiecte zburară spre scenă. Sticle, pietre, cărămizi și fructe putrezite. Orchestra părăsi fosa, înșfăcând în pripă prețioasele partituri, arcușurile și cutiile pentru instrumente. Croindu-și cu greu drum printre scaunele și pupitrele de lemn, își găsiră scăparea pe sub scenă.

Într-un târziu, directorul teatrului apăru de după cortină și le ceru tuturor să se calmeze. Asudase cumplit și-și tampona fruntea cu o batistă gri.

– *Mesdames, messieurs, s'il vous plaît. S'il vous plaît!*[1]

Era un bărbat solid, dar nici vocea, nici gesturile sale nu impuneau autoritate. Léonie băgă de seamă spaima din ochii lui, în ciuda gesturilor sale exagerate prin care el voia să impună o oarecare ordine în haosul dezlănțuit.

Prea puțin și prea târziu.

Un alt obiect zbură spre scenă, numai că de data asta se dovedi a fi o bucată de lemn plină de cuie, care îl lovi pe director în frunte. Bărbatul făcu mai mulți pași înapoi, clătinându-se și ducându-și mâna la ochi. Sângele i se prelingea printre degete. Căzu într-o rână, prăbușindu-se ca o păpușă de cârpe pe podeaua tare.

În clipa aceea, curajul o părăsi pe Léonie.

„Trebuie să ies."

Cutremurându-se înspăimântată, făcu ochii roată prin sală și realiză că e prinsă în capcană: împresurată de hoarda din spatele ei și din laterale, precum și de violența din față. Léonie se prinse zdravăn de spătarul scaunului, gândindu-se că ar putea scăpa sărind peste rânduri, dar când dădu să se miște, descoperi că poalele garnisite ale rochiei se

[1] Doamnelor și domnilor, vă rog! (în limba franceză, în orig.)

prinseseră în șuruburile metalice de sub scaun. Disperată, cu degetele tremurânde, se aplecă și trase cu putere, ca să se elibereze.

Un nou strigăt de protest se auzi în sală.

– *A bas! A bas!*[1]

Își ridică privirea.

„Și-acum ce-or mai vrea?“ Strigătul năvălea din toate părțile.

– *A bas. A l'attaque!* Să-i atacăm!

Precum cruciații care asediau castelele, protestatarii se repeziră înainte, fluturând bastoane și bâte. Ici și colo, strălucirea unei lame. Un fior de groază străbătu trupul lui Léonie. Pricepu imediat că răzvrătiții au de gând să ocupe scena, iar ea se găsea chiar în calea lor.

În sală, ceea ce mai rămăsese din societatea pariziană își pierduse stăpânirea de sine și controlul, risipindu-se care încotro. Cei care nu apucaseră să iasă se lăsaseră cuprinși de isterie. Avocați și ziariști, pictori și oameni de știință, bancheri și funcționari, curtezane și soții, cu toții se călcau în picioare, înghesuindu-se spre uși, în disperarea lor de a scăpa de violență.

Sauvez qui peut. Scapă cine poate.

Naționaliștii se îndreptau spre scenă. Cu o precizie militară, mărșăluiau, venind din toate direcțiile, sărind peste scaune și balustrade, plonjând în fosa orchestrei și urcându-se apoi pe scenă. Léonie trase de rochie din ce în ce mai tare, până când materialul se rupse.

– *Boche! Alsace française! Lorraine française!* Trăiască Alsacia și Lorena franceză!

Protestatarii sfâșiară pânza din fundal și loviră cu picioarele decorul. Copacii, apa, stâncile și bolovanii pictați, soldații imaginari ai secolului al zecelea erau distruși de o gloată cât se poate de reală a secolului al nouăsprezecelea. Scena se umplu iute de așchii de lemn, pânză ruptă și nori de praf, iar lumea din *Lohengrin* căzu răpusă în luptă.

Într-un târziu, se mobiliză și rezistența. Un grup de tineri idealiști și veterani ai campaniilor trecute reușiră să se strângă laolaltă în staluri și porniră după naționaliștii de pe scenă. După ce dărâmară ușa de

[1] Huo! (în limba franceză, în orig.)

trecere dintre sală și spatele Operei, se buluciră spre aripile clădirii și se alăturară angajaților Operei, care avansau spre naționaliștii anti-prusaci printre panouri și platformele butaforiei.

Léonie îi urmări înfricoșată, dar și hipnotizată de spectacol. Un tânăr chipeș, aproape un băiețandru, îmbrăcat într-un costum de împrumut, prea mare pentru trupul său, și cu o mustață lungă și ceruită, se aruncă asupra căpeteniei protestatarilor. Îl prinse de grumaz cu ambele mâini, încercă să-l împingă, dar se trezi el la pământ. Țipă de durere când vârful de oțel al unei ghete i se înfipse în pântec.

– *Vive la France! A bas.*

Setea de sânge pusese stăpânire pe toți. Léonie vedea ochii plini de patimă și de frenezie ai hoardei, pe măsură ce violența se întețea. Obrajii se înroșiseră ca de febră.

– *S'il vous plaît*, strigă ea disperată, dar nimeni n-o auzi.

Léonie se trase înapoi când un alt mașinist fu azvârlit de pe scenă. Trupul lui se rostogoli spre fosa părăsită de orchestră și rămase agățat în balustrada de alamă. Brațul și umărul îi atârnau nefiresc, răsucite și zdrobite. Ochii priveau în gol.

„Trebuie să te retragi. Acum."

Dar lumea părea că se înecă în sânge, în oase frânte și carne zdrobită. Pe chipurile bărbaților nu se mai citea decât o ură cumplită. La nici doi metri distanță de ea, stupefiat și înspăimântat, un domn se chinuia să se târască în genunchi, sprijinindu-se în palme. Vesta și haina îi atârnau deschise. Lăsă o urmă sângerie pe pardoseala de lemn.

În spatele lui se ridică o armă.

„Nu!"

Léonie încercă să-l prevină, dar șocul o amuțise. Și arma coborî, înfigându-se. Bărbatul se prăbuși, căzând într-o parte. Se uită în sus spre atacatorul său, observă cuțitul și-și ridică mâna pentru a se proteja când tăișul se repezi din nou spre el. Metalul rece îi sfâșie carnea. Urlă când cuțitul se retrase și apoi când îi spintecă pieptul.

Trupul tresări și se zbătu ca o păpușă din chioșcurile de pe Champs-Elysées. Brațele și picioarele mai zvâcniră câteva secunde, apoi se liniștiră pe deplin.

Léonie își dădu seama că plânge. Spaima îi cuprinse sufletul mai aprig ca niciodată.

– *S'il vous plaît,* strigă, dați-mi voie să trec.

Se strădui să-și facă loc cu umerii, dar era prea micuță, prea ușoară. O masă de oameni stătea între ea și ieșire, iar intervalul din mijloc se blocase acum din cauza pernelor roșiatice. Dincolo de scenă, jeturile de gaz aruncaseră scântei peste partiturile abandonate și răsfirate pe jos. Stropi portocalii, o limbă galbenă șuierătoare și apoi un zgomot infernal când lemnul de sub scenă începu să strălucească orbitor.

– *Au feu! Au feu!*[1]

În acel moment, un alt val de panică se abătu peste cei din sală. Amintirea iadului prin care trecuse Opéra-Comique cu cinci ani în urmă, ucigând peste optzeci de oameni, reveni în mintea tuturor.

– Lăsați-mă să trec! strigă Léonie. Vă implor.

Dar nimeni n-o ascultă. Dușumeaua de sub picioarele ei era acoperită cu programe aruncate, pene, lornioane și binocluri pentru operă, ca niște oase părăsite într-un sepulcru antic și sfărâmate fără milă sub greutatea tălpilor.

Léonie nu vedea decât coatele și ceafa celor din fața ei, dar continuă să înainteze, puțin câte puțin, până când izbuti să pună ceva distanță între ea și miezul fierbinte al înfruntării.

Atunci, chiar la dreapta ei, simți cum o doamnă în vârstă se împiedică și dă să cadă.

„O să fie călcată în picioare."

Léonie întinse mâna și o apucă pe femeie de cot. Dincolo de materialul scrobit, pipăi un braț subțire și osos.

– Eu n-am vrut decât să ascult muzică, se jelui bătrâna. Nemțească, franțuzească, nu-mi pasă. Cum de trăim asemenea vremuri? La ce să ne mai așteptăm?

Fata se avântă, susținând întreaga greutate a doamnei în vârstă, înaintând tot mai greu. Femeia aproape că leșinase.

– Nu mai avem mult, o liniști Léonie. Vă rog, încercați, vă rog, o încurajă ea, pentru ca femeia să rămână în picioare. Suntem aproape de ușă. În siguranță.

---

[1] Să dăm foc! (în limba franceză, în orig.)

În sfârșit, zări cu coada ochiului livreaua familiară a unui lacheu, angajat al Operei.

– *Mais aidez-moi, bon Dieu*, strigă ea. *Par ici. Vite!*[1]

Ușierul se supuse îndată. Fără nici un cuvânt, o eliberă pe Léonie de greutate, ridicând-o pe femeie în brațe și cărând-o în Grand Foyer.

Lui Léonie i se înmuiară genunchii de epuizare, dar se sforță să-și vină în fire. Mai avea doar câțiva pași.

Brusc, cineva o apucă de încheietură.

– Nu, urlă ea. Nu!

Nu se va lăsa prinsă înăuntru, în mijlocul focului, al gloatei și al baricadelor. Se smuci sălbatic și începu să lovească în stânga și-n dreapta ca o bezmetică, dar nu nimeri decât aerul.

– Nu mă atinge! țipă ea. Dă-mi drumul!

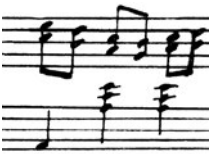

CAPITOLUL 3

– Léonie, *c'est moi.* Léonie! Sunt eu!

O voce de bărbat, familiară și liniștitoare. Și aroma uleiului de păr din lemn de santal și a tutunului turcesc.

„Anatole? Aici?"

O pereche de mâini puternice o apucară de mijloc și o smulseră din mulțime.

Léonie deschise ochii.

– Anatole! exclamă uimită, aruncându-și brațele pe după gâtul lui. Unde ai fost? Cum ai putut...

Îmbrățișarea ei se preschimbă într-un atac, lovindu-și fratele în piept cu pumnii ei mici și furioși.

– Am așteptat și iar am așteptat, dar tu tot n-ai venit. Cum ai putut să mă lași așa să...

– Știu, răspunse el repede. Și ai tot dreptul să mă dojenești, dar nu acum.

Mânia i se risipi tot atât de iute precum apăruse. Sleită de puteri, Léonie își lăsă capul pe pieptul puternic al fratelui ei.

– Am văzut...

– Știu, *petite*, rosti el blând, mângâindu-i părul ciufulit, dar soldații au venit deja. Trebuie să plecăm, altminteri vom fi prinși chiar în focul confruntării.

– Atâta ură pe chipurile lor, Anatole. Au distrus totul. Ai văzut? Ai văzut?

Léonie simți cum isteria pune stăpânire pe ea, urcând dinspre stomac, pe gât și apoi spre gură.

– Cu mâinile goale au...

– O să-mi povestești mai târziu, i-o reteză el aspru. Acum însă, trebuie să scăpăm de aici. *Vas-y.* Să mergem.

Fără să mai stea pe gânduri, fata își adună numaidecât puterile. Trase adânc aer în piept.

– Așa te vreau, o încurajă Anatole, băgând de seamă hotărârea din ochii ei. Să ne grăbim!

Anatole se folosi de înălțimea și de puterea sa pentru a-și croi drum prin marea de trupuri care fugeau din sala de teatru.

Ieșiră printre draperiile de catifea și nimeriră în plin haos. Ținându-se de mână, alergară de-a lungul balcoanelor, apoi se îndreptară spre Grande Escalier. Podeaua de marmură, acoperită cu sticle de șampanie, boluri răsturnate de gheață și programe rupte, se preschimbase într-un adevărat patinoar. Alunecau, dar nu-și pierdură echilibrul nici o clipă, reușind să ajungă la ușile din sticlă și să iasă mai apoi în Piața Operei.

Pe neașteptate, în spatele lor se auzi zgomotul infernal al sticlei sparte.

– Léonie, pe aici!

Dacă scenele din Grande Salle i se păruseră de neînchipuit, pe străzi lucrurile stăteau chiar mai rău. Protestatarii naționaliști, așa zișii *abonnés*, cuceriseră și treptele Palatului Garnier. Înarmați cu bâte, sticle și cuțite, se înșiraseră pe trei rânduri și așteptau, intonând cântece patriotice. Dedesubt, în Piața Operei, zeci de soldați cu tunici roșii și scurte și coifuri aurii îngenuncheaseră, țintindu-i cu puștile pe protestatari, sperând să primească dintr-o clipă în alta ordinul de a trage.

– Sunt atât de mulți, strigă fata.

Anatole nu răspunse și continuă să străbată mulțimea care se adunase în dreptul fațadei baroce a Palatului Garnier. Ajunseră la colțul acesteia, unde cotiră brusc la stânga pe rue Scribe, ieșind din linia de tragere. Se lăsară duși de un val de oameni, dar fără să-și dea drumul la mâini. Trecură pe lângă mai multe clădiri, împinși, înghiontiți și îmbrânciți, precum o epavă în derivă pe un râu cu ape învolburate.

Totuși, pentru o clipă, Léonie nu se mai temu de nimic. Era cu Anatole.

Atunci, răsună pocnetul unei arme ce se descărcase. Preț de o secundă, valul de oameni se opri, după care, dintr-o singură mișcare, se avântă iarăși înainte. Léonie simți cum i se desfac șireturile de la pantofi și cum ghetele bărbaților îi lovesc nemilos gleznele, călcându-i în picioare tivul ferfenițit al rochiei. Se zbătu să-și păstreze echilibrul. O rafală de gloanțe țâșni din spatele lor. Singurul punct de sprijin rămăsese mâna lui Anatole.

– Să nu-mi dai drumul, urlă ea.

O explozie puternică făcu aerul să vibreze. Caldarâmul se cutremură. Léonie se răsuci puțin și văzu ciuperca prăfuită, murdară și cenușie de fum înălțându-se spre cer din direcția Operei. Urmă încă o explozie care zgâlțâi orașul. Aerul din jurul lor păru să se întărească, după care se fărâmiță în particule mici.

– *Des canons! Ils tirent!* Tunurile! Au început să tragă cu tunurile!

– *Non, non, c'est des petards.* Nu, nu, sunt petarde.

Léonie țipă și se agăță disperată de Anatole. Se repeziră înainte, tot înainte, fără să aibă habar încotro se îndreaptă, fără nici o măsură a timpului, mânați doar de un instinct animalic, care le spunea să nu se oprească, nu până când zgomotul, sângele și praful nu dispăreau.

O dureau îngrozitor picioarele, dar continuă să alerge epuizată. Puțin câte puțin, mulțimea se rări, iar cei doi frați pătrunseră pe o străduță liniștită, ce părea neatinsă de luptele, exploziile și tunurile care zguduiau Parisul. Léonie tremura din pricina istovirii, iar pielea i se înroșise și se umezise.

Se opri, întinse mâna și se sprijini de un zid. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sângele îi bubuia în urechi, greu și năucitor.

Anatole se lipi cu spatele de zid. Léonie se strânse lângă el, învăluită ca într-o mantie de mătase de buclele arămii ce i se desprinseseră din coc. Fratele său o înconjură protector pe după umeri.

Inspiră lacomă aerul nopții, încercând să-și recapete răsuflarea. Își scoase mănușile pătate, înnegrite de la funinginea și praful de pe străzile pariziene și le trânti pe caldarâm.

Anatole își trecu degetele prin părul negru și gros care îi căzuse peste fruntea înaltă și pomeții ascuțiți. Și el abia dacă mai respira, în ciuda orelor petrecute în sala de scrimă.

Surprinzător, dar părea să zâmbească.

Pentru o vreme, nici unul nu scoase o vorbă. Singurul sunet era cel al răsuflării greoaie care lua forma unor aburi albi ce se risipeau în seara rece de septembrie. Într-un târziu, Léonie sparse tăcerea:

– De ce n-ai venit la timp? îl întrebă ea pe un ton ferm, de parcă nimic nu se întâmplase cu o oră în urmă.

Anatole o privi uluit, după care izbucni în râs, la început potolit, apoi din ce în ce mai tare, străduindu-se să vorbească, dar reușind doar să dea din mâini ca un caraghios.

– *Petite*, tu mă certi chiar și într-o astfel de împrejurare?

Léonie se uită fix la el cât se poate de serios, dar simți iute cum colțurile buzelor încep să-i tremure fără voia ei. Chicoti înăbușit, dar, după ce se abținu o vreme, se lăsă copleșită de hohotele de râs care-i zguduiră trupul subțire și îi aduseră în ochi lacrimi ce porniră a se rostogoli pe obrajii ei frumoși și murdari de funingine.

Anatole își scoase haina și îi acoperi umerii goi.

– Pe onoarea mea dacă nu ești cea mai grozavă ființă din lume, îi spuse el. Teribilă de-a dreptul!

Léonie îi aruncă un zâmbet mâhnit când băgă de seamă starea jalnică în care se găsea, spre deosebire de eleganța fratelui ei. Se uită în jos spre rochia verde și ruptă. Tivul îi atârna în spate desfăcut și mătura pavajul ca o trenă. Mărgelușele de sticlă care scăpaseră tumultului erau ciobite și rămăseseră agățate doar de un fir.

În ciuda goanei lor năvalnice pe străzile Parisului, Anatole arăta ca scos din cutie. Mânecile cămășii erau albe și scrobite, iar colțurile gulerului erau imaculate și perfect călcate; vesta albastră nu părea nici ea să fi avut de suferit.

Tânărul păși înapoi și-și ridică privirea pentru a citi tăblița de pe zid.

– Rue Caumartin, rosti el. Cinăm? Bănuiesc că ți-e foame, nu?

– Sunt lihnită.

– Știu o cafenea nu departe de aici. La parter vin de obicei actrițele de la cabaretul Le Grande-Pinte și admiratorii lor, dar la primul etaj există și câteva separeuri respectabile. Ce părere ai?

– Minunat.

– Atunci, acolo vom merge, adăugă el zâmbind. Măcar o dată să te țin și eu până mai târziu în oraș. S-a dus cu ora de culcare rezonabilă. Rânji. Nu îndrăznesc să te duc acasă, la *maman*, în halul în care te găsești. Nu m-ar ierta niciodată.

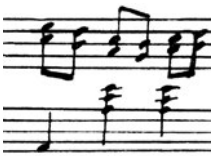

CAPITOLUL 4

Marguerite Vernier coborî dintr-o birjă la încrucișarea străzilor Cambon și Saint-Honoré, împreună cu generalul Georges Du Pont.

În vreme ce însoțitorul ei plătea cursa, femeia își strânse șalul pe lângă corp pentru a se apăra de răcoarea serii și zâmbi satisfăcută. Se găsea în fața celui mai bun restaurant din oraș, cu faimoasele lui ferestre acoperite ca întotdeauna cu perdele din cea mai fină dantelă englezească. Aducând-o aici, Du Pont își dovedea afecțiunea tot mai mare pe care i-o purta.

Braț la braț, intrară în Voisin. Un murmur discret și elegant îi întâmpină încă de la ușă. Marguerite simți cum Georges își umflă pieptul și-și ridică bărbia puțin mai sus. Se vedea de la o poștă că generalul știe că ceilalți domni din încăpere îl invidiază. Se trase mai aproape de însoțitorul ei, iar acesta îi imită gestul, amintindu-i de felul în care își petrecuseră ultimele două ore. Bărbatul îi aruncă o privire posesivă. Marguerite îi răspunse cu un zâmbet blând, după care își desfăcu ușor buzele, încântată de roșeața ce se întindea de la gulerul scrobit până în vârful urechilor lui Du Pont. Gura, surâsul generos și buzele pline accentuau frumusețea extraordinară a femeii, purtând în ele atât dulci făgăduințe, cât și invitații deloc cuminți.

Generalul își duse mâna la gât și își vârî degetele pe după gulerul alb și scrobit, lărgindu-și puțin nodul de la cravata neagră. Sobru și respectând întru totul convenințele, fracul său avea o croială iscusită, care ascundea faptul că, la șaizeci de ani, nu se mai bucura de aceeași formă fizică din zilele glorioase petrecute în rândul armatei. La butonieră se zăreau fundele subțiri și colorate ale medaliilor pe care le

câștigase la Metz și Sedan. În locul vestei, care i-ar fi scos în evidență pântecul rotund, purta un brâu lat, stacojiu.

Cu părul cărunt și o mustață deasă, tăiată cu precizie, Georges era în prezent un diplomat ceremonios și sobru și își dorea ca toată lumea să vadă asta.

Ca să-i facă plăcere, Marguerite se îmbrăcase modest, într-o rochie de seară din mătase violetă, cu poale argintii, brodate cu mărgele. Brațele acoperite atrăgeau și mai mult atenția asupra taliei de viespe și a fustei bogate. Avea gâtul lung, dar abia dacă se zărea un petic de piele. Totuși, Marguerite arăta cu atât mai provocatoare. Părul ei negru fusese răsucit cu măiestrie într-un conci elegant din care se ivea o singură pană purpurie ce-i scotea în evidență gâtul subțire și alb. Ochii căprui și limpezi se potriveau perfect tenului catifelat și neted.

Toate doamnele plictisite și nevestele dolofane din restaurant se holbară la ea cu antipatie și pizmă, mai ales pentru că Marguerite trecuse binișor de patruzeci de ani și nu se mai putea numi o tinerică. Amestecul de frumusețe, ținută maiestuoasă și lipsa verighetei de pe inelar le jignea simțul dreptății și al proprietății. Se cuvenea oare ca o astfel de legătură amoroasă să fie afișată cu nerușinare într-un loc precum Voisin?

Proprietarul, la fel de cărunt și de distins ca și clientela sa, se repezi vioi să-l întâmpine pe Georges, ieșind din umbra celor două doamne din fața recepției, Scylla și Charybda[1], fără a căror binecuvântare nici un suflet nu intra în locanta sa. Generalul Du Pont era un client statornic, care comanda cea mai bună șampanie și lăsa bacșișuri grase. În ultima vreme însă, vizitele lui se răriseră și proprietarul se temea ca nu cumva să-și fi pierdut mușteriul, care probabil mergea acum mai des la cafeneaua Paillard și la cafeneaua Anglais.

– Domnul meu, îmi face o deosebită plăcere să vă revăd. Ne-am închipuit că poate ați primit un post în străinătate.

---

[1] Cuplul Scylla–Caribda – monștri marini – întruchipează ambele fețe ale răului: pe de o parte cel năprasnic și vizibil, de care te poți apăra lovindu-l la rândul tău, pe de alta cel fix și previzibil, de care te poți apăra ferindu-te la momentul potrivit. (n.tr.)

Georges părea nespus de stânjenit. Atât de țeapăn, se gândi Marguerite, deși n-o deranja foarte tare. Era generos și avea maniere mult mai alese și nevoi mult mai simple decât ale celorlalți amanți.

– Vina îmi aparține în întregime, rosti ea, privind galeș pe sub genele negre. L-am ținut numai pentru mine.

Proprietarul izbucni în râs și pocni din degete. În timp ce servitorul de la garderobă luă șalul lui Marguerite și bastonul lui Georges, bărbații schimbară amabilități, vorbind despre vreme și despre situația actuală din Algeria. Apăruseră unele zvonuri despre o demonstrație antiprusacă. Marguerite se lăsă în voia gândurilor. Își plimbă ochii pe deasupra faimoasei mese pe care se găseau cele mai fine fructe. Era prea târziu pentru căpșuni și, cum Georges prefera să se retragă devreme, nu se punea problema să aștepte desertul.

Marguerite își înăbuși discret un căscat, în vreme ce bărbații terminară de discutat. În ciuda faptului că toate mesele din jurul lor erau ocupate, în salon domnea pacea și liniștea. Fiul ei ar fi desființat localul într-o clipă, numindu-l plictisitor și demodat, dar ea, pentru că rămăsese adesea pe dinafara unor asemenea stabilimente, îl găsea încântător și îl socotea un semn al siguranței pe care o descoperise alături de Dupont.

Odată conversația încheiată, proprietarul ridică mâna. Șeful ospătarilor făcu un pas înainte și îi conduse prin încăperea luminată spre o masă așezată într-un separeu, unde nu puteau fi urmăriți de ceilalți clienți și departe de ușile de la bucătărie. Marguerite băgă de seamă că bărbatul asudase, buza de sus strălucindu-i ușor pe sub mustața tăiată scurt. Se întrebă atunci ce tot învârtea Georges la ambasadă de opinia sa părea așa de importantă.

– Domnule, doamnă, doriți un aperitiv pentru început? întrebă ospătarul care se ocupa cu vinurile.

Georges se uită la Marguerite.

– Șampanie?

– Da, ar fi minunat.

– O sticlă de Cristal, spuse el, sprijinindu-se de spătarul scaunului de parcă ar fi vrut s-o scutească pe Marguerite de vulgaritatea gestului său: comandarea celei mai bune băuturi.

Imediat după plecarea șefului ospătarilor, Marguerite își mișcă picioarele pe sub masă și-l atinse pe Du Pont. Trăi din nou plăcerea de a-l vedea tresărind și foindu-se pe scaun.

– Marguerite, te rog, protestă el deloc convingător.

Femeia își scoase piciorul din pantof și-l lipi ușurel de general. Îi simți tighelul pantalonilor prin ciorapii ei subțiri ca borangicul.

– Au cea mai bună cramă de vinuri roșii din Paris, rosti el răgușit. Burgundia, Bordeaux, toate orânduite așa cum se cuvine, mai întâi vinurile din marile podgorii și apoi toate celelalte după cum le e rangul, până la cele mai simple licori burgheze.

Marguerite ura vinul roșu, pentru că îi dădea dureri de cap îngrozitoare și adora șampania. Se resemnase însă să bea tot ceea ce îi punea Georges în față.

– Ești atât de deștept, Georges. Se opri, după care se uită de jur împrejur. Și ai găsit și o masă pentru noi. E atât de aglomerat pentru o seară de miercuri.

– Trebuie să știi cu cine să vorbești, atâta tot, spuse el modest, deși se vedea cât de colo că-l încântase măgulirea. Nu ai mai cinat înainte aici?

Marguerite clătină din cap că nu. Meticulos, pedant, Georges memora diverse întâmplări și îi plăcea la nebunie să facă paradă de cunoștințele sale. Femeia, desigur, ca orice altă pariziancă, cunoștea pe de rost povestea restaurantului Voisin, dar se prefăcu neștiutoare. În timpul lunilor dureroase ale Comunei, restaurantul fusese martorul unora dintre cele mai violente confruntări între comunarzi și forțele guvernului. În locul unde acum așteptau birjele și trăsurile, pentru a-i purta pe mușterii dintr-o parte în alta a Parisului, cu douăzeci de ani în urmă se ridicaseră baricade: cadre de fier, căruțe răsturnate, saltele de paie și lăzi cu muniție. Ea și soțul ei – minunatul și bravul ei Leo – se cățăraseră pe acele baricade pentru un scurt moment glorios, cot la cot împotriva clasei aristocratice.

– După înfrângerea rușinoasă a lui Ludovic-Napoleon în bătălia de la Sedan, pufni Georges, prusacii au pornit în marș spre Paris.

– Da, murmură ea, întrebându-se, și nu pentru prima dată, cât de tânără o credea ca să-i țină o lecție de istorie despre niște evenimente în care ea fusese implicată direct.

– Pe măsură ce asediul și bombardamentul s-au înăsprit, era de la sine înțeles că lipsa hranei va deveni o problemă. Numai așa le-am putut da o lecție comunarzilor acelora. Firește că cele mai bune restaurante și-au închis porțile. Nu se mai găsea mâncare destulă. Vrăbiile, câinii, pisicile și toate creaturile de pe străzile Parisului au început să fie vânate. Nici măcar animalele de la grădina zoologică nu au scăpat de măcel.

Marguerite zâmbi încurajator.

– Da, Georges.

– Prin urmare, ce crezi tu că a avut Voisine-ul în meniu, într-una dintre serile acelea?

– Nu-mi pot închipui, rosti ea cu ochii mari plini de o inocență perfect jucată. Sincer, nici măcar nu îndrăznesc. Șerpi, poate?

– Nu, hohoti el satisfăcut. Ghicește, te rog.

– Zău, Georges, nu știu. Crocodil?

– Elefant, declamă el triumfător. Specialitate din trompă de elefant. Drept să-ți mărturisesc, delicioasă. Minunată. Ce spirit înălțător, nu crezi?

– Oh, da, încuviință Marguerite, cu toate că amintirile ei despre vara lui 1871 erau cumva diferite.

Săptămâni de foamete și de lupte crâncene alături de soțul ei sălbatic, idealist și pătimaș, și chinul de a face rost de mâncare pentru dragul de Anatole. Pâine neagră și veche, castane și fructe de pădure furate noaptea din Jardin des Tuileries.

După căderea Comunei, Leo a scăpat și s-a dat la fund, ascunzându-se pe la prieteni timp de doi ani. Într-un târziu, a fost prins și puțin a lipsit să nu ajungă în fața plutonului de execuție. Trecuse mai bine de o săptămână, în care Marguerite cercetase fiecare chestură de poliție și curte de judecată, înainte să afle că bărbatul ei fusese deja judecat și condamnat. I se publicase numele într-o listă lipită pe zidul unei clădiri municipale: îl aștepta deportarea într-una dintre coloniile franceze din Noua Caledonie.

Grațierea acordată comunarzilor a venit prea târziu pentru el. A murit în galera ce traversa oceanul, fără să știe măcar că are o fetiță.

– Marguerite? o întrebă Du Pont țâfnos.

Dându-și seama că a tăcut prea mult, femeia își schimbă expresia feței.

– Mă gândeam ce extraordinar trebuie să fi fost, zise ea iute, și cât de multe spune asta, nu-i așa, despre măiestria bucătarului-șef de la Voisin care a reușit să gătească un asemenea meniu. E minunat să mă aflu aici, unde s-a scris istoria. Se opri, după care adăugă: Împreună cu tine.

Georges zâmbi afectat.

– Tăria de caracter este cea care învinge până la urmă. Întotdeauna există o cale să întorci o împrejurare potrivnică în favoarea ta, dar generația de astăzi habar n-are de asta.

Du Pont se ridică brusc în picioare, cu gesturi curtenitoare, în pofida enervării care-i umbrea privirea. Un gentilom se apropiase pe furiș de masa lor.

– Domnule? rosti Georges tăios.

Înfățișarea bărbatului îi stârni lui Marguerite unele amintiri, cu toate că putea să jure că nu-l cunoaște. Cam de aceeași vârstă cu ea, purta o ținută clasică de seară, cu haină și pantaloni negri, însă impecabile și în perfectă armonie cu trupul puternic și impresionant. Umerii lați vădeau un om obișnuit să-și croiască singur drumul. Marguerite se uită spre inelul cu sigiliu de la mâna stângă, în căutarea unor semne care să-i dezvăluie identitatea. Ținea elegant un joben din mătase, împreună cu o pereche de mănuși albe de seară și o eșarfă de cașmir imaculată, sugerând că fie abia sosise, fie se pregătea să plece.

Marguerite simți cum roșește din pricina felului în care ochii lui păreau s-o dezbrace. Pielea i se înfierbântă pe loc. Între sâni și pe sub păienjenișul de dantele strânse ale corsetului îi apărură picături de sudoare.

– Iertați-mă, spuse ea, privindu-l neliniștită pe Du Pont, dar v-am...

– Domnule, interveni el, înclinându-și foarte politicos capul spre general și parcă cerându-și iertare. Îmi permiteți?

Domolit, Du Pont încuviință scurt.

– Sunt o cunoștință a fiului dumneavoastră, doamnă Vernier, continuă el, scoțând la iveală o carte de vizită din buzunarul de la vestă. Victor Constant, conte de Tourmaline.

Marguerite șovăi, apoi luă cartea.

– Știu că e nepoliticos din partea mea să vă întrerup în felul acesta, dar sunt nerăbdător să intru în legătură cu Vernier în privința unei chestiuni ce nu suferă amânare. Am fost plecat la țară și abia m-am

întors în oraș astă-seară și speram să-l prind pe fiul dumneavoastră acasă. Totuși...

Ridică din umeri.

Marguerite întâlnise mulți bărbați în viața ei. Întotdeauna se pricepuse să le vorbească, să-i măgulească, să-i încânte printr-o simplă fluturare de gene. Dar cel din fața ei... Nu reușea deloc să-l citească.

Privi din nou cartea de vizită. Anatole nu-i povestea prea multe despre afacerile lui, dar era convinsă că nu-l auzise niciodată pomenind un nume atât de distins, nici în calitate de prieten, nici de client.

– Aveți idee unde l-aș putea găsi, doamnă Vernier?

Marguerite simți un fior de atracție, după care o copleși teama. Ambele senzații îi făcură plăcere. Dar o și alarmaseră. Bărbatul își mijii ochii de parcă ar fi vrut să-i ghicească gândurile, apoi clătină ușurel din cap.

– Mi-e teamă, domnule, că n-am, răspunse femeia, străduindu-se să-și păstreze calmul. Poate că dacă i-ați lăsa cartea de vizită la birou...

Constant încuviință:

– Așa voi face. Iar biroul lui se găsește...

– Pe rue Montorgueil. Nu-mi amintesc numărul.

Constant nu-și dezlipi privirea de pe chipul ei.

– Foarte bine, rosti el într-un târziu. Îmi cer iertare că v-am tulburat cina. Dacă ați fi atât de amabilă, doamnă Vernier, și i-ați spune fiului dumneavoastră că îl caut, v-aș rămâne mai mult decât recunoscător.

Pe neașteptate, contele se aplecă, luă mâna pe care Marguerite și-o ținea în poală și o ridică spre buzele lui. Femeia îi simți răsuflarea și mustața fină prin materialul mănușii și se necăji când, în pofida oricărei rațiuni, trupul ei reacționă la atingerea delicată.

– *A bientôt,* doamnă Vernier. *Mon Général*[1] Du Pont.

Se înclină grav, apoi plecă. Ospătarul veni și le umplu paharele. Du Pont răbufni.

– Un om de nimic, insolent și impertinent pe deasupra, mormăi, sprijindu-se de spătar. O rușine. Cine naiba se crede de-și permite să te jignească în felul acesta?

– Să mă jignească? Cum adică, Georges?

---

[1] Pe curând. Generale. (în limba franceză, în orig.)

– Ticălosul nu-şi mai lua ochii de la tine.

– Zău, Georges. Nici n-am băgat de seamă. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie, îl linişti ea, încercând să evite o scenă neplăcută. Te rog, nu-ţi mai face griji pentru mine.

– Îl cunoşti? se repezi Du Pont, devenind brusc suspicios.

– Doar am zis că nu, răspunse ea calmă.

– Nemernicul îmi ştia numele, insistă el.

– Poate că te-a recunoscut din ziare, Georges. Nici nu-ţi închipui câtă lume te cunoaşte. Uiţi că eşti o persoană importantă.

Marguerite îl văzu cum se dezumflă, încântat de măgulirile ei dibace. Vrând să dea uitării această întâmplare, femeia luă de un colţ cartea de vizită a lui Constant şi o ţinu deasupra lumânării ce pâlpâia în mijlocul mesei. După o secundă hârtia se aprinse, apoi arse iute.

– Pentru Dumnezeu, ce faci?

Marguerite îl privi printre genele lungi, după care îşi plecă ochii spre flacără, urmărind-o până când aceasta tremură, iar mai apoi se stinse.

– Gata, rosti ea, îndepărtând cenuşa cu vârfurile degetelor, direct în scrumieră. Am şi uitat. Iar dacă domnul conte îşi doreşte să facă afaceri cu fiul meu, atunci locul potrivit pentru asemenea chestiuni este biroul lui, între orele zece şi cinci după-amiază.

Georges încuviinţă din cap. Uşurată, Marguerite văzu cum bănuiala din ochii lui se risipeşte.

– Şi chiar nu ştii unde se află fiul tău în seara asta?

– Ba bine că nu, îi zâmbi ea complice, dar nu strică niciodată să fii prevăzător. Nu-mi plac deloc femeile bârfitoare.

Bărbatul o aprobă din nou. Lui Marguerite îi convenea ca Georges să o considere o persoană discretă şi de încredere.

– Ai dreptate. Ai dreptate.

– De fapt, Anatole a dus-o pe Léonie la operă. Premiera celei mai noi lucrări a lui Wagner.

– Propagandă prusacă nenorocită, mormăi Georges. Ar trebui interzisă.

– Şi cred că după aceea avea de gând să ia masa împreună în oraş.

– Într-unul din acele locuri boeme şi oribile precum Le Café de la Place Blanche. Nici nu m-ar mira. Înţesat de artişti şi alţi nefericiţi.

Cum se numește celălalt restaurant de pe bulevardul Rochechouart? Ar trebui închis.

– Le Chat Noir[1], răspunse Marguerite.

– Niște trântori, cu toții, se înfierbântă Georges. Mâzgălesc vreo câteva puncte pe o bucată de pânză și cică fac artă: ce fel de ocupație e asta pentru un bărbat? Precum insul acela nesuferit și obraznic, Debussy, care locuiește în clădirea voastră. Astfel de oameni ar trebui biciuiți.

– Achille e compozitor, dragule, îl mustră ea ușor.

– Niște paraziți. Întotdeauna nemulțumiți. Iar el zdrăngăne cât e ziua de lungă la un amărât de pian. Mă mir că tatăl său nu pune bățul pe el. Poate așa i-ar mai băga mințile în cap.

Marguerite își înăbuși un zâmbet. De vreme ce Achille avea vârsta lui Anatole, era de părere că asemenea pedepse nu-și mai găseau rostul. În orice caz, *Madame* Debussy fusese mult prea îngăduitoare cu copiii ei și rezultatele abia acum se vedeau.

– Șampania este delicioasă, Georges, schimbă ea subiectul.

Se întinse peste masă, îi prinse degetele, îi răsuci mâna cu palma în sus și îi mângâie carnea pufoasă cu unghiile.

– Ești atât de atent cu mine, adăugă Marguerite, încântată de felul în care bărbatul tresări și de plăcerea care îi apăru în ochi. Acum, Georges... Vrei să comanzi pentru mine? Stăm aici de ceva timp și am o poftă de mâncare teribilă.

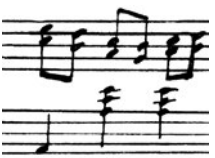

[1] Pisica Neagră (în limba franceză, în orig.)

CAPITOLUL 5

Léonie și Anatole fură conduși într-un separeu de la primul etaj al barului Romain, de unde se vedea strada.

Léonie îi înapoie haina de seară lui Anatole și plecă apoi să se spele pe mâini și pe față și să-și aranjeze părul în mica toaletă alăturată. Rochia avea nevoie de îngrijirile menajerei, dar, după ce îi prinse tivul sfârșiat, își recăpătă un aspect cât de cât onorabil.

Își privi reflexia în oglinda, pe care o înclină ușor spre ea. Pielea îi lucea din cauza goanei nebune pe străzile Parisului, iar ochii verzi sclipeau intens în lumina lumânărilor. Acum că pericolul trecuse, Léonie revăzu cu ochii minții toate întâmplările din seara aceea. Aproape că uitase ura de pe chipurile bărbaților și frica pe care o resimțise.

Anatole comandă două pahare de Madeira, urmate de un vin roșu ce însoțeau o cină simplă: coaste de miel și piure de cartofi cu brânză.

– Mai avem și sufleu de pere, dacă nu te saturi, spuse el, lăsându-l pe *garçon* să plece.

În timpul mesei, Léonie îi povesti ce se întâmplase până când Anatole o găsise.

– Sunt foarte ciudați oamenii ăștia, *les abonnés,* o lămuri el. După ei, în Franța nu ar trebui să se cânte decât muzică franceză. În 1860, au boicotat punerea în scenă a lui *Tannhäuser*.

Ridică din umeri.

– Se știe foarte bine că nu le pasă de muzică nici cât negru sub unghie.

– Și-atunci de ce?

– Naționalism nesăbuit și agresiv.

Anatole își împinse scaunul departe de masă și-și întinse picioarele lungi și zvelte, după care își scoase tabachera din buzunarul de la vestă.

– Nu cred că Parisul îl va mai primi vreodată cu brațele deschise pe Wagner. Cel puțin nu atât de curând.

Léonie cugetă câteva clipe.

– De ce ți-a dăruit Achille biletele la operă? Că doar e un admirator înfocat al maestrului Wagner.

– Era, rosti Anatole, lovind țigara de capacul argintiu pentru a îndesa mai bine tutunul. Acum s-a răzgândit.

Se aplecă și dădu la iveală din buzunarul hainei o cutie de chibrituri Vestas.

– Un apus frumos confundat cu un răsărit superb. Asta e părerea lui Achille despre Wagner.

Se lovi ușor cu degetul în cap, zâmbind batjocoritor:

– Iartă-mă, *Claude*-Achille, așa cum se presupune acum că ar trebui să-i spunem.

Debussy, un pianist și un compozitor genial, chiar dacă flușturatic, trăia împreună cu frații și părinții săi în aceeași clădire de pe rue de Berlin, unde locuia familia Vernier. Era *copilul teribil* al Conservatorului și, totodată, cea mai mare speranță a profesorilor. Totuși, în micul lui cerc de prieteni, viața amoroasă deosebit de tumultoasă a lui Debussy atrăgea mai multă atenție decât reputația sa ca artist. Iubita lui actuală era o tânără de 24 de ani, Gabrielle Dupont.

– De data asta e ceva serios, îi mărturisi Anatole. Gaby înțelege că muzica se află pe primul loc și firește că el o găsește și mai atrăgătoare. Gaby îi tolerează disparițiile săptămânale în saloanele maestrului Mallarmé. Îl înveselește ori de câte ori Academia se plânge de capriciile lui. Profesorii pur și simplu nu reușesc să-i vadă geniul. Sunt prea bătrâni, prea proști.

Léonie își arcui sprâncenele.

– Sunt de părere că Achille caută necazurile cu lumânarea. Prea repede se descotorosește de cei care l-ar putea sprijini. Are limba prea ascuțită și jignește prea ușor. Într-adevăr, uneori reușește să fie mojic, nepoliticos și dificil.

Anatole trase un fum, dar nu o contrazise.

– Și lăsând prietenia la o parte, continuă ea, amestecând cea de-a treia linguriță de zahăr în cafea, îți mărturisesc că îi înțeleg oarecum pe

criticii săi. După mine, compozițiile sale sunt puțin cam vagi și le lipsește o structură clară... în fine, sunt neliniștitoare. Șerpuitoare. Adesea simt că aștept ca melodia să-și dezvăluie esența. Ca și cum ai asculta muzica sub apă.

Anatole zâmbi.

– Păi, asta e și ideea. Debussy spune că trebuie să uităm de măsurile clasice. El caută să scoată la lumină, prin muzica sa, legăturile dintre lumea materială și cea spirituală, dintre văzut și nevăzut, și așa ceva nu poate fi realizat cu ajutorul metodelor tradiționale.

Léonie se strâmbă.

– Ai vorbit ca unul dintre oamenii aceia care rostesc tot felul de lucruri deștepte, dar care nu înseamnă nimic!

Anatole nu băgă în seamă întreruperea.

– El susține că evocarea, sugestia și nuanța sunt mai puternice, într-o mai mare măsură adevărate și mai revelatoare decât afirmația și descrierea. Valoarea, forța amintirilor îndepărtate o depășește pe cea a gândului conștient, logic.

Fata rânji. Admira loialitatea lui Anatole față de prietenul său, dar era conștientă că el repetă cuvânt cu cuvânt ceea ce auzise anterior de la Achille. În ciuda susținerii pătimașe a operei prietenului său, Léonie știa că gusturile lui se îndreaptă mai degrabă spre Offenbach și orchestra de la Folies Bergère, decât spre lucrările lui Debussy, ale lui Dukas sau ale vreunui alt prieten de la Conservator.

– De vreme ce tot facem schimb de păreri, adăugă el, recunosc că m-am întors săptămâna trecută pe rue de la Chaussée d'Antin pentru a cumpăra unul din exemplarele lui Achille, *Cinq Poèmes.*

Léonie se înfurie.

– Anatole, dar i-ai promis lui *maman*.

El ridică din umeri.

– Adevărat, dar nu m-am putut abține. Prețul era atât de convenabil și sunt sigur că reprezintă o investiție bună, având în vedere că Bailly nu a tipărit decât o sută cincizeci de copii.

– Trebuie să fim mai atenți cu banii. *Maman* se bizuie pe prudența ta. Nu ne mai permitem să facem și alte datorii. Se opri, după care adăugă: Că veni vorba, câte datorii avem?

Anatole o privi drept în ochi.

– Las-o baltă, Léonie. Finanțele casei noastre n-ar trebui să te preocupe.

– Dar...

– Nici un dar, rosti el ferm.

Bosumflată, fata îi întoarse spatele.

– Mă tratezi ca pe un copil!

El izbucni în râs.

– Când o să te măriți, poți să-ți bați soțul la cap cât îți poftește inima în privința bugetului gospodăriei, dar până atunci... Oricum, îți dau cuvântul meu de onoare că, de aici înainte, nu voi cheltui nici un *sou* fără permisiunea ta.

– Îți râzi de mine, nu?

– Pe cuvânt, nici măcar o centimă, o tachină el.

Îl privi furioasă câteva secunde, apoi se lăsă păgubașă.

– O să țin minte vorbele tale, oftă fata.

Anatole își făcu cruce pe piept.

– Mă jur.

Preț de o clipă își zâmbiră unul altuia, după care tânărul reveni la o mină mai serioasă. Se aplecă peste masă și acoperi mâna mică și albă a surorii sale cu a lui.

– Acum să discutăm serios, *petite*. Nu cred că am să mă pot ierta vreodată pentru că, din pricina lipsei mele de punctualitate, ai fost nevoită să înfrunți grozăvia din seara asta de una singură. Tu mă poți ierta?

Léonie surâse.

– Am și uitat.

– Nu merit generozitatea ta. Și te-ai purtat cu mare curaj. Cele mai multe fete și-ar fi pierdut capul. Sunt tare mândru de tine.

Se sprijini din nou de spătar și-și aprinse o altă țigară.

– Deși s-ar putea ca scenele oribile abia acum să te copleșească. Șocul obișnuiește să-și facă apariția cu mult după ce întâmplarea nefericită s-a petrecut.

– Nu sunt așa nevricoasă, rosti fata ferm.

Se simțea vie, mai înaltă, mai îndrăzneață, mai aproape de sinele său. Și deloc mâhnită.

Pendula de pe șemineu bătu de fix.

– Totuși, Anatole, nu mi-am închipuit defel că nu vei ajunge înainte de ridicarea cortinei.

Fratele ei sorbi o gură de coniac.

– Toate au un început.

Léonie își miji privirea.

– Ce te-a reținut? De ce ai întârziat?

Tânărul așează cu grijă pe masă paharul pântecos, apoi își mângâie vârfurile cerate ale mustăților.

„Un semn neîndoielnic că nu-mi spune tot adevărul."

Léonie se încruntă.

– Anatole?

– Aveam întâlnire cu un client din afara orașului. Trebuia să ne vedem la șase, dar a sosit mai târziu și a rămas mai mult decât socotisem eu.

– Și să înțeleg că aveai ținuta de seară la tine? Sau ai trecut pe acasă înainte să vii la Palatul Garnier?

– Am fost îndeajuns de prevăzător să-mi iau hainele de seară cu mine, la birou.

Apoi, cu o mișcare iute, Anatole se ridică în picioare, traversă camera și trase cordonul soneriei, punând astfel capăt conversației. Înainte ca Léonie să-l mai iscodească, se iviră ospătarii ca să elibereze masa, făcând orice dialog cu neputință.

– A venit vremea să mergi acasă, spuse el, apucând-o elegant de cot și ajutând-o să se ridice în picioare. Achit eu aici după ce te văd urcată în trăsură.

Câteva momente mai târziu, stăteau afară pe trotuar.

– Nu te întorci cu mine?

Anatole o ajută să se urce și închise ușița bine.

– Cred că am să trec pe la Chez Frascati. Poate joc și eu niște cărți.

Léonie intră în panică.

– Și ce să-i spun mamei?

– Cred că deja s-a retras în camera ei.

– Și dacă nu? stărui fata, încercând să amâne momentul plecării.

Anatole îi sărută mâna.

– Atunci roag-o să nu mă aștepte.

Tânărul se întinse și strecură o bancnotă în mâna birjarului.

– Rue de Berlin, spuse el, după care făcu un pas înapoi și lovi cu palma în panoul lateral al trăsurii. Somn ușor, *petite*. Ne vedem la micul dejun.

Biciul pocni. Felinarele atârnate de-o parte și de alta a trăsurii se legănară când caii se avântară înainte, în zornăit de hamuri și ropot de potcoave. Léonie împinse geamul în jos și se aplecă pe fereastră. Anatole stătea într-un nor de ceață gălbuie, sub lămpile de gaz care șuierau, din țigara lui șerpuind o urmă de fum alb.

„De ce n-a vrut să-mi spună motivul pentru care a întârziat?“

Coninuă să-l privească, șovăind să-și dezlipească ochii de la el, în vreme ce trăsura hurui pe rue Caumartin, trecu de hotelul Saint-Petersbourg, de Alma Mater și de Liceul Fontanes și se îndreptă spre răspântia cu rue Saint-Lazare.

Ultima imagine surprinsă de Léonie, înainte ca trăsura să cotească, fu mucul de țigară aruncat de Anatole în șanț. După aceea, bărbatul se răsuci pe călcâie și intră din nou în barul Romain.

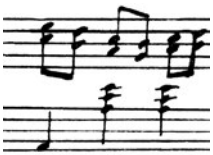

CAPITOLUL 6

Clădirea din rue de Berlin era învăluită în tăcere.

Léonie intră în apartament cu ajutorul unei chei de rezervă. O lampă cu ulei fusese lăsată aprinsă pentru a-i lumina drumul. Puse cheia în vasul de porțelan care stătea lângă tăvița pentru corespondență, golită de scrisori și cărți de vizită. Împingând într-o parte șalul mamei ei, se trânti pe scaunul din hol. Se descotorosi de pantofii pătați și de ciorapii de mătase, masându-și degetele dureroase și gândindu-se la purtarea ciudată a lui Anatole. Dacă nu avea pentru ce să se rușineze, atunci de ce nu-i împărtășise motivul întârzierii sale la operă?

Léonie aruncă o privire de-a lungul palierului și văzu că ușa de la camera mamei ei este închisă. Pentru prima dată se simți dezamăgită. Adesea, găsea compania lui Marguerite iritantă, subiectele ei de conversație fiind limitate și previzibile. În seara asta însă, i-ar fi rămas recunoscătoare pentru o mică discuție târzie în noapte.

Ridică lampa și pătrunse în salon. Încăperea mare și generoasă ocupa întreaga parte din față a casei, ferestrele ei dând direct în rue de Berlin. Cele trei ferestre erau închise acum, însă draperiile din creton galben care atârnau din tavan până pe podea fuseseră trase.

Așeză lampa pe masă, după care privi spre strada pustie. Băgă de seamă că înghețase bocnă. Se gândi la Anatole, care se găsea undeva în oraș, și speră că se află în siguranță.

Într-un târziu, începu să înțeleagă ce nenorocire s-ar fi putut petrece. Agitația care o ajutase să îndure această seară lungă o sleise de puteri, lăsând-o înspăimântată și plină de temeri. Avea senzația că

fiecare mușchi, fiecare simț este amorțit de amintirea întâmplărilor la care fusese martoră.

„Sânge, și oase rupte, și ură."

Léonie închise ochii, dar imaginile vii și clare continuau să-i tortureze mintea, de parcă ar fi fost surprinse pe o placă fotografică. Duhoarea ce se răspândise din proiectilele cu excremente și mâncare stricată. Ochii sticloși ai bărbatului când cuțitul i-a străpuns pieptul, clipa paralizantă dintre viață și moarte.

Pe spătarul șezlongului atârna un șal verde din lână. Își acoperi umerii cu el, stinse lampa și se cuibări în fotoliul ei preferat, cu picioarele strânse sub ea.

Brusc, de la etajul inferior, notele armonioase ale unui cântec porniră a se insinua prin dușumeaua de lemn. Léonie zâmbi. Achille se așezase din nou la pian. Se uită la orologiul de pe șemineu.

„Trecut de miezul nopții."

Fata primi cu bucurie faptul că nu era singura ființă trează de pe rue de Berlin. Prezența lui Achille avea ceva liniștitor. Se afundă și mai tare în moliciunea fotoliului când recunoscu piesa. *La Damoiselle Élue*, o compoziție despre care Anatole susținea că Debussy o scrisese gândindu-se la ea. Léonie știa însă că e o minciună sfruntată. Achille îi mărturisise că libretul avea la bază un poem al lui Rossetti, care la rândul lui se inspirase din *Corbul* domnului Poe. Cu toate acestea, piesa îi încălzea inima și acordurile ei eterice se potriveau de minune cu starea sa de spirit.

Pe neașteptate, o altă amintire puse stăpânire pe ea. Dimineața înmormântării. Atunci, ca și acum, Achille zdrăngănise întruna la pian, notele senine sau sumbre insinuându-se obsesiv prin podea, până când Léonie crezuse că o să-și iasă din minți. O frunză de laur plutind în bolul de sticlă. Parfumul bolnăvicios al ritualului și al morții ce se strecura pe nesimțite în toate ungherele casei, arderea lumânărilor și a tămâii pentru a acoperi dulceața grețoasă a leșului din sicriul închis.

„Confunzi trecutul cu prezentul."

Apoi, rememoră diminețile când Anatole dispărea din apartament înainte ca lumina să se ivească din nou asupra lumii. Iar serile se întorcea cu mult după ce toată lumea se retrăsese la culcare. Odată, a lipsit o săptămână fără nici un fel de explicație. Când Léonie și-a luat inima în dinți și l-a întrebat unde se duce, i-a zis doar să nu-și facă griji.

A presupus atunci că fratele ei își petrece nopțile la masa de ruletă. Știa, din bârfele servitorilor, că devenise subiectul unor denunțuri anonime și otrăvite în rubricile de scandal ale ziarelor.

Trupul lui avea numai de suferit. Obrajii i se supseseră și pielea i se subțiase. Ochii în permanență înroșiți își pierduseră strălucirea, iar buzele uscate și palide i se cojeau. Léonie ar fi fost în stare de orice ca să-l împiedice să revină la starea de atunci.

Abia când frunzele apărură din nou în copacii de pe bulevardul Malesherbes și când aleile din parcul Monceau se umplură iarăși de liliac alb și mov, încetară și atacurile la adresa bunului său renume. Din acel moment, starea de spirit i se îmbunătăți și se înzdrăveni trupește. Léonie își recăpătă fratele pe care îl cunoștea și îl iubea așa de tare. Plecările de acasă, minciunile și tăcerea dureroasă încetară.

„Până în seara asta."

Léonie își dădu seama că are obrajii umezi. Își șterse lacrimile cu degetele, apoi își strânse și mai tare șalul pe lângă ea.

„Acum e septembrie, nu martie."

Dar suferința din inima lui Léonie nu pieri. Știa că o minținse. Așa că rămase de veghe lângă fereastră, lăsându-se legănată de muzica lui Achille, așteptând sunetul cheii lui Anatole.

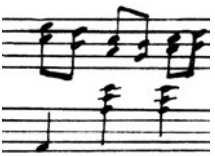

CAPITOLUL 7

Joi, 17 septembrie

Lăsând femeia să doarmă, Anatole se strecură afară din micuța cameră închiriată. Grijuliu să nu-i deranjeze pe ceilalți chiriași ai pensiunii, coborî încet, doar în ciorapi, scara îngustă și prăfuită de lemn. Pe fiecare palier, ardea un felinar cu gaz. Trecu de la un etaj la altul, până când ieși în gangul ce dădea în strada principală.

Încă nu se crăpase de ziuă, dar Parisul se trezea. În depărtare se auzeau deja căruțele cu marfă. Cărucioarele de lemn huruiau pe caldarâm, anunțând livrarea laptelui și a pâinii proaspete la cafenelele și restaurantele din Faubourg Montmartre.

Se opri ca să-și încalțe pantofii, după care porni la drum. Rue Feydeau era pustie și nu răsuna nici un zgomot în afara pașilor săi. Adâncit în gânduri, Anatole se îndreptă cu repeziciune spre încrucișarea cu rue Saint-Marc, intenționând s-o ia pe scurtătură, pe sub arcada din Passage des Panoramas. Nu se zărea nici țipenie de om.

Capul îi vâjâia de atâtea întrebări. Oare planul lor avea sorți de izbândă? Putea pleca din Paris fără să-l observe cineva și fără să stârnească bănuieli? În ciuda discuțiilor aprinse din ultimele ore, Anatole încă se mai îndoia de reușită. Știa că purtarea sa din următoarele ore, zile, le va hotărî soarta. Léonie era deja bănuitoare și, de vreme ce sprijinul ei avea să fie decisiv pentru succesul eforturilor lor, Anatole blestemă evenimentele care îl siliseră să întârzie la operă și ghinionul incredibil ca numiții *abonnés* să-și aleagă pentru cel mai violent și mai sângeros protest tocmai seara aceea.

Inspiră adânc, simțind aerul rece de septembrie pătrunzându-i în plămâni, amestecat cu funinginea, aburii și fumul orașului. Vina care-l încercase pentru dezamăgirea provocată lui Léonie fusese dată uitării în brațele binecuvântate ale amantei sale. Acum, sentimentul se întorsese cu și mai multă furie, sfâșiindu-i pieptul ca un pumnal.

Cu orice preț va trebui s-o împace.

Timpul care se scurgea nemilos îi dădea aripi spre casă. Mări pasul, cu mintea zburându-i la plăcerile nopții care trecuse. Amintirea iubitei sale i se întipărise atât în suflet, cât și în trup. Pe degete încă îi stăruiau aroma pielii ei și finețea părului. Confuzia și taina ce păreau că vor ține o veșnicie îl obosiseră. De îndată ce vor fi departe de Paris, intrigile vor dispărea și nu va mai trebui să născocească așa-zise vizite la mesele *rouge et noir*[1] sau în locantele cu opium ori în casele rău famate, doar ca să ascundă adevărul.

Faptul că ziarele îl atacaseră, iar el nu-și putuse apăra reputația îl neliniștea profund. Îl bănuia pe Constant că-și băgase coada în toată această tevatură. Prostul lui renume le afectase pe sora și pe mama sa. Nu mai spera decât ca, atunci când adevărul va ieși la iveală, să aibă timp suficient să repare tot ce stricase.

Cum trecu de colțul străzii, o rafală puternică de vânt tomnatic îl izbi în față. Își strânse haina pe lângă el și regretă lipsa fularului. Traversă rue Saint-Marc, meditând la zilele și săptămânile ce vor urma și deloc la prezent.

La început, nu auzi pașii din spatele lui. Două persoane mergeau grăbit, apropiindu-se din ce în ce. Simțurile i se ascuțiră. Își privi hainele de seară, realizând că pare o țintă ușoară pentru tâlhari. Neînarmat, fără companie și posibil cu ceva câștiguri de la ruletă în buzunar.

Anatole iuți ritmul. Pașii din urmă se grăbiră la rândul lor.

Convins acum că fusese luat la ochi, se repezi în Passage des Panoramas, nădăjduind că, dacă va ajunge în bulevardul Montmartre unde cafenelele își deschideau obloanele și unde cel mai probabil sosiseră deja cărucioarele cu lapte, va fi în siguranță.

Câteva lămpi cu gaz încă mai aruncau o lumină rece și albăstruie, când trecu prin dreptul unui șir de magazine care vindeau timbre și

[1] Roșu și negru (în limba franceză, în orig.)

vechituri, apoi pe lângă comerciantul de mobilă în a cărui vitrină se zărea o servantă antică de culoare aurie care se cojea vizibil, și pe lângă negustorii de antichități și de *objets d'arts*[1].

Bărbații îl urmară îndeaproape.

Îl cuprinse frica. Își vârî mâna în buzunar, căutând ceva cu care să se apere, dar nu găsi nimic care să-i poată servi drept armă.

Anatole își stăpâni cu greu pornirea de-a o lua la goană. Mai bine să țină capul sus. Să pretindă că totul e bine. Să aibă încredere că poate ajunge în partea cealaltă unde probabil ar fi apărut câțiva martori înainte ca necunoscuții să aibă șansa de a-l ataca.

Cei doi însă începură să alerge. O mișcare scurtă se reflectă în vitrina gravorului Stern, o rază de lumină ca o săgeată și Anatole se răsuci la timp să respingă pumnul ce se îndrepta spre capul său. Bărbatul îl izbi deasupra ochiului stâng, dar nu foarte tare, așa că Anatole reuși să lovească și el. Atacatorul purta o șapcă de lână și o batistă neagră care-i acoperea mare parte din față. Gemu, dar în același timp Anatole simți cum celălalt îl prinde de mâini pe la spate, imobilizându-l. Primul pumn, în stomac, îi tăie răsuflarea, apoi urmară alți doi în obraji, ca la box. Loviturile continuară alternativ, smucindu-i capul, când la stânga, când la dreapta, și provocându-i o durere insuportabilă.

Din arcada ochiului stâng îi curgea sânge, dar reuși cumva să se întoarcă ușor, evitând izbiturile puternice. Bărbatul care-l ținea purta și el o eșarfă peste față, dar capul îi rămăsese descoperit și tânărul îi văzu chelia acoperită de pustule roșii ca focul. Anatole își ridică genunchiul și-l pocni direct în fluierul piciorului. Pentru o clipă, strânsoarea slăbi, îndeajuns pentru el ca să-l apuce de guler și, după ce-și luă avânt, să-l izbească de marginea ascuțită a stâlpilor de la ușa magazinului.

Anatole se repezi înainte, folosindu-și greutatea ca să se strecoare printre ei, însă primul bărbat îl pocni în cap cu latul palmei. Se dezechilibră, se împletici și căzu în genunchi, dar reuși să-l lovească pe celălalt între coaste, chiar dacă nu foarte tare.

Acesta din urmă revărsă asupra lui o ploaie de pumni. Anatole se feri, dar forța loviturilor îl trânti cu fața la pământ. Un șut nemilos și

[1] Obiecte de artă (în limba franceză, în orig.)

oțelul rece din vârful ghetelor care îi sfâșie carnea îl făcură să se chircească de durere. Își acoperi capul cu mâinile și se încovrigă, într-o încercare zadarnică de a se proteja împotriva celui mai violent atac. Când văzu că bărbații îl lovesc pe rând în coaste, în șale, în mâini, se temu pentru prima oară că bătaia nu se va termina niciodată.

– Hei!

La capătul aleii, în penumbră, Anatole crezu că zărește o lumină.

– Hei! Voi de-acolo! Ce se întâmplă?

Preț de o clipă, timpul încremeni. Anatole simți răsuflarea fierbinte a unuia din atacatori, care-i șopti la ureche:

– *Une leçon.* O lecție.

Îi pipăiră trupul zdrobit, degetele lor amenințătoare scotocindu-i în buzunarele de la vestă. Găsiră ceasul de la tatăl lui și-l smulseră din prinzătoare.

În sfârșit, Anatole își recăpătă vocea.

– Aici! Aici!

După o ultimă lovitură în coaste care-l făcu pe Anatole să icnească de durere, cei doi atacatori o luară la goană în direcția opusă, îndepărtându-se de lumina slabă a lămpii pazniculuide noapte.

– Aici! strigă Anatole din nou.

Auzi pașii târșâiți ai bărbatului venind spre el, apoi clinchetul de metal și sticlă al lămpii când atinse pământul și, în sfârșit, desluși chipul bătrânului paznic aplecându-se spre el.

– Domnule, *qu'est-ce qui s'est passé ici?*[1]

Anatole se săltă în capul oaselor, ajutat de bătrân.

– N-am nimic, spuse el, încercând să-și recapete răsuflarea.

Își duse mâna la ochi și degetele i se mânjiră de sânge.

– Ați mâncat o bătaie zdravănă.

– Nu-i mare lucru, doar o tăietură, stărui el.

– V-au jefuit, domnule?

Anatole nu răspunse imediat. Inspiră adânc, apoi se sprijini de mâna pazniculuide noapte ca să se ridice în picioare. Durerea îi străbătu trupul ca un fulger. Așteptă o clipă să se dezmeticească, după care se îndreptă de spate. Își cercetă mâinile, întorcându-le pe toate părțile. Încheieturile degetelor erau zdrobite și sângerau, iar palmele se

[1] Ce s-a întâmplat aici? (în limba franceză, în orig.)

înroșiseră de la sângele ce-i curgea din tăietura de deasupra ochiului. Avea o rană și la gleznă, unde pielea se despicase și carnea se freca de materialul pantalonilor.

Anatole mai zăbovi un moment ca să-și revină, după care își netezi hainele.

– V-au furat mult, domnule?

Se controlă și descoperi cu surprindere că portofelul și tabachera se găseau la locul lor.

– Se pare că nu mi-au luat decât ceasul, spuse el.

Cuvintele veneau parcă de niciunde și adevărul celor petrecute puse stăpânire pe el. Nu fusese un jaf oarecare. Ci o lecție, așa cum îi spusese și bărbatul.

Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge o asemenea idee și scoase o bancnotă pe care o strecură între degetele pătate de tutun ale bătrânului.

– În semn de recunoștință pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, prietene.

Paznicul privi în jos și pe chipul lui apăru un zâmbet.

– Sunteți foarte generos, domnule.

– Dar să nu pomenești nimănui despre întâmplarea asta, bine? Și acum, fii bun și găsește-mi o birjă.

Bătrânul își atinse șapca.

– Cum doriți, domnule.

CAPITOLUL 8

Léonie tresări speriată și se trezi, uitându-se nedumerită în jur.

Pentru o clipă, nu înțelese de ce e învelită cu o pătură de lână în salon, cuibărită în fotoliu. Apoi ochii îi căzură pe rochia de seară ruptă și-și aminti. Scandalul de la Palatul Garnier. Cina târzie cu Anatole. Achille și cântecele lui de leagăn în noapte. Aruncă o privire spre orologiul Sèvres de pe șemineu.

Cinci și un sfert dimineață.

Înghețată până în măduva oaselor și chinuită de o ușoară greață, se strecură afară, pe hol, și mergând de-a lungul acestuia băgă de seamă că și ușa de la camera lui Anatole era acum închisă. Se mai liniști.

Dormitorul ei se găsea la capătul celălalt. Plăcută și aerisită, încăperea era foarte mică, dar decorată cu gust în albastru și roz. Un pat, un șifonier, o servantă, un lavoar cu o cană albastră din porțelan și un lighean, o măsuță cu oglindă plus un taburet mic cu patru picioare și o tapițerie frumoasă.

Léonie se dezbrăcă de rochia de seară mânjită, lăsând-o să cadă pe podea, și își desfăcu jupoanele. Dantela de la poale era cenușie, pătată de funingine și ruptă în mai multe locuri. Lenjereasa va avea mult de lucru ca s-o coasă la loc. Cu degete neîndemânatice, trase de șireturile corsetului până când reuși să se desprindă din strânsoarea lui, după care îl aruncă pe un scaun. Își stropi fața cu puțină apă rece ca un sloi, apoi își puse cămașa de noapte și se urcă în pat.

Câteva ore mai târziu, zgomotele servitorilor o treziră.

Dându-și seama cât îi e de foame, se dădu repede jos din pat, trase draperiile și deschise obloanele. Lumina zilei adusese din nou lumea la

viață. Se minună, după grozăvia întâmplărilor din noaptea trecută, cât de neschimbat părea Parisul privit de la fereastra ei. În timp ce-și pieptănă părul, își cercetă reflexia din oglindă, căutând semne ale nopții pe chipul ei. Dezamăgită, nu găsi nimic compromițător.

Pregătită pentru micul dejun, își puse halatul greu de brocart albastru peste cămașa de noapte albă, după care ieși pe hol. În pragul salonului o întâmpină aroma cafelei proaspăt râșnite, dar când intră rămase încremenită. Surprinzător, atât mama ei, cât și Anatole se aflau deja la masă. Cel mai adesea, Léonie mânca singură.

Chiar și la o oră așa de matinală, ținuta lui Marguerite era impecabilă. Își împletise părul negru într-un conci perfect și își pudrase ușor obrajii și gâtul. Stătea cu spatele la fereastră, dar în lumina necruțătoare a dimineții ridurile fine din jurul ochilor și a gurii se vedeau foarte bine. Léonie băgă de seamă că femeia poartă un neglijeu nou – din mătase roz cu o fundă galbenă – și oftă. Probabil un alt cadou de la nesuferitul de Du Pont.

„Cu cât devine mai generos, cu atât vom fi nevoiți să-l suportăm mai mult."

Simțindu-se vinovată pentru gândurile deloc creștinești, Léonie se apropie de masă și-și sărută mama pe obraz cu un entuziasm mai mare decât de obicei.

– *Bon matin*, *maman*, spuse ea, apoi se răsuci să-și salute și fratele.

Făcu ochii mari când îl văzu. Avea ochiul stâng umflat și închis, o mână înfășurată într-un bandaj alb, iar pe falcă îi apăruse o vânătaie violacee.

– Anatole, pentru Dumnezeu...

Tânărul sări în picioare.

– Tocmai îi povesteam lui *maman* cum am fost prinși aseară în mijlocul protestelor de la Palatul Garnier, rosti el tăios și țintuind-o cu privirea. Și ce ghinion pe mine să încasez câteva lovituri!

Léonie se uită la el uluită.

– Scrie chiar și pe prima pagină din *Le Figaro*, spuse Marguerite, lovind ziarul cu unghiile ei perfecte. Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla! Anatole, puteai să mori! Mulțumesc lui Dumnezeu că a fost acolo ca să te protejeze, Léonie. Mai mulți morți, scrie în articol.

– Nu te mai necăji, *maman*. Deja am fost la doctor, o liniști el. Nu mă simt atât de rău pe cât arăt.

Léonie deschise gura să adauge ceva, apoi o închise, când observă privirea cu subînțeles a lui Anatole.

– Mai bine de o sută de arestări, continuă Marguerite. Nenumărați morți! Și explozii! Tocmai în Palatul Garnier. Pe onoarea mea, Parisul a devenit un loc groaznic. Un oraș al fărădelegilor. Sincer, nu-l mai suport.

– *Maman,* nu te mai zbuciuma atât, spuse Léonie nervoasă. N-ai fost acolo. Eu sunt bine. Iar Anatole...

Se opri și-și fixă ochii asupra fratelui său.

– Iar Anatole ți-a zis că se simte bine. Îți faci prea multe griji.

Marguerite schiță un zâmbet trist.

– Habar n-ai cât suferă o mamă.

– Și nici nu-mi doresc să aflu, murmură Léonie, luând o felie de franzelă pe care întinse unt și gem de caise.

Pentru o vreme, micul dejun continuă în tăcere. La răstimpuri, Léonie îi arunca priviri întrebătoare lui Anatole, pe care acesta le ignora.

Menajera intră în salon cu tăvița pentru corespondență.

– Ceva pentru mine? se interesă Anatole, gesticulând cu cuțitul pentru unt.

– Nimic, *chéri.* Nu.

Marguerite ridică un plic gros și crem cu o expresie de nedumerire pe chip. Îi cercetă curioasă mărcile poștale.

Léonie o văzu cum se albește la față.

– Vă rog să mă iertați, se scuză ea, ridicându-se de la masă și părăsind încăperea înainte ca vreunul din cei doi copii să protesteze.

După ce Marguerite dispăru, Léonie se întoarse către fratele ei.

– Ce naiba ai pățit? șuieră ea. Povestește-mi. Înainte ca *maman* să se întoarcă.

Anatole își puse pe masă ceașca de cafea.

– Cu părere de rău îți mărturisesc că m-am certat cu un crupier de la Chez Frascati. Încerca să mă tragă pe sfoară, știam asta, și am făcut greșeala de a-l pârî mai-marelui său.

– Și?

– Și, oftă el, ca să nu mai lungim povestea, am fost condus în afara stabilimentului. Nici nu m-am depărtat bine că m-au atacat doi tâlhari.

– Trimiși de club?

– Presupun că da.

Fata îl privi fix și, brusc, simți că Anatole nu-i spunea tot adevărul.

– Datorezi bani acolo?

– Puțini, dar... Ridică din umeri și pe chipul lui se zări din nou o expresie de jenă. Dat fiind că întâmplarea vine după tot ce s-a petrecut anul trecut, mă gândesc că poate ar fi mai înțelept să dispar o săptămână sau două, o lămuri. Să plec din Paris, până ce se mai potolesc apele.

Léonie se bosumflă.

– Dar eu n-aș putea să-ți suport lipsa. Și-apoi, unde să te duci?

Anatole se sprijini cu coatele de masă și vorbi în șoaptă:

– Am o idee, *petite*, dar va trebui să mă ajuți.

Gândul plecării lui Anatole, fie și numai pentru câteva zile, părea îngrozitor. Să rămână singură în apartament, cu mama ei și cu nesuferitul de Du Pont. Își mai turnă o ceașcă de cafea și adăugă trei linguriță de zahăr.

Anatole îi atinse brațul.

– O să mă ajuți?

– Firește, numai că eu...

În acel moment, mama lor apăru în pragul ușii. Anatole se lăsă pe spate, ducându-și degetele la buze. Marguerite ținea în mână atât scrisoarea, cât și plicul. Unghiile ei pictate în roz străluceau pe hârtia sobră și crem a misivei.

Léonie se îmbujoră.

– *Chérie*, nu te mai înroși în halul ăsta, o dojeni mama sa, apropiindu-se de masă. E indecent aproape. Arăți ca o vânzătoare dintr-un magazin.

– Iartă-mă, *maman*, o îmbună Léonie, dar ne făceam griji că... poate ai primit niște vești proaste.

Marguerite nu scoase nici un cuvânt, ci doar privi intens scrisoarea.

– De la cine e? o întrebă Léonie într-un târziu, când văzu că mama ei nu dă semne c-ar răspunde.

Într-adevăr, Marguerite îți lăsa impresia că uitase cu totul de prezența lor.

– *Maman?* interveni și Anatole. Să-ți aduc ceva? Te simți rău?

Femeia își ridică ochii mari și căprui.

– Mulțumesc, *chérie,* dar nu e nevoie. Am fost doar surprinsă, atâta tot.

Léonie oftă.

– De-la-cine-este-scrisoarea? repetă ea țâfnoasă, rostind fiecare cuvânt de parcă s-ar fi adresat unui copil prostuț.

Marguerite își adună gândurile în sfârșit.

– Scrisoarea vine de la Domaine de la Cade, spuse ea iute. De la mătușa voastră, Isolde. Văduva fratelui meu vitreg, Jules.

– Poftim? exclamă Léonie. Unchiul care a dat colțu' în ianuarie?

– Care a decedat, *disparu;* „a dat colțu'" e așa de vulgar, o corectă ea, deși Léonie nu sesiză în glasul mamei nici o urmă de mustrare. Dar da, despre el e vorba.

– Și de ce îți scrie după atâta vreme de la nefericitul eveniment?

– Oh, înainte mi-a mai scris și cu alte ocazii, răspunse Marguerite. Atunci când s-au căsătorit și-apoi când mi-a dat vestea morții lui Jules și detaliile cu privire la ceremonia funerară. Se opri. Îmi pare rău că sănătatea mea șubredă nu mi-a îngăduit să călătoresc în acel moment al anului.

Léonie știa foarte bine că mama ei nu s-ar fi întors niciodată în casa din afara orașului Rennes-les-Bains în care crescuse, indiferent de anotimp și de împrejurări. Marguerite și fratele ei vitreg se înstrăinaseră demult.

Léonie aflase întreaga poveste de la Anatole. Tatăl lui Marguerite, Guy Lascombe, se căsătorise de tânăr și în grabă. Când soția i-a murit, dându-i naștere lui Jules, șase luni mai târziu, Lascombe și-a lăsat fiul pe mâna unei guvernante, apoi a unor serii de tutori și s-a întors la Paris. A plătit pentru educația băiatului și pentru întreținerea moșiei și când Jules a ajuns la majorat, i-a stabilit o rentă viageră anuală, dar fără a-i arăta mai multă atenție decât înainte.

Abia spre sfârșitul vieții, *grand-père* Lascombe s-a căsătorit din nou, deși a continuat să ducă aceeași viață desfrânată. Și-a expediat soția, o femeie blajină, și fiica de vârstă fragedă, să trăiască pe Domaine de la Cade cu Jules, vizitându-le doar atunci când avea chef. Din expresia dureroasă care-i apărea pe chip lui Marguerite în rarele ocazii când își amintea de copilăria ei, Léonie pricepuse că mama ei nu fusese deloc fericită acolo.

Grand-père și soția sa au murit într-o noapte când trăsura lor s-a răsturnat. Când s-a dat citire testamentului, a reieșit că Guy își lăsase întreaga avere lui Jules și nici un *sou* fiicei sale. Marguerite a fugit

imediat în nord, la Paris, unde, în februarie 1865, l-a întâlnit pe Leo Vernier, un idealist radical și s-a măritat cu el. Pentru că Jules era un susținător al vechiului regim, din acel moment cei doi frați vitregi nu mai păstraseră legătura.

Léonie oftă.

– Păi de ce îți scrie iarăși? răbufni fata.

Marguerite privi scrisoarea, de parcă tot nu-i venea să creadă ce conține aceasta.

– Este o invitație pentru tine, Léonie, să-i faci o vizită. Prelungită. Vreme de patru săptămâni.

– Poftim? strigă Léonie și smulse scrisoarea dintre degetele mamei ei. Când?

– *Chérie*, te rog.

Léonie nu-i dădu atenție.

– *Tante* Isolde explică de ce ne trimite o asemenea invitație tocmai acum?

Anatole își aprinse o țigară.

– Poate că dorește să compenseze cumva lipsa de afecțiune familială a răposatului ei soț.

– Posibil, adeveri Marguerite, cu toate că scrisoarea nu sugerează defel intențiile din spatele invitației.

Anatole izbucni în râs.

– Cu greu ar putea așterne cineva pe hârtie o asemenea mărturisire.

Léonie își încrucișă brațele.

– Ei bine, mi se pare nefiresc să accept invitația de a sta la o mătușă pe care n-am cunoscut-o niciodată și pentru un timp atât de îndelungat. Întocmai, adăugă ea cu aprindere, nu-mi pot închipui nimic mai rău decât să fii îngropată la țară cu o văduvă bătrână care povestește numai despre vremurile trecute.

– Oh, nu, Isolde e tânără, spuse Marguerite. Era cu mulți ani mai mică decât Jules, cred că abia împlinise treizeci de ani când s-a măritat cu el, dacă nu mă înșel.

Preț de o clipă, peste masă se așternu tăcerea.

– Chiar și-așa, tot voi refuza invitația, rosti într-un târziu Léonie.

Marguerite privi peste masă la fiul ei.

– Anatole, tu ce părere ai?

– Dar eu nu vreau să merg, spuse Léonie și mai ferm.

Anatole zâmbi.

– Zău, Léonie, o vizită la munte? Sună grozav. Că doar săptămâna trecută mi-ai mărturisit cât de tare te plictisește viața de la oraș și că ai nevoie de odihnă.

Léonie îl privi uluită.

– Da, adevărat, dar...

– O schimbare de peisaj ți-ar înviora starea de spirit. Și-apoi vremea la Paris a devenit de nesuportat. Într-o zi ceață și umezeală, iar a doua zi niște temperaturi cu care nu s-ar rușina nici deșerturile algeriene.

– Ai dreptate, însă...

– Și doar tu îmi spuneai cât de mult îți dorești o aventură, iar acum când s-a ivit prilejul, dai înapoi.

– Dar mătușa Isolde ar putea fi nesuferită. Și cu ce să-mi ocup timpul la țară? Ce să fac acolo? Léonie își privi mama sfidător. *Maman,* niciodată nu ne-ai vorbit despre Domaine de la Cade decât cu dezgust.

– Asta se întâmpla cu mult timp în urmă, șopti Marguerite. Poate că acum lucrurile sunt diferite.

Fata încercă o altă cale.

– Dar călătoria o să dureze zile în șir. Nu pot merge atât de departe. Nu fără un însoțitor.

Marguerite își ridică ochii spre fiica sa.

– Nu, nu... desigur că nu. Însă, din câte se pare, generalul Du Pont mi-a sugerat că noi doi am putea vizita Valea Marnei pentru câteva săptămâni. Firește, dacă aș avea cum să-i accept invitația... Se opri, după care se întoarse spre fiul său: Aș putea să-ți cer ție, Anatole, să o însoțești pe Léonie în Midi?

– Sunt convins că mă pot învoi câteva zile.

– Dar *maman...*, se împotrivi Léonie.

Anatole o întrerupse:

– De fapt, tocmai ce-i spuneam că mă gândesc să plec pentru două, trei zile din oraș. În felul acesta, vom împăca și capra, și varza, spre mulțumirea tuturor. Și, adăugă el, zâmbindu-i complice surorii sale, dacă tot ești nerăbdătoare să fii departe de casă, *petite,* și singură într-un loc deloc familiar, pun pariu că mătușa Isolde ar putea fi convinsă să mă primească și pe mine.

În sfârșit, Léonie pricepu raționamentul lui Anatole.

– Oh, exclamă ea luminată.

– Crezi că ai cum să lipsești o săptămână sau două, Anatole? insistă Marguerite.

– *Pour ma petite soeur*[1], orice, rosti tânărul. Dragă Léonie, dacă dorești să accepți invitația, sunt la dispoziția ta.

Fata simți primul fior al entuziasmului. Să aibă libertatea de a se plimba în spațiile deschise de la țară și să respire aer curat. Să fie liberă să citească tot ce-și dorea și să nu țină cont de ore, fără teama că va fi dojenită.

„Anatole să stea numai cu mine."

Mai reflectă câteva momente, pentru că nu voia să dea senzația că ea și Anatole puseseră la cale un complot. Dacă mamei ei nu-i plăcuse Domaine de la Cade nu însemna că și ea va proceda la fel. Privi pieziș chipul rănit, dar frumos al lui Anatole. Crezuse că știe tot ce se ascunde dincolo de el. Seara trecută însă îi dovedise că lucrurile nu stau chiar așa.

– Foarte bine, spuse ea, simțind cum un val de sânge îi năpădește obrajii. Dacă Anatole mă va însoți și va sta cu mine puțin, până mă obișnuiesc cu locurile, atunci da, voi accepta. Se întoarse spre Marguerite. *Maman*, te rog să-i scrii mătușii Isolde și să o anunți că eu, *noi* vom fi încântați să-i acceptăm invitația generoasă.

– O să-i trimit o telegramă și o să-i confirm datele sugerate de ea.

Anatole rânji și își ridică ușor ceașca de cafea.

– *A l'avenir,* rosti.

Léonie îi întoarse toastul.

– Pentru viitor, izbucni ea în râs. Și pentru Domaine de la Cade.

---

[1] Pentru sora mea cea mică... (în limba franceză, în orig.)

PARTEA A II-A

Paris
Octombrie 2007

CAPITOLUL 9

Paris
Vineri, 26 octombrie 2007

Meredith Martin își privea reflexia din geamul trenului care gonea vijelios pe șine către terminalul Eurostar din Paris. Avea părul negru, tenul alb. Însă nu-i stătea deloc bine palidă.

Se uită la ceas.

„Nouă fără un sfert. Încă puțin, mulțumesc lui Dumnezeu."

Siluetele cenușii ale caselor și micile comune răsăreau din penumbră tot mai des. Vagonul era aproape gol. Două franțuzoaice femei de afaceri în pantaloni gri și cămăși albe scrobite. Doi studenți care dormeau pe rucsacuri. Clinchetul fin al tastelor laptopului, murmurul conversațiilor la telefonul mobil, foșnetul ziarelor răsfoite – englezești, americane, franceze. De partea cealaltă a intervalului, patru avocați în cămăși cu dungi și pantaloni de lână, cu tăieturi proaspete de la bărbieritul pe fugă, se întorceau acasă să-și petreacă weekendul. Vorbeau tare despre un caz de fraudă. Masa lor era acoperită de sticle și pahare de plastic. Bere, vin, bourbon.

Privirea lui Meredith rătăci peste broșura lucioasă de pe măsuța de plastic, cu toate că o citise deja de nenumărate ori.

HOTELUL DOMAINE DE LA CADE
RENNES-LES-BAINS
III90

Situat în încântătorul parc împădurit de deasupra pitorescului Rennes-les-Bains din frumosul Languedoc, hotelul Domaine de la Cade reprezintă chintesența grandorii și eleganței secolului al nouăsprezecelea, beneficiind totodată de confortul și facilitățile de relaxare pe care le așteaptă vizitatorul pretențios al secolului douăzeci și unu. Hotelul este plasat chiar pe originala *maison de Maître*, care a fost parțial distrusă într-un incendiu în 1897. Transformat în hotel încă din anii 1950, complexul s-a redeschis după o renovare majoră în 2004 sub o nouă conducere, iar acum este recunoscut ca unul dintre cele mai importante hoteluri din sud-vestul Franței.

Pentru prețuri și detalii suplimentare, verificați pe verso.

Aceeași informație se repeta și în franceză.

Suna excelent. Lunea viitoaree va fi acolo. Era un moft pe care și-l făcea, două zile într-un hotel de lux de cinci stele, după toate acele zboruri *low-cost* și moteluri ieftine. Vârî broșura la loc în mapa de plastic transparentă unde se mai găsea și confirmarea rezervării și apoi puse totul înapoi în geantă.

Își întinse brațele subțiri și lungi deasupra capului, după care își roti gâtul. Nu-și amintea să mai fi fost așa de obosită vreodată.

Meredith părăsise hotelul din Londra în jur de douăsprezece, mâncase de prânz la o cafenea de lângă Wigmore Hall[1], ascultase un concert de după-amiază – groaznic de plictisitor – și cumpărase în grabă un sendviș din stația Waterloo înainte de a se urca în tren, încălzită și epuizată.

Trenul plecase cu întârziere. După ce porniseră în sfârșit la drum, își petrecuse mare parte din timp într-un soi de amorțeală bine-venită, preferând să privească pe geam peisajele verzi ale Angliei rurale, decât să-și dactilografieze notițele. Apoi trenul se afundase în adâncurile Canalului și se lăsase înghițit de betonul rece al tunelului. Atmosfera devenise apăsătoare, dar cel puțin întrerupsese pentru o vreme pălăvrăgeala la mobile. Treizeci de minute mai târziu, ieșise în cealaltă parte, în peisajul plat și ruginiu al nordului Franței.

[1] Sală de concerte celebră din Londra (n.tr.)

Case de țară în stil *chalet*, sătucuri grupate din loc în loc și drumuri rurale lungi și drepte care păreau că nu duc nicăieri. Unul sau două orășele mai mari, iar ici și colo movile cenușii pe care iarba le acoperise de-a lungul timpului. Apoi Aeroportul Charles de Gaulle și suburbiile, *la banlieu*, clădirile uriașe, mohorâte și deprimante, pline de chiriași, care se ridică mute la periferia capitalei franceze.

Meredith se sprijini de spătarul banchetei și-și lăsă gândurile în voia lor. Plecase într-o călătorie de cercetare de patru săptămâni în Franța și în Marea Britanie, ca să scrie o biografie a compozitorului francez din secolul al nouăsprezecelea, Achille-Claude Debussy, mai ales din perspectiva femeilor care-i marcaseră viața. După doi ani de studiu și planificări – fără să ajungă la vreun rezultat – dăduse lovitura. Cu șase luni în urmă, o mică editură academică îi făcuse o ofertă modestă pentru carte. Avansul nu însemna mare lucru, dar, având în vedere că nu dobândise un renume în domeniul criticii muzicale, nu se putea plânge. Primise suficient cât să-și transforme visul de a vizita Europa în realitate. Era hotărâtă să scrie nu doar o altă biografie a lui Debussy, ci *cartea, biografia adevărată.*

Apoi, printr-un noroc extraordinar, obținuse un post de profesoară cu jumătate de normă la un colegiu particular din afara orașului Raleigh Durham, unde începuse să predea din semestrul de primăvară. Avea avantajul de a fi aproape de casa părinților ei adoptivi – ceea ce însemna o economie semnificativă în privința curățătoriei, a facturii telefonice și a cumpărăturilor zilnice – dar și de Alma Mater a ei, Universitatea North Carolina.

După zece ani de chin în timpul colegiului și facultății, Meredith acumulase o mulțime de datorii și situația ei financiară devenise cam strâmtorată. Dar cu banii câștigați din lecțiile de pian, împreună cu avansul de la editură, iar acum cu promisiunea unui salariu regulat, se simțise în stare să-și ia inima în dinți și să-și cumpere biletul de avion pentru Europa.

Termenul limită pentru predarea manuscrisului era stabilit pentru sfârșitul lunii aprilie. În prezent, se afla pe calea cea bună. Ba chiar lucrase mai organizat decât se așteptase. Petrecuse zece zile în Anglia. În prezent, avea la dispoziție două săptămâni pentru Franța, unde va sta mai mult în Paris. Totuși, își programase și o mică excursie până

într-un orășel din sud-vest, Rennes-les-Bains. De aici, alte două zile pe Domaine de la Cade.

Motivul oficial pentru acest ocol era că dorea să verifice o informație cu privire la prima soție a lui Debussy, Lilly, înainte de a se înapoia la Paris. Dacă ar fi fost vorba doar să dea de urma primei doamne Debussy, nu s-ar fi străduit atât. Ce-i drept, reprezenta o parte interesantă a cercetării, desigur, însă indiciile ei nu aveau consistență și nici nu ar fi influențat cartea în mod esențial. Motivul pentru care mergea la Rennes-les-Bains era unul personal.

Meredith scotoci în buzunarul interior al genții și scoase un plic pe care scria cu roșu „Nu îndoiți". Extrase din el două fotografii sepia, cu colțurile tocite și întoarse în sus, precum și o partitură pentru pian. Privi chipurile deja familiare, așa cum făcuse de multe ori până acum, după care își îndreptă atenția spre foaia cu note muzicale. Scrise de mână pe o coală galbenă, alcătuiau o melodie simplă, într-o măsură de bază în patru timpi, în A minor. În capul paginii, data fusese caligrafiată cu un scris italic demodat: *Sepulcru, 1891.*

O știa pe de rost – fiecare măsură, fiecare șaisprezecime, fiecare armonie. Partitura, plus trei fotografii pe care le purta cu ea constituiau singura avere pe care Meredith o moștenise de la mama sa naturală. O amintire de familie, un talisman.

Era conștientă că din această călătorie avea toate șansele să nu afle nimic interesant. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă; poveștile se risipiseră în vânt. Pe de altă parte, Meredith bănuia că lucrurile nu se puteau înrăutăți mai mult de atât. Practic nu știa mai nimic despre familia ei. Orice informație nouă, cât de mică, justifica prețul biletului de avion.

Tânăra băgă de seamă că trenul încetinește. Șinele se multiplicaseră între timp. Luminile Gării de Nord străluceau în depărtare. Atmosfera din vagon se schimbă din nou. O întoarcere în lumea reală, senzația unui scop clar la capătul unei călătorii ce se apropia de final. Se strângeau nodurile de la cravată și se îmbrăcau hainele ce zăboviseră cumințí în agățători.

Strânse fotografiile, partitura și celelalte hârtii și le băgă în geantă. Luă un elastic verde de pe încheietura mâinii și-și prinse părul într-o coadă de cal, își răsfiră bretonul cu degetele și păși pe interval.

Cu pomeții săi ascuțiți, ochii căprui și limpezi și fața micuță, Meredith părea mai degrabă o liceeană înainte de majorat, decât un cadru universitar de 28 de ani. Acasă, încă își mai arăta cartea de identitate dacă voia să se asigure că poate comanda ceva de la bar. Se întinse spre plasa pentru bagaje ca să-și ia geaca și geanta de voiaj, dezvelindu-și abdomenul plat și bronzat. Bucata de piele ce se întrezărea între maioul verde și blugii Banana Republic atrase privirile celor patru tipi de alături.

Meredith își puse geaca pe ea și-apoi se îndreptă spre ușă, zâmbind ironic:

– Călătorie plăcută, băieți.

Un val de sunete o izbi imediat ce coborî pe peron. Oameni care strigau și alergau, înghesuindu-se, îmbrâncindu-se sau fluturând din mâini. Toată lumea se grăbea. Dinspre megafoane curgeau anunțurile. Informații despre trenurile care plecau, precedate de un soi de muzică de fanfară, cântată parcă la un glockenspiel. O adevărată nebunie după liniștea profundă din tren.

Meredith zâmbi, pătrunzându-se de mirosurile, imaginile și specificul Parisului. Deja se simțea o altă persoană.

Cărând câte o geantă pe fiecare umăr, respectă indicatoarele ca să iasă din gară și se așeză la coadă pentru un taxi. Tipul din fața ei zbiera la celular și gesticula larg cu o țigară Gitanes între două degete. Fuioare albe-albăstrui cu aromă de vanilie se ridicau spre cer în aerul nopții, trecând peste balustradele și obloanele clădirilor de vizavi.

Îi dădu adresa șoferului, un hotel din arondismentul 4, de pe rue du Temple din cartierul Marais, pe care-l alesese datorită amplasării sale centrale. Era convenabil atât din punct de vedere turistic, dacă-i rămânea timp – centrul Pompidou și Muzeul Picasso se găseau în apropiere –, dar mai ales muzical, Conservatorul și sălile de concerte diverse fiindu-i la îndemână, la fel ca și arhivele și adresele particulare pe care trebuia să le viziteze pentru a se documenta despre Debussy.

Șoferul îi puse geanta în portbagaj, apoi trânti portiera și urcă. Meredith fu lipită de spătarul banchetei din spate când taxiul acceleră nebunește prin traficul parizian infernal. Își înconjură protector geanta de mână, ținând-o strâns la piept și privi cafenelele, bulevardele, scuterele și stâlpii electrici prin dreptul cărora trecea.

Meredith simțea că le cunoaște bine pe muzele, amantele, iubitele și soțiile lui Debussy – Marie Vasnier, Gaby Dupont, Thérèse Roger, prima soție, Lilly Texier, ce-a de-a doua, Emma Bardac, mult iubita fiică, Chouchou. Chipurile, poveștile și trăsăturile lor se aflau chiar acolo, în mintea ei – datele, referințele, muzica. Schițase deja biografia și se declara mulțumită de forma pe care începea s-o ia textul.

Acum avea nevoie să dea viață paginilor, să le coloreze puțin cu atmosfera secolului al nouăsprezecelea.

Din când în când, se îngrijora că viața lui Debussy părea mult mai reală decât a ei. Apoi însă, își alunga din minte un astfel de gând. Mai bine să rămână concentrată. Dacă voia să respecte termenul limită, trebuia să mai reziste încă puțin.

Taxiul frână cu scârțâit de roți.

– Hotel Axial-Beaubourg. *Voilà.*

Meredith plăti cursa și intră în clădire.

Hotelul păstra stilul contemporan. Semăna mai degrabă cu un *hotel boutique* din New York decât cu ceea ce se așteptase ea să descopere la Paris.

„Deloc franțuzesc."

Stilat, minimalist – peste tot numai linii drepte și sticlă. Recepția era plină de fotolii masive, pătrățoase, acoperite cu material pepit, alb și negru, sau cu modele cu dungi subțiri, verzi, maron și albe, aranjate frumos în jurul măsuțelor din sticlă joase pentru fumat. Pe pereți se zăreau suporturi metalice, lucioase, gemând de exemplare din reviste de artă, și mai multe ediții din *Vogue* și *Paris-Match.* Din tavan, atârnau lustre uriașe, supradimensionate.

„S-au chinuit prea tare."

În capătul îndepărtat al micii recepții se găsea barul, la care stăteau înșirați bărbați și femei. Trupuri bine lucrate și îmbrăcate cu haine impecabil croite. Shakerele pentru cocktail străluceau pe tejgheaua din gresie; sticlele se reflectau în oglinda din spate, învăluite în lumina albăstruie a neoanelor. Răsuna clinchetul cuburilor de gheață și al paharelor.

Meredith scoase o carte de credit din portofel, diferită de cea folosită în Marea Britanie, în caz că depășise deja limita admisă, și se apropie de biroul de la intrare. Recepționera, prezentabilă în costumul

ei gri, era prietenoasă și eficientă. Meredith constată cu plăcere că franceza ei chinuită este înțeleasă. Nu mai vorbise în această limbă de foarte mult timp.

„Ăsta-i un semn bun."

Refuzând oferta de a fi ajutată la căratul bagajelor, își notă parola de acces la internet prin conexiune wireless, apoi se urcă în liftul îngust care o duse până la etajul al treilea. Aici, străbătu un hol lung și întunecat până când găsi numărul care i se comunicase.

Camera era foarte mică, dar curată și elegantă, decorată toată în culori calde: crem, maro și alb. Menajera aprinsese veioza de pe noptieră. Meredith își trecu degetele peste cearșafuri. Lenjerie de pat de bună calitate, confortabilă. Mult spațiu în dulap, chiar dacă ea nu avea nevoie. Lăsă geanta pe pat, scoase laptopul din husă, îl așeză pe măsuța acoperită cu un geam și-l băgă în priză.

După aceea se apropie de fereastră, trase într-o parte perdeaua și deschise obloanele. Zgomotul traficului năvăli în încăpere. Jos, în stradă, mai mulți tineri veseli se bucurau de seara de octombrie surprinzător de caldă. Meredith se aplecă peste pervaz. Vedea în toate cele patru direcții. În colțul de pe partea cealaltă, un magazin general, cu obloanele trase. Câteva cafenele și baruri, o patiserie și un magazin cu delicatese erau deschise, muzica dinăuntru insinuându-se spre trotuare. Becuri portocalii, neoane, totul luminat. Ici, colo, siluete fantomatice. Tonuri de noapte.

Sprijinindu-se cu coatele de balustrada din fier forjat negru, Meredith privi de jur împrejur pentru o vreme, dorindu-și să fi avut mai multă energie ca să poată ieși afară. Apoi își frecă brațele, realizând că i se făcuse pielea ca de găină.

Se întoarse în cameră, despachetă, își aranjă puținele haine pe umerașe, după care se îndreptă spre baie. Aceasta se ascundea în spatele unei uși glisante, chiar în colțul încăperii, și avea același stil minimalist, agresiv, din ceramică albă. Făcu un duș rapid, apoi, înfășurată într-un halat plușat și cu șosete groase de lână în picioare, își turnă un pahar de vin roșu de la minibar și se așeză la masă ca să-și verifice e-mailul.

Se conectă destul de repede, dar nu găsi mare lucru – două mesaje de la prieteni care o întrebau cum merg treburile, unul de la mama ei, Mary, care o întreba dacă se simte bine, și o reclamă la un concert.

Meredith oftă. Nimic de la editorul ei. Prima parte a avansului ar fi trebuit să-i intre în cont la sfârșitul lunii septembrie, dar încă nu-l primise în ziua plecării. Acum, octombrie se apropia de sfârșit, iar ea începea să se enerveze. Mai trimisese două mesaje în acest sens și de fiecare dată i se răspunsese că totul e sub control. Situația ei financiară nu era prea rea, nu încă. Avea cărțile de credit și întotdeauna ar fi putut împrumuta de la Mary o sumă oarecare, dacă devenea absolut necesar ca să se descurce. Dar ar fi răsuflat ușurată dacă ar fi știut că banii sunt pe drum.

Meredith deconectă laptopul. Bău și ultima gură de vin, se spălă pe dinți, apoi luă o carte și se urcă în pat.

Nu trecură decât cinci minute.

Sunetele Parisului se risipiră. Meredith adormi cu lumina aprinsă și cu exemplarul vechi și ferfeniț it al poveștilor lui Edgar Allan Poe abandonat pe perna de lângă ea.

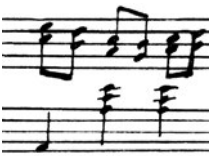

CAPITOLUL 10

Sâmbătă, 27 octombrie

Când Meredith se trezi a doua zi de dimineață, lumina se strecura deja pe fereastră.

Sări din pat imediat. Își trecu peria prin părul negru, pe care-l prinse într-o coadă de cal, și se îmbrăcă într-o pereche de blugi, un pulover verde și o geacă pe deasupra. Verifică atent să vadă dacă are tot ce-i trebuie în geantă – portofel, hartă, agendă, ochelari de soare, aparat de fotografiat – apoi, simțind că o așteaptă o zi excelentă, ieși pe ușă și coborî treptele două câte două până în holul de la intrare.

Era o zi perfectă de toamnă, strălucitoare, însorită și proaspătă. Meredith se îndreptă spre braseria de pe partea cealaltă a străzii ca să ia micul dejun. Șiruri de mese rotunde cu suprafețe de marmură falsă, dar drăguțe totuși, stăteau aranjate pe trotuar pentru a prinde soarele de dimineață. Înăuntru, mobila era din lemn maroniu, lăcuit. O tejghea din aluminiu se întindea de-a lungul încăperii și doi ospătari de vârstă mijlocie, în alb și negru, se mișcau cu o viteză uluitoare prin restaurantul aglomerat.

Meredith ocupă ultima masă liberă de afară, lângă un grup de patru bărbați în maiouri și pantaloni strâmți din piele. Fumau cu toții și beau espresso cu apă. La dreapta ei, două femei slabe și impecabil îmbrăcate sorbeau *café noisette* din ceșcuțe drăgălațe și albe. Meredith comandă un *petit-déjeuner complet* – suc, baghetă cu unt și gem, prăjiturele și *café au lait* – după care își scoase agenda, o replică a celebrelor

blocnotesuri din moleschin[1] folosite de Hemingway. Deja ajunsese la a treia bucată dintr-un pachet de șase, pe care îl cumpărase cu reducere de la Barnes & Noble, special pentru această călătorie. Își nota absolut totul, orice, cât de mic și de nesemnificativ. Mai târziu, transcria însemnările mai importante pe laptop.

Plănuise să-și petreacă ziua vizitând locuri importante pentru Debussy, și nu spațiile publice imense și sălile de concert. Va face și câteva fotografii și va vedea până unde va ajunge. Dacă se dovedea o pierdere de vreme, va mai reflecta, dar deocamdată părea un mod rațional de organizare a timpului.

Debussy se născuse în St-Germain-en-Laye pe 22 august 1862, undeva în zona șoselei de centură de astăzi. Era totuși un parizian get-beget și-și petrecuse mare parte din cei cincizeci și cinci de ani în capitală, începând din casa copilăriei de pe rue de Berlin, până în casa de la numărul 80 de pe bulevardul Bois de Boulogne, unde murise pe 25 martie 1916, la patru zile după ce Germania începuse bombardamentul asupra Parisului. Ultima oprire din itinerariul ei, poate la sfârșitul săptămânii, când se va întoarce, va fi la Cimitirul de Passy din arondismentul 16, unde se găsea mormântul lui Debussy.

Meredith inspiră adânc. Se simțea ca acasă în Paris, orașul lui Debussy. Plecarea ei fusese precedată de o asemenea nebunie, încât nu-i venea să creadă că se afla aici. Pentru o clipă rămase nemișcată, bucurându-se de priveliștea din fața ochilor ei. Scoase harta și o întinse pe masă. Colțurile ei se îndoiră și căzură peste margini ca o față de masă colorată.

Își aranjă după ureche câteva șuvițe de păr care se desprinseseră din coadă și se apucă s-o studieze. Prima adresă de pe lista ei era rue de Berlin, unde Debussy locuise împreună cu părinții și frații săi din 1860 până la împlinirea vârstei de douăzeci și nouă de ani. Se situa la un bloc depărtare de apartamentul poetului simbolist, Stéphane Mallarmé, unde Debussy participase la faimoasele saloane de marți după-amiază. După Primul Război Mondial, primise un nume nou, rue de Liège, așa cum se întâmplase cu multe străzi cu nume germane.

---

[1] Țesătură rezistentă de bumbac, foarte netedă și cu aspect de piele. (n.tr.)

Tânăra urmări traseul cu degetul până la rue de Londres, unde Debussy închiriase un apartament mobilat împreună cu iubita sa, Gaby Dupont, în ianuarie 1892. Ulterior, se mutaseră într-un apartament din micuța rue Gustave-Doré la numărul 17, apoi pe rue Cardinet, imediat după colț, unde locuiseră până când Gaby îl părăsise în ajunul anului nou, în 1899. Debussy rămăsese la aceeași adresă timp de cinci ani alături de prima sa soție, Lilly, înainte ca și această relație să se destrame.

În termeni de distanță și planificare, Parisul se dovedi rezonabil. Putea ajunge pe jos în oricare dintre locuri, ajutată și de faptul că Debussy își trăise viața într-o zonă relativ mică, în formă de stea cu patru colțuri, străzile respective fiind plasate în jurul Pieței Europa, la granița dintre arondismentele 8 și 9, și de unde se vedea Gara Saint-Lazare.

Meredith încercui pe hartă fiecare loc cu un marker negru, privi modelul preț de câteva secunde și hotărî să pornească de la cel mai îndepărtat punct și să meargă, practic, înapoi spre hotel.

Își strânse lucrurile, chinuindu-se să împăturească harta cât mai bine. Își termină cafeaua, scutură firimiturile uleioase de croissant de pe pulover și își linse degetele unul câte unul, rezistând tentației de a mai comanda altceva. În ciuda aspectului ei zvelt și mlădios, fetei îi plăcea mâncarea. Prăjituri, pâine, produse de patiserie, toate acele lucruri interzise celor mai mulți. Lăsă o bancnotă de zece euro care să acopere nota, adăugând totodată un pumn de mărunțiș pe post de bacșiș, și porni la drum.

Îi luă mai puțin de cincisprezece minute să ajungă în Place de la Concorde. De acolo, se întoarse spre nord, trecu pe lângă Palais de la Madeleine, o biserică superbă cu o arhitectură ce amintea de un templu roman și intră pe bulevardul Malesherbes. După cinci minute, coti la stânga pe bulevardul Velasquez spre parcul Monceau. După zgomotul infernal de pe șoselele principale, strada impunătoare, care se înfunda, părea ciudat de tăcută. Platani cu scoarța groasă și ridată ca palma unui bătrân se aliniau de-o parte și de alta. Multe dintre trunchiuri erau însemnate cu graffiti. Meredith își ridică privirea spre clădirea albă a ambasadei, ce domina grădinile impasibilă și cumva

dispreţuitoare. Se opri şi făcu două fotografii, în caz că mai târziu nu avea să-şi mai amintească amplasarea exactă.

O plăcuţă de la intrarea în parcul Monceau anunţa programul de vară şi de iarnă. Trecu printre porţile negre de fier forjat şi păşi în spaţiul deschis şi verde şi imediat îi veni în minte imaginea lui Lilly, a lui Gaby şi chiar a lui Debussy, mână în mână cu fiica sa, plimbându-se de-a lungul aleilor generoase. Rochii lungi de vară, învolburându-se prin praful caldarâmului, sau doamne, cu pălăriile lor cu boruri largi, odihnindu-se pe una dintre băncile verzi din fier ce se înşirau pe marginea peluzelor. Generali pensionaţi, în uniformă militară şi copiii cu ochii negri ai diplomaţilor, care învârteau cercurile de lemn sub privirea atentă a guvernantelor. Printre copaci, se întrezăreau coloanele unei construcţii stranii, în stilul templelor greceşti. Puţin mai departe, se ridicau un siloz de piatră în formă de piramidă, înconjurat cu un gard, precum şi statuile din marmură ale Muzelor. În partea cealaltă a parcului, ponei maro-roşcaţi prinşi între ei cu o frânghie plimbau copiii încântaţi în susul şi în josul unui povârniş.

Meredith făcu o mulţime de fotografii. Cu excepţia hainelor şi a telefoanelor mobile, parcul Monceau nu era cu mult diferit faţă de cel înfăţişat în fotografiile vechi de un secol. Totul era atât de viu, atât de clar.

După o jumătate de oră de hoinăreală prin parc, se îndreptă în sfârşit spre ieşire şi nimeri la o gură de metrou din partea de nord. Inscripţia TRONSONUL 2 MONCEAU de deasupra intrării, cu designul ei elaborat art nouveau, părea că există acolo încă de pe vremea lui Debussy. Mai făcu alte două fotografii, apoi traversă intersecţia aglomerată şi intră în arondismentul 17. Cartierul părea cenuşiu în comparaţie cu eleganţa *fin de siècle* a parcului. Magazinele ţipau a lucruri ieftine, iar clădirile nu se remarcau prin nimic.

Găsi rue Cardinet cu uşurinţă şi identifică blocul unde, cu mai bine de o sută de ani în urmă, Lilly şi Debussy trăiseră. Se simţi puţin dezamăgită. De afară, era banal, lipsit de personalitate, sumbru. Nici un pic de viaţă în el. În scrisorile sale, Debussy vorbea despre modestul apartament cu multă afecţiune, descriind pereţii pictaţi în acuarelă, dar şi tablourile în ulei.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să apese pe sonerie să vadă dacă poate convinge pe cineva s-o lase înăuntru să arunce o privire. La urma urmei, aici compusese Debussy lucrarea care îi schimbase viața, singura sa operă, *Pelléas et Mélisande.* Aici se împușcase Lilly Debussy, cu câteva zile înainte să-și sărbătorească cel de-al cincilea an de căsnicie, atunci când aflase că Debussy o părăsea pentru mama uneia dintre elevele sale căreia îi dădea lecții de pian, Emma Bardac. Lilly supraviețuise, dar medicii nu reușiseră niciodată să-i scoată glonțul din cap. Meredith considera faptul de a trăi tot restul vieții ei cu o amintire fizică a lui Debussy, prinsă în trupul său, una dintre cele mai picante – deși îngrozitoare – părți ale întregii povești.

Își ridică mâna spre interfonul argintiu, apoi se opri. Tânăra credea în spiritul locului. Îi plăcea ideea că, în anumite împrejurări, un fel de ecou al trecutului poate zăbovi până în prezent. Dar aici, în oraș, trecuse prea mult timp. Chiar dacă mortarul și cărămizile erau aceleași, o sută de ani de viață zbuciumată dăduse naștere multor fantome. Prea mulți pași, prea multe umbre.

Se întoarse cu spatele la rue Cardinet. Scoase harta, o plie astfel încât să formeze un pătrat și porni în căutarea pieței Claude Debussy. Când o găsi, dezamăgirea puse stăpânire pe ea. Clădiri urâte, brutale, cu șase etaje și un magazin de suvenire într-un colț. Nici țipenie de om. Locul mirosea a abandon. Gândindu-se la statuile elegante din parcul Monceau, care aduceau un omagiu scriitorilor, pictorilor și arhitecților, Meredith se înfurie pe orașul care-și onora unul dintre fiii săi celebri cu atâta neglijență.

Se întoarse în aglomeratul bulevard Batignolles. În toată literatura pe care o citise despre Parisul de la 1890, Parisul lui Debussy, locul părea unul periculos, departe de marile străzi și bulevarde. Existau cartiere – *quartiers perdu* – care trebuiau evitate.

Continuă să meargă pe rue de Londres, unde Gaby și Debussy își închiriaseră primul lor apartament în ianuarie 1892, dorindu-și să simtă ceva special, o nostalgie aparte, însă nimic n-o impresionă. Verifică numerele și se opri în dreptul celui unde ar fi trebuit să fie casa lui Debussy. Se dădu un pas înapoi, își scoase agenda pentru a se asigura că nu uitase numărul, apoi se încruntă.

„Nu e ziua mea norocoasă."

În ultimii o sută de ani, clădirea părea că a fost înghițită de Gara Saint-Lazare. Aceasta crescuse și crescuse, întinzându-se pe străzile laterale. Nu mai exista nimic aici care să unească trecutul cu prezentul. Nu merita nici măcar să folosească aparatul de fotografiat.

Meredith se uită de jur împrejur și observă un mic restaurant pe partea cealaltă a străzii, Le Petit Chablisien. Avea nevoie de mâncare. Dar cel mai mult, avea nevoie de un pahar cu vin.

Traversă strada. Meniul fusese scris cu cretă albă pe o tăbliță sprijinită pe un șevalet scos afară, direct pe trotuar. Ferestrele mari erau acoperite cu perdele din dantelă, așa că nu zări nimic înăuntru. Apăsă pe clanța cu model învechit și imediat se auzi clinchetul unui clopoțel. Păși în încăpere și aici o întâmpină un ospătar în vârstă, cu un șorț alb din pânză strâns în jurul taliei.

– *Pour manger?*

Meredith încuviință din cap și ospătarul o conduse la o masă în colț. Fețe de masă din hârtie, cuțite și furculițe demodate din argint și o sticlă de apă. Comandă *plat du jour* și un pahar de Fitou.

Carnea – friptură *bavette* – era perfectă, rozalie la mijloc și cu un sos iute de piper negru. Camembertul era bogat. În timp ce mânca, Meredith se uită la fotografiile alb-negru de pe pereți. Imagini ale cartierului din vremurile de demult, angajații restaurantului stând mândri afară, ospătarii cu mustățile negre și gulere albe scrobite, patronul și impunătoarea sa soție în centru, purtând cele mai bune haine ale lor de duminică. Un instantaneu cu tramvaiele vechi pe rue d'Amsterdam, și o fotografie modernă a celebrului turn cu ceasuri din holul principal al Gării Saint-Lazare.

Cea mai bună dintre ele se dovedi însă a fi o imagine pe care o recunoscu. Meredith zâmbi. Deasupra ușii de la bucătărie, lângă portretul unei femei cu un bărbat mai tânăr și o fetiță cu o coamă de păr bogat, se găsea o copie după una dintre cele mai faimoase fotografii ale lui Debussy. Făcută la Villa Medici din Roma, în 1885, când abia împlinise douăzeci și trei de ani, fotografia se distingea prin expresia lui sumbră, încruntată, care-l caracteriza așa de bine. Părul negru și creț îi atârna ușor pe frunte, iar puful abia vizibil de deasupra buzelor te făcea să-l recunoști imediat. Meredith intenționa s-o folosească pe post de ilustrație pe coperta din spate a cărții.

– A trăit chiar aici, pe strada asta, îi spuse ea ospătarului, în timp ce-și tasta codul pin al cărții de credit. Arătă spre fotografie. Claude Debussy. Uite, acolo.

Ospătarul ridică din umeri plictisit, până când văzu mărimea bacșișului. Abia atunci zâmbi.

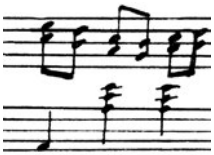

CAPITOLUL 11

Restul după-amiezii se desfășură conform planului.

Vizită toate celelalte adrese de pe listă, așa că atunci când se întoarse la hotel, la ora șase, putea spune că trecuse deja prin toate locurile în care Debussy locuise în Paris. Făcu un duș și se schimbă într-o pereche de blugi albi și un pulover bleu. Descărcă pozele de pe aparatul digital pe laptop, își verifică mailul – nici un semn de bani –, luă o cină ușoară în braseria de vizavi, după care încheie seara la barul hotelului cu un cocktail verde, care arăta foarte scârbos, dar care avea un gust surprinzător de bun.

Când ajunse înapoi în cameră, simți nevoia unei voci familiare. Sună acasă.

– Bună, Mary. Sunt eu.

– Meredith!

Dragostea din vocea mamei ei îi puse un nod în gât. Brusc, i se făcu foarte dor de casă.

– Ce mai faci? întrebă ea.

Vorbiră pentru o vreme. Meredith îi povesti lui Mary cum își petrecuse timpul de când discutaseră ultima oară și despre locurile pe care le vizitase de când sosise la Paris, cu toate că era dureros de conștientă că factura de telefon se mărea cu fiecare minut care trecea.

Apoi urmă o pauză lungă.

– Și celălalt proiect cum merge? o întrebă Mary.

– Nu mă gândesc la el acum. Am prea multe de rezolvat în Paris. O să mă ocup și de acest aspect atunci când voi ajunge la Rennes-les-Bains, după weekend.

– N-ai de ce să te îngrijorezi, se repezi Mary s-o liniștească, arătându-i astfel cât de tare o preocupa subiectul.

Întotdeauna o sprijinise pe Meredith în nevoia ei de a-și cerceta trecutul. În același timp, Meredith știa că Mary se teme de ce ar putea ieși la suprafață. Și ea simțea la fel. Dacă descoperea că boala, suferința care umbriseră întreaga viață a mamei ei naturale își trăgea rădăcinile din istoricul familiei? Dacă începea și ea să prezinte aceleași simptome?

– Nu mă îngrijorez, rosti ea puțin iritată, după care se simți foarte vinovată. Mă simt bine. Mai entuziasmată ca niciodată. Te anunț imediat ce aflu mai multe. Îți promit.

Mai vorbiră câteva minute, apoi își luară la revedere.

– Te iubesc.

– Și eu, veni răspunsul de la mii de kilometri depărtare.

Duminică dimineață, Meredith se îndreptă spre Opera din Paris, cea de la Palatul Garnier.

Din 1989, Parisul avea o nouă operă, o clădire din beton, chiar la Bastilia, așa că, acum, Palatul Garnier se folosea în principiu pentru spectacolele de balet. Dar în vremea lui Debussy, clădirea exuberantă, în stil baroc, era un loc pe care să-l vezi și în care să fii văzut. Loc al rebeliunii de notorietate anti-Wagner din septembrie 1891, construcția devenise și sursă de inspirație pentru romanul lui Gaston Leroux, *Fantoma de la operă.*

Meredith parcurse drumul până la teatru în cincisprezece minute, strecurându-se printre turiștii care căutau Luvrul, pentru ca mai apoi să urce pe Bulevardul Operei. Clădirea în sine părea coborâtă din secolul al nouăsprezecelea, dar traficul aparținea strict secolului douăzeci și unu – o nebunie totală –, mașini, scutere, camioane, autobuze și biciclete curgând din toate direcțiile. Luându-și inima în dinți, traversă benzile și ajunse în sfârșit pe insula unde se ridica Palatul Garnier.

Priveliștea îi tăie răsuflarea – fațada impozantă, balustradele grandioase, coloanele trandafirii de marmură, statuile aurite, acoperișul ornat în galben și alb și, bineînțeles, domul verde ce strălucea în lumina de octombrie. Meredith încercă să-și imagineze terenul viran și mlăștinos pe care fusese construit teatrul. Încercă să vizualizeze

trăsurile, femeile în rochii lungi cu trenă și bărbații cu jobene în locul camioanelor și a mașinilor care claxonau dement. Nu reuși. Zgomotul prea mare, prea strident împiedica ecourile trecutului să revină la viață.

Află cu încântare că, datorită unui concert de caritate, teatrul rămânea deschis, chiar dacă era duminică. În clipa în care păși înăuntru, tăcerea care domnea peste scara și balcoanele istorice o învălui. Grande Foyer se vădi a fi exact așa cum și-l imaginase pe baza fotografiilor, un spațiu imens de marmură care se întindea în fața ei ca nava unei catedrale monumentale. În capătul opus, Grande Escalier urca mândră spre domul de bronz.

Privind în jur, Meredith mai făcu câțiva pași. Avea voie să intre aici oare? Încălțămintea ei sport scârțâia pe marmură. Ușile sălii erau larg deschise, așa că se strecură înăuntru. Voia să vadă cu ochii ei celebrul candelabru de șase tone și tavanul Chagall.

Aproape de scenă, un cvartet repeta. Meredith se așeză pe ultimul rând. Preț de o clipă simți fantoma fostei sale persoane – interpreta care ar fi putut deveni – cum se furișează lângă ea. Senzația era atât de puternică, încât aproape că se răsuci ca să privească.

Pe măsură ce notele repetate se insinuau dinspre locul orchestrei printre rândurile goale, Meredith se gândi la nenumăratele dăți în care procedase la fel. Așteptând pe una din laturi cu vioara și arcușul în mână. Sentimentul acut de anticipare din capul pieptului, pe jumătate adrenalină, pe jumătate teamă, înainte să apară în fața publicului. Pregătindu-se sufletește, făcând ultimele ajustări ale corzilor..., pudra de rășină ce se prindea de poliesterul negru al fustei lungi, special croit pentru concerte.

Mary îi cumpărase prima vioară la vârsta de opt ani, imediat după ce venise să trăiască alături de ei pentru totdeauna. Se terminase cu vizitele la mama ei naturală în fiecare weekend. Cutia o aștepta pe patul din dormitorul ce avea să fie numai al ei, un cadou de bun venit pentru o fetiță bulversată de încercările la care o supusese viața. Un copil care văzuse deja prea multe.

Se agățase de șansa oferită cu ambele mâini. Muzica devenise refugiul ei. Avea talent, învăța repede și muncea din greu. La nouă ani, cântase la balul organizat de consiliul școlar orășenesc, făcând parte

din Compania de Balet Milwaukee din Walker's Point. Foarte curând, începuse și pianul. În scurt timp, muzica îi domina viața.

Visul de a ajunge muziciană profesionistă durase pe toată perioada gimnaziului, până în ultima zi de liceu. Profesorii o încurajaseră să dea mai departe la Conservator și îi spuseră că are șanse mari să fie acceptată. Mary era de aceeași părere.

Dar în ultimul minut, Meredith se lăsase păgubașă. Credea că nu e suficient de bună. Că nu avea talentul necesar. Se înscrisese la UNC, la secția de engleză, și intrase. Își acoperise vioara cu învelitoarea din mătase roșie și o ascunsese în cutia căptușită în catifea albastră. Slăbise arcușurile și le prinsese în interiorul capacului. Pusese bucata de sacâz auriu în compartimentul său special. Împinsese cutia în spatele șifonierului și o lăsase acolo, după care plecase din Milwaukee și se dusese la facultate.

La UNC, Meredith studiase din greu și absolvise cu magna cum laude. Încă mai cânta la pian în vacanțe și mai dădea lecții particulare copiilor prietenilor lui Bill și ai lui Mary, dar nimic mai mult. Vioara nu mai văzuse lumina zilei.

Niciodată nu se gândise că procedase greșit.

Însă în ultimii doi ani, pe măsură ce aflase tot mai mult despre familia sa adevărată, începuse să-și pună la îndoială decizia. Acum, stând în sala mare a Palatului Garnier, la vârsta de douăzeci și opt de ani, regretul atâtor ani pierduți îi cuprinse inima ca o gheară.

Muzica se opri.

În față, în stalul orchestrei, cineva izbucni în râs.

Meredith reveni cu picioarele pe pământ. Se ridică, oftă, își împinse părul de pe față într-o parte, după care se întoarse și ieși tăcută. Venise la operă în căutarea lui Debussy. Nu reușise decât să-și stârnească propriile fantome.

Afară, soarele ardea.

Încercând să scape de melancolia ce o chinuia, Meredith merse de-a lungul clădirii și se îndreptă spre rue Scribe, intenționând să ajungă pe bulevardul Haussman și de acolo la Conservatorul din Paris.

Pe trotuare era aglomerat. Părea că tot Parisul se bucură de ziua însorită și Meredith se văzu nevoită să facă un adevărat slalom printre oameni. Era o atmosferă de carnaval. Un flașnetar cânta într-un colț

de stradă; studenții împărțeau fluturași cu discounturi la restaurante sau reduceri la magazinele cu haine; un jongler manevra un *diabolo* de-a lungul unei sfori suspendată între două bețe, aruncându-l în aer, incredibil de sus, și prinzându-l cu un gest sigur; un tip vindea ceasuri și mărgele dintr-o valiză.

Telefonul ei mobil începu să sune. Meredith se opri și scotoci prin geantă. O femeie care mergea chiar în urma ei o lovi peste glezne cu un cărucior.

– *Excusez-moi, Madame.*

Meredith își ridică mâna în semn de scuze.

– *Non, non. C'est moi. Désolée.*[1]

Până când găsi ea telefonul, acesta încetă să mai sune. Se dădu într-o parte și accesă lista cu apeluri pierdute. Era un număr din Franța, pe care-l recunoștea vag. Tocmai se pregătea să reapeleze numărul, când cineva îi împinse un pliant în mână.

– *C'est vous, n'est-ce pas?*[2]

Surprinsă, Meredith tresări și-și ridică privirea.

– Pardon?

O fată drăguță se uita fix la ea. Purtând o vestă și pantaloni largi militărești, cu părul blond-roșcat, împletit în codițe africane și prins cu o bășmăluță, arăta ca unul dintre nenumărații călători New Age și hipioți de pe străzile Parisului.

Fata zâmbi.

– Am spus că arăți ca ea, o lămuri, de data asta în engleză.

Bătu cu degetul pliantul din mâna lui Meredith.

– Poza de la început.

Meredith privi în jos spre micul pliant. Făcea reclamă la ghicitul în tarot, chiromanție și divinație paranormală, iar coperta era dominată de o femeie cu o coroană pe cap. În mâna dreaptă ținea o sabie. În stânga, o balanță. Tivul rochiei lungi era presărat cu note muzicale.

– De fapt, continuă fata, ai putea fi ea.

În capătul fotografiei mototolite, Meredith abia dacă reuși să citească numărul unsprezece, scris cu cifre romane. Jos de tot, se vedea

---

[1] Nu, nu. Eu sunt de vină. Îmi pare rău. (în limba franceză, în orig.)

[2] Dumneavoastră sunteți, nu-i așa? (în limba franceză, în orig.)

cuvântul „Justiția“. Ridică broșura mai aproape de ochi. Era adevărat. Femeia chiar semăna puțin cu ea.

– Nu prea cred, răspunse Meredith, îmbujorându-se din cauza minciunii. Oricum, mâine plec, așa că...

– Păstreaz-o totuși, insistă fata. Ținem deschis șapte zile pe săptămână și nu e departe de aici. Doar cinci minute de mers pe jos.

– Mulțumesc, dar nu mă preocupă astfel de lucruri.

– Mama e foarte bună.

– Mama?

– Ea ghicește în cărțile de tarot.

Fata zâmbi.

– Le interpretează. Ar trebui să vii.

Meredith deschise gura, dar o închise la loc imediat. N-avea sens să prelungească discuția. Cu o grimasă, împinse pliantul în buzunarul de la geacă. Mai bine să-l ia și să-l arunce la coș mai târziu.

– Știi, nu există coincidențe, adăugă fata. Totul se întâmplă cu un motiv.

Meredith clătină din cap, dornică să pună capăt acestui monolog, apoi se îndepărtă, strângând în continuare mobilul în mână. La colțul străzii se opri. Fata rămăsese în același loc, urmărind-o.

– Chiar arăți ca ea, îi strigă. Doar cinci minute de mers. Serios, ar trebui să vii.

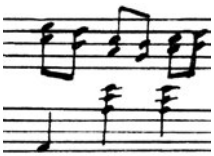

CAPITOLUL 12

Meredith uită cu totul de pliantul din geacă. Apelă numărul de telefon pe care-l ratase – era agentul ei de voiaj din Franța care îi confirma rezervarea la hotel – și sună și la compania aeriană pentru a verifica ora de plecare a zborului de a doua zi.

Se întoarse la hotel pe la șase, simțindu-se foarte obosită. Picioarele o dureau îngrozitor de la atâta mers pe jos. Descărcă fotografiile pe hardul laptopului, apoi se apucă să transcrie notițele pe care le făcuse în ultimele trei zile. Cumpără un sendviș de la braseria de vizavi pe la nouă și jumătate și îl mâncă în cameră, continuându-și treaba. Pe la unsprezece, terminase. Adusese lucrurile la zi.

Se urcă în pat și aprinse televizorul. Pentru o vreme, trecu de la un canal la altul, căutând vocile familiare de pe CNN, dar nu găsi decât un film franțuzesc cu polițiști pe FR3, *Colombo* pe TFr și o mascaradă porno prezentată drept film de artă pe Antenne 2. Renunță și citi câteva minute, înainte de a stinge lumina.

Meredith se odihni în penumbra confortabilă a camerei, ținându-și mâinile deasupra capului și degetele de la picioare afundate în cearșafurile albe și apretate. Cu ochii ațintiți în tavan, își lăsă mintea să rătăcească până la weekendul în care Mary îi împărtășise puținul pe care-l știa despre familia ei adevărată.

Hotelul Pfister, Milwaukee, decembrie 2000. La Pfister mergeau ori de câte ori sărbătoreau o aniversare importantă – zile de nașteri, nunți, ocazii speciale –, de obicei doar ca să ia cina, numai că de data asta Mary rezervase și camere pentru întregul weekend, o

recompensă întârziată pentru ziua de naștere a lui Meredith și pentru Ziua Recunoștinței, dar și un prilej bun pentru a face cumpărăturile de Crăciun.

Ambianța elegantă, cu parfum de secolul al nouăsprezecelea, culorile, stilul *fin de siècle*, cornișele aurii, stâlpii de susținere, balustradele din fier forjat și draperiile albe și rafinate de la ușile din sticlă. Meredith coborâse singură în cafeneaua din recepție ca să-i aștepte pe Bill și Mary. Se așezase într-un colț, pe o canapea moale, și comandase primul ei pahar legal de vin într-un bar: Sonoma Cutter Chardonnay – 7 dolari și cincizeci de cenți porția, dar merita. Untos, încă mai păstra aroma butoiului în tonurile sale galbene.

„Ce nebunie, dintre toate lucrurile, tocmai pe-ăsta să mi-l amintesc."

Afară ningea de ceva vreme. Fulgi ritmici, groși, pe un cer alb, acoperind lumea cu tăcere. La bar, o doamnă în vârstă, într-o haină roșie și cu o căciulă de lână trasă pe frunte până la sprâncene, striga la barman: „Vorbește-mi! De ce nu vorbești cu mine?" Precum femeia lui Eliot din *Tărâmul pustiu.* Ceilalți clienți ai barului beau Miller Genuine Draft și doi tineri aveau în față sticle de Sprecher Amber și Riverwest Stein. Ca și Meredith, pretindeau că n-o observă pe nebună.

Meredith tocmai se despărțise de prietenul ei, așa că se bucura într-un fel că nu-și petrecea weekendul în campus. El era profesor de matematică invitat pentru o perioadă limitată la UNC. Își începuseră repede aventura. O șuviță de păr îndepărtată de pe obraz într-un bar. El așezat pe marginea pianului, în timp ce ea cânta, o mână atingându-i umărul printre rafturile întunecate ale bibliotecii într-o noapte târzie. Nu le fusese dat să ajungă undeva – își doreau lucruri diferite –, și Meredith nu suferise foarte tare. Dar se înțeleseseră excelent pe plan sexual și relația lor fusese amuzantă atât cât durase.

Chiar și-așa, se bucura să fie acasă.

Discutară mai mult despre vremea rece, despre zăpada ce se așternuse, pentru ca mai apoi Meredith să-i pună lui Mary tot felul de întrebări despre viața și moartea timpurie a mamei sale naturale... toate acele lucruri pe care și le dorise dintotdeauna să le afle, dar pe care se temuse așa de tare să le audă. Împrejurările adopției ei,

sinuciderea mamei sale, amintiri dureroase ca niște cioburi de sticlă înfipte în piele.

Meredith știa câteva lucruri de bază. Mama ei naturală, Jeanette, rămăsese gravidă în timpul liceului la o petrecere în aer liber și nu realizase decât atunci când era prea târziu. În primii ani, mama lui Jeanette, Louisa, încercase să o sprijine, însă moartea ei neașteptată în urma unui cancer o privase pe Meredith de o influență stabilă și de încredere în viață, iar lucrurile se deterioraseră rapid. Când situația se înrăutățise peste măsură, intervenise Mary – o verișoară îndepărtată de-a lui Jeanette – până când devenise foarte clar că, pentru propria siguranță, Meredith nu avea cum să se mai întoarcă în casa părintească. Atunci când Jeanette se sinucisese, doi ani mai târziu, ideea ca relația lor să fie legalizată căpătase sens, așa că Mary și soțul ei Bill o adoptase. Cu toate că își păstraseră numele de familie și continuase s-o strige pe Mary pe numele ei mic, cum făcuse și până atunci, Meredith avea în sfârșit libertatea să se gândească la ea ca la o mamă.

În hotelul Pfister îi dăduse Mary fotografiile și partitura muzicală pentru pian. Prima înfățișa un bărbat tânăr în uniformă de soldat, stând în piața unui sat. Păr negru și creț, ochi verzi și o privire pătrunzătoare. Nu exista nici un nume, însă pe spate se vedea o ștampilă cu data, 1914, fotograful și locul, Rennes-les-Baines. Cea de-a doua fotografie aparținea unei fetițe îmbrăcate în haine demodate. Fără nume, fără dată, fără loc. În cea de-a treia apărea o femeie pe care Meredith o știa drept bunica ei, Louisa Martin, imortalizată cu mult timp în urmă – pe la sfârșitul anilor 1930' sau 1940, judecând după haine – așezată în fața unui mare pian. Mary îi explicase că Louisa fusese o pianistă de renume. Partitura din plic era preferata ei. O cânta de fiecare dată când i se cerea bis.

Când văzuse fotografia pentru prima dată, Meredith se întrebase dacă, aflând de Louisa mai devreme, ar fi continuat să cânte. Oare ar mai fi întors spatele unei cariere muzicale? Nu știa. Nu-și amintea ca mama ei naturală, Jeanette, să fi cântat la pian sau să fi fredonat cântece. Doar urlete, țipete și tot ce urmase după aceea.

Muzica intrase în viața lui Meredith pe la vârsta de opt ani, ori cel puțin așa credea. Descoperirea că dintotdeauna existase ceva acolo,

așteptând să fie dezvăluit, schimba întreaga poveste. În weekendul acela înzăpezit din decembrie 2000, lumea lui Meredith pornise în altă direcție. Fotografiile, muzica se transformase într-o ancoră ce o lega de un trecut în căutarea căruia avea să plece într-o bună zi.

Și după șapte ani, iată că asta se întâmpla. Mâine va ajunge personal în Rennes-les-Bains, un loc pe care și-l imaginase de nenumărate ori. Spera doar să găsească totuși ceva.

Se uită la telefonul celular. Douăsprezece și treizeci și trei de minute. Zâmbi.

„Nu mâine. Astăzi."

Când Meredith se trezi de dimineață, neliniștile de peste noapte se risipiseră. Abia aștepta să plece din oraș. Indiferent de rezultat, câteva zile de relaxare la munte erau exact lucrul de care avea nevoie.

Cursa ei spre Toulouse pleca abia după-amiază. Făcuse tot ce-și plănuise în Paris și nu voia să înceapă altceva pe nepusă masă, așa că rămase în pat pentru o vreme citind, apoi se ridicase și mâncase la braserie, în aer liber, înainte să pornească la drum să viziteze mai multe obiective turistice.

Hoinări printre umbrele coloanelor deja familiare de pe rue du Rivoli, ocolind grupurile de studenți cu rucsacuri în spate și masele de turiști care mergeau pe urma *Codului lui da Vinci.* Luă în calcul Piramida de la Luvru, dar lungimea cozii de la intrare o descurajă.

Găsi un scaun metalic verde în grădinile Tuileries și-și dori să se fi îmbrăcat mai subțire. Aerul era cald și umed. O vreme nebună pentru sfârșitul lunii octombrie. Iubea orașul, dar astăzi atmosfera părea extrem de poluată din cauza gazelor de eșapament și a fumului de țigară ce venea dinspre terasele cafenelelor. Se gândi să se îndrepte spre fluviu și să facă o călătorie cu vaporașul pe Sena. O altă opțiune ar fi reprezentat-o o vizită la Shakespeare & Co., legendara librărie de pe malul stâng, aproape un altar pentru americanii în vizită la Paris. Însă nu avea energia necesară. Își dorea să se comporte ca un turist oarecare, dar fără să fie obligată să se amestece cu atâția oameni.

Nenumărate locuri pe care le-ar fi vizitat probabil erau închise, așa că, întorcându-se din nou la Debussy, Meredith se hotărî să mai vadă o

dată casa lui din copilărie de pe fosta rue de Berlin de la 1890. Prinzându-și geaca la brâu și fără să mai aibă nevoie de hartă ca să găsească adresa prin labirintul de străzi, porni la drum. De data asta, alese o rută diferită și porni cu pas sprinten. După cinci minute se opri și, punându-și mâna streașină la ochi, își ridică privirea să studieze mai bine plăcuța emailată cu numele străzii.

Se încruntă. Fără să-și dea seama, nimerise în rue de la Chaussee d'Antin. Se uită de-a lungul străzii. În vremea lui Debussy, faimosul cabaret Grande-Pinte se învecina cu Place de la Trinité. Puțin mai jos se găsea celebrul hotel Dieu din secolul al șaptesprezecelea. Iar în capătul celălalt, unde se afla ea chiar acum, era librăria ezoterică Edmond Bailly.

În zilele de glorie de la sfârșitul secolului, poeții, ocultiștii și compozitorii se întâlneau aici să dezbată noile idei despre misticism și lumi alternative. În librăria lui Bailly, tânărul și excentricul Debussy nu trebuia să dea explicații nimănui.

Meredith verifică numerele.

Imediat, entuziasmul i se risipi. Stătea exact în locul cu pricina și totuși nu vedea nimic. Aceeași problemă de care se lovise tot weekendul. Clădirile noi le înlocuiseră pe cele vechi, străzile se lărgiseră, iar timpul, în marșul lui nemilos, șterse vechile adrese.

La numărul 2 pe rue de la Chaussée d'Antin se înalță acum o construcție modernă din beton, lipsită de personalitate. Nici o librărie. Nici măcar o plăcuță pe perete care să amintească de ea.

Apoi Meredith observă o ușă îngustă chiar la dreapta construcției, abia vizibilă din stradă. Pe ea atârna o tăbliță colorată, pictată de mână.

SORTILÈGE. GHICIT ÎN TAROT.

Dedesubt, cu litere mai mici: „Franceză și engleză".

Își duse mâna la buzunarul de la geacă. Găsi hârtia împăturită, pliantul pe care i-l dăduse fata ieri, în același loc în care îl pusese și apoi uitase de el. Îl scoase și se uită la imaginea de pe prima pagină. Era neclară și prost fotocopiată, dar nu puteai să nu observi asemănarea.

„Chiar arată ca mine."

Meredith privi din nou tăblița. Ușa se deschisese. De parcă se strecurase cineva afară când ea nu era atentă și uitase să pună zăvorul.

Se apropie și privi înăuntru. Văzu un hol îngust și scurt cu ziduri purpurii, decorate cu stele argintii, luni și simboluri astrologice. Din tavan atârnau clopoței din cristal sau sticlă, nu prea știa cu precizie, ce reflectau lumina.

Meredith se scutură. Astrologie, cristale, ghicitoare, nu credea în așa ceva. Nici măcar nu citea horoscopul din ziare, cu toate că Mary făcea asta cu religiozitate, în fiecare dimineață, odată cu prima ceașcă de cafea. Devenise un ritual.

Pe Meredith însă n-o impresiona deloc. Ideea că viitorul se găsește cumva acolo, scris negru pe alb, i se părea o nebunie. Prea fatalist, prea simplu să pui pe seama altcuiva responsabilitatea propriei vieți.

Făcu un pas înapoi, ușor enervată. De ce naiba mai zăbovea? Ar trebui să plece. Să-și scoată pliantul ăla ciudat din minte.

„Prostii. Superstiții."

În același timp însă, ceva inexplicabil o ținea pe loc. Pe undeva o interesa, dar mai degrabă din punct de vedere științific, decât emoțional. Ce-o atrăgea? Coincidența imaginii cu chipul ei? Întâmplarea ca adresa să fie aceeași? Voia să intre.

Așa că făcu un pas înainte. Din hol, porneau niște scări înguste, cu treptele pictate în roșu și verde. În capătul lor, după o perdea de mărgele galbene din lemn, se întrezărea o ușă. Tavanul era albastru.

„Ce de culori!"

Citise undeva că anumiți oameni vedeau muzica în capul lor sub forma culorilor. Simestezie? Sinestezie? Cum se numea oare?

Înăuntru era frig. Un ventilator vechi și paradit prins deasupra ușii făcea curent. Particulele de praf dansau în aerul vâscos de octombrie. Dacă își dorea atât de tare puțină atmosferă *fin de siècle*, de ce să nu trăiască o experiență pe care oamenii o puteau încerca și acum o sută de ani?

„E doar în scop de cercetare."

Pentru o clipă, cumpăni argumentele pro și contra. Parcă și clădirea își ținea răsuflarea. Așteptând, privind. Strângând pliantul în mână ca pe un talisman, Meredith intră. Păși pe prima treaptă și urcă.

La sute de kilometri depărtare, mai la sud, în pădurile de fag de lângă Rennes-les-Bains, o bruscă adiere de vânt foșni printre

frunzele roșcate prinse de crengile copacilor antici. Se deslușì un sunet aidoma unui oftat prelung, ca degetele care se mișcă ușor pe deasupra unei claviaturi.

Enfin.

O rază de lumină își schimbă direcția spre capătul unei alte scări.

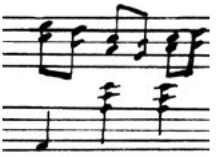

CAPITOLUL 13

Domaine de la Cade

– *Oui, Abbé, et merci à vous pour votre gentillesse. A tout à l'heure.*[1]

Julian Lawrence ținu receptorul în mână alte câteva secunde, după care îl puse în furcă. Bronzat și într-o formă fizică de invidiat, nu-și arăta vârsta de cincizeci de ani. Scoase un pachet de țigări din buzunar, scăpără bricheta Zippo și-și aprinse un Gauloise. Fumul vanilat se ridică în aerul încremenit.

Aranjamentele pentru slujba de seară se terminaseră. Acum, dacă și nepotul său, Hal, se purta cum se cuvine, totul avea să decurgă satisfăcător. Îl compătimea pe băiat, dar nu-i convenea deloc că Hal se apucase să pună întrebări prin tot orașul cu privire la accidentul tatălui său. Făcea prea multe valuri. Se dusese până și la centrul de medicină legală ca să se intereseze de cauza morții trecută în certificatul de deces. Dar, de vreme ce ofițerul responsabil cu acest caz de la Comisariatul din Couiza era un prieten de-al lui Julian – iar singurul martor al incidentului era bețivanul orășelului – chestiunea se mușamalizase cu ușurință. Întrebările lui Hal fuseseră interpretate drept o reacție firească a fiului îndurerat și nu o acuzație în sine.

Totodată, Julian se va bucura atunci când băiatul o să plece. Nu era nimic necurat la mijloc, dar Hal continua să se intereseze în stânga și-n dreapta și, mai devreme sau mai târziu, într-un mic oraș precum Rennes-les-Bains, lumea va începe să bârfească. Și fum fără foc nu iese.

---

[1] „Sigur că da, părinte, și vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră. Pe curând. (în limba franceză, în orig.)

Julian se bizuia pe faptul că, odată înmormântarea încheiată, Hal va părăsi Domaine de la Cade și se va întoarce în Anglia.

Julian și fratele său, Seymour, tatăl lui Hal, cumpăraseră împreună locul cu patru ani în urmă. Seymour, cu zece ani mai mare decât el, plictisit de moarte după retragerea din viața socială, devenise obsedat de bugete, previziuni, tabele și strategii de dezvoltare a afacerii. Preocupările lui Julian erau radical diferite.

De prima dată când călătorise prin regiune, în 1997, pe Julian îl intrigaseră zvonurile legate de Rennes-les-Bains, în general, și de Domaine de la Cade, în particular. Întreaga zonă era învăluită în mister și legende: se vorbea de comori îngropate, conspirații, societăți secrete cu denumiri care mai de care mai năstrușnice, de la templieri și catari, până la vizigoți, romani și celți. Singura poveste care stârnise totuși imaginația lui Julian avea rădăcini oarecum recente. Relatări scrise, datând de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, menționau existența unui sepulcru păgân, adânc ascuns în pământ, ce adăpostea un set de cărți de tarot, despre care se credea că ar fi fost pictat ca un fel de hartă a comorilor și care, se pare, dispăruse în timpul incendiului ce distrusese o mare parte din casa originală.

Regiunea din jurul așezărilor Couiza și Rennes-les-Château reprezentase în secolul al V-lea d.Hr. inima imperiului vizigot. Istoricii și arheologii speculaseră mult timp că legendara comoară jefuită de vizigoți la Roma fusese adusă undeva în sud-vestul Franței. Mai departe însă, nu existau dovezi. Dar cu cât Julian descoperea mai multe, cu atât căpăta și mai tare convingerea că cea mai mare parte a comorii vizigote încă mai aștepta să fie scoasă la lumină. Și cărțile de tarot – originalele, nu copiile tipărite – erau cheia misterului.

Julian devenise obsedat. Depusese toate actele necesare pentru a obține licența de excavare, cheltuindu-și banii și resursele pentru cercetarea sa. Înregistră doar un succes limitat: doar câteva obiecte adunate de prin mormintele vizigote – săbii, centuri, vase de apă, nimic special. După ce permisul expirase, continuase săpăturile ilegal. La fel ca un jucător de cărți, nu se mai putea desprinde din vrajă, încredințat că reușita e doar o chestiune de timp.

Când hotelul fusese pus la vânzare cu patru ani în urmă, Julian îl convinsese pe Seymour să facă o ofertă. Ca o ironie a sorții, în ciuda diferențelor uriașe dintre ei, făcuseră o mișcare inspirată. Parteneriatul

lor funcționase bine până în urmă cu câteva luni, când Seymour se implicase total în conducerea zilnică a afacerii. Și când ceruse să verifice registrele contabile.

Soarele ardea puternic deasupra peluzei, inundând cu lumina sa vechiul birou din Domaine de la Cade. Julian privi pictura de pe peretele de deasupra mesei de lucru. Era un vechi simbol de tarot, ce semăna cu cifra opt așezată orizontal. Simbolul infinitului.

– Ești gata?

Julian se întoarse și-și văzu nepotul în pragul ușii, îmbrăcat în costum negru și cravată, cu părul lui brunet și des dat pe spate. Apropiindu-se de treizeci de ani, cu umeri lați și tenul curat, Hal arăta exact ca pe vremea studenției, când făcea sport. Rugby și tenis.

Julian se aplecă în față și strivi mucul de țigară în scrumiera de sticlă de pe pervazul ferestrei, după care înghiți ultimele picături de whisky. Ardea de nerăbdare să se termine ceremonia funerară și lucrurile să revină la normal. Se săturase până peste cap de prezența nesuferită a băgărețului de Hal.

– Vin imediat, răspunse. În două minute.

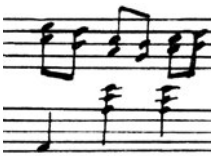

CAPITOLUL 14

Paris

Meredith ajunse în vârful scărilor, trase într-o parte perdeaua din mărgele și deschise ușa albastră din fața ei.

Holul era atât de îngust, încât, străbătându-l, putea atinge pereții laterali fără să-și întindă mâinile. La stânga se găsea o diagramă luminoasă a semnelor zodiacale, un amestec de culori, modele și simboluri, pe care tânăra nu le recunoscu. Pe peretele din dreapta, atârna o oglindă de modă veche cu o ramă aurie, bogat ornamentată. Își privi propria reflexie, după care se întoarse și bătu la cea de-a doua ușă.

– Alo? E cineva aici?

Nici un răspuns.

Meredith așteptă un moment, după care ciocăni din nou, de data asta puțin mai tare.

Tot nici un răspuns. Apăsă ușor clanța. Ușa se deschise.

– Bună ziua, rosti ea, pășind înăuntru. E cineva acasă? Alo?

Camera era mică, dar plină de viață. Pereții fuseseră zugrăviți în culori și mai vii, ca într-o grădiniță pentru copii – galben, roșu, verde, cu modele liniare, dungi, triunghiuri și zigzaguri purpurii, albastre și argintii. Unica fereastră, situată chiar pe partea opusă ușii, era acoperită de o perdea transparentă, din voal liliachiu. Prin ea, se vedeau zidurile palide de piatră ale unei clădiri din secolul al nouăsprezecelea, cu balustradă neagră din fier forjat și uși protejate de obloane, înveselite doar de ghivecele cu mușcate și panseluțele violacee și portocalii.

Singurele obiecte de mobilier din încăpere erau două scaune cu spătar drept din lemn care încadrau o masă mică, pătrățoasă, din lemn, așezată chiar în centru, acoperită cu o cuvertură alb cu negru ce avea desenată pe ea cercuri și diverse simboluri astrologice. Scaunele, cu șezutul din răchită împletită, îi aminteau de tablourile lui Van Gogh.

Meredith auzi mai întâi o ușă trântindu-se în altă parte a clădirii, apoi pași. Simți cum se îmbujorează. O cuprinse rușinea că intrase așa, neinvitată, și tocmai se pregătea să plece, când, din spatele unui paravan din bambus, așezat în fundul camerei, apăru o femeie.

În jur de patruzeci de ani, atrăgătoare, femeia se îmbrăcase în pantaloni kaki și o cămașă asortată. Părul negru, presărat cu fire argintii, îi cădea perfect până la nivelul umerilor, într-o tunsoare șic, iar pe chip avea o expresie surâzătoare. Nu semăna deloc cu imaginea pe care și-o făcuse Meredith despre ghicitoarele în tarot. Nici cercei imenși, nici basmale.

– Am ciocănit, rosti stânjenită Meredith. N-a răspuns nimeni, așa că am intrat. Sper că nu deranjez.

Femeia zâmbi.

– Nici o problemă.

– Sunteți englezoaică?

Femeia continuă să zâmbească.

– Exact. Sper că n-ați așteptat prea mult.

Meredith clătină din cap că nu.

– Doar două minute.

Femeia îi întinse mâna.

– Mă cheamă Laura.

Își strânseră mâinile.

– Meredith.

Laura trase un scaun și o pofti să ia loc.

– Te rog.

Meredith ezită.

– E normal să simți o nervozitate, spuse Laura. Așa se întâmplă cu toți oamenii când vin pentru prima dată.

Meredith scoase pliantul din geacă și-l puse pe masă.

– Nu, nu din cauza asta, doar că... o fată mi l-a dat pe stradă acum două zile. Și de vreme ce treceam prin zonă... Vocea i se stinse. În fine, e pentru o cercetare de-a mea. N-aș vrea să vă răpesc timpul.

Laura ridică pliantul și-l recunoscu.

– Fiica mea mi-a povestit de tine.

Meredith își mijii ochii.

– Serios?

– Asemănarea, continuă Laura, privind în jos, spre imaginea Justiției. Mi-a zis că semănați ca două picături de apă.

Se opri, așteptând parcă răspunsul lui Meredith. Pentru că tăcerea se prelungea, Laura se așeză la masă.

– Locuiești la Paris? o întrebă, invitând-o să ocupe celălalt scaun.

– Nu, sunt în vizită.

Fără voia ei, Meredith se așeză pe scaun.

Laura zâmbi.

– Am avut dreptate când am zis că asta este pentru prima oară când vii la o ghicitoare?

– Da, replică Meredith, foindu-se neliniștită.

„Mesaj clar – n-am de gând să rămân mult timp."

– În regulă, spuse Laura. Presupunând că ai citit pliantul, știi că o ședință de o jumătate de oră costă 30 de euro, iar o oră întreagă 50 de euro, nu?

– O jumătate de oră e suficient, se repezi Meredith.

I se uscase gura. Laura se uita la ea, adică se uita la ea *efectiv*, ca și cum ar fi încercat să-i citească fiecare rid, fiecare tremur, fiecare umbră de pe față.

– Cum dorești, dar pentru că nu am nici un alt client după aceea, putem continua în caz că te răzgândești. Există vreun aspect anume despre care vrei să afli mai multe sau te interesează numai lucrurile generale?

– După cum am zis, e vorba doar de cercetare. Lucrez la o biografie. Pe strada asta, de fapt chiar aici, a existat pe vremuri o librărie celebră. Coincidența, dacă se poate numi astfel, mi-a stârnit curiozitatea.

– Înțeleg, zâmbi Laura. Speri să găsești un fel de ecou al trecutului.

– Cam așa ceva, oftă Meredith ușurată.

– OK. Unele cliente preferă un anumit tip de ghicit. Le interesează o chestiune particulară, care poate fi legată de serviciu, de o relație, de o decizie importantă, practic orice. Altele își doresc ceva general.

– Generalul mi se pare mai potrivit.

Laura zâmbi.

– Foarte bine. Mai departe trebuie să alegi pachetul pe care să-l folosim.

Meredith ridică din umeri nedumerită.

– Îmi pare rău, nu prea știu nimic despre asta. M-aș bucura să alegi tu pentru mine.

Laura îi arătă șirul de pachete de cărți diferite ce se întindeau pe masă cu fața în jos.

– Nu mă îndoiesc că la început te poți simți confuză, dar e mai bine să alegi tu. Uită-te și vezi dacă te atrage vreunul în mod special, da?

– Sigur, răspunse Meredith indiferentă.

Laura luă cel mai apropiat pachet de cărți și-l întinse pe masă în formă de evantai. Cărțile erau pictate în albastru marin și aveau pe ele stele aurii cu cozi lungi.

– Sunt extrem de frumoase, exclamă Meredith.

– E Tarotul Călărețului Alb, foarte popular.

Cel de-al doilea pachet avea pe spate un model simplu cu alb și roșu.

– Acesta este, din multe puncte de vedere, pachetul clasic. Se numește Tarotul de Marsilia. Datează din secolul al șaisprezecelea. Îl folosesc din când în când, dar trebuie să-ți mărturisesc că e puțin cam fad pentru gusturile contemporane. Marea majoritate a consultanților preferă pachetele moderne.

Meredith își arcui sprâncenele.

– Consultanți?

– Scuză-mă, rânji Laura. Consultantul este persoana căreia i se ghicește, cea care pune întrebările.

– Înțeleg.

Meredith privi de-a lungul șirului și alese un pachet mai mic decât restul. Cărțile erau colorate într-un verde superb și avea linii filigranate aurii și argintii.

– Cum se numește?

– Tarotul Bousquet.

– Bousquet? repetă Meredith.

O amintire îi trecu fulgerător prin minte. Putea să jure că mai auzise numele și altădată.

– Numele artistului?

Laura scutură din cap că nu.

– Nu, e numele editorului original al pachetului. Nimeni nu cunoaște artistul sau persoana care a comandat cărțile. Tot ce știm este că provin de undeva din sud-vestul Franței și au apărut pe la 1899.

Meredith simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

– Din sud-vest, de unde mai exact?

– Nu-mi amintesc cu precizie. Undeva prin regiunea Carcassonnei, cred.

– Știu unde e, replică Meredith, vizualizând harta în minte.

Rennes-les-Bains se afla chiar în mijloc.

Brusc, realiză că Laura o privea iscoditor.

– S-a întâmplat ceva... ?

– Nu, nimic, rosti Meredith repede. Am crezut că numele îmi este familiar, atâta tot. Iartă-mă, te-am întrerupt.

– Mă pregăteam să-ți spun că pachetul original de cărți – sau cel puțin o parte a lui – e mult mai vechi. Nu putem ști cu certitudine cât de autentice sunt imaginile de astăzi, de vreme ce arcanele majore au caracteristici care sugerează că au fost adăugate – sau modificate – mai târziu. Designul și hainele personajelor de pe anumite cărți sunt contemporane cu stilurile *fin de siècle,* dar arcanele minore sunt mai clasice.

Meredith se încruntă.

– Arcane minore și majore? Zâmbi apoi. Îmi pare rău, dar nu cunosc nimic despre astfel de lucruri. Pot să-ți pun câteva întrebări înainte de a continua?

Laura izbucni în râs.

– Desigur.

– Ok, să începem cu lucrurile de bază. Câte cărți conține un pachet?

– Cu excepția câtorva cazuri contemporane, un pachet de tarot standard conține șaptezeci și opt de cărți, împărțite în arcane majore și

arcane minore – *arcana* este cuvântul latinesc pentru „secret". Arcanele majore, douăzeci și două la număr, sunt numerotate de la unu la douăzeci și unu – Nebunul fiind singura arcană fără număr – și nu se mai repetă în cadrul unui pachet de tarot. Fiecare are o pictură alegorică și un set clar de semnificații narative.

Meredith se uită la figura Justiției de pe pliantul primit.

– Ca asta, de exemplu.

– Exact. Restul de cincizeci și șase de cărți, arcanele minore – micile mistere, cum se mai numesc câteodată – se împart în patru serii și seamănă cu cărțile obișnuite de joc, cu excepția faptului că au în plus o carte pentru fiecare serie. Într-un pachet de tarot standard, avem Regele, Regina, Valetul și cartea suplimentară – Cavalerul – înainte de zece. În funcție de pachet, seriile pot avea nume diferite – monede sau pentagrame, cupe, bâte sau baghete și spade. În mare vorbind, ele corespund suitelor din cărțile clasice de joc: caro, cupă, treflă și pică.

– Mda.

– Cei mai mulți dintre experți sunt de acord că cele mai timpurii cărți de tarot, cele care seamănă cu pachetele din ziua de astăzi, provin din nordul Italiei, de pe la mijlocul secolului al cincisprezecelea. Revigorarea tarotului modern totuși a început abia în zorii ultimului secol, când un ocultist englez, Arthur Edward Waite, a produs un nou pachet. Inovația lui a constat în adăugarea unei scene simbolice sau a unui personaj la fiecare dintre cele șaptezeci și opt de cărți. Înainte de asta, arcanele minore aveau numai numere.

– Și pachetul Bousquet?

– Așa-zisele cărți de curte din toate cele patru suite sunt ilustrate. Stilul picturilor sugerează că ele datează de la sfârșitul secolului al șaisprezecelea. Cu siguranță înainte de Waite. Dar arcanele majore sunt diferite. După cum spuneam, vestimentația personajelor aparține cu siguranță Europei de la 1890.

– Cum e posibil?

– Părerea generală e că editorul – Bousquet – nu a avut un set de cărți complet de la care să pornească, așa că fie a pictat arcanele majore, fie le-a copiat în stilul și caracterul cărților existente.

– Păi, după ce să copieze?

Laura ridică din umeri.

– De pe fragmentele de cărți care au supraviețuit, sau posibil din ilustrațiile pachetului original incluse în vreo carte. După cum ți-am zis, nu sunt expertă.

Meredith privi din nou spre spatele verde al cărților pe care șerpuiau fuioarele argintii și aurii.

– Cineva a făcut o treabă bună.

Laura aranjă în evantai suita de pentagrame, în fața lui Meredith, începând cu asul și terminând cu regele. Apoi mai adăugă deasupra și câteva cărți dintre arcanele majore.

– Vezi diferența dintre cele două stiluri?

Meredith încuviință din cap.

– Sigur, deși seamănă întru câtva, mai ales la culoare.

Laura bătu cu degetul una din cărți.

– Iată o altă modificare unică în Tarotul Bousquet. Pe lângă faptul că numele cărților de curte au fost schimbate – Împăratul și Împărăteasa, în loc de Regele și Regina – mai există și alte elemente personalizate în arcanele majore. Aceasta, de exemplu, cartea II, se numește de obicei Marea Preoteasă. Aici, ea are titlul de Papesa. Aceeași figură apare în cartea VI – Îndrăgostiții. De asemenea, dacă privești cartea XV, Diavolul, aceeași femeie este prinsă în lanțuri la picioarele demonului.

– Și e un lucru neobișnuit?

– Multe pachete leagă cărțile VI și XV, dar nu și cartea II.

– Așadar, cineva, rosti Meredith rar, gândind cu voce tare, fie din proprie voință, fie la comandă, s-a străduit să personalizeze aceste cărți.

Laura încuviință din cap.

– Uneori mă întreb dacă arcanele majore ale acestui pachet nu se bazează de fapt pe niște persoane reale. Expresiile de pe chipurile lor par atât de vii.

Meredith privi din nou spre imaginea Justiției.

„Chipul ei e chipul meu."

Se uită peste masă la Laura, dorindu-și din senin să-i destăinuie câte ceva despre odiseea ei personală care o adusese în Franța. Să-i spună că în câteva ore va pleca spre Rennes-les-Bains. Dar Laura începu să vorbească din nou și clipa potrivită trecu.

– Tarotul Bousquet respectă și el asocierile tradiționale. De exemplu, spadele reprezintă suita aerului, adică inteligența și rațiunea, bâtele, suita focului, se referă la energie și conflicte, cupele sunt asociate cu apa și emoțiile. În fine, pentagramele – și bătu cu degetul regele care stătea pe tronul său înconjurat de ceea ce păreau a fi niște monede de aur – reprezintă suita pământului, realitatea fizică sau comorile.

Meredith cercetă imaginile, concentrându-se intens de parcă ar fi vrut să și le întipărească în memorie, apoi își înclină capul să-i arate Laurei că terminase.

Laura eliberă masa, lăsând doar arcanele majore, pe care le aranjă cu fața spre Meredith, pe trei rânduri a câte șapte cărți, pornind de la cea mai mică până la cea mai mare. Nebunul, cartea 0, *Le Mat*, fu plasat separat, deasupra celorlalte.

– Îmi place să văd arcanele majore ca pe o călătorie, spuse Laura. Ele sunt elementele imponderabile, marile aspecte ale vieții care nu pot fi schimbate și cu care nu te poți lupta. Etalate astfel, devine clar felul în care cele trei rânduri ne arată cele trei niveluri diferite de dezvoltare – conștientul, subconștientul și conștientul superior.

Meredith simți cum o încearcă scepticismul.

„Și iată cum dispar și faptele concrete."

– La începutul fiecărui rând se află o imagine puternică. *Le Pagad*, Magul sau Magicianul, pentru primul rând. Forța, pentru cel de-al doilea. În sfârșit, în capătul rândului de jos, avem cartea XV, Diavolul.

Imaginea demonului ciudat o tulbură pe Meredith. Studie chipurile femeii și bărbatului, legați în lanțuri la picioarele diavolului și avu senzația că-i recunoaște. Însă doar pentru o clipă.

– Etalarea arcanelor majore în felul acesta prezintă avantajul că ne arată călătoria nebunului – *Le Mat* – de la ignoranță la iluminare și ne explică totodată și legăturile pe verticală dintre cărți, continuă Laura. Așadar, poți vedea cum Forța este octava Magicianului, iar Diavolul, octava Forței. Și alte modele sar în ochi: atât Magul, cât și Forța au semnul infinitului deasupra capetelor lor. Iar Diavolul își ridică mâna într-un gest care seamănă cu cel al Magului.

– Ca două fețe ale aceleiași persoane.

– Tot ce se poate, o aprobă Laura. Tarotul se bazează pe modelele, pe relațiile dintre cărți.

Meredith n-o mai asculta decât pe jumătate. Ceva ce spusese Laura mai devreme o neliniștea. Se gândi câteva momente și abia apoi realiză ce anume.

„Octave."

– Întotodeauna explici aceste principii în termeni muzicali? întrebă ea.

– Doar uneori, răspunse Laura. Depinde de consultant. Există o multitudine de metode prin care poți explica tarotul; muzica e doar una dintre ele. Dar de ce mă întrebi?

Meredith ridică din umeri.

– Pentru că ăsta e domeniul în care lucrez. Mă întrebam dacă ai ghicit cumva. Ezită. Nu-mi amintesc să fi pomenit de asta.

Laura schiță un zâmbet în colțul buzelor.

– Te deranjează ideea?

– Că ai ghicit în ce domeniu lucrez? Nu, nicidecum, minți ea.

Meredith nu se simțea deloc confortabil. Inima îi spunea că ar putea afla unele lucruri despre ea, despre cine e ea în realitate. Și voia ca Laura să continue. Pe de altă parte însă, rațiunea îi spunea că toate astea sunt doar niște prostii.

Meredith arătă spre cartea cu figura Justiției.

– Pe tivul de la rochie există note muzicale. Ciudat, nu?

– După cum ți-a zis și fiica mea, nu există simple coincidențe.

Meredith izbucni în râs, cu toate că nu găsea nimic amuzant în tot ce se întâmplă.

– Toate sistemele de divinație, ca și muzica, de altfel, se bazează pe modele, continuă Laura. Dacă te interesează, a existat un chiromant american, Paul Foster Case, care a venit cu o întreagă teorie prin care lega arcanele majore de notele din gama muzicală.

– Poate o să verific, spuse Meredith.

Laura strânse cărțile și aranjă pachetul. Se uită fix în ochii lui Meredith și, preț de o clipă nesfârșită, tânăra crezu că ghicitoarea îi pătrunde până în adâncul sufletului; că îi vede tulburarea, îndoielile – dar și speranța – reflectate în ochii ei.

– Începem? o întrebă Laura.

Chiar dacă știa că asta va urma, Meredith tresări.

– Sigur. De ce nu?

CAPITOLUL 15

– Rămânem la pachetul Bousquet? Ai o legătură clară cu el.

Meredith privi în jos. Cărțile îi aminteau de pădurile din jurul casei lui Mary din Chapel Hill. Culorile amestecate ale verii și ale toamnei. Atât de diferite de suburbiile tăcute din Milwaukee, acolo unde crescuse ea.

– OK, încuviință tânăra.

Laura îndepărtă de pe masă celelalte trei pachete de cărți și pliantul.

– Așa cum am stabilit, mă voi concentra pe starea generală a lucrurilor. Voi folosi o etalare personală bazată pe crucea celtică. Voi alege zece cărți din întregul pachet, atât arcane minore, cât și arcane majore. O să-ți ofere o perspectivă excelentă asupra prezentului, a celor petrecute în trecutul apropiat, dar și asupra viitorului.

„Și iată-ne din nou pe un teritoriu nebunesc."

Numai că Meredith descoperi cu surprindere că vrea să știe.

– Pe vremea când Tarotul Bousquet a fost tipărit, la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, ghicitul în tarot încă mai reprezenta ceva misterios, dominat de cabaliști și elite. Laura zâmbi. Astăzi, lucrurile stau altfel. Ghicitorii moderni caută să dea putere oamenilor, să le ofere instrumentele, curajul, dacă vrei, să se schimbe pe ei și propriile vieți. Ghicitul capătă valoare numai în cazul în care consultantul se confruntă cu motivațiile ascunse sau cu modelele subconștiente de comportament.

Meredith încuviință din cap.

– Dezavantajul este că avem de-a face cu o varietate aproape infinită de interpretări. Unii oameni vor spune, de exemplu, că marea majoritate a arcanelor majore care apar într-o etalare indică faptul că situația nu poate fi controlată, în vreme ce arcanele minore sugerează că destinul se găsește în mâinile tale. Sfatul meu, înainte de a începe, este să vezi acest ghicit ca pe un ghid a ceea ce *s-ar putea* întâmpla, și nu a ceea ce se *va* întâmpla.

– În regulă.

Laura așeză pachetul de cărți cu fața în jos, la mijlocul mesei.

– Amestecă-le bine, Meredith. Nu te grăbi. Gândește-te la ce anume îți dorești mai mult să afli, la motivul care te-a adus astăzi aici. Pe unii oameni îi ajută dacă-și închid ochii.

Prin fereastra deschisă se insinua o adiere blândă, o adevărată ușurare după umiditatea de mai devreme. Meredith întinse mâna, ridică pachetul și începu să amestece cărțile. Încet, prezentul păru să dispară din mintea ei, risipit de această mișcare repetitivă.

Amintiri fragmentate, imagini și chipuri îi trecură prin fața ochilor în tonuri sepia și cenușii, după care se topiră. Mama ei cea frumoasă, vulnerabilă și atât de bolnavă. Bunica Louisa, așezată la pian. Tânărul cu mină serioasă, îmbrăcat în uniformă militară.

Preț de o clipă, Meredith avu senzația că plutește, ca un trup fără greutate. Masa, cele două scaune, culorile, ea însăși, le văzu pe toate dintr-o perspectivă diferită.

– OK. Când ești gata, deschide ochii.

Vocea Laurei se auzea din depărtare, ca un ecou, ca reverberația unui sunet după ce muzica încetează.

Meredith clipi des și încăperea îi apăru din nou în fața ochilor, mai întâi încețoșată, apoi, parcă mai strălucitoare decât înainte.

– Acum așază pachetul pe masă și taie-l în trei, folosind mâna stângă.

Meredith se supuse.

– Aranjează cărțile la loc, mai întâi grămada din mijoc, apoi cea de deasupra și apoi cea de jos.

Laura o așteptă până când termină de aranjat.

– Așa... Prima carte pe care ai s-o tragi este ceea ce noi numim semnificatorul. În cazul acestei etalări, cartea te va reprezenta pe tine, consultantul, persoana care ești acum. Sexul figurii de pe carte nu e

important, pentru că fiecare dintre cărți poartă în ea calități și caracteristici arhetipale, atât masculine, cât și feminine.

Meredith trase o carte din mijlocul pachetului și o așeză cu fața în sus pe masă.

– *La Fille d'Epées*, spuse Laura. Dama de Spade. Spadele reprezintă suita aerului, îți amintești, a intelectului. În Tarotul Bousquet, Dama de Spade este o figură puternică, o gânditoare, cineva cu forță. În același timpe este însă și o persoană prea puțin legată de ceilalți. Acest fapt se datorează fie tinereții ei – cartea indică adesea o persoană tânără –, fie deciziilor luate. Uneori, poate sugera și începutul unei călătorii.

Meredith privi în jos spre ilustrația de pe carte. O femeie subțire și micuță, care purta o rochie roșie, lungă până la genunchi. Părul negru îi cădea drept până la umeri. Semăna cu o dansatoare. Ținea spada cu ambele mâini, nici amenințător, dar nici într-un gest de apărare. În spatele ei, crestele ondulate ale unui munte se profilau pe un cer albastru intens presărat cu nori albi.

– Este o carte activă, pozitivă, continuă Laura. Una dintre puținele Spade pozitive prin excelență.

Meredith încuviință din cap. Se vedea asta.

– Trage din nou, o îndemnă Laura. Pune următoarea carte sub *La Fille d'Epées*, în stânga. Această a doua carte denotă situația ta din prezent. Mediul în care lucrezi sau trăiești acum, influențele care-ți domină viața.

Meredith așeză cartea în poziția respectivă.

– Zece de Cupe. Cupele reprezintă suita apei, a emoțiilor. Tot o carte pozitivă. Zece este numărul întregului. Marchează sfârșitul unui ciclu și începutul altuia. Asta înseamnă că stai chiar pe un prag, că te pregătești să mergi mai departe, să schimbi poziția actuală, care este deja una împlinită, de succes. Indică vremuri schimbătoare.

– Ce fel de prag?

– Ar putea fi serviciul, ar putea fi ceva pe plan personal sau amândouă. Lucrurile vor deveni mai clare, pe măsură ce vom înainta. Te rog, trage încă o carte.

Meredith extrase și cea de-a treia carte din pachet.

– Așaz-o dedesubt, la dreapta semnificatorului, o instrui Laura. Aici vedem orice obstacol posibil ce-ți poate apărea în cale. Lucruri,

împrejurări, chiar oameni, care te pot împiedica să mergi mai departe, să faci schimbările dorite sau să-ți atingi țelul.

Meredith întoarse cartea cu fața în sus.

– *Le Pagad*, spuse Laura. Cartea I, Magicianul. *Pagad* este un cuvânt arhaic folosit în Tarotul Bousquet și rareori în alte pachete.

Meredith privi intens cartea.

– Reprezintă o persoană?

– De obicei, da.

– Cineva de încredere?

– Depinde. După cum sugerează și numele, Magicianul poate fi de partea ta, dar el – sau ea – poate fi și împotriva ta. Adesea, e vorba de o persoană care acționează ca un catalizator al transformării, deși întotdeauna trebuie să fim atenți la aluzia înșelătoriei existentă în ea. Trebuie să echilibrăm judecata și intuiția. Magicianul controlează toate elementele – apa, focul, aerul și pământul –, precum și cele patru suite de simboluri: cupele, spadele, bâtele și pentagramele. Apariția lui indică și pe cineva care și-ar putea folosi aptitudinile, limbile străine și cunoștințele, în beneficiul tău. În egală măsură, nu-i exclus ca persoana să-și folosească talentele ca să te obstrucționeze.

Meredith privi chipul de pe carte. Ochi albaștri pătrunzători.

– Crezi că există cineva în viața ta care să joace acest rol?

Dădu din cap că nu.

– Nu-mi vine nimeni în minte.

– E posibil să fie și cineva din trecut, care să nu mai apară în viața ta de zi cu zi, dar care să aibă încă influență asupra felului în care te vezi. Cineva care, în ciuda absenței sale, reprezintă o influență negativă. Sau o persoană pe care încă nu ai cunoscut-o. Sau o persoană pe care o cunoști, dar al cărei rol în viața ta încă nu a devenit central.

Meredith se uită din nou spre carte, atrasă de imagine și de contradicțiile incluse în ea, dorindu-și să-i stârnească o amintire cât de mică. Nimic și nimeni nu-i veni în minte.

Mai trase o carte. De data asta, reacționă diferit. Se simți copleșită de emoție, de căldură. Imaginea înfățișa o fată care stătea lângă un leu. Deasupra capului ei se zărea simbolul infinitului, ca o coroană. Purta o rochie demodată, verde cu alb, cu mâneci bufante. Părul roșcat îi cădea în bucle ușoare până la mijlocul taliei subțiri. Meredith realiză că

exact așa și-o închipuise pe *La Damoiselle Élue* a lui Debussy, fecioara aleasă, jumătate Rossetti, jumătate Moreau.

Amintindu-și ceea ce spusese Laura, Meredith nu se îndoia câtuși de puțin că persoana din ilustrație existase cu adevărat. Citi numele de pe carte: *La Force*. Numărul VIII. Avea ochii atât de verzi, atât de vii.

Cu cât se uita mai mult, cu atât îi sporea convingerea că mai văzuse imaginea – sau una asemănătoare – într-o fotografie sau într-un desen dintr-o carte. O nebunie. Așa ceva nu era posibil. Totuși, ideea prinse rădăcini în mintea ei.

Meredith privi peste masă, spre Laura.

– Spune-mi mai multe despre asta.

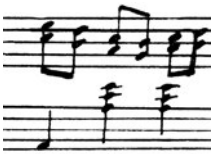

CAPITOLUL 16

– Cartea VIII, Forța, este asociată cu semnul zodiacal al Leului, spuse Laura. Cea de-a patra carte din etalare indică o singură problemă, extrem de importantă – și adesea deloc conștientizată de consultant – care l-a influențat să ia decizia de a apela la ghicit. Un element motivațional puternic. Ceva care îl ghidează pe consultant.

Meredith protestă imediat.

– Dar asta nu e...

Laura o opri, ridicându-și mâna.

– Da, știu, mi-ai zis că a fost o întâmplare – fiica mea ți-a dat un pliant, tu ai ajuns prin zonă astăzi și ai avut ceva timp la dispoziție – dar totuși, Meredith, nu crezi că mai e și altceva la mijloc? Să luăm, de exemplu, faptul că te afli aici? Făcu o pauză. Ai fi putut trece pe lângă mine. Ai fi putut alege să nu intri.

– Poate. Nu știu. Adică...

– Există o situație particulară sau o persoană pe care o poți asocia cu această carte?

– Nu-mi trece nimic prin minte, deși...

– Da?

– Fata. Chipul ei. Are ceva familiar, cu toate că nu-mi dau seama ce anume.

Meredith observă că Laura se încruntă.

– Ce e?

Laura își lăsă privirea în jos spre cea de-a patra carte de pe masă.

– Etalările bazate pe Crucea Celtică au de obicei un model secvențial cronologic.

Meredith sesiză ezitarea din vocea ei.

– Indiferent de ordinea cărților, de regulă, până acum îmi era foarte clar ce evenimente aparțin trecutului, prezentului și viitorului.

Se opri.

– Dar aici, din motive pe care nu le cunosc, linia timpului e confuză. Secvența pare să sară înainte și înapoi, ca și cum evenimentele ar fi încețoșate. Lucruri care alunecă între prezent și trecut.

Meredith se aplecă în față.

– Ce vrei să spui? Că nu poți interpreta cărțile pe care le trag?

– Nu, răspunse repede Laura. În nici un caz.

Șovăi din nou.

– Ca să fiu sinceră, Meredith, nu prea sunt sigură de vorbele mele.

Ridică din umeri.

– Dar apele se vor limpezi pe măsură ce înaintăm.

Meredith nu știa cum să reacționeze. Voia ca Laura să fie mai explicită, dar habar n-avea ce întrebări ar trebui să pună ca să obțină răspunsurile dorite. Se mulțumi să tacă.

Într-un târziu, Laura sparse tăcerea.

– Trage din nou. Cea de-a cincea carte semnifică trecutul apropiat.

Meredith trase Optul din suita Monedelor, întors, și se posomorî când Laura sugeră că această carte ar indica faptul că munca susținută și talentul s-ar putea să nu-i aducă beneficiile la care se aștepta.

Cea de-a șasea carte, asociată cu viitorul apropiat, se dovedi a fi un Opt de Spade întors. Meredith simți cum i se ridică părul de pe ceafă. O privi pe Laura, dar femeia nu dădea semne că ar fi interesată de altceva în afară de modelul care lua naștere în fața lor.

– Opt de Spade întors, spuse Laura. O carte a mișcării, a acțiunii. Sugerează eforturi și proiecte care se împlinesc. Lucruri pe cale de a fi demarate. Într-un fel, e cel mai optimist dintre opturi.

Se întrerupse și se uită la Meredith.

– Bănuiesc că toate aceste referințe la muncă înseamnă ceva pentru tine, nu?

Meredith încuviință din cap.

– Scriu o biografie, explică ea, așa că, da, cartea are sens. Dar... oare nu se schimbă înțelesul ei dacă e întoarsă? Ca aici?

– Cartea întoarsă ne arată întârziere, spuse Laura. O întrerupere de energie, atâta timp cât proiectul va fi suspendat.

„Cum ar fi abandonarea Parisului pentru Rennes-les-Bains, de exemplu", se gândi Meredith. Concentrarea pe probleme personale, și nu pe aspectele profesionale.

– Asta, din păcate, rosti ea, zâmbind amar, este cât se poate de adevărat. Tu vezi cartea ca pe un avertisment să nu mă abat din drumul meu sau să nu mă las prinsă în alte proiecte?

– Probabil, fu de acord Laura, cu toate că întârzierea nu e neapărat rea. E posibil ca acesta să fie lucrul cel mai potrivit pentru tine într-un anume moment.

Meredith simți cum Laura așteaptă și privește cu atenție, înainte de a o invita să tragă din nou.

– Această poziție reprezintă împrejurările în care evenimentele curente sau din viitor se desfășoară sau se vor desfășura. Plasează o carte deasupra celei de-a șasea.

Meredith trase și cea de-a șaptea carte și o așeză pe masă.

Imaginea arăta un turn înalt și cenușiu ce se profila pe un cer înnorat. Un fulger părea să taie imaginea în două. Meredith se cutremură, simțind imediat antipatie față de carte. Și deși încerca să se convingă că toate astea erau doar niște prostii, își dori să nu o fi tras-o.

– *La Tour*, citi ea. Nu e o carte prea grozavă, nu?

– Nici o carte nu e bună sau rea, replică Laura automat, deși expresia de pe chipul ei transmitea alt mesaj. Depinde unde apare în etalare și de relația cu cărțile din jurul ei. Turnul indică în mod tradițional o schimbare dramatică. Poate sugera distrugere, haos.

Se uită la Meredith, apoi își coborî din nou ochii spre carte.

– Interpretată pozitiv, este o carte a eliberării – când edificiul iluziilor, al limitărilor, al granițelor se prăbușește, oferindu-ne un nou început. Un strop de inspirație, dacă vrei. Nu e neapărat negativă.

– Da, desigur, înțeleg, spuse Meredith, ușor nerăbdătoare. Dar aici? Ce sens are? Nu o interpretezi așa, nu?

Laura îi întâlni privirea.

– Conflict, rosti ea. Așa o văd.

– Între cine și cine? insistă Meredith.

– Numai tu știi asta. Poate fi vorba de ceva ce ai ocolit înainte – conflictul dintre dorințele personale și cerințele profesionale. În aceeași măsură poate reprezenta o discrepanță între așteptările oamenilor de la

tine și ceea ce îți stă ție în putere să oferi, astfel luând naștere un soi de neînțelegere.

Meredith nu scoase un cuvânt, încercând să împingă gândurile înapoi în locul de unde ieșiseră.

„Dar dacă aflu ceva despre trecutul meu care va schimba totul?"

– Există vreun aspect la care te gândești în mod special? întrebă Laura moale.

– Eu... , dădu Meredith să vorbească, dar apoi se opri. Nu, răspunse ea cu mai multă fermitate. După cum ziceai și tu, ar putea însemna o grămadă de lucruri.

Ezită, îngrijorată pentru ceea ce era posibil să urmeze, după care mai trase o carte.

Opt de Cupe reprezenta sufletul consultantului.

– Glumești, murmură printre dinți, când trase iute încă o carte.

Opt de Spade. Văzu cum Laura își ține răsuflarea.

„O altă octavă."

– Ce șanse existau să apară toți optarii?

Laura nu răspunse imediat.

– E neobișnuit, cu siguranță, rosti ea într-un târziu.

Meredith studie etalarea. Nu numai octavele care legau arcanele majore sau repetiția numărului opt o intriga. Ci și notele muzicale de pe rochia Justiției și ochii verzi ai fetei din *La Force.*

– Probabilitatea ca o carte să fie trasă este aceeași pentru toate, continuă Laura, deși Meredith observă că spune doar niște cuvinte de convenienţă și nu-i mărturisește ceea ce gândește cu adevărat. La fel de probabil este să iasă și o serie de patru a aceluiași număr sau orice combinație de arcane.

– Dar s-a mai întâmplat așa ceva înainte? insistă Meredith, nedorind s-o lase să scape așa ușor. Sincer. Să apară toate cele patru cărți ale aceluiași număr?

Își aruncă privirea peste etalare.

– Și Turnul, cartea XVI, de asemenea. E un multiplu de opt.

Ezitând, Laura scutură din cap.

– Din câte îmi amintesc, nu.

Meredith lovi o carte cu degetul.

– Ce semnifică Opt de Spade?

– Interferențe. Ceva – sau cineva – te ține pe loc.

– La fel ca și *Le Pagad?*

– Poate, cu toate că...

Laura se opri, alegându-și în mod evident cu grijă vorbele.

– Avem de-a face cu două povești paralele. Pe de-o parte, există indicii clare că te afli în punctul culminant al unui proiect, fie profesional, fie personal, fie amândouă. Așa e? o iscodi, privind-o direct în ochi.

Meredith se încruntă.

– Continuă, te rog.

– În același timp însă, mai apar și indicii despre o călătorie sau despre schimbarea unor împrejurări.

– OK, să zicem că se potrivesc, dar...

Laura o întrerupse:

– Simt însă că mai e vorba și de altceva. Nu îmi este foarte clar, dar simt că mai *e* ceva. Cartea finală... ceva ce ești pe punctul de a descoperi sau de a scoate la suprafață.

Meredith își miji privirea. Tot timpul își spusese în sinea ei că face asta doar pentru amuzament. Că nu înseamnă nimic. Și-atunci de ce îi bătea inima în asemenea hal?

– Nu uita, Meredith, adăugă Laura iute, arta divinației cu ajutorul cărților de ghicit nu îți spune ce se *va* întâmpla sau ce *nu* se va întâmpla. Totul se reduce la investigarea anumitor posibilități, la descoperirea motivațiilor și dorințelor inconștiente care ar putea sau nu să dea la iveală un anumit model de comportament.

– Știu.

„Simplă distracție."

Dar ceva din concentrarea Laurei, din expresia de pe chipul ei încruntat, îi spunea că lucrurile sunt al naibii de serioase.

– Ghicitul în tarot ar trebui să sporească liberul arbitru, nu să-l diminueze, o lămuri Laura, pentru simplul motiv că ghicitul ne spune mai multe despre noi și despre problemele cu care ne confruntăm. Ești liberă să iei singură decizii, cele mai bune decizii. Tu hotărăști ce cale alegi.

– Înțeleg, spuse Meredith.

Brusc, nu-și mai dorea decât să se termine tot. Să tragă ultima carte, să asculte ce are de zis Laura și să-și ia tălpășița.

– Să nu uiți niciodată ce ți-am spus.

Meredith percepu tonul de avertizare din glasul Laurei. Acum se lupta cu nevoia imperioasă de a se ridica de pe scaun chiar în clipa aceea.

– Cartea finală, cea de-a zecea, va completa etalarea. Se pune sus, în partea dreaptă.

Pentru o secundă, mâna lui Meredith păru să plutească pe deasupra pachetului de tarot. Aproape că vedea firele invizibile care-i conectau pielea cu liniile verzi, aurii și argintii ale cărților.

Apoi alese o carte și o întoarse cu fața în sus.

De pe buze îi scăpă un sunet. Observă cum Laura își strânge mâna pumn.

– Justiția, abia șopti Meredith. Fiica ta a spus că semăn cu ea, adăugă, chiar dacă mai spusese aceleași cuvinte și mai devreme.

Laura nu se uită la ea.

– Piatra asociată cu Justiția este opalul.

Meredith avu senzația că femeia citește informația dintr-un tratat de specialitate.

– Culorile asociate acestei cărți sunt safirul și topazul. Există și un semn astrologic legat de ea. Balanța.

Meredith râse strâmb.

– Eu sunt Balanță. M-am născut pe opt octombrie.

Laura tot nu reacționă, de parcă n-ar fi mirat-o nici această informație.

– Justiția, în Tarotul Bousquet, este o carte puternică. Dacă accepți ideea că arcanele majore reprezintă călătoria Nebunului de la ignoranța fericită spre iluminare, Justiția se plasează undeva pe la jumătate.

– Și ce înseamnă asta?

– De obicei, când apare într-o etalare, ne îndeamnă să ne păstrăm o perspectivă echilibrată. Consultantul ar trebui să se asigure că nu se abate din drumul său și că a ajuns la o înțelegere corectă și cinstită a situației.

Meredith zâmbi.

– Dar e întoarsă. Se minună și ea cât de calm îi sunase vocea. Iar asta schimbă lucrurile, nu?

Preț de o clipă, Laura nu răspunse.

– Nu? insistă Meredith.

– Întoarsă, cartea avertizează asupra unei nedreptăți. Eventual prejudecată și părtinire. Ori o eroare de judecată în termeni legali. Mai dezvăluie și posibilitatea să ne mâniem pentru că suntem judecați corect sau nu.

– Și tu crezi că această carte mă reprezintă pe mine?

– Da, răspunse femeia într-un târziu. Nu numai pentru că a apărut ultima în etalare.

Ezită.

– Și nu doar pentru asemănarea fizică evidentă.

Se opri din nou. Meredith o privi cu atenție.

– Laura?

– OK, cred că te reprezintă, dar în același timp, nu consider că indică o nedreptate care ți s-a făcut ție. Mai degrabă înclin să cred că te-ai putea găsi în poziția de a corecta o nedreptate. Tu, ca un agent al justiției. Poate că asta am văzut și mai devreme. Că mai e ceva care se ascunde în spatele poveștilor explicite din etalare.

Meredith privi cele zece cărți de pe masă. Cuvintele Laurei i se învârteau în cap.

„Totul se reduce la investigarea anumitor posibilități, la descoperirea motivațiilor și dorințelor inconștiente."

Magicianul și Diavolul, amândoi cu ochi albaștri ca gheața, primul fiind octava dublă a celui de-al doilea. Toate opturile, numărul recunoașterii, al realizărilor.

Meredith se aplecă și ridică de pe masă două cărți. Forța și Justiția.

Cele două păreau să aparțină cumva una alteia.

– Pentru un moment, vorbi ea încet, mai degrabă adresându-se sieși decât Laurei, am crezut că am priceput. Ca și cum, undeva în adâncul meu, totul căpăta sens.

– Și acum?

Meredith își ridică ochii. Cele două femei se priviră țintă câteva secunde.

– Acum, sunt doar niște imagini. Doar modele și culori.

Cuvintele rămaseră plutind în aer între ele. Apoi, fără nici un avertisment, mâinile Laurei se repeziră spre masă și strânse cărțile cu repreziciune, de parcă n-ar mai fi vrut să vadă etalarea respectivă nici măcar o secundă.

– Ar trebui să le iei cu tine, spuse ea. Trebuie să descurci singură ițele.

Meredith căscă ochii, convinsă că n-a auzit bine.

– Poftim?

Dar Laura îi întindea cărțile.

– Acest pachet îți aparține.

Realizând că nu înțelesese deloc greșit, Meredith se împotrivi.

– Nici nu mi-ar trece prin cap să...

Dar Laura căuta deja ceva sub masă. Scoase o bucată mare de mătase neagră și înveli cărțile în ea.

– Poftim, spuse femeia, împingându-le pe masă spre Meredith. O altă tradiție a tarotului. Mulți oameni susțin că n-ar trebui să-ți cumperi niciodată singur un pachet. Că ar trebui întotdeauna să aștepți până când ți se va oferi pachetul potrivit drept cadou.

Meredith clătină din cap.

– Laura, chiar nu pot să le accept. În plus, nici n-aș ști cum să le folosesc.

Se ridică și-și îmbrăcă geaca.

Laura se ridică și ea.

– Cred că o să ai nevoie de ele.

Privirile li se încrucișară din nou.

– Dar nu le vreau.

„Dacă le accept, nu mai e cale de întoarcere."

– Pachetul îți aparține. Și mai cred că, în adâncul sufletului tău, și tu știi asta, adăugă Laura, după o scurtă pauză.

Meredith simți cum încăperea se prăvălește peste ea. Pereții viu colorați, fața de masă cu diverse modele, stelele, lunile și sorii pulsând, mărindu-se, micșorându-se, schimbându-și formele. Și ceva peste, un ritm care-i răsuna în cap, aproape ca o muzică. Ori poate nu era decât vântul printre copaci.

Enfin. În sfârșit.

Meredith auzi cuvântul clar de parcă l-ar fi rostit chiar ea. Atât de tare, atât de limpede, încât se răsuci pe călcâie, gândindu-se că cineva venise în spatele ei. Nu văzu pe nimeni însă.

„Lucruri care alunecă între prezent și trecut."

Nu voia să aibă nimic de-a face cu pachetul de cărți, dar convinsă de hotărârea ce se citea pe chipul Laurei, simți că nu va ieși niciodată din cameră dacă nu le acceptă.

Le luă, după care, fără să scoată o vorbă, se întoarse și se repezi pe scări în jos.

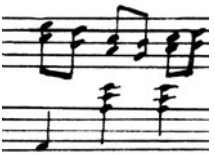

CAPITOLUL 17

Meredith hoinări pe străzile pariziene, fără să țină seama de scurgerea timpului, strângând cărțile în mână și simțind că, în orice clipă, acestea ar putea exploda și ar lua-o cumva cu ele. Nu le dorea, dar înțelegea totuși că nu găsea suficientă putere în ea ca să scape de ele.

Abia când auzi clopotele bisericii Saint-Gervais bătând de unu, realiză că mai are doar foarte puțin până să piardă cursa spre Toulouse.

Se trezi din reverie. Făcu semn unui taxi. Îi strigă șoferului că-i va da un bacșiș bun dacă o duce repede la hotel și mașina porni cu scârțâit de roți.

Reușiră să ajungă în rue du Temple în fix zece minute. Meredith ieși din taxi, se repezi în hol, apoi sus pe scări și în camera ei. Își îndesă lucrurile de care avea nevoie în geanta de voiaj, își înșfăcă laptopul și încărcătorul, apoi coborî din nou în goană. Lăsă la recepție lucrurile de care se putea lipsi, confirmă că se va întoarce la Paris la sfârșitul săptămânii și că va mai rămâne încă vreo două nopți, apoi sări în mașină și se îndreptă spre Aeroportul Orly.

Ajunse aici cu cincisprezece minute înainte ca avionul să decoleze.

În tot acest timp, Meredith parcă intrase pe pilot automat. Eul său eficient și organizat preluase controlul, dar numai la nivel fizic, pentru că gândurile îi rătăceau în altă parte. Își aminti jumătăți de fraze, idei, subtilități ratate. Toate lucrurile pe care i le spusese Laura.

„Felul în care m-am simțit."

Abia după ce trecu de punctul de control realiză că, în graba ei de a părăsi încăperea micuță, uitase să-i plătească Laurei pentru

ședința de ghicit. Un val de stânjeneală o copleși. Calculând că stătuse acolo cel puțin o oră – poate chiar două – își făcu o notiță mentală să-i expedieze banii și poate o sumă în plus imediat ce ajunge în Rennes-les-Bains.

Sortilège. Arta de a vedea viitorul în cărți.

După ce avionul decolă, Meredith își scoase agenda din geantă și începu să-și noteze tot ce-și mai amintea. O călătorie. Magicianul și Diavolul, amândoi cu ochi albaștri, nici unul demn de încredere totală. Ea pe post de agent al justiției. Toți optarii.

Pe măsură ce aparatul 737 își croia drum pe cerul albastru al nordului Franței, peste masivul central, îndreptându-se spre sud, Meredith ascultă *Suita bergamescă* a lui Debussy la căști și scrise până când începu s-o doară mâna, umplând pagină după pagină cu însemnări și desene frumos trasate. Cuvintele Laurei i se învârteau întruna în cap, de parcă ar fi fost un zumzet ce se încăpățâna să acopere muzica.

„Lucruri care alunecă între prezent și trecut."

Și în tot acest timp, simțea prezența unui oaspete neinvitat: pachetul de cărți ce pândea din geanta ei aruncată în spațiul pentru bagaje de deasupra capului.

Pachetul Diavolului.

PARTEA A III-A

Rennes-les-Bains
Septembrie, 1891

CAPITOLUL 18

Paris
Joi, 17 septembrie 1891

Hotărârea de a accepta invitația lui Isolde Lascombe fiind luată, Anatole puse îndată lucrurile în mișcare pentru a pregăti plecarea.

După ce terminară micul dejun, tânărul sea duse să trimită telegrama și să ia biletele de tren pentru a doua zi, lăsând-o pe Marguerite s-o însoțească pe Léonie la cumpărături, în căutarea unor obiecte de care va avea nevoie cât timp va sta la țară. Trecură mai întâi pe la Casa Léoty, de unde Léonie alese un set de lenjerie scumpă, care-i schimba silueta și o făcea să se simtă adultă. De la La Samaritaine, Marguerite îi cumpără o rochie nouă pentru ceai și un costum de plimbare potrivit toamnei. Mama ei se purta cu afecțiune și căldură, dar distant totodată, și Léonie realiză că femeia părea preocupată de alte gânduri. Bănuia că toate cumpărăturile fuseseră trecute în contul lui Du Pont și se resemnă cu ideea că atunci când ea și Anatole se vor întoarce în noiembrie, la Paris, s-ar putea trezi amândoi cu un nou tată.

Léonie ardea de nerăbdare, dar și de curiozitate să găsească o explicație pentru evenimentele din seara de dinainte. N-avusese ocazia să discute cu Anatole potriveala nemaiîntâlnită a invitației ce picase tocmai la țanc.

După prânz, bucurându-se de după-amiaza blândă și plăcută, Marguerite și Léonie se plimbară prin parcul Monceau, locul preferat al copiilor de ambasadori care locuiau în apropiere. Un grup de băieți se jucau *Un, deux, trois... Loup* cu multă exuberanță, țipând și strigându-și

încurajări unul altuia. Un cârd de fete în fuste albe și pline de panglici, supravegheate de guvernante și gărzi cu pielea smeadă, se jucau nestingherite șotron. În copilărie, *La Marelle* fusese unul dintre jocurile preferate de Léonie, așa că ea și cu Marguerite se opriră ca să privească fetițele care aruncau piatra într-un pătrat și apoi săreau. Din expresia de pe chipul mamei ei, Léonie știa că și aceasta își amintește de trecut cu multă afecțiune. Profită de ocazie ca să-i pună o întrebare.

– De ce nu ai fost fericită pe Domaine de la Cade?

– Pentru că nu era un mediu în care să mă simt confortabil, *chérie*, atâta tot.

– Dar de ce? Din cauza companiei? A locului?

Marguerite ridică din umeri ca întotdeauna, nevrând să dezvăluie nimic.

– Dar trebuie să existe un motiv, insistă fiica ei.

Marguerite oftă.

– Fratele meu vitreg era un bărbat ciudat, singuratic, binevoi ea să răspundă într-un târziu. Nu-și dorea compania unei surori mult mai tinere decât el, ca să nu mai vorbim că nu voia să fie răspunzător de bunăstarea celei de-a doua soții a tatălui său. Întotdeauna ne-am simțit ca niște oaspeți nepoftiți.

Léonie cugetă câteva secunde.

– Crezi că-mi va plăcea acolo?

– Oh, da, sunt sigură de asta, rosti iute Marguerite. Moșia este superbă și îmi închipui că în treizeci de ani s-au adus multe îmbunătățiri.

– Și casa?

Marguerite nu răspunse.

– *Maman?*

– A trecut prea mult timp, spuse ea ferm. Probabil că totul s-a schimbat.

În dimineața plecării lor, vineri, 18 septembrie, aerul era încărcat de umezeală și ploua mărunt.

Léonie se trezi devreme, cu stomacul chinuit de fluturași. Acum că ziua sosise, devenise brusc nostalgică după lumea pe care o lăsa în urmă. Sunetele orașului, vrăbiile care stăteau înșirate pe acoperișurile clădirilor de vizavi, chipurile familiare ale vecinilor și ale negustorilor,

toate acesteau păreau acum că răspândesc un farmec din cale-afară. Ochii i se umplură de lacrimi.

Ceva similar îl afectase și pe Anatole, pentru că și el se simțea tulburat. Își ținea gura strânsă și în ochi i se citea îngrijorarea, așa cum stătea la fereastra salonului, aruncând priviri nervoase în jos pe stradă.

Menajera îi anunță că le sosise trăsura.

– Spune-i birjarului că vom coborî imediat, o rugă el.

– În hainele astea călătorești? îl tachină Léonie, uitându-se la costumul cenușiu și la tunica lui. Arăți ca și cum ai pleca la birou.

– Asta e și ideea, rosti el apăsat, traversând camera spre ea. Îndată ce ne îndepărtăm de Paris, mă voi schimba în ceva mai lejer.

Léonie se îmbujoră, simțindu-se prost că nu-și dăduse seama.

– Desigur.

Tânărul își ridică jobenul.

– Grăbește-te, *petite.* Doar nu vrem să pierdem trenul.

În stradă, bagajele lor erau urcate în birjă.

– Saint-Lazare, strigă Anatole, pentru a-și face auzită vocea peste rafalele de vânt. Gara Saint-Lazare.

Léonie își îmbrățișă mama și îi promise că-i va scrie. Ochii lui Marguerite erau roșii, fapt care o surprinse și îi aduse și ei lacrimi în ochi. În consecință, ultimele lor minute petrecute pe rue de Berlin se dovediră mai emoționante decât prevăzuse Léonie.

Birja porni la drum. În clipa în care coti spre rue d'Amsterdam, Léonie trase geamul în jos și strigă spre Marguerite care rămăsese singură, pe trotuar:

– *Au revoir, maman.*

Apoi se lăsă pe spate și-și uscă ochii cu batista. Anatole o luă de mână.

– Sunt sigur că se va descurca de minune și fără noi, o liniști el.

Léonie suspină.

– Du Pont va avea grijă de ea.

– Ai făcut vreo greșeală? Expresul nu pleacă oare din gara Montparnasse? îl întrebă Léonie ceva mai târziu, după ce se mai potoli.

– Dacă vine cineva să mă caute, șopti el pe un ton conspirativ, aș vrea să creadă în poveștile astea cum că noi ne-am fi îndreptat spre suburbiile din vest. Nu?

Fata încuviință din cap.

– Pricep. O păcăleală.

Anatole rânji și-și lovi ușurel nasul cu degetul.

Când sosiră la gara Saint-Lazare, își mutară bagajele în altă trăsură. Anatole făcu o adevărată paradă din conversația sa cu birjarul, dar Léonie băgă de seamă că asudă din greu, chiar dacă afară era umezeală și răcoare. Avea obrajii roșii, iar tâmplele i se acoperiseră de broboane de transpirație.

– Nu te simți bine? îl întrebă ea îngrijorată.

– Ba da, răspunse el repede, după care adăugă: Dar... subterfugiul acesta mă calcă pe nervi. O să fie bine după ce ieșim din Paris.

– Ce-ai fi făcut, se interesă Léonie curioasă, dacă n-ar fi sosit invitația?

Anatole ridică din umeri.

– Aveam și alte planuri de rezervă.

Léonie așteptă să-i mărturisească mai multe, dar fratele său rămase mut.

– *Maman* știe despre... angajamentele tale de la Chez Fracasi? întrebă ea după o vreme.

Anatole evită întrebarea.

– Dacă vine cineva să întrebe de mine, e îndeajuns de isteață să le toarne povestea plecării noastre la Saint-Germain-en-Laye. Oamenii lui Debussy sunt de-acolo, așa că...

Își puse mâinile pe umerii surorii sale și o întoarse cu fața spre el.

– Acum, *petite,* ești mulțumită?

Léonie își sălță bărbia.

– Da.

– Ai terminat cu întrebările? o necăji el.

– O să încerc, zâmbi ea, cerându-și scuze parcă.

Când traseră în fața gării Montparnasse, Anatole îi zvârli birjarului banii și se repezi în stație ca și când ar fi fost alergat de o ceată de câini. Léonie intră și ea în joc, înțelegând că, în vreme ce la Saint-Lazare Anatole voise să fie observat, aici își dorea să treacă, pe cât posibil, nebăgat în seamă.

În gară, căută din ochi tabela cu plecări, după care își vârî mâna în buzunarul de la piept, dar se răzgândi.

– Ți-ai uitat ceasul?

– Mi l-au luat cei care m-au atacat, rosti el în grabă.

Merseră de-a lungul peronului pentru a-și găsi locurile. Léonie citi pe plăcuțele de pe vagoane locurile în care trenul urma să oprească: Laroche, Tonnerre, Dijon, Mâcon, Lyon-Perranche la șase seara, apoi Valence, Avignon și, în sfârșit, Marseille.

A doua zi, aveau să ia trenul de coastă de la Marseille spre Carcassonne. Apoi, duminică dimineață, vor pleca din Carcassonne spre Couiza-Montazels, cea mai apropiată gară de Rennes-les-Bains. De acolo, potrivit instrucțiunilor mătușii lor, mai aveau de străbătut doar un drum scurt cu trăsura până la Domaine de la Cade, la poalele dealurilor din Corbières.

Anatole cumpără un ziar și se îngropă în spatele lui. Léonie privi spre oamenii care treceau de colo-colo. Jobene și costume pentru dimineață, doamne în fuste lungi și ample ce măturau peronul. Un cerșetor cu o față osoasă și degete murdare trase fereastra de la vagonul de clasa întâi ca să ceară de pomană, dar conductorul îl izgoni.

Se auzi șuieratul ascuțit și prelung al locomotivei, care pufăi și scuipă primul jet de aburi. Scânteile zburară în toate direcțiile. Apoi scrâșnetul metalului, un alt muget din pântecul negru și, încet, roțile se puseră în mișcare.

Enfin.

Trenul începu să prindă viteză pe măsură ce se îndepărta de peron. Léonie stătea pe canapea, privind cum Parisul dispare în norii groși de fum alb.

CAPITOLUL 19

Couiza
Duminică, 20 septembrie

Léonie savură călătoria de trei zile prin Franța. Imediat ce expresul trecuse de mohorâta *banlieu* pariziană, lui Anatole îi venise inima la loc și o încântase cu tot felul de povești. Jucaseră cărți și discutaseră despre cum își vor petrece timpul în munți.

Puțin după ora șase, vineri seara, coborâseră în Marseille. A doua zi, își continuaseră drumul de-a lungul coastei spre Carcassonne și petrecură o noapte nesuferită într-un hotel fără apă caldă și cu niște angajați posaci. În dimineața următoare, Léonie se trezise cu durere de cap și, din cauză că găsiseră atât de greu o *fiacre*, mai, mai să piardă trenul.

Totuși, îndată ce trenul părăsi periferia orașului, starea de spirit a fetei se schimbă. Acum, ghidul ei zăcea aruncat pe banchetă, lângă un volum cu nuvele. Peisajul superb și plin de viață din Midi începu să-și arate farmecele.

Șinele urmăreau linia curbată a râului, șerpuind prin valea arginitie a râului Aude spre Pirinei. La început merseră în paralel cu șoseaua și nu întâlniră așezări omenești. Curând însă, Léonie văzu șiruri de viță-de-vie la stânga și la dreapta și, din când în când, câmpuri cu floarea-soarelui, galbene și strălucitoare, ce-și întorceau pălăriile spre răsărit.

Observă în depărtare și un sătuc – doar câteva case laolaltă – cocoțat pe un deal pitoresc. Apoi un orășel, ale cărui case cu țiglă roșie

erau grupate în jurul turlei înalte a bisericii. În apropiere, chiar la marginea lui, trandafirii japonezi rozalii, bougainvillea, liliacul sălbatic, tufișurile de levănțică și macii roșii ofereau ochilor o adevărată explozie de culoare. Castanele învelite în coaja lor verde și țepoasă atârnau pe ramurile împovărate ale copacilor. La orizont, se profilau siluete aurii și arămii, singurul semn că toamna aștepta să pună stăpânire peste lume.

De-a lungul drumului, întâlniră țărani care-și lucrau ogoarele în tunicile lor albastre și țepene, strălucind de parcă ar fi fost lustruite, decorate cu modele brodate la gulere și manșete. Femeile purtau pălării de paie cu boruri late pentru a se apăra de arșița soarelui. Pe chipurile aspre ale bărbaților se deslușea o expresie de resemnare. Stăteau cu spatele spre vântul nemilos și munceau cu îndârjire să termine de strâns recolta.

Trenul se opri un sfert de ceas într-un oraș mai mare, numit Limoux. După aceea, peisajul de țară deveni tot mai aspru, mai bolovănos și mai sălbatic, pe măsură ce câmpia era înghițită de grohotișurile din Hautes Corbières. Vagoanele se zdruncinau din toate încheieturile, înaintând cu greu pe șinele subțiri de deasupra râului, până când, după o curbă, Pirineii albi-albăstrii apărură brusc la orizont, sclipind prin aburul fierbinte.

Léonie își ținu răsuflarea. Munții păreau să se înalțe din inima pământului, ca un zid uriaș ce-i unea cu cerul. Magnifici, trainici. În fața unei asemenea splendori a naturii, construcțiile omenești din Paris își pierdeau orice semnificație. Controversele legate de mult celebratul turn al domnului Eiffel, de marile bulevarde ale baronului Haussmann și chiar de Opera domnului Garnier nu-și mai aflau rostul. Acesta era un peisaj clădit la o scară cu totul și cu totul diferită – pământ, aer, foc și apă. Cele patru elemente se așterneau în văzul tuturor, precum clapele unui pian.

Trenul zăngăni și pufăi greoi, încetinind considerabil, avântându-se înainte tot mai poticnit. Léonie trase geamul în jos și simți aerul din Midi mângâindu-i obrajii. Dealurile împădurite, verzi, maronii și stacojii se ridicau abrupt în umbra crestelor cenușii de granit. Legănată de mișcarea molatică a trenului și de cântecul roților pe șinele de metal, pleoapele i se închiseră.

Se trezi speriată de scârțâitul frânelor.

Deschise ochii și preț de o clipă uită unde se găsește. Privi spre ghidul din poala ei, apoi spre Anatole și-și aminti. Nu se afla în Paris, ci într-un vagon de tren, care o purta prin ținutul Midi.

Locomotiva încetinea.

Léonie se uită somonoroasă pe geam. Literele vopsite pe pancarta de lemn agățată deasupra peronului abia dacă se deslușeau. Imediat îl auzi pe șeful de gară, anunțând cu un puternic accent de sud:

– Couiza-Montazels. *Dix minutes d'arrêt.*[1]

Sări speriată și-l bătu pe Anatole peste genunchi.

– Anatole, *nous sommes là. Lève-toi*[2].

Deja se auzeau ușile deschizându-se și trântindu-se la loc cu o bufnitură surdă, ca un ropot de aplauze sporadice la concertele Lamoureux.

– Anatole, repetă ea, convinsă că acesta se preface. *C'est l'heure.* Am ajuns la Couiza.

Se aplecă în afară.

Chiar și în această perioadă a anului, când sezonul era pe terminate și în ciuda faptului că era duminică, pe peron așteptau înșirați nenumărați hamali care se sprijineau pe cărucioarele lor de lemn. Cei mai mulți dintre ei își lăsaseră șepcile pe ceafă, își descheiaseră vestele și-și suflecaseră mânecile până la cot.

Léonie își ridică mâna.

– *Porteur, s'il vous plaît*, strigă ea.

Unul dintre ei sări numaidecât, bucuros nevoie mare la gândul celor câțiva *sou* ce-i vor intra în buzunar. Léonie se retrase ca să-și strângă bagajele.

Fără nici o avertizare, ușa se deschise larg.

– Dați-mi voie, *Mademoiselle.*

Un bărbat stătea pe peron uitându-se în interiorul vagonului.

– Nu, mulțumesc, ne descurcăm..., începu ea să spună, dar el își aruncă ochii prin compartiment, văzu figura somnoroasă a lui Anatole și bagajele încă în plasa de deasupra.

Fără să fie invitat, păși înăuntru.

---

[1] Zece minute staționare. (în limba franceză, în orig.)

[2] Am ajuns. Trezește-te. (în limba franceză, în orig.)

– Insist.

Léonie îl antipatiză imediat. Gulerul înalt și scrobit, vesta căptușită și jobenul arătau că e un gentilom. Totuși, ceva din înfățișarea lui nu era *comme il faut.* Avea privirea prea îndrăzneață, prea impertinentă.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie, adăugă fata.

Simți miros de rachiu în răsuflarea lui.

– Sunt mai mult decât...

Dar fără să mai aștepte să i se mai acorde permisiunea, bărbatul deja scosese una dintre valizele și cutiile de pe raftul de lemn. Léonie îl surprinse cum studiază inițialele de pe portmantoul lui Anatole, așezându-l pe podeaua murdară.

Adânc nemulțumită de letargia în care căzuse fratele ei, Léonie îl scutură cu asprime de braț.

– Anatole, *voilà Couiza.* Trezește-te!

În sfârșit, spre ușurarea ei, tânărul dădu semne că revine la viață. Clipi des și privi amețit de jur împrejur, de parcă ar fi fost uimit că se găsește într-un vagon. Apoi dădu cu ochii de ea și zâmbi.

– Probabil că am ațipit, spuse el, trecându-și degetele lungi și albe prin părul negru, pomădat. *Desolé.*

Léonie se strâmbă când necunoscutul trânti valiza lui Anatole pe peron. După aceea se întoarse ca să ia și cufărul ei lăcuit.

– Aveți grijă, rosti ea înțepată. Este neprețuit.

Bărbatul o privi direct în ochi, apoi se uită la cele două inițiale aurii de pe capac: L.V.

– Desigur. Nu vă faceți griji.

Anatole se ridică în picioare. Imediat, compartimentul păru mult mai mic. Se privi în oglinda de sub plasa pentru bagaje, își aranjă gulerul de la cămașă, își netezi vesta și își încheie manșetele. Apoi se aplecă și, dintr-o mișcare, își luă pălăria, mănușile și bastonul.

– Mergem? întrebă el galant, oferindu-i brațul lui Léonie.

Abia atunci băgă de seamă că bagajele lor fuseseră scoase din vagon. Se uită la însoțitorul lor.

– Mulțumirile mele, domnule. Vă rămânem recunoscători.

– Pentru nimic. Plăcerea a fost de partea mea, domnule...

– Vernier. Anatole Vernier. Iar ea este sora mea, Léonie.

– Raymond Denarnaud, la ordinele dumneavoastră.

Își duse degetele la borul pălăriei.

– Înnoptați la Couiza? Dacă da, aș fi încântat să...

Fluierul locomotivei șuieră.

– *En voiture!*[1] Călătorii pentru Quillan și Espéraza, *en voiture!*

– Ar trebui să ne tragem într-o parte, spuse Léonie.

– Nu chiar în Couiza, răspunse Anatole, aproape țipând ca să acopere mugetul motoarelor. Undeva în apropiere. Rennes-les-Bains.

Denarnaud se lumină la față.

– Orașul meu natal.

– Excelent. Noi stăm la Domaine de la Cade. Cunoașteți locul?

Léonie îl privi uluită pe Anatole. După ce o bătuse atâta la cap cu discreția, iată-l că el însuși, la trei zile distanță de Paris, dezvăluia planurile lor intime unui străin fără să stea prea mult pe gânduri.

– Domaine de la Cade, repetă grijuliu Denarnaud. Da, cunosc locul.

Locomotiva mugi din nou și scoase câțiva nori de aburi într-un zgomot infernal. Léonie se dădu un pas înapoi destul de nervoasă și Denarnaud urcă în vagon.

– Din nou, țin să vă mulțumesc pentru curtoazie, spuse Anatole.

Bărbatul se aplecă spre el. Cei doi schimbară cărți de vizită, după care își strânseră mâinile, în timp ce aburii invadară peronul.

Anatole se îndepărtă de margine.

– Părea un tip amabil.

Léonie îl privi mânioasă.

– Ai insistat atâta să păstrăm secret în privința planurilor noastre, obiectă ea, iar acum...

Anatole o întrerupse:

– Am fost doar prietenos.

Ceasul din turnul gării începu să bată de fix.

– Se pare că la urma urmei tot în Franța ne găsim, spuse Anatole, după care se uită la ea. S-a întâmplat ceva? Am făcut ceva? Sau e ceva ce nu am făcut?

Léonie oftă.

– Sunt supărată și mi-e cald. M-am plictisit îngrozitor pentru că n-am avut cu cine să vorbesc. Iar tu m-ai lăsat la mila acelui om dezagreabil.

---

[1] În vagoane! (în limba franceză, în orig.)

– Oh, dar Denarnaud nu era așa de rău, se împotrivi el, strângând-o de mână. Îți cer totuși iertare pentru crima odioasă de a fi adormit!

Fata se strâmbă la el.

– Haide, *petite*. O să te simți mult mai bine după ce o să mâncăm și o să bem ceva.

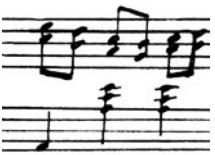

CAPITOLUL 20

Soarele îi lovi nemilos chiar când ieșiră din umbra gării. Nori maronii de nisip și praf îi izbi direct în față, răscoliți de rafalele de vânt care păreau să bată din toate direcțiile. Léonie se chinui să-și deschidă noul parasol.

În timp ce Anatole aranja cu hamalul să se ocupe de bagaje, fata privi împrejurimile. Nu mai călătorise niciodată atât de departe în sud. Într-adevăr, vizitele ei dincolo de mahalalele Parisului se mărginiseră la Chartres sau la picnicurile din copilărie de pe malul râului Marne. Aceasta era o Franță diferită. Léonie recunoscu unele indicatoare și câteva afișe care făceau reclamă la aperitive, la ceară de lustruit și la sirop de tuse, dar lumea de aici nu era cea pe care o știa ea.

Sala de așteptare dădea direct într-o stradă mică și aglomerată, străjuită de-o parte și de alta de tei cu frunziș bogat. Femei oacheșe cu fețe lătărețe și asprite de vânt, căruțași și muncitori de la calea ferată, copii cu părul vâlvoi și cu picioarele goale și murdare. Un bărbat îmbrăcat cu o tunică scurtă de muncitor, fără vestă și cu o franzelă vârâtă la subraț. Un altul, în costum negru și cu o tunsoare de profesor de școală. O căruță trecu pe lângă ei hurducăindu-se, încărcată cu butuci, cărbuni și vreascuri pentru foc. Léonie avea senzația că păși într-o scenă din *Povestirile lui Hoffmann* de Offenbach, unde vechile tradiții încă mai stăruiau și unde timpul părea că a încremenit.

– Cică există un restaurant acceptabil pe Avenue de Limoux, spuse Anatole, reapărând lângă ea cu un exemplar al ziarului local, *La Dépêche de Toulouse*, sub braț. Mai este și un oficiu de telegraf, un telefon, precum și serviciul post-restant. La fel și în Rennes-les-Bains, așadar nu suntem complet rupți de civilizație. Scoase o cutie de

chibrituri Vestas din buzunar, luă o țigară din tabacheră și o bătu de capac pentru a tasa tutunul. Mi-e teamă însă că trăsurile sunt un lux pe aici.

Aprinse un chibrit.

– Sau cel puțin în această perioadă a anului și mai ales duminica.

Grand Café Guilhem se găsea în capătul îndepărtat al podului. Câteva mese cu blatul din marmură și picioare din fier forjat și mai multe scaune cu spătar drept din lemn și șezut din răchită împletită fuseseră aranjate la umbra unei marchize mari, ce se întindea de-a lungul restaurantului. Mesenii se bucurau de intimitate datorită mușcatelor din ghivecele cărămizii și arbuștilor plantați în ghivece imense de lemn cu inele metalice, de mărimea unor butoaie cu bere.

– Nu seamănă deloc cu Café Paillard, spuse Léonie, dar merge.

Anatole zâmbi afectuos.

– Mă îndoiesc că au separeuri, dar terasa publică arată binișor. Nu?

Fură conduși la o masă bine plasată. Anatole comandă pentru amândoi și se aruncă într-o conversație ușoară cu *le patron.* Léonie își lăsă privirea să rătăcească. Șirurile de *plantanes* cu scoarța lor pestriță umbreau strada. Rămase uimită să vadă că nu numai Avenue de Limoux, dar și celelalte străzi din jur fuseseră pavate și nu lăsate în voia naturii. Bănui că acest fapt se datorează popularității băilor termale din apropiere și numărului mare de *voitures publiques* și trăsuri particulare care se deplasau de colo-colo în sezonul de vârf.

Anatole își scutură șervetul și-l așeză peste genunchi.

Ospătarul sosi prompt cu o tavă cu băuturi – o carafă cu apă, un pahar mare de bere rece pentru Anatole și un *pichet*[1] cu *vin de table*[2] local. La scurt timp veni și mâncarea. Un prânz cu pâine, ouă fierte tari, frigărui, pastramă de porc, câteva bucăți de brânză de casă de prin partea locului și o felie mare de plăcintă de pui în aspic, simplă, dar gustoasă.

– Deloc rău, spuse Anatole. De fapt, surprinzător de bun.

La un moment dat, Léonie se scuză și se ridică de pe scaun. Când se întoarse zece minute mai târziu, îl găsi pe Anatole discutând aprins cu clienții de la masa alăturată. Un gentilom mai în vârstă, îmbrăcat în

[1] Urcior (în limba franceză, în orig.)

[2] Vin vărsat (în limba franceză, în orig.)

ținută oficială, de bancher sau avocat, cu un joben înalt și negru, costum negru, guler scrobit și cravată, în ciuda căldurii de afară. În fața lui, un bărbat mai tânăr cu părul blond pai și o mustață groasă.

– Doctore Gabignaud, *Maître* Fromilhauge, dați-mi voie să v-o prezint pe sora mea, Léonie.

Amândoi bărbații se ridicară în picioare și-și săltară pălăriile.

– Gabignaud tocmai îmi povestea de munca sa aici în Rennes-les-Bains, îi explică Anatole, după ce Léonie se așeză la masă. Și spuneați că ați fost ucenicul doctorului Courrent timp de trei ani?

Gabignaud încuviință din cap.

– Într-adevăr. Trei ani. Nu numai că băile noastre din Rennes-les-Bains sunt cele mai vechi din regiune, dar am fost binecuvântați cu ape de diferite feluri, astfel încât putem trata o sumedenie de simptome și patologii, mai multe decât în orice stabiliment termal asemănător. Grupul de ape termale include *source du Bain Fort*, la cincizeci și două de grade, apoi...

– Gabignaud dragă, oamenii nu au nevoie chiar de toate detaliile, mormăi Fromilhauge.

Doctorul se înroși.

– Da, ai dreptate. Vedeți, am avut privilegiul de a fi invitat să vizitez locuri similare, continuă el. Am fost onorat să petrec câteva săptămâni de studiu alături de doctorul Privat la Lamalou-les-Bains.

– Nu cunosc Lamalou.

– Mă uimiți, *Mademoiselle* Vernier. Este un oraș încântător, de origine romană, chiar la nord de Béziers, cu băi renumite.

Își coborî vocea.

– Deși este un loc oarecum sumbru, desigur. În cercurile medicale este cunoscut mai degrabă pentru tratamentele împotriva luesului.

Maître Fromilhauge lovi masa cu palma, făcând ceștile de cafea să zăngăne și pe Léonie să tresară speriată.

– Gabignaud, întreci măsura!

Tânărul doctor se înroși până în vârful urechilor.

– Iertați-mă, *Mademoiselle* Vernier. N-am intenționat să vă aduc vreo ofensă.

Nedumerită, Léonie îi aruncă lui Fromilhauge o privire rece.

– Liniștiți-vă, doctore Gabignaud, nu *mă simt* ofensată.

Se uită la Anatole, care abia se abținea să nu izbucnească în râs.

– Chiar și-așa, Gabignaud, nu este o conversație potrivită într-o asemenea companie.

– Desigur, desigur, se bâlbâi doctorul. Interesul meu ca doctor mă face adesea să uit că astfel de chestiuni nu sunt...

– Ați sosit la Renne-les-Bains pentru băi? îi întrebă Fromilhauge cu o galanterie ponderată.

Anatole scuturǎ din cap cǎ nu.

– Vom sta la moșia mătușii noastre, chiar în afara orașului. La Domaine de la Cade.

Léonie observă un licăr de surpriză în ochii doctorului.

„Sau de îngrijorare?"

– Mătușa dumneavoastră? repetă Gabignaud.

Léonie îl privi cu atenție.

– Ca să fiu mai precis, soția răposatului nostru unchi, replică Anatole, băgând de seamă la rândul lui ezitarea lui Gabignaud. Jules Lascombe a fost fratele vitreg al mamei noastre. Până în prezent nu am avut plăcerea să facem cunoștință cu mătușa noastră.

– S-a întâmplat ceva, doctore Gabignaud? îl chestionă Léonie.

– Nu, nu. Nici pomeneală. Iertați-mă... dar nu știam că Lascombe a fost așa de norocos să aibă rude apropiate. A dus o viață retrasă, ca să nu mai zic de... Să fiu sincer, *Mademoiselle* Vernier, am rămas cu toții foarte surprinși când a luat hotărârea de a se căsători, ba încă atât de târziu. Lascombe părea un celibatar convins. Și să-ți iei o soție, pe care s-o duci într-o astfel de casă, cu așa o reputație proastă, ei bine...

Léonie deveni și mai atentă.

– Reputație proastă?

Dar Anatole trecu deja la o nouă întrebare.

– L-ai cunoscut pe Lascombe, doctore Gabignaud?

– Nu foarte bine, eram simple cunoștințe. Veneau vara aici, cred, în primii ani de căsnicie. *Madame* Lascombe, preferând viața de la oraș, pleca deseori de la Domaine de la Cade luni la rând.

– Ai fost doctorul personal al lui Lascombe?

Gabignaud dădu din cap că nu.

– Nu, n-am avut această onoare. Se folosea de serviciile unui medic din Toulouse. Stătea prost cu sănătatea de mai mulți ani, dar declinul său a venit mai repede decât se aștepta, din cauza unei gripe teribile de la începutul anului. Când a devenit limpede pentru toată lumea că nu

se va mai întrema, mătușa voastră s-a întors la Domaine de la Cade în luna ianuarie. Lascombe a murit la câteva zile după aceea. Desigur, au existat și zvonuri că s-a stins din pricina...

– Gabignaud! i-o reteză Fromilhauge. Ține-ți gura!

Tânărul doctor se îmbujoră din nou.

Fromilhauge își arătă nemulțumirea, chemându-l pe ospătar și insistând să i se repete cu precizie ce anume mâncaseră, pentru a verifica nota de plată, făcând astfel imposibilă orice conversație între cele două mese.

Anatole lăsă un bacșiș generos. Fromilhauge aruncă o bancnotă pe masă și se ridică în picioare.

– Domnișoară Vernier, domnule Vernier, rosti el brusc, săltându-și pălăria. Gabignaud, avem chestiuni de rezolvat.

Spre uluirea lui Léonie, doctorul îl urmă fără o vorbă.

– De ce nu se poate vorbi despre Lamalou? întrebă Léonie, imediat ce cei doi bărbați se îndepărtară. Și de ce îi permite doctorul Gabignaud lui *Maître* Fromilhauge să-l intimideze?

Anatole rânji.

– Lamalou este faimos pentru că acolo se încearcă cele mai noi tratamente pentru sifilis – lues, răspunse el. Cât despre manierele lui, îmi închipui că Gabignaud are nevoie de finanțarea Maestrului. Într-un orășel ca ăsta, așa se face diferența între o practică de succes și una punctată de eșecuri.

Râse scurt.

– Dar Lamalou-les-Bains! Acum zi și tu!

Léonie cugetă o vreme.

– Dar de ce a părut atât de surprins doctor Gabignaud când i-am spus că o să stăm la Domaine de la Cade? Și ce vrea să insinueze cu proasta reputație a casei?

– Gabignaud vorbește prea mult și Fromilhauge nu suferă bârfele. Atâta tot.

Léonie clătină din cap.

– Nu, nu, e și altceva la mijloc, stărui ea. *Maître* Fromilhauge era hotărât să nu-l lase să deschidă gura.

Anatole ridică din umeri.

– Fromilhauge are tenul coleric al unui om căruia îi sare țandăra ușor. Pur și simplu nu-i place ca Gabignaud să îndruge vrute și nevrute ca o muierușcă!

Fata scoase limba când auzi o comparație atât de puțin măgulitoare.

– Bestie!

Anatole își șterse mustața, aruncă șervetul pe masă, după care își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare.

– *Alors, on y va.*[1] Mai avem ceva timp la dispoziție. Haide să facem cunoștință cu deliciile modeste ale Couizei.

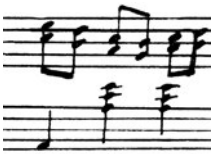

[1] Haide, să mergem. (în limba franceză, în orig.)

CAPITOLUL 21

Paris

La sute de kilometri mai la nord, Parisul era calm. După vânzoleala unei dimineți aglomerate, când negustorii forfotiseră de colo-colo, aerul amiezii devenise sufocant sub povara prafului și a mirosurilor de fructe și legume putrezite. Căruțașii și comercianții din arondismentul 8 plecaseră. Lăptarii, zarzavagii și cerșetorii își văzuseră și ei de drum, lăsând în urma lor gunoaiele și resturile unei alte zile de lucru.

În apartamentul familiei Vernier din rue de Berlin domnea liniștea în lumina albăstruie a amurgului. Mobila acoperită cu cearșafuri albe semăna cu un giulgiu. Ferestrele înalte ale salonului ce dădeau spre stradă erau închise. Draperiile din creton roz fuseseră trase. Tapetul cu modele florale, pe vremuri de bună calitate, se decolorase acolo unde razele soarelui bătuseră în fiecare zi. Particule de praf dansau peste cele câteva obiecte de mobilier neacoperite.

Pe masă, trandafirii uitați într-o vază de sticlă își plecaseră capetele și nu mai răspândeau nici un fel de parfum. Mai stăruia și un alt miros, abia sesizabil, un iz acru nefiresc. O aromă slabă de tutun turcesc, de bazar și de insule îndepărtate, de mare, se degaja din hainele cenușii ale bărbatului care stătea tăcut între cele două ferestre, chiar în dreptul șemineului, acoperind cu trupul său fața de porțelan a orologiului Sèvres de pe poliță.

Era puternic, solid, cu umeri lați și o frunte înaltă, având mai degrabă corpul unui aventurier, decât al unui sportiv. Sub sprâncenele stufoase și negre sclipeau ochii albaștri cu pupilele negre precum cărbunele.

Marguerite stătea cu spatele drept într-unul dintre fotoliile de mahon. Neglijeul ei trandafiriu, legat la gât cu o fundă galbenă din mătase, pica în falduri perfecte peste umerii albi. Materialul se vălurea impecabil peste tapițeria galbenă a pernei și peste brațele tari ale fotoliului, de parcă s-ar fi pregătit să pozeze unui pictor. Doar spaima din ochii ei spunea o altă poveste. Ca și mâinile care îi fuseseră aduse la spate și legate nemilos cu o sfoară.

Un al doilea bărbat, cu scalpul ras și pătat de bube și vânătăi purpurii, stătea de pază în spatele fotoliului, așteptând poruncile stăpânului său.

– Așadar, unde e? întrebă acesta rece.

Marguerite îl privi. Își aminti fiorul de atracție care o copleșise în prezența lui și îl urî pentru asta. Dintre toți bărbații pe care-i cunoscuse, numai unul singur, soțul ei, Leo Vernier, dovedise acea putere specială de a-i stârni emoții așa de repede și atât de intens.

– Ai fost la restaurant, spuse ea. Chez Voisin.

El o ignoră.

– Unde e Vernier?

– Nu știu, spuse Marguerite din nou. Îți dau cuvântul meu. Își face singur programul. Adesea lipsește zile întregi fără să lase vorbă.

– Fiul tău, da. Dar fiica tu nu vine și nu pleacă după cum are chef, neînsoțită. Are un program regulat. Și nici ea nu e acasă.

– E la niște prietene.

– Și Vernier? Tot acolo?

– Eu...

Bărbatul își aruncă privirea peste cearșafuri și peste dulapurile goale.

– Cât o să fie gol apartamentul? întrebă.

– În jur de patru săptămâni. Iar acum îl aștept pe generalul Du Pont, adăugă femeia, străduindu-se să-și păstreze calmul. În orice moment poate apărea ca să mă ia...

Cuvintele se transformară în urlet, când aghiotantul cel spân o apucă de păr și îi smuci capul pe spate.

– Nu!

Vârful rece al cuțitului îi apăsa pielea.

– Dacă plecați acum, gâfâi ea, chinuindu-se să nu se piardă și mai mult cu firea, nu voi spune nimic, vă jur. Lăsați-mă, plecați.

Bărbatul îi mângâie obrazul cu palma înmănușată.

– Marguerite, nimeni nu va veni. Pianul de jos a tăcut. Vecinii de la etaj s-au dus să-și petreacă sfârșitul de săptămână la țară. Cât despre menajera și bucătăreasa ta, le-am văzut cu ochii mei ieșind din casă. Și ele cred că ai plecat deja cu Du Pont.

Spaima se citi în ochii ei, când realiză ce multe știa bărbatul.

Victor Constant își trase un scaun atât de aproape de ea, încât Marguerite îi simțea răsuflarea. În spatele unei mustăți îngrijite, se zăreau buzele pline, roșii, care contrastau cu paloarea obrajilor. Avea fața unui prădător, a unui lup. Și o pată. Sub urechea stângă, o mică umflătură.

– Prietenul meu...

– Multonorabilul general a primit deja un bilet care-i anunța întârzierea ta până după opt și jumătate seara.

Privi orologiul de pe șemineu.

– Cam vreo cinci ore de acum încolo. Așa că, vezi tu, nu ne grăbește nimeni. Și cum o să te găsească atunci când va sosi nu depinde decât de tine. Vie sau moartă, puțin îmi pasă.

– Nu!

Vârful cuțitului apăsa acum chiar pielea de sub ochii femeii.

– Mi-e teamă, *chère* Marguerite, că vei părăsi această lume cu un aspect cam șifonat.

– Dar ce vrei? Bani? Anatole are datorii la tine? I le pot plăti.

El izbucni în râs.

– Dac-ar fi așa de simplu. În plus, situația ta financiară este, hai să-i spunem, precară. Și oricât de generos ar fi amantul tău, nu cred că generalul Du Pont ar plăti ca să-ți salveze fiul de faliment.

Cu o mișcare agilă, Constant smulse cuțitul din mâna celuilalt bărbat și presă lama și mai tare pe pielea ei palidă, clătinând încet din cap, de parcă ar fi regretat că este obligat să recurgă la asemenea gesturi.

– În orice caz, nu e o chestiune de bani. Vernier mi-a luat ceva ce-mi aparține.

Marguerite sesiză schimbarea din vocea lui și începu să se zbată. Încercă să-și elibereze mâinile, dar strădaniile ei nu făcură altceva decât să-i strângă legăturile și mai tare. Sfoara îi sfâșie pielea de la

încheieturi. Sângele începu să curgă, picătură după picătură, înroșind covorul albastru.

– Te implor, strigă ea, încercând să pară calmă. Lasă-mă să vorbesc cu el. Îl voi convinge să-ți dea înapoi ceea ce ți-a luat. Îți jur.

– Oh, dar e prea târziu pentru asta, rosti el moale, plimbându-și degetele pe gâtul ei. Mă întreb dacă i-ai prezentat fiului tău cartea mea de vizită, *chère* Marguerite!

Mâna lui neagră se odihni pe grumazul alb al femeii. Apăsă tot mai tare. Marguerite se sufoca sub strânsoarea lui nemiloasă și făcea tot posibilul să se întindă pe spate pentru a putea respira. Privirea din ochii bărbatului, un amestec de plăcere și triumf, o îngrozi la fel de tare ca și lipsa aerului.

Brusc, el îi dădu drumul.

Marguerite căzu înapoi pe scaun, inspirând lacomă și gâfâind. Avea ochii roșii și pe gât îi rămăseseră niște semne urâte, roșietice.

– Începi din camera lui Vernier, își instrui aghiotantul. Caută-i jurnalul. Cam atât de mare, îi arătă el cu mâinile.

Cheliosul se retrase.

– Acum, continuă el, de parcă s-ar fi găsit în mijlocul unei conversații perfect normale. Unde este fiul tău?

Marguerite îi întâlni privirea. Inima îi bătea nebunește în piept, înfricoșată de pedepsele pe care i le-ar fi putut aplica. Dar mai suferise și în alte dăți tratamente urâte, așa că va supraviețui. Putea s-o facă din nou.

– Nu știu, răspunse ea.

De data asta, bărbatul o lovi. Tare, cu pumnul, smucindu-i capul pe spate. Marguerite gemu când obrazul îi pocni. Gura i se umplu de sânge. Își lăsă bărbia în piept și scuipă în poală. Tresări când simți pielea aspră a mănușii. Victor Constant îi desfăcea nodul galben de mătase. Răsuflarea i se înteți. Simțea dorința din el.

Cu cealaltă mână, împinse faldurile materialului deasupra genunchilor, apoi spre coapse și din ce în ce mai sus.

– Te rog, nu, șopti ea.

– Abia dacă a bătut de trei, spuse el, aranjându-i o buclă după ureche, într-un soi de tandrețe parodică. Am suficient timp la dispoziție să te conving să vorbești. Și gândește-te la Léonie, Marguerite.

Așa o fată drăguță. Un pic cam zvăpăiată pentru gusturile mele, dar sunt sigur că aș putea face o excepție.

Îi îndepărtă mătasea de pe umeri.

Marguerite se calmă, refugiindu-se în adâncul ființei ei. Fusese nevoită să procedeze așa de multe ori înainte. Își limpezi mintea, alungând imaginea lui. Chiar și-acum, sentimentul care o chinuia cel mai tare era rușinea pentru felul în care inima ei tresărise când deschisese ușa și-l lăsase să intre în apartament.

Sex și violență, vechea alianță. O văzuse de nenumărate ori. Pe baricadele Comunei, pe străzile dosnice, ascunsă bine sub lustrul sclipitor al saloanelor șic pe care le frecventase adesea în ultima vreme. Atâția bărbați, conduși de ură, nu de dorință. Marguerite se folosise bine de ea. Își pusese la dispoziție înfățișarea, farmecele, astfel încât fiica ei să nu trebuiască să ducă niciodată aceeași viață.

– Unde e Vernier?

O dezlegă și o trânti pe podea.

– Unde e Vernier?

– Nu...

Ținând-o lipită de pardoseală, o lovi din nou cu sete. Și încă o dată.

– Unde este fiul tău? o întrebă poruncitor.

Când Marguerite alunecă în inconștiență, singurul ei gând a fost să-și protejeze copiii. Să nu-i trădeze. Dar trebuia să-i ofere și lui ceva.

– Rouen, minți ea printre buzele însângerate. Au plecat la Rouen.

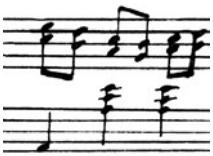

CAPITOLUL 22

Rennes-les-Bains

Pe la patru și un sfert, după ce vizitaseră modestele împrejurimi ale Couizei, Léonie și Anatole stăteau în sala de așteptare din fața gării, privind răbdători cum vizitiul urca bagajele în acel *courrier publique.*

Spre deosebire de cabrioletele pe care Léonie le observase în Carcassonne, cu banchete din piele neagră și fără plafon, asemănătoare cu landourile care se plimbau pe Avenue du Bois de Boulogne, *courrier*-ul era privit în ansamblu ca fiind o trăsură mult mai rustică. Într-adevăr, arăta ca o căruță de fermă, cu două bănci de lemn așezate față-n față de-a lungul, vopsite în roșu. Nu avea perne și era deschisă în laterale, doar cu o bucată de pânză neagră, întinsă peste un cadru subțire de metal, ca să țină umbră.

Caii, amândoi suri, aveau apărătoare brodate peste ochi și urechi, ca să țină gâzele la depărtare.

Ceilalți călători, din Toulouse, erau un bărbat în vârstă și mult mai tânăra lui soție, și două surori mai trecute, care ciripeau între ele ca două păsărele, la adăpostul pălăriilor.

Léonie constată cu plăcere că vecinul lor de masă de la Grand Café Guilhem, doctorul Guignaud, avea să urce lângă ei. Din păcate, *Maître* Fromilhauge îl însoțea. La fiecare două, trei minute își scotea ceasul cu lanț din buzunarul de la vestă și lovea cu degetul în geamul lui, de parcă bănuia că nu mai merge, apoi îl punea la loc.

– Se vede de la o poștă că omul are chestiuni ce nu suportă amânare, șopti Anatole. Curând, o să mâne chiar el caii, dacă nu suntem atenți!

De îndată ce toată lumea se așează, vizitiul se urcă și el. Se cocoță în vârful mormanului de valize și cufere, își depărtă picioarele ca să se echilibreze și își ridică privirea spre ceasul de pe frontispiciul gării. Când acesta bătu de și jumătate, trosni din bici și poștalionul porni la drum, hurducăindu-se.

În câteva secunde, intrară pe un drum deschis și apucară spre vest. Drumul mergea în paralel cu albia râului, strecurându-se printre dealuri. Vântul aspru și primăvara umedă care pedepsise cea mai mare parte a Franței dăduseră naștere unui adevărat eden aici. Pășuni bogate, verzi și roditoare, în locul pământului ars de soare, coline împădurite cu pini și goruni, aluni, castani mediteraneeni și fagi. Sus, pe un deal din stânga lor, Léonie zări conturul unui castel în ruine. Un indicator de lemn așezat la marginea drumului anunța că vor intra în satul Coustaussa.

Gabignaud stătea lângă Anatole și îi arăta locurile mai însemnate. Léonie prindea doar fragmente ale conversației lor din cauza gălăgiei provocate de roțile care huruiau și harnașamentele zornăitoare ale cailor.

– Și acela? întrebă Anatole.

Léonie urmări degetul întins al fratelui ei. Sus, pe un versant, situat la dreapta lor, abia se deslușea un sătuc, strălucind în dogoarea amiezii. O adunătură de case agățate în buza unei prăpastii.

– Rennes-le-Château, îl lămuri Gabignaud. N-o să vă vină să credeți, dar, așa cum îl vedeți dumneavoastră astăzi, pe vremuri a fost capitala vizigotă a regiunii, Rhedae.

– Și ce anume i-a pricinuit ruina?

– Carol cel Mare, Cruciada împotriva albigenzilor, tâlharii din Spania, ciuma, marșul necontenit și necruțător al istoriei. Acum e doar un sat de munte uitat de lume. Trăiește în umbra orășelului Rennes-les-Bains.

Tăcu o vreme.

– Cu toate acestea, abatele muncește din greu pentru enoriașii săi. Un om deosebit.

Anatole se aplecă să audă mai bine.

– Cum așa?

– Este un mare erudit, ambiţios şi plin de forţă. Pe localnici îi preocupă mai ales de ce s-a îngropat în mijlocul unei parohii aşa de sărace.

– Poate că aici consideră el că munca lui va fi de folos?

– Fără îndoială că sătenii îl iubesc. A făcut o mulţime de lucruri bune.

– Practice sau doar de natură spirituală?

– Şi unele şi altele. De pildă, Biserica Sainte Marie-Madeleine era o ruină atunci când a sosit el. Mâncată de ploaie, abandonată în voia şoarecilor, a păsărilor şi a pisicilor sălbatice. Dar în vara lui 1886, primăria i-a oferit două mii cinci sute de franci ca să înceapă restaurarea ei, mai precis să înlocuiască vechiul altar.

Anatole îşi arcui sprâncenele.

– O sumă considerabilă!

Tânărul încuviinţă din cap.

– Ştiu doar ce am aflat din auzite. Abatele este un om cu o mare cultură. Se zvoneşte că multe obiecte arheologice au ieşit la iveală, fapt care l-a interesat nespus pe unchiul dumneavoastră.

– Cum ar fi?

– Un altar istoric, bănuiesc. Apoi două coloane vizigote şi un mormânt antic – Dalle des Chevaliers –, care se spune că provine fie din vremea Merovingienilor sau posibil din epoca vizigotă. Pentru că-l interesa în mod special perioada aceea, Lascombe a muncit cot la cot cu abatele în primele etape ale renovărilor din Rennes-le-Château, ceea ce l-a determinat desigur să-şi îndrepte privirea şi spre Rennes-les-Bains.

– Păreţi a fi un istoric, îndrăzni Léonie.

Gabignaud roşi de plăcere.

– Simplă pasiune, *Mademoiselle* Vernier, nimic mai mult.

Anatole îşi scoase tabachera. Doctorul acceptă ţigara oferită. Protejând flacăra cu palma, Anatole scăpără un chibrit pentru amândoi.

– Şi care este numele acestui preot cu o conduită de invidiat? întrebă el, suflând şi un rotocol de fum.

– Saunière. Bérenger Saunière.

Ajunseră la o porţiune dreaptă a drumului şi caii prinseră viteză. Zgomotul se înteţi şi orice schimb de vorbe deveni cu neputinţă. Pe

Léonie n-o deranjă întreruperea conversației. Gândurile ei rătăceau grăbite, căci undeva în amestecul de cuvinte al lui Gabignaud, presimțea că dibuise ceva de mare însemnătate.

Dar ce anume?

După o vreme, vizitiul domoli caii și, în zăngănit de harnașamente și pocnetul surd al lămpilor care se loveau de poștalion, părăsi drumul principal și apucă de-a lungul albiei râului Salz.

Léonie se aplecă în afară cât putu de mult, încântată de frumusețea uluitoare a peisajului, în care cerul, stâncile și pădurea se uneau armonios. Două avanposturi, care se vădiră a fi doar niște formațiuni stâncoase naturale și nu umbrele unor castele, străjuiau peste vale ca două santinele uriașe. Aici, pădurea antică se întindea până aproape de marginea drumului. Léonie avea senzația că pătrundeau într-un loc tainic, precum unul dintre exploratorii domnului Rider Haggard[1], care trăiau aventuri nemaiîntâlnite în regatele africane pierdute.

Acum, drumul începea să se curbeze elegant, unduindu-se la stânga și la dreapta ca un șarpe, dar fără să se îndepărteze prea tare de râu. În fața lor se deschidea o priveliște mirifică. Totul era fertil, luxuriant și verde – verde oliv, verde de smarald și verdele absintului. Partea de dedesubt a frunzelor argintii, ridicate de adierea vântului, sclipea în razele soarelui, printre tonurile mai întunecate ale brazilor și stejarilor. Pe deasupra coroanelor, se profila conturul uluitor al crestelor și piscurilor, precum și siluetele antice ale menhirelor[2], ale lespezilor și ale sculpturilor meșterite de forțele naturii. Istoria antică a regiunii se înfățișa frustă, precum paginile unei cărți.

Léonie auzea susurul râului Salz, însoțitor fidel, uneori sărind în ochi, cu sclipiri de apă încălzite de soare, alteori ascunzându-se timid. Ca într-un joc de-a v-ați ascunselea, apa își cânta prezența, repezindu-se peste pietre, alergând printre ramurile încâlcite ale sălciilor ce se plecau peste râu, arătându-le călătorilor drumul spre destinația finală.

---

[1] Sir Henry Rider Haggard – prolific scriitor britanic, autor de romane de aventuri, a căror acțiune este plasată în locuri exotice, dar cu precădere în Africa. (n.tr.)

[2] Monumente megalitice (n.tr.)

CAPITOLUL 23

Rennes-les-Bains

Caii tropăiră peste podul mic și-și domoliră ritmul, începând să meargă la pas.

În fața lor, în curbura drumului, Léonie zări primele imagini din Rennes-les-Bains. O clădire cu trei etaje, cu o pancartă mare pe care scria Hôtel de la Reine. Alături, se ridica un ansamblu de construcții mai degrabă respingătoare, fără nici un fel de ornamente, despre care fata presupuse că alcătuiesc un complex pentru băile termale.

Poștalionul încetini când intră legănându-se pe strada principală, mărginită la dreapta de peretele cenușiu al muntelui. La stânga ei, se înșirau mai multe case, pensiuni și hoteluri. Pe ziduri fuseseră prinse în cadre metalice masive lămpi cu gaz.

Léonie constată că primele impresii erau peste așteptările ei. Orașul avea un aer elegant, prosper și modern. Drumul cu borduri generoase și praguri din piatră lustruită, deși lăsat în voia naturii, era curat și ușor de străbătut. De-o parte și de alta a străzii, străjuiau leandri și dafini plantați în ghivece uriașe de lemn, ce păreau a aduce pădurea tocmai în mijlocul orașului. Observă un gentilom pântecos în redingotă, două doamne cu umbrelușe de soare și trei bone, care împingeau fiecare câte un *chaise roulante*. Un grup de fetițe numai pampoane, îmbrăcate în rochițe albe cu volănașe, se plimbau însoțite de guvernantele lor.

Vizitiul ieși din strada principală și trase de hamuri, oprind astfel caii.

– *La Place du Pérou. S'il vous plaît. Terminus*[1].

Mica piațetă era înconjurată din trei părți de clădiri și umbrită de tei. Lumina aurie a soarelui pătrundea prin coroanele bogate, aruncând pe pământ modele diferite. Tot acolo se găsea și un jgheab cu apă pentru cai, iar casele respectabile aveau ferestrele împodobite cu ultimele pălării de floarea-soarelui din acel an. Într-o cafenea micuță cu marchiză zebrată, mai multe doamne și însoțitorii lor în ținute elegante se răcoreau cu băuturi reci. Într-un colț, se vedea o potecă spre o biserică modestă.

– Cât de pitoresc, murmură Anatole.

Vizitiul sări din poștalion și se apucă să descarce bagajele.

– *S'il vous plaît, Mesdames et Messieurs. La Place du Pérou. Terminus.*

Unul câte unul, călătorii coborâră. Urmară câteva saluturi stinghere de rămas-bun, așa cum se întâmplă cu cei care au călătorit împreună o vreme, dar care nu mai au nimic altceva în comun. *Maître* Fromilhauge își ridică pălăria și dispăru. Gabignaud dădu mâna cu Anatole și-i prezentă cartea sa de vizită, spunându-i cât de mult și-ar dori să aibă ocazia să se mai întâlnească în timpul ședерii lor acolo, poate pentru un joc de cărți sau la vreuna dintre seratele muzicale din Limoux sau Quillan. După aceea, săltându-și ușurel pălăria în fața lui Léonie, se grăbi să traverseze piața.

Anatole își înconjură sora pe după umeri.

– Locul nu pare deloc plictisitor, așa cum m-am temut, zise el.

– E încântător, de-a dreptul fermecător.

Din colțul stâng al pieței, apăru o fetișcană în uniforma albă-cenușie a servitoarelor și cu răsuflarea tăiată. Rotofeie și drăguță, avea ochii negri pătrunzători și o gură senzuală. De sub boneta albă îi ieșiseră rebele câteva șuvițe de păr negru cu firul gros.

– Ah! Probabil comitetul nostru de primire! exclamă Anatole.

În spatele ei, gâfâind, sosi și un tânăr cu chip lătăreț, plăcut. Purta o cămașă deschisă la gât și o eșarfă roșie.

– *Et voilà*, adăugă Anatole, dacă nu mă înșel prea tare, iată cum se explică lipsa de punctualitate a fetei.

Subreta încercă să-și aranjeze părul, apoi alergă spre ei și le făcu o reverență scurtă.

---

[1] Piața Pérou. Vă rog. Am ajuns la capăt. (în limba franceză, în orig.)

– *Sénher* Vernier? *Madomaisèla*. *Madama* m-a trimis să vă conduc la Domaine de la Cade. M-a rugat să vă prezint scuzele ei, dar avem o problemă cu șareta. E la reparat, dar *Madama* spune că s-ar putea să ajungem mai repede pe jos...

Fetișcana aruncă o privire plină de îndoieli către ghetuțele din piele de viței ale lui Léonie.

– Dacă nu vă supărați, firește...

Anatole o privi din cap până-n picioare.

– Dar tu cine ești?

– Marieta, *Sénher*.

– Foarte bine. Și cât ar trebui să așteptăm până când șareta va fi reparată, Marieta?

– N-aș putea să vă zic. Are o roată ruptă.

– În cazul acesta, cât de departe e Domaine de la Cade?

– *Pas luènh.* Nu foarte departe.

Anatole se uită peste umărul ei la băiatul care-și trăgea sufletul.

– Și bagajele vor fi aduse mai târziu?

– *Oc*[1]*, Sénher*, spusea ea. Pascal o să le care.

Anatole se întoarse spre Léonie.

– Atunci, în lipsa oricărei alternative, propun să facem cum ne sugerează mătușa – să mergem pe jos.

– Poftim?

Cuvântul ieși cu indignare de pe buzele lui Léonie, înainte să se poată abține.

– Dar tu urăști să mergi pe jos!

Își atinse coastele cu mâna pentru a-i aminti de rănile pe care le suferise.

– N-o să fie prea mult pentru tine?

– N-o să pățesc nimic, ridică Anatole din umeri. Recunosc, e plictisitor, dar n-avem de ales. Aș prefera să ne vedem de drum, decât să zăbovim aiurea.

Luând vorbele lui Anatole drept un consimțământ, Marieta făcu o reverență scurtă, se răsuci pe călcâie și plecă.

Léonie se holbă după ea, cu gura deschisă.

– Dar asta este..., exclamă ea.

---

[1] Da. (în occitană, în orig.)

Anatole își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Bine ai venit în Rennes-les-Bains, o necăji el, prinzând-o de mână. Haide, *petite.* Altfel o să rămânem în urmă!

Marieta îi conduse de-a lungul unui pasaj întunecos printre case. Ieșiră în strălucirea orbitoare a soarelui, pe un pod de piatră arcuit și foarte vechi. La mare distanță dedesubt, apa curgea peste stâncile netede. Léonie își ținu răsuflarea, amețită din cauza luminii, a spațiului și a înălțimii.

– Léonie, *dépêche-toi*[1], strigă Anatole.

Servitoarea traversă râul, apoi coti brusc la dreapta și apucă pe o cărare ce se furișa abrupt printre copacii de pe dealurile împădurite. Léonie și Anatole o urmau tăcuți unul în spatele celuilalt, având grijă să-și cruțe puterile pentru urcuș.

Cu cât poteca, acoperită de bolovani și de frunze, devenea mai abruptă, cu atât se adânceau mai tare în pădurea deasă. La scurt timp, cărarea se întretăie cu un drumeag mai lat de țară. Léonie văzu șanțurile crăpate și decolorate din cauza secetei, semn al căruțelor și al copitelor ce trecuseră pe acolo de nenumărate ori. Copacii nu se mai găseau atât de aproape de ei și soarele își arunca umbra palidă peste crânguri și grohotișuri.

Léonie se întoarse și privi spre locul de unde plecaseră. Admiră acoperișurile înclinate, gri și roșii, din Rennes-les-Bains. Observă până și hotelurile și piața unde coborâseră din poștalion. Apa sclipea și se unduia, o panglică verde, argintie și roșie de la oglindirea în ea a frunzelor tomnatice, care se vălurea cu finețea unor mătăsuri.

După ce trecură peste un mic povârniș, ajunseră pe un platou.

În fața lor se înălțau coloanele de piatră și porțile unei moșii de țară. Balustrade din fier forjat se întindeau cât vedeai cu ochii, înconjurate de brazi și tisă. Proprietatea părea rece și neprimitoare. Léonie se cutremură. Pentru o clipă, dorul de aventură o părăsi. Își aminti refuzul amestecat cu dezgust al mamei ei de a discuta despre domeniu și despre copilăria petrecută aici. Apoi, vorbele doctorului Gabignaud îi reveniră în minte.

Așa o reputație proastă.

– Cade? îl auzi pe Anatole întrebând.

---

[1] Grăbește-te. (în limba franceză, în orig.)

– Așa i se spune pe la noi ienupărului, *Sénher*, replică servitoarea.

Léonie se uită la fratele ei, apoi făcu un pas hotărât înainte și se prinse cu mâinile de grilaje, ca un prizonier în spatele gratiilor. Își lipi obrajii înroșiți de fierul rece și privi spre grădinile care se întindeau dincolo de el.

Totul era învăluit în fuioare întunecate, de un verde-închis, din pricina frunzelor dese și bogate. Arbuștii de soc, tufele și desișurile odinioară elegante nu dădeau semne că le-ar mai îngriji cineva, și le lipsea culoarea. Domeniul avea un aer de neglijență studiată, fără să fi căzut în ruină, dar și fără să mai aștepte oaspeți.

O fântână arteziană mare din piatră trona seacă și goală în centrul unei alei uriașe acoperite cu pietriș, care pornea chiar de lângă porțile de fier. La stânga fetei, se găsea un bazin ornamental din piatră, peste care se întindea un cadru metalic ruginit. Și acesta era uscat. La dreapta, creșteau ienuperi, sălbatici și neîngrijiți. Puțin mai în spate se zăreau resturile unei sere de portocali, cu geamurile sparte și metalul răsucit.

Dacă ar fi dat peste un asemenea loc din întâmplare, Léonie l-ar fi crezut părăsit, atât de puternic te copleșea senzația de ruină. Se uită spre dreapta și descoperi o plăcuță cenușie care atârna deasupra gardului și pe care cuvintele deveniseră aproape imposibil de citit din cauza zgârieturilor adânci din piatră. Ca niște urme de gheare.

DOMAINE DE LA CADE.

Casa nu părea deloc dornică de oaspeți.

CAPITOLUL 24

– Presupun că mai există și alt drum spre casă, nu? întrebă Anatole.

– *Oc*, *Sénher*, replică Marieta. Intrarea principală se află pe latura de nord a moșiei. Stăpânul a pus să se croiască mai demult un drumeag, tocmai de sus din șoseaua Sougraigne. Dar e cale de-o oră de mers pe jos, mai întâi în jurul orașului Rennes-les Bains, apoi înapoi pe deal. E mai lung drumul pe-acolo decât poteca veche din pădure.

– Și stăpâna ți-a poruncit să ne aduci pe aici, Marieta?

Fata se înroși.

– Nu mi-a zis să *nu* vă aduc prin pădure, se apără ea.

Rămaseră nemișcați câtă vreme Marieta scotoci în buzunarul de la șorț, pentru ca în cele din urmă să scoată o cheie mare de aramă. Se auzi un clanc puternic atunci când broasca se deschise și servitoarea împinse poarta cu mâna dreaptă. Îndată ce intrară, fata o închise din nou. Poarta se clătină și scârțâi la început, după care înțepeni.

Léonie avea fluturași în stomac, un amestec de nervi și entuziasm. Se simțea precum o eroină din povești și-l urmă pe Anatole de-a lungul aleilor verzi și înguste, prea puțin folosite. La scurt timp, în fața lor apăru un tufiș înalt de merișor, tăiat în formă de arcadă. Totuși, Marieta nu păși pe sub ea, ci merse drept înainte, până când ieșiră pe o alee generoasă. Aceasta era acoperită cu pietriș și bine întreținută, fiind străjuită la dreapta și la stânga de pâlcuri de *chataignier*[1] plini de fructe. În sfârșit, Léonie zări conacul.

– Oh, exclamă cu admirație.

[1] Specie de castan pitic, *castenea punita* (n.tr.)

Construcția se dovedi magnifică. Grandioasă, dar totuși bine proporționată. În plus, perfect situată pentru a prinde lumina soarelui și pentru a-i bucura pe locatarii ei cu priveliștile de la sud și vest, grație poziției ce dădea spre vale. Avea trei etaje, un acoperiș ce se înclina lin și șiruri întregi de ferestre cu obloane prinse în pereții eleganți și vopsiți în alb. Fiecare dintre ferestrele de la primul etaj dădea în balcoane de piatră cu balustrade curbate din fier. Întregul edificiu era acoperit de iederă verde și roșu aprins, strălucind de parcă înseși florile fuseseră lustruite.

Când se apropiară, Léonie văzu că un parapet înconjura tot etajul superior, din spatele căruia se iveau, intime, opt ferestre rotunde de mansardă.

„Oare maman a privit vreodată de la una dintre ferestrele alea?"

O scară maiestuoasă din piatră ce se înălța șerpuind sfârșea în dreptul unei uși principale uriașe, vopsite în negru tăciune și cu un ciocănel de alamă frumos ornamentat. Ușa se ascundea sub un portic oval din piatră, încadrat de două ghivece masive în care creșteau doi măslini sălbatici.

Léonie urcă treptele, ținându-se la mică distanță de servitoare și de Anatole, după care intrară tustrei într-un hol mare și elegant. Pardoseala semăna cu o tablă de șah în care dalele de gresie aveau culoarea roșie și neagră, în vreme ce pereții fuseseră acoperiți cu un tapet crem fin și decorat cu flori galbene și verzi, ce lăsa senzația de lumină și spațiu. În centru, se găsea o masă de mahon pe care trona o vază imensă de sticlă plină de trandafiri albi, lemnul lăcuit oferind un plus de intimitate și căldură.

Pe pereți atârnau portretele unor bărbați cu perciuni și uniformă militară, precum și ale unor femei în rochii cu crinolină, dar și tablouri ce înfățișau peisaje încețoșate și scene pastorale clasice.

La stânga scării interioare grandioase, Léonie observă un pian pe al cărui capac închis se așternuse un strat fin de praf.

– *Madama* vă va primi pe terasa unde obișnuiește să stea după-amiază, spuse Marieta.

Îi pofti printre ușile din sticlă mată, care duceau pe o terasă poziționată spre sud, umbrită de lujeri de viță și caprifoi. Aceasta se întindea pe lățimea casei și dădea spre peluze și straturile de flori. În depărtare, se zărea un drum străjuit de castani sălbatici și pini; un

foișor din sticlă și lemn vopsit în alb sclipea în soare. În zare strălucea suprafața liniștită a unui lac artificial.

– Pe aici, *Madomaisèla*, *Sénher*.

Marieta îi conduse spre capătul îndepărtat al terasei, pe un petic de umbră oferit de o marchiză galbenă. O masă fusese aranjată pentru trei persoane. Olandă albă, porțelanuri chinezești, linguri de argint și, în mijlocul lor, un buchet superb din flori de câmp, violete de Parma, mușcate albe și roz și crini roșii de pădure.

– O să-i spun stăpânei că ați sosit, îi anunță Marieta, după care dispăru înapoi în penumbra casei.

Léonie se sprijini de balustrada de piatră. Se îmbujorase la față. Își desfăcu nășstureii de la mănuși și își scoase pălăria, pe care o folosi pe post de evantai.

– Am mers în cerc.

– Poftim? tresări Anatole.

Léonie îi arătă tufișul cel înalt de la capătul celălalt al peluzei.

– Dacă am fi trecut pe sub arcadă, am fi traversat practic parcul. Dar fata ne-a plimbat în cerc, astfel încât să ne apropiem din față.

Anatole își scoase pălăria de paie și mănușile, așezându-le pe zid.

– Ei bine, este o clădire splendidă, iar priveliștea e grozavă.

– Și nici o trăsură sau vreun majordom care să ne întâmpine, continuă Léonie. Foarte ciudat.

– Dar grădinile astea sunt excepționale.

– Aici, da, dar în spate, întreaga proprietate pare lăsată în paragină. Abandonată. Sera de portocali, straturile de flori năpădite de buruieni...

Tânărul izbucni în râs.

– Paragină? Léonie, te întreci cu gluma! Recunosc că natura și-a luat din plin tributul, însă nimic mai mult...

Ochii ei străluciră.

– Dar peste tot sunt buruieni, se împotrivi ea. Nici nu-i de mirare că domeniul stârnește atâta suspiciune.

– Despre ce naiba vorbești?

– Impertinentul acela de Denarnaud, de la gară – ai văzut cum s-a strâmbat atunci când i-ai spus încotro ne îndreptăm? Și bietul doctor Gabignaud. Felul în care nesuferitul de *Maître* Fromilhauge îl chinuia și-i interzicea să discute. Avem de-a face cu un mare mister.

– Nici pomeneală, rosti exasperat Anatole. Îți închipui cumva că am nimerit din întâmplare într-una dintre acele nuvele cu fantome ale domnului Poe pe care îl admiri tu așa tare?

Luă o mină grotescă:

– „Am pus-o să trăiască într-un mormânt," declamă el cu o voce tremurată. „Mă jur că acum nu mai are nevoie de nici o ușă!" Pot foarte bine să mă transform în Roderick Usher pentru Madeleine a ta![1]

– Și încuietoarea de la poartă era ruginită, adăugă fata încăpățânată. Nimeni n-a mai intrat pe acolo de mult timp. Îți spun eu, Anatole, ceva e putred la mijloc.

Din spatele lor se auzi vocea unei femei, blândă, limpede și calmă.

– Îmi pare rău să te aud vorbind astfel, dar oricum ești bine-venită.

Léonie băgă de seamă că lui Anatole i se tăie răsuflarea.

Îngrozită că fusese surprinsă, se răsuci, cu obrajii în flăcări. Femeia din prag se potrivea cu vocea. Elegantă și sigură pe ea, înaltă și zveltă. Trăsăturile ei, proporționate impecabil, vădeau inteligență și tenul te uimea cu strălucirea lui. Părul blond și des era strâns perfect în creștetul capului și nu se zărea nici o șuviță nelalocul ei. Cel mai tare însă, impresionau ochii cenușii, cu nuanțe de opal.

Léonie își trecu mâna peste buclele ei rebele și deloc ascultătoare.

– *Tante,* eu...

Privi în jos spre hainele de călătorie prăfuite. Mătușa lor părea întruchiparea imaculării. Purta o bluză crem pe gât cu o croială modernă, cu mâneci bufante, care se potrivea cu fusta dreaptă, strânsă în talie și prinsă la spate într-un nod imens.

Isolde făcu un pas înainte.

– Tu trebuie să fii Léonie, spuse ea, întinzându-i degetele lungi și subțiri. Și Anatole?

Cu o plecăciune scurtă, Anatole îi prinse mâna și și-o apropie de buze.

– *Tante,* șopti el, zâmbind și privind-o printre genele negre. E o mare plăcere să vă cunosc.

– Plăcerea e de partea mea. Și, te rog, tutuiește-mă. *Tante* este atât de formal și mă face să mă simt așa de bătrână.

---

[1] Personaj din *Prăbușirea casei Usher* de Edgar Allan Poe (n.tr.)

– Servitoarea ne-a adus prin porțile din spate, explică Anatole. Dacă adăugăm și arșița, iată și motivele pentru care sora mea s-a îmbufnat.

Arătă casa și împrejurimile cu o mișcare largă din mână.

– Dar dacă acestea sunt recompensele noastre, atunci necazurile din timpul călătoriei aparțin deja trecutului.

Isolde înclină capul în semn de mulțumire pentru un asemenea compliment, apoi se întoarse spre Léonie.

– Am rugat-o pe Marieta să vă explice situația nefericită cu șareta, dar e cam zăpăcită, rosti ea calm. Îmi pare rău că primele impresii nu au fost tocmai favorabile. Dar nu mai contează. Acum sunteți aici.

Léonie își regăsi vocea.

– *Tante* Isolde, vă rog să-mi iertați lipsa de curtoazie. N-am nici o scuză.

Isolde zâmbi.

– N-am ce să iert. Acum, așază-te. Ceai mai întâi – *à l'anglaise* – și după aceea Marieta vă va arăta camerele voastre.

Se așezară pe scaune. Imediat fură aduse la masă un ceainic de argint și o carafă cu limonadă proaspătă, urmate de platouri cu delicatese și dulciuri.

Isolde se aplecă și turnă ceaiul deschis la culoare și care mirosea a lemn de santal și a Orient.

– Ce aromă minunată, spuse Anatole, inspirând aburii delicioși. Ce e?

– Este propriul meu amestec de ceai negru souchong și *verveine*[1]. Mi se pare mult mai proaspăt decât ceaiurile grele englezești și germane care sunt așa de populare în zilele noastre.

Isolde îi întinse lui Léonie un vas plin cu felii de lămâie galbenă.

– Telegrama mamei tale, Léonie, prin care mă anunța în numele tău că-mi accepți invitația a fost fermecătoare. Sper să am ocazia să o cunosc și pe ea. Poate ar putea să mă viziteze în primăvară?

Léonie se gândi la repulsia pe care i-o stârnea domeniul lui Marguerite și la faptul că nu-l privise niciodată ca pe un cămin, dar nu uită de manierele politicoase și minți cu drăgălășenie.

---

[1] Verbină (în limba franceză, în orig.)

– *Maman* ar fi încântată. La începutul acestui an nu s-a simțit prea bine din cauza vremii nemiloase, altfel ar fi venit neîndoielnic să-și ia rămas-bun de la răposatul unchiul Jules.

Femeia zâmbi și se întoarse spre Anatole.

– Am citit în ziare că temperaturile au scăzut mult sub zero. E adevărat?

Ochii lui Anatole străluciră.

– Tot Parisul părea o lume de gheață. Sena însăși a înghețat și pe străzi au apărut așa de mulți morți, oameni care-și dădeau sufletul în timpul nopții, încât autoritățile au fost nevoite să deschidă adăposturi în gimnazii, în galerii, școli și băi publice; ba chiar au încropit un dormitor imens în Palais des Arts Libéraux din Champs-de-Mars, chiar în umbra turnului magnific al domnului Eiffel.

– Și în sălile pentru scrimă?

Anatole păru nedumerit.

– Sălile pentru scrimă?

– Iartă-mă, spuse Isolde, semnul de deasupra ochiului tău. Am crezut că ești, poate, un spadasin.

Léonie se băgă în vorbă.

– Anatole a fost atacat acum patru nopți, în seara în care a avut loc scandalul de la Palatul Garnier.

– Léonie, te rog, protestă el.

– Ai fost rănit? întrebă Isolde repede.

– Doar câteva tăieturi și vânătăi; nimic grav, răspunse tânărul, privind mânios spre sora sa.

– Nu s-a auzit nimic de scandal aici? se interesă Léonie. Ziarele din Paris nu mai contenesc să scrie despre arestările acelor *abonnés*.

Isolde nu-și dezlipi ochii de pe Anatole.

– Te-au jefuit? îl întrebă.

– Mi-au luat ceasul de la tata. Au fost întrerupți înainte de a-mi mai fura și altceva.

– O tâlhărie de stradă, să înțeleg? repetă Isolde, de parcă ar fi vrut să se convingă în această privință.

– Întocmai. Nimic mai mult. Am avut ghinion.

Preț de o clipă, peste masă se așternu o tăcere stânjenitoare.

Apoi, amintindu-și îndatoririle de gazdă, femeia se răsuci spre Léonie.

– Mama ta și-a petrecut o parte din copilărie aici la Domaine de la Cade, nu-i așa?

Fata încuviință din cap.

– Trebuie să se fi simțit tare singură aici, sugeră Isolde. Să nu existe și alți copii cu care să te joci.

Léonie zâmbi ușurată că nu mai era nevoită să pretindă că mama ei simțea afecțiune față de Domaine de la Cade și vorbi fără să mai stea pe gânduri.

– Aveți de gând să vă stabiliți aici sau vă întoarceți la Toulouse?

În ochii lui Isolde se ivi nedumerirea.

– Toulouse? Mi-e teamă că...

– Léonie, rosti Anatole tăios.

Fata se înroși, dar își privi fratele drept în ochi.

– Aveam impresia că *maman* a spus că *tante* Isolde e din Toulouse.

– Serios, Anatole, nu sunt deloc ofensată, interveni Isolde. Dar, de fapt, eu am crescut la Paris.

Léonie se aplecă atentă, ignorându-și fratele cu bună știință. O interesa tot mai tare să afle cum se cunoscuseră mătușa și unchiul ei. Din câte îl știa ea pe *oncle* Jules, părea o căsnicie ciudată.

– Mă întrebam..., începu ea.

Dar Anatole se băgă în vorbă și Léonie scăpă ocazia de a afla mai multe.

– Ai multe legături în Rennes-les-Bains?

Isolde scutură din cap că nu.

– Răposatul meu soț nu se dădea în vânt după distracții, iar după moartea lui, mărturisesc cu regret că mi-am neglijat datoria mea de gazdă.

– Sunt convins că oamenii te compătimesc pentru situația ta, spuse Anatole.

– Mare parte dintre vecinii noștri s-au dovedit foarte amabili în ultimele săptămâni de viață ale soțului meu. Înainte de asta, sănătatea lui nu a fost tocmai strălucită. După moartea sa, a trebuit să am grijă de o sumedenie de chestiuni, departe de Domaine de la Cade, și am stat aici mai puțin decât s-ar fi cuvenit. Însă...

Se opri și o atrase pe Léonie în conversație cu unul dintre zâmbetele ei calme și senine.

– Dacă-ți face plăcere, mă gândeam să profit de vizita ta aici și să dau un dineu sâmbătă seara pentru unul sau doi oaspeți de prin partea locului. Ce părere ai? Nimic spectaculos, doar un prilej nemaipomenit să te prezint.

– Aș fi încântată, se repezi Léonie și, uitând de orice altceva, se apucă să-i pună mătușii sale tot felul de întrebări.

După-amiaza se scurse în mod plăcut. Isolde se dovedi o gazdă excelentă, conștiincioasă, atentă și fermecătoare, iar Léonie se simți foarte bine. Felii de pâine albă cu coajă groasă, unse cu brânză fină de capră și presărate cu usturoi tăiat mărunt, feliuțe subțiri de pâine prăjită cu pastă de anșoa și piper negru, un platou cu șuncă afumată și jumătăți de smochine coapte și roșiatice. O tartă de rubarbă, cu aluatul auriu îndulcit cu zahăr, stătea alături de un vas albastru din porțelan, plin ochi cu un compot de dude și cireșe negre, o cană cu frișcă și o linguriță cu coada lungă.

– Ce sunt astea? întrebă Léonie, arătând spre o farfurie cu bomboane purpurii, învelite într-o crustă fină și albă. Par delicioase.

– Perle de Pirinei, esență de iarbă lămâioasă cristalizată în bucăți de zahăr. Preferatele tale, Anatole, din câte bănuiesc. Iar acestea..., spuse Isolde, întinzând degetele spre altă farfurie, sunt bomboane de ciocolată făcute în casă. Bucătăreasa lui Jules gătește divin. Servește familia de aproape patruzeci de ani.

În tonul ei se insinuase un aer melancolic, care o determină pe Léonie să se întrebe dacă nu cumva Isolde, la fel ca și mama ei, se simțea mai degrabă un oaspete nepoftit, decât moștenitoarea de drept a domeniului.

– Și lucrezi la ziar? îl întrebă Isolde pe Anatole.

– De la o vreme am renunțat. Viața de jurnalist nu mi se potrivea: certuri domestice, conflictul algerian, criza de la ultimele alegeri la Academia de Arte Frumoase... Mă demoralizează să mă ocup de probleme care nu mă interesează câtuși de puțin, așa că m-am lăsat păgubaș. Acum, deși mai scriu articole pentru *La Revue Blanche* și *La Revue Contemporaine*, îmi dedic încercările literare unei arene mai puțin comerciale.

– Anatole face parte din consiliul editorial al unei reviste pentru colecționari, anticari și alți asemenea negustori, spuse Léonie.

Isolde zâmbi și-și îndreptă atenția spre nepoata ei.

– Trebuie să-ți mărturisesc încă o dată cât de încântată am fost că ai putut să-mi accepți invitația. Mă temeam că o lună petrecută la țară ți se va părea mult prea plictisitoare în comparație cu distracțiile pariziene.

– Te plictisești ușor și în Paris, replică Léonie galantă. Mult prea adesea sunt nevoită să-mi petrec timpul pe la serate anoste, ascultând tot felul de văduve și fete bătrâne plângând după vremurile apuse și mult mai frumoase de sub domnia Împăratului. Prefer să citesc!

– Léonie este *une lectrice assidue*[1], zâmbi Anatole. Întotdeauna o găsești cu nasul în cărți. Cu toate acestea, cum să zic eu, subiectele mai apropiate inimii ei sunt... cele senzaționale! Deloc pe gustul meu. Povești cu fantome și nuvele gotice...

– Suntem nespus de norocoși că ne bucurăm de o bibliotecă splendidă aici. Răposatul meu soț era un istoric avid și îl interesau cu precădere... Isolde se opri de parcă ar fi căutat expresia potrivită. Să zicem, subiecte mai rare de studiu.

Șovăi din nou. Léonie o privi cu interes, dar Isolde nu mai adăugă nimic despre natura acestor subiecte.

– Există multe ediții princeps și volume rare, continuă ea, care sunt sigură că-ți vor stârni curiozitatea, Anatole, dar și o selecție excelentă de romane și ediții cartonate ale *Le Petit Journal*[2] care s-ar putea să te încânte pe tine, Léonie. Vă rog să considerați cărțile ca și ale voastre.

Se făcuse de șapte seara. Dincolo de castanii înalți, soarele dispăruse și umbrele se lungeau până la marginile îndepărtate ale peluzei. Isolde folosi un mic clopoțel de argint așezat lângă ea pe masă.

Marieta apăru imediat.

– S-a întors Pascal cu bagajele?

– Cu puțin timp în urmă, *Madama*.

– Bine. Léonie, ți-am aranjat Camera Galbenă. Anatole, tu ai apartamentul Anjou, din fața casei. E cu fața la nord, dar încăperea te va fermeca.

– Sunt sigur că are tot confortul necesar, o aprobă tânărul.

---

[1] O cititoare pasionată (în limba franceză, în orig.)

[2] *Le Petit Journal*, cotidian parizian, foarte popular la 1890, în ale cărui pagini s-au publicat și romanele foileton scrise de Ponson du Terrail. (n.tr.)

– De vreme ce am mâncat atât de bine la ceai și cred că amândoi veți dori să vă retrageți mai devreme în seara asta după lunga călătorie de la Paris, nu vom avea o cină în toată regula. Totuși, simțiți-vă liberi să sunați dacă aveți nevoie de ceva. Eu obișnuiesc pe la nouă seara să iau o mică gustare în salon. Dacă doriți să-mi țineți companie, aș fi încântată.

– Mulțumesc.

– Da, mulțumesc, adăugă și Léonie.

Se ridicară tustrei în picioare.

– M-am gândit să fac o plimbare prin grădini, înainte de a se înnopta. Să fumez o țigară..., spuse Anatole.

Léonie observă cum privirea cenușie a lui Isolde se aprinse.

– Dacă nu te superi prea tare, dă-mi voie să-ți sugerez să amâni explorarea domeniului până mâine-dimineață. Se va întuneca foarte curând. N-aș vrea să trimit după tine o patrulă chiar din prima ta zi aici.

Preț de o clipă, nimeni nu vorbi. Apoi, spre uimirea lui Léonie, în loc să se împotrivească la auzul unei asemenea restricții, Anatole zâmbi, de parcă tocmai ar fi ascultat o glumă înțeleasă numai de ei doi. Îi luă mâna lui Isolde și o apropie de buze. Corect și cât se poate de galant.

„Și cu toate acestea..."

– Desigur, *tante,* dorința ta mi-e poruncă, zise Anatole. Sunt servitorul tău.

CAPITOLUL 25

După plecarea fratelui și a mătușii sale, Léonie o urmă pe Marieta în sus, pe scări și apoi de-a lungul palierului ce se întindea cât era casa de mare. Servitoarea se opri să-i arate unde se afla toaleta și, imediat după aceea, baia spațioasă, în mijlocul căreia trona o cadă uriașă de bronz, după care intrară în dormitor.

– Camera Galbenă, *Madomaisèla*, rosti Marieta, dându-se un pas înapoi ca să-i facă loc lui Léonie să treacă. Aveți apă fierbinte în lavoar. Mai doriți ceva?

– Totul pare cum se cuvine.

Slujnica se înclină și se retrase.

Léonie își roti ochii cu plăcere prin camera ce avea să fie căminul ei pentru următoarele patru săptămâni. Era o încăpere cum nu se poate mai potrivită, frumoasă și confortabilă, cu vedere spre pajiștile din sudul proprietății. Prin fereastra deschisă pătrundeau de dedesubt clinchetul vaselor și ale porțelanurilor strânse de slujitori.

Pereții acoperiți cu un tapet delicat cu motive florale rozalii și roșietice se asortau cu draperiile și lenjeria, ce dădeau o impresie puternică de lumină, în ciuda tonurilor închise ale mobilierului din mahon. Patul – cel mai mare din câte văzuse Léonie vreodată – stătea ca o felucă egipteană în mijlocul camerei, iar capetele ornate ale picioarelor lăcuite străluceau. Lângă el, se zărea o comodă cu picioare curbate pe care se înșirau o lumânare într-un sfeșnic de alamă, un pahar și o carafă cu apă acoperită cu un șervet alb brodat ca să țină departe muștele. Trusa ei de cusut se afla alături, împreună cu foile pentru desenat și vestimentația de lucru. Șevaletul se sprijinea de comodă.

Léonie traversă camera până la un șifonier înalt. Marginile acestuia erau sculptate în același stil egiptean pretențios și avea două oglinzi lungi incastrate în uși, în care se reflecta restul încăperii. Deschise ușa din dreapta și umerașele zornăiră. Fustele, rochiile de seară, halatele și hainele fuseseră aranjate cu grijă. Nu mai rămăsese nimic nedespachetat.

În scrinul uriaș de lângă șifonier, își găsi lenjeria și articolele de îmbrăcăminte mai mici, cămășuțele, corsetele, bluzele, ciorapii, toate împăturite corect în sertarele adânci și grele care miroseau a levănțică.

Șemineul se găsea pe peretele din fața ușii, iar deasupra lui, o oglindă cu ramă din mahon. În mijlocul poliței odihnea un orologiu Sèvres din bronz și porțelan ce semăna cu ceasul ei din salonul de acasă.

Léonie își scoase rochia, ciorapii din bumbac *fil d'ecosse*, combinezonul și corsetul, aranjând hainele pe covor și pe fotoliu. Rămasă doar în cămașă și lenjerie intimă, turnă apă fierbinte în lavoar. Se spălă pe față și pe mâini, apoi se frecă la subsuori și între sâni. După ce termină, alese halatul albastru din cașmir ce fusese agățat de un cârlig greu din bronz pe spatele ușii, apoi se așeză la măsuța de toaletă plasată între cele trei ferestre înalte.

Își desprinse părul roșcat și rebel din acele metalice, lăsându-l să cadă în valuri până în dreptul taliei zvelte, după care înclină oglinda spre ea și începu să se pieptene cu mișcări largi, până când podoaba ei cea mai prețioasă se așeză domolită ca o jurubiță fină de mătase.

Surprinse cu coada ochiului o mișcare în grădinile de dedesubt.

– Anatole, murmură fata, temându-se că poate fratele ei se hotărâse până la urmă să ignore rugămintea lui Isolde de a sta în casă.

„Să sperăm că a ascultat-o pe mătușa."

Alungându-și din minte posibilitatea supărătoare, Léonie puse peria pe măsuță și se strecură spre fereastra din mijloc. Ultimele vestigii ale zilei își luau rămas-bun. Obișnuindu-și ochii cu lumina crepusculară, observă o altă mișcare, de data asta la marginea îndepărtată a peluzei, lângă arcada verde și înaltă, dincolo de lacul artificial.

Acum vedea clar o siluetă. N-avea nimic pe cap și mergea ferindu-se oarecum, la fiecare câțiva pași întorcându-se și privind în urma sa, de parcă s-ar fi crezut urmărită.

„Să-mi joace lumina vreo festă?"

Silueta dispăru în umbră. Léonie crezu că aude sunetul unor clopote de la biserica din vale, o singură notă subțire și tristă, dar când își ciuli urechile, singurele zgomote pe care le mai surprinse fură acelea ale înserării. Șoapta vântului printre copaci și corul amestecat al păsărilor în amurg. Apoi țipătul ascuțit al unei bufnițe ce se pregătea de vânătoarea din timpul nopții.

Dându-și seama că i se făcuse pielea ca de găină, Léonie închise fereastra și se dădu un pas în spate. După o clipă de ezitare, trase și draperiile. Silueta era probabil a unuia dintre grădinari, amețit de băutură, sau vreunui băiat care îndrăznise să-și scurteze drumul, luând-o peste peluză, însă întreaga scenă avea ceva dezagreabil în ea, aproape amenințător. În realitate, nu se simțea deloc bine că fusese martoră la așa ceva. Ceea ce văzuse o necăjea teribil.

Tăcerea din încăpere fu brusc întreruptă de un ciocănit scurt în ușă.

– Cine e? strigă ea.

– *C'est moi,* răspunse Anatole. Ești îmbrăcată? Pot să intru?

– *Attend, j'arrive.*[1]

Léonie se încheie la halat, își îndepărtă părul de pe față, surprinsă că mâinile-i tremură.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, când deschise ușa. Păreai speriată.

– N-am nimic, se răsti ea.

– Sigur, *petite?* Ești albă ca varul.

– Te-ai dus să te plimbi pe peluză cumva? îl iscodi ea tăios. Acum câteva minute?

Anatole scuturã din cap că nu.

– Am mai rămas un pic pe terasă, dar numai cât să fumez o țigară. De ce?

– Eu..., începu Léonie, dar se răzgândi. Lasă. Nu mai contează.

Anatole împinse hainele ei pe covor și se așeză pe fotoliu.

„Probabil că era doar unul dintre băieții de la grajduri."

Tânărul își scoase tabachera și cutia de chibrituri Vestas din buzunar și le așeză pe masă.

– Nu aici, îl rugă Léonie. Tutunul tău e otravă curată.

El ridică din umeri, își vârî mâna în buzunarul celălalt și scoase o broșură mică și albastră.

---

[1] Așteaptă, vin. (în limba franceză, în orig.)

– Poftim. Ți-am adus ceva să-ți mai treacă timpul.

Traversă camera, îi întinse monografia, după care se așeză la loc.

– *Voilà,* spuse el. *Diables, Esprits Maléfiques et Phantômes de la Montagne.*[1]

Léonie nu asculta. Privirea îi rătăcea în direcția ferestrei. Întrebându-se dacă persoana pe care o văzuse încă mai era afară.

– Sigur te simți bine? Ești foarte palidă.

Vocea lui Anatole o readuse cu picioarele pe pământ. Se uită în jos spre volumul pe care-l ținea în mână, de parcă habar n-avea cum ajunsese acolo.

– N-am nimic, se răsti ea, stânjenită. Ce fel de carte e asta?

– Nu știu. Pare îngrozitoare, dar pe gustul tău! Am găsit-o acoperită de praf în bibliotecă. Autorul este cineva pe care Isolde insistă să-l invite la cină într-o sâmbătă seară, un anume Audric Baillard. Are și niște pasaje despre Domaine de la Cade. Umblă pe-aici tot felul de povești despre diavoli, duhuri rele și fantome legate de regiunea asta, dar mai ales de moșie, care se trag încă de pe vremea războaielor religioase din secolul al XVII-lea.

Anatole zâmbi. Fata își miji ochii bănuitoare.

– Și ce te-a împins să faci un asemenea act de generozitate?

– Nu poate un frate, din adâncul inimii sale bune, să fie galant cu sora sa?

– Anumiți frați, da. Însă tu?

Bărbatul își ridică mâinile într-un gest de apărare.

– Foarte bine, mărturisesc că m-am gândit că așa te țin departe de orice năzbâtii.

Anatole se feri când Léonie aruncă o pernă spre el.

– N-ai nimerit, izbucni el în râs. Nu știi să ții țintești.

Își luă tabachera și chibriturile de pe masă, sări în picioare și într-o clipită ajunse la ușă.

– Să-mi povestești ce impresie ți-a făcut *Monsieur* Baillard. Cred că ar trebui să acceptăm invitația lui Isolde să bem ceva în salon mai târziu. Da?

– Nu ți se pare ciudat că n-o să fie nici un fel de cină?

Anatole își arcui sprâncenele.

---

[1] Diavoli, spirite malefice și fantome din munte (în limba franceză, în orig.)

– Ți-e foame?

– Nu, nu mi-e foame. Dar totuși...

Anatole își duse degetul la buze.

– Atunci, șșșș...

Deschise ușa.

– Lectură plăcută, *petite*. Mă aștept să-mi oferi un raport complet mai târziu.

Léonie ascultă cum fluieratul și bocănitul ferm al ghetelor lui devin tot mai slab, în timp ce tânărul mergea pe culoar spre camera lui.

Apoi, o altă ușă închisă. Pacea coborî iar peste casă.

Léonie ridică perna de unde căzuse și se urcă în pat. Își trase genunchii la piept, se așeză confortabil și deschise cartea.

Ceasul de pe șemineu bătu de și jumătate.

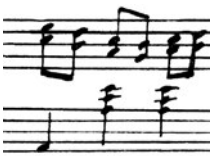

CAPITOLUL 26

Paris

Străzile și bulevardele elegante se înăbușeau sub mantia grea și maronie a amurgului. Cartierele mărginașe, mahalalele sărăcăcioase, gangurile și încrengătura labirintică de apartamente și spelunci abia dacă mai rezistau în aerul sufocant.

Mercurul termometrelor scăzuse. Vremea se răcea.

Clădiri și oameni, tramvaie trase de cai și landouri păreau să se ivească din întuneric, apărând și dispărând ca niște fantome. Pânzele ce acopereau marchizele cafenelelor de pe rue d'Amsterdam fluturau în vântul tăios, cabrându-se ca niște cai priponiți care încearcă să se elibereze. Pe marile bulevarde, crengile copacilor tremurau.

Frunzele se ridicau în aer și dansau de-a lungul arondismentului 9 și al aleilor verzi din parcul Monceau. Nu se mai juca șotron, nu se mai auzeau pașii bunicilor; copiii se adăpostiseră în clădirile ambasadelor. Noile fire de telegraf de la oficiul poștal începură să vibreze și să cânte, iar șinele de tramvai să fluiere.

La șapte și jumătate, ceața se ridică și începu să plouă. Stropii căzură mai întâi încet, reci și cenușii ca niște plombe de fier, apoi din ce în ce mai grei și mai iuți. Servitorii traseră obloanele de la ferestre cu bufnituri seci. În arondismentul 8, cei care încă se mai găseau afară alergară să se refugieze din fața furtunii neașteptate. Comandară bere și absint, certându-se pe cele câteva mese goale de la Cafeneaua Wéber de pe rue Royale. Cerșetorii și vagabonzii își căutară adăpost sub poduri și pasarele.

Pe rue de Berlin, Marguerite Vernier zăcea pe șezlongul din apartamentul ei. Un braț alb îi era îndoit sub cap, iar celălalt atârna peste marginea divanului, cu degetele răsfirate spre covor ca o fată visătoare care se plimbă cu barca într-o zi de vară. O atingere diafană. Numai culoarea albăstruie a buzelor, vânătăile purpurii ca un guler în jurul maxilarelor și brățara urâtă a sângelui închegat de pe încheieturile torturate trădau faptul că nu dormea.

La fel ca și Tosca, Emma Bovary, ori ca eroina blestemată a lui Mérimée, Carmen, Marguerite își păstrase frumusețea și în moarte. Cuțitul, a cărui lamă se pătase de sânge, stătea cuminte lângă ea, de parcă îl scăpase printre degetele din care se scursese viața.

Prezența ei îl lăsa indiferent pe Victor Constant. Încetase să mai existe pentru el din clipa în care realizase că obținuse tot ce se putea de la ea.

Afară de ticăitul ceasului de pe polița căminului, nu se auzea nici musca.

Afară de lumina aruncată de o lumânare, totul era învăluit în întuneric.

Constant își încheie nasturii de la pantaloni, își aprinse o țigară turcească, după care se așeză la masa din salon să cerceteze jurnalul pe care aghiotantul îl găsise pe noptiera lui Vernier.

– Dă-mi un coniac.

Cu propriul cuțit, un stilet Nontron cu mâner galben, Constant tăie sfoara, apoi despături hârtia cerată maronie și scoase o agendă de buzunar de un albastru marin. Jurnalul era o înregistrare a activităților personale de zi cu zi ale lui Vernier de-a lungul unui an: saloanele pe care le frecventase; o listă cu datorii, scrise frumos pe două coloane și marcate cu grijă ori de câte ori vreuna dintre datorii se stinsese; o mențiune a flirtului său de scurtă durată cu ocultiștii în lunile reci ale începutului de an, mai degrabă în calitate de cumpărător al cărților, decât ca membru al cercului lor mistic; cumpărăturile făcute, precum o umbrelă și o ediție limitată din *Cinq Poèmes* din librăria lui Edmond Bailly de pe rue de la Chaussée d'Antin.

Pe Constant nu-l interesau detaliile casnice, așa că răsfoi paginile cu pricina în mare viteză. Căută în schimb date sau referințe despre ceea ce dorea să afle.

Mai precis, detalii ale aventurii dintre Vernier și singura femeie pe care Constant o iubise. Încă nu se simțea în stare să se gândească la numele ei, darămite să-l mai și rostească. Pe 31 octombrie, cu un an în urmă, ea îi spusese că relația lor trebuie să ia sfârșit. Înainte, legătura lor fusese una obișnuită. Constant interpretase lipsa ei de entuziasm drept modestie și nu făcuse presiuni asupra ei. Însă șocul se transformase instantaneu într-o furie necontrolată și fusese la un pas s-o omoare. Probabil că așa s-ar fi și întâmplat, dacă țipetele ei nu ar fi ajuns până la vecinii din clădirea alăturată.

O lăsase să plece. La urma urmei, nu intenționa să-i pricinuiască vreun rău. O iubea, o diviniza, o adora. Însă trădarea ei sea dovedise mai mult decât putea să suporte el. Îl scosese din minți.

După noaptea aceea, femeia dispăruse din Paris. În noiembrie și decembrie, Constant se gândise neîncetat la ea. Lucrurile erau clare. O iubea, iar ea îl dusese de nas. Mintea și trupul lui se chinuiau sub povara amintirilor dureroase – parfumul și grația ei delicată, felul în care stătea lângă el, recunoștința pentru dragostea pe care el i-o purta. Cât de modestă fusese, cât de ascultătoare, cât de perfectă. Apoi îl copleșea din nou umilința pe care o resimțise atunci când ea îl părăsise, dublată acum de o mânie și mai aprigă, și mai sălbatică decât înainte.

Pentru a distruge orice urmă a trecutului, Constant se refugiase în activitățile obișnuite la îndemâna unui gentilom cu deprinderi orășenești și buzunare adânci. Jocuri de cărți, cluburi de noapte, laudanumul care să mai dreagă din stricăciunile provocate de dozele tot mai mari de mercur pe care le lua pentru a-și ușura durerile crâncene. Urmase o succesiune de midinete, târfe care semănau cu ea și a căror carne moale compensau lipsa ei de loialitate. Constant arăta bine. Putea fi generos. Știa cum să farmece și să lingușească, iar fetele i se supuneau bucuroase o vreme, până când descopereau cât de depravate îi sunt poftele.

Nimic nu-i alina suferința. Nimic nu-i domolea tulburarea de a fi fost trădat.

Timp de trei luni, Constant supraviețuise fără ea. Dar, la sfârșitul lunii ianuarie, totul se schimbă. Când gheața de pe Sena începuse să se topească, un zvon ajunse la urechile lui cum că femeia nu numai că

se întorsese la Paris, văduvă de data asta, dar și că avea un amant. Că-i dăruise unui alt bărbat ceea ce păstrase odinioară numai pentru el.

Tortura din sufletul lui Constant se intensifică, iar furia lui întrecu orice măsură. Nevoia de a se răzbuna pe ea – pe ei – îi cuprinse întreaga ființă. Și-o imagina sângerând între mâinile lui, suferind la fel de tare ca și el. Singurul țel al vieții sale era acum s-o pedepsească pe târfă pentru perfidia de care dăduse dovadă.

A trebuit doar să descopere numele rivalului. În fiecare dimineață, când soarele răsărea, se trezea cu gândul că Vernier și ea erau amanți. Cu același gând încheia ziua, când luna sosea să ureze bun venit nopții.

În februarie, Constant porni campania sa de persecuții și răzbunare. Începu cu Vernier, încercând să-i distrugă reputația. Folosi o tactică simplă. Bârfe susurate la urechile ziariștilor mai puțin cunoscuți. Scrisori măsluite trecute dintr-o palmă unsuroasă într-alta. Zvonuri hrănite cu ajutorul grupurilor clandestine de inițiați, acoliți și mesmeriști[1] care viermuiau pe sub fațada respectabilă a Parisului, fiecare dintre ei bănuitori și temându-se în permanență de trădare. Noutăți picante și compromițătoare, șoapte în amurg, publicarea la adăpostul anonimatului unor calomnii îngrozitoare.

Minciuni, dar unele cât se poate de verosimile.

Însă nici măcar cruciada sa împotriva lui Vernier, atât de bine pusă la punct, nu-i potoli suferința lui Constant. Coșmarurile încă îi mai bântuiau somnul, iar în timpul zilei nu-și putea alunga din cap imaginile celor doi amanți strângându-se în brațe. Progresul necontenit al nebuniei sale nu-l lăsa să doarmă. Când închidea ochii îl copleșeau viziuni în care era biciuit și răstignit pe cruce. Își închipuia cum zace întins pe pământ, dându-și ultima suflare, ca un Sisif modern, strivit de propria stâncă sau țintuit ca Prometeu, în vreme ce ea se așeza pe pieptul lui și-i smulgea ficatul.

În martie, apăru o rezolvare neașteptată a situației. Femeia muri și, odată cu moartea ei, sufletul fostului ei amant își găsi un echilibru. Constant privise de la distanță cum sicriul este coborât în pământul reavăn al cimitirului Montmartre, simțindu-se de parcă o povară i se

[1] Adepți ai lui Franz Anton Mesmer, fondatorul teoriei magnetismului animal, numit ulterior mesmerism (n.tr.)

luase de pe umeri. După aceea, îmbătat de satisfacție, urmărise cum viața lui Vernier se prăbușește copleșită de propria jale.

Trecu primăvara și veniră lunile iulie și august cu arșița lor. Pentru o vreme, Constant trăise în pace. Septembrie bătuse la ușă. Și-atunci... un comentariu surprins întâmplător, o șuviță de păr blond răsărind de sub o pălărie albastră pe bulevardul Haussman, șoaptele din Montmartre despre un coșciug îngropat cu șase luni în urmă, dar fără nici un cadavru în el. Constant trimisese doi oameni să-l ia la întrebări pe Vernier, în noaptea scandalului de la Palatul Garnier, dar fuseseră întrerupți înainte să scoată ceva de la el.

Răsfoi încă o dată paginile jurnalului, până când ajunse iarăși la data de 16 septembrie. Pagina era goală. Vernier nu făcuse nici o notă cu privire la răzmerița de la Operă sau la atacul din Passage de Panoramas. Ultima însemnare din jurnal data de acum două zile. Constant întoarse pagina și citi din nou. Litere mari, sigure pe ele – alcătuiau un singur cuvânt: FIN.

Simți cum îl cuprinde o furie rece. Cele trei litere păreau să danseze prin fața ochilor lui, bătându-și joc de el. După tot ceea ce îndurase, să descopere că este victima unei păcăleli, construită pe amărăciunea lui cu o artă demnă de propria persoană. Ce naiv fusese să creadă că nerușinatul acela de Vernier va fi suficient de domn ca să-l lase în pace. Acum Constant știa ce are de făcut.

Îi va vâna pe amândoi. Și-apoi îi va ucide.

Aghiotantul lui îi așeză un pahar mare de coniac lângă cot.

– Generalul Du Pont va ajunge curând aici..., murmură el, apoi se retrase de la fereastră.

Conștientizând că timpul trece, Constant ridică foaia de hârtie cerată maronie în care fusese învelită agenda. Prezența jurnalului în apartament îl nedumerea. De ce și-ar fi lăsat Vernier jurnalul aici dacă n-ar fi intenționat să se întoarcă? Pentru că plecase pe fugă? Sau poate că nu-și propusese să lipsească din Paris vreme îndelungată.

Constant dădu pe gât tăria dintr-o singură înghițitură și aruncă paharul în șemineu. Acesta se sparse în mii de cioburi strălucitoare, ascuțite. Celălalt bărbat se înfioră. Preț de o clipă aerul păru să vibreze din cauza gestului violent.

Constant se ridică și așeză scaunul la loc, sub masă. Se apropie de șemineu și deschise capacul de sticlă al orologiului Sèvres. Împinse limbile înainte până când arătară opt și jumătate. Apoi lovi partea masivă a ceasului de marginea de marmură până când mecanismul se opri. Se lăsă pe vine și așeză ceasul cu fața în jos printre cioburile paharului.

– Deschide șampania și adu două pahare cu picior.

Bărbatul se supuse. Constant se duse lângă canapea. O apucă de păr pe Marguerite Vernier și o ridică în brațe. Din trupul femeii se insinua un miros dulceag și metalic de abator. Pernele palide din jurul ei aveau pete uscate și stacojii, iar pieptul îi era înecat într-o baltă de sânge, ce semăna cu o floare de seră cu nenumărate petale.

Constant turnă puțină șampanie în gura lui Marguerite. Apăsă marginea paharului pe buzele tăiate, până când imprimă câteva urme de ruj pe sticlă, apoi îl umplu până la jumătate cu șampanie și-l așeză pe masa de lângă ea. Mai turnă puțin lichid și în al doilea pahar, apoi puse sticla culcată pe podea. Încet, aceasta începu să se golească, o panglică de bule scurgându-se pe covor.

– Camarazii noștri perfizi de la gazete sunt la curent că s-ar putea să le dăm ceva de lucru în seara asta?

– Da, domnule.

Preț de o clipă, masca rece a aghiotantului se topi.

– Doamna... E moartă?

Constant nu răspunse.

Celălalt bărbat se închină. Constant se apropie de bufet și ridică o fotografie înrămată. Marguerite, încadrată de cei doi copii. Citi numele studioului și data. Octombrie 1890. Fiica ei își purta părul lăsat. Încă o copilă.

Însoțitorul lui Constant tuși.

– O să călătorim la Rouen, domnule?

– Rouen?

Își răsuci degetele nervos, recunoscând privirea primejdioasă din ochii stăpânului său.

– Iertați-mă, *Monsieur,* dar n-a spus doamna Vernier că fiul și fiica ei au plecat la Rouen?

– Ah. Da, a arătat mai mult curaj... și mai multă inițiativă... decât m-am așteptat. Dar, Rouen? Mă îndoiesc că asta era destinația lor. Poate chiar nu știa.

Îi întinse bărbatului fotografia.

– Du-te pe stradă și întreabă de fată. Cineva va vorbi. Întotdeauna cineva vorbește. Oamenii își vor aminti de ea.

Zâmbi rece.

– Ea ne va duce la Vernier și la târfa lui.

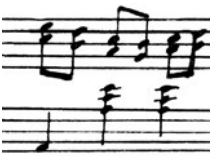

CAPITOLUL 27

Domaine de la Cade

Léonie țipă. Se ridică în capul oaselor cu inima bătându-i nebunește. Lumânarea se stinsese peste noapte și camera era învăluită în întuneric.

Pentru o clipă, crezu că se află în salonul din rue de Berlin. Apoi se uită în jos și zări pe perna de lângă ea monografia lui *Monsieur* Baillard și se dumiri.

„Un simplu coșmar."

Un coșmar cu demoni și spirite, cu fantome și creaturi cu gheare, dar și ruine antice unde păianjenii își țeseau pânza. Ochii seci ai stafiilor.

Léonie se sprijini de tăblia de lemn, așteptând ca pulsul să-i revină la normal. Imaginile unui sepulcru de piatră sub un cer plumburiu, ghirlande veștejite aruncate peste un blazon tocit. Un blazon de familie, dezonorat și terfelit.

„Ce vise urâte."

Așteptă ca inima să-și domolească ritmul, dar bubuitul din cap răsuna tot mai puternic.

– *Madomaisèla* Léonie? *Madama* m-a trimis să vă întreb dacă aveți nevoie de ceva.

Ușurată, Léonie recunoscu vocea Marietei.

– *Madomaisèla?*

Léonie își veni în fire și răspunse:

– *Viens.*

Se auzi un zornăit la ușă, apoi:

– Iertați-mă, *Madomaisèla*, dar e închis.

Léonie nu-și aminti să fi răsucit cheia. Își strecură iute picioarele în niște *savates* de mătase și fugi să deschidă ușa.

Marieta făcu o reverență scurtă.

– *Madama* Lascombe și *Sénher* Vernier m-au trimis să vă întreb dacă doriți să vă alăturați lor.

– Cât e ceasul?

– Aproape nouă și jumătate.

„Atât de târziu."

Léonie se frecă la ochi, încercând să alunge ultimele amintiri ale coșmarului.

– Sigur că da. Mă descurc și singură. Fii bună, te rog, și spune-le că voi coborî și eu imediat.

Își luă combinezonul și îmbrăcă o rochie simplă de seară, nimic special. Își aranjă părul cu piepteni și ace, se stropi cu câteva picături de apă de colonie în spatele urechilor și la încheieturi, după care coborî în salon.

Când intră, Anatole și Isolde se ridicară atunci. Isolde îmbrăcase o rochie albastru-turcoaz cu guler înalt și mâneci până la cot, ornamentate cu mărgeluțe franțuzești din sticlă. Arăta ca scoasă din cutie.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, se scuză Léonie, sărutându-și mătușa și apoi fratele.

– Eram pe punctul de a ne pierde orice speranță, spuse Anatole. Ce vrei să bei? Noi ne delectăm cu niște șampanie – oh, iertare, Isolde, nu șampanie. Vrei la fel ca noi? Sau preferi altceva?

Léonie se încruntă.

– De ce nu șampanie?

Isolde zâmbi.

– Te necăjește. Este un *blanquette de Limoux*, nu șampanie, doar un vin de prin părțile locului foarte asemănător cu șampania. E mai dulce și mai ușor, taie setea mai bine. Trebuie să mărturisesc că am făcut o adevărată pasiune pentru el.

– Mulțumesc, spuse Léonie, acceptând un pahar. Am început să citesc cărțulia domnului Baillard. Și brusc m-am trezit că Marieta bătea la ușă și că trecuse de ora nouă.

Anatole izbucni în râs.

– E așa de plictisitor încât te-a adormit?

Léonie scutură că nu.

– Dimpotrivă. E fascinant. Se pare că Domaine de la Cade – sau mai degrabă locul pe care a fost construită casa și împrejurimile – s-a regăsit mult timp în inima superstițiilor și a legendelor locale. Fantome, duhuri rele, spirite care umblă noaptea. Cel mai adesea apar poveștile despre creaturi sălbatice negre și feroce, jumătate diavoli, jumătate animale, care bântuie drumurile de țară atunci când e vreme urâtă și omoară copii și vite.

Anatole și Isolde schimbară pe furiș o privire.

– Potrivit lui *Monsieur* Baillard, continuă Léonie, așa se explică de ce anumite locuri de pe aici poartă nume care sugerează un trecut supranatural. El amintește de o poveste cu un lac din muntele Tabe, *étang du Diable,*[1] despre care se spune că ar fi legat direct de iad. Dacă aruncă cineva o piatră în el, nori de gaz sulfuroși se ridică din apă, provocând furtuni teribile. Și mai e o poveste care coboară în timp până în vara secetoasă a lui 1840. Disperat că nu plouă, un morar din satul Montségur s-a urcat pe muntele Tabe și a aruncat o pisică vie în lac. Animalul s-a zbătut și s-a zvârcolit ca un demon și l-a deranjat așa de tare pe Diavol, încât după aceea ploaia a căzut peste munți timp de două luni în cap.

Anatole se lăsă pe spate, întinzându-și mâna de-a lungul spătarului canapelei. În șemineu, lemnele pocneau și focul scuipa flăcări înalte.

– Ce prostii fără sens! rosti el afectat. Aproape regret că ți-am dat să citești o asemenea carte.

Léonie se strâmbă.

– Îți bați tu joc, dar să știi că există întotdeauna un sâmbure de adevăr în toate poveștile astea.

– Bine ai grăit, Léonie! o aprobă Isolde. Răposatul meu soț se interesa îndeosebi de legendele cu privire la Domaine de la Cade. Pasiunea sa era perioada vizigotă, iar el și *Monsieur* Baillard discutau adesea până la miezul nopții despre subiecte asemănătoare. Uneori venea și abatele din satul care se învecinează cu noi, Rennes-les-Château.

---

[1] Iazul Diavolului (în limba franceză, în orig.)

În mintea lui Léonie apăru brusc imaginea celor trei bărbați, aplecați deasupra cărților, și se întrebă dacă Isolde nu se simțise cumva jignită pentru că e lăsată pe dinafară.

– *Abbé* Saunière, încuviință Anatole. Gabignaud a pomenit de el în călătoria noastră de la Couiza din după-amiaza asta.

– Cu toate acestea, continuă Isolde, trebuie să admit că Jules s-a purtat mereu prudent în compania lui *Monsieur* Baillarde.

– Prudent? Cum așa?

Isolde flutură din mâna ei mică și subțire.

– Oh, poate că *prudent* nu e tocmai cuvântul potrivit. Aproape reverențios. Nu sunt convinsă că mă exprim cum se cuvine. Avea un mare respect pentru vârsta și cunoștințele lui *Monsieur* Baillard, dar pe undeva se temea de el.

Anatole umplu din nou paharele, apoi sună clopoțelul pentru o altă sticlă.

– Și spui că Baillard e de prin partea locului?

Isolde încuviință.

– Are niște camere închiriate în Rennes-les-Bains, cu toate că reședința lui principală se găsește în altă parte. Undeva în Sabarthès, cred. Este un bărbat extraordinar, dar foarte retras. Nu prea vorbește despre experiențele sale trecute, iar domeniile lui de interes par nenumărate. Pe lângă folclorul și obiceiurile locale, este expert și în erezia albigenză.

Chicoti ușor.

– Într-adevăr, Jules a remarcat la un moment dat că ai putea crede că domnul Baillard a fost martorul multor bătălii medievale, așa de vii erau descrierile sale.

Zâmbiră tustrei.

– Nu e cea mai bună perioadă a anului, dar poate ți-ar plăcea să vizitezi ruinele castelului? îi spuse Isolde lui Léonie. Desigur, dacă vremea ne va permite.

– Mi-ar plăcea nespus.

– Și te voi așeza la masă lângă *Monsieur* Baillard la cina de sâmbătă, ca să-l poți descoase cât vrei despre diavoli, superstiții și miturile din munți.

Léonie încuviință, amintindu-și poveștile lui Baillard. Anatole tăcu. O atmosferă diferită pătrunsese în încăpere, strecurându-se în

conversația lor, fără să bage cineva de seamă. Pentru o vreme, singurele sunete care se mai auzeau erau ticăitul limbilor aurii ale pendulei și trosnetul lemnelor din șemineu.

Léonie își simți privirea atrasă de fereastră. Storurile erau coborâte, dar știa că dincolo de ele domnea întunericul. Fereastra părea o prezență vie, vibrantă. Vântul șuiera pe la colțurile casei, iar fata avea senzația că noaptea însăși murmură, invocând spiritele antice ale pădurii.

Își privi mătușa, atât de frumoasă în lumina blândă, atât de calmă.

„Oare și ea a simțit?"

Expresia lui Isolde era senină, trăsăturile neclintite. Léonie nu-și putea închipui la ce se gândește mătușa sa. Ochii ei nu scăpărau de durere pentru moartea soțului. Și nici nu arătau neliniște sau nervozitate pentru ceea ce s-ar fi putut ascunde dincolo de zidurile casei.

Léonie privi spre *blanquette*-ul din pahar, apoi îl bău până la ultima picătură.

Ceasul bătu de și jumătate.

Isolde își anunță intenția de a scrie invitațiile pentru dineul de sâmbătă și se retrase în camera de lucru. Anatole luă sticla verde și turtită de Benedictine de pe tavă și declară că mai rămâne o vreme să fumeze un trabuc.

Léonie își sărută fratele de noapte bună și părăsi salonul. Traversă holul, puțin nesigură pe picioare, încă marcată de amintirile zilei. Lucruri care îi provocaseră plăcere și lucruri care o intrigaseră. Câtă istețime din partea mătușii Isolde să ghicească imediat că bomboanele preferate ale lui Anatole sunt Perlele de Pirinei. Cât de bine se simțiseră unul în compania celuilalt cea mai mare parte a timpului. Se gândi la aventurile care o așteptau, la felul cum va explora casa și, dacă vremea îi va permite, împrejurimile.

Pusese deja mâna pe balustradă când observă capacul pianinei ușor întredeschis. Clapele albe și negre străluceau în flacăra lumânărilor, de parcă ar fi fost de curând lustruite. Mahonul negru din jurul lor părea să scânteieze.

Léonie nu era o pianistă cu har, dar nu putea rezista tentației unei claviaturi neatinse. Cântă mai întâi o gamă, apoi un arpegiu și câteva acorduri. Pianul avea o tonalitate dulce, moale și precisă, de parcă

cineva l-ar fi acordat și l-ar fi îngrijit cu atenție. Își lăsă degetele să zboare la voia întâmplării, interpretând o arie veche și tristă alcătuită din note în cheie minoră – A, E, C și D[1]. O singură linie melodică ce răsună scurt în tăcerea holului, după care se risipi. Melancolică, nostalgică, plăcută urechii.

Léonie își trecu degetele în final și peste octave, apoi se ridică și o porni iar pe scări în sus.

Orele se scurseră încet. Adormi. Casa se adânci într-o tihnă binemeritată, încăpere după încăpere. Lumânările se stinseră una câte una. Dincolo de zidurile cenușii, pământul, pajiștile, lacul, pădurea de fagi încremeniră sub lumina argintie a lunii. Nimic nu se mai clintea.

Și totuși...

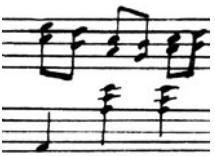

[1] În notația internațională, cele 7 note muzicale sunt desemnate prin intermediul primelor 7 litere din alfabet: A-la, C-do, D-re, E-mi etc. (n.tr.)

PARTEA A IV-A

Rennes-les-Bains
Octombrie, 2007

CAPITOLUL 28

Rennes-les-Bains
Luni, 29 octombrie 2007

Avionul lui Meredith ateriză pe aeroportul Toulouse Blagnac cu zece minute înainte de ora stabilită. Până la patru și jumătate deja își ridicase mașina închiriată și încerca să găsească drumul de ieșire din parcare. În blugi și pantofi sport, cu geanta pe umăr, arăta ca o studentă.

Traficul de seară de pe șoseaua de centură era o nebunie, un soi de *Grand Theft Auto*,[1] dar fără arme. Meredith ținea strâns volanul, derutată de mașinile care veneau din toate direcțiile. Puse în funcțiune aerul condiționat și-și ațintи privirea spre parbriz.

Imediat ce ieși pe autostradă, lucrurile se calmară. Începu să se simtă suficient de confortabil ca să dea drumul la radio. Găsi un post de muzică clasică gata setat și răsuci la maximum butonul volumului. Obișnuiții Bach, Mozart, Puccini și chiar puțin Debussy.

Drumul se dovedi relativ drept. Se încadră pe banda potrivită pentru Carcassonne, ieșind de pe autostradă după treizeci de minute, via Mirepoix și Limoux. La Couiza, făcu stânga spre Arques, apoi, după zece minute de serpentine, coti la dreapta. Pe la șase, copleșită de speranțe și entuziasm, intră în orașul la care se gândea de atâta vreme.

Primele impresii despre Rennes-les-Bains se dovediră încurajatoare. Era mult mai mic decât se așteptase și strada principală – deși „principal“ constituia o exagerare – atât de îngustă, încât două mașini abia

[1] Prescurtat și GTA, serie a unui joc video de acțiune (n.tr.)

treceau una pe lângă alta, avea un farmec aparte. Nici măcar lipsa totală a trecătorilor nu o deranjă.

Trecu pe lângă o clădire urâtă de piatră, apoi pe lângă grădinile drăguțe separate de drum printr-un indicator metalic agățat deasupra intrării, JARDIN DE PAUL COURRENT și o plăcuță prinsă de zid pe care scria LE PONT DE FER. Brusc, călcă pedala de frână până la podea. Mașina se opri cu o smucitură, la doar câțiva centimetri în spatele unui Peugeot albastru.

Era ultima dintr-un șir scurt de mașini. Meredith opri radioul, apăsă butonul care deschidea geamul și se aplecă afară pentru a vedea mai bine ce se petrece. În față, un grup mic de muncitori stăteau lângă un indicator galben: *Route Barrée.*

Șoferul Peugeotului coborî și se apropie de muncitori, strigând. Meredith așteptă, dar când văzu că alți doi șoferi se dădură jos la rândul lor, făcu și ea la fel, tocmai când proprietarul mașinii albastre se întorcea. Un bărbat în jur de șaizeci de ani, cu tâmplele grizonate, ușor supraponderal, dar care încă se ținea bine. Atrăgător, cu ținută și atitudine de om care știe ce vrea. Ceea ce-i stârni interesul lui Meredith fu îmbrăcămintea lui. Foarte formală, cu sacou, pantaloni și cravată neagră, pantofi lustruiți.

Aruncă o privire spre plăcuța de înmatriculare. Se termina în II. Un localnic.

– *Qu'est-ce qui se passe?* întrebă ea, când bărbatul ajunse la mașină.

– A căzut un copac, replică el abrupt, fără să-i acorde nici un fel de atenție.

Meredith se enervă fiindcă îi răspunsese în engleză. Accentul ei nu era atât de rău.

– Păi, și au spus cât o să dureze? se răsti ea.

– Cel puțin o jumătate de oră, spuse bărbatul, după care urcă în mașină. Dar asta poate să însemne și trei ore aici în Midi. Poate să țină chiar și până mâine.

Se vedea de la o poștă că e nerăbdător să plece. Meredith făcu un pas înainte și puse mâna pe portieră.

– Se poate ocoli pe undeva?

De data asta, cel puțin bărbatul se uită la ea. Ochi albaștri ca oțelul, foarte direcți.

– Vă întoarceți în Couiza și treceți dealurile via Rennes-les-Château. O să vă ia cam patruzeci de minute la ora asta. În locul dumneavoastră, eu aș aștepta. Vă puteți rătăci pe întuneric.

Se uită la mâna ei, apoi își ridică privirea.

– Dacă sunteți amabilă, aș vrea să plec.

Meredith se înroși.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, spuse ea, dându-se un pas înapoi.

Îl urmări cum dă cu spatele, urcând mașina pe trotuar, după care coborî și porni cu pași mari și hotărâți spre strada principală.

– Un tip cu care nu te pui, murmură în sinea ei, nefiind prea sigură de ce a enervat-o așa de tare.

Alți câțiva șoferi își întoarseră mașinile din trei mișcări chinuite și porniră în direcția de unde veniseră. Meredith ezită. Oricât de necioplit se purtase bărbatul, realiză că sfatul lui era probabil unul bun. N-avea sens să se piardă printre dealuri.

Se hotărî să exploreze orașul pe jos. Băgă în marșarier și parcă mașina lângă Peugeotul albastru. Meredith nu știa dacă Rennes-les-Bains era orașul de unde se trăgeau strămoșii ei sau dacă, dintr-o simplă întâmplare, fotografia soldatului din 1914 fusese făcută aici și nu în altă parte. Deocamdată nu avea altă pistă. Poate va reuși s-o cerceteze chiar din seara asta.

Se aplecă spre bancheta din spate să-și ia geanta – nu suporta ideea să i se fure laptopul –, după care verifică portbagajul unde se găsea valiza cu lucrurile pentru noapte. După ce se asigură că mașina e închisă, urcă iute cele două trepte până la intrarea de la Station Thermale et Climatique.

Pe ușă, atârna o foaie tipărită ce anunța că e închis pe perioada iernii: 1 octombrie – 30 aprilie 2008. Meredith se uită fix la notificare. Bănuise că e deschis tot timpul anului. Nici prin cap nu-i trecuse să sune înainte.

Cu mâinile în buzunare, zăbovi o vreme afară. Ferestrele erau întunecate și clădirea aparent pustie. Cu toate că în sinea ei recunoscuse că cercetările menite să ia urma lui Lilly Debussy reprezentau în fond o scuză ca să ajungă aici, își pusese speranțele în această clinică. Vechi înregistrări și fotografii care datau de la sfârșitul secolului trecut când Rennes-les-Bains era una dintre cele mai la modă stațiuni din regiune.

Acum, privind obloanele trase ale stațiunii termale – chiar dacă înăuntru se găseau dovezi care să arate că Lilly venise aici în convalescență în vara lui 1900 sau care să-i sugereze unele lucruri despre tânărul în uniformă militară – realiză că nu mai avea cum să descopere ceva concret.

Îi mai rămânea soluția să convingă primăria – pe cineva de acolo – să o lase înăuntru, dar nu-și făcea prea multe speranțe. Dezamăgită că dăduse dovadă de neglijență, Meredith se întoarse și ieși din nou în stradă.

O alee pentru pietoni se deschidea chiar în dreapta clinicii, Allée des Bains de la Reine. Merse de-a lungul ei până la marginea râului, strângându-și geaca împotriva vântului aspru care o întâmpinase, și trecu pe lângă o piscină imensă fără apă. Un aer de părăsire plutea deasupra terasei goale. Bucățile ciobite de faianță albastră, puntea rozalie care se cojea, șezlongurile albe de plastic sparte. Cu greu îți venea să crezi că piscina fusese folosită vreodată.

Își văzu de drum. Malul râului părea la fel de abandonat, golit de viață. La fel ca la petrecerile în aer liber din timpul liceului, când dimineața, după ce noaptea de distracție trecuse, nu se mai vedeau decât câmpurile noroioase și acoperite de urme de cauciuc. Poteca era străjuită de bănci metalice, cocârjate și triste; venea mai apoi și un chioșc ruginit, șubred, din metal, în formă de coroană, cu o bancă de lemn în interiorul lui. Ziceai că n-a mai trecut nimeni pe acolo de ani de zile. Meredith își ridică privirea și văzu două cârlige, de care probabil, pe vremuri, se agăța marchiza ca să protejeze de soare.

Din obișnuință, scotoci în geantă și scoase aparatul de fotografiat. Îi ajustă setările în funcție de lumina slabă și făcu două fotografii, fără să fie convinsă că o să iasă. Încercă să și-o imagineze pe Lilly stând pe una dintre băncile acelea, în bluză albă și fustă neagră, cu fața adăpostită sub borul larg al unei pălării, visând la Debussy și la Paris. Încercă să-l vizualizeze și pe soldatul ei sepia, plimbându-se pe malul râului, poate la braț cu o fată, dar nu reuși. Locul nu i se potrivea. Senzația de abandon, de părăsire era prea puternică. Lumea avansase între timp.

Simțindu-se cumva tristă, nostalgică după un trecut imaginar pe care nu-l cunoscuse niciodată, Meredith se plimba agale pe malul

râului. Urmă cursul șerpuit al apei până ajunse în dreptul unui pod de piatră. Ezită înainte de a păși pe el. Malul opus părea și mai sălbatic, și mai puțin vizitat. Ce prostie să hoinărești de una singură printr-un oraș străin, mai ales cu un laptop și un aparat de fotografiat la tine!

„Și se înserează deja!"

Totuși, pe Meredith o sâcâia ceva. Nevoia de explorare, de aventură. Voia să intre pe sub pielea orașului. Să descopere realitatea lui, care rezistase aici de sute de ani, nu doar strada principală cu mașinile și cafenelele ei moderne. Iar dacă se dovedea până la urmă că avea unele legături personale cu orașul, nu dorea să-și spună după aceea că și-a irosit timpul ei prețios aici. Aranjându-și geanta ca pe o tolbă de vânătoare, făcu primul pas.

Pe partea opusă a râului, atmosfera se schimbase complet. Imediat, Meredith sesiză prezența unui peisaj atemporal, mai puțin influențat de oameni și modă. Povârnișul unui deal retezat și abrupt părea să țâșnească în fața ei chiar din pământ. Nuanțele multicolore de verde, maroniu și arămiu ale tufișurilor și copacilor se împleteau armonios cu tonurile închise ale amurgului. Priveliștea ar fi trebuit să te impresioneze, dar în aer stăruia o senzație nefirească. Bidimensională, îi veni în gând lui Meredith s-o caracterizeze, de parcă natura reală a locului se ascundea în spatele unui exterior pictat.

În seara ciudată de octombrie, tânăra își croi drum cu grijă printre măceșii crescuți în exces, peste iarba culcată la pământ și gunoaiele aduse de vânt. O mașină trecu peste podul de deasupra, farurile ei aruncând scurt câteva raze de lumină pe zidul cenușiu al stâncii unde munții parcă se prăvăliseră peste oraș.

Zgomotul motorului se stinse și liniștea se așternu din nou.

Meredith merse pe cărare până când aceasta se înfundă. Ajunsese la gura unui tunel întunecat care ducea chiar în inima muntelui, pe sub șosea.

„O fi vreun canal de scurgere în caz de furtună?"

Sprijinindu-se cu mâna de peretele rece, Meredith se aplecă și scrută bezna dinăuntru, simțind cum aerul umed prins sub arcul de piatră îi mângâie pielea. Apa curgea mai repede aici, canalizată spre culoarul îngust. Valurile mici și dantelate se izbeau de zidurile din cărămidă, pe măsură ce râul sărea peste bolovanii ascuțiți.

Zări o bordură îngustă, dar suficient de mare ca să poată sta pe ea.

„Nu-i o idee prea înțeleaptă să intru aici."

Și totuși, se aplecă și mai tare, se prinse cu mâna dreaptă de scobiturile din peretele rece și jilav, pentru a-și menține echilibrul, și păși în întuneric. Imediat, o izbi mirosul de aer umed, mușchi și licheni. Bordura era alunecoasă, dar înaintă puțin câte puțin până când lumina de ametist a crepusculului se transformă într-o sclipire și malului râului dispăru din raza ei vizuală.

Plecându-și fruntea ca să nu se lovească de peretele curbat al tunelului, Meredith se opri și privi în jos spre apă. Peștii mici și negri țâșneau din toate direcțiile, iar franjurii molatici ai plantelor verzi se unduiau sub forța curentului; crestele dantelate ale valurilor se repezeau năuce spre marginile stâncoase și bolovănoase ale muntelui.

Legănată de susurul ritmic și de mișcarea apei, Meredith se lăsă pe vine. Privirea i se încețoșă. Pacea domnea sub pod, ca într-un loc ascuns, tainic. Aici, putea invoca mai ușor trecutul. Uitându-se din nou spre suprafața apei, îi veni mai ușor să-și închipuie băieții în pantaloni scurți până la genunchi și desculți, fetițele cu părul cârlionțat prins în coadă cu funde de satin, jucându-se de-a v-ați ascunselea pe sub podul vechi. Își putea chiar imagina ecoul vocilor adulte, care-și strigau odraslele de pe malul celălalt.

„Ce naiba?"

Preț de o secundă, Meredith crezu că deslușește conturul unei figuri care o privea. Își mijì ochii. Își dădu seama că tăcerea se adâncise. Aerul era gol și rece, ca și cum viața ar fi dispărut absorbită de vid. Pulsul i se mări și simțurile i se ascuțiră. Fiecare nerv al corpului i se încordase.

„E doar propria reflexie."

Spunându-și în sinea sa să nu se mai lase impresionată de orice, privi din nou în oglinda tremurândă a apei.

De data asta, nu mai încăpea nici o îndoială. Un chip se îndrepta spre suprafață. Nici pomeneală de reflexie, cu toate că Meredith avu senzația nu că-și recunoaște propriile trăsături ascunse în imagine, ci o fată al cărei păr se unduia și se legăna în bătaia curentului, ca o Ofelie modernă. Și-atunci, ochii de sub apă părură să se deschidă încet și s-o

privească direct, fără ocolișuri. Ochi ca sticla verde, în care se amestecau toate nuanțele schimbătoare ale undelor.

Meredith țipă. Șocată, sări în spate, aproape pierzându-și echilibrul, întinzându-și mâinile disperată ca să apuce suprafața tare a peretelui. Se forță să se uite din nou.

Nimic.

Nu se întâmplase nimic. Nu apăruse nici o reflexie, nici un chip fantomatic, doar contururile deformate ale stâncilor și lemnelor plutitoare împinse de curentul puternic. Doar apa care alerga peste bolovani, făcând plantele să danseze, să se legene și să se răsucească.

Meredith își dorea nebunește acum să scape din tunel. Alunecând, poticnindu-se, se străduí să meargă de-a lungul bordurii până când reuși să iasă afară. Picioarele îi tremurau. Își dădu jos geanta de pe umăr, se trânti pe un petic de iarbă și-și strânse genunchii la piept. Deasupra ei, alte două fascicule de lumină anunțau o mașină care părăsea orașul.

„Începe oare?"

Cea mai mare temere a lui Meredith era ca boala care o afectase pe mama ei naturală să nu o doboare și pe ea într-o bună zi. Fantome, voci, lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea vedea sau auzi.

Inspiră adânc de mai multe ori.

„Eu nu sunt ca ea."

Meredith își mai acordă câteva minute, după care se ridică în picioare. Se scutură, îndepărtând urmele de mâzgă și ierburi ce i se lipiseră de tălpile pantofilor sport, săltă geanta grea și porni înapoi pe cărare.

Încă mai tremura, dar cel mai mult o enerva faptul că se speriase în asemenea hal. Folosi vechile tehnici, învățate cu ani în urmă, apelând la amintiri frumoase, care să le alunge pe cele rele. În locul strigătelor de durere ale lui Jeanette, auzi vocea lui Mary. Chestii materne obișnuite. Toate dățile acelea când venise acasă murdară de noroi și cu pantalonii rupți în genunchi, plină de julituri și de mușcături. Dacă Mary ar fi fost aici, s-ar fi îngrijorat pentru că Meredith a hoinărit de una singură și și-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala, ca de obicei.

„Aceeași placă dintotdeauna."

O năpădi dorul de casă. Pentru prima dată de când zburase spre Europa cu două săptămâni în urmă, Meredith își dori sincer să se cuibărească în siguranță pe fotoliul ei preferat, cu o carte în mână, învelită în păturica aceea veche pe care Mary i-o împletise atunci când lipsise de la școală un trimestru întreg în clasa a cincea. Să fie acasă la ea, în loc să rătăcească aiurea, alergând după cai verzi pe pereți, într-un colț uitat al Franței.

Înfrigurată și posomorâtă, Meredith verifică încet cât era ceasul. N-avea semnal la mobil, dar putea să vadă ora. Nu trecuseră decât cincisprezece minute de când plecase de la mașină. Umerii i se lăsară. Puțin probabil ca strada să se fi eliberat.

În loc să se ducă din nou pe Allée des Bains de la Reine, rămase pe drumul ce se întindea prin spatele caselor situate la nivelul râului. De aici, se vedea partea inferioară de beton a piscinei, suspendată pe niște stâlpi înalți deasupra cărării. Conturul clădirilor originale devenise mai clar din acest unghi. În umbra lor, zări ochii strălucitori ai unei pisici, care se strecura printre coloanele de susținere. Gunoi, cocoloașe de hârtie, cutii goale de suc aduse de vânt se agățaseră printre cărămizi și sârme.

Râul cotea la dreapta. În depărtare, Meredith observă o arcadă în zidul care ducea în jos spre albia râului, chiar lângă poteca de la marginea apei. Stâlpii electrici se aprinseseră acum și zări o femeie în vârstă într-un costum de baie înflorat și cască pentru păr, stând cu fața în sus, în mijlocul unui inel de piatră. Își împăturise frumos prosopul și-l așezase pe alee. Meredith se înfioră, dar abia apoi băgă de seamă aburii care se ridicau la suprafață. Lângă femeie, un bătrân cu pielea bronzată și ridată se ștergea.

Meredith le admiră vitejia, deși nu așa ar fi ales ea să-și petreacă o seară rece de octombrie. Încercă să-și închipuie zilele glorioase ale sfârșitului de secol, când Rennes-les-Bains era o stațiune căutată. Vanele pentru îmbăiat sprijinite pe roți, doamne și domni în costume de baie demodate pășind în apele termale fierbinți, servitorii și asistentele așteptând în spatele lor pe mal.

Nu reuși. La fel ca un teatru în care se lasă cortina și directorul stinge luminile, Rennes-les-Bains părea prea pustiu pentru astfel de elanuri imaginare.

O scară îngustă fără balustradă urca spre o pasarelă din fier vopsită în albastru care unea malul stâng cu cel drept. Își aminti indicatorul de mai devreme: LE PONT DE FER. Era exact locul în care-și lăsase mașina închiriată.

Meredith puse piciorul pe prima treaptă. Înapoi la civilizație.

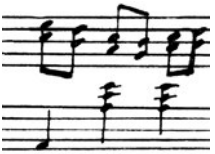

CAPITOLUL 29

După cum bănuise Meredith, drumul era în continuare blocat. Mașina închiriată se găsea în locul unde o lăsase, în spatele Peugeotului albastru. Alte două mașini se înșiraseră alături pe trotuar.

Trecu pe lângă Jardin Paul Courrent, străbătu strada principală, după care coti pe un drum abrupt ce părea să ducă chiar în inima muntelui. Descoperi o parcare, surprinzător de plină pentru senzația de pustietate pe care ți-o inspira orașul. Citi pe panoul de informații destinat turiștilor, de fapt un indicator rustic din lemn, traseele pentru a ajunge la obiectivele de interes pentru vizitatori: L'Homme Mort, La Cabanasse, La Source de la Madeleine și un traseu pe drum de țară către un sat din apropiere, Rennes-le-Château.

Nu ploua, dar aerul devenise jilav. Totul părea sufocat și încetinit. Meredith continuă să meargă, scrutând aleile care-ți dădeau impresia că nu duc niciunde, privind pe furiș spre ferestrele luminate ale caselor, după care se întoarse spre strada principală. În fața ei se ridica primăria, cu tricolorul alb, albastru și roșu fluturând în văzduhul rece al serii. Coti spre stânga și nimeri în Place des Deux Rennes.

Se opri câteva secunde pentru a se obișnui cu atmosfera. În dreapta, o pizzerie fermecătoare, cu mese de lemn scoase afară. Doar două dintre ele erau ocupate de niște englezi. Bărbații discutau despre Steve Reich[1] și fotbal, în vreme ce femeile – una cu păr negru tuns șic, cea de-a doua, blondă, tunsă drept până la umeri, iar a treia, o roșcată creață – împărțeau o sticlă de vin, vorbind despre ultimul roman al lui Ian Rankin. La cealaltă masă, mai mulți studenți mâncau pizza și beau

[1] Unul dintre cei mai mari compozitori ai muzicii moderne (n.tr.)

bere. Unul dintre băieți purta o geacă de piele albastră încheiată în capse. Un altul îi vorbea despre Cuba unui prieten cu părul negru, care avea la picioarele sale o sticlă de Pinot Grigio nedesfăcută, și unui băiat mai mic, care citea. Ultimul membru al grupului, o fată drăguță cu șuvițe de păr vopsite în roz, forma un pătrat cu degetele, parcă pentru a imita cadrul unui aparat de fotografiat.

Meredith zâmbi când trecu prin dreptul lor, amintindu-și de propria studenție. Fata văzu și îi răspunse tot cu un zâmbet.

În capătul îndepărtat al pieței, Meredith observă o *cloche-mur* cu un singur clopot deasupra acoperișului și realiză că găsise biserica.

Porni pe o cale de acces pavată ce ducea spre l'Église de Saint-Celeste et Saint-Nazaire. O singură lampă suspendată ardea pe veranda modestă, deschisă spre nord și sud. Mai erau și două mese, goale și cam strâmbe.

Anunțul de pe tabla parohială de lângă ușă spunea că biserica e deschisă în fiecare zi de la ora zece până la amurg, cu excepția sărbătorilor, a nunților și a înmormântărilor. Dar când apăsă pe clanță, ușa se dovedi încuiată, chiar dacă înăuntru se zăreau lumini.

Își privi ceasul. Șase și jumătate. Poate că venise prea târziu.

Meredith se răsuci pe călcâie. Pe peretele de vizavi se găsea un panou cu nume, o listă memorială a bărbaților din Rennes-les-Bains care-și pierduseră viața în Primul Război Mondial.

A Ses Glorieux Morts.

„Oare moartea este vreodată glorioasă?" se întrebă Meredith, gândindu-se la soldatul ei sepia. Și la mama ei care se scufundase în lacul Michigan cu buzunarele pline de pietre. Meritase tot sacrificiul?

Făcu un pas înainte și citi de sus în jos, de la stânga la dreapta, lista alfabetică a numelor, știind că e inutil să se aștepte ca Martin să fie aici. Ce nebunie! Din puținele informații aflate de la Mary, Meredith știa că Martin fusese numele de fată al mamei lui Louisa și nu al tatălui. De fapt, pe certificatul său de naștere scria TATA NECUNOSCUT. Dar Meredith știai totuși că strămoșii ei emigraseră din Franța în America în anii de după Primul Război Mondial și, din cercetările efectuate, era sigură că soldatul din fotografie era tatăl lui Louisa.

Nu avea nevoie decât de un nume.

Ceva îi atrase privirea. BOUSQUET se afla și el pe listă. Același nume ca al cărților de tarot din geanta lăsată în portbagaj. Poate

aceeași familie? Încă un aspect de verificat. Continuă să citească. La capătul plăcii, un nume neobișnuit: SAINT-LOUP.

Lângă panou se mai găsea și o piatră funerară în memoria lui Henri Boudet, abatele parohiei dintre anii 1872–1915, și o cruce neagră din metal. Meredith cugetă câteva momente. Dacă soldatul ei misterios venea de aici, probabil că Henri Boudet îl cunoscuse. La urma urmei, era un oraș mic și datele se potriveau.

Copie totul pe o foaie de hârtie: prima regulă a cercetării – precum și a doua și a treia – spunea că trebuie să notezi totul. Niciodată nu știai când vreuna dintre informații avea să capete relevanță mai târziu.

Sub cruce, fuseseră inscripționate faimoasele cuvinte ale împăratului Constantin: *In hoc signo vinces.* Meredith întâlnise fraza de nenumărate ori înainte, cu toate că de data asta îi stârni un val diferit de gânduri. „Sub semnul acesta voi învinge", murmură ea, încercând să-și dea seama ce anume o deranjează, dar fără rezultat.

Se plimbă pe verandă, trecu de intrarea în biserică și coborî în cimitir. Chiar în față se găsea un alt monument comemorativ, conținând aceleași nume, plus încă unul sau două noi, și discrepanțe în ortografiere, de parcă marcarea sacrificiului lor o singură dată nu ar fi fost suficientă.

„Generații de bărbați, părinți, frați, fii, toate acele vieți irosite."

Meredith se plimbă agale prin lumina sumbră a amurgului pe aleea cu pietriș ce se întindea pe latura bisericii. Cavourile, mormintele, îngerii de piatră și crucile o vegheau în drumul ei. Din când în când se opri să citească inscripțiile. Anumite nume se repetau, generație după generație, familii de prin partea locului, amintirea lor rămânând veșnic întipărită în granit și marmură – Fromilhauge, Saunière, Denarnaud și Gabignaud.

În capătul îndepărtat al cimitirului, cu vedere spre defileul ce străjuia râul, Meredith descoperi un mausoleu cu ornamente bogate, unde cuvintele FAMILLE LASCOMBE–BOUSQUET fuseseră sculptate deasupra grilajului metalic.

Se lăsă pe vine și, cu ajutorul ultimelor raze de lumină, citi căsătoriile și nașterile care uniseră familiile Lascombe și Bousquet, atât în viață, cât și în moarte. Guy Lascombe și soția lui muriseră în octombrie 1864. Ultimul din neamul Lascombe fusese Jules, care decedase în

ianuarie 1891. Ultimul membru al ramurii Bousquet, Madeleine Bousquet, trecuse în lumea celor drepți în 1955.

Meredith se îndreptă de spate, conștientă că i se ridicase părul de pe ceafă. Nu numai din cauza pachetului de tarot pe care i-l dăruise Laura și a coincidenței de nume cu Bousquet. Mai era ceva. Ceva în legătură cu data, ceva ce mai văzuse, dar căruia nu-i acordase atenție la vremea cuvenită.

Atunci realiză despre ce e vorba. Continua să se lovească de anul 1891 mai des decât ar fi trebuit. Își notase data respectivă mai ales datorită semnificației ei personale. Era data tipărită pe partitura muzicală. Vedea titlul și cifrele cu ochii minții cât se poate de clar, ca și cum le-ar fi ținut în mână.

Și totuși... Refăcu în minte traseul din clipa în care păși în curtea bisericii și descoperi ceea ce căuta. Nu numai anul, dar și data se repeta întruna.

Simțind un val de adrenalină, Meredith se repezi înapoi printre morminte, trecând de la unul la altul, verificând inscripțiile și văzu că are dreptate. Memoria nu-i juca feste. Își scoase agenda și începu să mâzgălească, înregistrând aceeași dată a morții pentru oameni diferiți, de trei sau patru ori.

„Cu toții au murit pe 31 octombrie 1891."

În spatele ei, micul clopot din *cloche-mur* începu să bată.

Meredith se răsuci și privi spre luminile din biserică, apoi se uită în sus și zări stelele care acopereau cerul acum. Se auzeau și voci, ca un murmur înăbușit. Ușa bisericii se deschise și vocile prinseră viață, dar pentru scurt timp, pentru că ușa se închise la loc cu o bufnitură.

Se întoarse pe verandă. Mesele pliante de lemn erau acum folosite. Pe una dintre ele se strânseseră flori în celofan, buchete, plante în ghivece cărămizii. Pe cea de-a doua, acoperită cu o cuvertură groasă și roșie din postav, fusese așezată o carte pentru condoleanțe.

Meredith nu se putu abține să nu arunce o privire. Sub data curentă se găseau un nume și datele nașterii și ale morții: SEYMOUR FREDERICK LAWRENCE: 15 SEPTEMBRIE 1938 – 24 SEPTEMBRIE 2007.

Pricepu că înmormântarea era pe punctul de a începe, chiar dacă era așa târziu. Pentru că nu voia să fie prinsă, ieși repede în Place de Deux Rennes. Piața se aglomerase. Calmi, dar guralivi, oameni de

toate vârstele se foiau de colo-colo. Bărbați în pardesie, femei în costume pastelate, copii în costumașe și rochițe de ocazie. O zi de duminică în toată regula, ar fi declarat Mary.

Ascunzându-se în umbra pizzeriei, nedorindu-și să fie luată drept o gură-cască, Meredith se uită pe furiș cum îndoliații dispar în prezbiteriul de lângă biserică pentru câteva minute, pentru ca mai apoi să iasă și să semneze în cartea pentru condoleanțe de pe verandă. Părea că tot orașul participa la eveniment.

– Știți cumva ce se petrece? îl întrebă ea pe ospătar.

– *Funérailles, madame. Un bien-aimé.*

O femeie înaltă, zveltă, cu păr scurt și negru, se sprijinea de perete. Stătea perfect dreaptă, dar ochii îi rătăceau în toate direcțiile. Când își ridică mâna să-și aprindă o țigară, mânecile cămășii îi alunecară și Meredith observă niște cicatrice roșii, adânci, în jurul ambelor încheieturi.

Parcă simțind că este urmărită, femeia își întoarse capul și se uită direct în ochii ei.

– *Un bien-aimé?* întrebă Meredith, ca să iasă din încurcătură.

– Cineva popular. Respectat, replică femeia în engleză.

„Desigur. Evident."

– Mulțumesc, zâmbi Meredith stânjenită. Nu mi-a trecut prin cap.

Femeia se mai holbă câteva secunde, apoi își mută privirea. Clopotul începu să bată și mai insistent, un sunet înalt și strident. Mulțimea se dădu în spate când patru bărbați ieșiră purtând coșciugul. În urma lor, un tânăr îmbrăcat în negru, spre treizeci de ani, cu o claie bogată de păr castaniu. Avea chipul palid, maxilarul rigid, ca și cum depunea eforturi uriașe să se controleze.

Lângă el, venea un alt bărbat, mai în vârstă, îmbrăcat și el în negru. Meredith căscă ochii larg. Era șoferul Peugeotului, la fel de stăpân pe sine.

Se simți vinovată pentru reacția ei de mai devreme.

„Nu-i de mirare că s-a purtat așa."

Meredith urmări drumul scurt al coșciugului de la prezbiteriu spre biserică. Turiștii de la cafeneaua alăturată se ridicară în picioare când cortegiul trecu pe lângă ei. Studenții se opriră din pălăvrăgit și se ridicară la rândul lor, ținându-și mâinile încucișate în față, pe măsură ce grupul de oameni dispărea încet în clădire.

Ușa bisericii se închise cu un pocnet. Clopotul își încetă jelania, lăsând doar ecoul să mai stăruie în aerul serii. Foarte curând, piața își reveni la normal. Hârșâitul scaunelor, clinchet de pahare, șervete fluturate, țigări aprinse.

Meredith văzu o mașină pe strada principală, îndreptându-se spre sud. Apoi, alte câteva. Spre ușurarea ei, blocajul dispăruse. Voia să ajungă la hotel.

Ieși din adăpostul oferit de clădire și aruncă o ultimă privire pentru a-și întipări în minte întreaga priveliște, nu doar simple detalii disparate. Și-atunci încremeni. Fotografia tânărului soldat, strămoșul ei, fusese făcută chiar aici, în locul încadrat de clădirile ce duceau la Pont Vieux, în dreptul unui șir de *plantanes,* și având în spate coasta împădurită ce se întrezărea printre spațiile dintre case.

Meredith vârî mâna în geantă, scoase plicul și ridică poza.

„Se potrivește perfect."

Reclama luminoasă a cafenelei, precum și pensiunea cu mic dejun inclus de pe partea de est a pieței erau noi, însă altfel, perspectiva se dovedi aceeași. Chiar aici, în 1914, un tânăr bărbat zâmbise în fața aparatului înainte să plece la război. Stră-străbunicul ei... ar fi băgat mâna-n foc pentru asta.

Copleșită de un entuziasm proaspăt, Meredith porni spre mașina parcată. În mai puțin de o oră descoperise ceva. Ceva extrem de important.

CAPITOLUL 30

Meredith porni motorul și trecu pe lângă Place de Deux Rennes, privind spre locul unde fusese făcută fotografia, de parcă ar fi putut zări silueta strămoșului ei, mort de mult timp, zâmbindu-i dintre copaci.

La scurtă vreme, depăși periferia orășelului și se încadră pe șoseaua întunecoasă de dincolo de ea. Pomii căpătau forme bizare, ce se schimbau de la o secundă la alta. Ici și colo, din beznă, mai răsărea câte o casă sau un adăpost pentru animale. Încuie portiera cu cotul și auzi mecanismul producând un declic sec, dar plin de siguranță.

Se deplasa cu viteză redusă, urmărind indicațiile de pe harta din broșură. Dădu drumul la radio ca să-i țină de urât. Tăcerea drumului de țară părea absolută. De-o parte și de alta a șoselei creșteau păduri dese. Deasupra, pe cerul imens licăreau doar câteva stele. Nici un semn de viață nu tulbura liniștea mormântală, nici măcar vreo pisică sau vreo vulpe.

Găsi drumul spre Sougraigne marcat în broșură și coti spre stânga. Se frecă la ochi, conștientă de oboseala care pusese stăpânire pe ea. Tufișurile și stâlpii de telegraf îi lăsau impresia că se leagănă, că vibrează. De câteva ori, avu senzația că farurile luminează spatele cuiva care mergea pe marginea șoselei, dar după ce se apropia, constata că nu era vorba decât despre un indicator sau o troiță.

Încercă să-și păstreze trează atenția, dar gândurile i se învălmășeau. După toată nebunia acelei zile – ghicitul în tarot, cursa cu taxiul prin Paris, călătoria lungă până aici, vârtejul de emoții –, energia îi secase. Se simțea sleită de puteri. Nu se mai gândea decât la un duș fierbinte

și-apoi la o cină udată cu un pahar de vin roșu. După aceea, în sfârșit, un somn odihnitor.

„Isuse!“

Meredith apăsă brusc pedala frânei. Chiar în mijlocul șoselei stătea cineva. O femeie într-o pelerină roșie, cu gluga trasă până peste frunte. Meredith strigă, văzându-și panica reflectată în parbriz. Smuci de volan la maximum, știind că nu are cum să evite coliziunea. Ca într-o scenă de film rulată cu încetinitorul, simți cum cauciucurile derapează. Își duse mâinile în față, ferindu-se de impact. Ultimul lucru pe care-l zări fu o pereche de ochi verzi și mari care o priveau fix.

„Nu! Nu se poate!“

Mașina patină. Roțile din spate se răsuciră la nouăzeci de grade, apoi reveniră în poziția inițială. Peugeotul alunecă în afara drumului și se opri la câțiva centimetri de un șanț. Un zgomot violent, ca sunetul îndepărtat al unor tobe, o izbi fără milă. Abia după două, trei secunde realiză că e sângele care-i bubuia în urechi.

Meredith deschise ochii.

Rămase nemișcată, agățându-se disperată de volan, de parcă i-ar fi fost frică să-i dea drumul. Apoi, cuprinsă de o frică imensă ce-i înghețа șira spinării, pricepu că trebuie să coboare din mașină cu orice preț. Poate lovise pe cineva. Poate omorâse pe cineva.

Bâjbâi până reuși să deschidă portiera și ieși din mașină, cu picioarele tremurându-i. Îngrozită de ceea ce ar fi putut să descopere, păși cu grijă înainte, îmbărbătându-se pentru clipa în care avea să dea cu ochii de trupul strivit sub roți.

Nu găsi nimic. Neștiind ce să creadă, căută de jur împrejur, la stânga și la dreapta, în spate, spre direcția de unde venise, mai în față, acolo unde luminile farurilor se pierdeau în beznă.

Nimic. Pădurea era tăcută. Nici un semn de viață.

– Alo? strigă ea. E cineva aici? Ai pățit ceva? Alo?

Nimic, cu excepția ecoului glasului ei.

Uluită, se aplecă să verifice botul mașinii. Nu constată nici o zgârietură. Înconjură vehiculul încă o dată, pipăindu-i tabla, dar nu sesiză nimic în neregulă.

Meredith se urcă din nou la volan. Putea să jure că văzuse pe cineva. Privind-o fix în ochi din întuneric. Nu-și imaginase așa ceva. Nu? Se uită în oglinda retrovizoare, însă apele întunecate ale acesteia îi

reflectară doar obrajii extrem de palizi. Apoi, de undeva din mijlocul umbrelor, apăru chipul disperat al mamei ei naturale.

„Nu înnebunesc."

Se frecă la ochi, mai zăbovi câteva minute, după care porni motorul. Înspăimântată de ceea ce i se întâmplase – de fapt, de ceea ce *nu* se întâmplase –, păstră viteza redusă și ținu geamul deschis ca să-și limpezească gândurile. Ca să se mai trezească puțin.

Meredith răsuflă ușurată când zări indicatorul hotelului. Ieși de pe șoseaua Sougraigne și merse de-a lungul unui drumeag șerpuitor, care urca abrupt pe coasta dealului. După alte câteva minute, ajunse lângă doi stâlpi de piatră și o poartă dublă din fier forjat negru și frumos ornamentat. Pe zid se găsea o plăcuță cenușie: HOTEL DOMAINE DE LA CADE.

Acționate de un senzor de mișcare, porțile se deschiseră încet pentru a-i da voie să intre. Tăcerea, declicul mecanismului, precum și hârșâitul grilajului de pavaj aveau ceva fantomatic în ele și Meredith se cutremură. Pădurea părea să prindă viață, respirând și urmărind-o. Malefică parcă. O să fie bucuroasă când se va adăposti înăuntru.

Cauciucurile scrâșniră ușor când se deplasă lent de-a lungul unei alei lungi străjuite pe ambele laturi de *chataigniers*, castani sălbatici, ca niște santinele la datorie. Peluzele se pierdeau în întuneric. În sfârșit, după o curbă, apăru și hotelul.

Chiar și după toate evenimentele neplăcute din seara aceea, frumusețea neașteptată a locului o lăsă fără răsuflare. Hotelul era o clădire elegantă de trei etaje, cu pereții zugrăviți în alb, acoperiți de iederă verde și roșie ca focul, strălucind în lumina proiectoarelor de parcă frunzele acesteia fuseseră lăcuite. Balustrade la parter și un șir de ferestre rotunde la ultimul etaj, aripa veche a servitorilor, o construcție cu proporții perfecte, uimitoare, având în vedere că parte din *maison de Maître* originală fusese distrusă de incendiu. Totul părea cât se poate de autentic.

Meredith găsi un loc de parcare chiar în fața hotelului și cără bagajele pe treptele curbate din piatră. Se bucura că ajunsese întreagă, cu toate că nu reușea să scape de senzația de greață din capul pieptului, provocată de micul incident de pe șosea. Și de scena de la râu.

„Sunt doar obosită", își spuse în sinea ei.

Se simți mai bine imediat ce păși în holul elegant și spațioas. Pardoseala avea plăci de gresie negre și roșii, iar pereții erau acoperiți cu un tapet crem cu modele florale delicate, galbene și verzi. La stânga intrării principale, în fața ferestrelor glisante înalte, se găseau două canapele moi cu perne umflate, așezate de-o parte și de alta a șemineului de piatră. În interiorul lui, se zărea un aranjament floral imens. Pretutindeni, oglinzile și sticla reflectau lumina candelabrelor, a ramelor aurite și a sfeșnicelor de perete din sticlă.

Chiar în față se ridica scara centrală spiralată, cu balustradele lustruite și sclipind în lumina difuză a candelabrului. În dreapta ei, recepția principală, mai degrabă o masă mare din lemn lăcuit cu picioare curbate, decât clasica tejghea. Pe pereți se înșiruiau fotografii alb-negru și sepia. Bărbați în uniformă militară, din timpul lui Napoleon, și nu de pe vremea Primului Război Mondial, doamne în fuste largi și bluze cu mâneci bufante, portrete de familie, scene din trecutul orașului Rennes-les-Bains. Meredith zâmbi. Avea o mulțime de lucruri de verificat în următoarele zile.

Se apropie de recepție.

– *Bienvenue, madame.*

– Bună.

– Bine ați venit la Domaine de la Cade. Aveți rezervare?

– Da, pe numele de Martin. M-A-R-T-I-N.

– Pentru prima dată la noi?

– Exact.

Meredith completă un formular și-și dădu datele cărții de credit pentru a treia oară pe ziua respectivă. Primi o hartă a hotelului și a parcurilor, încă una cu împrejurimile și o cheie din bronz demodată, cu un ciucure roșu și un disc pe care figura numele camerei: la Chambre Jaune.

Brusc, părul de pe ceafă i se ridică, de parcă cineva s-ar fi apropiat prea tare de ea. Mai, mai că-i simțea răsuflarea. Se uită peste umăr. Nimeni.

– Camera Galbenă se găsește la etajul unu, *Madame* Martin.

– Poftim? tresări Meredith și se întoarse cu fața spre recepționeră.

– Am spus că la etajul întâi se găsește camera dumneavoastră. Liftul este vizavi de Concierge, continuă femeia, arătându-i un indicator discret. Sau, dacă doriți, puteți să urcați pe scări și să faceți dreapta.

Ultimele comenzi pentru cină se iau la ora nouă și jumătate. Vreți să vă rezerv o masă?

Meredith își privi ceasul. Opt fără un sfert.

– Ar fi minunat. Opt și jumătate?

– În regulă, *madame*. Barul de pe terasă – intrarea se face din bibliotecă – este deschis până la miezul nopții.

– Excelent. Mulțumesc.

– Aveți nevoie de ajutor pentru bagaje?

– Nu, mă descurc, mulțumesc.

Cu o ultimă privire aruncată holului pustiu, Meredith o apucă pe scări, îndreptându-se spre palierul impresionant al primului etaj. Când păși pe ultima treaptă, se uită în jos și observă un pian *boudoir grand* înghesuit în umbrele de sub scară. Un instrument frumos, după aspect, chiar dacă locul nu-l avantaja deloc. Avea capacul închis.

Mergând de-a lungul holului, zâmbi ironic când băgă de seamă că toate camerele purtau denumiri în loc de numere. Apartamentul Anjou, Camera Albastră, Blanche de Castille, Henry IV.

„Hotelul își consolidează recomandările istorice."

Camera ei era la capătul holului pe partea dreaptă. Nerăbdătoare, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când se caza într-un hotel nou, folosi cheia masivă, împinse ușa cu vârful pantofilor sport și răsuci întrerupătorul.

Pe chip îi înflori un zâmbet larg.

În mijlocul încăperii se găsea un pat imens din mahon. Șifonierul, un dulap și cele două noptiere se potriveau de minune, fiind confecționate din același lemn roșu-închis. Deschise ușile dulapului și descoperi, ascunse înăuntrul lui, minibarul, televizorul și telecomanda. Pe birou, reviste glossy, ghidul hotelului, meniul de la room-service și broșuri cu istoria locului. Pe un mic suport de lemn, plasat deasupra biroului, zări o selecție de cărți vechi. Meredith își plimbă privirea pe cotoarele acestora – thrillerele și romanele clasice obișnuite, un ghid al Muzeului Pălăriilor din Espéraza și două cărți despre istoria locală.

Traversă camera până la fereastră și deschise storurile, inspirând adânc mirosul ametitor de pământ reavăn și aerul răcoros al nopții. Pajiștile întunecate păreau să se întindă la nesfârșit. Întrezări un lac artificial, apoi o arcadă înaltă ce separa grădina de pădurea din spate. Constată cu încântare că o cazaseră în partea din spate a hotelului,

departe de parcare și de zgomotul portierelor trântite, chiar dacă dedesubt se găsea o terasă cu mese din lemn, scaune și încălzitoare de exterior.

Meredith își despachetă lucrurile cum se cuvine de data asta, nu așa cum procedase la Paris când le lăsase să zacă în valiză. Blugii, tricourile și puloverele le vârî în sertare, iar costumele le atârnă pe umerașe. Își aranjă periuța de dinți și produsele de machiaj pe polițele de la baie, apoi încercă săpunurile și șampoanele marca Molton Brown de pe marginea căzii.

Treizeci de minute mai târziu, simțindu-se întremată, se înfășură într-un halat de baie alb, uriaș, își puse mobilul la încărcat și se așeză să lucreze la laptop. Văzând că nu poate accesa internetul, se aplecă și sună la Recepție.

– Bună. Sunt doamna Martin. Din Camera Galbenă. Trebuie să-mi verific e-mailul, dar nu reușesc să mă conectez. Puteți să-mi dați parola sau, dacă nu, să aranjați dumneavoastră direct de acolo?

Ținând receptorul între ureche și umăr, își notă toate informațiile.

– OK, excelent, mulțumesc. Am priceput.

Puse receptorul în furcă, uimită de coincidența parolei pe care o tastă – CONSTANTINE – și se conectă imediat. Îi trimise lui Mary e-mailul zilnic, anunțând-o că a ajuns în siguranță și că găsise deja locul unde fusese făcută fotografia, promițându-i că-i va scrie ori de câte ori va avea noutăți. Apoi, își verifică online contul bancar și descoperi ușurată că banii de la editură intraseră în sfârșit.

„În sfârșit."

Mai erau și alte două e-mailuri personale, o invitație la nunta a doi colegi de-ai ei în Los Angeles, pe care o refuză, și o invitație la un concert dirijat de un fost coleg de școală, care se afla acum în Milwaukee, pe care o acceptă.

Tocmai se pregătea să se deconecteze când îi trecu prin minte că ar putea să caute și ceva informații despre incendiul de la Domaine de la Cade, din octombrie 1897. Nu găsi mare lucru în plus față de cele menționate deja în broșura hotelului.

Apoi tastă cuvântul LASCOMBE în motorul de căutare.

De data asta obținu câteva informații suplimentare despre Jules Lascombe. Fusese un soi de istoric amator, expert în perioada vizigotă,

precum și în superstițiile și folclorul local. Scrisese chiar câteva cărți și broșuri, publicate de o tipografie locală, Bousquet.

Meredith se încruntă. Dădu clic pe link-ul respectiv și informațiile se afișară pe ecran. O familie foarte bine-cunoscută în regiune, proprietarii unuia dintre cele mai mari magazine din Rennes-les-Bains și a unei tipografii de dimensiuni considerabile. De asemenea, erau și veri primari cu Jules Lascombe și moșteniseră Domaine de la Cade la moartea lui.

Meredith căută în josul paginii până când găsi ceea ce dorea. Accesă link-ul și începu să citească:

> Tarotul Bousquet este un pachet de cărți rar și puțin folosit în afara Franței. Cele mai timpurii exemplare ale acestui pachet au fost tipărite de compania Bousquet, situată în afara localității Rennes-les-Bains, în sud-vestul Franței, la sfârșitul anilor 1890.
>
> Se presupune că s-ar baza pe un pachet de cărți mult mai vechi, datând din secolul al șaptesprezecelea. Aspectele unice ale acestui tarot includ substituirea Regelui și a Reginei, a Cavalerilor și Valetului pentru cele patru cărți de curte din fiecare suită cu alte figuri, dar și a vestimentației și a iconografiei. Artistul arcanelor majore, care sunt contemporane cu primul pachet de cărți tipărit, rămâne necunoscut.

Lângă ea, telefonul începu să sune. Meredith tresări speriată, țârâitul spărgând brutal tăcerea din cameră. Fără să-și ia ochii de pe ecran, întinse mâna și înhăță receptorul.

– Da? Da, la telefon.

Cineva de la restaurant o întreba dacă mai are nevoie de masa rezervată. Meredith se uită la ceasul de pe laptop și văzu cu uimire că se făcuse nouă fără douăzeci.

– De fapt, cred că o să comand ceva în cameră, spuse ea, dar fu repede informată că room-service-ul își încheia activitatea la șase seara.

Meredith șovăi. Nu voia să se oprească tocmai acum, când descoperise un fir – cu toate că importanța informației reprezenta o altă chestiune. Pe de altă parte însă, murea de foame. Sărise peste prânz și nu funcționa prea bine pe stomacul gol.

„Halucinațiile nebunești de la râu și de pe drum constituie o dovadă suficientă.“

– Cobor imediat, îi asigură ea.

Marcă pagina și link-urile în folderul de „Favorite“, apoi se deconectă.

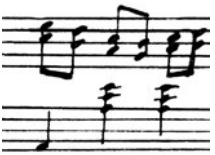

CAPITOLUL 31

– Ce naiba se petrece cu tine? se răsti Julian Lawrence.

– Ce se petrece cu mine? strigă și Hal. Cum adică, ce se petrece cu mine? Nu-i de ajuns că mi-am îngropat tatăl? Ce-ai vrea?

Trânti nervos portiera Peugeotului, mult prea tare, apoi porni spre trepte, smulgându-și cravata de la gât și vârând-o în buzunarul sacoului.

– Vorbește mai încet, șuieră unchiul său. Nu ne mai dorim încă o scenă. Am avut parte de suficient balamuc în seara asta.

Încuie mașina și își urmă nepotul spre parcarea angajaților, îndreptându-se apoi spre intrarea din spate a hotelului. De la distanță, păreau tată și fiu, mergând împreună la o cină cu ștaif. Eleganți, îmbrăcați în costume negre, cu pantofi lustruiți. Numai expresiile de pe chipurile lor și pumnii încleștați ai lui Hal arătau ura pe care o nutreau unul pentru altul.

– Asta e, nu? urlă Hal. Numai de asta îți pasă. De reputație. De ceea ce ar putea gândi oamenii.

Se lovi cu palma în frunte.

– Ți-a trecut măcar vreo clipă prin cap că acela care zace în sicriu este fratele tău – tatăl meu? Mă îndoiesc!

Lawrence se întinse și-și atinse nepotul pe umăr.

– Uite, Hal, spuse el cu o voce mai blândă. Înțeleg că ești supărat. Toată lumea înțelege. E firesc. Dar să arunci cu acuzații aberante în stânga și-n dreapta nu ajută. Ba chiar înrăutățește lucrurile. Îi face pe oameni să creadă că unele afirmații chiar au temei real.

Hal încercă să se elibereze, dar unchiul său îl strânse și mai tare.

– Orașul – comisariatul, primăria – cu toții își exprimă compasiunea pentru pierderea ta. Tatăl tău a fost prețuit. Dar dacă vei continua să...

Hal îl privi furios.

– Mă amenințI?

Se smuci, eliberându-se din strânsoarea unchiului său.

– Așa e?

Umbrele întunecară ochii lui Julian Lawrence. Dispăruse privirea de compasiune, de grijă familială. În locul ei, iritarea și... disprețul își făcură loc.

– Nu fi ridicol, rosti el rece. Pentru Dumnezeu, vino-ți în fire. Ai douăzeci și opt de ani, nu mai ești un băiețandru răsfățat!

Intră în hotel.

– Bea ceva, odihnește-te, mai spuse el peste umăr. Vorbim dimineață.

Hal trecu pe lângă el cu pași mari.

– Nu mai am nimic de adăugat. Știi foarte bine ce cred. Nimic din ceea ce spui sau ceea ce faci n-o să-mi schimbe părerea.

Coti spre dreapta și porni spre bar. Unchiul său mai așteptă un moment, urmărindu-l până când ușa se balansă și se închise. Apoi se întoarse și se îndreptă spre recepție.

– Bună seara, Eloise. Cum merge treaba?

– E o noapte foarte liniștită.

Îi zâmbi plină de compasiune.

– Înmormântările sunt întotdeauna dificile, nu-i așa?

Bărbatul își dădu ochii peste cap.

– Habar n-ai.

Își așeză mâinile pe tejghea.

– Vreun mesaj pentru mine?

– Unul singur, răspunse fata, întinzându-i un plic. Dar totul a decurs cum trebuie la biserică, *oui?*

Julian încuviință din cap mohorât.

– Cât de bine se putea, date fiind împrejurările.

Se uită la scrisul de pe plic. Un zâmbet satisfăcut îi lumină fața. Era informația pe care o aștepta de când camera funerară vizigotă fusese descoperită în Quillan, iar Julian își pusese speranțe în ea că-i va oferi unele indicii cu privire la excavațiile de la Domaine de la

Cade. Situl din Quillan era sigilat, iar inventarul încă nu fusese făcut public.

– La ce oră a venit plicul, Eloise?

– La ora opt, domnule Lawrence. Livrat personal.

Bărbatul bătea darabana cu degetele pe suprafața recepției.

– Excelent. Mulțumesc, Eloise. Îți doresc o seară bună. Sunt în birou, dacă are cineva nevoie de mine.

– *D'accord*, zâmbi fata, dar el deja îi întorsese spatele.

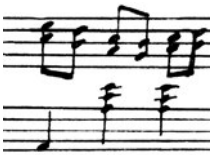

CAPITOLUL 32

Pe la zece fără un sfert, Meredith terminase de mâncat.

Intră din nou în recepția pardosită cu gresie. Deși era ruptă de oboseală, n-avea nici un sens să se întoarcă în cameră deocamdată. Știa că n-o să adoarmă... prea multe lucruri o preocupau acum.

Se uită afară prin geamurile ușii principale, spre întunericul de nepătruns.

Poate o plimbare? Aleile erau luminate puternic, însă pustii și tăcute. Își strânse puloverul ei roșu cu nasturi Abercombie & Fitch pe lângă trupul subțire și renunță totuși la o asemenea idee. În plus, în ultimele zile nu făcuse altceva decât să se plimbe.

„În orice caz, nu după cele petrecute mai devreme."

Meredith alungă repede gândul neplăcut. Dinspre holul care ducea spre barul de pe terasă pătrundea un murmur ușor. Nu se dădea în vânt după baruri, dar din moment ce nu voia să se ducă direct în cameră, părea cea mai bună alegere deocamdată.

Trecând pe lângă vitrinele pline cu porțelanuri și figurine chinezești, împinse ușa de sticlă și păși înăuntru. Încăperea semăna mai degrabă cu o bibliotecă decât cu un bar. Pereții erau acoperiți de sus și până jos de cărți aranjate în dulapuri cu ușițe din sticlă. În colț, se zărea o pereche de scări din lemn glisante, lăcuite, care îi ajutau pe cei interesați să ajungă la rafturile de sus.

Fotoliile din piele se grupau în jurul unor măsuțe rotunde și joase, ca într-un club destinat gentlemanilor. Atmosfera era caldă și relaxată. Două cupluri, o familie și câțiva bărbați singuri.

Pentru că nici una dintre mese nu era liberă, Meredith se așeză pe un taburet înalt la bar. Puse cheia și broșura pe tejghea și ridică lista cu băuturi.

Barmanul îi zâmbi.

– *Cocktails d'un coté, vins de l'autre.*[1]

Meredith întoarse lista pe partea cealaltă și citi vinurile, apoi lăsă meniul la loc.

– *Quelque chose de la région*? întrebă ea. *Qu'est-ce que vous recommandez?*[2]

– *Blanc, rouge, rosé?*[3]

– *Blanc.*

– Încearcă Chardonnay Domaine Begude, spuse o altă voce.

Surprinsă de accentul englezesc, dar și de faptul că cineva i se adresase, Meredith se răsuci și văzu un tip care stătea puțin mai încolo. O haină elegantă, cu o croială impecabilă, fusese aranjată pe spătarul a două scaune, chiar între ei, iar cămașa albă și scrobită, deschisă la gât, pantalonii negri și pantofii nu se potriveau deloc cu aerul său mohorât. O claie de păr negru și des îi atârna pe față.

– Din podgoria locală, Cépie, la nord de Limoux. E bun.

Se întoarse și o privi, de parcă ar fi vrut să verifice că-l ascultă, apoi își coborî din nou privirea spre paharul său cu vin roșu.

„Ce ochi albaștri."

Meredith tresări când îl recunoscu. Era același tip pe care-l zărise mai devreme în Place des Deux Rennes, mergând în urma coșciugului din cortegiul funerar. Cumva, faptul că știa cine e, o făcu să se simtă stânjenită. De parcă l-ar fi spionat, chiar dacă nu intenționase așa ceva.

Se uită din nou la el.

– OK. *S'il vous plaît*, rosti ea către barman.

– *Très bien, Madame. Votre chambre?*[4]

Meredith îi arătă cheia, apoi îl privi din nou pe tipul de la bar.

– Mulțumesc pentru recomandare.

---

[1] Cocktailurile pe o parte, vinurile pe cealaltă (în limba franceză, în orig.)

[2] Ceva de prin partea locului? Ce-mi recomandați? (în limba franceză, în orig.)

[3] Alb, roșu sau rose? (în limba franceză, în orig.)

[4] Foarte bine, doamnă. Camera dumneavoastră? (în limba franceză, în orig.)

– Cu plăcere.

Meredith se foi stingherită, neștiind dacă să încropească o conversație sau nu. Tânărul decise în locul ei, răsucindu-se brusc și întinzându-și mâna peste abundența de piele și lemn a mobilierului.

– Apropo, mă numesc Hal.

Își strânseră mâinile.

– Meredith. Meredith Martin.

Barmanul așeză un șervețel de hârtie în fața ei, apoi îi umplu paharul cu un vin gălbui, bogat. Discret, îi strecură și nota de plată și un pix.

Conștientă că Hal se uită fix la ea, Meredith sorbi puțin. Ușor, tămâios, curat, licoarea îi amintea de vinurile albe pe care Mary și Bill le serveau la ocazii speciale sau atunci când venea ea acasă în weekend.

– E minunat. Bună alegere.

Barmanul privi spre Hal.

– *Encorre un verre, Monsieur?*[1]

Bărbatul încuviință din cap.

– Mulțumesc, Georges.

Se întoarse astfel încât să-i zărească profilul.

– Așadar, Meredith Martin. Ești americancă.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură, se sprijini cu coatele de tejghea și-și trecu degetele prin părul ciufulit. Meredith se întrebă dacă nu cumva e puțin amețit.

– Scuze, ce lucru stupid am zis.

– Nici o problemă, zâmbi ea. Da, sunt americancă.

– Abia ai sosit?

– Acum câteva ore.

Meredith mai luă o înghițitură de vin și simți cum alcoolul îi ajunge în stomac.

– Tu?

– Tatăl meu...

Se opri, cu o expresie disperată pe chip.

– Unchiul meu este proprietarul acestui loc, încheie el.

---

[1] Încă un pahar, domnule? (în limba franceză, în orig.)

Meredith pricepu că funeraliile la care fusese martoră erau pentru tatăl lui Hal și se întristă și mai tare. Așteptă până când ochii tânărului se ridicară iar spre ea.

– Iartă-mă, se scuză Hal. N-am avut o zi prea grozavă.

Goli paharul, după care întinse mâna spre noua porție pe care i-o adusese barmanul.

– Ai venit cu afaceri sau ca turistă?

Meredith avea senzația că nimerise într-un soi de piesă de teatru suprarealistă. Știa foarte bine de ce este așa năucă, dar nu voia să recunoască. În plus, Hal se chinuia să poarte o conversație banală cu o necunoscută. Pauzele dintre comentarii se dovedeau prea lungi, iar cursul logic al gândirii complet rupt.

– Ambele, replică ea. Sunt scriitoare.

– Jurnalistă? rosti el iute.

– Nu. Lucrez la o carte. O biografie a compozitorului Claude Debussy.

Meredith văzu cum scânteia dispare din ochii bărbatului, fiind înlocuită din nou de umbre. Nu se așteptase deloc la o asemenea reacție.

– E un loc frumos, adăugă, privind barul. Unchiul tău îl are de multă vreme?

Hal oftă. Meredith îi simțea mânia din felul în care își încleșta pumnii.

– El și tata l-au cumpărat în 2003. Au cheltuit o avere ca să-l pună pe picioare.

Meredith nu mai știa ce să spună în continuare. Și nici el nu o ajuta foarte tare.

– Tata s-a stabilit aici abia în luna mai. Voia să se implice în activitățile de zi cu zi ale... El...

Se opri. Meredith percepu disperarea din vocea lui.

– A murit într-un accident de mașină acum patru săptămâni.

Înghiți cu dificultate.

– Astăzi l-am înmormântat.

Ușurată că informația ieșise în sfârșit la iveală, Meredith se întinse și-l apucă de mână fără să conștientizeze gestul.

– Îmi pare rău.

Fata băgă de seamă că umerii lui se relaxează puțin. Rămaseră astfel o vreme, mână în mână, tăcuți, apoi ea își retrase delicat degetele și le mută pe paharul din fața sa.

– Patru săptămâni? Dar e o grămadă de timp...

El o privi.

– A fost mai complicat. Autopsia a durat mai mult decât de obicei. Ne-au dat trupul abia săptămâna trecută.

Meredith clătină din cap, întrebându-se care o fi fost problema. Hal se adânci în tăcere.

– Locuiești aici? se interesă fata, încercând să reia conversația.

Hal dădu din cap că nu.

– La Londra. Lucrez în investiții bancare, dar tocmai mi-am depus preavizul. Ezită. Mă săturasem oricum. Chiar înainte de asta. Munceam paisprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Câștigam bani frumoși, dar n-aveam timp să-i cheltuiesc.

– Mai ai familie aici? Adică, mai ai rude în partea asta a Franței?

– Nu. Sunt englez get-beget.

Meredith se opri o secundă.

– Și ce planuri ai?

El ridică din umeri.

– Vei sta la Londra?

– Nu știu. Mă îndoiesc.

Meredith mai luă o gură de vin.

– Debussy, rosti Hal brusc, de parcă abia atunci ar fi înțeles ce-i spusese ea. Mă simt stânjenit că trebuie să recunosc faptul că nu știu nimic despre el.

Meredith zâmbi, mulțumită de strădaniile lui.

– N-ai nici un motiv.

– Ce legătură are cu partea asta a Franței?

Meredith izbucni în râs.

– Una subțire de tot. În august 1900, Debussy îi scria unui prieten că-și trimite soția, pe Lilly, în Pirinei, să se întremeze după o operație. Citind printre rânduri, un fel de separare. Până acum, nimeni n-a dovedit dacă istorioara e reală sau nu – iar dacă Lilly s-a dus, atunci nu a stat foarte mult, pentru că în octombrie era deja iar la Paris.

Hall se strâmbă.

– E posibil. Cu greu îți imaginezi astăzi așa ceva, însă cred că Rennes-les-Bains era o stațiune foarte populară pe vremea aceea.

– Întocmai, fu de acord Meredith. Mai ales printre parizieni. În particular pentru că nu se ocupa de tratarea unei boli anume – unele locuri erau renumite pentru tratarea reumatismului, altele, ca Lamalou, pentru cea a sifilisului.

Hal își arcui sprâncenele, dar nu insistă pe acest subiect.

– Știi, mi se pare efortul prea mare, rosti el într-un târziu. Să bați atâta cale doar ca să verifici dacă Lilly Debussy a trecut pe aici. E chiar așa de important pentru întreaga poveste?

– Sincer vorbind, nu, nu prea, replică tânăra, surprinsă de dorința puternică de a se apăra.

De parcă motivul real al venirii sale în Rennes-les-Bains devenise brusc și dureros de transparent.

– Dar va constitui o informație originală extraordinară, ceva despre care nimeni n-a mai scris. Un detaliu care poate scoate în evidență o carte.

Făcu o pauză.

– Și este și o perioadă interesantă din viața lui Debussy. Lilly Texier avea doar douăzeci și patru de ani când l-a întâlnit și lucra ca manechin. S-au căsătorit un an mai târziu, în 1899. Ciudat e că Debussy și-a dedicat mare parte din lucrările sale muzicale prietenilor, amantelor, colegilor, în schimb numele lui Lilly nu apare pe multe partituri pentru pian.

Meredith realiză că bate câmpii, dar era prea prinsă în firele poveștii ca să se mai oprească.

– În opinia mea, Lilly a fost alături de el exact în anii cruciali care au precedat prima punere în scenă a singurei opere compuse de Debussy, *Pelléas et Mélisande*, în 1902. Atunci, averea, reputația și statutul lui social s-au schimbat definitiv. Lilly a petrecut tot acest timp lângă el. Și consider că merită mai multă atenție.

Se opri ca să-și tragă răsuflarea și văzu, pentru prima dată de când începuseră să discute, că Hal zâmbea.

– Scuze, spuse Meredith, făcând fețe-fețe. N-am vrut să mă las purtată de val. E un obicei teribil să presupun că toată lumea va fi la fel de interesată ca și mine.

– Cred că e minunat să fii atât de pasionat de ceva, rosti el calm.

Surprinsă de schimbarea lui de ton, Meredith își ridică privirea spre el și nimeri chiar în ochii lui albaștri, care o fixau insistent. Spre rușinea ei, se îmbujoră toată.

– Îmi place mai mult procesul de cercetare, decât scrisul în sine, adăugă repede. Toate acele săpături mentale. Verificarea obsesivă a partiturilor și a scrisorilor și articolelor vechi, când încerci să readuci la viață un moment, un instantaneu din trecut. Totul se rezumă la reconstrucție, la context, la felul în care te transpui într-o vreme demult apusă, dar beneficiind totodată de o perspectivă detașată.

– Muncă de detectiv.

Meredith îi aruncă o privire tăioasă, bănuindu-l că se gândește la altceva, dar el continuă conversația.

– Și când speri să termini?

– Am termen limită în luna aprilie, la anul. Oricum, am strâns mai mult material decât aș avea nevoie. Toate documentele academice publicate în *Cahiers Debussy* și *Oeuvres complètes de Claude Debussy*, notițe din fiecare bibliografie publicată vreodată. În plus, Debussy a fost el însuși un creator prolific de scrisori. Făcea articole pentru un cotidian, *Gil Blas,* dar și cronici pentru *La revue Blanche.* Nu mi-a scăpat nimic.

O cuprinse un sentiment acut de vinovăție, realizând că pălăvrăgea întruna când el trecea prin niște momente atât de dificile. Se uită spre el, intenționând să-și ceară scuze pentru lipsa ei de sensibilitate, dar se poticni. Expresia lui copilăroasă îi aminti pe neașteptate de cineva. Se chinui să-și amintească de cine, dar în zadar.

Un val de oboseală o plesni fără milă. Continuă să-l privească pe Hal, care părea pierdut în propriile gânduri depresive. Ei îi dispăruse energia de a mai întreține conversație. Venise vremea să-și ia rămas-bun.

Se dădu jos de pe taburetul înalt și-și strânse lucrurile.

Hal tresări, ridicându-și capul.

– Sper că nu pleci.

Meredith zâmbi a scuză.

– Am avut o zi lungă.

– Desigur.

Coborî și el la rândul lui.

– Uite, spuse bărbatul, bănuiesc că o să ți se pară deplasat, nu știu, dar poate... dacă mai ești pe aici și mâine, poate ieșim împreună. Sau poate ne întâlnim să bem ceva?

Meredith clipi surprinsă.

Pe de-o parte îi plăcea Hal. Era drăguț, fermecător și clar avea nevoie de companie. Pe de altă parte însă, ea trebuia să se concentreze pe descoperirile legate de familia sa – și fără martori. Nu voia pe nimeni altcineva implicat. Și-apoi, parcă o și auzea pe Mary avertizând-o că nu știe nimic despre tipul respectiv.

– Dar dacă ești ocupată..., continuă el.

Dezamăgirea abia sesizabilă din vocea lui o determină să se răzgândească. În plus, în afara timpului petrecut cu Laura când cu ședința de ghicit – și abia dacă avea relevanță –, nu schimbase cu nimeni mai mult de câteva fraze de mai bine de două săptămâni.

– Sigur, de ce nu, se auzi spunând.

Hal zâmbi cum se cuvine de data asta.

– Minunat.

– Dar aveam de gând să pornesc la drum dis-de-dimineață. Să fac unele cercetări.

– Te-aș putea însoți, sugeră el. Te-aș putea ajuta cumva. Nu cunosc regiunea foarte bine, dar am tot venit aici în ultimii cinci ani.

– Riști să te plictisești.

Hal ridică din umeri.

– Mă descurc cu plictiseala. Ai o listă cu locurile pe care vrei să le vizitezi?

– Mă gândeam să pornesc la nimereală. Se opri. Sperasem să obțin unele informații de la vechiul centru de tratament din Rennes-les-Bains, dar tocmai au închis pentru perioada iernii. Poate dacă m-aș duce la primărie, aș găsi pe cineva care să mă ajute.

Chipul lui Hal se posomorî.

– Sunt niște incapabili, rosti el tăios. E ca și cum te-ai bate cu fruntea de un zid de cărămidă.

– Iartă-mă. N-am vrut să-ți reamintesc de...

Hal scutură iute din cap.

– Nu, tu să mă ierți pe mine.

Oftă, apoi îi zâmbi din nou.

– Am o propunere. Având în vedere perioada de timp care te interesează pe tine, legată de Lilly Debussy, s-ar putea să găsești ceva util în muzeul din Rennes-le-Château. N-am fost decât o singură dată acolo, dar îmi amintesc că oferea informații foarte bune despre cum se desfășura viața pe atunci.

Meredith se entuziasmă.

– Sună excelent.

– Ne întâlnim la recepție pe la zece? o întrebă tânărul.

Meredith șovăi, apoi hotărî că e prea precaută.

– În regulă. La zece e bine.

Hal se îndreptă de spate și-și vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni.

– Noapte bună.

– Ne vedem mâine, încheie Meredith, clătinând din cap.

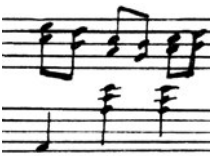

CAPITOLUL 33

Întoarsă în camera sa, Meredith se simți prea epuizată ca să adoarmă. Reluă conversația lor în minte de nenumărate ori, amintindu-și fiecare replică în parte și încercând să înțeleagă ce se ascundea dincolo de aparențe.

Își privi reflexia din oglindă cât timp se spălă pe dinți și îi păru cumplit de rău pentru Hal. Arăta atât de vulnerabil. Scuipă pasta de dinți în chiuvetă. Probabil că pe Hal nu-l interesa deloc persoana ei. Probabil că avea nevoie doar de puțină companie.

Se urcă în pat și stinse luminile, cufundând încăperea într-o beznă catifelată, ca de cerneală. Zăcu o vreme privind tavanul, până când picioarele i se îngreunară și alunecă în somn.

Imediat, chipul pe care Meredith îl zărise în apă, apoi experiența bizară de pe drum îi năvăliră brusc în minte. Și mai rău, fața frumoasă dar chinuită a mamei sale naturale, care plângea, implorând vocile s-o lase în pace.

Deschise ochii brusc.

„Nu. În nici un caz. N-o să-i permit trecutului să mă copleșească."

Se găsea aici ca să descopere cine este, să afle totul despre familia ei, să scape de umbra mamei sale și nu să o aducă înapoi mai vie ca niciodată. Meredith împinse amintirile din copilărie într-un ungher cât mai dosnic, înlocuindu-le cu imaginile de tarot care o obsedaseră întreaga zi. *Le Mat* și *La Justice*. Diavolul cu ochi albaștri, Îndrăgostiții în lanțuri, lipsiți de speranță, la picioarele lui.

Rememoră cuvintele Laurei și își lăsă gândurile să rătăcească de la o carte la alta, cuprinsă de o dulce ațipeală. Pleoapele îi deveniră tot mai grele. Acum, Meredith se gândi la Lilly Debussy, palidă și cu un glonț

înfipt pentru eternitate în pieptul său. La Debussy, care se încrunta și fuma, în timp ce cânta la pian. La Mary, odihnindu-se cu o carte în mână pe veranda casei ei din Chapel Hill, legănându-se înainte și înapoi pe scaun. La soldatul ei sepia încadrat de *plantanes*, în Place de Deux Rennes.

Meredith auzi o portieră trântindu-se și scârțâitul pantofilor pe aleea cu pietriș, strigătul unei bufnițe care pornea la vânătoare și din când în când huruitul înfundat al conductelor cu apă caldă.

Peste hotel se așternu tăcerea. Noaptea învălui clădirea în brațele ei negre. Domaine de la Cade dormea liniștit, vegheat de luna palidă.

Orele se scurseră una câte una. Miezul nopții, ora două, ora patru.

Pe neașteptate, Meredith se trezi speriată și deschise ochii mari în întuneric. Corpul i se tensionase și fiecare nerv îi vibra. Mușchii, tendoanele întinse la maximum precum coardele unei viori.

Cineva cânta.

La pian. Și foarte aproape.

Se ridică în capul oaselor. În cameră se făcuse frig. Același frig pătrunzător pe care-l resimțise și sub pod. Și bezna era diferită, mai puțin densă, mai fragmentată. Aproape că vedea particulele de lumină și umbrele destrămându-se chiar în fața ei. De niciunde, bătea un curent ușor, cu toate că ar fi băgat mâna în foc că închisese toate ferestrele. O adiere ușoară ce abia-i atingea umerii și gâtul, lunecând pe lângă ea discret, în treacăt, șoptindu-i la ureche.

„E cineva în cameră!"

Își spuse în sinea ei că e imposibil așa ceva. Ar fi auzit. Și totuși, nu reușea să scape de senzația îngrozitoare a prezenței cuiva chiar la marginea patului, privind-o. Doi ochi care ardeau în întuneric. Picături de sudoare rece i se formară pe omoplați și între sâni.

Un val de adrenalină îi inundă trupul.

„Acum. Fă-o!"

Numără până la trei, după care, dintr-o singură mișcare energică, se rostogoli și aprinse lumina.

Bezna se risipi. Toate obiectele o întâmpinară vesele. Nimic neobișnuit. Șifonierul, masa, fereastra, polița șemineului, biroul, toate păreau să fie în regulă. Oglinda înaltă, de lângă ușa de la baie, reflecta lumina.

„Nimeni."

Meredith se sprijini de tăblia de mahon. Răsuflă ușurată. Pe noptieră, ceasul arăta ora cu sclipiri roșiatice. Patru patruzeci și cinci. Ochii care ardeau erau de fapt ledurile roșii ale radioului cu alarmă, ce clipeau intermitent, reflectându-se în oglindă.

„Un simplu coșmar, nimic mai mult."

De altfel, era și de așteptat după tot ceea ce i se întâmplase.

Meredith împinse cu picioarele așternuturile ca să se răcorească și zăcu o vreme așa, cu mâinile încrucișate pe piept, ca o statuie dintr-un monument funerar, după care se dădu jos din pat. Trebuia să se miște, să facă rapid ceva fizic. Numai să nu stea. Scoase o sticlă de apă minerală din minibar, apoi se apropie de fereastră și privi în jos spre grădinile tăcute, scăldate în razele lunii. Vremea se stricase și terasa de dedesubt scânteia de la picăturile de ploaie. Un văl de ceață albă plutea în aerul încremenit de deasupra copacilor.

Meredith își lipi mâna caldă de geamul rece, de parcă așa ar fi putut să-și alunge gândurile negre. Pentru a nu știu câta oară, își puse la îndoială planurile. Dacă nu avea ce să descopere? Ideea de a veni în Rennes-les-Bains, înarmată doar cu niște fotografii vechi și o biată partitură muzicală, fusese cea care îi dăduse aripi tot timpul.

Dar acum că se afla aici și vedea cât de mic e locul, se simțea mai puțin sigură pe ea. Părea o nebunie să meargă pe urmele familiei sale reale, fără să dețină măcar niște date concrete. Un vis idiot desprins dintr-un film siropos.

„Nu viață reală."

Meredith habar n-avea de când stătea astfel, meditând în fața ferestrei. Abia când realiză că degetele de la picioare îi amorțiseră din cauza frigului, se întoarse să se uite la ceas. Oftă. Trecuse de cinci. Pierduse suficient timp. Alungase fantomele, demonii nopții. Chipul din apă, silueta de pe șosea și imaginile intimidante ale cărților de ghicit.

De data asta, când se întinse ca să adoarmă, în cameră domnea pacea. Dispăruseră ochii care o priveau fix, iar prezența fantomatică din întuneric se dovedise a fi doar clipitul numerelor electronice ale ceasului cu alarmă. Închise ochii.

Soldatul ei se contopi cu Debussy și se transformă în Hal.

PARTEA A V-A

Domaine de la Cade
Septembrie 1891

CAPITOLUL 34

Luni, 21 septembrie 1891

Léonie căscă și deschise ochii. Își întinse brațele subțiri și albe ca laptele deasupra capului, apoi se ridică sprijinindu-se de perna uriașă. În ciuda excesului de *blanquette de Limoux* din seara de dinainte – sau poate tocmai datorită lui – dormise foarte bine.

Camera Galbenă părea foarte drăguță în lumina dimineții. Pentru o vreme, rămase în pat ascultând sunetele rare ce spărgeau tăcerea ținutului. Cântecul din zori al păsărelelor, vântul adiind printre ramuri. Era mult mai plăcut decât să se trezească acasă, într-un Paris cenușiu, chinuit de scrâșnetele metalice din gara Saint-Lazare.

Pe la opt, Marieta veni cu micul dejun pe o tavă. O așeză pe masa de lângă fereastră, după care trase draperiile, lăsând primele raze ale soarelui să inunde încăperea. Prin sticla imperfectă a geamurilor, Léonie văzu cerul albastru și senin, presărat cu fuioare de nori rozalii și albi.

– Mulțumesc, Marieta, spuse fata. Mă descurc și singură.

– Foarte bine, *Madomaisèla*.

Léonie dădu într-o parte așternuturile și își trecu picioarele peste marginea patului, căutându-și papucii. Își luă halatul din cașmir albastru agățat în cârligul de pe ușă, se stropi pe față cu puțină apă, apoi se așeză la masa din dreptul ferestrei, simțindu-se foarte șic că ia micul dejun singură, în dormitorul ei. Singura ocazie când proceda astfel și acasă era atunci când Du Pont o vizita pe *maman*.

Săltă capacul cănii de cafea aburinde, aroma delicioasă a boabelor prăjite proaspăt râșnite răspândindu-se în jurul ei, precum un duh dintr-o lampă magică. Alături de cana din argint, se găseau o carafă cu lapte cald, o zaharniță cu cuburi de zahăr alb și doi cleștișori din argint. Ridică șervetul din pânză și descoperi o farfurie cu pâine albă cu coajă aurie, de curând scoasă din cuptor, și o farfurioară cu unt de casă gras. În trei vase mici de porțelan se zăreau trei feluri de dulceață, iar lângă ele un bol cu compot din mere și gutui.

În timp ce mânca, privi peste grădini. O ceață alburie atârna suspendată deasupra văii dintre dealuri, la mică distanță de vârfurile copacilor. Pajiștile se întindeau liniștite și calme în soarele de septembrie și rafalele de vânt amenințătoare din seara trecută se risipiseră.

Léonie se îmbrăcă într-o fustă simplă din lână și o bluză pe gât, după care se opri asupra cărții pe care i-o adusese Anatole. Îi trecu prin cap ideea să vadă cu ochii ei biblioteca, să cerceteze rafturile prăfuite și tomurile legate în piele. Dacă i s-ar fi cerut socoteală – deși nu întrezărea nici un motiv, de vreme ce Isolde îi îndemnase să se simtă ca la ei acasă –, s-ar fi scuzat că duce înapoi volumul lui *Monsieur* Baillard.

Deschise ușa și ieși pe palier. Restul gospodăriei părea să doarmă nestingherită. Nimic nu se clintea. Nu se auzea nici clinchet de cești de cafea, nici fluieratul lui Anatole, semn că-și făcea toaleta de dimineață. Nimic nu tulbura liniștea casei. La parter, holul era și el pustiu, cu toate că dincolo de ușa de trecere, dinspre aripa servitorilor, răzbătea un murmur de voci și zdrăngănitul oalelor de la bucătărie.

Biblioteca ocupa colțul de sud-vest al casei și se putea ajunge acolo printr-un mic pasaj, ascuns între salon și ușa de la birou. Léonie se minună cum de-l descoperise Anatole așa de repede. Ieri după-amiază, nu prea avuseseră timp să exploreze conacul.

Coridorul era luminat, aerisit și îndeajuns de lat ca să găzduiască mai multe vitrine de sticlă prinse de pereți. Prima conținea porțelanuri de Marseille și Rouen; cea de-a doua, un *cuirasse* mic, antic, două săbii, o floretă ce semăna cu spada preferată a lui Anatole pentru scrimă, și o muschetă; cea de-a treia vitrină, mai mică decât celelalte, adăpostea o colecție de medalii și decorații militare, așezate pe catifea albastră.

Din păcate, nimic nu arăta cui sau pentru ce fuseseră acordate. Léonie presupuse că îi aparţinuseră unchiului Jules.

Apăsă clanţa de la uşa bibliotecii şi se strecură înăuntru. Imediat, o încântă liniştea şi pacea încăperii – mirosul de ceară de albine, de miere şi de cerneală, de catifea prăfuită şi de sugative. Avea dimensiuni mult mai generoase decât se aşteptase, luminată de ferestrele îndreptate atât spre sud, cât şi spre vest. Draperiile, confecţionate din brocart greu, auriu şi albastru, cădeau în falduri din tavan până în podea.

Sunetul tocurilor ei mici se pierdea în covorul gros şi oval ce acoperea mijlocul camerei şi pe care stătea un pupitru suficient de lat ca să susţină şi unele dintre cele mai masive volume. Pe pupitru se găseau o călimară şi un condei, lângă un teanc de hârtii şi o sugativă.

Léonie se hotărî să-şi înceapă cercetarea din cel mai îndepărtat capăt. Îşi plimbă ochii de-a lungul fiecărui raft, citind numele de pe cotor şi atingând uşurel cu degetele coperţile din piele, oprindu-se doar atunci când un volum anume îi atrăgea atenţia.

Ajunse la o carte de rugăciuni splendidă cu o cataramă dublă, frumos ornată, tipărită în Tours, ale cărei colţuri fuseseră colorate în verde şi auriu. Gravurile de deasupra erau protejate cu o hârtie fină. Citi pe prima pagină numele răposatului ei unchi – Jules Lascombes –, inscripţionat alături de data apariţiei.

În următorul teanc, descoperi ediţia princeps din *Voyage autour de ma chambre* a lui Maistre.[1] Avea colţurile îndoite şi aproape ferfeniţă de atâta răsfoit, spre deosebire de exemplarul impecabil al lui Anatole de acasă. Într-un alt alcov, descoperi o colecţie de texte atât religioase, cât şi antireligioase, grupate laolaltă parcă pentru a-şi anula reciproc efectele.

În secţiunea consacrată literaturii franceze contemporane, găsi un set complet din *Rougon-Macquart* al lui Zola, dar şi romanele lui Flaubert, Maupassant şi Huysmans – într-adevăr, multe dintre textele ce cultivau spiritul şi pe care Anatole încerca zadarnic să i le bage pe gât lui Léonie. Găsi chiar şi o primă ediţie din *Roşu şi Negru*, a lui *Monsieur* Stendhal. Mai erau şi câteva lucrări traduse, dar nimic pe

[1] *Călătorie în jurul odăii mele* – de Xavier de Maistre, scriitor francez din secolul al XIX-lea (n.tr.)

gustul ei, cu excepția traducerilor lui Baudelaire din Poe. Nimic de *Madame* Radcliffe[1] sau *Monsieur* Le Fanu[2].

„Ce colecție plictisitoare!"

Într-un ungher mai ferit, Léonie descoperi o nișă cu tomuri despre istoria locală, de unde, bănui ea, Anatole împrumutase monografia lui *Monsieur* Baillard. Inima începu să-i bată mai repede când ieși din căldura zonei centrale pentru a păși printre rafturile înghesuite, sumbre. Alcovul păstra un aer înăbușitor și jilav care o împiedica să respire normal.

Parcurse cu privirea șirurile de cărți până când ajunse la litera B. Nu se zărea nici un spațiu gol. Nedumerită, strecură volumul subțire acolo unde considera ea că i-ar fi locul. Cu sufletul împăcat, se întoarse apoi spre ușă.

Abia atunci observă trei sau patru vitrine cu geamuri, cocoțate pe perete, chiar la dreapta ușii, probabil pentru a adăposti cele mai valoroase tomuri. Două scări glisante fuseseră prinse de o bară metalică. Léonie apucă marginea acestora cu ambele mâini și trase de ele cât putu de tare. Treptele scârțâiră și gemură, dar nu pentru multă vreme. Le împinse până la mijlocul vitrinelor, după care, potrivindu-le cu grijă să nu se miște, urcă treptele una câte una. Juponul ei din tafta foșni și i se încurcă printre picioare.

Se opri pe cea de-a doua treaptă de sus. Sprijinindu-se pe genunchi, scrută interiorul uneia dintre vitrine. Era întuneric înăuntru, dar își lipi palmele arcuite de geam, pentru a se feri de lumina ce pătrundea prin cele două ferestre înalte. Îndeajuns cât să deslușească titlurile de pe cotoare.

Prima: *Dogme et rituel de la haute magie*[3] de Eliphas Lévi. Lângă ea, un volum intitulat *Traité Méthodique de Science Occulte*[4]. Pe raftul de deasupra, mai multe lucrări de Papus, Court de Gébelin, Etteilla și MacGregor Mathers. Nu citise niciodată astfel de autori, dar știa că

---

[1] Anne Radcliffe – scriitoare britanică, precursoare a romanelor gotice. (n.tr.)

[2] Joseph Sheridan Le Fanu, primul scriitor de romane cu fantome. (n.tr.)

[3] Magia transcendentală – doctrină și ritual (în limba franceză, în orig.)

[4] Tratat metodic de științe oculte (în limba franceză, în orig.)

sunt scriitori ocultiști și considerați subversivi. Numele lor apăreau regulat în coloanele ziarelor și publicațiilor periodice.

Léonie vru să coboare, când surprinse cu coada ochiului un volum mare, îmbrăcat în piele neagră, mai puțin arătos și opulent decât celelalte, aranjat cu coperta spre geam. Numele unchiului ei era scris pe copertă, cu litere aurii gravate chiar sub titlu: *Les Tarots.*

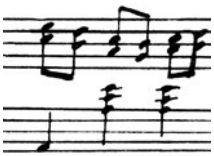

CAPITOLUL 35

Paris

Până când zorii șovăitori și cenușii se ridicară deasupra birourilor comisariatului de poliție din arondismentul 8 de pe rue de Lisbonne, nervii se întinseseră deja la maximum.

Cadavrul unei femei, identificată drept *Madame* Marguerite Vernier, fusese descoperit la scurtă vreme după ora nouă în seara de duminică, 20 septembrie. Vestea venise de la un reporter al ziarului *Le Petit Journal*, care sunase de la unul dintre noile telefoane publice, situat la încrucișarea străzii Berlin cu rue d'Amsterdam.

Dat fiind faptul că decedata avea legături cu un erou de război, generalul Du Pont, prefectul Laboughe fusese chemat înapoi de la reședința sa de la țară pentru a prelua comanda.

Morocănos, acesta străbătu cu pași mari anticamera și trânti pe biroul inspectorului Thouron un teanc gros de ziare.

„Ucisă precum Carmen!" „Erou de război reținut!" „O ceartă de îndrăgostiți terminată cu un carnagiu!"

– Ce naiba sunt toate astea? tună Laboughe.

Thouron se ridică în picioare și murmură un salut respectuos, apoi dădu la o parte celelalte hârtii de pe singurul scaun din încăperea strâmtă și mirosind a stătut, stingherit de privirea lui Laboughe ațintită asupra lui. După ce termină, prefectul își scoase jobenul din mătase și se așeză, sprijinindu-se în baston. Spătarul de lemn scârțâi sub greutatea impresionantă a bărbatului, dar nu cedă.

– Așadar, Thouron? porunci el, imediat ce inspectorul se întorsese la locul său. De unde au căpătat atât de multe detalii? Cumva, unul dintre oamenii tăi nu și-a putut ține gura?

Inspectorul Thouron purta toate semnele unui om care văzuse răsăritul fără să se bucure de căldura propriului pat. Sub ochi, i se adânceau ditamai cearcănele negre. Mustața i se pleoștise și nu apucase să se bărbierească.

– Nu-mi vine să cred așa ceva, domnule, spuse el. Reporterii se găseau deja acolo, în noaptea cu pricina, când am ajuns noi.

Laboughe îl privi fix pe sub sprâncenele stufoase.

– Au primit vreun pont?

– Așa se pare.

– De la cine?

– Nimeni nu ne va mărturisi. Unul dintre jandarmii mei a surprins o conversație între doi dintre vulturii ăștia lacomi, din care reieșea că cel puțin două ziare primiseră o informație duminică, pe la ora șapte seara, prin care li se sugera că ar fi înțelept să trimită un reporter pe rue de Berlin.

– Le-a dat adresa precisă? Numărul de la apartament?

– Nu vor dezvălui un lucru atât de important, domnule, dar presupun că așa stă treaba.

Prefectul își încleștă mâinile ridate, cu vene albăstrui, în jurul măciuliei de fildeș a bastonului.

– Și Du Pont? Neagă faptul că el și Marguerite Vernier erau amanți?

– Nu, cu toate că ne-a cerut de nenumărate ori să fim discreți în această privință.

– Și ați fost?

– Da, domnule. Însă generalul refuză cu înverșunare să admită că a ucis-o. Explicația e asemănătoare cu cea pe care au prezentat-o jurnaliștii. Susține că a primit un bilet în jurul prânzului când a ieșit de la un concert, prin care întâlnirea lor de la ora cinci după-amiază se amâna pentru mai târziu, seara. Urmau să plece în călătorie spre Valea Marnei chiar în dimineața aceasta pentru a petrece câteva zile la țară. Servitorii aveau liber pe toată perioada. În orice caz, apartamentul fusese pregătit pentru o absență mai îndelungată.

– Și biletul se mai află în posesia lui Du Pont?

Thouron oftă.

– Din respect pentru reputația doamnei, ori cel puțin așa pretinde el, a rupt misiva și a aruncat-o undeva în afara sălii de concert.

Thouron se sprijini cu coatele de birou și-și trecu degetele obosite prin păr.

– Imediat am trimis un om să cerceteze locul, dar gunoierii din arondismentul respectiv se dovediseră surprinzător de harnici.

– Avem dovezi ale unor raporturi intime înainte de moartea ei?

Thouron încuviință.

– Și omul nostru ce are de zis?

– A fost destul de zdruncinat la auzul unei astfel de vești, dar și-a păstrat totuși sângele rece. A negat cu tărie. Și-a respectat povestea și anume că s-a dus acasă la ea și a găsit-o moartă, în vreme ce pe stradă viermuiau deja reporterii.

– Are martori pentru sosirea lui?

– La opt și jumătate, da. Întrebarea e dacă a mai fost sau nu pe acolo ceva mai devreme. Deocamdată avem doar cuvântul lui de onoare că nu.

Laboughe clătină din cap.

– Generalul Du Pont, murmură el. Are relații bune... Întotdeauna stângaci. Se uită la Thouron. Cum a intrat în casă?

– Avea o cheie de rezervă.

– Mai există și alte persoane în gospodăria cu pricina?

Thouron scormoni printr-unul dintre teancurile de hârtie ce se legănă amenințător, aproape dărâmând o călimară. Găsi dosarul pe care-l căuta și scoase din el o singură coală.

– În afara servitorilor, acolo mai locuiește un fiu, Anatole Vernier, necăsătorit, douăzeci și șase de ani, pe vremuri jurnalist și *littérateur*, acum în consiliul de redacție al unei publicații ce se ocupă de cărțile rare, *beaux livres*, lucruri de genul acesta.

Mai citi puțin notițele.

– Și o fiică, Léonie, în vârstă de șaptesprezece ani, necăsătorită.

– Au fost informați cu privire la moartea mamei lor?

Inspectorul oftă.

– Din păcate, nu. N-am putut da de ei.

– De ce?

– Se vorbește că ar fi plecat la țară. Oamenii mei au întrebat vecinii, dar fără prea multe rezultate. Au părăsit apartamentul vineri dimineață.

Prefectul Laboughe se încruntă și sprâncenele cărunte i se întâlniră în mijlocul frunții.

– Vernier? De ce mi se pare familiar numele?

– Din mai multe motive, domnule. Tatăl, Leo Vernier, a fost comunard. Arestat, judecat, condamnat și deportat. A murit pe galeră.

Laboughe scutură din cap.

– Nu, trebuie să fie ceva mai recent.

– În timpul acestui an, Vernier fiul a apărut în ziare de mai multe ori. Acuzații de jocuri de noroc, vizite prin taverne cu opiu, prin bordeluri, dar nimic dovedit. Mai degrabă sugestii ale lipsei de moralitate, dacă vreți.

– Un soi de campanie de defăimare?

– Înclin să cred că da, domnule.

– Anonimă, presupun, nu?

Thouron încuviință.

– *La Croix* se pare că l-a luat la ochi pe Vernier în mod special. Au publicat, de exemplu, un articol în care se povestea despre implicarea lui într-un duel de pe Champs de Mars, ca personaj secundar, dar orișicât... Ziarul a tipărit nume, locuri și date. Vernier a reușit să aducă dovezi că se găsea în altă parte. Cică n-ar fi știut cine se află în spatele acestor calomnii.

Laboughe sesiză suspiciunea din tonul inspectorului.

– Și tu nu-l crezi?

Bărbatul părea nespus de sceptic.

– Atacurile anonime rareori nu au legătură cu persoana vizată. Apoi, pe doăsprezece februarie, a fost implicat într-un scandal cu furtul unui manuscris rar de la Bibliothèque l'Arsenal.

Laboughe se plesni cu palma peste genunchi.

– Asta e. De aceea mi se părea cunoscut numele. Datorită naturii afacerilor sale, Vernier era un vizitator regulat și de încredere. În februarie, după un pont anonim, s-a descoperit că un text ocultist foarte prețios dispăruse.

Thouron își privi notele încă o dată.

– O lucrare a lui Robert Fludd.

– N-am auzit niciodată de el.

– Vernier a ieșit curat și din această încurcătură și s-a dovedit că biblioteca stătea mai prost la capitolul siguranță. Prin urmare, întreaga chestiune a fost mușamalizată.

– Vernier e și el vreun ezoterist?

– Se pare că nu, cu excepția momentelor când pasiunea sa de colecționar îl obligă.

– A fost interogat?

– Da. Și din nou am tras concluzia că n-avea nici o legătură. Și din nou când a fost întrebat dacă există persoane care ar putea nutri unele intenții răuvoitoare în ceea ce-l privea, a negat. N-am avut încotro și a trebuit să închidem cazul.

Laboughe tăcu pentru o clipă, rumegând informațiile primite.

– Și cum câștigă Vernier bani?

– Venituri neregulate, replică inspectorul, dar deloc nesemnificative. Câștigă vreo douăsprezece mii de franci pe an, din diverse surse.

Își lăsă privirea în jos.

– Pentru munca de la revistă ia un onorariu cam de șase mii de franci. Birourile se găsesc pe rue Montorgueil. Mai scrie articole și pentru alte reviste și jurnale de specialitate și, fără îndoială, își rotunjește veniturile cu banii câștigați la ruletă și la cărți.

– Vreo moștenire la orizont?

Thouron clătină din cap că nu.

– Averea tatălui său, comunard, a fost confiscată. Vernier *père* a fost singurul copil, iar părinții lui au murit de mult.

– Și Marguerite Vernier?

– Încă mai facem cercetări. Vecinii nu știau să fi avut vreo rudă apropiată, dar vom vedea.

– Și Du Pont contribuia și el la cheltuielile casei din rue de Berlin?

Inspectorul ridică din umeri.

– Zice că nu, cu toate că mă îndoiesc să vorbească sincer. Totuși, n-aș vrea să mă pronunț dacă generalul făcea sau nu parte din aceste aranjamente.

Laboughe se foi agitat și scaunul pârâi amenințător. Thouron așteptă răbdător ca șeful său să analizeze cu atenție faptele.

– Și spui că Vernier nu e căsătorit, rosti el într-un târziu. Are o amantă?

– Se vedea cu o femeie. Aceasta a murit în martie și e îngropată în cimitirul Montmartre. Dosarele medicale arată că, înainte cu vreo două săptămâni, suferise o operație la o clinică, Maison Dubois.

Laboughe se strâmbă dezgustat.

– O boală incurabilă?

– Posibil, domnule. Fișele medicale s-au pierdut. Angajații susțin că au fost furate. Clinica a confirmat totuși că cheltuielile au fost acoperite de Vernier.

– Martie, zici tu, repetă Laboughe. Așadar, puțin probabil să aibă legătură cu asasinarea lui Marguerite Vernier, nu?

– Ba dimpotrivă, domnule, replică inspectorul, după care adăugă: Mai ales dacă Vernier a căzut pradă unei campanii de defăimare, cele două întâmplări pot avea puncte comune.

Laboughe pufni.

– Haide, Thouron. Cel care calomniază cu greu poate fi numit un om de onoare. Dar de aici și până la crimă...

– Întocmai, *Monsieur le Préfet,* și în împrejurări obișnuite aș fi de acord cu dumneavoastră. Dar a mai avut loc o întâmplare care mă face să mă întreb dacă nu cumva reaua voință s-a transformat în altceva.

Laboughe oftă, când realiză că inspectorul nu terminase. Își scoase o pipă neagră Meerschaum din buzunar, o lovi ușor de colțul mesei ca să înmoaie tutunul, scăpără un chibrit și trase până când pipa se aprinse. Un miros iute și acrișor se răspândi în biroul înțesat de dosare.

– La prima vedere, cele două chestiuni par să nu fie legate între ele, însă Vernier în persoană a fost victima unui atac în Passage des Panoramas în zorii zilei de 17 septembrie, anul curent.

– Adică în dimineața de după nebunia de la Palatul Garnier?

– Cunoașteți locul, domnule?

– Un pasaj șic de magazine și restaurante. Gravorul, Stern, își are și el prăvălia pe acolo.

– Întocmai, domnule. Vernier s-a ales cu o rană urâtă deasupra ochiului stâng și o grămadă de vânătăi. Atacul le-a fost raportat, din nou anonim, colegilor noștri din arondismentul *deuxième.* Aceștia, la rândul lor, ne-au informat cu privire la incident, știind interesul nostru pentru domnul în cauză. Când l-am luat la întrebări pe paznicul de noapte al pasajului, a recunoscut că știe de atac – a fost chiar

martor la el, de fapt –, dar ne-a mărturisit că Vernier îi plătise o sumă îndeajuns de frumoasă ca să-și țină gura.

– Și ai mers în continuare pe fir?

– Nu, domnule. De vreme ce Vernier, victima, nu depusese plângere, aveam mâinile legate. Am pomenit de incident, tocmai pentru că ar putea fi o indicație prețioasă.

– Pentru ce anume?

– Pentru o creștere a ostilităților, replică Thouron răbdător.

– În cazul acesta, Thouron, de ce zace fără suflare Marguerite Vernier și nu Vernier însuși? N-are sens.

Prefectul se sprijini din nou de spătar, trăgând din pipă. Inspectorul îl privi și așteptă tăcut.

– Crezi că Du Pont a comis crima, inspectore, da sau nu?

– Nu aș vrea să mă pronunț, domnule, înainte de a strânge mai multe informații.

– Bine, bine, gesticulă nerăbdător Laboughe. Dar instinctul ce-ți spune?

– Ca să fiu sincer, nu cred că Du Pont e omul pe care-l căutăm. Desigur că pare cea mai simplă explicație. Generalul a fost acolo. Nu avem decât cuvântul lui că a găsit-o pe doamna Vernier moartă. Pe masă erau două pahare cu șampanie, dar în șemineu am găsit un pahar cu whisky spart. Sunt prea multe lucruri care nu se potrivesc.

Thouron inspiră adânc, încercând să se exprime cât mai corect.

– În primul rând, pontul. Dacă, într-adevăr, a fost vorba de o ceartă între îndrăgostiți care a degenerat, cine a anunțat ziarele? Du Pont? Puțin probabil. Servitorii primiseră cu toții liber. Trebuie să fi fost o a treia persoană.

Laboughe încuviință.

– Continuă.

– De asemenea, potriveala de timp: atât fiul, cât și fiica plecați din oraș și apartamentul pregătit pentru a fi părăsit multă vreme. Oftă. Nu știu, domnule. Pare o cacealma.

– Altfel spus lui Du Pont i s-a înscenat întreaga tărășenie, ca să fie scos vinovat?

– Cred că ar trebui să luăm în calcul și această posibilitate, domnule. De ce să fi amânat întâlnirea la urma urmei? Și de ce să apară la locul crimei?

– Nu pot să tăgăduiesc faptul că ar fi o ușurare pentru mine să nu trimitem la tribunal un erou de război, Thouron, mai ales unul atât de decorat și de distins ca Du Pont.

Laboughe îl privi pe inspector drept în ochi.

– Asta nu înseamnă că ar trebui să-ți influențeze hotărârile, inspectore. Dacă tu consideri că e vinovat...

– Sigur, domnule. Și eu aș fi deosebit de mâhnit dacă aș acuza un erou *de la patrie!*

Laboughe se uită în jos spre titlurile scandaloase din ziare.

– Pe de altă parte, Thouron, nu trebuie nici să uităm că o femeie a murit.

– Nu, domnule.

– Prioritatea noastră este acum localizarea lui Vernier și informarea lui cu privire la decesul mamei sale. Dacă înainte s-a dovedit reticent în a sta de vorbă cu poliția despre incidentele în care a fost implicat în ultimul an, poate că tragedia aceasta îi va dezlega limba. Se foi pe scaun, care scârțâi sub greutatea lui. Chiar n-avem nici o indiciu despre unde s-ar putea afla?

– Nu, domnule. Știm că a plecat din Paris acum patru zile, în compania surorii sale. Unul dintre birjarii care lucrează de obicei pe rue d'Amsterdam ne-a raportat că a avut o cursă în rue de Berlin. Un bărbat și o fată a căror descriere se potrivește cu cea a fraților Vernier și pe care i-a dus la gara Saint-Lazare, pe la ora nouă dimineața.

– Vreo veste despre ei după ce au intrat în Saint-Lazare?

– Nici una, domnule. Trenurile din Saint-Lazare servesc suburbiile vestice – Versailles. Saint-Germain-en-Laye, dar totodată, unele trenuri fac legătura cu Caen. Nimic. S-ar fi putut da jos oriunde ca să ia un alt tren. Oricum, oamenii mei verifică.

Laboughe își privea pipa. Părea să-și piardă interesul.

– Bănuiesc că ai anunțat și autoritățile căilor ferate, nu?

– Stațiile principale și secundare, domnule. Au fost lipite afișe peste tot în Ile-de-France și verificăm lista de călători pentru traversările peste canal, în caz că s-au hotărât să meargă mai departe.

Prefectul se ridică greoi în picioare, gâfâind din cauza efortului. Își vârî pipa în buzunarul de la piept, își luă jobenul și mănușile și se îndreptă spre ușă cu pași hotărâți.

Thouron se ridică și el.

– Mai fă-i o vizită lui Du Pont, spuse Laboughe. El este suspectul principal în această treabă murdară, cu toate că înclin să cred că opinia dumitale este cea corectă.

Prefectul traversă camera, bastonul lui tocăind pe podea, și se opri la ușă.

– Inspectore?

– Domnule prefect...

– Ține-mă la curent. Orice noutate în acest caz mi-o comunici imediat. Vreau să aud faptele de la tine, nu din paginile ziarului *Le Petit Journal.* Nu mă interesează vorbele de clacă, Thouron. Lasă astfel de lucruri pe seama gazetarilor și a scriitorilor de romane. M-am făcut înțeles?

– Cât se poate de clar, domnule.

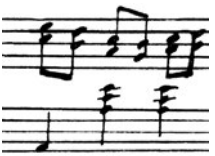

CAPITOLUL 36

Domaine de la Cade

În broasca micii vitrine se găsea o mică cheie de alamă. Era înțepenită, dar Léonie învârti de ea, până când reuși s-o răsucească. Deschise ușa și scoase volumul care o intrigase.

Pășind pe ultima treaptă, Léonie deschise *Les Tarots* și îndoi cât putu de mult coperțile cartonate, răspândind în aer un miros de praf, hârtie veche și antichitate. Înăuntru, o fasciculă subțire. Nu mai mult de opt pagini, cu marginile neregulate, de parcă ar fi fost tăiate cu un cuțit. Hârtia crem și groasă vorbea de vremuri apuse – nu antice, dar în nici un caz recente. Cuvintele erau scrise de mână, cu litere aplecate.

Pe prima pagină se repeta numele unchiului său, Jules Lascombe, și titlul, *Les Tarots*, de data asta urmat de un titlu secundar: *Au dèla du voile et l'art musical de tirer les cartes*[1]. Dedesubt era o ilustrație ce semăna cu imaginea unui opt, așezat pe orizontală, ca o jurubiță. În josul paginii, fusese notată și o dată, indicând probabil anul în care unchiul ei scrisese monografia: 1870.

„După ce mama a părăsit Domaine de la Cade și înainte ca Isolde să sosească."

Frontispiciul era protejat cu o foiță cerată. Léonie o săltă și rămase cu gura căscată. Descoperise o gravură în alb și negru a unui diavol, ce privea răuvoitor din pagină, cu ochi desfrânați și îndrăzneți. Avea

[1] *Dincolo de văl și arta muzicală a ghicitului în cărți* (în limba franceză, în orig.)

trupul cocoșat, cu umeri strâmbi și grotești, cu brațe lungi și gheare în loc de degete. Capul părea prea mare, prea diform, sugerând cumva o ființă umană travestită.

Când Léonie se uită mai îndeaproape, văzu desenate în dreptul sprâncenelor și două coarne, atât de mici, încât abia le puteai deslușii. În loc de piele, avea un strat subțire și neplăcut de blană. Dar cea mai dezagreabilă se dovedi a fi imaginea unui bărbat și a unei femei, prinși cu lanțuri la baza unei cripte pe care stătea diavolul.

Sub gravură, se vedea un număr scris cu cifre romane: XV.

Léonie cercetă și partea de jos a paginii. Nici un artist, nici o informație care să sugereze proveniența sau originea lucrării. Doar un singur cuvânt, un nume, inscripționat cu litere de tipar, trasate cu grijă dedesubt: ASMODEUS.

Fără să mai stea pe gânduri, Léonie întoarse pagina. Dădu peste niște rânduri foarte apropiate și dese. O prefață explicativă cu privire la subiectul cărții. Începu să citească textul, anumite cuvinte atrăgându-i atenția în mod special. Ideea de a găsi laolaltă diavoli, cărți de tarot și muzică îi făcu inima să-i bată mai repede și un frison încântător de groază îi străbătu trupul. Hotărând că a venit momentul să se așeze mai confortabil, coborî din turnul ei de lemn, sărind direct pe podea de pe ultimele trepte, apoi duse volumul pe masa din mijlocul bibliotecii și se adânci în lectura poveștii.

Peste lespezile de piatră din sepulcru se găsea un pătrat, pictat în negru chiar de mâna mea, ceva mai devreme în ziua aceea, și care acum părea să răspândească o strălucire ușoară.

În fiecare dintre cele patru colțuri ale pătratului, precum punctele cardinale, desenasem câte o notă muzicală simplă, corespunzătoare. C la nord, A la vest, D la sud și E la est. În interior aranjasem cărțile, care urmau să prindă viață prin puterea mea de a pătrunde în altă dimensiune.

Am aprins o lampă de pe perete, care aruncă o lumină albă și palidă.

Imediat, sepulcrul păru să se umple cu un val de ceață, înghițind aerul din încăpere. Vântul și-a făcut și el simțită prezența, căci astfel nu-mi puteam explica murmurul notelor din lăuntrul camerei de piatră, precum sunetul îndepărtat al unui pianoforte.

Prin atmosfera de clarobscur, cărțile s-au trezit la viață, ori așa mi-au lăsat mie impresia. Formele, eliberate din închisoarea lor de pigmenți și culori, s-au întrupat și au călcat încă o dată pe pământ.

Un curent de aer m-a învăluit și, brusc, am avut senzația că nu mai sunt singur. Acum puteam să jur că sepulcrul era plin de ființe. De spirite, pentru că nu le puteam numi oameni. Toate legile naturii dispăruseră. Entitățile mă înconjurau din toate părțile. Sinele meu, dar și celelalte euri ale mele, din trecut, dar și din viitor, erau prezente. Au trecut delicat pe lângă umerii, gâtul și fruntea mea și m-au încercuit fără să mă atingă, dar apropiindu-se din ce în ce. Mi se părea că zboară și plutesc prin văzduh, așa că neîncetat le simțeam prezența efemeră. Cu toate acestea, mai că aș fi zis că posedă o oarecare greutate. Mai ales că în spațiul de deasupra capului meu mișcările nu conteneau nici o clipă, însoțite de un vacarm de șoapte, suspine și plânsete ce mă sileau să-mi plec fruntea ca sub o povară insuportabilă.

Am priceput foarte clar că doreau să mă oprească să intru, cu toate că nu știam de ce. Eu însă trebuia să-mi recâștig pătratul, altminteri mă aflam în mare pericol. Am făcut un pas spre el, dar de niciunde a pogorât asupra mea un vârtej puternic, împingându-mă în spate, scoțând sunete sfredelitoare într-un soi de melodie tulburătoare ce se năștea atât în mintea mea, cât și în afara ei. Vibrațiile m-au speriat așa de tare, încât am crezut pentru o clipă că pereții și acoperișul sepulcrului se vor prăbuși.

Mi-am adunat forțele și m-am repezit spre centrul pătratului, ca un om care se înecă și caută să ajungă disperat la mal. Numaidecât, o creatură, un diavol cu forme clare și totuși la fel de invizibil ca și însoțitorii săi diabolici, se aruncă asupra mea. I-am simțit ghearele înfigându-se în gâtul și spinarea mea, răsuflarea sa puturoasă arzându-mi pielea, fără însă să-mi lase vreo urmă.

Mi-am acoperit capul cu mâinile ca să mă protejez. Sudoarea îmi curgea de pe frunte. Inima începea să-și piardă ritmul și puterile mă părăseau. Fără suflare, tremurând, cu mușchii încordați la maximum, mi-am adunat ultimele rămășițe de curaj și m-am avântat în față pentru ultima oară. Muzica răsuna tot mai tare. Mi-am înfipt

unghiile cât mai adânc în crăpăturile dalelor de piatră și, printr-un miracol, am izbutit să mă târăsc în pătratul desenat.

Pe neașteptate, o tăcere înfiorătoare s-a așternut în încăpere cu forța unui urlet cumplit și violent, aducând cu sine duhoarea iadului și adâncurile mării. Preț de o clipă, am crezut că presiunea îmi va zdrobi capul. Bolborosind ca un sălbatic, am continuat să rostesc numele de pe cărți: Nebunul, Turnul, Forța, Justiția. Oare spiritele cărților chemate de mine se hotărâseră să mă ajute sau tocmai ele mă împiedicaseră să pun stăpânire pe pătrat? Vocea părea să nu-mi mai aparțină, ci să se nască de undeva din afara mea, joasă la început, dar crescând treptat în volum și intensitate, căpătând putere și umplând cu tăria ei sepulcrul.

Apoi, când aproape că ajunsesem la capătul răbdărilor, ceva s-a retras din mine, din prezența mea, de sub pielea mea, cu un zgomot asurzitor ca al unei bestii care-mi smulgea carnea de pe oase. Un curent de aer. Presiunea de pe inima mea se mai domoli.

Am rămas prăbușit la pământ, epuizat, dar treaz și conștient că notele – aceleași patru note – se topeau, și că șoaptele și suspinele spiritelor se destrămau, până când nu se mai auzi nimic.

Am deschis ochii. Cărțile adormiseră la loc. Pe zidurile absidei, picturile deveniseră inerte. Și-atunci, un sentiment de pustietate și pace coborî peste sepulcru, și am știut că totul se terminase. Întunericul mă înconjura. Nu-mi amintesc cât am rămas leșinat.

Mi-am notat muzica așa cum am putut eu mai bine. Semnele din palme, stigmatele, nu se șterseseră.

Léonie fluieră ușor. Întoarse o nouă pagină. Nu mai găsi nimic.

Pentru o vreme se holbă la rândurile fasciculei. Ce poveste extraordinară îi fusese dat să citească. Amestecul ocult de muzică și mister insuflase viață imaginilor de pe cărți, dacă înțelesese bine, chemând spiritele celor care trecuseră în tărâmul de dincolo. *Au delà du voile* – dincolo de văl – după cum spunea și titlul inscripționat pe prima pagină.

„Și unde mai pui că e scris și de unchiul meu."

În acel moment, pe Léonie o uluia faptul că în familia ei exista un scriitor atât de talentat și totuși nimeni nu pomenise vreodată de el.

„Și totuși... „

Léonie se opri. În introducere, unchiul ei susținea că este o mărturie adevărată. Se sprijini de spătarul scaunului. Ce dorise să spună atunci când scrisese de „pătrunderea într-o altă dimensiune"? Și cum de spiritele, odată chemate, se retrăseseră în locul de unde veniseră?

I se zbârli părul de pe ceafă. Léonie se răsuci, uitându-se peste umăr când la stânga, când la dreapta, de parcă cineva ar fi stat chiar în spatele ei. Cercetă neliniștită umbrele din alcovurile ce încadrau șemineul, dar și ungherele prăfuite de dincolo de mese și de draperii. Oare spiritele încă mai sălășluiau pe moșie? Se gândi la silueta pe care o observase traversând pajiștile seara trecută.

„O premoniție? Sau altceva?"

Léonie scutură din cap, pe jumătate amuzată că lăsa imaginația să pună stăpânire pe ea, și-și îndreptă din nou atenția spre carte. Dacă lua de bune vorbele unchiului ei și considera povestea un fapt real și nu o plăsmuire, atunci sepulcrul se găsea chiar pe Domaine de la Cade? Înclina să creadă că da, mai ales că notele muzicale necesare pentru a chema spiritele – C, D, E, A – corespundeau literelor din numele moșiei: Cade.

„Încă mai există?"

Léonie își sprijini bărbia în palmă. Firea ei practică învinse până la urmă. Trebuia să descopere dacă pe domeniu se găsea o structură asemănătoare cu cea descrisă de unchiul său. O moșie de la țară cu astfel de dimensiuni s-ar fi cuvenit să aibă propria capelă sau un sanctuar în interiorul parcului. Mama ei nu-i povestise niciodată de așa ceva, dar ea oricum nu vorbea prea mult de Domaine de la Cade. Nici *tante* Isolde nu pomenise de vreo capelă, dar, pe de altă parte, subiectul nu apăruse în timpul conversației lor de seara trecută și, după cum recunoscuse singură, cunoștințele sale despre istoria moșiei fostului ei soț erau foarte limitate.

„Dacă sepulcrul încă mai există pe undeva, o să-l găsesc."

Un zgomot de pe hol îi atrase atenția.

Imediat, dosi volumul în poală. Nu voia să fie surprinsă citind o astfel de carte. Nu din cauza rușinii, ci pentru că era aventura ei personală și nu dorea s-o împartă cu nimeni. Anatole ar fi tachinat-o.

Pașii din hol se îndepărtară, urmați de trântitul unei uși. Se ridică în picioare, întrebându-se dacă poate să ia *Les Tarots*. Mătușa ei cu

siguranță nu se va împotrivi, de vreme ce îi invitase să se simtă ca acasă. Și cu toate că volumul fusese încuiat într-o vitrină, Léonie putea să jure că era doar o măsură de protecție împotriva ravagiilor prafului, timpului și ale razelor de soare și nu pentru că ar fi fost o lectură interzisă. Altminteri, de ce ar fi lăsat cineva cheia la vedere?

Fata ieși din bibliotecă, luând cu ea volumul însușit pe furiș.

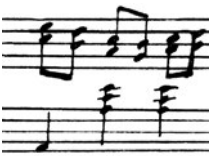

CAPITOLUL 37

Paris

Victor Constant împături ziarul și-l așeză pe locul de alături.

„Ucisă precum Carmen – Poliția îl caută pe fiu!"

Ochii i se îngustară plini de dispreț. „Ucisă precum Carmen." Îl deranja teribil, după tot ajutorul pe care îl oferise, că domnii gazetari se dovedeau atât de previzibili. Nu existau pe lume două femei mai puțin asemănătoare decât Marguerite Vernier și eroina impetuoasă, desfrânată a lui Bizet, din punct de vedere al temperamentului și al caracterului, dar opera cu pricina se întipărise în conștiința publicului francez într-o măsură absolut enervantă. Găsiseră ca puncte comune un cuțit și un soldat, și gata povestea.

În doar câteva ore, Du Pont se transformase din prim suspect în victima inocentă a rubricilor din gazete. La început, faptul că prefectul nu-l acuzase de crimă le stârnise interesul și îi obligase să-și întindă plasele literare ceva mai departe. Acum – mulțumită în principal eforturilor lui Constant – reporterii îl luaseră la ochi pe Anatole Vernier. Încă nu-l considerau suspect, dar pentru că nimeni nu știa unde se află, lumea își punea tot felul de întrebări. Se zvonea că poliția nu izbutise să-i localizeze nici pe Vernier, nici pe sora sa ca să-i informeze despre tragedie. Oare un om nevinovat ar fi așa greu de găsit?

Într-adevăr, cu cât inspectorul Thouron tăgăduia mai tare că Vernier însuși e suspect, cu atât rumorile căpătau și mai multă virulență. Absența lui Vernier din Paris presupunea, de facto, prezența lui în apartament în noaptea crimei.

Indolența gazetarilor îi servea de minune lui Constant. Pune-le pe tavă o poveste frumos împachetată ca o cutie pentru cadouri, iar ei o vor băga pe gât, cu puține modificări, cititorilor. Nici nu se punea problema ca ei să cerceteze independent informațiile primite și se mulțumeau cu ferocitatea simplă a faptelor.

În ciuda urii sale față de Vernier, Constant se văzu nevoit să admită că băiatul dovedise istețime. Până și Constant, cu buzunarele sale adânci și rețeaua largă de spioni și informatori, care lucrau toată noaptea, fusese incapabil să descopere unde plecaseră Vernier și sora lui.

Aruncă o privire indiferentă pe geam, pe măsură ce expresul de Marseille se deplasa greoi spre sud, prin suburbiile pariziene. Constant rareori se aventura dincolo de *banlieu*. Îi displăceau peisajele, lumina frustă a soarelui sau norii cenușii, care decolorau totul cu puterea lor nemărginită și urâtă. Natura sălbatică îi stârnea repulsie. Prefera să-și conducă afacerile în penumbra străzilor luminate artificial, în clarobscurul camerelor ascunse și luminate cu metode demodate: opaițe și lumânări. Disprețuia aerul proaspăt și spațiile deschise. Ambianța sa preferată se găsea pe coridoarele parfumate ale teatrelor pline de fete cu pene și evantaie, ori în separeurile din cluburile private.

Într-un târziu, dezlegase misterul pe care Vernier încercase să-l arunce asupra plecării lor. Vecinii, încurajați de un *sou* sau doi, susțineau că nu știu nimic cu precizie, dar prinseseră totuși frânturi de conversație și își aminteau îndeajuns de multe informații, chiar dacă fragmentate. În orice caz, suficiente pentru Constant să reconstituie ziua în care Vernier fugise din Paris. Patronul de la Le Petit Chablisien, un restaurant din apropierea apartamentului din rue de Berlin, recunoscuse că auzise o discuție despre un oraș medieval din Carcassonne.

Cu o pungă plină de monede, aghiotantul lui Constant dăduse ușor de urma birjarului care îi transportase pe frații Vernier la Saint-Lazare vinerea dimineață, apoi de cea de-a doua *fiacre* care-i purtase până la gara Montparnasse, lucru pe care, Constant știa sigur, jandarmii din arondismentul 8 nu izbutiseră să-l afle până în prezent.

Nu era mare lucru, dar destul pentru Constant ca să-și cumpere un bilet de tren spre sudul țării. Dacă cei doi stăteau în Carcassonne, o să

fie simplu. Cu târfă sau fără ea. Nu știa sub ce nume trăia acum, dar își amintea cu amărăciune numele care fusese sculptat pe piatra funerară din cimitirul Montmartre. O fundătură deocamdată.

Constant avea să sosească în Marseille pe la sfârșitul zilei. Mâine va lua trenul spre Carcassonne, unde se va stabili, ca un păianjen în mijlocul pânzei sale, așteptându-și prada să se apropie.

Mai devreme sau mai târziu, oamenii vor vorbi. Așa se întâmpla mereu. Șoapte, zvonuri. Domnișoara Vernier era izbitor de frumoasă. Printre oamenii cu părul negru, ochi ca tăciunele și pielea smeadă din Midi, o asemenea piele albă, astfel de bucle roșcate cu greu treceau nebăgate în seamă.

Va dura ceva timp, dar îi va găsi.

Constant scoase ceasul lui Vernier din buzunar.

Piesa avea distincție și te frapa cu învelișul ei auriu și monograma din platină. Simțea o plăcere uriașă să se afle în posesia unui obiect al lui Vernier.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Expresia i se înăspri când și-o închipui pe târfă zâmbindu-i lui Vernier, așa cum, pe vremuri, îi zâmbise lui. O imagine neașteptată îi chinui mintea și așa torturată: trupul ei gol dezmierdat de privirea rivalului. Nu mai suporta.

Pentru a-și abate atenția, Constant scotoci prin valiza de piele, nădăjduind că va găsi ceva care să-l ajute să-i mai treacă timpul. Mângâie ușor cuțitul dosit în teaca groasă de piele, cu care îi curmase viața lui marguerite Vernier. Scoase *The Subterranean Voyage*[1] a lui Nicholas Klimm și *Heaven and Hell*[2] al lui Swedenborg, dar niciuna nu-l mulțumi.

Alese din nou. De data asta se opri asupra *Chiromanției* lui Robert Fludd.

Un alt suvenir. Care se potrivea perfect stării lui de spirit.

---

[1] *Călătorie subterană*

[2] *Rai și Iad*

CAPITOLUL 38

Rennes-les-Bains

Nici nu ieși bine din bibliotecă și Léonie fu oprită de Marieta pe hol. Fata ascunse repede cartea la spate.

– *Madomaisèla,* fratele dumneavoastră m-a trimis să vă anunț că plănuiește să viziteze Rennes-les-Bains în această dimineață și că ar fi încântat dacă l-ați însoți.

Léonie șovăi, însă doar pentru un moment. O entuziasma nespus ideea de a explora domeniul, în căutarea sepulcrului. Dar o asemenea expediție mai putea aștepta. O excursie cu Anatole în oraș, nu.

– Te rog, transmite-i fratelui meu complimente. Spune-i că accept cu plăcere invitația lui.

– Foarte bine, *Madomaisèla*. Trăsura va pleca la ora zece și jumătate.

Urcând treptele două câte două, Léonie se încuie în camera ei, făcând ochii roată pentru a găsi un loc tainic unde să ascundă *Les Tarots*, căci nu dorea să atragă privirile curioase ale servitorilor, lăsând cartea la vedere. Ochii îi căzură pe trusa de cusut. Deschise iute capacul din sidef și ascunse cartea printre mosoreii de bumbac și ațe, bucățile de material, degetare, ace și pânzele cu modele.

Nici urmă de Anatole când coborî în hol.

Ieși pe terasa din spatele proprietății și se sprijini cu mâinile de balustradă, privind peste pajiști. Razele de soare, ce străpungeau vălul transparent de nori ca niște sulițe, te împiedicau să ai o imagine limpede din pricina contrastului abrupt dintre lumină și umbre. Léonie inspiră adânc, bucurându-se de aerul proaspăt și curat. Ce deosebire

față de Paris, cu duhoarea sa de funingine, fier încins și amestecul veșnic de ceață și fum.

Grădinarul și ajutorul său trebăluiau de zor, prinzând tufișurile mai mici și copăceii de araci. Un butoi de lemn se umpluse ochi cu frunze de toamnă uscate, de culoarea vinului roșu. Bărbatul mai în vârstă purta o tunică scurtă maronie și o șapcă, iar la gât își prinsese o batistă roșie. Băiatul, nu mai mare de unsprezece sau doisprezece ani, nu avea nimic pe cap și îmbrăcase o cămașă fără guler.

Léonie coborî treptele. Grădinarul își smulse șapca atunci când ea se apropie și o ținu strâns între degetele murdare de pământ.

– Bună dimineața.

– *Bonjorn*, *Madomaisèla*, mormăi el.

– Ce zi frumoasă, nu?

– Vine furtuna.

Léonie privi îndoită spre cerul perfect albastru, presărat cu insule de norișori albi, plutitori.

– Dar aerul pare așa de liniștit. Plin de pace.

– Deocamdată își adună puterile.

Se aplecă spre ea, dezvelindu-și dinții înnegriți și sparți ca un șir de pietre funerare vechi.

– Furtuna e lucrătura diavolului. Toate semnele sunt aici. Aseară s-a auzit muzică peste lac.

Avea răsuflarea grea și acră și Léonie se trase instinctiv înapoi, ușor afectată de sinceritatea bătrânului.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea răstit.

Grădinarul se închină.

– Prin împrejurimi umblă diavolul. De fiecare dată când iese din Lac de Barrenc, aduce cu el furtuni crâncene și le împrăștie prin toată țara. Ultimul stăpân a trimis oameni să umple lacul, dar diavolul a ieșit afară și le-a zis în față că dacă vor continua să lucreze, Rennes-les-Bains va fi înecat.

– Dar astea sunt doar superstiții prostești. Nu pot să...

– Au bătut palma și nu-s eu omul să spun de ce și cum, dar una peste alta, oamenii s-au retras. Lacul a rămas ca și până atunci. *Mas ara,* acum însă, firea lucrurilor e din nou răsturnată. Toate semnele sunt aici. Diavolul va veni să-și ceară tributul.

– Firea lucrurilor? repetă ea șoptit. Cum adică?

– Acum douăzeci de ani, murmură bătrânul, stăpânul a chemat diavolul. Se aude muzică atunci când fantomele ies din mormânt. Nu-s eu omul să spun de ce și cum. Și-apoi a venit preotul.

Fata se încruntă.

– Preotul? Care preot?

– Léonie!

Vinovată și ușurată totodată, Léonie se întoarse la auzul glasului fratelui său. Anatole îi făcea cu mâna de pe terasă.

– A sosit trăsura, strigă el.

– Ține-ți sufletul aproape, *Madomaisèla*, rosti grădinarul printre dinți. Când se abate furtuna, spiritele umblă libere.

Léonie calculă repede în minte. Acum douăzeci de ani însemna undeva prin 1870. Se cutremură. Cu ochii minții revăzu aceeași dată, anul publicării, tipărit pe prima pagină a volumului șterpelit din bibliotecă.

Spiritele umblă libere.

Vorbele grădinarului se potriveau atât de bine cu ceea ce citise de dimineață. Léonie deschise gura să mai întrebe ceva, dar bătrânul își îndesase deja șapca pe cap și se întorsese la săpatul său. Mai șovăi un moment, apoi își săltă poalele și urcă în grabă treptele spre locul unde o aștepta fratele ei.

Era șocant, da. Și tulburător totodată. Dar nu va permite ca toate acestea să-i afecteze timpul petrecut alături de Anatole.

– Bună dimineața, o întâmpină el, aplecându-se ca s-o sărute pe obrazul îmbujorat și privind-o apoi din cap până-n picioare. Poate s-ar cuveni ceva mai multă decență?

Léonie se uită în jos spre ciorapii ei care erau la vedere și stropiți ușor cu noroiul de pe cărare. Fata rânji și-și netezi fusta cu mâinile.

– Poftim, exclamă ea. Cât se poate de respectabilă!

Anatole scutură din cap, pe jumătate amuzat, pe jumătate nemulțumit.

Trecură amândoi prin casă și se urcară în trăsură.

– Te-ai și apucat deja de cusut? întrebă el, observând un fir de bumbac roșu agățat de mânecă. Câtă hărnicie!

Léonie ridică firul și-i dădu drumul pe jos.

– Am căutat ceva în trusă, atâta tot, replică ea, nici măcar înroșindu-se din pricina minciunii trântite.

Vizitiul pocni din bici și trăsura se urni din loc, intrând pe alee.

– *Tante* Isolde nu a vrut să ne însoțească? îl iscodi fata, vorbind tare pentru a acoperi zgomotul făcut de copite și de harnașamente.

– Anumite treburi ale moșiei impun prezența ei aici.

– Dar cina de sâmbătă a rămas stabilită, nu?

Anatole își pipăi buzunarul de la tunică.

– Da. Și i-am promis că vom face pe mesagerii și vom transmite invitația în numele ei.

Vântul de peste noapte desprinsese crenguțe și frunze din fagii argintii, dar drumul ce străbătea Domaine de la Cade era curățat de gunoaie, așa că îl parcurseră destul de repede. Caii aveau apărători la ochi și mergeau la trap foarte siguri pe ei, chiar dacă felinarele agățate de trăsură se loviră și se ciocniră amenințător de panourile laterale tot timpul cât coborâră la vale.

– Ai auzit tunetele de azi-noapte? spuse Léonie. A fost așa de ciudat. Bubuituri, ropote neașteptate, urletul vântului, dar nici un strop de ploaie.

Tânărul încuviință din cap.

– Da, se pare că e ceva obișnuit să apară furtuni fără ploaie, mai ales vara, când se pare că furtunile se țin în lanț.

– Am avut senzația că tunetul era cumva prins în vale, între dealuri. Și parcă se înfuriase.

Anatole zâmbi.

– Probabil că *blanquette*-ul băut își făcea efectul!

Léonie scoase limba la el.

– Oricum nu mi-a provocat nici un pic de mahmureală! Se opri. Grădinarul îmi povestea că furtunile vin atunci când fantomele se plimbă nestingherite prin preajmă. Sau invers? Nu-mi mai amintesc.

Anatole își arcui sprâncenele.

– Serios?

Léonie se răsuci ca să discute cu vizitiul.

– Cunoașteți un loc numit Lac de Barrenc? strigă ea ca să se facă auzită printre huruiturile de roți.

– *Oc*, *Madomaisèla*.

– E departe de aici?

– *Pas luènh.* Nu departe. E un loc bun de vizitat pentru *toristas,* deși eu nu m-aș aventura până acolo.

Arătă cu vârful biciului spre o bucată de pădure și un luminiș cu trei sau patru blocuri de stâncă, și care țâșneau din pământ de parcă ar fi fost aruncate acolo de mâna unui uriaș.

– Acolo sus e Jilțul Diavolului. Și puțin mai departe, *Étang du Diable* și Munții Cornului.

Léonie vorbea despre lucrurile de care se temea doar ca să le cunoască mai bine. Chiar și-așa, se întoarse cu fața spre Anatole, privindu-l triumfătoare.

– Vezi? Peste tot sunt dovezi ale diavolilor și fantomelor.

Anatole izbucni în râs.

– Superstiții, *petite*, cu siguranță. În nici un caz dovezi.

Trăsura îi lăsă în Place du Pérou.

Anatole găsi un băiat dornic pentru un *sou* să livreze invitațiile oaspeților lui Isolde, apoi porniră din nou la drum. Se plimbară de-a lungul străzii principale în direcția clinicii termale. Poposiră o vreme la o cafenea mică pe trotuar, unde Léonie bău o ceașcă de cafea dulce și tare, iar Anatole un pahar de absint delicios. Pe lângă ei treceau doamne și domni în redingote și costume de zi. O bonă împingea un căruț. Fetele se plimbau cu părul în vânt, împodobit cu funde din mătase albastre și roșii, iar un băiețel cu pantaloni până la genunchi rostogolea un cerc cu un băț.

Vizitară cel mai mare magazin din oraș, Magasins Bousquet, care vindea tot felul de articole, de la muselină și panglici, până la oale și tigăi din alamă, sau curse, plase și puști de vânătoare. Anatole îi dădu lui Léonie lista cu provizii primită de la Isolde, ce trebuiau livrate la Domaine de la Cade sâmbătă, lăsând-o pe ea să comande.

Léonie se bucură de această sarcină.

Admirară apoi arhitectura orașului. Multe dintre clădirile de pe *rive gauche* se dovediră mai solide decât îți lăsau impresia când le priveai de pe drum; erau cu câteva etaje mai înalte și construite chiar în peretele defileului. Unele fuseseră bine îngrijite, chiar dacă aveau un aspect modest. Altele stricau puțin peisajul, cu tencuiala cojită și pereții ușor înclinați, de parcă timpul s-ar fi dovedit mai neîndurător cu ele.

La cotul râului, Léonie se bucură de priveliștea superbă oferită de terasele din clinica termală și de balcoanele din spatele hotelului de la Reine. De aici se vedea cu adevărat cum clinica domină peisajul cu grandoarea și ținuta sa, cu clădirile, bazinele și ferestrele scumpe. Treptele înguste din piatră coborau direct pe malul râului, unde se găseau nenumărate băi particulare. Era un elogiu adus progresului și științei, un altar modern pentru pelerinii contemporani în căutarea sănătății fizice.

O soră medicală, a cărei bonetă cu colțuri albe semăna cu un pescăruș uriaș, împingea un pacient într-un *chaise roulante*. La marginea apei, chiar la capătul Allée de Bains de la Reine, o pergolă din fier forjat în forma unei coroane servea drept adăpost împotriva soarelui. În fața unui mișc chioșc ambulant, a cărui tejghea îngustă dădea chiar în stradă, o femeie cu o eșarfă pe cap și brațe bronzate vindea cidru de mere pentru două centime. Alături de cafeneaua pe roți, construită sub forma unei diligențe, se găsea un teasc din lemn pentru zdrobirea merelor, dinții lui de metal scrâșnind încet pe măsură ce un băiețel cu mâini pline de cicatrice și o bluză largă, mult prea mare pentru el, arunca merele roșietice în mașinărie.

Anatole se așeză la coadă și cumpără două cești. Băutură se vădi prea dulce pentru gustul lui. Totuși, Léonie îl declară delicios și bău ambele porții, scuipând sâmburii în batistă.

Partea dreaptă a râului – pe malul îndepărtat – avea o înfățișare diferită. Se zăreau mai puține clădiri, iar cele care rezistau agățate de coastă, împrăștiate printre copaci până aproape de mal, erau de fapt niște locuințe mici și modeste. Aici trăiau meșteșugarii, servitorii, proprietarii de prăvălii, a căror existență depindea de indispozițiile și ipohondriile burgheziei din Toulouse, Perpignan și din Bordeaux. Léonie văzu pacienții făcând băi de abur în apa bogată în fier din *bains forts*, unde nu se putea ajunge decât printr-un pasaj privat. Un șir de asistente și servitoare așteptau răbdătoare pe mal, cu brațele încărcate de prosoape, gata să-și învelească pacienții sau stăpânii.

După ce explorară orașul spre deplina ei satisfacție, fata recunoscu că e obosită și se plânse că ghetele o strângeau. Se întoarseră în Place de Pérou, trecând pe lângă oficiul de telegraf și post-restant.

Anatole îi propuse să se oprească la o braserie drăguță din partea de sud a pieței.

– Aici îți convine? o întrebă el, arătându-i cu vârful bastonului singura masă liberă. Sau preferi să mâncăm înăuntru?

Vântul adia într-un soi de joc *cache-cache* printre clădiri, șoptind pe alei și făcând prelatele marchizelor să fluture vesele. Léonie se uită de jur împrejur la frunzele aurii, arămii și sângerii ce se ridicau în spirale, iar apoi la urmele delicate de soare ce mângâiau clădirea acoperită de iederă.

– Afară, hotărî ea. E încântător. Aproape perfect.

Anatole zâmbi.

– Mă întreb dacă ăsta este vântul pe care ei îl numesc *Cers*, cugetă tânărul, așezându-se în fața ei. Cred că e un vânt de nord-vest, care coboară din munți, potrivit spuselor lui Isolde, spre deosebire de *Marin*, care vine dinspre Mediterană.

Își desfăcu șervetul.

– Ori poate e Mistralul?

Léonie ridică din umeri.

Anatole comandă *paté de la maison,* un fel de mâncare cu roșii și un *bûche* de brânză de capră, garnisit cu alune și miere, pe care să-l împartă amândoi, alături de un *pichet* de rosé de munte.

Léonie rupse o bucățică de pâine și o băgă în gură.

– Am vizitat biblioteca azi-dimineață, sparse ea tăcerea. O colecție foarte interesantă de cărți. Sunt surprinsă că am avut plăcerea să stai cu noi seara trecută.

Ochii lui căprui se întunecară.

– Ce vrei să spui?

– Că sunt multe cărți care să te țină ocupat ceva vreme și că, într-adevăr, mă miră cum ai reușit să dai peste lucrarea lui *Monsieur* Baillard printre atâtea volume.

Léonie își miji privirea.

– De ce? Ce credeai că am vrut să spun?

– Nimic, replică Anatole, răsucindu-și mustața.

Simțind că ocolește răspunsul, Léonie puse jos furculița.

– Dar acum că tot ai pomenit, mărturisesc că m-a uimit faptul că n-ai făcut nici o remarcă asupra colecției, când ai venit seara la mine în cameră înainte de cină.

– Ce colecție?

– Păi, cea de *beaux livres*, pentru început.

Se uită fix la el pentru a-i vedea reacția.

– Și cea de cărți de ocultism. Unele dintre ele par să fie niște ediții rare.

Anatole nu răspunse imediat.

– Ei bine, m-ai acuzat de nenumărate ori că te plictisesc cu cărțile mele de anticariat, rosti el într-un târziu. N-am vrut să te mai bat la cap și acum.

Léonie izbucni în râs.

– Oh, pentru Dumnezeu, Anatole, ce se întâmplă cu tine? Știu din ce mi-ai povestit că multe dintre aceste cărți au o reputație proastă. Chiar și la Paris. Nimeni nu s-ar aștepta să găsească așa ceva într-un astfel de loc. Iar tu nici n-ai pomenit de ele, păi, asta e...

Anatole trase din țigară.

– Așadar? întrebă ea poruncitor.

– Așadar ce?

– *De ce* ești așa de hotărât să nu arăți nici un fel de interes?

Inspiră adânc.

– Și de ce-ar fi alcătuit unchiul nostru o asemenea colecție rău famată? Nici *tante* Isolde n-a scos o vorbă.

– De fapt, ea mi-a zis, rosti el tăios. Pari hotărâtă s-o critici pe Isolde. Nu-ți pasă de ea.

Léonie se înroși.

– Te înșeli dacă asta este impresia ta. Cred că *tante* Isolde este fermecătoare.

Își ridică vocea ușor, pentru a nu-i mai da ocazia să o întrerupă.

– Nu mătușa noastră, ci locul în sine îmi provoacă neliniște, mai ales dacă mă gândesc și la prezența unor cărți de ocultism în bibliotecă.

Anatole oftă.

– Nu le-am observat. Faci prea mult tam-tam pentru nimic. Cea mai evidentă explicație, ca să folosesc cuvintele tale, este că unchiul Jules avea gusturi nu prea catolice... sau, mai degrabă, liberale. Ori poate că a moștenit casa cu tot cu cărți.

– Unele dintre ele sunt destul de recente, se împotrivi fata.

Știa că îl provoacă și voia să bată în retragere, dar ceva din ea o îndemna să continue.

– Iar tu ești expertă în astfel de publicații, o ironiză Anatole.

Fata tresări la auzul tonului său rece.

– Nu, tocmai asta e și ideea. Tu ești expertul! De aceea m-a surprins că n-ai considerat interesant să vorbești despre colecție.

– Chiar nu pricep de ce te încăpățânezi să vezi nu știu ce mistere în asta și în... moșia mătușii noastre. Sincer, nu te înțeleg.

Léonie se aplecă în față.

– Îți zic eu, Anatole, domeniul are ceva ciudat, fie că recunoști sau nu. Acum chiar că mă întreb dacă tu ai intrat măcar o dată în bibliotecă.

– Ajunge, se răsti el mânios. Nu știu ce naiba te-a apucat astăzi.

– Păi, dacă mă acuzi că vreau să învălui casa în mistere! Așa o fi, dar, în același timp, tu pari hotărât să faci exact pe dos!

Anatole își dădu ochii peste cap, exasperat.

– Tu te auzi ce îndrugi? izbucni el. Isolde ne-a primit pe amândoi cum se cuvine. Poziția ei nu este una foarte confortabilă și dacă ai simțit vreo urmă de stânjeneală, atunci asta e din cauză că ea însăși este o străină aici, trăind printre servitorii care probabil nu suportă ideea că o necunoscută oarecare a devenit acum stăpâna moșiei. Din câte am înțeles eu, Lascombe lipsea mult și servitorii erau cei care conduceau casa. Sincer, asemenea comentarii nu sunt demne de tine.

Realizând că mersese prea departe, Léonie renunță.

– Nu voiam decât să...

Anatole își șterse colțurile gurii, apoi trânti șervetul pe masă.

– Iar eu n-am dorit decât să-ți ofer un volum interesant care să-ți țină companie seara trecută, i-o reteză el, pentru că nu voiam să ți se facă dor de casă într-un loc care nu îți este familiar. Isolde nu ți-a arătat decât bunăvoință și totuși tu îi tot cauți nod în papură.

Dorința lui Léonie de a provoca o ceartă se risipi numaidecât. Nici măcar nu-și mai amintea de ce se încăpățânase să se ia la harță.

– Îmi cer iertare dacă vorbele mele te-au ofensat, dar..., începu fata, însă se dovedi prea târziu.

– Nimic din ceea ce spun nu pare să pună capăt poveștilor tale nebunești, rosti el mânios, așa că nu mai are nici un sens să continuăm această conversație. Înșfăcă pălăria și bastonul. Să mergem. Trăsura ne așteaptă.

– Anatole, te rog, îl imploră Léonie.

Dar tânărul traversa deja cu pași mari piața.

Sfâșiată între regret și resentimente, fata se văzu nevoită să-l urmeze. Mai mult decât orice își dorea să-și fi ținut gura.

Dar când ieșiră din Rennes-les-Bains, începu să se simtă jignită. Vina nu-i aparținea. Mă rog, poate la început, dar chiar nu intenționase să supere pe nimeni. Anatole era cel care ținea cu tot dinadinsul să se considere insultat. Și dincolo de manierele lui agresive, se mai insinua o impresie ce merita toată atenția.

„O apără pe Isolde în fața mea."

Părea o nedreptate strigătoare la cer după o întâlnire de așa scurtă durată. Dar mai rău, gândul o îmbolnăvi pe Léonie de gelozie.

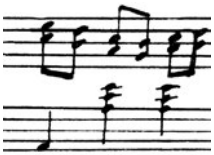

CAPITOLUL 39

Drumul înapoi spre Domaine de la Cade se vădi a fi unul foarte neplăcut.

Léonie se posomorî. Anatole nu-i dădu atenție. Imediat ce sosiră, el sări din trăsură și dispăru în casă fără să arunce măcar o privire spre ea, lăsând-o să mediteze la perspectiva de a-și petrece singură o după-amiază de-a dreptul plictisitoare.

Léonie se repezi pe scări în sus, spre camera ei, pentru că nu voia să dea ochii cu nimeni și se trânti cu fața în jos pe pat. Își aruncă pantofii care căzură cu o bufnitură pe podea. Picioarele îi atârnau peste margine de parcă se găsea pe o plută ce aluneca pe râu.

– *J'en ai marre.* Mă plictisesc.

Ceasul de pe șemineu bătu de două.

Léonie începu să smulgă ațele din cuvertura brodată, scămoșând firele slăbite și aurii până când adună pe pat lângă ea o grămăjoară demnă de Rumpelstiltskin[1]. Aruncă o privire frustrată spre ceas.

Două și două minute. Timpul abia trecea.

Coborî din pat și se apropie de fereastră, ridicând colțul perdelei. Pajiștile erau scăldate într-o lumină bogată, aurie.

Pretutindeni se zăreau urmările nefericite ale vântului răutăcios. În același timp însă, grădinile păreau liniștite. Poate ar trebui să facă o plimbare. Să cerceteze puțin locurile.

Ochii îi picară pe trusa ei de lucru, așa că scormoni printre materiale și paiete până găsi cartea.

---

[1] Spiriduș din basmul fraților Grimm cu același nume, care transforma firele de paie în aur. (n.tr.)

Desigur.

Iată ocazia ideală să caute sepulcrul. Să-și reia planul de mai devreme. Poate că va găsi chiar și cărțile de tarot. De data asta, Léonie citi cuvânt cu cuvânt.

O oră mai târziu, îmbrăcată în noua ei jachetă din lână, cu ghete robuste în picioare și cu pălărie pe cap, Léonie se furișă afară, pe terasă.

Nu văzu pe nimeni în grădină, totuși păși grăbită, căci nu avea chef să dea nici un fel de explicație. Trecu de rododendroni și de ienuperi aproape alergând, păstrând ritmul până când știu că nu mai poate fi zărită din casă. Abia când ajunse în dreptul tufișului înalt de merișor încetini ca să-și tragă răsuflarea. Asudase deja. Se opri și-și scoase pălăria aspră, bucurându-se de aerul curat ce-i mângâia pletele și-și vârî mănușile în buzunar. O înveselea din cale-afară să fie complet singură și nesupravegheată, stăpână pe ea însăși.

La marginea pădurii, se opri, copleșită de primii fiori ce o îndemnau la precauție. Liniștea aproape că devenise palpabilă, iar mirosul de ferigă și frunze uscate se înteți. Se uită peste umăr, în direcția din care venise, iar apoi în penumbra misterioasă a pădurii. Casa nu se mai zărea deloc.

„Și dacă nu mai știu să mă întorc?“

Léonie își ridică privirea spre cer. Dacă nu stătea mult și vremea rămânea frumoasă, se va îndrepta pur și simplu spre vest, acolo unde apunea soarele. În plus, asta era o pădure particulară, îngrijită cu atenție și aparținea unui domeniu. Nici nu se putea spune că se aventurează în necunoscut.

„N-am nici un motiv să mă îngrijorez.“

Convingându-se că trebuie să continue, intrând parcă în pielea unei eroine dintr-un roman foileton, Léonie porni de-a lungul unei poteci năpădite de buruieni. Curând nimeri în fața unei răspântii. Pe cărarea din stânga domnea un aer tăcut, de părăsire. Din merișori și dafini se scurgeau picături de apă. Frunzele pufoase de stejar și acele ascuțite ale pinilor *maritimes* păreau să se plece năpăstuite și epuizate sub greutatea deloc bine-venită a timpului. Cărarea din dreapta era, prin comparație, una destul de obișnuită.

Dacă într-adevăr exista aici un sepulcru de mult uitat, atunci n-ar fi trebuit el oare să se găsească în adâncul pădurii? Departe de privirile indiscrete?

Léonie alese poteca din stânga, cea învăluită în umbre. Locul părea neumblat. Nu se zăreau șanțuri proaspete lăsate de roaba grădinarului și nici urme că frunzele fuseseră greblate ori că cineva trecuse recent prin preajmă.

Fata băgă de seamă că drumul duce în susul dealului. Poteca devenea tot mai bolovănoasă și mai încărcată de vegetație. Prundișul, grohotișurile și crengile smulse se amestecau într-un talmeș-balmeș, prăvălindu-se dinspre desișurile de pe margini. Se simțea prinsă la mijloc, de parcă natura se revărsa peste ea, micșorându-i spațiul. Într-o parte, chiar deasupra cărării, se ridica un terasament abrupt, sufocat de arbori pitici verzi și foarte deși, tufe de gherghină și un hățiș de tisă, împletite laolaltă ca într-un grilaj dantelat de fier ce lucea ușor în penumbră. Léonie simți un tremur în capul pieptului. Fiecare creangă, fiecare rădăcină vorbea despre abandon. Până și animalele păreau să fi părăsit pădurea întunecată. Nici o pasăre nu cânta și nici un iepure, ori vulpe, ori șoarece nu alerga spre vizuina sa.

După o vreme, pământul de lângă potecă se adânci brusc în dreapta. De mai multe ori Léonie desprinse cu piciorul câte o piatră, pe care o auzea mai apoi rostogolindu-se în prăpastia de dedesubt. Presimțiri urâte îi cuprinseră sufletul. Nu trebuia să ai o imaginație prea bogată ca să te vezi înconjurat de spiritele, fantomele sau duhurile de care vorbeau atât grădinarul, cât și *Monsieur* Baillard în cartea sa și care băntuiau aceste luminișuri.

La un moment dat, ieși pe o platformă, deschisă într-o parte și de unde se dezvăluia întreaga panoramă a munților din depărtare. Zări un pod de piatră care se arcuia peste un mic canal distrus de apele năvalnice ale primăverii, chiar în locul unde o fâșie de pământ maroniu se încrucișa cu poteca într-un unghi drept. Canalul secase acum.

La orizont, pe deasupra coroanelor strălucitoare ale arborilor pitici, lumea părea să se întindă ca într-un tablou frumos pictat. Norii lunecau pe un cer nesfârșit, iar vălul de ceață fină plutea printre albiile și coastele dealurilor.

Léonie inspiră adânc. Avea senzația că se află la sute de kilometri depărtare de civilizație, de râu, de acoperișurile gri și roșii ale caselor

din Rennes-les-Bains, de conturul subțire al bisericii vechi și de silueta hotelului de la Reine. Cuibărită în tăcerea bizară a pădurii, Léonie își închipuia zgomotul din cafenele și taverne, clinchetul vaselor din bucătărie, uruitul trăsurilor de pe Gran'Rue, strigătul vizitiului, pregătind poștalionul să plece din Place du Pérou. Iar mai apoi desluși purtat de vânt dangătul subțirel al clopotului bisericii, până în locul în care se oprise ea ca să asculte.

„S-a făcut deja ora trei."

Léonie nu se clinti din loc până când ecoul slab nu se stinse de tot. Spiritul ei de aventură dispăru odată cu acest ultim sunet. Cuvintele grădinarului îi reveniră în minte.

„Ține-ți sufletul aproape."

Își dori să-l fi rugat – pe el sau pe oricine altcineva – să-i dea câteva îndrumări. Dar pentru că întotdeauna voia să facă lucrurile de una singură, ura să ceară ajutor. Mai mult decât orice, regreta că nu luase cartea cu ea.

„Dar am mers prea departe ca să mă întorc tocmai acum."

Léonie își ridică bărbia și porni la drum cu hotărâre, luptându-se cu senzația că se îndreaptă într-o direcție greșită. Instinctul o adusese aici. Fără hartă, fără indicații. Din nou își regretă mândria și lipsa de prevedere din cauza căreia nu luase cu ea măcar o hartă a domeniului. E adevărat că nici nu observase așa ceva în bibliotecă mai devreme.

Se gândi că nimeni nu știa unde plecase. Dacă ar cădea sau s-ar rătăci, nimeni n-ar ști unde s-o caute. Îi trecu prin minte atunci că ar fi trebuit să lase niște semne în urma ei. Bucăți de hârtie sau, precum Hansel și Gretel, pietricele albe care să marcheze drumul înapoi spre casă.

„N-ai nici un motiv să te rătăcești."

Léonie se adânci și mai tare în pădure. Acum se găsea într-un luminiș încercuit de ienuperi sălbatici, plini de muguri copți, de parcă păsările n-ar fi reușit niciodată să pătrundă până aici.

Umbre și jocuri de lumină bizare apăreau și dispăreau. Sub mantia verde a pădurii, razele soarelui nu mai aveau putere. Ceva necunoscut, vechi lua locul lumii familiare și sigure. Șerpuind printre copaci, printre măceși și crânguri, ceața de după-amiază pusese stăpânire pe domeniu, furișându-se fără un sunet, pe tăcute. Atmosfera încremenise, aerul îmbibat de apă înăbușind orice zgomot. Léonie simți fiorii reci

înfășurându-i-se în jurul gâtului ca un fular și încolăcindu-i-se printre picioare, ca o pisică.

Brusc, în fața ei, răsări dintre copaci silueta unei construcții care nu era nici din lemn, nici din pământ, nici din scoarță. O capelă mică de piatră, în care nu încăpeau mai mult de șapte, opt credincioși, cu acoperiș ascuțit și o cruce mică de piatră deasupra arcadei de la intrare.

Léonie își ținu răsuflarea.

„L-am găsit."

Tufe de tisă cioturoasă, cu rădăcinile răsucite și deformate ca mâinile unui bătrân, înconjurau sepulcrul ce-și arunca umbra peste cărare. În noroi nu se vedeau urme de pași. Murii sălbatici și măceșii se răspândiseră pretutindeni.

Simțindu-se mândră și nerăbdătoare totodată, Léonie păși înainte. Frunzele foșniră ușor și crenguțele pocniră sub ghetele ei. Încă un pas. Tot mai aproape, până când ajunse în dreptul ușii. Își lăsă capul pe spate și privi în sus. Deasupra arcadei de lemn, simetrice și perfect aliniate, se găseau două versuri pictate cu litere negre antice.

Aïci lo tems s'en
Va res l'Eternitat.

Léonie citi cuvintele de două ori cu voce tare, rostind apăsat și rar sunetele ciudate. Își scoase creionul din buzunar și le mâzgăli pe o bucățică de hârtie.

În spatele ei se auzi un zgomot. Un foșnet? Un animal sălbatic? O pisică de munte? Apoi încă un zgomot, ca și cum o frânghie ar fi fost trasă peste puntea unei nave. Un șarpe? Curajul o părăsi într-o clipă. Ochii întunecați ai pădurii păreau s-o străpungă. Cuvintele din carte îi veniră în minte cu o claritate dureroasă. Premoniții, duhuri, un loc unde vălul dintre lumi se topea.

Léonie nu-și mai dorea să intre în sepulcru. Dar să rămână singură, fără nici un fel de protecție în luminiș părea o alegere și mai înfricoșătoare. Cu sângele bubuindu-i în urechi, se aplecă în față, apucă inelul masiv de metal de pe ușă și împinse.

La început, nu se întâmplă nimic. Împinse din nou. De data asta se auzi un scrâșnet metalic, apoi un trosnet ascuțit când zăvorul cedă. Își lipi umărul de ușă și, lăsându-se cu toată greutatea, împinse iarăși.

Ușa se deschise ușor, scârțâind din balamalele neunse.

CAPITOLUL 40

Léonie intră în sepulcru. Aerul rece o izbi direct în față, împreună cu mirosul inconfundabil de praf, antichitate și aroma tămâii vechi de secole. Și ceva în plus. Fata strâmbă din nas. Un iz stăruitor de pește, de mare, de lemne îmbibate cu apă sărată, rămășițe ale unei bărci eșuate demult.

Își încleștă pumnii, pentru a-și opri tremurul necontrolat.

„Acesta e locul."

Imediat la dreapta ușii principale, pe peretele vestic, se găsea confesionalul, înalt de vreo doi metri și lung de trei, dar nu mai lat de jumătate de metru. Era construit din lemn negru și foarte simplu. Nu se asemăna deloc cu formele complicate și bogat sculptate din catedralele și bisericile Parisului. Ferestruica era închisă. O singură perdea din pânză purpurie atârna în fața unuia dintre locuri. În cealaltă parte, perdeaua lipsea.

În stânga ușii, văzu *bénitier*-ul, bazinul cu picior pentru apa sfințită. Léonie făcu un pas îndărăt. Bazinul din marmură albă și roșie se sprijinea pe umerii unei figuri diabolice, care rânjea drăcește. Piele cu pustule roșii, mâini și picioare cu gheare, ochi malefici de un albastru pătrunzător.

„Dar eu te știu pe tine."

Statuia semăna leit cu gravura de pe coperta volumului *Les Tarots.*

În ciuda poverii pe care o purta în spate, sfidarea lui te izbea. Cu grijă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l vadă prinzând viață, Léonie se trase tot mai aproape. Dedesubt, tipărite pe un carton mic și alb, dar îngălbenit de vreme, cuvintele îi oferiră și confirmarea așteptată:

ASMODÉE, MAÇON AU TEMPLE DE SALMON, DÉMON DU COUROUX.

– Asmodeu, constructorul templului lui Solomon, demonul urgiei, citi ea cu voce tare.

Ridicându-se pe vârful degetelor care-i înghețaseră, Léonie se uită înăuntru. În *bénitier* nu mai era apă. Dar observă totuși niște litere sculptate în marmură. Își trecu degetele peste ele.

– *Par ce signe tu le vaincras,* murmură fata. Prin acest semn tu îl vei învinge.

Se încruntă. La cine se referea oare? La diavolul Asmodeu în sine? Un alt gând îi veni în minte. Cine apăruse prima dată, ilustrația din carte sau *bénitier*-ul? Care era copia, care originalul?

Nu știa decât că data din carte vorbea de anul 1870.

Lăsându-se pe vine, Léonie, a cărei fustă din lână desena modele rotunde în praful de pe dalele de piatră, cercetă soclul statuii pentru a descoperi marcarea vreunei date. Nimic însă nu arăta nici vârsta, nici proveniența ei.

„Totuși, nu e vizigotă."

Își notă în minte să cerceteze chestiunea mai departe – poate Isolde să știe mai multe. Léonie se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre naos. Trei șiruri de strane simple din lemn, amplasate în partea de sud a sepulcrului precum băncile de la școala generală, nu puteau găzdui decât cel mult doi credincioși fiecare. Fără podoabe, fără sculpturi la capătul rândului și fără pernițe pentru genunchi, doar o stinghie subțire din lemn ce se întindea pe lungimea stranelor.

Pereții zugrăviți în alb ai sepulcrului se cojeau. Ferestrele arcuite, cu geamuri fără culoare, lăsau să pătrundă lumina, dar nu reușeau să încălzească încăperea. În locul unde ar fi trebuit să se găsească icoanele reprezentând Drumul Crucii, mici ilustrații fuseseră prinse pe cadrul unor cruci de lemn, ce cu greu puteau fi considerate picturi. Mai degrabă niște medalioane, deloc remarcabile, ori cel puțin așa interpretau ochii neinstruiți ai fetei.

Începu să se plimbe încet prin naos, ca o mireasă neliniștită, devenind tot mai tulburată pe măsură ce se îndepărta de ușă. La un moment dat, având senzația că cineva se află în spatele ei, se răsucise brusc.

Din nou, nimeni.

La stânga, nava îngustă era străjuită de statui din ipsos ale sfinților, de dimensiuni reduse, ca niște copii malefici. Ochii lor păreau s-o urmărească atunci când trecea prin dreptul lor. Se oprea din când în când pentru a citi numele pictate în negru pe plăcuțele de lemn de dedesubt: Saint-Antoine, Eremitul egiptean; Sainte-Germaine, cu șorțul ei plin de flori din munții Pirinei; șchiopul Saint-Roch și toiagul lui. Sfinți cu însemnătate locală, presupuse ea.

Ultima statuie, cea mai apropiată de altar, înfățișa o femeie subțire și mică. Purta o rochie roșie lungă până la genunchi, iar pletele negre îi ajungeau până la umeri. În mâini ținea o sabie, nici amenințător, nici pentru a se apăra pe sine, ci mai degrabă parcă ar fi protejat pe altcineva.

Dedesubt, pe un carton, se deslușeau cuvintele: *La Fille d'Épées*.

Léonie își arcui sprâncenele. Fiica Săbiilor. Poate intenționase să fie o reprezetare a Sfintei Ioana D'Arc?

Un alt zgomot o sperie. Privi în sus, spre ferestre. Ramurile castanilor se loveau de sticlă precum niște unghii. Doar strigătul grav al unor păsări.

La capătul navei, Léonie se opri, apoi se lăsă pe vine și cercetă podeaua, căutând dovezi ale pătratului negru descris de autor și cele patru litere – C, A, D, E – pe care credea ea că le marcase unchiul ei. Nu descoperi nimic, nici cea mai vagă urmă, dar scoase totuși la iveală o inscripție scrijelită direct pe dalele de piatră.

– *Fujhi, poudes; Escapa, non*, citi ea.

Le copie și pe acestea.

Léonie se îndreptă de spate și merse înainte spre altar. Se potrivea perfect cu descrierile din *Les Tarots:* o masă goală, nici un obiect religios – lumânări, cruce de argint, misal[1] sau cartea cu antifoane[2]. Era prins într-o absidă octogonală, tavanul de deasupra fiind de un albastru azuriu strălucitor, precum acoperișul opulent al Palatului Garnier. Fiecare dintre cele opt panouri era acoperit cu un tapet ușor decolorat, desenat în dungi groase, orizontale și roz, tăiate din loc în loc de o friză cu flori roșii și albe de ienupăr și un model repetat cu

[1] Carte de rugăciuni la catolici (n.tr.)

[2] Versete sau parafrazări din psalmi care sunt repetate de două coruri sau de două voci, ca și cum și-ar răspunde reciproc. (n.tr.)

discuri și monede albastre. La îngemănarea panourilor se puseseră mulaje din ipsos, sub formă de bâte și baghete, pictate în auriu.

În interiorul fiecăreia dintre ele se găsea o singură imagine.

Léonie căscă gura uimită, realizând brusc la ce anume se uită. Opt tablouri individuale luate din tarot, de parcă fiecare figură coborâse din cărți și urcase pe zid. Fiecare avea înscris dedesubt un nume: *Le Mat; Le Pagad; La Prêtresse; Les Amoureux; La Force; La Justice; Le Diable; Le Tour*. Cerneală neagră veche pe coli groase gălbui.

„Este același scris de mână ca și în carte."

Léonie clătină din cap. Ce dovadă mai bună că mărturia unchiului ei se bizuia pe întâmplări adevărate? Se apropie și mai mult. O întrebare se impunea – de ce tocmai acestea opt, dintre cele șaptezeci și opt de cărți descrise în amănunt în cartea unchiului Jules? Copleșită de entuziasm, începu să copieze numele, dar umplu prea repede bucățica de hârtie pe care o găsise în buzunar. Făcu ochii roată în căutarea unei alte hârtii pe care să-și continue însemnările.

Ieșind de sub piciorul de piatră al altarului, fata observă colțul unei foi. Trase de ea. Era o partitură pentru pian, scrisă de mână pe un pergament gros. Cheia sol și cheia fa, măsură simplă în patru timpi, fără bemoli sau diezi. Amintirea subtitlului de pe coperta cărții îi veni în minte, dar și notele unei melodii pe care o găsise în ea.

Netezi partitura și încercă să improvizeze acordurile de început, dar nu reuși să încropească o melodie chiar dacă linia era una foarte simplă. Nu existau decât un număr limitat de note, care la prima vedere îi dădeau senzația unui exercițiu de începător pentru patru degete, cu care se chinuise în copilărie la orele de pian.

Atunci un zâmbet îi apăru pe buze. În sfârșit înțelegea modelul – C-A-D-E. Aceleași note repetându-se în secvență. Minunat. Așa cum pretindea și cartea, muzica prin care se invocau spiritele.

Numaidecât, un alt gând le puse în umbră pe celelalte.

„Dacă muzica a rămas în sepulcru, de ce nu și cărțile?"

Léonie șovăi, apoi mâzgăli data și cuvântul „Sepulcru" chiar în susul paginii, ca o dovadă a locului în care găsise partitura, apoi o strecură în buzunar și se apucă să caute metodic prin capela de piatră. Își vârî degetele prin ungherele și crăpăturile prăfuite, așteptând să găsească niște ascunzători, dar în zadar. Nici urmă de obiecte de mobilier sau nișe în spatele cărora să fie dosită o pereche de cărți.

„Dacă nu aici, atunci unde?“

Dădu roată altarului. Acum că ochii i se obișnuiseră deja cu penumbra, își închipui că zărește conturul unei ușițe ascunse înlăuntrul celor opt panouri ale absidei. Pipăi piatra, căutând unele denivelări ale suprafeței și descoperi o adâncitură ușoară, probabil urmele unei uși vechi. Împinse tare cu mâna, dar nu se întâmplă nimic. Era fixată puternic. Tot ce se poate ca ușița cu pricina să fi fost zidită pe vecie.

Léonie se dădu înapoi, punându-și mâinile în șold. Nu se împăca deloc cu gândul că tarotul nu se află aici, dar epuizase toate posibilitățile. Nu mai voia decât să se întoarcă acasă și să citească încă o dată cartea, poate îi scăpase vreun amănunt. Văzuse locul, așa că îi va fi mult mai ușor să priceapă semnificațiile ascunse ale textului.

„Dacă există vreunul.“

Léonie se uită din nou spre ferestre. Lumina pălea. Razele de soare ce abia răzbăteau printre coroanele bogate ale copacilor plecaseră pe nesimțite, lăsând geamurile întunecate. Simți ochii statuilor din ipsos privind-o și mai stăruitor decât înainte, urmărind-o. Și pentru că devenea tot mai conștientă de prezența lor, atmosfera din cavou păru să se schimbe brusc.

Un curent de aer năvăli în încăpere. Léonie auzi cum se înfiripă o melodie. O auzea și nu o auzea. Apoi o prezență, în spatele ei, în jurul ei, trecând pe lângă ea fără s-o atingă și totuși apropiindu-se, într-o mișcare neîncetată, însoțită de un amestec de șoapte, vaiete și plânsete.

Inima începu să-i bată tot mai tare.

„Doar imaginația mea e de vină.“

Surprinse un sunet diferit. Încercă să-l ignore, așa cum făcuse și cu celelalte dinăuntru și din afară. Dar sunetul se repetă. Un zgâriat, un foșnet. Scrijelitul unor unghii sau ale unor gheare, ce veneau din spatele altarului.

Acum Léonie se simțea ca o intrusă. Tulburase liniștea sepulcrului și a ascultătorilor, dar și a păzitorilor care locuiau în coridoarele sale prăfuite. Nu era bine-venită. Se uitase la imaginile pictate de pe pereți și privise cu obrăznicie în ochii sfinților de ipsos care vegheau cu strășnicie locul. Se întoarse, hipnotizată de ochii malefici și albaștri ai lui Asmodeu. Descrierile demonilor din carte îi răsăriră în minte cu

putere. Își aminti groaza unchiului său când scria despre aripile lor negre și despre forța cu care se aruncaseră asupra lui. Cum îl sfâșiaseră.

„Semnele din palme, stigmatele, nu se șterseseră."

Léonie se uită în jos și văzu sau își închipui că vede niște semne roșii ce i se lățeau în palme. Cicatrice sub forma unui opt aplecat la orizontală, chiar pe pielea ei albă și fină.

Curajul o părăsi de tot.

Își ridică poalele fustei și se repezi spre ușă. Privirea vicleană a lui Asmodeu părea să-și bată joc de ea, urmărind-o în timp ce traversa în goană nava. Speriată de moarte, se aruncă spre ușă cu toată greutatea trupului, nereușind altceva decât să o înțepenească și mai tare. Înnebunită, își aminti că se deschide invers. Își încleștă degetele pe clanță și trase.

Putea să jure că în spatele ei se aud pași. Gheare, unghii, alunecând pe dalele de piatră, venind după ea. Vânând-o. Diavolii din adâncuri fuseseră eliberați ca să protejeze sanctuarul. Un suspin de groază îi scăpă din gât, atunci când izbuti să iasă în mijlocul pădurii întunecate.

Ușa se trânti în urma ei cu o bufnitură, zăngănind din toate țâțânile ei învechite. Nu se mai temea de ceea ce o putea aștepta afară în penumbra copacilor. Nimic nu se asemuia cu teroarea cumplită și supranaturală dinlăuntrul sepulcrului.

O luă la goană, știind că ochii demonilor încă o mai privesc. Dându-și seama la timp, din fericire, că privirea antică a spiritelor și duhurilor ocroteau liniștea domeniului împotriva oricăror intruși. Goni prin aerul rece, scăpându-și pălăria, împiedicându-se și aproape căzând, regăsind urmele propriilor pași de-a lungul potecii, pe lângă canalul secat, printre crângurile învăluite în amurg și până în siguranța pajiștilor și grădinilor.

Fujhi, poudes; Escapa, non.

Preț de o secundă efemeră, crezu că a înțeles semnificația cuvintelor.

CAPITOLUL 41

Léonie ajunse înghețată bocnă în casă, unde îl găsi pe Anatole, învârtindu-se ca un leu în cușcă. Nu numai că absența ei fusese observată, dar provocase și o mare nedumerire. Isolde o cuprinse în brațe, după care se retrase repede, de parcă ar fi stânjenit-o să-și arate afecțiunea. Anatole o îmbrățișă, apoi o zgâlțâi. Nimeni nu suflă un cuvânt despre cearta de mai devreme, care o împinsese să plece singură.

– Unde ai fost? se răsti el. Cum ai putut să fii așa de nesăbuită?

– M-am plimbat în grădină.

– Te-ai plimbat! Dar e aproape întuneric!

– Nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

Anatole continuă s-o bombardeze cu întrebări. Văzuse pe cineva? Trecuse dincolo de marginile domeniului? Observase sau auzise ceva neobișnuit? După un asemenea interogatoriu, teama care o chinuise în sepulcru se mai risipi. Léonie își veni în fire și începu să se apere, mai ales că înverșunarea lui de a face atâta caz o încuraja să se ia la harță.

– Dar nu mai sunt un copil, răspunse fata enervată de felul în care o trata. Sunt în stare să am grijă de mine.

– Nu, nu ești! țipă el. Ai doar șaptesprezece ani.

Léonie își aranjă buclele arămii.

– Vorbești de parcă ți-ar fi teamă să nu mă răpească poate cineva.

– Nu fi absurdă, se răsti el, cu toate că Léonie sesiză un schimb iute de priviri între el și Isolde.

Se încruntă.

– Ce e? întrebă încet. Ce s-a întâmplat de v-ați speriat în halul ăsta? Ce-mi ascundeți?

Anatole deschise gura, apoi o închise la loc, lăsând-o pe Isolde să intervină.

– Îmi pare rău dacă îngrijorarea noastră ți s-a părut exagerată. Desigur că ai toată libertatea să te plimbi pe unde-ți place. Doar că au fost unele rapoarte despre animale sălbatice care ies din pădure în amurg. Se pare că nu departe de Rennes-les-Bains au fost văzute pisici de munte, ba chiar lupi.

Léonie se pregătea să pună sub semnul întrebării și această explicație, dar amintirea ghearelor ce zgâriau dalele de piatră ale sepulcrului îi năvăli în minte. Se cutremură. Nu putea spune cu siguranță cum anume aventura ei luase brusc o astfel de întorsătură. Știa doar că în clipa în care începuse să alerge, credea că viața îi e amenințată. De cine? Habar n-avea.

– Vezi, te-ai mai și îmbolnăvit, se înfurie Anatole.

– Anatole, ajunge, rosti Isolde calmă, atingându-i brațul ușurel.

Spre uimirea lui Léonie, fratele ei tăcu.

Răbufnind indignat, se răsuci cu mâinile în șolduri.

– În plus, s-a anunțat vreme urâtă în munți, adăugă Isolde. Ne-am temut că vei fi prinsă de furtună.

Comentariul ei fu întrerupt de un tunet violent și amenințător. Tustrei se uitară spre ferestre. Nori negri și prevestitori de rele se vedeau acum alergând pe deasupra piscurilor. O pâclă albă, groasă ca fumul scos de un foc în aer liber, atârna suspendată între dealuri. Un alt tunet, mai aproape de data asta, zgâlțâi geamurile.

– Haide, spuse Isolde, luând-o pe Léonie de braț. O să-i poruncesc menajerei să-ți pregătească o baie fierbinte și după aceea vom cina și vom sta în jurul focului în salon. Iar mai târziu, poate jucăm niște cărți... *Bézique, vingt-et-un,* tot ce dorești.

Léonie își aminti. Își privi palmele, albite din cauza frigului. Nu văzu nimic. Nici un semn roșu nu-i apăruse pe piele.

Se lăsă dusă în dormitor.

Abia după o vreme, când sună clopoțelul care anunța masa, Léonie se opri ca să-și cerceteze reflexia în oglindă.

Se așeză cuminte pe scaunul din fața toaletei și se holbă fără să clipească. Ochii strălucitori păreau cuprinși de febră. Încă o mai chinuia amintirea spaimei prin care trecuse și se întrebă dacă Isolde sau Anatole băgaseră de seamă.

Léonie șovăi puțin, pentru că nu voia să-și zdruncine nervii și așa sensibili, dar apoi se ridică și scoase din ascunzătoare *Les Tarots*. Cu degete precaute, întoarse paginile până când ajunse la pasajul cu pricina.

> Un curent de aer m-a învăluit și, brusc, am avut senzația că nu mai sunt singur. Acum puteam să jur că sepulcrul era plin de ființe. De spirite, pentru că nu le puteam numi oameni. Toate legile naturii dispăruseră. Entitățile mă înconjurau din toate părțile. Sinele meu, dar și celelalte euri ale mele, din trecut, dar și din viitor, erau prezente. Au trecut delicat pe lângă umerii, gâtul și fruntea mea și m-au încercuit fără să mă atingă, dar apropiindu-se din ce în ce. Mi se păreau că zboară și plutesc prin văzduh, așa că neîncetat le simțeam prezența efemeră... Mai ales că în spațiul de deasupra capului meu mișcările nu conteneau nici o clipă, însoțite de un vacarm de șoapte, suspine și plânsete...

Léonie închise cartea.

Semăna atât de bine cu ceea ce trăise. Însă se punea întrebarea dacă nu cumva aceste cuvinte îi pătrunseseră atât de adânc în minte, încât să-i deformeze mai apoi emoțiile și reacțiile? Sau chiar retrăise ceva ce văzuse unchiul ei?

„Iar Isolde oare nu știe nimic despre toate astea?“

Că atât mama ei, cât și Isolde aveau o oarecare reținere față de domeniu, Léonie nu se îndoia. În maniere diferite făceau aluzie la o atmosferă aparte, sugerau neliniștea resimțită, dar nici una nu recunoștea cu glas tare. Léonie își împreună palmele și cugetă. Și ea încercase aceeași senzație în prima după-amiază când sosise pe Domaine de la Cade, însoțită de Anatole.

Tot răsucind chestiunea pe toate părțile, ascunse cartea la loc, strecurând partitura de pian între coperțile acesteia, apoi se grăbi să coboare scările pentru a se alătura celorlalți. Teama i se domolise, dar dorința de a descoperi mai multe creștea din ce în ce. Ar fi vrut să-i

pună nenumărate întrebări lui Isolde, mai ales legate de munca soțului ei dinaintea căsătoriei lor. Poate chiar o să-i scrie lui *maman* să o întrebe dacă se petrecuseră anumite evenimente în copilăria sa care să-i provoace neliniștea. Un lucru i se părea însă cât se poate de limpede: locul în sine ținea captive teroarea, pădurile, lacul și copacii bătrâni de când lumea.

După ce închise ușa de la cameră, Léonie realiză că nu poate totuși să pomenească de aventura ei de teamă să nu i se interzică să se întoarcă în sepulcru. Pentru moment, mica ei excursie trebuia să rămână un secret.

Noaptea se lăsă încet peste Domaine de la Cade, aducând cu ea presimțiri și o senzație tulburătoare de așteptare și veghe.

Cina se desfășură în mod agreabil, fiind întreruptă doar la răstimpuri de tunetele îndepărtate și furioase. Léonie nu pomeni nimic de pățania ei din pădure. În schimb, conversară despre Rennes-les-Bains și orășelele din apropiere, despre pregătirile pentru cina de sâmbătă și oaspeții invitați, despre cât de multe erau de făcut și despre momentele plăcute pe care le vor petrece.

O discuție obișnuită despre lucruri casnice, firești.

După ce mâncară, se retraseră în salon, unde starea de spirit li se schimbă. Întunericul din încăpere părea că pulsează. Când furtuna izbi cu putere, se simțiră în sfârșit ușurați. Cerul începu să geamă și să tremure. Fulgere ascuțite și strălucitoare sfâșiau mantia argintie a norilor groși. Tunetele urlau, bubuiau și se loveau de stânci și de copaci, răsunând îndelung printre văi.

Apoi vântul, încremenit pentru câteva clipe, parcă pentru a-și aduna puterile, se prăvăli peste casă cu toată forța, aducând cu el primul ropot de ploaie din seara aceea. Grindina biciui ferestrele, până când cei care se adăposteau înăuntru crezură că un val imens de apă se năpustise peste fațada clădirii, precum valurile care se sparg de țărm.

Din când în când, Léonie avu impresia că aude muzică. Notele scrise pe hârtia ascunsă în dormitorul ei, furate și purtate de bătaia vântului. Așa cum, își aminti ea cu un fior, o avertizase bătrânul grădinar.

În cea mai mare parte a timpului, Anatole, Isolde și Léonie încercară să nu dea atenție vijeliei de afară. În șemineu ardea un foc

zdravăn. Toate lămpile erau aprinse și servitorii aduseseră mai multe lumânări decât de obicei. Se așezaseră cât se poate de comod, dar Léonie se temea că pereții se vor îndoi și se vor prăbuși sub urgia naturii.

Pe hol, o ușă se deschise și se trânti de perete cu un zgomot sec, dar fu repede zăvorâtă la loc. Se auzeau servitorii agitându-se prin restul casei, în vreme ce verificau atent ca toate ferestrele să fie închise. Pentru că exista pericolul ca sticla subțire a ferestrelor prinsă în tocurile vechi să crape, trăseseră toate draperiile. Pe coridoarele de la etaj, răsunară pași și zăngănitul ciuberelor și al găleților așezate din loc în loc pentru a strânge apa ce se scurgea prin crăpăturile dintre țiglele sparte ale acoperișului și despre care Isolde le povestise.

Adăpostiți în salon, cei trei se odihniră, se plimbară prin cameră și discutară. Băură puțin vin. Încercau să-și ocupe timpul cu îndeletnicirile obișnuite unei seri. Anatole înteți focul și umplu din nou paharele. Isolde își frământa degetele lungi și palide. La un moment dat, Léonie trase draperia într-o parte și privi în beznă. Nu vedea mare lucru printre șipcile storurilor strâmbe. Poate doar siluetele copacilor din parc, luminate brusc de câte un fulger, îndoindu-se și aplecându-se ca niște cai nărăvași. I se părea că însăși pădurea strigă după ajutor, în timp ce copacii pocneau, scârțâiau, împotrivindu-se urgiei.

Pe la zece, Léonie propuse un joc de *bézique*. Ea și Isolde se așezară la măsuța pentru cărți. Anatole rămase în picioare, sprijinindu-se de polița șemineului, fumând o țigară și sorbind dintr-un pahar de coniac.

Vorbiră puțin. Fiecare dintre ei, deși se prefăcea că uitase de furtună, asculta schimbările fine ale vântului și ale ploii, în speranța că ceea ce era mai rău trecuse. Léonie băgă de seamă cât de palidă devenise Isolde, ca și cum vijelia purta cu ea o nouă amenințare. Timpul se scurse încet, iar Isolde dădea senzația că de-abia își păstrează cumpătul. Adesea își lipea mâna de stomac, ca și când i-ar fi fost rău. Alteori își înfigea degetele în materialul fustei sau strângea nefiresc colțurile cărților ori ale feței de masă din aba verde.

Un fulger trosni chiar deasupra lor. Ochii verzi ai lui Isolde clipiră speriați și se făcură mari. Într-o clipă, Anatole veni lângă ea. Léonie simți o împunsătură de gelozie. Parcă ar fi uitat de sora lui.

– Suntem în siguranță, murmură el.

– Potrivit lui *Monsieur* Baillard, îl întrerupse Léonie, legendele de prin partea locului spun că diavolul trimite furtunile atunci când lumea o ia razna. Când ordinea firească a lucrurilor este tulburată. Și grădinarul mi-a povestit cam același lucru azi-dimineață. Cică s-ar fi auzit muzică aseară peste lac și că asta înseamnă...

– Léonie, *ça suffit!* se răsti Anatole. Toate basmele de felul acesta, cu demoni și întâmplări diabolice, cu blesteme și maledicții, nu sunt altceva decât niște povești de speriat copiii.

Isolde aruncă o privire spre fereastră.

– Dar cât poate să mai dureze? Nu știu dacă mai suport.

Anatole își lăsă mâna ușurel pe umărul ei, după care și-o retrase, dar nu îndeajuns de repede ca Léonie să nu observe gestul.

„Își dorește să aibă grijă de ea. S-o protejeze."

Se scuturăde astfel de gânduri invidioase.

– Furtuna se va potoli curând, le liniști Anatole. E doar vântul.

– Nu, nu e vântul. Simt ceva... ceva îngrozitor o să se întâmple, șopti Isolde. Știu că vine. Că se apropie.

– Isolde, *chérie,* rosti Anatole, coborându-și vocea.

Léonie își miji privirea.

– Cine? Cine vine? repetă ea.

Nici unul nu-i dădu atenție.

O altă rafală de vânt zgudui obloanele. Cerul se crăpă.

– Sunt sigur că această casă veche și demnă a văzut lucruri mult mai rele, zise Anatole, încercând să vorbească pe un ton lejer, glumeț. Aș pune pariu pe orice că va mai rezista mulți ani după ce noi toți vom fi morți și îngropați. N-avem de ce să ne temem.

Ochii verzi ai lui Isolde scăpărară, cuprinși de febră. Léonie băgă de seamă că vorbele lui avură un efect total pe dos. Nu o mângâiaseră, ci o speriaseră și mai tare.

„Morți și îngropați."

Preț de o clipă, Léonie crezu că zărește, printre limbile lungi și jucăușe ale focului, chipul demonului Asmodeu rânjind. Se trase ușor în spate.

Se găsea pe punctul de a-i mărturisi lui Anatole adevărul despre felul în care-și petrecuse după-amiaza. Despre ceea ce văzuse și auzise. Dar când se întoarse spre el, îl surprinse uitându-se la Isolde cu o asemenea tandrețe, cu o asemenea îngrijorare, încât aproape că se rușină pentru faptul că privește o astfel de scenă.

Își mușcă limba și nu spuse nimic.

Vântul nu se potoli. Și nici imaginația ei.

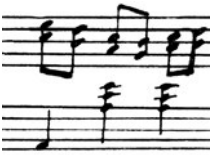

CAPITOLUL 42

Când Léonie se trezi a doua zi de dimineață, băgă de seamă uimită că se găsește în șezlongul din salonul de pe Domaine de la Cade și nu în dormitorul ei.

Scânteieri de lumină gălbuie se strecurau printre crăpăturile dintre draperii. Focul murise în șemineu. Cărțile de joc și paharele goale stăteau pe masă, abandonate, acolo unde le lăsaseră seara trecută.

Léonie zăbovi pentru o vreme, ascultând în tăcere. După bubuiturile asurzitoare și rafalele de vânt și de ploaie, totul era liniștit acum. Vechea casă nu mai pârâia și nu mai scârțâia. Furtuna trecuse.

Zâmbi. Spaimele de noaptea trecută – fantomele și diavolii – păreau absurde în lumina blajină a dimineții. Curând, foamea o făcu să se desprindă din căldura canapelei. Păși în vârful picioarelor până la ușă și ieși pe hol. Aerul era răcoros și domnea un miros pătrunzător de umezeală, dar totuși o încântă prospețimea atmosferei. Trecu prin ușa care despărțea partea din față a casei de cea a servitorilor, simțind plăcile reci de gresie prin talpa subțire a șoșonilor ei. Nimeri într-un coridor lung cu dale de piatră. La capătul lui, din spatele unei alte uși, răzbăteau voci și zăngănit de oale. Cineva fluiera încetișor.

Léonie intră în bucătărie. Se dovedi a fi mai mică decât și-o închipuise, o încăpere pătrățoasă, plăcută, cu pereți ceruți și grinzi negre de care atârnau o puzderie de tigăi cu fundul din cupru, cratițe și oale. Pe soba afumată, așezată sub un coș îndeajuns de lat ca să adăpostească și câte o băncuță de piatră de fiecare parte, se zărea un ceaun în care bolborosea un lichid.

Bucătăreasa ținea în mână o paletă din lemn cu coada lungă. Se răsuci spre oaspetele neașteptat. Picioarele scaunelor zgâriară podeaua

de piatră când servitorii, care luau micul dejun în jurul unei mese de lemn din mijlocul bucătăriei, se ridicară în picioare.

– Vă rog, nu, rosti Léonie iute, stânjenită că-i deranjase. Aș vrea să vă întreb dacă pot să beau puțină cafea. Și să mănânc niște pâine, dacă se poate.

Bucătăreasa încuviință din cap.

– Vă pregătesc o tavă, *Madomaisèla*. În camera de zi?

– Da, mulțumesc. A mai coborât cineva? se interesă ea.

– Nu, *Madomaisèla*. Sunteți prima.

Tonul era curtenitor, dar invitația de a părăsi bucătăria cât se poate de limpede.

Cu toate acestea, Léonie întârzie să plece.

– Furtuna a provocat vreo pagubă?

– Nimic din ce nu poate fi reparat, replică bucătăreasa.

– Și nu sunt nici inundații? întrebă, îngrijorată că cina de sâmbătă seara, chiar dacă mai erau câteva zile până atunci, va fi amânată din pricina drumurilor stricate din sat.

– Nu s-a anunțat nimic serios în Rennes-les-Bains. Una dintre fete a auzit niște zvonuri cum că un teren a alunecat în Alet-les-Bains. Iar poștalionul a rămas la Limoux.

Bucătăreasa își șterse mâinile de șorț.

– Acum, *Madomaisèla*, dacă nu vă mai pot fi de folos, vă rog să mă iertați. Am multe de pregătit pentru seara asta.

Léonie nu avu încotro și se retrase.

– Desigur.

Când ieși din bucătărie, ceasul de pe hol bătu de șapte. Se uită pe ferestre afară și văzu un cer rozaliu presărat cu nori albi. Pe domeniu începuse deja strânsul frunzelor și al crengilor care căzuseră din copaci.

Următoarele câteva zile se scurseră în liniște și pace.

Léonie își făcu de cap pe domeniu și în casă. Își mânca micul dejun în camera ei și avea libertatea de a-și petrece dimineața oricum dorea. Adesea nu-și vedea fratele și nici pe Isolde până pe la ora primei gustări. După-amiaza, ea și Isolde se plimbau prin împrejurimi, dacă vremea ținea cu ele, sau cercetau casa. Mătușa sa se dovedi atentă, blândă, dar cu un umor tăios și isteț. Cântară neîndemânatice duete

Rubinstein la pian, mai degrabă cu însufleţire, decât cu talent, iar seara se amuzau cu jocuri de societate. Léonie citi mult şi pictă un peisaj cu casa văzută de pe micul promontoriu de lângă lac.

Cartea unchiului Jules şi partitura muzicală pe care le luase din sepulcru o obsedau în continuare, dar nu se întoarse la ele. Şi prin preumblările ei de pe moşie, fata ocoli făţiş direcţia potecii năpădite de vegetaţie din pădure care ducea spre sanctuarul vizigot părăsit.

Sâmbăta, 26 septembrie, ziua cinei mult aşteptate, veni cu nişte zori strălucitori şi limpezi.

Pe când Léonie termina de mâncat micul dejun, primul cărucior cu marfă din Rennes-les-Bains sosi huruind pe aleea de pe Domaine de la Cade. Băiatul care-l împingea se grăbi să descarce două blocuri mari de gheaţă. Nu după mult timp, un altul apăru cu *viande*[1], brânză, lapte şi smântână proaspătă.

În fiecare încăpere din casă, ori cel puţin aşa i se păru ei, servitorii primeniră şi împăturiră lenjeria, lustruiră şi aranjară scrumierele şi paharele sub ochiul vigilent al bătrânei menajere.

La ora nouă, Isolde apăru din camera ei şi o însoţi pe Léonie în grădină. Înarmate cu foarfece şi galoşi din cauciuc groşi să se protejeze de umezeala de pe alei, tăiară flori pentru aranjamentele de pe mese când roua încă mai sclipea pe frunzele lor.

Când se întoarseră în casă pe la unsprezece, umpluseră deja cu boboci patru coşuleţe împletite. Găsiră cafea fierbinte, aşteptându-le în camera de zi, şi pe Anatole, într-o stare de spirit admirabilă, zâmbindu-le din spatele foilor unui ziar.

Pe la amiază, Léonie termină de aşezat şi ultimul dintre cartonaşele *placement*, ale căror nume şi desen fuseseră trasate potrivit poruncilor lui Isolde. Reuşise să-i smulgă mătuşii ei promisiunea ca atunci când masa va fi gata, să pună ea cartonaşele.

La unu, nu mai rămăsese nimic de făcut. După un prânz uşor, Isolde le spuse că doreşte să se retragă pentru a se odihni câteva ore. Anatole se retrase la rândul lui să se ocupe de corespondenţă. Léonie n-avu încotro şi plecă şi ea în cameră.

---

[1] Carne (în limba franceză, în orig.)

Aici, își privi trusa de lucru unde, sub bumbacul roșu și jurubițele albastre, se ascundea *Les Tarots.* Chiar dacă trecuseră mai multe zile de la expediția ei în sepulcru, tot nu-i venea să-și tulbure de bunăvoie liniștea din pricina misterelor cărții. În plus, Léonie știa că nu cititul îi va ocupa după-amiaza. Ardea de nerăbdare și gândurile îi alergau bezmetice.

Își plimbă privirea peste acuarelele, periile, șevaletul și sulul cu hârtii de desen ce se odihneau într-un colț pe podea. Se ridică în picioare, simțind un val de afecțiune pentru mama ei. Aceasta va fi o ocazie minunată să-i picteze ceva drept suvenir. Un cadou pe care să i-l ofere la întoarcerea lor la sfârșitul lunii octombrie.

„Oare o să-i mai îndulcească amintirile nefericite ale copilăriei ei petrecute la Domaine de la Cade?"

Léonie o chemă pe slujnică și o rugă să-i aducă un vas cu apă pentru perii și o bucată de pânză groasă cu care să acopere masa. Luă paleta și tuburile cu vopsea și începu să stoarcă ici și colo mici picături de roșu aprins, ocru, albastru turmalin, galben, verde viu și negru ca abanosul pentru îngroșare. Din sulul cu hârtii, scoase o coală crem, groasă.

Rămase nemișcată câteva secunde, așteptând să-i vină inspirația. Fără vreo idee precisă în minte, se apucă să schițeze cu tușe negre și subțiri conturul unei siluete. Deși pensula aluneca pe hârtie, nu reușea să se gândească decât la plăcerile seratei ce urma. Pictura căpătă formă fără implicarea ei sufletească. Léonie se întrebă ce părere își va face despre societatea din Rennes-les-Bains. Toți cei poftiți acceptaseră invitația lui Isolde. Cu ochii minții, Léonie se văzu admirată și complimentată, închipuindu-se mai întâi în rochia ei albastră, apoi în cea roșie și, în sfârșit, în cea verde de la La Samaritaine. Își imagină brațele subțiri învelite în tot felul de mănuși de seară, înclinând balanța când spre o cusătură mai aparte, când spre o anumită lungime. Părul roșcat și-l va prinde cu pieptenii de sidef ori poate cu acele argintii ce se potriveau atât de bine cu tenul ei. Se jucă în plăsmuirile sale cu puzderie de mărgele, cercei și brățări care să-i completeze ținuta.

Timpul se scurse așa de plăcut până când umbrele se întinseră peste pajiștile din față. Tușă după tușă, culorile se îngroșară pe hârtie și imaginea prinse viață.

Abia după ce Marieta se întoarse ca să curețe odaia, Léonie băgă de seamă ce pictase. Iar ceea ce văzu o lăsă cu gura căscată. Fără nici cea mai mică intenție, desenase o siluetă din tablourile de tarot de pe pereții sepulcrului: Forța. Singura diferență era că-i făcuse fetei părul arămiu și o îmbrăcase într-o rochie de dimineață ce semăna leit cu rochia ce atârna în șifonierul din casa lui Léonie de pe rue de Berlin.

„M-am pictat chiar pe mine."

Prinsă între mândria stârnită de calitatea desenului și surpriza alegerii unui astfel de subiect, Léonie ridică tabloul în lumină. De regulă, toate personajele ei se asemănau între ele și nu prea aveau legătură cu ceea ce încerca inițial să exprime pe hârtie. De data asta însă, asemănarea nu mai era una întâmplătoare.

„Forța?"

Așa se vedea ea oare? Léonie n-ar fi băgat mâna în foc. Mai cercetă tabloul câteva momente, dar realizând că după-amiaza se termina, îl sprijini în spatele orologiului de pe polița șemineului și renunță să se mai preocupe de el.

Marieta ciocăni la ușa ei la ora șapte.

– *Madomaisèla?* spuse ea, vârându-și capul prin despărțitura ușii. *Madama* Isolde m-a trimis să vă ajut să vă îmbrăcați. V-ați hotărât ce o să purtați?

Fata încuviință din cap, de parcă n-ar fi avut niciodată vreo îndoială.

– Rochia verde cu decolteu pătrat. Și juponul cu poale brodate din pânză *anglais*.

– Foarte bine, *Madomaisèla*.

Marieta pregăti veșmintele, scoțându-le de pe umerașe și așezându-le cu grijă pe pat. Apoi, cu degete îndemânatice, o ajută pe Léonie să-și pună corsetul peste cămașă și lenjeria intimă, strângându-i șireturile la spate și prinzându-i copcile din față. Léonie se răsuci la stânga și la dreapta să-și cerceteze reflexia în oglindă și zâmbi.

Slujnica se urcă pe scaun și lăsă în jos, peste capul fetei, mai întâi juponul, apoi rochia. Mătasea verde îi răcori lui Léonie pielea. Faldurile strălucitoare păreau niște valuri mângâiate de lumina soarelui.

Marieta sări pe dușumea și se ocupă de închizători, după care se așeză pe vine ca să aranjeze tivul, în vreme ce Léonie își netezea mânecile.

– Cum vreți să vă fac părul, *Madomaisèla?*

Léonie se întoarse la oglindă. Aplecându-și capul într-o parte își răsuci buclele groase într-o coadă și apoi le ridică în vârful capului.

– Uite-așa.

Își dădu drumul la păr, apoi trase lângă ea o casetă mică de bijuterii, din piele maronie.

– Am niște piepteni cu dinți deși și incrustații cu perle sidefate care se potrivesc cu cerceii și pandantivul, bijuteriile pe care intenționez să le port.

Marieta lucra iute, dar cu grijă. Potrivi închizătoarea colierului din platină de la gâtul fetei, apoi se dădu în spate ca să-și admire munca.

Léonie aruncă o privire lungă și necruțătoare în oglindă, aplecând-o puțin ca să se vadă de sus și până jos. Zâmbi, încântată de ceea ce văzu. Rochia îi venea foarte bine, nici prea simplă, nici prea extravagantă pentru un dineu restrâns. Îi scotea în evidență culoarea tenului și silueta. Ochii îi sclipeau limpezi, iar obrajii îi străluceau, nici prea palizi, nici prea îmbujorați.

De jos, se auzi dangătul răgușit al clopotului. Apoi scârțâitul ușii de la intrare deschizându-se odată cu venirea primilor oaspeți.

Privirile celor două fete se încrucișară.

– Ce mănuși doriți, pe cele verzi ori pe cele albe?

– Le vreau pe cele verzi cu mărgelușe pe manșete, răspunse Léonie. Iar într-una dintre cutiile pentru pălării de pe dulap ai să găsești și un evantai cam de aceeași culoare.

După ce termină, Léonie își scoase și gentuța *chatelaine* din ultimul sertar, apoi își strecură picioarele în pantofii verzi mătăsoși.

– Arătați ca o zână, *Madomaisèla*, șopti Marieta. Frumoasă de pică.

O salvă de zgomote o izbi pe Léonie când ieși din cameră. Se opri brusc. Trase cu ochiul peste balcon în holul de dedesubt. Servitorii îmbrăcaseră livrele de închiriat și păreau foarte eleganți, dând un aspect deosebit seratei. Léonie afișă un zâmbet orbitor, se asigură că

rochia cade perfect, apoi, chinuită de golurile din stomac, coborî să se alăture celorlalți.

La intrarea în salon, Pascal o anunță cu voce clară și puternică, dar strică efectul pompos, făcându-i cu ochiul încurajator când trecu pe lângă el.

Isolde stătea în picioare lângă șemineu, unde vorbea cu o femeie tânără și cu un ten urât. O chemă din priviri pe Léonie să vină la ele.

– *Mademoiselle* Denarnaud, v-o prezint pe nepoata mea, Léonie Vernier, fiica surorii răposatului meu soț.

– *Enchantée, Mademoiselle,* rosti Léonie gentil.

Schimbară câteva cuvinte și reieși că *Mademoiselle* Denarnaud era sora necăsătorită a gentilomului care îi ajutase cu bagajele la Couiza în ziua sosirii lor. Denarnaud însuși ridică mâna și o salută când o văzu pe Léonie că privește spre el. Fiind un fel de verișoară îndepărtată, mai află ea, tânăra lucra ca menajeră la abatele din Rennes-le-Château. O altă familie mare, se gândi Léonie, amintindu-și că Isolde pomenise cu două seri în urmă că abatele Saunière mai avea zece frați și surori.

Încercările ei de a conversa politicos fură întâmpinate cu o privire rece. Nu cu mult mai în vârstă decât Isolde, *Mademoiselle* Denarnaud purta o rochie respectabilă din brocart greu mai potrivită unei femei care număra de două ori anii ei, cu un soi de trenă hidoasă și demodată, cum la Paris nu se mai întâlnea de ani buni. Contrastul dintre cele două nu putea fi mai izbitor de atât. Isolde își coafase părul în cârlionți și bucle aurii, prinse în vârful capului cu piepteni din perle. Rochia din tafta galbenă și mătase ca fildeșul, îndeajuns de fină în ochii lui Léonie, ca să provină din ultima colecție de la Charles Worth, era brodată cu fire metalice și mărgeluțe de cristal. La gât purta o bentiță lată din același material, cu o broșă cu perle prinsă în mijloc. Când vorbea și se mișca, rochia făcea ape, ape și sclipea.

Ușurată, Léonie îl descoperi pe Anatole lângă fereastră, fumând și discutând cu doctorul Gabignaud. Se scuză și traversă cameră ca să se alăture domnilor. Aroma de săpun din santal, uleiul de păr și o redingotă neagră și proaspăt călcată o întâmpinară când se apropie. Chipul lui Anatole se lumină când o văzu.

– Léonie!

O cuprinse pe după mijloc și o strânse tare la piept.

– Dă-mi voie să-ți spun că arăți fermecător.

Făcu un pas în spate pentru a-l lăsa și pe doctor să intre în discuție.

– Gabignaud, ți-o amintești pe sora mea?

– Cum să nu!

Doctorul făcu o plecăciune țeapănă.

– *Mademoiselle* Vernier. Permiteți-mi să adaug complimentele mele la cele ale fratelui dumneavoastră.

Léonie se îmbujoră măgulită.

– Ce de lume, spuse ea.

Anatole îi prezentă ceilalți oaspeți.

– Ți-l amintești pe *Maître* Fromilhauge, nu? Apoi Denarnaud și sora sa, care are grijă de casa lui.

Léonie încuviință.

– *Tante* Isolde ne-a făcut cunoștință.

– Iar acela e Bérenger Saunière, preotul paroh de la Rennes-le-Château și prieten al unchiului nostru.

Îi arătă un bărbat voinic, cu frunte înaltă și trăsături puternice, care prea puțin se potriveau cu hainele sale lungi și negre.

– Pare un om încântător, continuă Anatole, cu toate că nu unul pasionat de banalități. Clătină din cap spre doctor. S-a dovedit mai interesat de cercetările medicale ale lui Gabignaud decât de prostiile lumești pe care i le-am îndrugat eu.

Gabignaud zâmbi, aprobându-l.

– Saunière este un om foarte bine informat, din toate punctele de vedere. Are un apetit insațiabil pentru cunoaștere. Întotdeauna pune întrebări.

Léonie se uită la preot câteva secunde, apoi își mută privirea.

– Și doamna de lângă el?

– *Madame* Bousquet, o rudă îndepărtată a unchiului Jules.

Anatole își coborî vocea.

– Dacă Lascombe nu s-ar fi hotărât să se căsătorească, ea ar fi moștenit Domaine de la Cade.

– Și totuși a acceptat invitația la cină?

– Da. Legătură dintre *Madame* Bousquet și Isolde cu greu poate fi asemuită cu cea dintre surori, dar e totuși una civilizată. Se vizitează una pe alta, iar Isolde o admiră nespus.

Abia acum, Léonie observă un bărbat înalt și slab care stătea puțin mai retras, în spatele micului lor grup. Se răsuci pe jumătate ca să-l studieze mai bine. Îmbrăcase un costum alb neobișnuit pentru o serată, iar din buzunarul de la haină se ivea colțul unei batiste galbene. Și vesta avea tot culoarea galbenă.

Chipul ridat și pielea aproape transparentă te duceau cu gândul la o persoană în vârstă, dar lui Léonie nu i se păru bătrân. Cu toate acestea, în ochii lui se citea o mare tristețe. Cineva care suferise și văzuse multe în viața lui.

Anatole se răsuci să vadă cine sau ce anume atrăsese atenția surorii sale. Se apropie de ea și-i șopti la ureche.

– Ah, iar acesta este cel mai faimos oaspete din Rennes-les-Bains, Audric Baillard, autorul acelei fascicule mici și ciudate care te-a entuziasmat pe tine atât de tare.

Zâmbi.

– Aparent, o figură excentrică. Gabignaud îmi povestea că întotdeauna se îmbracă așa, indiferent de ocazie. Mereu într-un costum deschis și cravată, neapărat galbenă.

Léonie se uită întrebătoare spre doctor.

– De ce? șopti ea, *sotto voce.*

Gabignaud surâse și ridică din umeri.

– Bănuiesc că în amintirea prietenilor pierduți, *Mademoiselle* Vernier. Camarazi căzuți la datorie. Nu sunt sigur.

– Dar poți să-l întrebi chiar tu, *petite,* la masă, adăugă Anatole.

Conversația se încinse până când se auzi clopoțelul care anunța cina.

Isolde, însoțită de *Maître* Fromilhauge, își conduse oaspeții din salon în holul cel mare. Anatole merse împreună cu doamna Bousquet. Léonie, la brațul domnului Denarnaud, nu-l scăpă din ochi pe *Monsieur* Baillard. Abatele Saunière și doctorul Gabignaud încheiau șirul cu *Mademoiselle* Denarnaud între ei.

Pascal, splendid în livreaua lui împrumutată, roșu cu galben, deschise ușile atunci când grupul se apropie. Imediat urmă un murmur de apreciere. Până și Léonie, care văzuse sala de gală în diferite etape ale pregătirilor, pe parcursul dimineții, rămase uluită de transformare. Candelabrul magnific prinsese viață datorită celor trei rânduri de

lumânări din ceară albă. Masa lungă și ovală fusese ornată cu buchete de crini proaspeți, luminați de trei sfeșnice din argint. Pe bufet se găseau supierele cu capacele lor rotunde și strălucind ca o armură. Flăcările lumânărilor aruncau umbre jucăușe de-a lungul pereților peste chipurile pictate ale mai vechilor generații din familia Lascombe.

Cele patru doamne și cei șase gentilomi stricară puțin simetria mesei. Isolde și *Monsieur* Baillard se așezară în capul mesei. La stânga lui Isolde se afla Anatole, iar la dreapta, *Maître* Fromilhauge. Lângă Fromilhauge venea *Mademoiselle* Denarnaud și alături, doctorul Gabignaud. Urma apoi Léonie, cu *Monsieur* Baillard la dreapta sa. Fata zâmbi timidă către el, când servitorul îi trase scaunul ca să se așeze.

În partea cealaltă a mesei, Anatole avea plăcerea de a sta lângă doamna Bousquet, urmată de Charles Denarnaud și de abatele Saunière.

Servitorii turnară porții generoase de *blanquette de Limoux* în paharele rotunde, mari cât cestile de cafea. Fromilhauge își concentră întreaga atenție asupra gazdei, ignorând-o complet pe sora lui Denarnaud, fapt pe care Léonie îl consideră lipsit de curtoazie, cu toate că nu-l învinuia pe de-antregul. În scurta lor conversație, *Mademoiselle* Denarnaud i se păruse o femeie lipsită de haz.

După câteva schimburi de cuvinte politicoase cu *Madame* Bousquet, Léonie îl auzi pe Anatole discutând cu mult patos despre literatură împreună cu *Monsieur* Fromilhauge. Fromilhauge avea opinii puternice și disprețuia ultimul roman al lui *Monsieur* Zola, *L'Argent*, considerându-l plictisitor la culme și imoral pe deasupra. Îi blama și pe ceilalți *habitués* din cercul lui Zola, cum ar fi Guy de Maupassant – care, potrivit zvonurilor, după ce încercase să-și ia viața, fusese închis în azilul doctorului Blanche din Paris. Zadarnic încerca Anatole să-i sugereze că viața unui om și opera sa trebuiau judecate separat.

– Lipsa bunelor moravuri în viața de zi cu zi pervertește arta, răspunse încăpățânat Fromilhauge.

Curând, mesenii dezbăteau cu toții acest subiect.

– Sunteți tăcută, *Madomaisèla* Léonie, îi șopti cineva la ureche. Literatura nu vă interesează?

Se răsuci ușurată spre Audric Baillard.

– Ador să citesc. Dar într-o asemenea companie, e greu să-ți faci auzite părerile.

Bărbatul zâmbi.

– Ah, da.

– Și mărturisesc, continuă ea, roșind puțin, că cea mai mare parte a literaturii contemporane mi se pare îngrozitor de plictisitoare. Pagini întregi de idei, întorsături de fraze spectaculoase și lucruri deștepte, dar nimic nu se întâmplă cu adevărat în ele!

Ochii lui sclipiră jucăuși.

– Să înțeleg că poveștile vă stârnesc imaginația?

Léonie zâmbi.

– Fratele meu, Anatole, spune mereu că am niște gusturi îndoielnice și bănuiesc că are dreptate. Cel mai încântător roman pe care l-am citit este *The Castle of Otranto*[1], dar sunt o admiratoare și a poveștilor cu fantome scrise de Amelia B. Edwards și a operei lui *Monsieur* Poe.

Baillard încuviință.

– Un scriitor talentat. Un bărbat frământat, care urmărește cu patimă să înfățișeze partea întunecată a naturii umane, nu credeți?

Léonie se simți teribil de încântată. Îndurase de atâtea ori seratele plicticoase de la Paris, fiind ignorată de majoritatea oaspeților, care credeau că părerile ei nu merită să fie ascultate. *Monsieur* Baillard cu siguranță era diferit.

– Ba da, replică fata. Povestea mea preferată dintre lucrările domnului Poe, deși recunosc că-mi dă coșmaruri de fiecare dată când o citesc, este „Inima povestitoare". Un criminal scos din minți de bătăile inimii bărbatului pe care-l măcelărise și pe care-l ascunsese sub dușumea. Impresionant!

– Vina este o emoție puternică, rosti el încet.

Léonie îl privi cu atenție, așteptându-l să dezvolte subiectul, dar el nu mai adăugă nimic.

– Iertați-mi obrăznicia, *Monsieur* Baillard, îmi dați voie să vă întreb ceva?

– Sigur că da.

– Sunteți îmbrăcat, ăăă, în fine...

---

[1] *Castelul din Otranto* de Horace Walpole (n.tr.)

Glasul i se frânse, pentru că nu-și dorea să-l jignească.

Baillard zâmbi.

– Neconvențional? Fără uniforma obișnuită?

– Uniformă?

– A gentilomului care merge să ia cina prin case străine, rosti el, cu ochi sclipitori.

Léonie oftă.

– Cam așa ceva. Cu toate că mă refeream la altceva... fratele meu mi-a povestit că purtați mereu galben. În amintirea camarazilor căzuți la datorie.

Chipul lui Audric Baillard se întunecă.

– Așa e, spuse el calm.

– Ați luptat la Sedan? întrebă fata, după care șovăi. Sau... Știți, tata a luptat pentru Comună. Nu l-am cunoscut niciodată. A fost deportat și...

Pentru o clipă mâna lui Baillard o acoperi pe a ei. Prin materialul mănușilor, îi simți pielea fină și subțire, dar și delicatețea atingerii. Léonie nu înțelese ce o apucase, dar un sentiment de neliniște pe care nu-l băgase în seamă până atunci o făcu să-l întrebe brusc:

– Întotdeauna e corect să te lupți pentru ceea ce crezi, *Monsieur* Baillard? Mi-am pus adesea această întrebare. În pofida faptului că cei din jurul tău au de suferit?

El îi strânse degetele, șoptind:

– Întotdeauna. Dar să nu-i uiți pe cei care pier.

Preț de o clipă, larma din cameră se potoli. Toate vocile, râsetele, clinchetul paharelor și al veselei de argint. Léonie îl privi direct în față și avu impresia că toate gândurile sale sunt absorbite de înțelepciunea și experiența ce se zăreau în ochii aceia deschiși la culoare și foarte demni.

Atunci el zâmbi. Clipi des și senzația de intimitate dispăru.

– Bunii Creștini, credincioșii catari, au fost siliți să poarte o cruce galbenă prinsă de hainele lor ca să se deosebească de ceilalți.

Bătu ușurel cu degetele batista galbenă ca floarea-soarelui, ce-i ieșea din buzunar.

– O port în semn de amintire.

Léonie își plecă fruntea.

– Aveți sentimente puternice față de ei, *Monsieur* Baillard, rosti ea zâmbind.

– Cei care au pierit cu mult înaintea noastră nu au dispărut de tot, *Madomaisèla* Vernier.

Se lovi în piept.

– Ei trăiesc aici. Spuneți că nu v-ați cunoscut tatăl și totuși el trăiește în dumneavoastră, nu?

Spre marea ei uimire, lui Léonie i se umplură ochii de lacrimi. Încuviință din cap, pentru că nu se simțea în stare să deschidă gura. Întru câtva, răsuflă ușurată când doctorul Gabignaud îi puse o întrebare, iar ea fu nevoită să răspundă.

CAPITOLUL 43

Oaspeții se desfătară cu tot felul de mâncăruri. Păstrăv proaspăt, roz și topindu-se de pe oase ca untul, urmat mai apoi de cotlete de miel servite cu garnitură de sparanghel. Bărbații primiră un Corbières tare, un vin local roșu din beciul bine întreținut al lui Jules Lascombe. Doamnele gustară un vin alb demidulce de Tarascon, cu aromă bogată și de culoarea cojilor de ceapă.

Atmosfera se încinse datorită discuțiilor și opiniilor diverse referitoare la credință și politică, la sud și la nord, la viața trăită la țară și cea de la oraș. Léonie își privi fratele. Anatole se găsea în elementul său. Cu ochii lui căprui strălucitori și părul negru și lucios, îl vedea cum le vrăjește pe *Madame* Bousquet și pe Isolde. În același timp însă, băgă de seamă și cearcănele negre de sub ochii lui. Iar sclipirea jucăușă a lumânărilor accentua și mai tare cicatricea de deasupra sprâncenei.

Léonie avu nevoie de puțin timp ca să-și revină de pe urma emoțiilor puternice provocate de conversația cu Audric Baillard. Încetul cu încetul, stânjeneala de a-și fi deschis sufletul atât de neașteptat în fața unui străin se mai domoli și lăsă loc curiozității de a găsi motivul pentru care se purtase astfel. Venindu-și în fire, deveni tot mai nerăbdătoare să prindă o ocazie potrivită pentru a relua discuția anterioară. Însă *Monsieur* Baillard se adâncise într-o dezbatere cu abatele Bérenger Saunière. La dreapta ei, doctorul Gabignaud părea hotărât să vorbească neîncetat. Abia la sosirea desertului, ocazia se ivi de la sine.

– *Tante* Isolde spune că sunteți expert în multe domenii, *Monsieur* Baillard. Nu numai în albigenzi, dar și în istoria vizigotă și în hieroglifele egiptene. În prima seară petrecută aici, am citit monografia

dumneavoastră, *Diables et Esprits Maléfiques et Phantômes de la Montagne.* Avem un exemplar aici în bibliotecă.

Bărbatul zâmbi și Léonie simți că și el se bucură de reluarea conversației.

– I-am dăruit-o personal lui Jules.

– Probabil că v-a luat mult timp să reuniți atât de multe povești într-un singur volum, continuă ea.

– Nu chiar așa de mult, rosti el calm. Pur și simplu trebuie să asculți natura și oamenii care trăiesc în acest ținut. Poveștile cunoscute drept legende sau mituri, spiritele și demonii și alte creaturi fac parte din regiune, precum stâncile, munții și lacurile.

– Întocmai, spuse ea. Dar eu cred că există și mistere ce nu pot fi explicate, nu?

– *Oc*, *Madomaisèla*, *ieu tanben.* Ba da, și eu cred la fel.

Léonie făcu ochii mari.

– Vorbiți occitana?

– Este limba mea maternă.

– Nu sunteți francez?

Bătrânul zâmbi amar.

– Nu, nu sunt.

– *Tante* Isolde dorește ca servitorii ei să folosească franceza în casă, dar pentru că ei ajung să vorbească așa de des în occitană nici nu-i mai dojenește.

– Occitana este limba acestor locuri. Aude, Ariège, Corbières, Razès și, mai departe, în Spania și Piemont. Limba poeziei, a poveștilor și a folclorului.

– Așadar v-ați născut aici, *Moniseur* Baillard?

– *Pas luènh*, replică el, ocolind ușor întrebarea.

Léonie realiză brusc că bătrânul gentilom ar putea s-o ajute cu traducerea cuvintelor pe care le văzuse inscripționate deasupra ușii sepulcrului, dar își aminti totodată și zgârieturile ghearelor pe dalele de piatră, ca ale unui animal închis în cușcă.

Se cutremură.

– Dar sunt adevărate asemenea istorii, *Monsieur* Baillard? întrebă ea. Există spirite rele, fantome și demoni?

– *Vertat?* repetă el, susținându-i privirea. Adevărate? Cine poate spune, *Madomaisèla?* Sunt unii care cred că vălul care separă o

dimensiune de alta este așa de transparent, atât de străveziu, încât devine aproape invizibil. Alții vor spune că numai legile științei dictează ceea ce putem să credem și ceea ce nu.

Se opri o clipă.

– În opinia mea, nu pot afirma decât că atitudinea se schimbă cu vremea. Ceea ce într-un secol era un fapt real în altul va fi considerat drept o erezie.

– *Monsieur* Baillard, rosti Léonie iute, când am citit cartea dumneavoastră, m-am întrebat dacă legendele nu s-au format odată cu peisajul natural? *Fauteuil du Diable* sau *Étang du Diable* au fost numite așa din pricina poveștilor ce umblă prin partea locului sau legendele s-au născut ca să dea caracter locurilor?

Baillard clătină din cap, zâmbind.

– Îmi puneți o întrebare interesantă, *Madomaisèla*.

Bătrânul vorbea încet, dar fata avea senzația că toate celelalte sunete se retrăgeau în fața glasului său clar, fără vârstă.

– Ceea ce noi numim civilizație nu reprezintă altceva decât felul în care omul încearcă să-și impună valorile asupra lumii naturale. Cărți, muzică, pictură, toate aceste lucruri create de om, ce i-au preocupat atât pe distinșii noștri oaspeți, nu sunt decât încercări de a surprinde sufletul a ceea ce vedem în jurul nostru. Un mod de a da sens vieții, de a ordona experiențele umane în ceva ce poate fi stăpânit.

Léonie îl privi fix câteva secunde.

– Dar fantomele, domnule Baillard și diavolii, rosti ea încet. Credeți în fantome?

– *Benleu*, răspunse el cu vocea sa blândă și sigură. Poate.

Își întoarse capul spre fereastră, de parcă ar fi căutat pe cineva dincolo de ele, apoi își îndreptă din nou atenția spre interlocutoarea sa.

– Un singur lucru am de spus. Înainte, de două ori diavolul care bântuie acest loc a fost invocat. Și de două ori a fost înfrânt.

Privi în dreapta sa.

– Cel mai recent, cu ajutorul prietenului nostru aici de față.

Se opri.

– Nu mi-aș dori să mai trec iarăși prin astfel de vremuri, decât dacă n-ar exista altă cale.

Léonie îi urmări privirea.

– Abatele Saunière?

Baillard nu dădu semne că a auzit-o.

– Munții, văile și pietrele de aici – și spiritul care le-a dat viață – au existat cu mult înainte ca oamenii să vină și să încerce să surprindă esența lucrurilor antice cu ajutorul limbii. Temerile noastre se regăsesc în numele acelea de care ați pomenit.

Léonie cugetă o vreme.

– Dar nu sunt sigură că mi-ați răspuns la întrebare, *Monsieur* Baillard.

Bărbatul își așeză mâinile pe masă. Léonie îi văzu venele albăstrii și semnele maronii ale timpului scrise pe pielea albă.

– În toate lucrurile trăiește un spirit. Noi ne găsim într-o casă veche de câteva sute de ani. Potrivit opiniilor moderne, are un aer antic. Dar ea se ridică pe un loc vechi de mii și mii de ani. Influența noastră asupra universului e doar o șoaptă. Caracterul esențial al casei, atât lumină, cât și întuneric, a fost stabilit cu milenii înainte ca omul să încerce să-și lase amprenta asupra peisajului. Fantomele celor care s-au dus se află pretutindeni, absorbite în acest model, în muzica lumii, dacă vreți.

Léonie se simți cuprinsă de febră. Își duse mâna la frunte. Spre surpriza ei, aceasta era asudată. Camera se învârtea, se legăna, își schimba forma. Lumânările, vocile, servitorii care alergau încolo și încoace, totul părea să-și piardă conturul.

Încercă să-și adune gândurile, sorbind o gură de vin pentru a-și calma nervii.

– Muzica, zise, pe un glas care venea de la depărtare. Ce-mi puteți spune despre muzică, *Monsieur* Baillard?

Zări expresia de pe chipul lui și preț de o clipă crezu că el înțelesese cumva întrebarea nerostită din spatele vorbelor ei.

„De ce atunci când dorm, când intru în pădure, aud muzica purtată de vânt?“

– Muzica este o formă de artă care presupune sunete organizate și tăcere, *Madomaisèla* Léonie. Pentru noi înseamnă doar distracție, dar ea e mai mult de atât. Gândiți-vă la cunoașterea în termeni de energie a sunetului, care reprezintă, să zicem, melodia și armonia; apoi în termeni de ritm, adică tempoul și metrica; și în termeni de calitate a

sunetului, mai precis timbrul, dinamica și conținutul. Pe scurt, muzica este răspunsul nostru personal la vibrație.

Fata încuviință.

– Am citit că muzica poate, în anumite situații, să ofere o legătură între lumea de aici și cealaltă. Că o persoană poate trece cu ajutorul ei dintr-o dimensiune în alta. Credeți că există vreun strop de adevăr în asemenea ipoteze, *Monsieur* Baillard?

– Mintea omului nu poate plăsmui nici un model care să nu existe deja în mijlocul naturii, răspunse el. Tot ceea ce facem, scriem, vedem, observăm nu reprezintă altceva decât ecoul universului. Muzica este lumea invizibilă care capătă înfățișare prin învelișul sunetului.

Léonie simți cum i se strânge inima. Acum chiar că se apropiau de miezul problemei. Acum știa că, tot timpul, nu făcuse altceva decât să găsească o cale prin care să-i povestească despre sepulcrul ascuns în pădure, la care ajunsese condusă de secretele arcanelor din carte. Un bărbat precum Audric Baillard va înțelege și îi va spune tot ceea ce dorea să afle.

Fata inspiră adânc.

– Sunteți familiarizat cu jocul de tarot, *Monsieur* Baillard?

Expresia de pe chipul lui nu se modifică, dar privirea îi deveni și mai pătrunzătoare.

„Ia te uită, de parcă s-ar fi așteptat la o asemenea întrebare."

– Spuneți-mi, *Madomaisèla*, rosti el într-un târziu, întrebarea are legătură cu ceea ce am discutat mai înainte? Ori nu?

– Și, și, răspunse Léonie, înroșindu-se până în vârful urechilor. Cu toate că vă întreb... pentru că... pentru că am dat peste o carte în bibliotecă. Scrisă într-o manieră demodată. Cuvintele însele sunt obscure, dar cu toate acestea există ceva în ele... Se opri. Nu sunt sigură că i-am priceput adevărata semnificație.

– Continuați.

– Textul, care se vrea a fi o mărturie reală, a fost...

Se bâlbâi, pentru că încă mai șovăia dacă să-i spună cine e autorul sau nu.

Monsieur Baillard îi completă gândul.

– Scris de răposatul dumitale unchi, zise el zâmbind când îi văzu surpriza pe care fata nu și-o putu ascunde. Cunosc cartea.

– Ați citit-o?

Bătrânul încuviință.

Léonie răsuflă ușurată.

– Autorul, adică unchiul meu, vorbește despre muzica și lumea ce se întrepătrund. El susține că anumite note muzicale pot invoca spiritele. Iar cărțile de tarot erau și ele asociate cu muzica și locul în sine... imagini care prind viață numai atunci când cele două lumi comunică.

Făcu o pauză.

– El mai pomenea și de un sanctuar așezat chiar aici, pe domeniu, și descrie un eveniment despre care pretinde că ar fi avut loc la un moment dat.

Își ridică fruntea.

– Ați auzit povești despre o astfel de întâmplare, *Monsieur* Baillard?

Bărbatul o privi drept în ochi.

– Da.

Înainte de reluarea conversației, intenționase totuși să-i ascundă mica ei expediție, dar copleșită de ochii lui înțelepți, cercetători, descoperi că nu poate să se prefacă.

– Eu... eu... l-am găsit. E construit undeva sus în pădure, mai spre răsărit.

Léonie își întoarse chipul îmbujorat spre ferestre. Brusc, tânjea să fie dincolo de uși, departe de lumânări, conversații și de aerul închis din camera supraîncălzită. Apoi se cutremură, de parcă o umbră păși prin spatele ei.

– Îl știu și eu, recunoscu Baillard. Se opri, așteptă, după care adăugă: Și bănuiesc că aveți să mă întrebați ceva anume, nu?

Léonie se întoarse din nou cu fața spre el.

– Pe arcul de deasupra intrării în sepulcru se găsea o inscripție.

Repetă cuvintele ciudate cât putu ea de bine, dar acestea sunară stângace pe buzele ei.

– *Aïci lo tems s'en, va res l'Eternitat.*

Bărbatul zâmbi.

– Aveți o memorie excelentă, *Madomaisèla*.

– Ce înseamnă?

– În esență, pentru că traducerea e una aproximativă, înseamnă: „Aici, în acest loc, timpul se mișcă spre eternitate".

Preț de o clipă, privirile li se întâlniră. A ei, vie și strălucitoare din pricina *blanquett*-ului, a lui, puternică, înțeleaptă și calmă. Baillard zâmbi.

– *Madomaisèla* Léonie, îmi amintiți foarte tare de o fată pe care am cunoscut-o pe vremuri.

– Și ce s-a întâmplat cu ea? se interesă Léonie.

Bătrânul nu răspunse, dar se vedea clar că alunecă pe panta amintirilor.

– Oh, e o altă poveste, rosti el blând. Una care încă nu e pregătită pentru a fi împărtășită.

Léonie observă cum bătrânul se izolează, înconjurat de imaginile trecutului. Pielea lui păru deodată mai transparentă, ridurile mai adânci, de parcă ar fi fost sculptate în piatră.

– Dar tocmai îmi relatați cum ați găsit sepulcrul, continuă Baillard. Ați intrat?

Léonie se întoarse cu ochii minții la acea după-amiază.

– Da.

– Așadar ați citit și inscripția de pe podea: *Fujhi, poudes; Escapa, non*. Iar acum cuvintele acestea vă bântuiesc?

Léonie făcu ochii mari.

– Da, dar de unde știți? Nici măcar nu le cunosc semnificația, numai că ele se repetă obsesiv în mintea mea.

– Spuneți-mi, *Madomaisèla*, ce credeți că ați găsit acolo? În interiorul sepulcrului?

– Locul unde umblă spiritele, se auzi fata răspunzând, convinsă de adevărul cuvintelor.

Tăcerea care se lăsă păru să dureze un secol.

– Mai înainte, m-ați întrebat dacă eu cred în fantome, *Madomaisèla,* spuse el într-un târziu. Există multe feluri de fantome. Cele care nu se pot odihni pentru că au greșit, iar acum trebuie să caute iertare sau ispășire. Și cele cărora li s-a făcut rău și care sunt condamnate să umble până când găsesc un mijlocitor al justiției care să le susțină cauza. Ați căutat cărțile, *Madomaisèla* Léonie?

Fata încuviință, după care regretă, pentru că încăperea începu să se învârtească.

– Dar nu le-am găsit.

Se opri, simțind brusc cum i se face greață. Stomacul îi bolborosea și se răscolea, de parcă s-ar fi aflat la bordul unui vapor pe o mare agitată.

– Tot ce am găsit a fost o partitură pentru pian.

Vocea îi suna înăbușit, ca și cum ar fi vorbit de sub apă.

– Și ați luat-o din sepulcru?

Léonie își aminti cum a vârât foaia de hârtie în buzunarul de la jacheta din lână, cum a alergat de-a lungul naosului, ieșind în pădurea peste care se lăsa amurgul. Apoi, mai târziu, cum a strecurat-o printre paginile cărții.

– Da, îngăimă fata. Așa am făcut.

– *Madomaisèla* Léonie, ascultați-mă. Sunteți puternică și curajoasă. *Forca e vertu*, două însușiri bune dacă sunt folosite cu înțelepciune. Știți cum să iubiți și încă bine.

Privi peste masă la Anatole, apoi la Isolde, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre fată.

– Mi-e teamă că vă așteaptă vremuri grele. Dragostea vă va fi pusă la încercare. Veți fi silită să acționați. Cei vii și nu cei morți vor avea nevoie de serviciile voastre. Nu vă întoarceți în sepulcru până când... *dacă* nu devine absolut necesar s-o faceți.

– Dar eu...

– Sfatul meu, *Madomaisèla*, este să duceți înapoi în bibliotecă *Les Tarots.* Uitați tot ce ați citit. În felul ei și în multe altele, este o carte fermecătoare, seducătoare, însă acum ar trebui să uitați de aceste lucruri.

– *Monsieur* Baillard, eu...

– Mi-ați zis că s-ar putea să nu fi înțeles cum trebuie cuvintele din carte. Se opri. Nimic mai neadevărat, Léonie. Le-ai înțeles cum se cuvine.

Fata tresări când își auzi numele rostit fără formula de reverență.

– Așadar e adevărat? Poți invoca spiritele cu ajutorul cărților?

Bătrânul nu răspunse direct.

– Cu ajutorul unui model potrivit de sunete, imagini și locuri, astfel de lucruri se pot petrece.

Capul i se învârtea. Voia să pună o mie de întrebări, însă nu-și găsea cuvintele.

– Léonie, spuse el, aducând-o cu picioarele pe pământ. Păstrează-ți forțele pentru cei vii. Pentru fratele tău. Pentru soția și copilul lui. Ei vor avea nevoie de tine.

Soție? Copil?

Încrederea în *Monsieur* Baillard se clătină pentru o clipă.

– Nu, vă înșelați. Anatole nu e...

În acel moment, vocea lui Isolde se auzi din capătul mesei.

– Doamnelor, mergem?

Imediat, camera se umplu de zgomotul scaunelor ce alunecară pe dușumelele de lemn lustruit, când oaspeții se ridicară.

Léonie se ridică și ea destul de răvășită. Faldurile rochiei verzi păreau niște valuri ce mângâiau podeaua.

– Nu înțeleg, *Monsieur* Baillard. Am crezut că da, însă se dovedește că m-am înșelat.

Se opri, realizând cât de incoerente păreau vorbele ei. Efortul de a sta în picioare era mult prea mare. Întinse mâna ca să se sprijine de spătarul scaunului.

– Îmi vei asculta sfatul?

– Mă voi strădui, răspunse ea, chinuindu-se să zâmbească.

Gândurile i se învălmășeau în cap. Nu mai știa ce cuvinte fuseseră rostite cu voce tare și ce cuvinte fuseseră șoptite doar în sinea ei.

– *Ben, ben.* Bine. Mă bucur să aud asta. Cu toate că...

Bărbatul tăcu iar, de parcă nu se hotărâse dacă să vorbească sau nu.

– Dacă va veni timpul și vei avea nevoie de cărți, *Madomaisèla*, atunci mă poți chema. Și te voi ajuta.

Fata încuviință din cap și camera se învârti ametitor.

– *Monsieur* Baillard, nu mi-ați spus totuși ce înseamnă cea de-a doua inscripție, cea de pe podea.

– *Fujhi, poudes; Escapa, non?*

– Da, acele cuvinte.

Ochii lui se întunecară.

– Poți fugi, dar nu poți scăpa.

PARTEA A VI-A

Rennes-les-Château
Octombrie 2007

CAPITOLUL 44

Marți, 30 octombrie 2007

Meredith se trezi a doua zi de dimineață cu o durere de cap îngrozitoare, după un somn cu întreruperi. Combinația de vin, șoaptele vântului printre copaci și visele nebunești o tulburase profund.

Nu voia să se gândească la noaptea trecută. Fantome, viziuni. Și la ce ar putea însemna. Trebuia să rămână concentrată. Venise aici cu un scop precis și asta trebuia să fie singura sa grijă.

Meredith zăbovi sub duș până când apa se răci, înghiți două pastile de Tylenol și bău o sticlă cu apă. Își uscă părul cu prosopul, se îmbrăcă într-o pereche de blugi confortabili și un pulover roșu, apoi coborî să ia micul dejun. O farfurie imensă cu omletă, șuncă și o bagheta, patru cești de cafea dulce, franțuzească și gata, se simțea ca nouă.

Își verifică geanta – telefonul, aparatul foto, agenda, pixul, ochelarii de soare și harta regiunii – după care, puțin nervoasă, coborî din nou la Recepție să-l întâlnească pe Hal. În dreptul tejghelei se făcuse coadă. Un cuplu spaniol plângându-se că au prea puține prosoape în camera lor, un om de afaceri francez care susținea că i s-a încărcat nejustificat nota de plată, iar în dreptul portarului un munte de bagaje ce așteptau să fie duse în autocarul unui grup de englezi care se îndreptau spre Andorra. Funcționarul părea depășit de situație. Nici urmă de Hal. Meredith era pregătită ca el să nu apară. În lumina rece a zilei, fără curajul oferit de alcool, tot ce se poate ca bărbatul să fi regretat că a invitat o necunoscută în oraș. În același timp însă, spera ca el să vină.

Normal că lumea nu se va prăbuși dacă el îi trăgea clapa. Cu toate acestea, golurile din stomac dovedeau contrariul.

Își ocupă timpul uitându-se la fotografiile și tablourile atârnate pe pereți. Picturi standard în ulei ce puteau fi găsite în orice hotel de provincie. Peisaje rurale, turnuri învăluite în ceață, păstori, munți, nimic remarcabil. Pozele se vădiră mai interesante, toate alese cu scopul limpede de a accentua ambianța de *fin de siècle.* Portrete înrămate în tonuri sepia, maronii și cenușii. Femei cu expresii serioase, talii subțiri încorsetate și fuste lungi, cu părul strâns în coc. Bărbați cu mustață și barbă, în posturi formale, cu spatele drept și privind direct în obiectiv.

Meredith își lăsă privirea să alunece pretutindeni, interesată de impresia generală și fără să caute ceva anume, până când ajunse la un portret plasat chiar în curba scării, deasupra pianului pe care-l observase seara trecută. O fotografie obișnuită, alb-negru, cu rama neagră de lemn puțin cojită la colțuri, în care recunoscu piața din Rennes-les-Bains. Făcu un pas mai aproape. În centrul ei, pe un scaun metalic, cu decorațiuni, stătea un bărbat cu mustață neagră, părul negru dat pe spate și jobenul și bastonul așezate elegant pe genunchi. În spatele lui, la stânga, se găsea o femeie de o frumusețe eterică, zveltă și elegantă, într-o jachetă închisă la culoare, perfect croită, cu o bluză pe gât și fustă lungă. Își ridicase vălul negru de pe față, dezvăluind un păr blond prins la spate într-un conci superb. Degetele ei subțiri, învelite în mănuși negre, se odihneau ușor pe umărul lui. De cealaltă parte, se găsea o fată mai tânără, cu părul creț aranjat sub o pălărie de fetru și îmbrăcată într-o tunică scurtă cu nasturi metalici și căptușeală de catifea.

„Am mai văzut poza asta înainte."

Meredith își miji privirea. O atrăgea sclipirea îndrăzneață, directă, din ochii fetei, ce stârnea un ecou inexplicabil în mintea ei. Poate semăna cu o altă fotografie? Cu un tablou? Cărțile poate? Trase taburetul masiv al pianului într-o parte și se aplecă să vadă mai bine. Oricât își stoarse creierii, nu-și aminti. Fata era incredibil de drăguță cu buclele ei rebele, bărbia obraznică și ochii ațintiți spre fotograf.

Meredith se uită din nou la bărbatul din mijloc. Constată o asemănare clară între cei doi. Soră și frate? Aveau aceleași gene lungi, aceeași privire pătrunzătoare, același fel de a-și înclina capul. Femeia

părea cumva mai puțin definită. Culoarea tenului, părul deschis, aerul ușor detașat. În ciuda apropierii fizice, părea că nu are substanță. Se afla acolo, lângă ei, și totuși departe. De parcă, dintr-un moment în altul, ar fi putut dispărea pe veci. Precum *Melisanda* lui Debussy, se gândi Meredith, îți dădea senzația că aparține unui alt timp și unui alt loc.

Lui Meredith i se strânse inima. Era exact aceeași expresie pe care și-o amintea la mama ei naturală, în perioada copilăriei. Uneori, fața lui Jeanette era blândă, melancolică. Alteori, furioasă, tulburată. Dar întotdeauna, atât în zilele bune, cât și în cele rele, păstra același aer de absență, de gânduri care umblă pe alte tărâmuri, privind fix oameni pe care nimeni altcineva nu-i vedea, auzind cuvinte pe care nimeni altcineva nu le putea auzi.

„Ajunge."

Hotărâtă să nu se lase copleșită de amintirile neplăcute, Meredith se aplecă și desprinse fotografia de pe perete, căutând o confirmare că acesta e Rennes-les-Bains și o dată sau orice semn de identificare.

Hârtia ceruită maronie și mototolită alunecă din ramă, dar cuvintele scrise cu litere de tipar pe spate se vedeau cât se poate de clar.

RENNES-LES-BAINS, OCTOMBRIE 1891, iar apoi urma numele studioului foto, EDITIONS BOUSQUET. Curiozitatea luă locul emoțiilor nedorite de mai devreme.

Dedesubt, trei nume.

MADEMOISELLE LÉONIE VERNIER, *MONSIEUR* ANATOLE VERNIER, *MADAME* ISOLDE LASCOMBE.

Meredith simți cum i se zbârlește pielea, amintindu-și cavoul de la marginea îndepărtată a cimitirului din Rennes-les-Bains: FAMILLE LASCOMBE–BOUSQUET. Acum, pe o fotografie atârnată pe un perete, cele două nume se alăturau din nou.

Era convinsă că cele două persoane mai tinere se numesc Vernier, frate și soră cu siguranță, mai degrabă decât soț și soție, date fiind asemănările fizice dintre ei. Femeia de alături avea aerul cuiva care văzuse multe la viața ei. Care trăise o existență mai puțin tihnită. Apoi, pe neașteptate, Meredith realiză unde-i mai zărise pe cei doi Vernier.

Îi răsări în minte un moment petrecut la Paris când achita nota de plată de la Le petit Chablisien pe strada unde locuise odinioară

Debussy. Compozitorul privea în jos din fotografia înrămată, cu o expresie saturniană și nemulțumită. Lângă el, pe peretele restaurantului, exista o fotografie cu vecinii săi, același bărbat și aceeași fată izbitor de frumoasă, numai că de data asta însoțiți de o femeie mai în vârstă.

Meredith se enervă că nu-i acordase atenția cuvenită. Preț de o clipă se gândi chiar să sune la restaurant și să întrebe dacă patronii au vreo informație despre portretul de familie expus atât de vizibil. Apoi însă, ideea că va trebui să poarte o astfel de conversație în limba franceză, la telefon, o făcu să renunțe.

În timp ce privea fotografia de aici, cu ochii minții vedea strălucirea celuilalt portret în spatele ei: umbre ale fetei și ale băiatului, oamenii care trăiseră odată și oamenii care trăiau acum. Pentru o secundă știu – sau *crezu* că știe – că poveștile urmărite de ea ar putea avea legătură între ele, deși încă nu înțelegea motivul.

Agăță tabloul la loc pe perete, hotărându-se să-l împrumute din nou mai târziu. Când împinse taburetul masiv înapoi în poziția sa originală, observă capacul întredeschis al pianului. Clapele ivorii se îngălbeniseră ușor, iar marginile se ciobiseră ca dinții sparți. Sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, aprecie tânăra. Un *boudoir grand* A Bluthner.

Apăsă Do-ul central. Nota răsună clar și tare în spațiul intim. Se uită de jur împrejur, vinovată, dar nimeni nu-i acorda atenție. Oamenii erau prea preocupați de problemele lor. Rămânând în picioare, de parcă dacă s-ar fi așezat s-ar fi simțit obligată să facă ceva anume, Meredith interpretă o gamă în La minor. Doar două octave joase cu mâna stângă. Apoi un arpegiu cu mâna dreaptă. Răceala clapelor îi mângâia buricele degetelor.

Ca și cum se întorsese acasă.

Taburetul de mahon negru avea picioare frumos sculptate și o pernă roșie din catifea prinsă de margini cu un șir de capse din alamă. Pentru Meredith, să-și bage nasul în colecțiile muzicale ale altor oameni părea la fel de interesant ca plimbatul degetelor peste coperțile cărților din biblioteca unui prieten care tocmai ieșise din cameră. Balamalele scârțâiră când îi deschise capacul, eliberând aroma distinctă de lemn, muzică veche și creion de grafit.

Înăuntru găsi un teanc de cărți și partituri muzicale. Meredith le cercetă pe toate, zâmbind când dădu peste lucrările lui Debussy, *Clair de lune*[1] și *La Cathédrale engloutie*[2], în atât de cunoscutele coperți Durand galbene ca paiul. Urmară apoi obișnuitele colecții de sonate, marca Beethoven și Mozart, precum și *Clavecinul bine temperat* al lui Bach, volumul unu și doi. Melodii clasice europene, exerciții, o foaie cu un portativ simplu și două arii populare din Offenbach: *Viața pariziană* și *Gigi*.

– Continuă, rosti o voce lângă umărul ei. Voi fi fericit să te aștept.

– Hal!

Trânti capacul taburetului cu o pocnitură vinovată, după care se întoarse spre el. Hal zâmbea și arăta mult mai bine în această dimineață. Ridurile îngrijorării, ale tristeții dispăruseră de la colțurile ochilor și nu mai era așa de palid.

– Pari surprinsă, spuse el. Credeai că o să te las baltă?

– Nu, deloc...

Meredith se opri și surâse ironic.

– Adică, da, poate. Mi-a trecut prin cap.

El își întinse brațele.

– După cum vezi, iată-mă prezent aici, îmbrăcat și gata de drum.

Un aer de stânjeneală se lăsă între ei, dar Hal se aplecă peste taburet și o sărută pe obraz.

– Iartă-mă că am întârziat.

Făcu un gest spre pian.

– Ești sigură că nu vrei să...

– Foarte sigură, îl întrerupse fata. Poate mai târziu.

Traversară împreună holul cu dale de gresie, iar Meredith ameți ușor, conștientă de mica distanță dintre ei și de mirosul lui de aftershave și săpun.

– Ai idee de unde vrei să începem căutarea ei?

– A ei? repetă Meredith iute. La cine te referi?

– Păi, la Lilly Debussy, rosti el nedumerit. Scuze, dar nu asta spuneai că vrei să faci în dimineața asta? Un pic de cercetare?

Se înroși până în vârful urechilor.

---

[1] *Clar de lună* (în limba franceză, în orig.)

[2] *Catedrala scufundată* (în limba franceză, în orig.)

– Oh, ba da. Absolut.

Meredith se simți nespus de stânjenită că se grăbise să tragă o concluzie greșită. Nu voia să dea explicații despre celălalt motiv al prezenței sale aici în Rennes-les-Bains – motivul real, de fapt – pentru că îl considera un aspect mult prea intim. Dar cum să știe Hal la ce se gândea ea în momentul în care sosise? Că doar nu-i citea gândurile.

– Absolut, zise încă o dată. Mergem pe urmele primei doamne Debussy. Dacă Lilly a fost într-adevăr aici, atunci voi afla cum, când și de ce.

Hal zâmbi.

– Mergem cu mașina mea? Voi fi bucuros să te duc oriunde dorești.

Meredith cugetă câteva secunde. Așa va avea posibilitatea să ia mai multe notițe, să studieze peisajul cum se cuvine și să verifice harta.

– Sigur, de ce nu?

Cât ieșiră pe ușă și coborâră treptele, Meredith simți că ochii fetei din fotografie o urmăresc cu atenție.

CAPITOLUL 45

Aleea și domeniul în sine arătau diferit în lumina zilei.

Soarele de octombrie scălda grădinile cu razele sale, garnisind totul în culori vii. Prin geamul pe jumătate deschis, Meredith inspiră mirosul jilav al lemnelor ce arseseră cu o noapte în urmă pe câmpuri și aroma soarelui de pe frunzele verzi. Puțin mai departe, o lumină portocalie învăluia tufișurile verzi și merișorul înalt. Totul părea să aibă contururi aurii și argintii.

– O să o iau în direcția opusă pe un drum de țară până la Rennes-le-Château. Ajungem mult mai repede așa decât dacă ne-am îndrepta spre Couiza.

Șoseaua șerpuia în curbe strânse pe măsură ce urca printre dealurile împădurite. Își desfătară ochii cu toate nuanțele de verde, de maron, de ruginiu, stacojiu și auriu. Admirară castanii, stejarii, grozamele de un galben strălucitor, alunii și fagii. Pe pământ, sub pini, zăceau conurile uriașe, de parcă cineva le-ar fi lăsat acolo să marcheze drumul.

După ce șoseaua coti brusc, ieșiră din pădure și intrară într-un spațiu imens de fânețe și pășuni.

Meredith simți cum i se umple inima de bucurie la vederea unei asemenea minunății.

– E superb. Uluitor de frumos.

– Mi-am amintit ceva ce cred că te-ar putea interesa, spuse Hal.

Fata desluși zâmbetul din glasul lui.

– Când l-am anunțat pe unchiul meu că o să ies în oraș astăzi – și de ce – a menționat că ar exista niște presupuse legături între Debussy și Rennes-le-Château. A fost neobișnuit de amabil, aș zice.

Meredith se întoarse cu fața spre el.

– Glumești, nu?

– Bănuiesc că știi unele lucruri despre locul ăsta, adevărat?

Ea scutură din cap.

– Nici vorbă...

– Satul care a strâns în jurul lui toate poveștile alea cu *Sângele sfânt* și *Sfântul Graal? Codul lui da Vinci? Moștenirea templierilor?* Ți se pare cunoscut? Descendenții lui Hristos?

Meredith se strâmbă.

– Scuze. Pe mine mă preocupă mai mult nonficțiunea – biografiile, istoria, teoriile, chestii de genul ăsta. Fapte.

Hal izbucni în râs.

– OK, am priceput. Pe scurt, se zice că Maria Magdalena s-a măritat de fapt cu Isus și au avut copii. După răstignire, spun unii că ar fi fugit în Franța. Și că s-ar fi oprit în Marseille sau într-o grămadă de alte locuri de pe coasta Mediteranei. În fine, după aproape două milenii, în 1891, se zvonește că preotul din Rennes-le-Château, Bérenger Saunière, ar fi descoperit niște pergamente cu toți descendenții lui Hristos, mergând din primul an după Hristos, până în zilele noastre.

Meredith încremeni.

– 1891?

Hal încuviință.

– Atunci a demarat Saunière un proiect uriaș de renovare care avea să țină mulți ani – începând cu biserica, grădinile, cimitirul, casa, totul.

Se opri și Meredith simți că o privește.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Sigur, răspunse iute. Iartă-mă. Continuă.

– Pergamentele se pare că fuseseră ascunse într-o coloană vizigotă. Cei mai mulți dintre localnici sunt de părere că întreaga chestiune e doar o mare păcăleală. Documentele întocmite pe vremea lui Saunière nu pomenesc, nici un mister asociat cu Rennes-le-Château, decât poate îmbunătățirea extraordinară a mijloacelor materiale de care dispunea Saunière.

– S-a îmbogățit?

– Da. Mai-marii lui bisericești l-au acuzat de simonie – adică de trafic cu obiecte sfinte. Enoriașii s-au dovedit mai înțelegători. Ei

credeau că preotul descoperise vreo comoară vizigotă și nu i-au purtat pică, de vreme ce cheltuia atât de mult cu biserica și parohia lui.

– Când a murit Saunière? întrebă ea, amintindu-și datele de pe monumentul funerar al lui Henri Boudet din biserica din Rennes-les-Bains.

Hal o privi cu ochii săi albaștri.

– În 1917, toată averea i-a lăsat-o moștenire menajerei, Marie Denarnaud. Abia pe la sfârșitul anilor 1970 au început să iasă la suprafață teoriile conspiraționiste.

Meredith își notă informațiile cu grijă. Numele Denarnaud apărea și el pe mai multe morminte din cimitir.

– Și unchiul tău ce crede despre astfel de istorii?

Hal se întunecă.

– Că sunt bune pentru afacerile noastre, răspunse, după care tăcu.

De vreme ce se vedea de la o poștă că nepotul și unchiul nu se înghit, Meredith se întrebă de ce mai rămăsese Hal aici, acum că înmormântarea se terminase. Îi studie chipul cu coada ochiului și după expresia pe care o observă, înțelese că întrebarea ei nu va fi binevenită, așa că renunță.

– Așadar, Debussy..., sparse tăcerea ea într-un târziu.

Hal tresări și reveni cu picioarele pe pământ.

– Iartă-mă. Cică existase un soi de societate secretă menită să acționeze ca un gardian al pergamentelor cu linia de sânge a lui Hristos, înainte ca Saunière să le găsească. Iar organizația își atribuie niște nume celebre, oameni de prim rang dacă vrei. De exemplu, Newton, Leonardo da Vinci... și Debussy.

De atâta uimire, Meredith izbucni în râs.

– Știu, știu, rânji Hal. Însă eu nu fac altceva decât să-ți reproduc vorbele unchiului meu.

– Dar e o absurditate. Debussy a trăit numai pentru muzică. Și nu era deloc o persoană sociabilă. Foarte retras, foarte loial unui grup restrâns de prieteni. Gândul că ar fi condus nu știu ce societate secretă... ei bine, e o nebunie!

Își șterse ochii înlăcrimați cu mâneca.

– Și există vreo dovadă care să susțină așa o teorie bizară?

Hal ridică din umeri.

– Saunière primea la el acasă, în Rennes-le-Château, parizieni importanți și alți oaspeți de seamă, pe la începutul secolului trecut – un alt aspect care a alimentat teoriile conspiraționiste – șefi de stat, cântăreți. Emma Calvé... Îți sună cunoscut?

Meredith se gândi o vreme.

– O soprană franceză, de pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, însă n-a cântat niciodată un rol important pentru Debussy.

Își scoase agenda și notă numele.

– O să verific totuși.

– Prin urmare, sunt șanse să se potrivească?

– Poți inventa orice teorie dacă te străduiești din greu. Asta nu o face însă și adevărată.

– Zise omul de știință...

Meredith sesiză tachinarea subtilă din vocea lui și îi plăcu.

– Adică persoana care și-a petrecut jumătate din viață în bibliotecă. Viața reală nu e niciodată așa bine pusă la punct. E un talmeș-balmeș. Lucrurile se suprapun, faptele se contrazic între ele. Găsești o dovadă și crezi că te afli pe drumul cel bun. Că ai dat lovitura. Iar peste un timp, descoperi ceva care-ți răstoarnă toate planurile.

Pentru o vreme își continuară drumul într-o tăcere plăcută, cufundați în gânduri. Trecură pe lângă o fermă uriașă și traversară un pod. Meredith băgă de seamă că peisajul de aici e diferit. Fără atâta verde. Stâncile cenușii, ca niște dinți știrbi, răsăreau ici și colo din pământul ruginiu, de parcă o serie de cutremure violente le împinseseră afară, smulgându-le din inima ascunsă a lumii. Fâșii de sol roșu, ca niște răni. Era un mediu mai puțin ospitalier, mai aspru.

– Cât de puțin s-a schimbat peisajul original, remarcă tânăra. Scoate mașinile și clădirile din ecuație și nu mai rămâi decât cu munții, grohotișurile, văile care există aici de mii de ani.

Simți cum Hal redevine atent. Răsuflarea lui ritmică în spațiul închis îi provoca o emoție puternică.

– Aseară n-am observat. Totul părea atât de mic, de nesemnificativ, în nici un caz ca acum...

Glasul i se frânse.

– Aici sus, perspectiva e complet diferită. Ideea că Saunière a găsit ceva valoros pare mai plauzibilă.

Se opri o clipă.

– Nu vreau să sugerez că el chiar a descoperit ceva, ci doar că locul acesta oferă substanță teoriei.

Hal încuviință.

– Rhedae – numele vechi pentru Rennes-le-Château – a fost inima imperiului vizigot din sud. În secolele cinci, șase și la începutul secolului șapte.

Se uită la ea, apoi își îndreptă privirea spre șosea.

– Logic vorbind, nu ți se pare un timp îndelungat – prea îndelungat – pentru ca o comoară să rămână nedescoperită? Dacă, prin absurd, ar fi existat ceva real – o comoară vizigotă, poate chiar romană –, n-ar fi ieșit la lumină înainte de 1891?

– Nu neapărat, replică Meredith. Gândește-te la Manuscrisele de la Marea Moartă. E surprinzător cum apar unele lucruri, în vreme ce altele stau ascunse mii de ani. Potrivit ghidului, în apropierea satului Fa ar exista ruinele unui turn de supraveghere vizigot, iar în cimitirul satului Cassaignes, cruci vizigote, ambele descoperite nu de mult.

– Cruci? se miră Hal. Păi, erau creștini? Nu cred că știam asta.

Meredith clătină din cap.

– Ciudat, nu? Partea interesantă e că vizigoții obișnuiau să-și îngroape regii și nobilii alături de comorile lor în morminte ascunse și nu în cimitirele din apropierea bisericii. Săbii, catarame, bijuterii, fibule, vase de băut, cruci, tot ce vrei și ce nu vrei. Evident că obiceiul lor a adus cu sine aceleași probleme ca în cazul Egiptului Antic.

– Cum să-i împiedice pe jefuitori să intre în morminte.

– Exact. Așa că vizigoții au dezvoltat o tehnică de construcție a unor camere secrete chiar sub albiile râurilor. Metoda consta în ridicarea unui baraj temporar care să devieze cursul râului, până când se săpa și se pregătea cripta. Imediat ce regele sau războinicul erau bine ascunși, camera sigilată și camuflată cu noroi, nisip, pietriș, digul se dărâma. Apa năvălea înapoi și astfel regele și comoara sa rămâneau la adăpost pentru eternitate.

Meredith se întoarse să-l privească pe Hal și realiză că vorbele ei îl duseseră cu gândul spre altceva.

Nu reușea să-l citească defel. Chiar dacă nu uitase prin ceea ce trecuse în ultimele câteva săptămâni, dar mai ales ieri, bărbatul părea să se transforme instantaneu dintr-un om deschis și relaxat într-unul pe ai cărui umeri apăsa povara lumii.

„Ori poate că-și dorește să fie în altă parte?“

Meredith continuă să se uite prin parbriz. Dacă Hal voia să-i facă unele confidențe, așa se va întâmpla. N-avea sens să-l preseze.

Urcară tot mai mult printre versanții golași ai muntelui, până când Hal trecu de o ultimă curbă.

– Am ajuns, spuse el.

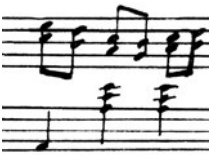

CAPITOLUL 46

Meredith studie cu atenție locul, în vreme ce Hal se încadră pe ultima bandă a drumului.

Așezate pe coasta abruptă a unui deal se zăreau mai multe case și clădiri. Un panou vopsit le ura vizitatorilor bun venit în Rennes-le-Château.

Son site, ses mystères[1].

Flori albe și purpurii se iveau gingașe dintre crăpăturile adânci de pe marginea drumului, alături de niște zambile uriașe.

– Primăvara, apar maci pretutindeni, spuse Hal, urmărindu-i privirea. Ce mai peisaj!

Două minute mai târziu, opriră într-o parcare aglomerată, cu vedere spre partea de sud a văii Haute, și coborâră din mașină. Meredith se simți copleșită de panorama munților și a văilor, apoi se răsuci ca să cerceteze satul.

În spatele lor, se găsea un turn de apă rotund, din piatră, ce se ridica în mijlocul parcării. Un cadran solar pătrat, pictat pe arcul orientat spre sud, marca solstițiile de vară și de iarnă.

În vârful turnului, se zărea o inscripție. Își duse mâna streașină la ochi și citi.

Aïci lo tems s'en
Va res l'Eternitat.

Meredith făcu o fotografie.

---

[1] Locul cu misterele lui (în limba franceză, în orig.)

La marginea parcării, cocoțată pe un panou uriaș, era o hartă. Hal sări pe un zid nu foarte înalt și începu să-i arate frumusețile locului: piscurile Bugarach, Soularac și Bézu, orășelul Quillan la sud, Espéraza la sud-vest, Arques și Rennes-les-Bains la est.

Meredith abia mai respira. Cerul nesfârșit, conturul vârfurilor muntoase din spate, profilul distinct al brazilor, florile de pe marginea drumului, turnul din depărtare. Fundalul copleșitor, care-ți inspira teamă și uimire totodată, îi aminti de *La Fille d'Épées*. Cine pictase cărțile de tarot putea să fi avut cu ușurință un astfel de peisaj în minte.

– Se spune că aici, îl auzi pe Hal, atunci când e senin, vara, se văd toate cele douăzeci și două de sate.

Zâmbi, apoi sări jos de pe zid și îi arătă o cărare cu pietriș care ducea în afara parcării.

– Dacă-mi amintesc corect, biserica și muzeul se găsesc în direcția aceea.

– Ce e ăla? întrebă Meredith, privind un turn crenelat, scund, cu vedere spre valea de dedesubt.

– Turnul Magdala, replică el. Saunière a construit pavilionul cu această perspectivă minunată și pasarela de piatră ce se întinde de-a lungul părții de sud a grădinii chiar la sfârșitul programului său de renovare, pe la 1898, 1899. În turn e găzduită biblioteca.

– Dar colecția originală bănuiesc că nu e aici, nu?

– Mă îndoiesc. Probabil că au procedat ca tatăl meu la Domaine de la Cade, au pus niște volume oarecare în vitrine, pentru atmosferă. M-a sunat într-o zi, extrem de încântat, după ce reușise să cumpere o grămadă de cărți la mâna a doua de la un *vide grenier* din Quillan.

Meredith se încruntă.

– Vânzări second-hand, îi explică el.

– Corect, zâmbi fata. Asta înseamnă că tatăl tău se implica în activitățile de zi cu zi ale hotelului?

Chipul lui Hal se întunecă din nou.

– Tata avea banii și, din când în când, lăsa Anglia să vină aici. Proiectul îi aparținea unchiului meu. El a găsit locul, el l-a convins pe tata să investească, a supravegheat renovările, a luat toate deciziile.

Se opri.

– Până anul ăsta. Tata s-a pensionat apoi și s-a schimbat. În bine, zic eu. Se relaxa, se bucura de viață. A fost aici de câteva ori în ianuarie și februarie, după care s-a mutat definitiv pe Domaine de la Cade.

– Unchiului cum i s-a părut hotărârea lui?

Hal își vârî mâinile în buzunare și privi în pământ.

– Nu sunt sigur.

– Tatăl tău a intenționat dintotdeauna să se retragă în Franța?

– Sincer, nu știu.

Meredith auzi amestecul de amărăciune și confuzie din vocea lui și o copleși un val de compasiune.

– Vrei să pui cap la cap ultimele luni de viață ale tatălui tău, rosti ea blând, înțelegându-l prea bine.

Hal își ridică fruntea.

– Cam așa ceva. Nu eram foarte apropiați. Mama a murit când aveam opt ani și pe mine m-au trimis la o școală cu internat. Chiar și când veneam acasă de sărbători, tata lucra. Nu pot afirma că ne-am cunoscut cu adevărat. Dar începusem să ne vedem mai des în ultimii doi ani. Simțeam că îi datorez asta.

Observând că Hal avea nevoie să facă mărturisiri în propriul ritm, Meredith nu insistă să-i ceară explicații suplimentare. În schimb, îi puse o întrebare inofensivă ca să-l ajute să treacă mai ușor spre problemele cu adevărat serioase.

– Cu ce fel afaceri se ocupa? Înainte să se retragă?

– Investiții bancare. Din lipsă de imaginație, m-am angajat la aceeași firmă după ce am absolvit universitatea.

– Un alt motiv să-ți părăsești slujba? îl întrebă. Ai moștenit partea tatălui tău din Domaine de la Cade?

– O scuză mai degrabă, decât un motiv. Se opri. Unchiul meu vrea să-mi cumpere partea. Nu mi-a mărturisit-o deschis, însă am intuit. Iar eu mă tot gândesc că poate tata își dorea să mă implic la rândul meu. Să duc lucrurile mai departe.

– Ai discutat vreodată cu tatăl tău despre asta?

– Nu. Nu ne grăbea nimic. Se răsuci spre Meredith. Înțelegi?

Se plimbaseră încet până atunci, iar acum stăteau în fața unei vile elegante ce dădea spre o străduță îngustă. Vizavi se zărea o grădină

drăguță, cu un bazin mare din piatră și o cafenea. Storurile de lemn erau trase.

– Prima dată am venit aici cu tata, continuă Hal, acum șaisprezece, șaptesprezece ani. Cu mult înainte ca el și unchiul meu să se gândească să pornească o afacere împreună.

Meredith zâmbi în sinea ei, înțelegând acum de ce Hal știa atât de multe despre Rennes-le-Château, în vreme ce nu prea avea habar despre restul regiunii. Locul devenise special pentru el datorită legăturii strânse cu tatăl său.

– Acum s-a pus totul la punct, însă atunci locul era o ruină. Biserica era deschisă doar două ore pe zi, supravegheată de un *gardienne* înfricoșător, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, și care m-a speriat groaznic. Iată Vila Béthania, adăugă el, arătându-i clădirea impresionantă lângă care stăteau. Saunière a construit-o mai mult pentru oaspeții săi decât pentru sine. Când am venit cu tata, era deschisă publicului larg, dar fără a respecta un program anume. Într-una dintre camere se găsea o figurină din ceară a lui Saunière, așezat pe pat.

Meredith se strâmbă.

– Sună oribil.

– Documentele și hârtiile zăceau pretutindeni în vitrine neîncuiate, în camerele umede, neîncălzite, din spatele pavilionului.

Meredith rânji.

– Un adevărat coșmar pentru arhivari.

Bărbatul făcu un gest spre grilajele care despărțeau aleea de grădini.

– Acum, după cum vezi, locul a devenit un obiectiv turistic important. Cimitirul însuși, unde Saunière este îngropat alături de menajera sa, a fost închis publicului în 2004, când *Codul lui da Vinci* a făcut atâta vâlvă și numărul vizitatorilor care veneau în Rennes-le-Château a explodat. E acolo jos.

Merseră în tăcere până când ajunseră lângă porțile înalte și solide din metal, care protejau cimitirul.

Meredith își lăsă capul pe spate ca să citească inscripția de pe panoul de porțelan de deasupra porților închise.

– *Memento homo quia pulvis et in pulverem reverteris.*

– Ce înseamnă? o întrebă Hal.

– Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce, răspunse ea.

O trecu un fior pe șira spinării. Locul avea ceva neplăcut. O atmosferă de complot, senzația că cineva îi urmărește, în ciuda străzilor pustii. Își scoase agenda și copie fraza în latină.

– Tu chiar îți notezi totul?

– Sigur. Defect profesional.

Fata îi zâmbi, iar el o imită.

Meredith se bucură când lăsară cimitirul în urmă. Trecură pe lângă o statuie de piatră ce reprezenta Golgota, după care intrară pe o mică alee și ajunseră lângă o statuie micuță chiar în spatele grilajelor din fier forjat, dedicată bazilicii Notre Dame de Lourdes.

Cuvintele PÉNITENCE, PÉNITENCE și MISSION 1891 fuseseră sculptate la baza stâlpului ornat de piatră.

– Aceasta se pare că e coloana vizigotă în interiorul căreia s-au găsit pergamentele, spuse Hal.

– E goală pe dinăuntru?

Bărbatul ridică din umeri.

– Tot ce se poate.

– Ce nebunie s-o lase aici, exclamă Meredith. Dacă locul acesta e un magnet pentru teoriile conspiraționiste și pentru vânătorii de comori, autoritățile ar trebui să-și facă griji că cineva ar putea-o fura.

Meredith privi atentă ochii blajini și buzele tăcute ale statuii care se ridica în vârful stâlpului. Cercetând tot mai insistent trăsăturile din piatră, observă cum pe chipul cel blând apar niște zgârieturi. Cute și riduri, de parcă cineva s-ar fi apucat să sculpteze cu o daltă.

„Ce naiba?“

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, făcu un pas înainte, întinse mâna și atinse piatra.

– Meredith? rosti Hal.

Suprafața era fină. Își retrase degetele iute de parcă ar fi ars-o. Nimic. Își răsuci palmele, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă niște urme.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el.

„Doar că încep să văd lucruri.“

– Nu, nimic, rosti ea ferm. Soarele... strălucește așa de tare!

Hal o privi îngrijorat și lui Meredith îi plăcu asta.

– Apropo, ce s-a întâmplat cu pergamentele descoperite de Saunière? se interesă ea.

– Se presupune că le-a dus la Paris ca să le verifice.

Fata se încruntă.

– Dar n-are sens. De ce să se ducă la Paris? Pentru un preot catolic, acțiunea logică ar fi fost să meargă direct la Vatican.

Hal izbucni în râs.

– Chiar că nu citești nici un fel de ficțiune!

– Și ca să fac un pic pe avocatul diavolului, continuă ea să mediteze cu voce tare, o altă explicație ar fi că Saunière probabil credea că biserica va distruge documentele.

– Întocmai. Asta e teoria cea mai populară. Tata mi-a zis chiar că dacă un preot paroh dintr-un colț îndepărtat al Franței ar fi dat întâmplător peste un secret uluitor – precum un document care să ateste existența descendenților lui Hristos începând cu primul secol după Hristos – atunci ar fi fost mult mai simplu pentru biserică să scape definitiv de el decât să-l plătească pentru a-și ține gura.

– Un punct de vedere interesant.

Hal făcu o pauză.

– Cu toate că tata avea o teorie complet diferită.

Meredith se întoarse spre el, sesizând schimbarea din glasul lui.

– Care anume?

– Că întreaga saga din Rennes-le-Château nu era decât o cacealma, o încercare vădită de a distrage atenția de la evenimentele care se petreceau la vremea respectivă în Rennes-les-Bains.

Meredith simți un gol în stomac.

– O cacealma?

– Se știa că Saunière este prieten cu familia care deținea Domaine de la Cade. Se petrecuseră câteva morți inexplicabile în regiune – probabil din cauza unui lup sau a unei pisici de munte –, dar zvonurile susțineau că nu știu ce diavol umbla prin ținut.

„Urme de gheare."

– Deși cauza incendiului care a distrus mare parte din casă în 1897 nu a fost niciodată stabilită, există însă dovezi suficiente că acesta a fost pus intenționat. Poate pentru a scăpa locul de acest diavol despre care se credea că bântuie pământurile domeniului. Se vorbea și despre un pachet de cărți de tarot asociat cu Domaine de la Cade. Cică Saunière fusese și el implicat.

„Tarotul Bousquet."

– Tot ce știu este că tata și unchiul meu s-au lăsat angrenați în povestea asta.

Meredith se străduia să-și păstreze cumpătul.

– Angrenați?

– La sfârșitul lunii aprilie, chiar înainte ca tata să ia decizia de a se stabili aici. Eu locuiam cu el în apartamentul din Londra. Într-o zi, am intrat în cameră și i-am surprins discutând. Certându-se de fapt. N-am auzit foarte multe: doar ceva despre interiorul bisericii lui Saunière, cum că ar fi o copie a unui sanctuar mai vechi.

– Și l-ai întrebat pe tatăl tău care-i treaba?

– N-a vrut să-mi dea amănunte. Nu mi-a spus decât că aflase de existența unui mausoleu vizigot undeva pe domeniu, un sepulcru, care fusese distrus odată cu incendiul ce arsese casa din temelii. Nu mai rămăseseră decât câteva ruine, pietre vechi.

Pentru o secundă, Meredith fu tentată să-i facă unele confidențe lui Hal. Să-i povestească despre ședința de ghicit din Paris, despre coșmarul de noaptea trecută, despre cărțile care se găseau pe fundul dulapului. Despre motivul real al venirii sale în Rennes-les-Bains. Dar ceva o reținu. Hal se lupta cu proprii demoni acum. Se încruntă, amintindu-și din nou de întârzierea de patru săptămâni dintre accident și înmormântare.

– Ce s-a întâmplat mai precis cu tatăl tău, Hal? îl întrebă ea, după care se opri, gândindu-se că mersese prea departe, prea repede. Îmi pare rău, e o obrăznicie din partea mea...

Hal desenă un model cu vârful pantofului în praful de pe jos.

– Nici o problemă. Mașina lui a ieșit de pe drum, pe șoseaua care duce în Rennes-les-Bains. A căzut în râu.

Vorbea cu glas monoton, de parcă-și ascundea în mod intenționat orice urmă de emoție.

– Poliția nu a înțeles ce s-a întâmplat. Era o noapte senină. Adică nu ploua sau... Partea cea mai proastă însă...

Vocea i se frânse.

– Nu e nevoie să-mi povestești dacă îți vine greu, rosti fata blând, atingându-l ușor pe spate.

– Accidentul s-a întâmplat în primele ore ale dimineții, așa că mașina a fost descoperită abia câteva ore mai târziu. Încercase să iasă

afară, așa că ușa era pe jumătate deschisă. Animalele însă l-au prins primele. Avea trupul și fața pline de zgârieturi adânci.

– Îmi pare rău.

Meredith privi înapoi spre statuia de pe alee, luptându-se în sinea sa să nu facă nici o legătură între un accident tragic din 2007 și superstițiile mai vechi care păreau să bântuie regiunea. Cu greu însă puteai să ignori conexiunile.

„Toate sistemele de divinație, ca și muzica de altfel, se bazează pe modele."

– Aș fi putut accepta fără probleme ideea unui accident. Dar ei mi-au spus că tata băuse, Meredith. Bag mâna-n foc că el nu ar fi făcut așa ceva. Își coborî vocea. Niciodată. Dacă aș afla cu certitudine ce anume s-a întâmplat, ar fi în regulă. Adică, mă rog, m-aș împăca mai ușor cu situația. Dar faptul că nu știu... În primul rând de ce se găsea acolo, la ora aia? Aș vrea să aflu...

Meredith se gândi la chipul brăzdat de lacrimi al mamei ei naturale și la sângele de sub unghiile sale. Se gândi la fotografiile sepia, la partitura muzicală și la pustiul din sufletul ei, care o adusese în acest colț al Franței.

– Și nu mă pot împăca deloc cu gândul că nu știu, repetă el. Înțelegi?

Îl îmbrățișă și-l trase mai aproape de ea. Tânărul răspunse și o strânse tare în brațe. Meredith se potrivea perfect la adăpostul umerilor lui lați. Îi adulmecă aftershave-ul și se lăsă mângâiată de moliciunea puloverului său de lână. Îi simțea mânia, neputința și disperarea.

– Da, rosti fata încet. Înțeleg perfect.

CAPITOLUL 47

Domaine de la Cade

Julian Lawrence aşteptă până când cameristele terminară cu primul etaj înainte de a-şi părăsi biroul. Călătoria la Rennes-le-Château şi înapoi va dura cel puţin două ore. Dispunea de timp suficient.

Când Hal îi spusese că iese în oraş cu o fată, prima sa reacţie fusese una de uşurare. Discutaseră chiar câteva minute fără ca Hal să se enerveze. Poate că nepotul său avea de gând să accepte ce se întâmplase şi să-şi vadă de viaţa lui? Să lase în urmă îndoielile?

Aşa cum stăteau lucrurile, încă mai trebuia să rezolve unele aspecte. Julian îi sugerase că ar vrea să-i cumpere partea de avere moştenită din Domaine de la Cade, dar nu insistase prea tare. Era firesc să aştepte până după înmormântare, dar deja devenea nerăbdător.

Atunci lui Hal îi scăpase un amănunt: fata cu pricina era scriitoare şi Julian începuse să se îngrijoreze. Dat fiind comportamentul nepotului său din ultimele patru săptămâni, nu s-ar fi mirat ca băiatul să fi atras de partea lui vreo jurnalistă interesată de accidentul tatălui său, doar aşa de dragul poveştii.

Julian cercetase registrul de la Recepţie şi descoperise că fata e americancă, Meredith Martin şi că avea rezervare până vineri. Nu ştia dacă-l cunoaşte pe Hal sau dacă nepotul său pur şi simplu profita de cineva dispus să-i asculte povestea lacrimogenă. Indiferent de situaţie, nu putea risca să-i lase pe cei doi să stârnească şi mai multe valuri. Nu se simţea pregătit să-şi vadă distruse planurile din cauza zvonurilor şi a insinuărilor răutăcioase.

Julian urcă pe scara din spate și se deplasă de-a lungul coridorului. Cu ajutorul cheii de rezervă, intră în camera lui Meredith Martin. Făcu două fotografii Polaroid, pentru a se asigura că lasă camera exact în aceeași stare în care o găsise, după care începu să caute, începând cu noptiera de lângă pat. Se uită iute prin sertare, dar nu descoperi nimic interesant, cu excepția a două bilete de avion, unul de la Toulouse la Paris Orly pentru vineri după-amiază, iar celălalt pentru întoarcerea în State pe 11 noiembrie.

Se apropie de birou. Laptopul ei era băgat în priză. Îi deschise capacul și-l porni. Simplu ca bună ziua. Nu avea nici un fel de parolă pentru sistemul de operare și folosise sistemul wireless al hotelului.

Zece minute mai târziu, Julian îi citise toate e-mailurile – chestii domestice, obișnuite, nimic relevant –, luă urma ultimelor site-uri pe care le accesase și aruncă o privire în câteva dintre documentele arhivate. Nimic nu sugera că este o jurnalistă în căutare de subiecte tari. Doar istorie locală. Note despre cercetările ei din Anglia, apoi lucruri de bază – adrese, date, ore – din Paris.

După aceea, Julian intră în fișierul ei cu poze și le aranjă în funcție de dată. Primele fuseseră făcute la Londra. Mai exista un folder cu instantanee din Paris – scene de stradă, obiective turistice și chiar și o plăcuță care arăta programul Parcului Monceau.

Folderul final era marcat Rennes-les-Bains. Îl deschise și începu să studieze imaginile, care îl îngrijorară ceva mai mult decât restul. Câteva fotografii ale râului chiar la intrarea de nord a orașului, două cu podul peste șosea și tunelul în dreptul căruia căzuse mașina fratelui său, Seymour.

Alte fotografii înfățișau cimitirul din spatele bisericii. Una, luată din veranda acoperită, cu obiectivul direcționat spre Place des Deux Rennes, îl ajută să identifice exact când anume fusese făcută. Julian își împleti degetele la ceafă. În colțul din dreapta al fotografiei se zărea o bucățică din fața de masă pe care se așezase cartea pentru condoleanțe.

Se încruntă. Meredith Martin fusese noaptea trecută în Rennes-les-Bains și pozase înmormântarea și orașul.

De ce?

În timp ce copie directorul cu imagini pe stick-ul lui de memorie, încercă să găsească o explicație nevinovată, dar fără rezultat.

Ieși din program și închise calculatorul, lăsând totul în ordine, apoi se îndreptă spre șifonier. Mai făcu două fotografii, după care lucră metodic, cercetând fiecare buzunar, prin teancul de tricouri și perechile de pantofi, dar nu găsi nimic interesant.

În fundul șifonierului, în spatele unei perechi de ghete și a uneia de pantofi sport cu crampoane LK Bennett, se zărea o geantă neagră de voiaj. Lăsându-se pe vine, Julian deschise fermoarul și se uită în buzunarul principal. Era gol, cu excepția unor șosete și a unei brățări cu mărgeluțe, prinsă în căptușeala aspră. Își vârî degetele în toate colțurile, dar nu descoperi nimic. Verifică apoi buzunarele exterioare. Ambele goale. Căută și prin buzunarele micuțe exterioare, trei la număr. Ridică geanta, o întoarse cu gura în jos și o scutură. Părea grea. Răsuci încă o dată geanta și îi smulse cartonul de pe fund. Acesta sfâșie puțin căptușeala și scoase la iveală un alt compartiment. Băgă mâna înăuntru și scoase o legătură din mătase neagră. Desfăcu cele patru colțuri.

Julian îngheță. Chipul Justiției îl privea fix.

Preț de o secundă își închipui că are vedenii, apoi realiză însă că este doar o altă copie a pachetului de cărți. Le răsfiră în evantai ca să se asigure.

Tipărit, laminat, în nici un caz Tarotul Bousquet original. Ce prostie din partea lui să creadă că acesta e pachetul mult dorit.

Se ridică, ținând pachetul în mână, după care le cercetă din ce în ce mai repede, în speranța că va da totuși peste ceva unic.

Zadarnic. Părea același pachet ca acela pe care-l avea jos în seiful său. Nici un cuvânt în plus, nici o variație a imaginilor.

Julian cugetă o vreme. Această nouă descoperire dădea totul peste cap, mai alea după ce primise informațiile de ultimă oră de pe șantierul de săpături din Quillan. Pe lângă obiectele des întâlnite într-un mormânt vizigot, se găsise și o dală de piatră care confirma existența celorlalte situri din vecinătatea domeniului. Nu reușise să-l contacteze pe omul său de legătură în dimineața aceasta.

Întrebarea care-l chinuia cel mai mult era însă de ce Meredith Martin avea o reproducere a pachetului Bousquet cu ea? Și unde mai pui că ascunsă pe fundul genții. N-avea cum să fie o coincidență. Știa oare fata ceva despre pachetul original și asocierea lui cu Domaine de la Cade?

Ce-ar mai putea fi? Îi destăinuise Seymour fiului său mai multe decât anticipase Julian? Iar dacă Hal o adusese aici, nu cumva investigarea împrejurărilor accidentului acoperea de fapt intențiile lui reale, și anume, căutarea cărților?

Trebuia să bea ceva. Asudase cumplit și transpirația îi curgea pe lângă guler și îi umezise subsuorile. Fusese prea șocat de ideea că ar putea ține în mână chiar pachetul original.

Julian înveli tarotul la loc în mătasea neagră, îl puse pe fund sub carton și așeză geanta în șifonier. Mai aruncă o privire prin cameră pentru ultima oară. Totul arăta ca la început. Dacă deranjase ceva, domnișoara Martin va crede că e vina cameristei. Ieși pe coridor și se îndreptă cu pași mari spre scara de serviciu.

Întreaga operațiune, de la început și până la sfârșit, nu durase mai mult de douăzeci și cinci de minute.

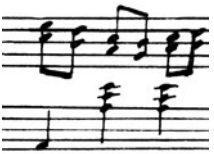

CAPITOLUL 48

RENNES-LE-CHÂTEAU

Hal se desprinse primul din îmbrățișare. În ochii lui albaștri străluceau nerăbdarea și, poate, surpriza. Se înroșise puțin.

Meredith se dădu și ea un pas înapoi. Puterea atracției ce se născuse între ei și emoția momentului prin care trecuseră îi lăsă pe amândoi stânjeniți.

– În fine, spuse el, vârându-și mâinile în buzunare.

Meredith zâmbi.

– În fine...

Hal se întoarse spre porțile din lemn așezate la dreapta aleii și le împinse. Se încruntă ușor, după care încercă din nou. Meredith auzi zăngănitul lacătelor.

– E încuiat! exclamă el. De necrezut, dar muzeul e închis. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să dau telefon mai întâi.

Se priviră și izbucniră în râs.

– Clinica termală din Rennes-les-Bains era și ea închisă, adăugă Meredith. Până pe 30 aprilie.

O șuviță de păr rebelă căzuse pe fruntea lui Hal. Pe Meredith o ardeau degetele să i-o aranjeze, dar se abținu.

– Măcar biserica e deschisă, rosti el.

Fata i se alătură, conștientă acum de prezența lui fizică. Părea să umple întreaga alee cu trupul său.

Îi arătă portalul triunghiular de deasupra ușii.

– Inscripția aceea – TERIBILIS EST LOCUS ISTE – e un alt motiv pentru teoriile conspiraționiste care s-au născut pe seama orășelului

Rennes-le-Château, continuă el, dregându-și glasul. Se traduce prin „Acest loc inspiră venerație și respect". *Teribilis* în sensul Vechiului Testament și nu „teribil" așa cum e în vocabularul modern, dar îți poți imagina cum a fost interpretat.

Meredith se uită spre portal, însă o altă inscripție, abia vizibilă, lângă vârf, îi atrase atenția. IN HOC SIGNO VINCES. Iarăși Constantin, împăratul creștin al Bizanțului. Aceeași inscripție ca și pe monumentul funerar al lui Henri Boudet din Rennes-les-Bains. Își aminti etalarea cărților de pe masa Laurei. Împăratul apărea într-una dintre arcanele majore, lângă Magician și Papesă, la începutul pachetului. Iar parola pe care o tastase ca să acceseze internetul pentru a-și verifica mailul...

– Cine alege parolele pentru rețeaua de la hotel? întrebă ea.

Hal păru surprins de întrebarea ei neașteptată, dar răspunse totuși.

– Unchiul meu, rosti fără ezitare. Tata nu prea se pricepea la calculatoare.

Se întinse și o luă de mână.

– Mergem?

Primul lucru care o izbi pe Meredith când intrară în biserică fură dimensiunile ei mici, de parcă ar fi fost construită la o scară redusă. Perspectiva părea greșită.

Pe peretele din dreapta, se găseau bilețele scrise de mână, unele în franceză, altele într-o engleză stâlcită. Prin difuzoarele argintii și foarte subțiri care atârnau suspendate în colțuri răzbătea o muzică la orgă, un cântec plictisitor și mediocru.

– Au curățat locul, șopti Hal. Pentru a răspunde tuturor zvonurilor despre comoara misterioasă și societățile secrete, au încercat să inoculeze mesajele catolice peste tot. Cum e asta, de exemplu.

Lovi cu degetul o plăcuță.

– Uite. „*Dans cette église, le trésor c'est vous.*" În biserica aceasta, comoara ești tu.

Însă Meredith privea fix bazinul pentru apa sfințită așezat imediat în stânga ușii. *Bénitier*-ul se sprijinea pe umerii unei statui, înaltă de un metru, care înfățișa un diavol. Un chip roșu și malefic, trup strâmb și hidos, ochi albaștri pătrunzători și reci. Mai văzuse demonul și

altădată. Sau cel puțin o imagine cu el. Pe masa din Paris, când Laura întinsese arcanele majore la începutul ședinței de ghicit.

Le Diable. Cartea XV din Tarotul Bousquet.

– Acesta e Asmodeu, spuse Hal. Gardianul tradițional al comorii, păstrătorul tainelor și constructorul Templului lui Solomon.

Meredith atinse demonul care rânjea. Piatra era rece și calcaroasă la atingere. Îi privi mâinile, cu gheare răsucite, și nu se putu abține să nu se întoarcă să se uite prin ușa deschisă la statuia Notre Dame of Lourdes care stătea nemișcată, cocoțată pe stâlp.

Își scutură capul a înfiorare, apoi și-l lăsă pe spate, pentru a studia friza de deasupra. Un tablou cu patru îngeri, fiecare dintre ei reprezentând o parte a semnului crucii și cuvintele lui Constantin, numai că de data asta în franceză. Culorile se șterseseră în bună măsură și se cojiseră, de parcă îngerii duceau o luptă fără șanse de victorie.

La bază, doi bazilișci[1] încadrau un medalion roșu ce conținea literele BS.

– Inițialele pot fi ale lui Bérenger Saunière, spuse Hal. Sau ale lui Boudet și Saunière. Ori e vorba de La Blanque și La Salz, două râuri locale care se întâlnesc într-un lac din apropiere, cunoscut și sub numele de *le bénitier.*

– Cei doi preoți se cunoșteau bine? întrebă ea.

– Din câte se știe, da. Boudet a fost mentorul tânărului Saunière. Boudet și-a petrecut primele luni de preoție în parohia Durban, unde s-a împrietenit cu un al treilea preot, Antoine Gélis, care a preluat ulterior conducerea parohiei de la Coustaussa.

– Am trecut ieri pe acolo, spuse Meredith. Locul e o ruină.

– Castelul, da. Satul e locuit, chiar dacă e foarte mic. Nu mai mult de câteva case. Gélis a murit în împrejurări relativ ciudate. Ucis în noaptea de Halloween în 1897.

– Și n-au găsit niciodată asasinul?

– Nu, nu cred.

Hal se opri în fața unei alte statui din ipsos.

---

[1] Șarpe fabulos despre care se credea că poate provoca moartea cu o singură privire. (n.tr.)

– Sfântul Anton, Eremitul. Celebrul sfânt egiptean din secolul trei sau patru.

Această nouă informație îi alungă lui Meredith gândurile despre Gélis.

Eremitul. O altă carte a arcanelor majore.

Dovada că Tarotul Bouquet fusese pictat în zonă era copleșitoare. Această biserică mică închinată Mariei Magdalena stătea drept dovadă. Singurul lucru pe care Meredith nu-l înțelegea încă era rolul jucat de Domaine de la Cade.

„Și ce legătură au toate astea cu familia mea?"

Meredith se strădui să se concentreze asupra lucrurilor prezente. N-avea sens să amestece toate aspectele. Și dacă una peste alta se dovedea că tatăl lui Hal are dreptate când susținea că tot ce se construise în Rennes-le-Château urmărea să distragă atenția de la cele ce se petreceau în celălalt sat din vale? Meredith întrezărea logica, dar trebuia să capete certitudini înainte de a trage vreo concluzie.

– Ai văzut suficient? o întrebă Hal. Sau vrei să mai rămânem?

Încâ meditând, Meredith scutură din cap.

– Am terminat.

Nu vorbiră prea mult când se întoarseră la mașină. Pietrișul de pe alee scârțâia tare sub picioarele lor, ca zăpada înghețată iarna. Afară se răcise cât timp stătuseră ei înăuntru și aerul mirosea a lemn ars.

Hal descuie mașina, apoi se uită în spate peste umăr.

– În anii 1950, pe domeniul vilei Béthania au fost găsite trei cadavre îngropate. Bărbați, cu vârste între treizeci și patruzeci de ani. Toți morți prin împușcare, chiar dacă unul dintre trupuri fusese sfâșiat de animalele sălbatice. Verdictul oficial? Uciși în timpul războiului – naziștii au ocupat câteva regiuni din această parte a Franței și Rezistența era destul de activă aici. Credințele populare însă spun că trupurile erau mai vechi, de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și că au legătură cu incendiul de pe Domaine de la Cade și posibil cu asasinarea preotului din Coustaussa.

Meredith îl privi pe Hal peste plafonul mașinii.

– Incendiul a fost provocat intenționat? Pentru că așa am citit.

Hal ridică din umeri.

– Istoria locală e destul de zgârcită în această privință, dar se pare că da, așa s-a întâmplat.

– Dar dacă acești trei bărbați au fost implicați – fie în incendiu, fie în asasinat – cine e ucigașul lor în opinia oamenilor?

În acel moment, sună telefonul mobil al lui Hal. Tânărul desfăcu clapeta și se uită la număr. Își mijì ochii.

– Trebuie să răspund, spuse el. Scuze.

În sinea ei, Meredith gemu de frustrare, dar n-avea încotro.

– Sigur, nici o problemă.

Se urcă în mașină și-l privi pe Hal cum se îndreaptă spre un brad lângă Turnul Magdala ca să vorbească în tihnă.

„Nu există coincidențe. Totul se întâmplă cu un motiv."

Își sprijini capul de tetieră și reluă în minte secvență cu secvență evenimentele, din clipa în care coborâse din tren în Gara de Nord. Nu, după aceea. Din clipa în care pășise pe treptele colorate ce o conduseseră în atelierul Laurei.

Meredith își scoase agenda din geantă și citi razant notițele, căutând răspunsuri. Întrebarea care o frământa era ce poveste urmărea ea de fapt aici, ce ecou? Se găsea în Rennes-les-Bains ca să afle date despre istoria familiei ei. Aveau cărțile vreo legătură cu asta? Sau intrase într-o poveste complet diferită? De interes academic desigur, dar fără nici o legătură cu ea. Oare chiar o lega ceva de Domaine de la Cade? Sau de frații Vernier?

Ce-i spusese Laura? Meredith dădu câteva pagini înapoi până găsi ceea ce căuta.

„Linia timpului e confuză. Secvența pare să sară înainte și înapoi, de parcă evenimentele ar fi încețoșate. Lucruri care alunecă între prezent și trecut."

Se uită pe geam spre Hal, care se întorcea acum la mașină, ținând strâns în pumn celularul. Cealaltă mână și-o vârâse adânc în buzunarul de la pantaloni.

„Iar el unde se potrivește în toate astea?"

– Hei, spuse ea, când bărbatul deschise portiera. E totul OK?

Tânărul urcă.

– Iartă-mă, Meredith. Voiam să te invit la prânz, dar am de rezolvat o anumită chestiune mai întâi.

– Vreo veste bună?

– Comisariatul de poliție care se ocupă de caz în Couiza este de acord în sfârșit să mă lase să studiez dosarul tatălui meu. Le cer asta de săptămâni, așa că da, e un pas înainte.

– Excelent, Hal, sperând ca el să nu-și fi făcut speranțe degeaba.

– Așa că fie te duc înapoi la hotel, continuă el, fie vii cu mine și găsim mai târziu un loc unde să mâncăm. Singura mea problemă e că nu știu cât va dura. Lucrurile nu se mișcă întotdeauna rapid prin partea locului.

Pentru o clipă, pe Meredith o tentă să-l însoțească. Să-i ofere sprijin moral. Dar înțelese că e ceva ce trebuie să facă singur. În plus, avea nevoie de puțin timp ca să se ocupe de propriile probleme și să nu se lase prea prinsă de problemele lui Hal.

– Se pare că va dura ceva, spuse ea. Așa că dacă nu te deranjează, lasă-mă la hotel.

Se simți fericită când văzu expresia tristă a lui Hal.

– Probabil că e mai bine să mă duc singur în orice caz, de vreme ce mi-au făcut o favoare.

– Așa am bănuit și eu, rosti ea iute, atingându-i mâna.

Hal porni motorul și băgă în marșarier.

– Dar mai târziu? o întrebă el, când ieșiră de pe străduța îngustă din Rennes-le-Château. Poate ne întâlnim să bem ceva. Sau să luăm cina? Dacă nu ai alte planuri, desigur.

– Sigur, zâmbi fata, dar păstrându-și calmul. Ne vedem la cină.

CAPITOLUL 49

Julian Lawrence stătea la fereastra biroului său din Domaine de la Cade, când nepotul lui întoarse mașina și se deplasă de-a lungul aleii lungi. Își îndreptă atenția spre femeia care tocmai coborâse și care-și lua la revedere. După aspect, americancă.

O siluetă frumoasă, atletică, dar micuță, cu părul negru și drept, lung până la umeri. N-ar strica să petreacă puțin timp în compania ei.

Atunci ea se răsuci și putu s-o vadă cum trebuie.

Julian îi recunoscu chipul, dar nu știa de unde. Scotoci prin amintiri, până când găsi. Nenorocita aia băgăreață de seara trecută, când se blocaseră în trafic. Cu accentul ei american.

Un alt val de paranoia îl copleși. Dacă domnișoara Martin venise aici ca să lucreze cu Hal și îi povestise acestuia că-l văzuse pe unchiul său conducând prin oraș, nepotul lui s-ar putea să-l întrebe unde fusese. Și-ar putea da seama că scuza lui Julian pentru întârziere nu avea sens.

Își goli paharul și luă o decizie pe loc. Traversă studioul din trei pași mari, își smulse geaca din cârligul de pe ușă și se năpusti afară ca s-o intercepteze pe Meredith la Recepție.

În timp ce se întorcea spre Rennes-le-Château, pe Meredith o copleși entuziasmul. Înainte de mica lor excursie, considerase cadoul Laurei o povară. Acum, cărțile de tarot păreau să nască noi posibilități interesante.

Așteptă până când mașina lui Hal dispăru din raza ei vizuală, apoi se întoarse și se îndreptă spre scara ce ducea la intrarea principală a hotelului. Se simțea agitată, dar și energică. Aceleași sentimente

contradictorii pe care le trăise în fața Laurei. Speranță versus scepticism, presimțiri dătătoare de fiori versus teama că doi și cu doi vor face cinci.

– Domnișoară Martin?

Luată prin surprindere, Meredith se răsuci în direcția de unde venea vocea și-l văzu pe unchiul lui Hal apropiindu-se de ea. Se încordă, sperând că după schimbul lor de replici înțepate din Rennes-les-Bains nu o va recunoaște. Astăzi însă, bărbatul zâmbea.

– Domnișoară Martin, repetă el întinzându-i mâna. Julian Lawrence. Voiam să vă urez bun venit la Domaine de la Cade.

– Vă mulțumesc.

Își scuturară mâinile.

– De asemenea, continuă Julian, ridicând ușor din umeri, voiam să-mi cer scuze pentru manierele mele mai puțin amabile de ieri, din oraș. Dacă aș fi știut că sunteți o prietenă a nepotului meu, m-aș fi prezentat încă de pe atunci.

Meredith se înroși.

– Nu credeam că o să vă amintiți de mine, domnule Lawrence. Mi-e teamă că nici eu nu am fost prea politicoasă.

– Ba deloc. Și cum sunt sigur că Hal v-a spus, amândoi am avut o zi grea ieri. Nu e o scuză, știu, dar...

Glasul i se frânse intenționat.

Meredith observă că avea același obicei ca și Hal de a privi oamenii direct, pătrunzător, de parcă ar fi vrut să-ți citească în suflet. Și, deși cu aproape treizeci de ani mai în vârstă decât Hal, poseda aceeași charismă, pe care o răspândea pretutindeni în jur. Meredith se întrebă dacă și tatăl lui Hal fusese la fel.

– Sigur, spuse ea. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnule Lawrence.

– Spuneți-mi Julian, vă rog. Și vă mulțumesc. A fost un șoc pentru noi. Se opri. Și pentru că tot veni vorba de nepotul meu, domnișoară Martin, bănuiesc că nu știți unde a dispărut, nu? Aveam impresia că veți merge la Rennes-le-Château în dimineața aceasta, dar că se va întoarce după-amiază aici. Speram să pot discuta cu el unele chestiuni.

– Am mers acolo, dar a primit un telefon de la poliție, așa că m-a lăsat mai întâi pe mine înainte de a se duce la Couiza, cred, să-și rezolve treburile.

Simți că-i stârnise interesul lui Julian, cu toate că expresia bărbatului nu se schimbă. Imediat, Meredith regretă că-i oferise o asemenea informație.

– Ce fel de treburi? o întrebă el.

– Nu mi-a dat amănunte, rosti ea iute.

– Ce păcat, chiar sperasem să pot vorbi cu el. Ridică din umeri. Dar mai poate aștepta.

Julian zâmbi din nou, însă ochii îi rămaseră reci.

– Nădăjduiesc că vă simțiți bine la noi, nu? Aveți tot ce vă trebuie?

– Totul e minunat.

Fata aruncă o privire spre scări.

– Iertați-mă, spuse el. Vă rețin.

– Trebuie să mă ocup de niște lucruri...

Julian încuviință.

– Ah, desigur. Hal mi-a menționat că sunteți scriitoare. Ați venit aici pentru o carte?

Meredith se simțea țintuită locului. Ca într-o capcană.

– Nu neapărat, replică ea. Fac unele cercetări.

– Ei, nu mai spuneți. Îi oferi mâna. În acest caz, nu vă mai rețin.

Pentru că nu voia să pară nepoliticoasă, Meredith o acceptă. De data asta, atingerea pielii lui o deranjă. Prea intimă.

– Dacă-l vedeți pe nepotul meu înainte să dau eu de el, rosti bărbatul, strângându-i degetele puțin cam tare, informați-l că-l caut, în regulă?

Meredith încuviință din cap.

– Sigur că da.

Atunci el îi dădu drumul. Se întoarse și traversă holul de la recepție fără să se uite în spate.

Un mesaj clar. Era încrezător, sigur pe el și deținea controlul.

Meredith răsuflă ușurată, întrebându-se ce naiba fusese toată nebunia asta. Rămase holbându-se spre locul în care se oprise Julian înainte. Apoi, înfuriată că se lăsase iarăși impresionată de el, își veni în fire.

„Scoateți-l din minte."

Se uită de jur împrejur. Recepționera răspundea unor întrebări și privea în direcția opusă. După zgomotul ce venea dinspre restaurant, Meredith deduse că cei mai mulți dintre oaspeți se găseau deja în sala de mese, unde li se servea prânzul. Perfect pentru ceea ce avea ea de gând.

Traversă iute dalele roșii și negre, se strecură pe lângă pian, se întinse și luă de pe perete fotografia fraților Vernier și a lui Isolde Lascombe. O strecură sub geacă, se retrase și alergă în sus pe scări, sărind câte două trepte odată.

Abia când ajunse în camera ei și încuie ușa în urmă, începu să respire normal. Se opri un moment, își mijì privirea și se uită prin cameră.

Atmosfera părea să fie diferită. Un miros străin, foarte subtil, dar pătrunzător totodată. Se înconjură cu brațele, amintindu-și coșmarul. Apoi scutură din cap. „Nu face asta." Probabil că de vină erau numai cameristele care intraseră să aranjeze patul. În plus, nu semăna deloc cu ceea ce simțise în timpul nopții.

Cu ceea ce *visase*, se corectă ea.

„A fost doar un vis."

Atunci, chiar trăise o senzație clară că mai e cineva cu ea în cameră. O prezență, un curent de aer. Acum, era doar...

Meredith ridică din umeri. Un produs de curățat sau de lustruit, atâta tot. Nu era un miros foarte puternic. Cu toate acestea nu se putea abține să nu adulmece. O aromă de mare ce spală neîncetat țărmul.

CAPITOLUL 50

Meredith se apropie de șifonier și scoase pachetul de tarot, desfăcând cu grijă cele patru colțuri ale mătăsii negre, ca și cum cărțile dinăuntru erau făcute din sticlă.

O întâmpină imaginea tulburătoare a Turnului, fundalul nefast cenușiu și verde, precum și copacii părând mult mai vii aici în după-amiaza înnorată decât la Paris. Se opri un moment, amintindu-și că parcă Laura așezase Justiția deasupra pachetului când i le dăruise, dar probabil că se înșelase.

Eliberă suprafața biroului și puse cărțile jos, după care își scoase agenda din geantă, dorindu-și să fi transcris încă de seara trecută toate însemnările ei cu privire la ședința de ghicit.

Meredith se gândi o clipă, încercând să-și dea seama dacă, după ce ar întinde din nou cele zece cărți care ieșiseră ieri, în liniștea și pacea de aici, ar mai putea vedea și altceva în ele. Hotărî că mai bine nu. O interesa mai puțin ghicitul *per se* decât datele istorice pe care le strângea despre Tarotul Bousquet și cum se potriveau acestea în povestea domeniului de la Cade, a fraților Vernier și a familiei Lascombe.

Meredith căută în pachet până când găsi toate cele douăzeci și două de arcane majore. Punând restul de cărți într-o parte, așeză arcanele mari pe trei rânduri, unul deasupra celuilalt, plasând Nebunul singur, în vârf, așa cum făcuse și Laura. Cărțile păreau să aibă ceva diferit la atingere. Ieri o agitaseră. De parcă și-ar fi luat un soi de angajament prin simpla lor manevrare. Astăzi – deși știa că e o prostie – parcă aveau o semnificație pozitivă.

Scoase fotografia înrămată de sub geacă și o sprijini de biroul din fața ei, studiind chipurile alb-negru, înghețate în timp. Apoi își coborî privirea spre imaginile pline de culoare ale cărților.

Preț de o secundă, se opri asupra Magicianului, cu ochi săi albaștri și păr negru și gros, ducând cu el toate simbolurile Tarotului. O imagine atrăgătoare, dar oare te puteai încrede în el?

Și-atunci un fior îi trecu pe șira spinării când o idee începu să capete contur în mintea ei. Oare era posibil? Puse Magicianul într-o parte. Ridică prima carte, *Le Mat*, și-l alătură fotografiei. Văzându-le așezate în paralel, Meredith nu mai avea nici un dubiu că bărbatul era *Monsieur* Vernier adus la viață. Aceeași expresie voioasă, silueta zveltă, mustața neagră.

Următoarea, cartea II, Marea Preoteasă. Trăsăturile eterice, palide, distante ale doamnei Lascombe, cu toate că îmbrăcată într-o rochie de seară, cu un decolteu scurt și nu în hainele formale de zi din fotografie. Meredith privi mai jos, văzând cele două siluete pictate împreună ca Îndrăgostiți, înlănțuiți la picioarele Diavolului.

În sfârșit, cartea VIII, Forța: *Mademoiselle* Léonie Vernier.

Meredith zâmbi. Simțea o legătură aparte cu această carte, de parcă ar fi cunoscut-o pe fată. Într-un fel, își explică ea, poate pentru că Léonie semăna cu imaginea ei mentală despre Lilly Debussy. Léonie era mai tânără, dar avea aceeași inocență în ochii mari, același păr roșcat cu fir gros, cu toate că, spre deosebire de fotografie, aici părul îi cădea liber pe umeri. Dar cea mai mare asemănare venea din felul direct de a privi chiar în obiectivul aparatului.

O idee spectaculoasă își făcu loc spre suprafața conștientului ei, dar Meredith nu reuși s-o prindă la timp.

Își îndreptă atenția spre celelalte arcane majore ce apăruseră în cursul dimineții: Diavolul, Turnul, Eremitul, Împăratul. Le studie pe rând, dar cu senzația sporită că acestea o duceau tot mai departe de locul în care dorea să ajungă.

Meredith se sprijini de spătarul scaunului care scârțâi nemulțumit. Își puse mâinile la ceafă și închise ochii.

„Ce nu văd?“

Își lăsă gândurile să rătăcească înapoi în timp, la ședința de ghicit. Cuvintele Laurei o învăluiră treptat, nu într-o anumită ordine, dar formând totuși modele.

„Octavele. Toți optarii."

Optul era numărul finalizării, al rezultatelor pline de succes. Mai conținea și un mesaj negativ despre interferențe, obstacole, conflicte. Atât Justiția, cât și Forța, din pachetele mai vechi, purtau în ele numărul opt. Atât Justiția, cât și *Le Pagad* aveau simbolul infinitului, imaginea răsturnată a cifrei opt.

Muzica lega totul laolaltă. Moștenirea ei de familie, tarotul Bousquet, frații Vernier, ședința de ghicit din Paris, partitura pentru pian. Se întinse după agendă, răsfoindu-i paginile până când găsi numele pe care-l căuta, chiromantul american care legase Tarotul de muzică. Porni laptopul, bătând nerăbdătoare darabana cu degetele. În cele din urmă, motorul de căutare apăru pe ecran. Meredith tastă PAUL FOSTER CASE. Câteva secunde mai târziu apăru o listă de site-uri.

Alese din prima informațiile de pe Wikipedia, care erau detaliate și de încredere. Un american, Paul Foster Case. Devenise interesat de cărțile de ghicit la începutul secolului douăzeci, în timp ce lucra pe vasele cu aburi unde cânta la pian și orgă într-un vodevil. Treizeci de ani mai târziu, în Los Angeles, pune bazele unei organizații al cărei scop era să promoveze propriul sistem de tarot, *Ziditorii lui Adytum,* cunoscut și sub numele de BOTA. Una dintre trăsăturile caracteristice ale BOTA a fost faptul că, spre deosebire de marea majoritate a sistemelor ezoterice din acele vremuri, care se bazau pe secrete absolute și pe ideea de elite, Case și-a făcut cunoscută filozofia publicului larg. BOTA era și interactivă pe deasupra. Spre deosebire de alte pachete, cărțile BOTA erau în negru și alb, ideea fiind ca fiecare individ să le poată colora, insuflându-le propria personalitate. Astfel a intrat tarotul în curentul principal ocultist din America.

O altă inovație a lui Case a fost asocierea notelor muzicale cu anumite arcane majore. Cu excepția Soarelui, cartea XX și a Eremitului, cartea IX – de parcă aceste două imagini se deosebeau de mersul obișnuit al lucrurilor – toate celelalte se legau de o notă anume.

Meredith privi pe monitor ilustrația unui portativ și urmări săgețile care făceau legăturile dintre cărți și note.

Turnul, Judecata și Împăratul erau desemnate prin nota C, Do; Diavolul se lega de A, La; D sau Re-ul avea legătură cu Îndrăgostiții și Forța; Magicianul și Nebunul fără număr aparțineau notei E, Mi.

C-A-D-E. Domaine de la Cade.

Meredith fixă ecranul, de parcă acesta încerca s-o păcălească în vreun fel.

C-A-D-E, toate note grave, toate asociate cu anumite arcane majore care apăruseră deja.

Și mai mult de atât, Meredith observă încă o legătură ce-i scăpase până acum. Căută partitura pentru pian pe care o moștenise: *Sepulcru 1891.* Știa piesa pe de rost – patruzeci și cinci de măsuri, schimbarea tempoului chiar la mijloc – stilul și caracterul sugerând grădini din secolul al nouăsprezecelea și fete în rochii albe. Ecouri din Debussy, Satie și Dukas.

„Și compusă în jurul notelor A, C, D și E."

Pentru o clipă, Meredith uită ce face, imaginându-și degetele zburând pe deasupra clapelor pianului. Nu mai exista decât muzica. A, C, D și E. Un arpegiu de final și ultima notă risipindu-se în aer.

Se sprijini din nou de spătar. Totul se potrivea, fără îndoială.

„Dar ce naiba înseamnă toate astea, presupunând că înseamnă ceva?"

Meredith se întoarse cu ochii minții în Milwaukee, la cursurile de muzică pentru liceeni avansați ale domnișoarei Bridge, care repeta aceeași mantră întruna. Pe buze îi apăru un zâmbet. „O octavă este alcătuită din douăsprezece plus unul tonuri cromatice." Auzea și acum glasul profesoarei sale. Semitonul și tonul reprezintă elementele structurale de bază ale gamei diatonice. Există opt tonuri în gama diatonică și cinci în cea pentatonică. Primul, al treilea și al cincilea ton al scării diatonice sunt elementele de bază ale armoniei muzicale, formula perfecțiunii, a frumuseții.

Meredith se lăsă în voia amintirilor. Muzică și matematică, legături și nu coincidențe. Tastă FIBONACCI în motorul de căutare. Privi nemișcată noile cuvinte care se afișau în fața ei. În 1202, Leonardo de Pisa, cunoscut și sub numele de Fibonacci, a dezvoltat o teorie matematică în care numerele formau o secvență. După primele două valori ale șirului, fiecare număr reprezenta suma numerelor precedente.

0, 1 , 1 , 2 , 3 , 5 , 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377.

Se spunea că relația dintre perechile de numere consecutive se apropie de proporția de aur, de măsura perfectă.

În muzică, principiul lui Fibonacci se folosea adesea pentru a stabili acordurile. Numerele Fibonacci apăreau și în natură, în ramurile copacilor, în curbele valurilor, în aranjamentul conului de pin. De exemplu, floarea-soarelui conținea întotdeauna optzeci și nouă de semințe. Meredith zâmbi.

„Îmi amintesc."

Debussy flirtase cu șirurile Fibonacci în marele său poem orchestral, *La Mer*. Aceasta era una dintre cele mai minunate contradicții legate de Debussy: cu toate că mulți îl considerau un compozitor preocupat de culoare și atmosferă, mare parte dintre lucrările lui se construiau în jurul modelelor matematice. Sau, mai degrabă, operele sale puteau fi divizate în secțiuni ce reflectau proporția de aur, folosind adesea numerele șirului standard Fibonacci. În *La Mer,* prima parte se alcătuia din cincizeci și cinci de măsuri – un număr Fibonacci – și se împărțea în cinci secțiuni a câte 21, 8, 8, 5 și 13 măsuri, toate numere Fibonacci.

Meredith se gândi să slăbească ritmul. Ca să-și poată pune gândurile în ordine.

Se întoarse pe site-ul despre Paul Foster Case. Trei dintre cele patru note legate de Domaine de la Cade – C, A și E – erau numere Fibonacci. Nebunul – zero, Magicianul – unu, Forța – opt.

Doar nota D, cartea VI, Îndrăgostiții, nu era un număr Fibonacci.

Meredith își trecu degetele prin părul ei negru. Asta însemna că înțelesese totul greșit? Sau că este vorba strict de excepția care confirmă regula?

Lovi masa cu degetele, gândindu-se profund. Îndrăgostiții se potriveau secvenței dacă-i luai separat și nu ca pereche: *Le Mat*, cifra zero, iar Marea Preoteasă, cartea II. Zero și doi, ambele numere Fibonacci, dar VI, nu.

„Dar chiar și-așa."

Chiar dacă acele conexiuni erau valide, cum se putea stabili o legătură între Tarotul Bousquet, Domaine de la Cade și Paul Foster Case? Datele nu funcționau.

Case crease BOTA în anii 1930, în America, nu în Europa. Pachetul Bousquet data din 1890, iar arcanele minore posibil chiar de mai devreme. Nu exista nici un motiv ca acestea să se bazeze pe sistemul lui Case.

„Ce-ar fi să pun totul pe seama lui?“

Meredith aprofundă problema. Dar dacă americanul Case auzise de asocierea tarotului cu muzica și apoi își perfecționase propriul sistem? Dacă auzise de Tarotul Bousquet? Sau de Domaine de la Cade? Dacă, de fapt, ideea trecuse din Franța în America și nu invers?

Scoase plicul mototolit din geantă și se uită la fotografia tânărului în uniformă militară. Cum de fusese așa oarbă? Văzuse cum figura Nebunului se transformă în Anatole Vernier, dar nu băgase de seamă asemănarea evidentă dintre Vernier și soldatul ei? Asemănarea cu Léonie totodată. Genele lungi și negre, fruntea înaltă, același truc de a privi direct spre obiectivul aparatului.

Se uită din nou la portret. Datele se potriveau. Băiatul în uniforma de soldat putea fi un frate mai mic, un văr. Sau chiar un fiu.

„Și prin el, din generație în generație, s-a ajuns la mine.“

Meredith simți că parcă i se luase o greutate de pe inimă. Povara de a nu ști, la fel cum spusese și Hal mai devreme, chinuind-o când mai tare, când mai încet, pe măsură ce se apropia de adevăr. Brusc însă, vocea precaută din capul ei o avertiză că vedea ceea ce dorea să vadă și nu ceea ce exista în realitate.

„Verifică. Faptele se află undeva afară. Testează-le.“

Degetele îi zburară peste tastatură, arzând de nerăbdare să descopere totul, orice. Meredith tastă cuvântul Vernier în motorul de căutare.

Nu se afișă nimic notabil. Se holba la ecran uluită.

„Dar ar trebui să fie ceva.“

Încercă din nou, adăugând Bousquet și Rennes-les-Bains. De data asta, obținu link-urile a câtorva site-uri ce vindeau cărți de Tarot și două fotografii ale pachetului Bousquet, dar nimic nou.

Fata se foi pe scaun nemulțumită. Următorul pas era să se înregistreze pe site-urile dedicate arborilor genealogici din această parte a Franței și să vadă dacă-și putea găsi trecutul în felul acesta, chiar dacă va dura o vreme. Poate și Mary o va ajuta.

Scrise un e-mail pentru Mary cu viteza luminii, rugând-o să verifice pe site-ul local din Milwaukee și în listele electorale folosirea numelui Vernier, conștientă că dacă soldatul e fiul lui Léonie și nu al lui Anatole, toată căutarea ar deveni zadarnică. Ca o măsură de precauție

adăugă și numele Lascombe, după care semnă mesajul cu un șir lung de sărutări.

Telefonul de lângă pat începu să sune.

O clipă ea se holbă, ca și cum nu ar fi priceput ce se aude. Aparatul sună din nou.

Înhăță receptorul.

– Alo!

– Meredith? Sunt eu, Hal.

Din tonul lui se vedea că lucrurile nu merseseră deloc bine.

– Ai pățit ceva?

– Nu, am vrut doar să-ți spun că m-am întors.

– Cum a fost?

– Îți povestesc când ne vedem, răspunse el după o pauză. Te voi aștepta la bar. Nu vreau să te rețin din treabă.

Meredith se uită la ceas și constată uimită că se făcuse deja șase și un sfert. Studie harababura și haosul de pe masă: cărți de tarot împrăștiate, site-uri deschise cu zecile, fotografii risipite pe birou, toate dovedind munca ei din această după-amiază. Avea senzația că o să-i explodeze capul. Descoperise o grămadă de lucruri, dar tot în întuneric se simțea.

Nu voia să se oprească, dar realiză că mintea sa jinduia după odihnă. Toate nopțile acelea de pe vremea liceului când Mary intra în camera ei, o săruta pe frunte și o dojenea, spunându-i că a venit vremea să facă o pauză. Că după un somn bun totul va deveni mai limpede.

Meredith zâmbi. Mary avea dreptate ca întotdeauna.

Nu va mai obține mare lucru în seara asta. În plus, Hal părea să aibă nevoie de puțină companie. Și Mary ar fi de acord. Morții cu morții, vii cu vii.

– De fapt, cred că e un moment bun să mă opresc.

– Serios?

Ușurarea ce răzbătea din acel unic cuvânt aduse un surâs pe chipul lui Meredith.

– Serios.

– Ești sigură că nu te întrerup din ceva important?

– Sunt sigură. Aranjez puțin pe aici și cobor în zece minute.

Meredith se schimbă cu o bluză albă și fusta ei neagră preferată, nimic prea elegant, după care intră în baie. Își pudră obrajii, își rimelă genele, se rujă, își perie părul și-l răsuci la spate într-un coc.

Tocmai își încălța botinele ca să coboare, când laptopul bipăi, anunțând-o că are un mesaj nou.

Meredith accesă căsuța cu mesaje și făcu clic pe e-mailul de la Mary. Doar două rânduri: un nume, date, o adresă și promisiunea că va reveni când va avea mai multe informații.

Un zâmbet se așternu pe fața lui Meredith.

„L-am prins."

Ridică fotografia soldatului ei care nu mai era necunoscut. Mai avea încă multe de aflat, dar se apropia cu pași repezi. Vârî fotografia în ramă, acolo unde îi era locul. Alături de familia reunită. Familia ei.

Rămânând în picioare, se aplecă și tastă răspunsul.

„Ești uimitoare. Orice informație suplimentară va fi bine-venită! Te iubesc."

Meredith trimise e-mailul, apoi coborî să-l găsească pe Hal, cu zâmbetul pe buze.

PARTEA A VII-A

Carcassonne
Septembrie–octombrie 1891

CAPITOLUL 51

Duminică, 27 septembrie 1891

În dimineața de după petrecere, Léonie, Anatole și Isolde se treziră târziu. Seara se dovedise a fi un mare succes. Toată lumea căzuse de acord în această privință. Camerele generoase din Domaine de la Cade, atât de mult timp tăcute, fuseseră din nou aduse la viață. Servitorii fluierau pe coridorul de trecere. Pascal rânjea, văzându-și de treburile sale. Marieta se strecură agale de-a lungul holului, zâmbind cu gura până la urechi.

Numai Léonie nu se simțea în apele ei. Avea o durere îngrozitoare de cap, provocată de cantitatea de vin neobișnuită pe care o înghițise, dar și de confidențele pe care i le făcuse lui *Monsieur* Baillard.

Își petrecu cea mai mare parte a dimineții întinsă pe un *chaise longue* cu o compresă rece pe frunte. Când își reveni îndeajuns ca să mănânce puțină pâine prăjită și un *consommé* de vită la ora prânzului, tot nu reuși să scape de indispoziția ce o încerca de fiecare dată după un eveniment mare. Pentru că dineul de seara trecută îi stăpânise mintea cu atâtea zile înainte, acum simțea că nimic interesant nu se va mai întâmpla.

Între timp, o văzu pe Isolde cum trece dintr-o cameră în alta, cu manierele ei blânde și calmul obișnuit, dar parcă scăpată de o povară imensă ce-i apăsase umerii. Expresia de pe chipul ei sugera că acum, poate pentru prima dată, se simțea cu adevărat castelana domeniului. Ea stăpânea casa și nu casa o stăpânea pe ea. Anatole fluiera și el, când trecea din hol spre bibliotecă, din salon pe terasă, arătând ca un bărbat ce are lumea la picioare.

Mai târziu, după-amiază, Léonie acceptă invitația lui Isolde de a se plimba prin grădină. Trebuia să-și limpezească gândurile și, simțindu-se ceva mai bine, se bucura de ocazia de a-și mai dezmorți picioarele. Aerul era cald și liniștit, iar soarele de amiază îi mângâia blând obrajii. După doar câteva minute, starea de spirit i se îmbunătăți.

Sporovăiră plăcut despre subiectele obișnuite, în timp ce Isolde o conduse în direcția lacului. Cărți, muzică, ultimele noutăți în modă.

– Așadar, spuse Isolde. Cum îți vei ocupa timpul cât vei sta aici? Anatole mi-a povestit că te interesează istoria locală și arheologia, adevărat? Se pot face niște excursii minunate în zonă. La ruinele castelului din Coustaussa, de pildă.

– Mi-ar plăcea.

– Și bineînțeles, să nu uităm cititul. Anatole zice că ai un apetit permanent pentru cărți, așa cum au celelalte femei pentru bijuterii și haine.

Léonie se înroși.

– El crede că citesc prea mult, dar asta pentru că el nu citește suficient! Știe totul despre cărți ca obiecte, dar nu-l interesează poveștile cuprinse între paginile lor.

Isolde izbucni în râs.

– Așa se explică probabil de ce a fost nevoit să-și aranjeze din nou examinarea pentru bacalaureat!

Léonie o privi uimită.

– Ți-a mărturisit și despre bacalaureatul lui? o întrebă.

– Desigur că nu, răspunse Isolde iute. Ce bărbat s-ar lăuda cu eșecurile sale?

– Păi...

– În pofida lipsei de apropiere dintre răposatul meu soț și mama voastră, lui Jules îi plăcea să fie informat în privința educației nepotului său.

Léonie își privi mătușa cu interes. Mama ei se jurase că discuțiile dintre ea și fratele vitreg fuseseră minime. Tocmai se pregătea să o tragă mai mult de limbă pe Isolde, când femeia începu să vorbească din nou și pierdu prilejul.

– Ți-am pomenit că recent m-am abonat la Société Musicale et la Lyre din Carcassonne, cu toate că până acum n-am putut participa la

nici un concert? Știu că ai toate șansele să te plictisești aici la țară, departe de toate distracțiile Parisului.

– Sunt foarte mulțumită, *tante*, o contrazise Léonie.

Isolde îi zâmbi pentru galanterie.

– Sunt nevoită să fac o călătorie la Carcassonne în următoarele săptămâni, așa că m-am gândit să profităm de ocazie. Să petrecem câteva zile în oraș. Cum ți se pare?

Ochii lui Léonie se umplură de încântare.

– Ar fi minunat, *tante*. Când?

– Aștept o scrisoare de la avocații soțului meu. Deocamdată există niște semne de întrebare. Îndată ce voi primi vestea respectivă, voi face aranjamentele pentru călătoria noastră.

– Și Anatole vine și el?

– Desigur, replică Isolde zâmbind. Mi-a povestit că ți-ar plăcea să vizitezi o parte din cetatea medievală restaurată. Se spune că e neschimbată încă din secolul al treisprezecelea. Remarcabil cum au reușit s-o pună în lumină. Până acum cincizeci de ani, nu era decât o ruină. Însă mulțumită lui *Monsieur* Viollet-le-Duc și a celor care i-au dus munca mai departe, toate mahalalele au fost curățate. În zilele noastre, turiștii o pot vizita în siguranță.

Ajunseseră la capătul potecii. Porniră spre lac, apoi își continuară drumul în direcția micului promontoriu umbrit, de unde se putea admira priveliștea splendidă a apei.

– Acum că ne cunoaștem mai bine, te-ar deranja dacă ți-aș pune o întrebare mai personală? o întrebă Isolde.

– Păi, nu, rosti precaută Léonie, deși aș adăuga faptul că depinde de natura întrebării.

Isolde izbucni în râs.

– Mă întrebam dacă ai vreun admirator?

Léonie se îmbujoră.

– Eu...

– Iartă-mă, am crezut că suntem prietene.

– Nu, nu, se repezi Léonie, pentru că nu voia să pară stângace sau naivă.

În realitate, toate noțiunile ei despre dragostea romantică se rezumau la paginile romanelor.

– Desigur că suntem prietene. Numai că m-ai luat prin surprindere.

Isolde se întoarse cu fața spre ea.

– Și-atunci? Există cineva?

Spre surpriza ei, Léonie regretă că nu-i poate vorbi despre cineva. Visase la iubire, dar mai mult retrăind poveștile personajelor din paginile cărților sau ale eroilor de pe scenă care cântau despre dragoste și onoare. Nu-și asociase niciodată plăsmuirile nemărturisite cu o ființă vie, în carne și oase.

– Nu mă interesează asemenea lucruri, rosti ea ferm. Într-adevăr, în opinia mea, căsătoria este doar o formă de sclavie.

Isolde își înăbuși un chicotit.

– Pe vremuri, poate, dar în timpurile noastre moderne? Ești tânără. Toate fetele visează la iubire.

– Nu. Am văzut-o pe *maman*...

Glasul i se frânse, amintindu-și scenele, lacrimile, zilele când n-aveau ce să pună pe masă de mâncare, alaiul de bărbați care se perindase prin casa lor.

Expresia senină a mătușii se întunecă brusc.

– Situația lui Marguerite a fost una dificilă. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să vă ofere un trai confortabil. Ar trebui să nu o judeci prea aspru.

Léonie simți că ia foc.

– Dar nu o judec deloc, rosti ea înțepată, simțindu-se jignită din pricina mustrării. Doar că eu... nu-mi doresc o astfel de viață.

– Dragostea – dragostea adevărată – este un lucru prețios, Léonie, continuă Isolde. E dureroasă, supărătoare, ne înnebunește pe toți, dar numai ea dă semnificație, culoare și scop vieților noastre. Făcu o pauză. Dragostea este cea care preschimbă viața noastră searbădă în ceva extraordinar.

Léonie se uită la ea, apoi își coborî privirea în pământ.

– Nu numai *maman* m-a făcut să întorc spatele iubirii, spuse ea. Am văzut și cât de rău a suferit Anatole. Presupun că asta a afectat felul în care văd lucrurile.

Isolde se răsuci spre ea. Léonie îi simți puterea ochilor cenușii care îi pătrundeau până în suflet, dar nu îndrăzni să-i susțină privirea.

– A existat o fată pe care a iubit-o foarte mult, continuă Léonie în șoaptă. A murit. În martie, anul ăsta. Nu cunosc cu precizie împrejurările morții ei, ci doar că povestea e una îngrozitor de tristă.

Înghiți cu dificultate, se uită la mătușa ei, după care își mută privirea într-o parte.

– Luni de zile după aceea ne-am temut pentru el. Era distrus, sfâșiat... a înnebunit așa de tare, încât și-a găsit refugiul în tot felul de... activități rău famate. Nopțile și le petrecea departe de casă și...

Isolde o trase mai aproape de ea.

– Trupul unui bărbat se bucură de forme de relaxare care nouă ni se par necuvenite. N-ar trebui să iei astfel de lucruri ca pe un semn al unei indispoziții profunde.

– Dar tu nu l-ai văzut, strigă ea furioasă. Era un om pierdut.

„Pentru mine."

– Afecțiunea pe care i-o porți fratelui tău îți face cinste, Léonie, spuse Isolde, dar poate a venit vremea să te îngrijorezi mai puțin pentru el. Indiferent care a fost situația, pare să se simtă mai bine acum. Nu ești de acord cu mine?

Fata încuviință fără tragere de inimă.

– Recunosc că starea lui de spirit s-a îmbunătățit.

– Poftim. Așa că e timpul să te gândești și la nevoile tale și mai puțin la ale lui. Mi-ai acceptat invitația, pentru că tu însăți aveai nevoie de odihnă. Adevărat?

– Așa e.

– Acum că te afli aici, ar trebui să te gândești și la tine. Anatole a intrat pe mâini bune.

Léonie se gândi la plecarea lor din Paris, la promisiunea ei că-l va ajuta, la toate acele amenințări care apăreau și dispăreau, la cicatricea de deasupra sprâncenei, amintind de primejdia prin care trecuse și apoi cum, într-o clipă, povara i se ridicase de pe umeri.

– A intrat pe mâini bune, repetă ferm Isolde. La fel ca și tine.

Ajunseseră acum pe partea cealaltă a lacului. Totul era verde și liniștit, izolat, dar casa se vedea perfect. Singurele sunete veneau de la crenguțele ce pocneau sub picioarele lor sau de la salturile năstrușnice ale vreunui iepure în tufișurile dese. Dincolo de copacii înalți se auzi croncănitul unui corb.

Isolde și Léonie se apropiară de o băncuță din piatră așezată pe o ridicătură de pământ. Avea forma unei semiluni și marginile tocite de timp. Isolde se așeză și o invită și pe nepoata ei să ia loc.

– În zilele de după moartea soțului mei, spuse femeia, veneam adesea în acest loc. E plin de pace și de tihnă.

Isolde își desfăcu din ace pălăria albă, cu boruri largi și o puse lângă ea. Léonie făcu la fel, scoțându-și și mănușile. Își privi mătușa. Părul ei auriu îți lua ochii cu strălucirea lui. O impresiona ca întotdeauna statura dreaptă, perfectă, așa cum stătea cu mâinile în poală și botinele al căror vârf ieșea delicat de sub poalele fustei ei bleu-deschis, din bumbac.

– Nu-ți era... urât aici? Să fii singură? o întrebă Léonie.

Isolde dădu din cap că nu.

– Am fost căsătoriți doar câțiva ani. Jules avea tabieturile și preocupările lui și mare parte din an nu locuiam aici. Cel puțin, eu nu.

– Dar acum ești fericită aici?

– M-am învățat cu locul, rosti ea calm.

Curiozitatea pe care i-o stârnise mătușa ei și care se mai domolise odată cu entuziasmul pregătirilor pentru petrecere reveni cu și mai multă forță. Prin minte îi trecură o mie de întrebări. În primul rând de ce, dacă nu se simțea pe deplin confortabil la Domaine de la Cade, Isolde a ales să rămână aici.

– Ți se face dor de *oncle* Jules?

Deasupra lor, frunzele foșneau sub adierea vântului, șoptind, murmurând, trăgând cu urechea. Isolde oftă.

– A fost un bărbat atent, replică ea cu grijă. Și generos, în felul lui.

Léonie își miji privirea.

– Dar cuvintele tale despre dragoste...

– Nu întotdeauna te poți căsători cu persoana pe care o iubești, i-o reteză Isolde. Împrejurările, ocaziile, nevoia, toate lucrurile acestea au rolul lor important.

Léonie insistă.

– Întotdeauna m-am întrebat cum l-ai cunoscut pe unchiul meu. Trăisem cu impresia că el rareori pleca de pe Domaine de la Cade, așa că...

– E adevărat că lui Jules nu-i plăcea să călătorească departe de casă. Avea tot ce-și dorea aici. Își ocupa timpul cu cărțile lui și își lua foarte în serios rolul de stăpân al moșiei. Totuși, obișnuia să viziteze Parisul o dată pe an, așa cum făcea pe vremea când trăia tatăl lui.

– Și într-una dintre aceste vizite v-ați întâlnit?

– Întocmai.

Atenția lui Léonie fu atrasă de mișcările lui Isolde și nu de cuvintele acesteia. Mătușa ei își duse mâna la gât, în jurul căruia își pusese astăzi un guler delicat din dantelă, în pofida căldurii de afară. Léonie realiză cât de des făcea Isolde acest gest. Acum, femeia se albise la față, de parcă și-ar fi amintit un lucru neplăcut de care se ferea cu tot dinadinsul.

– Așadar nu prea ți-e dor de el, nu?

Isolde îi oferi unul din zâmbetele ei enigmatice.

Și Léonie nu mai avu nici o îndoială. Bărbatul despre care vorbise Isolde cu atâta dor, cu atâta tandrețe, nu era soțul ei.

Încercă să-și ia inima-n dinți să continue conversația. Își dorea la nebunie să afle mai multe, dar nu voia să pară obraznică. Cu toate confidențele pe care i le făcuse, mătușa ei tot nu-i explicase istoria căsătoriei. În plus, Léonie avea senzația că de mai multe ori în timpul discuției lor, Isolde se găsise pe punctul de a vorbi despre un subiect anume, ce rămăsese nerostit, cu toate că nu-și închipuia care ar putea fi acesta.

– Ne întoarcem în casă? întrebă Isolde, scuturându-se de povara gândurilor. Anatole probabil că se întreabă unde suntem.

Se ridică în picioare. Léonie își strânse pălăria și mănușile și își urmă mătușa.

– *Tante* Isolde, ai de gând să locuiești în continuare aici? o întrebă Léonie, în timp ce coborau de pe promontoriu, îndreptându-se spre alee.

Isolde așteptă un moment înainte de a răspunde.

– Vom vedea. Cu toată frumusețea lui deosebită, e un loc tulburător.

CAPITOLUL 52

Carcassonne
Luni, 28 septembrie

Hamalul deschise ușa vagonului de clasa I și Victor Constant coborî pe peronul gării din Carcassonne.

Un, deux, trois, loup. Ora unu a sosit, Omul Negru a venit... Ca în copilărie. *Cine nu e gata îl iau cu lopata...*

Vântul bătea cu dușmănie. Potrivit spuselor hamalului, peste regiune urmau să se abată cele mai rele furtuni de toamnă din ultimii ani. Iar o alta, care se aștepta să lovească violent Carcassonne, poate cel mai devreme săptămâna viitoare, avea să fie chiar mai pustiitoare decât celelalte.

Constant privi în jur. Deasupra șinelor de tren, coroanele copacilor se aplecau și zvâcneau ca niște cai nărăvași. Cerul era gri ca oțelul. Nori negri amenințători alergau peste acoperișurile caselor.

– Iar asta e doar uvertura, murmură el, zâmbind la propria glumă.

Se uită de-a lungul peronului spre locul unde aghiotantul său descărca bagajele. Tăcuți, își croiră drum prin clădirea gării și Constant așteptă până când omul lui făcu rost de o birjă. Urmări fără prea mare interes cum luntrașii de pe Canal du Midi se chinuiau să-și lege șalandele de danele de acostare sau chiar de trunchiurile teilor ce se înșirau pe mal. Apa plesnea fără milă terasamentul de cărămidă. În chioșcul unde se vindeau ziare, titlul principal de pe prima pagină a gazetei

locale, *Dépêche de Toulouse,* anunța venirea unei furtuni chiar în seara asta, fiind însă doar precursoarea viitoarelor urgii.

Constant făcu rost de o locuință pe o străduță laterală îngustă din Bastide Saint-Louis. Apoi, lăsându-și servitorul să-și înceapă munca plicticoasă de a vizita toate pensiunile, hotelurile, hanurile pentru a arăta fotografia lui Marguerite, a lui Anatole și a lui Léonie Vernier, furată din apartamentul de pe rue de Berlin, porni imediat pe jos spre vechiul oraș, citadela medievală care se ridica pe malul opus al râului Aude.

În pofida faptului că-l ura pe Vernier, Constant îl admira pentru felul în care își acoperise urmele. În același timp însă, spera că succesul aparent al lui Vernier să-l determine la un moment dat să acționeze cu aroganță și nebunește. Constant îl plătise regește pe portarul din rue de Berlin ca să-i păstreze orice misivă venită din Carcassonne pe adresa apartamentului, bizuindu-se pe ideea că Vernier încă nu aflase de moartea mamei sale, fiind silit să se ascundă. Gândul că plasa din Paris se strângea tot mai tare în jurul lui Anatole, care habar n-avea ce se petrece, îi stârnea lui Constant o plăcere uriașă.

Traversă spre capătul îndepărtat via Pont Vieux. La orizont, apele tulburi ale râului Aude se învolburau, inundând malurile și alergând cu repeziciune peste stâncile netede și buruienile sufocate. Nivelul apei era foarte mare. Constant își potrivi mănușile, încercând să-și mai ușureze disconfortul provocat de bășicile dintre al doilea și al treilea deget de la mâna stânga.

Carcassonne se schimbase mult de când fusese ultima oară aici. În pofida vremii aspre, comedianții și tarabagii care ofereau broșuri turiștilor păreau să se ivească la orice colț de stradă. Parcurse în grabă un fluturaș țipător, iar ochii lui trecură nepăsători peste reclamele cu săpunurile Marseille și cu La Micheline, un lichior local, cu biciclete și pensiuni. Textul în sine era un amestec de grandoare civică exagerată și istorie rescrisă. Mototoli hârtia ieftină și azvârli cocoloșul pe pământ.

Constant nu putea suferi Carcassonne și pe bună dreptate. Cu treizeci de ani în urmă, unchiul lui îl dusese în mahalalele cetății. Se plimbase printre ruinele ei, îngrozit de *cetățenii* împuțiți care locuiau

între zidurile dărâmate. Mai târziu, în aceeași zi, îmbuibat de rachiu de prune și opiu, într-o cameră cu draperii din damasc de deasupra barului din Place d'Armes, trăise, mulțumită unchiului său, prima sa întâlnire cu o damă de companie.

Același unchi se găsea acum internat în Lamalou-les-Bains, infectat de o *connasse*, sifilitic și dement, convins că cineva îi suge creierul printr-o nară. Constant nu-l vizita. N-avea nici o dorință să știe ce i-ar putea face boala de-a lungul timpului.

Cocota fusese și prima victimă a lui Constant. O omorâse fără să vrea și întâmplarea îl șocase. Nu pentru că, dintr-o mișcare, curmase o viață, ci pentru că fusese atât de ușor. Mâna înfiptă în grumaz, fiorul stârnit de spaima din ochii fetei când realizase că brutalitatea împreunării lor nu e decât începutul unei posesiuni absolute.

Dacă n-ar fi fost buzunarele adânci ale unchiului său și legăturile strânse cu primăria, pe Constant l-ar fi așteptat galera sau ghilotina. Așa că își luaseră iute tălpășița de acolo, fără prea multă ceremonie.

Întâmplarea îl învățase multe, dar mai ales că banii puteau rescrie istoria și puteau schimba sfârșitul oricărei povești. Nu existau „fapte" atunci când apărea aurul. Constant își însușise bine lecția. Își petrecuse o viață întreagă apropiindu-și atât dușmanii, cât și prietenii, folosindu-se de obligație, de datorii și, dacă acestea două dădeau greș, de frică. Abia peste alți câțiva ani aflase că toate lecțiile au și un preț. Fata se răzbunase până la urmă. Îl îmbolnăvise cu aceeași boală care măcina acum viața unchiului său și care-i va pune și lui capăt într-un târziu. Nu mai avea cum s-o pedepsească acolo unde se găsea, la mulți metri sub pământ, dar, în schimb, se răzbunase pe altele.

Când coborî podul, se gândi iarăși la plăcerea de a fi omorât-o pe Marguerite Vernier. Un val de căldură îi cuprinse trupul. Femeia reușise, chiar și pentru câteva secunde, să-i mai atenueze amintirea umilinței suferite din cauza fiului ei. După ce atâtea alte femei trecuseră prin mâinile sale depravate, știa foarte bine că partidele de amor sunt cu atât mai plăcute atunci când femeia e frumoasă. Merita toți banii.

Excitat mai mult decât și-ar fi dorit de rememorarea acelor ore din rue de Berlin petrecute împreună cu Marguerite, Constant își lărgi gulerul. Încă mai simțea în nări mirosul amețitor de sânge și spaimă, aroma specifică unor asemenea legături. Își încleștă pumnii, amintindu-și delicioasa ei împotrivire, precum și zbaterile ei neputincioase.

Răsuflând sacadat, Constant coborî pe caldarâmul bolovănos de pe rue Trivalle și așteptă o clipă ca să-și vină în fire. Aruncă o privire trufașă spre peisajul din fața lui. Sutele, miile de franci cheltuiți pentru restaurarea citadelei din secolul al treisprezecelea nu păreau să fi afectat viețile oamenilor din cartierul Trivalle. Rămăsese la fel de sărăcăcios și de ruinat ca acum treizeci de ani. Copii cu picioare goale și fără nimic pe cap stăteau în pragurile împuțite ale caselor. Zidurile de cărămidă și de piatră se coșcoviseră în afară, parcă împinse de mâna grea a timpului. O cerșetoare, înfășurată în zdrențe murdare, cu ochi morți și goi, întinse o mână jegărită atunci când trecu pe lângă ea. Nu-i acordă nici cea mai mică atenție.

Constant traversă Place Saint-Gimer prin fața noii biserici urâte a lui *Monsieur* Viollet-le-Duc. O haită de câini și mai mulți copii se repeziră deodată la picioarele lui, cerșind câțiva bănuți, oferindu-și serviciile ca ghizi sau curieri. Nu-i băgă în seamă, până când un băiat se apropie prea tare. Constant îi arse o lovitură cu măciulia de metal a bastonului său, sfâșiindu-i pielea de pe piept și silind ceata de derbedei să se tragă din fața lui.

Ajunse lângă o fundătură îngustă pe partea stângă, un mic gang ce ducea la baza meterezelor cetății. Își croi drum cu greu pe străduța murdară, alunecoasă, acoperită cu un strat de noroi de culoarea turtei dulci. Din toate ungherele se revărsau gunoaiele, resturile și zoaiele sărăciei. Hârtie de ambalaj, excremente de animale, legume putrezite și prea stricate chiar și pentru câini. Simți ochii întunecați și nevăzuți care-l urmăreau din spatele obloanelor trase.

Se opri în fața unei căsuțe adăpostite la umbra zidurilor și ciocăni tare în ușă cu bastonul. Ca să-i găsească pe Vernier și pe târfa lui, Constant avea nevoie de serviciile unui bărbat care locuia aici. Putea să

mai aibă răbdare. Era pregătit să aștepte cât va fi necesar, atâta vreme cât avea dovada limpede că frații Vernier se găsesc prin preajmă.

O ferestruică din lemn se ridică brusc.

Doi ochi înroșiți se holbară mai întâi din pricina șocului, apoi a fricii. Ferestruica se închise cu un pocnet. După aceea, un zăvor alunecă, o cheie se răsuci în broasca neunsă și, în sfârșit, ușa se deschise.

Constant intră în casă.

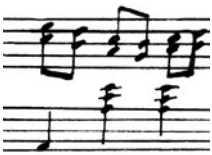

CAPITOLUL 53

Domaine de la Cade

Vremea capricioasă de septembrie lăsă loc unui octombrie blând și liniștit.

Trecuseră abia două săptămâni de când Léonie părăsise Parisul, dar deja nu-și mai amintea programul zilnic de acasă. Spre suprinderea ei, realiză că nu tânjește deloc după viața din capitală. Nu-i era dor nici de peisaje, nici de străzi, nici de compania mamei sau a vecinilor.

Atât Isolde, cât și Anatole păreau că sufereau o schimbare continuă din seara dineului. Ochii lui Isolde nu mai clipeau nelinișteți și, cu toate că obosea iute și adesea rămânea dimineții în camera sa, tenul ei radia de sănătate. După succesul adunării și scrisorile de mulțumire pline de căldură sinceră, devenise limpede pentru toată lumea că Rennes-les-Bains era pregătit să-i ureze bun venit văduvei lui Jules Lascombe în sânul societății de acolo.

De-a lungul acestor săptămâni calme, Léonie își petrecu tot mai mult timp în aer liber, explorând fiecare centimetru al moșiei, cu toate că evita poteca abandonată ce ducea la sepulcru. Amestecul de soare și ploaie de toamnă pictase lumea în culori strălucitoare. Roșu aprins, verde-închis, auriu pentru crengile copacilor, cărămiziu și ruginiu pentru frunzele fagilor și galben-portocaliu pentru grozame. Ciripit de păsărele, lătratul unui câine singuratic dincolo de vale, foșnetul tufișurilor deranjate de vreun iepure sperios, scrâșnetul pietrișului și pocnetul crenguțelor sub apăsarea botinelor, corul vibrant al greierilor lângă rădăcinile copacilor; una peste alta Domaine de la Cade era o încântare. Pe măsură ce timpul punea distanță între ea și umbrele din

prima seară petrecută aici, ca și între ea și răceala sepulcrului, Léonie se simțea tot mai mult ca acasă. Acum nu pricepea și pace de ce pe mama sa o tulburase locul așa de tare în copilărie. Când găseai atâta liniște pe domeniu!

Zilele se scurgeau într-o rutină lejeră. Dimineața, Léonie obișnuia să picteze. La început visase să facă o serie de peisaje, simple și în stil tradițional, care să surprindă venirea toamnei la țară. Însă după reușita ei neașteptată din după-amiaza de dinaintea cinei, când își desenase autoportretul dintr-un imbold inexplicabil, se trezi că se apucă să schițeze, bizuindu-se doar pe amintirile ce păleau treptat, restul de șapte cărți de tarot din sepulcru. În loc să mai vadă tabloul drept un cadou pentru mama sa, avea să i-l dăruiască lui Anatole ca pe un suvenir al ședерii lor aici. Acasă, la Paris, în galerii și în muzee, pe marile bulevarde și în grădinile dichisite, șarmul naturii nu-i stârnise nici o emoție. Acum însă, Léonie descoperea o legătură aproape intimă cu priveliștile și copacii pe care-i admira de la fereastră. Cum, necum, în fiecare ilustrație de-a sa apărea Domaine de la Cade.

Unele dintre tablouri luau naștere mai iute în mintea ei decât altele, fiindu-i și mai ușor să le transpună pe hârtie. Imaginea Nebunului se confunda cu cea a lui Anatole: expresia de pe chipul lui, silueta, culoarea tenului. Marea Preoteasă căpătă o eleganță și un șarm care aminteau de Isolde.

Nu încercă să picteze Diavolul.

După prânz, de cele mai multe ori, Léonie citea în camera sa ori se plimba cu Isolde prin grădină. Mătușa ei continua să fie discretă și destul de precaută cu privire la confesiunile legate de căsnicia cu unchiul Jules, dar încetul cu încetul fata izbuti să afle destule detalii ca să pună cap la cap întreaga poveste.

Isolde crescuse în suburbiile pariziene, în grija unei rude mai bătrâne, o femeie rece și mohorâtă pentru care nu reprezenta decât o domnișoară de companie neplătită. Eliberată la moartea mătușii, dar fără prea multe mijloace de supraviețuire, fusese îndeajuns de norocoasă ca să-și găsească un rost, la vârsta de douăzeci și unu de ani devenind angajata unui bancher și a soției acestuia. Femeia, o cunoștință de-a mătușii lui Isolde, își pierduse vederea cu mai mulți ani în urmă și avea nevoie de ajutor zilnic. Îndatoririle lui Isolde erau ușoare. Scria scrisori și corespondență de tot felul, după dictare, citea cu voce tare

ziarele și ultimele romane editate, însoțindu-și noua stăpână la concerte și la operă. Din delicatețea tonului lui Isolde când povestea despre acei ani, Léonie pricepu că mătușa ei ținuse mult la bancher și la soția lui. Datorită lor, reușise să înțeleagă cultura, societatea și moda. Isolde n-o lămurise în privința motivelor concedierii sale, dar Léonie bănuia că purtarea complet necuviincioasă a fiului bancherului atârnase greu.

Cât despre căsătorie, Isolde nu alunecă pe panta confidențelor. Era însă clar că nevoia și ocazia neașteptată jucaseră un rol important în acceptarea propunerii lui Jules Lascombe. Fusese mai degrabă o chestiune de afaceri, decât de dragoste.

Léonie află totodată și alte informații despre întâmplările care provocaseră neliniște în Rennes-les-Bains și la care făcuse aluzie *Monsieur* Baillard. Din păcate, nu-i era foarte clar de ce acestea fuseseră legate de Domaine de la Cade. Isolde nu se exprimase prea limpede. În plus, pe la 1870, umblaseră unele zvonuri despre anumite ceremonii deșănțate desfășurate în capela păgână din pădurea moșiei.

În acel moment, lui Léonie îi fu foarte greu să-și ascundă sentimentele. Se albise la față și își aminti cum *Monsieur* Baillard îi povestise că abatelui Saunière îi revenise sarcina să îmblânzească spiritele locului. Fata își dori să afle mai multe, dar ceea ce știa Isolde erau simple relatări auzite ici și colo la câțiva ani după întâmplările cu pricina, așa că ori nu putea ori nu voia să-i dea și alte amănunte.

Într-o altă conversație de-a lor, Isolde îi povestise nepoatei că orașul îl privea pe Jules Lascombe ca pe un om retras. Însingurat după moartea mamei sale și plecarea surorii sale vitrege, dar mulțumit în izolarea lui. După cum îi explicase mătușa ei, unchiul nu-și dorea nici un fel de companie, cu atât mai puțin o nevastă. Cu toate acestea, în Rennes-le-Bains ajunsese să nu se mai dea crezare așa-zisei lui vieți de burlac și Lascombe se trezi în mijlocul unui val de bănuieli bizare. Nobilii din împrejurimi se întrebau cu glas tare oare de ce fugise sora sa de pe moșie cu mai mulți ani înainte. Dacă, într-adevăr, apucase să plece de acolo.

Bârfele și aluziile răutăcioase deveniră atât de apăsătoare, încât Lascombe a fost nevoit să acționeze. În vara lui 1885, noul preot paroh din Rennes-le-Château, Bérenger Saunière, îi sugerase lui Jules că prezența unei femei pe Domaine de la Cade ar mai potoli neliniștile vecinilor.

Un prieten comun le făcuse cunoștință la Paris. Lascombe îi spusese foarte clar că lui îi convenea de minune ca tânăra sa soție să rămână cea mai mare parte a anului în capitală pe cheltuiala lui, atâta vreme cât Isolde venea în Rennes-les-Bains ori de câte ori avea să i-o ceară. Imediat în mintea lui Léonie se contură o întrebare – pe care nu îndrăzni însă să o adreseze: oare căsnicia lor se consumase sau nu?

Descoperise o poveste pragmatică și lipsită de romantism. Și, deși aceasta lămurea multe dintre întrebările care o frământau cu privire la căsătoria dintre Isolde și unchiul ei Jules, tot nu știa despre cine vorbise Isolde atât de tandru când se plimbaseră împreună pentru prima dată. Atunci, mătușa ei făcuse aluzie la o pasiune înflăcărată demnă de paginile unui roman. Îi oferise doar mici detalii palpitante la care Léonie nu putea decât să viseze.

De-a lungul acelor săptămâni liniștite de octombrie, previziunile despre furtunile care urmau să se abată asupra lor nu se materializaseră. Soarele strălucea cu putere, dar fără să dogorească. Bătea vântul, dar moderat, cu blândețe și nu tulbura cu nimic pacea de zi cu zi. Își petreceau timpul în chip agreabil și puține lucruri tulburau viața calmă și mulțumitoare pe care o duceau la Domaine de la Cade.

Singura umbră la orizont era lipsa de vești de la mama lor. Marguerite nu prea se omora cu trimisul corespondențelor zilnice, dar să nu primească nici o scrisoare din partea ei era surprinzător. Anatole încercă s-o liniștească pe Léonie, arătându-i că o explicație posibilă ar fi pierderea scrisorii odată cu răsturnarea poștalionului în afara orașului Limoux chiar în noaptea când lovise furtuna. Șeful oficiului poștal îi mărturisise că un sac întreg cu scrisori, pachete și telegrame se pierduseră, azvârlite de forța accidentului direct în râul Salz unde fuseseră luate de ape și scufundate.

La insistențele surorii sale, Anatole fu de acord, deși nu foarte bucuros, să-i scrie lui Marguerite. Puse adresa din rue de Berlin, gândindu-se că poate Du Pont fusese nevoit să se întoarcă la Paris și că mama sa va fi acasă ca s-o primească.

Când Léonie îl privi pe Anatole cum sigilează plicul și-l întinde băiatului să-l ducă la poșta din Rennes-les-Bains, brusc o cuprinse un presentiment îngrozitor. Aproape că întinse mâna să-l oprească, dar se

stăpâni la vreme. Ce nebunie din partea ei! Că doar creditorii lui Anatole nu l-or fi urmărind și acum!

„Ce rău fac dacă trimit o scrisoare?"

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni din octombrie, când aerul se umplusе de fumul miriștilor arse și de aroma frunzelor uscate, Léonie îi propuse lui Isolde să-i facă o vizită lui *Monsieur* Baillard. Ori, dacă nu, să-l invite la Domaine de la Cade. Fu nespus de dezamăgită când mătușa ei o anunță că *Monsieur* Baillard își părăsise pe neașteptate locuința din Rennes-les-Bains și că urma să se întoarcă abia înainte de *Toussaint*, în ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinților.

– Dar unde s-o fi dus?

– Nimeni nu știe, îi răspunse Isolde, clătinând din cap. Se crede că în munți, dar cine poate băga mâna în foc?

Însă Léonie tot dorea să meargă. Cu toate că pe Isolde și pe Anatole nu-i prea trăgea inima spre o asemenea escapadă, se dădură bătuți într-un târziu și aranjară o vizită pentru ziua de vineri, 16 octombrie.

Petrecură o dimineață agreabilă în oraș. Se întâlniră cu Charles Denarnaud și băură împreună cu el o cafea pe terasa hotelului de la Reine. În ciuda bonomiei și a cordialității sale, Léonie tot nu-l găsea pe placul ei și, din manierele și rezerva lui Isolde, realiză că și mătușa sa simte la fel.

– N-am încredere în el, șopti Léonie. Este ceva necurat în purtarea lui.

Isolde nu-i dădu nici o replică, ci doar își arcui sprâncenele în așa fel încât să-i arate nepoatei sale că-i împărtășește convingerile. Léonie răsuflă ușurată când Anatole se ridică în picioare, dându-le semnalul de plecare.

– Așadar, Vernier, vii cu mine la o partidă de vânătoare într-o dimineață? îl întrebă Denarnaud, scuturându-i mâna lui Anatole. A venit vremea pentru un *sanglier*[1]. Dar o să împușcăm și sitari, și guguștiuci.

Ochii căprui ai lui Anatole străluciră la gândul unei asemenea perspective.

---

[1] Porc mistreț (în limba franceză, în orig.)

– Aș fi încântat, Denarnaud, cu toate că trebuie să te previn: mă îmboldește mai degrabă entuziasmul decât talentul. Și mă simt stânjenit să recunosc că nu sunt pregătit pentru așa o aventură. Nu am pușcă.

Denarnaud îl bătu pe spate.

– Îți dau eu arme și muniție, dacă vii tu cu micul dejun.

Anatole zâmbi.

– S-a făcut, răspunse tânărul.

Chiar dacă îl antipatiza pe Denarnaud, Léonie se înveseli când văzu plăcerea de pe chipul fratelui ei, la auzul unei astfel de aventuri.

– Doamnelor, rosti Denarnaud, ridicându-și pălăria. Atunci, Vernier, pe lunea viitoare? O să-ți trimit toate cele necesare din timp, dacă doamna Lascombe nu are nimic împotrivă.

– Sigur că nu, încuviință Isolde.

În timpul promenadei, Léonie nu putu să nu bage de seamă interesul pe care-l stârnea Isolde în rândul trecătorilor. În priviri nu li se zărea nici ostilitate, nici suspiciune, ci mai degrabă curiozitate. Isolde se îmbrăcase în haine sobre, iar pe stradă purta vălul lăsat. Léonie se minună că lumea se aștepta, de fapt, ca, și la nouă luni după moartea soțului ei, aceasta să apară învești mântată ca văduva lui Jules Lascombe. Perioadele de doliu la Paris erau scurte. Aici, se vedea de la o poștă că cerințele sunt mult mai stricte.

Pentru Léonie, punctul culminant al acestei vizite în oraș se dovedi a fi prezența în Place du Pérou a fotografului ambulant, care își ascundea fața sub o pânză neagră și groasă, în vreme ce cutia aparatului se sprijinea pe picioarele de lemn fusiforme ale unui trepied metalic. Bărbatul venea de la un studio din Toulouse. Aflându-se într-un soi de misiune personală de a surprinde pe hârtie pentru posteritate viața satelor și orașelor din Haute Vallée, fotograful vizitase deja Rennes-le-Château, Couiza și Coustaussa. După Rennes-les-Bains, urma să plece la Espéraza și Quillan.

– Să facem și noi o poză. Ca să avem un suvenir al timpului petrecut împreună, îl trase Léonie pe Anatole de mânecă. Te rog! Un cadou pentru *maman.*

Spre surprinderea ei, ochii i se umplură de lacrimi. Pentru prima dată de când Anatole trimisese scrisoarea la poștă, Léonie deveni sentimentală când își aminti de mama sa.

Probabil observându-i emoțiile, Anatole capitulă. Se așeză în mijloc pe un scaun vechi din metal, ale cărui picioare se hâțânau pe pietriș, ținându-și bastonul peste genunchi și pălăria în poală. Isolde, elegantă în tunica și fusta ei neagră, stătea în spatele lui, la stânga, sprijinindu-și de umărul lui degetele subțiri și învelite în mătase neagră. Léonie, frumușică în hăinuța cărămizie cu nasturi metalici și cu broderii de catifea, se așeză la dreapta lui și zâmbi direct spre aparat.

– Uite, spuse Léonie, când totul se termină. Așa o să ne amintim veșnic de ziua de azi.

Înainte de a pleca din Rennes-les-Bains, Anatole se abătu ca de obicei pe la post-restant, în vreme ce Léonie, dorind să se convingă că Audric Baillard nu se găsea în oraș, se îndreptă spre locuința lui modestă. Strecurase în buzunar partitura muzicală pe care o furase din sepulcru, fiind hotărâtă să i-o arate. De asemenea, voia să-i spună și că începuse să picteze imaginile de pe zidurile absidei.

„Și să-l întrebe ce e cu toate zvonurile alea care înconjurau Domaine de la Cade."

Isolde aștepta răbdătoare cât Léonie ciocăni la ușa albastră din lemn, de parcă l-ar fi putut aduce înapoi acasă pe *Monsieur* Baillard doar prin forța propriei voințe. Obloanele erau trase, iar florile din ghivecele de pe pervaze fuseseră acoperite cu pâslă parcă pentru a le feri de bruma ce avea să vină curând. Un aer de hibernare învăluia clădirea, ca și cum nimeni nu avea să mai treacă pe aici mult timp.

Ciocăni din nou.

Privind casa încuiată, puterea avertismentului lui *Monsieur* Baillard de a nu se mai întoarce în sepulcru și de a nu mai căuta cărțile o copleși mai tare ca niciodată. Cu toate că nu petrecuse în compania lui decât o seară, se încredea deplin în el. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la întâlnirea lor. Acum, stând în fața unei uși care refuza să se deschidă, realiză cât de tare își dorea ca el să știe că-i respectase dorințele.

Aproape toate dorințele.

Într-adevăr, nu mai intrase în pădure. Nu mai căutase să afle nimic în plus. Nu așezase cartea unchiului înapoi în bibliotecă, dar nici n-o mai citise. Abia dacă o mai deschisese o dată sau de două ori de la acea primă vizită.

Și cu toate că absența lui *Monsieur* Baillard o necăjea din cale-afară, rămânea fermă în hotărârea de a-i urma sfaturile. Îi trecu prin minte că n-ar fi tocmai înțelept să procedeze pe dos.

Léonie se întoarse și o luă pe Isolde de braț.

Când sosiră înapoi la Domaine de la Cade o jumătate de oră mai târziu, Léonie alergă în colțul de sub scări și așeză partitura muzicală în taburetul de la pian, sub o copie mâncată de molii a *Clavecinului temperat* a domnului Bach. Acum i se părea ciudat că deși o purtase cu ea atâta vreme, nu încercase niciodată s-o cânte.

În noaptea aceea, când Léonie suflă în lampa din dormitorul ei, regretă pentru prima dată faptul că nu dusese mai devreme *Les Tarots* în bibliotecă. Deși cartea era ascunsă sub ghemele de bumbac, suveici și panglici, Léonie îi simțea prezența în cameră. În minte i se năzăriră tot felul de gânduri urâte: diavoli, copii furați din pat, semne pe pământ și pe piatră ce păreau a povesti despre un duh malefic dezlănțuit. Pe la miezul nopții se trezi speriată, cu imaginea tabloului celor opt cărți de tarot chinuindu-i imaginația. Aprinse o lumânare în speranța că așa va îndepărta duhurile rele. Nu le va da voie să o apuce din nou cu ghearele lor.

Pentru că acum Léonie înțelegea perfect de ce o prevenise Audric Baillard. Spiritele locului se apropiaseră de ea ca s-o înhațe. Însă ea nu le va mai oferi vreo ocazie.

CAPITOLUL 54

Vremea blândă ținu până marți, 20 octombrie.

La orizont, cerul apăsa pământul cu mantia lui cenușie. O ceață umedă și deasă învăluia Domaine de la Cade cu degete reci. Copacii abia se zăreau. Luciul apei se încrețea în valuri agitate. Tufișurile de rododendroni și ienuperi își plecau umile coroanele sub puterea rafalelor de vânt tăioase ce veneau dinspre vest.

Léonie era bucuroasă că Anatole și Charles Denarnaud se întorseseră de la vânătoare înainte ca ploaia să se abată asupra regiunii. În dimineața respectivă, Anatole pornise la drum cu un *etui à fusil*[1] maron din piele, atârnat pe umăr și în care își băgase armele împrumutate, cataramele acestuia lucind în soare. După-amiaza, se întorsese acasă cu un braț de guguștiuci sălbatici, cu fața aspră de vânt și bronzată, și cu ochii sclipind de la emoțiile împușcăturilor.

Când se uită pe fereastră, Léonie se gândi ce rău ar fi fost dacă Anatole și-ar fi ales ziua de astăzi pentru o asemenea aventură.

După micul dejun, fata se retrase în camera de zi, unde se cuibări în *chaise longue* cu un volum din poveștile doamnei Oliphant. Chiar atunci sosi și corespondența din sat. Auzi cum se deschide ușa de la intrare, apoi murmurul saluturilor și boncănitul menajerei care se îndrepta cu pași iuți spre birou.

Pentru Isolde, această parte a anului se vădea a fi una nespus de ocupată. Ziua Sfântului Martin, 11 noiembrie, se apropia cu pași repezi. Era ziua socotelilor anuale și în cazul multor moșii, a evacuărilor. Isolde îi explicase că aceasta era ziua când se hotărau taxele

[1] Toc de armă (în limba franceză, în orig.)

chiriașilor pentru anul următor și că ea, în calitate de stăpână trebuia să-și îndeplinească sarcina ce-i revenea. Una peste alta, asculta mai degrabă de arendașul moșiei. Ea acționa la recomandările lui și nu lua decizii *per se*, dar întreaga chestiune o ținea izolată în birou de mai bine de două zile.

Léonie își coborî ochii în carte și continuă să citească.

Câteva minute mai târziu, se auziră voci clare, urmate de sunetul neobișnuit al clopoțelului din birou. Nedumerită, Léonie lăsă cartea și, fără să-și ia nimic în picioare, traversă camera în goană și întredeschise ușa. Îl văzu pe Anatole coborând scările și dispărând în camera de lucru a lui Isolde.

– Anatole? strigă ea în urma lui. Avem vești de la Paris?

Însă el nu o auzi, pentru că trânti ușa cu putere.

„Extraordinar!"

Léonie așteptă un moment, sperând să-și mai vadă fratele, dar pentru că nu se mai întâmplă nimic și curând se plictisi, se întoarse pe canapea. Trecură cinci minute, apoi zece. Continuă să citească, dar gândurile îi zburau aiurea.

Pe la unsprezece, apăru Marieta cu o tavă cu cafea și o așeză pe masă. Ca de obicei, erau trei cești.

– Mătușa și fratele meu vor veni și ei?

– N-am primit alte porunci, *Madomaisèla*.

În acel moment, Anatole și Isolde intrară în camera de zi.

– Bună dimineața, *petite*.

Ochii lui sclipeau.

– Am auzit agitație, spuse Léonie, sărind în picioare. Mă întrebam dacă am primit ceva vești de la Paris.

Expresia lui se întunecă preț de o clipă.

– Îmi pare rău, nu. Nimic de la *maman*.

– Păi și-atunci... ce se petrece? întrebă ea, băgând de seamă că și Isolde se găsea într-o stare de surescitare evidentă.

Pielea i se netezise și ochii radiau mulțumiți.

Femeia traversă încăperea și strânse brațul nepoatei sale.

– Azi-dimineață am primit scrisoarea pe care o așteptam din Carcassonne.

Anatole se așeză în fața șemineului, cu mâinile la spate.

– Din câte știu eu, Isolde ți-a promis un concert...

– Așadar, mergem! sări Léonie și-și sărută mătușa pe obraz. E minunat!

Anatole izbucni în râs.

– Nădăjduisem că vei fi încântată. Nu e cel mai potrivit moment al anului pentru o asemenea călătorie, firește, dar ne vom lăsa puțin în voia soartei.

– Și când plecăm? îi chestionă Léonie, uitându-se când la unul când la altul.

– Joi dimineață. Isolde a trimis o telegramă avocaților să-i anunțe că va ajunge acolo pe la două după-amiază.

Se opri și schimbă o privire iute cu Isolde, iar Léonie observă.

„E limpede că mai vrea să-mi spună ceva."

Simți un gol în stomac.

– De fapt, ar mai fi ceva ce am dori să discutăm cu tine. Isolde ne-a propus, în generozitatea ei, să ne prelungim șederea aici, pe domeniu. Poate până în ajunul Anului Nou. Ce părere ai?

Léonie îl privi uluită pe Anatole. Deocamdată nu știa ce să creadă în privința unei astfel de sugestii. Oare plăcerile vieții la țară au să pălească dacă vor mai rămâne?

– Păi... păi și munca ta? Se poate lipsi revista de tine atâta timp? Nu trebuie să ai grijă și de interesele tale?

– Oh, presupun că revista se va descurca bine-mersi și fără mine, adăugă el calm, acceptând ceașca de cafea oferită de Isolde.

– Și cu *maman* cum rămâne? întrebă Léonie, copleșită brusc de imaginea mamei ei stând singură în salonul din rue de Berlin.

– Dacă Du Pont nu are nimic împotrivă, ne-am gândit să o invităm și pe ea aici.

Léonie îi aruncă o privire aspră.

„Doar nu-și închipuie că ea va părăsi vreodată Parisul. Mai ales ca să se întoarcă aici."

– Nu cred că Du Pont va dori așa ceva, spuse fata ca o scuză pentru refuzul neîndoielnic al mamei lor.

– Ori poate te plictisește prea tare compania mea ca să-ți dorești să mai rămâi aici, exclamă Anatole, străbătând camera și înconjurând-o cu brațul pe după umeri. Gândul mai multor săptămâni petrecute împreună cu fratele tău și izolată de lume te supără așa de profund?

Se așternu o tăcere tensionată, dar Léonie chicoti.

– Ești nebun, Anatole! Firește că aș fi încântată să mai stăm. Nu mă pot gândi la nimic mai plăcut, cu toate că...

– Cu toate că..., repetă Anatole.

Zâmbetul dispăru de pe buzele ei.

– M-aș liniști dacă am primi vești de la *maman.*

Anatole puse ceașca jos și își aprinse o țigară.

– Și eu la fel, rosti el calm. Sunt sigur că se distrează de minune și încă nu a găsit momentul potrivit ca să ne scrie. Și, desigur, să nu uităm că trebuie să luăm în calcul și drumul scrisorii mele până în Marne.

Léonie se încruntă.

– Dar parcă ziceai că e posibil să se fi întors deja la Paris!

– Da, că e *posibil*, îi răspunse cu blândețe.

Imediat chipul i se lumină din nou.

– Dar gândul unei excursii la Carcassonne nu te încântă?

– Ba bine că nu.

Tânărul încuviință din cap.

– Bine. Atunci, joi dimineață vom lua trenul spre Couiza. Poștalionul pleacă din Place du Pérou la ora cinci.

– Și cât o să stăm acolo?

– Două zile, poate trei.

Léonie fu dezamăgită.

– Dar nu e destul.

– Oh, ba da, zâmbi el.

De data asta, fata nu avu cum să ignore schimbul de priviri intim dintre el și Isolde.

CAPITOLUL 55

Îndrăgostiții stăteau sub așternuturi, chipurile lor strălucind în lumina slabă a unei lumânări.

– Ar trebui să te întorci în camera ta, spuse ea. E târziu.

Anatole își încrucișă brațele sub cap într-un gest care vorbea clar despre hotărârea lui de a mai zăbovi.

– Întocmai. Toată lumea doarme acum.

Isolde zâmbi.

– Nu credeam că o să pot trăi o asemenea fericire, rosti ea încet. Că vom fi vreodată împreună, aici.

Apoi zâmbetul îi pieri de pe chipul palid. Își duse mâna, ca de obicei, la gât.

– Mi-e teamă că n-o să dureze.

Anatole se aplecă și îi sărută pielea zbârcită. Chiar și acum Anatole îi simțea dorința de a se feri de atingerea buzelor lui. Cicatricea era o amintire de neșters a aventurii ei scurte și violente cu Victor Constant.

Abia după câteva luni de relație, după moartea soțului ei, Isolde îl lăsase pe Anatole să o vadă dezbrăcată și fără obișnuitul ei guler înalt, eșarfă sau colier, care-i ascundea cicatricea roșie și urâtă de pe gât. Și după alte câteva săptămâni izbutise s-o convingă să-i povestească istoria acelei răni îngrozitoare.

Crezuse – greșit, de altfel – că dacă Isolde va vorbi despre trecutul ei, asta o va ajuta să se împace cu amintirile neplăcute. Fără succes însă. În plus, îi tulburase echilibrul cu greu câștigat. Chiar și acum, la nouă luni de la prima lor întâlnire, și după ce învățase pe de rost pedepsele fizice suferite de Isolde, Anatole încă mai tresărea când își amintea calmul și chipul golit de expresie al lui Isolde, povestindu-i

cum, într-un atac de gelozie, Constant folosise vătraiul ca să-și înroșească în foc inelul cu sigiliu, pe care apoi îl lipise de gâtul ei până când femeia leșinase de durere. O însemnase. Atât de vie fusese descrierea, încât Anatole parcă simțea mirosul dulce și grețos al cărnii arzânde.

Legătura lui Isolde cu Constant nu durase decât vreo câteva săptămâni. Degetele rupte se vindecaseră, vânătăile trecuseră; numai cicatricea rămăsese singurul suvenir al chinului la care o supusese Constant de-a lungul celor treizeci de zile. Însă ravagiile sufletești nu se vindecaseră cu una, cu două. Anatole suferea îngrozitor că, în pofida frumuseții, eleganței și a firii ei grațioase, Isolde continua să fie atât de temătoare, atât de lipsită de încredere, atât de înspăimântată.

– O să dureze, rosti Anatole ferm.

Își lăsă mâna să alunece încet peste trupul pe care-l cunoștea așa de bine și-l îndrăgea așa de mult, până când și-o odihni pe bucata albă de piele de deasupra coapselor.

– Totul e aranjat. Avem documentele. Mâine ne întâlnim cu avocații lui Lascombe în Carcassonne. Imediat ce aflăm care e situația, ne putem ocupa de ultimele aranjamente. Pocni din degete. *Facile.*

Se întinse spre noptieră, mușchii tresăltând vizibil pe sub pielea goală. Își luă tabachera și chibriturile, aprinse două țigări și îi dădu una lui Isolde.

– Vor exista și unii care vor refuza să ne primească, spuse ea. *Madame* Bousquet, *Maître* Fromilhauge.

– Așa o fi, ridică el din umeri. Dar chiar îți pasă de părerea lor?

Isolde nu răspunse la întrebare.

– *Madame* Bousquet are motive să fie supărată. Dacă Jules nu s-ar fi căsătorit, ea ar fi devenit moștenitoarea averii. S-ar putea chiar să atace testamentul.

Anatole scutură din cap.

– Instinctul îmi spune că dacă ar fi avut asemenea intenții, ar fi acționat imediat după moartea lui Lascombe și după publicarea testamentului. Haide să vedem ce zice codicilul înainte de a ne face griji cu niște obiecții închipuite.

Trase adânc fumul în piept.

– Recunosc că lui *Maître* Fromilhauge s-ar putea să nu-i pice bine căsătoria noastră grabnică. Se va împotrivi, chiar dacă între noi nu există nici o legătură de sânge, dar ce treabă avem noi cu el? Cu timpul, o să se împace cu situația. Una peste alta, Fromilhauge este totuși un om pragmatic. Nu va dori să-și taie legăturile cu moșia.

Isolde dădu din cap aprobator, dar Anatole simțea că procedează așa mai degrabă pentru că dorea să-l creadă, decât pentru că reușise s-o convingă.

– Încă mai ești de părere că ar trebui să locuim aici? Și să nu ne mai ascundem în cartierele anonime ale Parisului?

Anatole își aminti cât de tare se întrista Isolde când se întorcea în oraș. Cum devenea doar o umbră. Fiecare aromă, fiecare sunet, fiecare privelițte părea să-i provoace suferință și să-i vorbească de scurta ei legătură cu Constant. El nu mai putea trăi astfel și bănuia că nici ea.

– Da, dacă vom putea, cred că asta ar trebui să fie casa noastră.

Tăcu și-și lipi mâna cu blândețe de pântecul ei ușor bombat.

– Mai ales dacă bănuielile tale se adeveresc.

O privi, îmbătat de mândrie.

– Încă nu-mi vine să cred că o să fiu tată.

– Sunt primele zile, rosti ea afectuos. Foarte devreme. Însă, cu toate acestea, nu cred că mă înșel.

Își așeză mâna peste a lui și nu mai scoaseră nici un cuvânt o vreme.

– Nu ți-e teamă că vom fi pedepsiți pentru răutatea noastră din martie? șopti ea într-un târziu.

Anatole se încruntă, fără să priceapă la ce face aluzie iubita lui.

– Clinica. Faptul că m-am prefăcut... că întrerup o sarcină.

– Deloc, spuse el ferm.

Tăcerea se așternu încă o dată.

– Îmi dai cuvântul tău de onoare că hotărârea ta de a nu te întoarce în capitală nu are nimic de-a face cu Victor? Paris e căminul tău, Anatole. Chiar îți dorești să-l părăsești pentru totdeauna?

Anatole stinse țigara, după care își trecu degetele prin părul negru și gros.

– Am mai discutat de nenumărate ori acest subiect. Dar dacă pe tine te liniștește să mai repet, atunci îți dau cuvântul meu de onoare că Domaine de la Cade mi se pare cel mai potrivit loc pentru noi.

Își făcu semnul crucii pe piept.

– N-are nici o legătură cu Victor Constant. Și nici cu Parisul. Aici putem trăi simplu, în liniște, fericiți.

– Și Léonie?

– Da, sper ca și ea să rămână alături de noi.

Isolde deveni tăcută. Anatole o simți cum încremenește și trupul i se încordează.

– De ce încă îl lași să te chinuie?

Isolde își plecă privirea, iar el își regretă vorbele. Știa că Isolde nu suportă să-l vadă frustrat pentru faptul că Victor apare atât de des în gândurile ei. În primele zile ale relației lor amoroase, îi mărturisise cât de tare îl deranjează teama ei continuă provocată de Constant. De parcă el n-ar fi fost suficient de bărbat ca să alunge spectrele trecutului. Îi arătase iritarea lui.

În consecință, Anatole realiza că Isolde se hotărâse să-și țină gura. Dar asta nu însemna că amintirea suferințelor îndurate o necăjea mai puțin. Acum înțelegea că relele tratamente aveau nevoie de mai mult timp ca să se vindece decât semnele fizice. Însă Anatole încă se mai străduia să priceapă de ce Isolde se simțea în continuare așa de rușinată. De multe ori ea încercase să-i explice ce umilință îi provocaseră abuzurile lui Constant. Cât de mult o dezgustaseră emoțiile ei murdare și cât de oarbă fusese să creadă că se poate îndrăgosti de un asemenea om.

În momentele cele mai disperate, Anatole se temea că iubita lui renunțase la dreptul unei fericiri viitoare doar pentru pasiunea ei trecătoare și eroarea de judecată. Și îl întrista că, în pofida asigurărilor lui și a măsurilor nemaipomenite pe care le luaseră pentru a scăpa de Constant – mergând atât de departe, încât să pună la cale toată pantomima aceea din cimitirul Montmartre – ea tot se mai simțea în primejdie.

– Dacă Victor ne căuta, am fi aflat până acum. Nu s-a ferit deloc să-și arate intențiile răuvoitoare în primele luni ale anului, Isolde.

Făcu o pauză.

– A știut vreodată numele tău adevărat?

– Nu, nicidecum. Ne-am cunoscut în casa unui prieten comun unde numele mici erau suficiente.

– Știa că ești măritată?

Încuviință din cap.

– Știa că am un soț la țară care, în limitele respectabilității, îmi tolera nevoia de independență, cu condiția să fiu discretă. Nu discutasem prea multe despre asta. Când i-am spus că-l părăsesc, mi-am justificat gestul cu nevoia de a fi alături de soțul meu.

Se cutremură și Anatole bănui că femeia se gândea la noaptea în care Constant aproape că o omorâse.

– Constant nu l-a cunoscut niciodată pe Lascombe, rosti el apăsat. Adevărat?

– Nu, nu au făcut niciodată cunoștință.

– Și nici n-a aflat vreodată altă adresă, decât cea din rue Feydeau, nu?

– Nu.

Glasul i se frânse.

– Cel puțin nu de la mine.

– Păi, vezi? continuă Anatole, convins că-și demonstrase punctul de vedere. Au trecut șase luni de la înmormântare, nu? Și nimic nu ne-a tulburat liniștea și pacea.

– În afara atacului asupra ta din Passage des Panoramas.

Anatole se încruntă.

– Dar n-a avut nici o legătură cu Constant, rosti el iute.

– De-aia ți-au luat numai ceasul de la tatăl tău, protestă Isolde. Ce fel de hoț renunță la un portofel plini de franci?

– Am fost în locul nepotrivit, la ora nepotrivită, spuse el. Atâta tot.

Se aplecă spre ea și o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

– De când am sosit la Domaine de la Cade, am stat cu ochii în patru și cu urechile ciulite. N-am văzut și n-am auzit nimic nobișnuit. Nimic care să ne provoace neliniște. În sat nu s-au pus întrebări. Nici un străin nu a călcat prin împrejurimile moșiei.

Isolde oftă.

– Și nu te îngrijorează că n-ai primit nici o veste de la Marguerite?

Expresia lui Anatole se întunecă.

– Drept să-ți spun, mă îngrijorează. M-am ferit să scriu acasă, după ce m-am chinuit atât să ne pierdem urma. Nu pot decât să-mi închipui că e prinsă cu Du Pont.

Isolde zâmbi când îi văzu nemulțumirea pe care nu știa s-o ascundă.

– Singura lui crimă este că o iubește pe mama ta, îl dojeni femeia blând.

– Și-atunci de ce nu o ia de nevastă? se răsti mai tare decât intenționase.

– Știi foarte bine de ce. Marguerite este văduva unui comunard. Du Pont nu pare genul de bărbat care să încalce convențiile.

Anatole încuviință din cap și oftă.

– Adevărul e că-i ocupă tot timpul și, Dumnezeu mi-e martor, în pofida antipatiei pe care i-o port generalului, îmi fac mai puține griji pentru *maman* știind că e însoțită în Marne, decât dacă ar fi rămas singură la Paris.

Isolde își luă halatul de pe scaunul de lângă pat și și-l puse pe umeri.

Preocuparea străluci în ochii lui.

– Ți-e frig?

– Puțin.

– Vrei să-ți aduc ceva?

Isolde îi atinse ușurel brațul.

– Nu-i nevoie.

– Dar în starea ta, ar trebui să...

Femeia zâmbi.

– Nu sunt bolnavă, Anatole, îl tachină. Starea mea, cum îi zici tu, e una perfect normală. Te rog, nu te mai îngrijora atât.

Apoi zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Totuși, în privința familiei, sunt de părere că ar trebui să-i mărturisim lui Léonie motivul real al vizitei noastre la Carcassonne. Să-i spunem ce avem de gând.

Anatole își trecu degetele prin păr.

– Iar eu sunt de părere că e mai bine să nu afle decât după ce se va consuma totul.

Își aprinse încă o țigară. Rotocoalele albe de fum plutiră prin cameră, ca niște litere ce se risipesc în aer.

– Chiar crezi, Anatole, că Léonie te va ierta pentru că ai mințit-o? Că ne va ierta...

– Ai îndrăgit-o, nu? Mă bucur.

Isolde dădu din cap că da.

– De aceea îmi și doresc să n-o mai păcălesc în continuare.

Anatole trase adânc din țigară.

– Va înțelege că noi am considerat că e o povară mult prea grea pentru ea să se implice în planurile noastre mai devreme decât era nevoie.

– Eu gândesc exact pe dos. Sunt de părere că Léonie ar face orice pentru tine, atâta vreme cât îi arăți încredere. Totuși...

Ridică ușor din umeri.

– Dacă s-ar simți dată la o parte, dacă ar vedea – pe bună dreptate – că nu avem încredere în ea, atunci mă tem că furia o va face să se comporte în așa fel încât atât ea, cât și noi vom regreta mai târziu.

– Ce vrei să spui?

Îl luă de mână.

– Nu mai e o copilă, Anatole.

– Dar are abia șaptesprezece ani, se împotrivi bărbatul.

– Deja e geloasă pentru atenția pe care mi-o acorzi, răspunse ea calm.

– Prostii.

– Cum crezi că se va simți când va afla că am înșelat-o?

– Dar n-am înșelat-o. A fost doar o chestiune de discreție. Cu cât mai puțini oameni ne cunoșteau intențiile reale, cu atât mai bine.

Își lipi mâna de pântecul lui Isolde, arătându-i că nu mai vrea să discute acest subiect.

– Curând, draga mea, totul se va termina.

Îi prinse capul cu cealaltă mână și o apropie de el, sărutând-o. Apoi, încet, o dezbrăcă ușurel de *peignoir*, dezvelindu-i sânii. Isolde închise ochii.

– Curând, murmură el pe deasupra pielii ei albe ca laptele, vom da cărțile pe față. Și vom putea începe un nou capitol din viața noastră.

CAPITOLUL 56

Carcassonne
Marți, 22 octombrie

La patru și jumătate, trăsura porni la drum de-a lungul aleii de pe Domaine de la Cade, cu Anatole, Léonie și Isolde înăuntru. Marieta stătea sus lângă Pascal, care mâna caii. Amândoi își trăseseră peste genunchi o pătură.

Trăsura era acoperită, dar acoperământul crăpat din piele nu-i ferea de frigul mușcător al dimineții. Léonie se înfășurase în pelerina ei lungă și neagră, cu gluga trasă peste ochi, cuibărită bine între Anatole și mătușa sa. Adulmecă mirosul de mucegai și naftalină ce se ridica din învelitoarea de blană, folosită pentru prima dată în această toamnă, și care-i proteja din cap până-n picioare.

Pentru Léonie, lumina albastră a zorilor adăuga un plus de mister aventurii. Ardea de nerăbdare să ajungă în Carcassonne, unde va explora locurile, va merge la concert și va mânca la restaurant.

Lămpile cu gaz se loveau cu un pocnet de părțile laterale ale trăsurii, în timp ce-și croiau drum în jos spre Sougraigne, luminând întunericul. Isolde mărturisi că dormise prost și, prin urmare, se simțea rău. Nu vorbea prea mult. Anatole părea și el foarte tăcut.

Lui Léonie îi pierise somnul. Avea în nări mirosul greu de pământ reavăn și parfumurile amestecate ale ciclamelor, merișorilor, duzilor și castanilor. Era prea devreme pentru ciocârlii sau

guguștiuci, auzi însă strigătul bufnițelor care se întorceau de la vânătoarea lor de noapte.

Deși plecaseră devreme, din pricina vremii proaste, trenul sosi în Carcassonne cu o întârziere de peste o oră.

Léonie și Isolde așteptară până când Anatole făcu rost de o birjă. În câteva minute, zburau deja pe Pont Marengo către un hotel din cartierul de nord, Bastide Saint-Louis, recomandat de Gabignaud.

Situat pe rue du Port, pe colțul unei străzi liniștite din apropierea bisericii Saint-Vincent, hotelul se vădi a fi o clădire modestă, dar care avea tot confortul. Trei trepte în formă de semilună duceau de pe trotuar la intrarea principală, o ușă vopsită în negru, încadrată de piatră sculptată. Caldarâmul se ridica deasupra străzii cu piatră cubică. Arbuștii ornamentali stăteau de-a lungul zidului exterior în ghivece cărămizii, ca un șir de santinele la datorie. Ferestrele erau încadrate de obloane proaspăt vopsite. Într-o parte, pe perete, se zăreau cuvintele HOTEL ET RESTAURANT scrise cu litere mari și înalte.

Anatole se ocupă de formalități și supraveghe căratul bagajelor în camere. Pentru Isolde, Léonie și menajeră, un apartament la primul etaj, iar pentru el o odaie pe partea cealaltă a coridorului.

După un prânz ușor la braseria hotelului își dădură rendez-vous spre seară, la cinci și jumătate, pentru a lua cina înainte de concert. Întâlnirea lui Isolde cu avocații răposatului ei soț fusese aranjată pentru ora două pe strada numită Carriere Mage. Anatole se oferise s-o însoțească. Până să plece, tânărul o sili pe Léonie să-i promită că nu va ieși nicăieri fără Marieta și că nu se va aventura să treacă singură râul dincolo de Bastide.

Ploua din nou. Léonie își ocupă timpul discutând cu un alt oaspete al hotelului, o văduvă în vârstă, *Madame* Sanchez, care venea în vizită la Carcassonne de mulți ani. Ea îi explică în detaliu cum orașul de jos, Basse Ville, fusese construit sub forma unei rețele, precum în marile orașe din America. Folosindu-se de creionul lui Léonie, *Madame* Sanchez încercui hotelul și piața pe un *plan de la ville* oferit de proprietar. O preveni totodată asupra faptului că multe dintre denumirile străzilor nu mai erau actuale.

– Sfinții au cedat în fața generalilor, spuse ea, clătinând din cap. Acum se ascultă fanfara în Piața Gambetta și nu în Piața Saint-Cécile. Dar te asigur că muzica sună la fel!

Băgând de seamă că ploaia dă semne că se mai potolește și nerăbdătoare să-și înceapă explorările, Léonie se scuză, promițându-i doamnei Sanchez că se va descurca de minune și se pregăti de plecare.

Se îndreptă spre piața principală, însoțită de Marieta, care se chinuia să țină pasul cu ea. Ajunse în Place aux Herbes, condusă de strigătele negustorilor și precupeților, precum și de uruitul cărucioarelor și zornăitul harnașamentelor. Pe măsură ce se apropie, deplasându-se de-a lungul străduței înguste, văzu că multe tarabe erau deja pe punctul de a fi părăsite. În aer, plutea totuși mirosul delicios al castanelor coapte și al pâinii proaspete. Un vânzător scotea cu un polonic *punch* condimentat cu zahăr și scorțișoară din containerele de metal aburinde, agățate de spatele unei căruțe.

Place aux Herbes era o piață simplă, dar bine împărțită, străjuită pe toate cele patru laturi de clădiri cu șase etaje și drumeaguri și pasaje care se deschideau din fiecare colț. În centrul ei se ridica o fântână cu decorațiuni din secolul al optsprezecelea, închinată lui Neptun. Pe sub borurile pălăriei, Léonie citi plăcuța învechită, dar lucrarea i se păru fetei vulgară, așa că nu zăbovi prea mult.

Crengile bogate ale platanilor își pierdeau frunzele, iar cele rămase aveau nuanțe cărămizii, verde-deschis și aurii. Pretutindeni se zăreau umbrele și parasoluri viu colorate, care ofereau adăpost împotriva vântului și a ploii ce venea și trecea, *paniers* din răchită pline cu legume proaspete, fructe, ierburi și flori de toamnă. Din spatele unor *corbeilles* împletite, femei învești mântate în negru și cu fața arsă de soare vindeau pâine și *chèvres*.

Spre surprinderea și încântarea lui Léonie, aproape întreaga fațadă a unei laturi din piață era ocupată de un magazin general. Numele lui în litere îngroșate fusese agățat de niște fire metalice răsucite și prins de grilajele din fier forjat ale balconului – PARIS CARCASSONNE. Deși abia trecuse de două și jumătate, coșurile cu mărfurile de ocazie – *solde d'articles, réclame absolûment sacrifiés* – se înșirau cuminți pe mesele din fața magazinului. Sub marchize, pe un panou metalic, atârnau în cârlige arme de vânătoare, rochii

prêt-à-porter, coșuri, tot soiul de obiecte gospodărești, cratițe și chiar cuptoare și mașini de gătit.

„Aș putea să cumpăr niște lucruri pentru echipamentul de vânătoare al lui Anatole."

Gândul pieri, pe cât de repede apăruse. Avea puțini bani și nici o posibilitate de a lua pe credit. În plus, n-ar ști cu ce să înceapă. Se mulțumi să se plimbe fascinată prin piață. Aici, sau cel puțin așa i se păru, femeile și bărbații care vindeau aveau chipuri deschise și zâmbitoare. Atinse legumele, frecă ierburile între degete, inspiră parfumul florilor cu tulpini înalte, lucruri pe care în Paris n-ar fi îndrăznit niciodată să le facă.

După ce se sătură de Place aux Herbes, se hotărî să se aventureze pe străduțele lăturalnice din jurul pieței. Se îndreptă spre vest și se trezi în Carriere Mage, strada unde se găseau avocații lui Isolde. În capăt se aflau în principal birouri și *ateliers de couturièrs.* Se opri o vreme în fața atelierelor Tissus Cathala. Prin ușa de sticlă se zăreau rafturile cu materiale de toate culorile, precum și diverse ustensile de cusut. De-o parte și de alta a intrării, pe obloanele din lemn, fuseseră prinse desene din hârtie cu *les modes masculine et féminine*, de la costume de dimineață pentru gentilomi, până la rochii de ceai și pelerine pentru doamne.

Léonie zăbovi, cercetând cu atenție modelele de cusut, aruncând din când în când câte o privire spre birourile avocaților, gândindu-se că-i poate vedea pe Anatole și Isolde când vor ieși. Dar pentru că minutele treceau și nici urmă de ei, farmecul magazinelor din josul străzii o atrăgea tot mai tare.

Urmată de Marieta, porni spre râu. Se mai opri să privească prin vitrinele mai multor prăvălii ce făceau negoț cu antichități. Găsi și o *librairie*, ale cărei rafturi din lemn întunecat gemeau de cărți cu coperți din piele roșie, verde și albastră. La numărul 75, o *épicerie fine*[1] răspândea în jur aroma puternică și amăruie a cafelei prăjite, proaspăt râșnite. Preț de o clipă, rămase pe trotuar, uitându-se prin cele trei ferestre înalte. Înăuntru, pe etajerele de sticlă și lemn, stăteau aliniate borcane cu boabe de cafea, accesorii, căni pentru plite sau pentru sobe

[1] Băcănie (în limba franceză, în orig.)

de gătit. Deasupra ușii scria *Élie Huc.* Într-o parte a magazinului, șiruri de cârnați atârnau în cârlige. În cealaltă parte, se rânduiau legături de cimbru sălbatic, salvie, rozmarin și o masă acoperită cu vase și borcane pline cu cireșe conservate și prune *glacé* dulci.

Léonie se hotărî să cumpere ceva pentru Isolde, un cadou de mulțumire pentru această călătorie la Carcassonne. Păși înăuntrul prăvăliei, lăsând-o pe Marieta să-și frământe neliniștită mâinile. Se întoarse după zece minute cu un pachet învelit în hârtie albă ce conținea cea mai fină cafea arabică și un borcan înalt cu fructe confiate.

Deja se plictisise de chipul îngrijorat al Marietei și de purtarea ei de câine păzitor.

„Oare să îndrăznesc?"

Léonie simți un fior de entuziasm la gândul nebunesc care-i trecuse prin cap. Anatole avea s-o certe rău de tot. Însă dacă se va mișca repede, el nici nu va afla, iar Marieta își va ține gura. Léonie se uită în susul și în josul străzii. Mai erau și alte femei neînsoțite din aceeași clasă socială cu a ei care ieșiseră să ia aer. De regulă, nu se cuvenea să mergi singură, dar aici nimeni nu părea să pună preț pe o asemenea conveniență. Anatole se agita prea tare.

„Într-un astfel de loc, n-am nevoie de un câine de pază."

– Nu vreau să car astea, spuse ea, întinzându-i pachetul Marietei, după care privi spre cer. Mi-e teamă că o să plouă din nou. Cel mai bine ar fi să duci pachetele la hotel și să iei de acolo și o umbrelă. O să te aștept aici.

În ochii Marietei se ivi îngrijorarea.

– *Sénher* Vernier mi-a poruncit să stau cu dumneavoastră.

– Dar va dura doar câteva minute, rosti Léonie ferm. Te vei întoarce cât ai zice pește, iar el nu va ști nimic.

Pipăi ușurel pachetul alb.

– Cafeaua este un cadou pentru mătușa mea și nu vreau să-l stric. Te rog să iei și o umbrelă cu tine. Așa o să avem cu ce să ne ferim de ploaie.

Apoi îi dădu lovitura finală.

– Fratele meu nu-ți va mulțumi dacă am să răcesc.

Marieta șovăi, privind cumpărăturile.

– Iute, rosti Léonie care începuse să-și piardă răbdarea. Te aștept aici.

Aruncând o ultimă privire înapoi plină de îndoială, fata se grăbi spre Carriere Mage. După câțiva pași se uită din nou peste umăr parcă pentru a se asigura că tânăra stăpână nu dispăruse de acolo.

Léonie zâmbi, încântată de păcăleala ei nevinovată. Nu avea de gând să-și calce cuvântul dat lui Anatole și să plece din Bastide. Pe de altă parte însă, credea cu toată convingerea că poate merge până la râu, ca să surprindă primele imagini ale citadelei medievale de pe malul din dreapta al râului Aude. Murea de neastâmpăr să vadă cetatea despre care Isolde îi vorbise și pentru care *Monsieur* Baillard arăta atâta afecțiune.

Scoase harta din buzunar și o cercetă.

„Nu poate fi așa departe."

Dacă Marieta sosea înainte ca ea să se întoarcă, printr-un ghinion al sorții, o să-i explice că plecase să caute de una singură birourile avocaților ca să meargă împreună cu Anatole și Isolde înapoi la hotel.

Satisfăcută de planul ei, traversă rue Pelliserie, ținându-și fruntea sus. Se simțea independentă, temerară, și îi plăcea la nebunie sentimentul. Trecu pe lângă coloanele de marmură ale hotelului de Ville, pe care flutura un *tricolore*, îndreptându-se spre ceea ce identificase din ghidul ei ca fiind ruinele vechii Mânăstiri des Clarisses. În vârful turnului singuratic, o cupolă de decor adăpostea clopotul.

Léonie ieși din labirintul de străduțe înghesuite și păși în piața Gambetta, mărginită de copaci. O placă decorativă omagia munca arhitectului Léopold Petit, care proiectase și supraveghease amenajarea grădinilor. În centrul parcului se găsea un bazin, din care țâșneau jeturi de apă spre cer, împrejmuind locul cu o perdea de vapori. O estradă pentru fanfară în stil japonez era înconjurată de scaune albe. Dezordinea, resturile de cornete cu înghețată, hârtia cerată și mucurile de țigară arătau că probabil concertul se terminase de ceva vreme. Pe jos, zăceau fluturașii ce anunțau concertul și care acum purtau urme noroioase de tălpi. Léonie se aplecă și ridică unul dintre ei.

Ieși din spațiile verzi și plăcute ale Gambettei, cotind la dreapta pe o stradă pavată cu piatră cubică de-a lungul căreia se întindea un spital și din al cărui capăt părea că se poate admira o priveliște panoramică.

La încrucișarea dintre trei drumuri, o siluetă de bronz fusese cocoțată pe o fântână. Léonie frecă puțin plăcuța pentru a citi inscripția. Statuetele de acest fel înfățișau cel mai adesea pe La Samaritaine[1], pe Flora[2] sau Pomona[3].

Veghind-o pe eroina clasică, un sfânt creștin, Saint Vincent de Paul, domina întreaga scenă de pe Hôpital des Malades din apropierea podului. Privirea lui blajină și brațele din piatră păreau să îmbrățișeze capela de jos cu arcada ei înaltă și fereastra rotundă de deasupra.

Totul vorbea despre milostenie, bani, beluşug.

Léonie se răsuci pe loc și se bucură de prima priveliște completă a cetății, construită pe un deal de partea cealaltă a râului. Își ținu răsuflarea. Era mai grandioasă și mai umană decât își închipuise. Văzuse ilustratele poștale populare cu La Cité, care purtau și faimoasele cuvinte rostite de Gustave Nadaud[4]: „*Il ne faut pas mourir sans avoir vu Carcassonne*“ – nu trebuie să mori fără să fi văzut Carcassonne – dar crezuse că nu e altceva decât o reclamă. Acum se găsea aici însă și realiză cât de adevărate erau vorbele lui Nadaud.

Apa râului era foarte adâncă. În unele locuri, se revărsa peste maluri și iarbă, lovindu-se cu putere de fundația de piatră a capelei Saint-Vincent-de-Paul și a clădirilor spitalului. Nu intenționa deloc să ignore sfatul lui Anatole și totuși se trezi că pășește pe panta lină a podului, care se curba peste râu într-o serie de arcuri din piatră.

„Doar câțiva pași și mă voi întoarce.“

Malul îndepărtat era împădurit. Printre vârfurile copacilor și ramurile bogate, Léonie văzu mori de apă, acoperișurile plate ale distileriilor și atelierele textile cu ale lor *filatures mécaniques.* Surprinzător de rustic, gândi ea, rămășițe ale unei alte lumi, mai vechi.

---

[1] Buna Samariteancă (n.tr.)

[2] Zeița Florilor (n.tr.)

[3] Zeița Fructelor și a Grădinilor (n.tr.)

[4] Șansonetist francez din secolul al XIX-lea, a scris peste 300 de cântece. (n.tr.)

Léonie își ridică privirea și zări un Isus din piatră, măcinat de vreme, răstignit pe o cruce în *bec*-ul central al podului, o nișă în zidul jos, unde călătorii puteau poposi o vreme sau unde se puteau adăposti ca să se ferească de căruțele și cărucioarele muncitorilor.

Mai făcu un pas și încă unul, fără să stea prea mult pe gânduri, ieșind din siguranța cartierului Bastide și lăsându-se în voia farmecului romanțios al cetății.

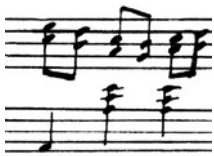

CAPITOLUL 57

Anatole și Isolde stăteau în fața altarului.

Cu o oră mai devreme, toate hârtiile fuseseră semnate. Condițiile din testamentul lui Jules Lascombe, după atâtea amânări din timpul verii, trecuseră în sfârșit de toate verificările.

Lascombe își lăsase averea văduvei sale. Printr-o schimbare fericită a sorții, ceruse ca, în cazul în care ea se recăsătorește, proprietatea să treacă în posesia fiului surorii sale vitrege, Marguerite Vernier, *née* Lascombe.

Când avocatul citise termenii cu voce tare, pe un ton sec, ce-ți zgâria urechile, Anatole avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că despre el este vorba. Abia se abținu să nu izbucnească în hohote de râs nebunești. Domaine de la Cade, într-un fel sau altul, le aparținea.

Acum, o oră mai târziu, în timp ce se găseau în micuța capelă iezuită și preotul rostea ultimele cuvinte ale scurtei slujbe ce le unea destinele ca soț și soție, Anatole se aplecă puțin și o luă de mână pe Isolde.

– *Madame* Vernier, *enfin*, șopti. *Mon coeur.*

Martorii, aleși la întâmplare, de pe stradă, zâmbiră la vederea acestor semne de afecțiune, cu toate că le părea rău că ceremonia era așa de modestă.

Anatole și Isolde ieșiră în stradă în dangătul clopotelor. Atunci auziră tunetele. Dornici să-și petreacă singuri prima oră a căsniciei lor – convinși că Léonie și Marieta îi așteptau cuminți la hotel – alergară în josul străzii și intrară în primul restaurant pe care îl găsiră.

Anatole comandă o sticlă de Cristal, cea mai scumpă șampanie din meniu. Schimbară cadouri. Anatole îi dărui lui Isolde un pandantiv din argint cu pozele lor în miniatură. Ea îi oferi un ceas placat cu aur foarte fin pe al cărui capac inscripționase inițialele lui, pentru a-l înlocui pe cel furat în atacul din Passage des Panoramas. Timp de o oră, băură și discutară, bucurându-se unul de compania celuilalt, privind cum primii stropi de ploaie grei lovesc geamurile ferestrelor înalte.

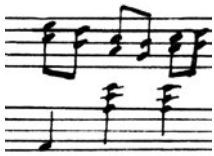

CAPITOLUL 58

Léonie se simți ușor tulburată când coborî podul. Nu se mai putea preface că nu încalcă poruncile ferme ale lui Anatole. Își alungă repede gândul din minte, după care se uită înapoi peste umăr și băgă de seamă norii negri ce se vălătuceau peste Bastide.

Atunci, își spuse în sinea ei, era mai înțelept să rămână pe partea asta a râului, departe de vremea ce se anunța furtunoasă. Într-adevăr, ar fi fost o nebunie să se întoarcă acum în Basse Ville. În plus, o aventurieră, o lady a explorărilor nu s-ar fi dat bătută doar pentru că așa îi poruncise fratele ei.

Cartierul Trivalle se vădi a fi mult mai mohorât și mai sărac decât își închipuise. Toți copiii erau desculți. La marginea drumului, un cerșetor orb cu ochi morți stătea învelit într-o pătură de culoarea caldarâmului umed. Cu mâinile mânjite de noroi și sărăcie, îi întinse o ceașcă împuțită atunci când trecu pe lângă el. Léonie aruncă în ea o monedă și înaintă cu grijă de-a lungul străzii pavate cu piatră cubică, străjuită pe ambele părți de clădiri urâte. Obloanele se cojeau, degajând un aer de părăsire. Léonie strâmbă din nas. Strada mirosea a sudoare și a murdărie.

„O să fie mai bine în cetate."

Drumul se înclina ușor în sus. Depăși clădirile și se trezi într-un spațiu deschis, de unde începeau împrejurimile verzi ale cetății însăși. La stânga, în capătul unor trepte de piatră ciobite, zări o ușă masivă din lemn încastrată în zidurile cenușii. Plăcuța, tocită de vreme, arăta că aici se găsește o mânăstire de capucini.

„Pe vremuri poate."

Nici Léonie, nici Anatole nu fuseseră crescuți sub umbra amenințătoare a bisericii. Mama lor avea un spirit prea liber, iar simpatiile republicane ale tatălui lor însemnau, după cum îi explicase Anatole, că Leo Vernier îi considera pe clerici niște dușmani ai Republicii adevărate, la fel ca și aristocrația. Cu toate acestea, imaginația romantică a lui Léonie regreta că intransigența politicii și a progresului presupuneau sacrificarea frumuseții în numele unor principii. Arhitectura o impresiona nespus, chiar dacă vorbele rostite în interiorul lăcașurilor sfinte o lăsau rece.

Într-o stare de spirit meditativă, Léonie își continuă drumul pe lângă Maison de Montmorency, o clădire elegantă cu bârne exterioare de lemn și ferestre înalte, ale căror vitralii reflectau lumina în scânteieri albastre, roz și galbene, în pofida cerului întunecat.

În capătul străzii Trivalle, coti la dreapta. În față, se vedeau turnurile înguste și înalte de culoarea nisipului ale Porte Narbonnaise, intrarea principală în La Cité. Cele două șiruri de ziduri care încercuiau cetatea, presărate ici-colo cu turnulețe, unele cu acoperișuri roșii ascuțite, altele cu acoperișuri plate gri, profilându-se pe cerul lucios, o entuziasmară mult.

Ținându-și poalele cu o mână ca să urce mai ușor, se avântă înainte cu o vigoare sporită. Pe măsură ce se apropia, apărură și vârfurile pietrelor funerare cenușii cu îngerii înlăcrimați și crucile uriașe de dincolo de zidurile cimitirului.

De jur împrejurul lui, se întindeau pășuni și peluze imense.

Léonie se opri o clipă ca să-și tragă răsuflarea. Intrarea în cetate se făcea pe un pod din piatră ce se arcuia peste un șanț lat și plin de buruieni. La capătul podului se ridica o mică gheretă unde se plăteau taxele. Un bărbat, cu joben boțit și perciuni demodați stătea cu mâinile în buzunar, supraveghind drumul și cerând bani celor care veneau cu cărucioare, adică negustorii care aduceau butoaie cu bere pentru cetate.

Cocoțat pe zidul de piatră jos și lat al podului se mai găsea un alt bărbat, însoțit de doi soldați. Purta o manta veche albastră de pe vremea lui Napoleon și fuma o pipă cu coadă lungă, neagră ca și dinții lui. Cei trei râdeau în hohote. Pentru o clipă, Léonie își închipui că bărbatul se holbase la ea când o văzuse. O privi direct în ochi cu

neobrăzare, după care se uită în altă direcție. Deranjată de o atare atenție, fata trecu repede pe lângă ei.

După ce coborî podul, vântul din nord-vest o izbi cu putere direct în față. Își duse mâna la cap ca să-și țină pălăria, iar cu cealaltă apucă strâns rochia ca să nu i se încurce printre picioare. Înaintă cu greu, strângând pleoapele, ferindu-se de praful și mizeriile ce se învârteau în aer.

Imediat ce intră în cetate însă, vântul se potoli. Léonie se opri un moment ca să-și aranjeze hainele, având grijă să nu-și ude botinele în apa care se scurgea prin jgheabul de pe mijlocul drumului, după care pătrunse în spațiul dintre fortificațiile interioare și exterioare. Doi băieți apăsau de zor în sus și în jos mânerul lung din metal al unei pompe de apă, care scuipa lichidul într-o găleată. La stânga și la dreapta zări ruinele unor bordeie umile ce fuseseră dărâmate recent. Cam la înălțimea unui etaj, atârna nefiresc o vatră din piatră, înnegrită de funingine, rămasă în urma demolării.

Dorindu-și să fi fost mai prevăzătoare și, în loc de harta din Bastide, să fi ascuns în buzunar ghidul regiunii înainte de plecarea de la hotel, Léonie ceru lămuriri și primi informația că drept înainte, chiar între zidurile vestice ale fortificației, se găsea castelul. Pe măsură ce înainta, începu s-o cuprindă spaima. După grandoarea distantă a împrejurimilor și a spațiului de *hautes lices* măturat de vânt, zona dintre zidurile exterioare și interioare, aici, în cetate, era mai întunecat și mai sumbru decât se așteptase. Și murdar pe deasupra. Noroiul acoperea pavajul alunecos. Gunoaie și resturi de tot felul umpleau rigolele.

Léonie urcă străduța îngustă, îndrumată de panoul din lemn pictat de mână ce arăta drumul spre Château Comtal, unde era încartiruită garnizoana. Și acesta o dezamăgi. Din lecturile ei, știa că, pe vremuri, fusese căminul dinastiei Trencavel, stăpânii cetății cu multe sute de ani înainte. Léonie își imaginase un castel ca în basme, cum erau cele de pe malurile Ronului și ale Loarei. Își închipuise curți și saloane imense, pline de doamne în rochii înfoiate și *chevaliers* care se pregăteau de luptă.

Château Comtal arăta ca o clădire militară simplă, eficientă, obișnuită, plictisitoare. Tour de Vade, așezat în umbra zidurilor, adăpostea depozitul de praf de pușcă. O santinelă stătea de pază, scobindu-se

între dinți. Locul gemea sub povara delăsării, o clădire tolerată și nicidecum prețuită.

Léonie privi un timp pe sub borurile late ale pălăriei, încercând să descopere aspectele romantice ale podului și ale porților înguste ale castelului, dar zadarnic. Când se întoarse, îi trecu prin minte că încercările de a restaura cetatea ca să devină obiectiv turistic aveau prea puține șanse de izbândă. Nu-și putea imagina străzile de aici roind de vizitatori. Locul era prea plicticos, deloc potrivit gustului și modei contemporane. Zidurile proaspăt reparate, piatra tăiată de mașini, dalele noi nu făceau altceva decât să scoată în evidență ruinele. Mai spera totuși că, atunci când lucrările se vor termina, atmosfera se va schimba. Restaurantele, magazinele, poate chiar un hotel vor aduce viață pe străduțele șerpuitoare. Léonie străbătu o mulțime de ganguri și pasaje. Câțiva amatori de istorie ca și ea, doamne ce-și încălzeau mâinile în manșoane de blană și gentilomi cu baston și joben îi dădură binețe.

Vântul bătea și mai tare aici și Léonie se văzu nevoită să-și scoată batista din buzunar și să-și acopere gura și nasul pentru a se proteja împotriva aerului umed și urât mirositor. Se strecură printr-un *chicane* complicat și nimeri lângă o cruce de piatră veche ce domina grădinile terasate, cu pământ, pe care creșteau legume și vițe-de-vie, cu cotețe pentru găini și țarcuri pentru iepuri de casă. Dincolo de ele, un pâlc de case mici, dărăpănate.

Din acest punct, Léonie vedea clar cât de tare se umflase râul. O masă neliniștită și zbuciumată de apă neagră, ce gonea printre morile ale căror roți se învârteau iute. În zare, Bastide se întindea nestingherit. Desluși turla Catedralei Saint-Michel și clopotnița subțire și înaltă a Bisericii Saint-Vincent, lipită aproape de hotelul lor. Léonie se simți tulburată. Privi în sus spre cerul amenințător și realiză că are toate șansele să rămână blocată aici, prinsă în capcană de apele ce creșteau. Basse Ville părea brusc atât de departe. Povestea pe care o născocise pentru Anatole cum că se pierduse pe străduțele înguste din Bastide nu-și va mai găsi rostul dacă inundațiile îi tăiau calea de întoarcere.

O mișcare deasupra ei o făcu să tresară. Un cârd de ciori negre, mici siluete în văzduhul plumburiu, zburau împotriva vântului, pe deasupra meterezelor și turnurilor.

Léonie grăbi pasul. Primul strop de ploaie îi căzu greu pe obraz. Apoi altul și altul, din ce în ce mai mari, mai repezi, mai reci. Brusc, cerul fu brăzdat de un fulger, urmat de un tunet puternic. Și dintr-odată, apa acoperi totul.

Furtuna, ce amenința de atâta timp, sosise.

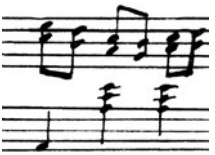

CAPITOLUL 59

Léonie căută repede un adăpost, dar nu găsi nimic. Ploaia o surprinsese la jumătatea potecii abrupte care lega cetatea de cartierul Barbacane de dedesubt, unde nu erau nici copaci, nici clădiri, nici locuințe. Picioarele obosite protestară la gândul întoarcerii în cetate.

„N-am încotro, așa că trebuie să-mi continui drumul în jos."

Alerga poticnindu-se de-a lungul *caladei,* ținându-și poalele rochiei ridicate deasupra gleznelor, ca să le ferească de umezeala apei ce curgea amețitor peste caldarâm. Vântul îi vâjâia în urechi și împingea ploaia pe sub borul pălăriei. Pelerina se udă și i se lipi de picioare.

Nu-i văzu pe cei doi bărbați care o priveau de lângă crucea de piatră din vârful pantei. Unul din ei, bine îmbrăcat, impozant și elegant, o persoană cu un statut înalt. Celălalt, scund și smead, înfășurat într-o mantie groasă, albastră. Bărbații schimbară câteva vorbe. Un pumn de monede strălucitoare trecu din mâna înmănușată în palmele murdare ale bătrânului soldat, iar cei doi se despărțiră. Soldatul dispăru înapoi în Cité.

Gentilomul porni după Léonie.

Când Léonie ajunse în Place Saint-Gimer, ploaia o udase până la piele.

În lipsa oricărui restaurant sau cafenele, fata se mulțumi să se adăpostească între zidurile bisericii. Urcă în grabă treptele moderne, lipsite de orice farmec, și pătrunse prin poarta de metal întredeschisă.

Léonie împinse ușa de lemn și intră. Tremura din toate încheieturile, cu toate că pe altar și în firidele de pe laturi ardeau puzderie de lumânări. Înăuntru era mai frig decât afară. Bătu din picioare pentru a

se scutura de picurii de ploaie, inspirând aroma de piatră umedă și tămâie. Șovăi, dar apoi, realizând că ar putea rămâne în biserica Saint-Gimer o vreme, hotărî că decât să răcească, mai bine să nu se sinchisească de felul cum arăta, așa că își scoase pălăria și mănușile.

După ce ochii i se obișnuiră cu penumbra, Léonie băgă de seamă cu ușurare că și alții intraseră în biserică pentru a se adăposti de furtună. Alcătuiau o congregație ciudată. În navă și în capelele lăturalnice, oamenii se plimbau tăcuți. Un gentilom cu joben și mantou, și o doamnă care-l ținea de braț se ridicară brusc dintr-o strană, de parcă i-ar fi lovit un miros neplăcut. Localnici ai cartierului, mulți fără ghete în picioare și îmbrăcați subțire, îngenunchează pe dalele de piatră. Văzu până și un măgar și o femeie care ținea la subsuori doi pui.

– Ce mai priveliște, rosti o voce lângă ea. Dar să nu uităm că sanctuarul le urează bun venit tuturor celor ce caută adăpost.

Speriată că cineva i se adresase atât de direct, Léonie se răsuci și văzu un gentilom chiar în apropierea ei. Jobenul cenușiu și redingota elegantă îl prezentau drept un nobil, la fel ca și măciulia de argint a bastonului și mănușile din piele fină. Eleganța tradițională a ținutei sale îi sporea strălucirea ochilor albaștri. Pentru o clipă, Léonie crezu că-l mai văzuse și altădată. Apoi însă realiză că, deși mai lat în umeri și mai solid, trăsăturile și culoarea tenului îi aduceau aminte de fratele ei.

Dar figura lui mai avea ceva bizar, poate privirea directă și fața de vulpe, care îi provocă lui Léonie un adevărat tumult în piept. Inima începu să-i bată tare și simți cum se încălzește pe sub hainele îmbibate de apă.

– Eu...

Se îmbujoră și își plecă privirea în pământ.

– Iertați-mă, n-am vrut să vă ofensez, spuse el. În împrejurări obișnuite, n-aș îndrăzni, desigur, să mă adresez unei doamne fără să mă prezint. Mai ales într-un asemenea loc. Zâmbi. Însă împrejurările de astăzi sunt chiar neobișnuite, nu?

Galanteria gentilomului o liniști. Își ridică ochii.

– Da. Se poate spune.

– Așadar, iată-ne aici, simpli călători, căutând adăpost împotriva furtunii. Sunt de părere că am putea renunța la regulile etichetei și de comportament.

Își săltă pălăria, dezvăluind o frunte înaltă și un păr lucios, tuns cu precizie până la marginea gulerului înalt.

– Prin urmare, putem fi prieteni cât o să țină vremea urâtă? Sper că nu vă jignesc cu o astfel de propunere, nu?

Léonie scutură din cap că nu.

– Deloc, rosti ea limpede. Și-apoi, s-ar putea să zăbovim aici mai mult decât ne-am dori.

Gemu nemulțumită în sinea ei când își auzi vocea prea forțată, prea înaltă, prea subțire pentru a fi plăcută. Însă necunoscutul zâmbea și nu părea să fi băgat de seamă.

– Întocmai. Făcu ochii roată. Dar amintindu-ne în ce loc ne găsim, dacă aș îndrăzni să mă prezint, atunci poate nu am mai fi niște străini. Iar tutorii dumneavoastră n-ar trebui să se mai îngrijoreze.

– Oh, dar eu sunt...

Léonie se opri. N-ar fi prudent din partea ei să-i mărturisească faptul că e singură.

– Aș fi încântată să vă prezentați.

Cu o plecăciune scurtă, necunoscutul scoase o carte de vizită din buzunar.

– Victor Constant, *Mademoiselle*.

Léonie acceptă cartea de vizită elegantă cu un fior de entuziasm, pe care încercă să și-l ascundă, cercetând numele scris cu litere groase. Se strădui să găsească o replică amuzantă. Totodată, și-ar fi dorit să nu-și fi scos mănușile. Sub privirea de turcoaz a bărbatului se simțea pur și simplu dezbrăcată.

– Și aș putea fi atât de neobrăzat, încât să vă aflu numele?

Fata chicoti ușor.

– Firește. Ce prostesc din partea mea. Îmi pare rău că nu am... că am neglijat să iau cu mine cărțile de vizită, minți ea fără să se întrebe de ce. Mă numesc Léonie Vernier.

Constant îi luă mâna liberă și o ridică la buze.

– *Enchanté*.

Léonie tresări când buzele lui îi mângâiară pielea. Gâfâi ușor, apoi se înroși până în vârful urechilor, conștientă că reacționase în mod exagerat. Își trase iute degetele din strânsoare.

Galant, bărbatul pretinse că nu a observat nimic. Iar Léonie aprecie atitudinea lui.

– De ce ați presupus că sunt în grija unui tutore? spuse ea, când își mai veni în fire. Aș putea fi întovărășită de soțul meu.

– Într-adevăr, rosti amabil Constant. Dar pe de altă parte nu cred că un soț ar fi așa de lipsit de cavalerism, încât să-și lase singură soția tânără și frumoasă. Se uită prin biserică. Și într-o asemenea companie.

Amândoi priviră adunarea bizară de oameni.

Léonie fu încântată de compliment, dar își ascunse zâmbetul.

– Soțul meu ar fi putut pleca pur și simplu în căutarea unei birje.

– Nici un bărbat n-ar fi atât de nebun, rosti bărbatul pe un ton așa de pătimaș și de sălbatic, încât îi dădu fiori lui Léonie.

Constant privi spre mâna ei goală, pe care nu zărea nici o verighetă.

– Ei bine, recunosc că sunteți foarte perspicace, *Monsieur* Constant, replică fata. Și ați presupus corect că nu am soț.

– Ce bărbat ar putea să stea despărțit de soția sa, fie chiar și pentru o clipă?

Fara își plecă fruntea.

– Sunt sigură că dumneavoastră nu vă tratați soția astfel, nu? îl întrebă, cuvintele îndrăznețe ieșindu-i de pe buze, fără să se poată controla.

– Vai, dar nu sunt căsătorit, exclamă el, schițând un zâmbet în colțul buzelor. Am vrut să spun că dacă aș fi îndeajuns de norocos să mă bucur de o avere așa de prețioasă, aș avea mare grijă de ea.

Ochii li se întâlniră, scântei verzi și albastre. Pentru a-și ascunde emoțiile care o încercau, Léonie izbucni în râs, fapt care-i determină pe cetățenii din Saint-Gimer să se răsucească și să se holbeze la ei.

Constant își lipi degetul de buze.

– Șșșș, spuse el. Vorbele noastre ușuratice nu sunt deloc apreciate aici.

Își coborâse vocea, așa că fu nevoit să vină mai aproape de ea. Mai, mai că o atingea. Léonie îi simțea căldura, de parcă trupul ei s-ar fi găsit lângă un foc. Își aminti cuvintele lui Isolde despre dragoste atunci când ieșiseră la plimbare pe promontoriul de lângă lac și pentru prima dată surprinse câteva licăriri ale acestui sentiment.

– Îmi dați voie să vă împărtășesc un secret? o întrebă el.

– Desigur.

– Cred că știu ce v-a atras în acest loc, *Mademoiselle* Vernier.

Léonie își arcui sprâncenele.

– Serios?

– Aveți aerul unei tinere domnișoare pornite într-o aventură solitară. Ați intrat singură în biserică, udă din cap până-n picioare, ceea ce îmi sugerează că nu vă însoțea nici o servitoare, care cu siguranță ar fi purtat cu ea o umbrelă. Iar ochii dumneavoastră, verzi ca smaraldul, sclipesc de entuziasmul momentelor de libertate.

O explozie de strigăte furioase și tari veni dinspre o familie spaniolă, atrăgându-i atenția lui Constant. Léonie nu mai gândea limpede, dar realiză primejdia. Și anume că, în plăcerea momentului, ar putea spune unele lucruri, pe care să le regrete mai târziu.

Întoarse complimentul bărbatului pe toate părțile.

„Ochii tăi sclipesc precum smaraldele!"

– În cartier sunt mulți lucrători spanioli la textile, spuse Constant, simțindu-i parcă disconfortul. Până când au început renovările fortăreței medievale în 1847, cetatea a fost centrul industriei textile locale.

– Sunteți bine informat, *Monsieur* Constant, replică ea, încercând să rămână concentrată. V-ați implicat în restaurare? Poate sunteți arhitect!

Băgă de seamă cum ochii lui albaștri se umplu de plăcere.

– Mă flatați *Mademoiselle* Vernier, dar nu. Nimic atât de special. Pur și simplu am interese de amator.

– Înțeleg.

Léonie realiză că nu-i vine nimic amuzant în minte. Dornică să păstreze vie conversația, se uită în jur pentru a găsi un subiect cu care să-l atragă. Voia ca el s-o considere isteață, inteligentă, fermecătoare. Din fericire, Victor Constant continuă să vorbească fără ajutorul ei.

– În apropierea locului în care ne aflăm a existat o biserică închinată Sfântului Gimer încă de la sfârșitul secolului al unsprezecelea. Clădirea a fost sfințită pe la 1859, după ce a devenit foarte clar că ruinarea construcției originale avansase într-atât, încât ar fi fost mai cuminte să se ridice o nouă clădire în loc să o restaureze pe cea veche.

– Înțeleg, spuse ea, după care se strâmbă.

„Ce plictisitoare sunt. Ce proastă."

– Construcția clădirii a început sub conducerea lui *Monsieur* Viollet-le-Duc, continuă Constant, dar foarte repede a fost preluată de un arhitect local, *Monsieur* Cals, care a aplicat propriul proiect.

Constant își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse ca să stea cu fața la navă. Léonie își ținu răsuflarea când valul de dorință o izbi cu putere.

– Altarul, amvonul și capelele sunt opera lui Viollet-le-Duc, spuse bărbatul. Tipic pentru el. Un amestec de stiluri, din nord și din sud. Au transferat multe dintre obiectele originale aici. Și deși e cam modernă pentru gusturile mele, are totuși caracter. Nu sunteți de acord, *Mademoiselle* Vernier?

Léonie simți cum mâinile lui alunecă de pe umeri, mângâindu-i ușor ceafa. Nu putu decât să încuviințeze dând din cap, pentru că se temea să scoată vreun cuvânt.

O femeie care stătea pe podea pe unul dintre culoarele laterale, la umbra aurie a unui relicvariu prins în perete, începu să îngâne un cântec de leagăn, pentru a liniști bebelușul din brațele ei.

Recunoscătoare pentru această diversiune, Léonie se întoarse ca s-o privească.

Aquèla Trivala
Ah qu'un polit quartier
Es plen de gitanòs.[1]

Cuvintele plutiră prin biserică spre nava unde stăteau Léonie și Victor.

– Toate lucrurile simple au un farmec aparte, spuse el.

– Versurile sunt în occitană, rosti fata, dorind să-l impresioneze. Servitoarele de acasă o vorbesc între ele atunci când cred că nu le ascultă nimeni.

Văzu că atenția lui sporește.

– Acasă? spuse el. Iertați-mă, dar după hainele și manierele dumneavoastră, am presupus că doar călătoriți prin regiune. Eu vă credeam *une vraie Parisienne.*

[1] Aici în Trivala,/ În cartierul frumos,/ E plin de țigani. (în limba occitană, în orig.)

Léonie zâmbi la auzul complimentului.

– Din nou, *Monsieur* Constant, perspicacitatea dumneavoastră vă face cinste. Eu și fratele meu suntem într-adevăr oaspeți ai Languedoc-ului. De fapt, locuim în arondismentul opt, nu departe de gara Saint-Lazare. Cunoașteți cartierul?

– Numai din picturile lui *Monsieur* Monet, din păcate.

– Place d'Europe se vede de la fereastra salonului nostru, adăugă ea. Dacă ați ști zona, ați putea să vă dați seama cu precizie unde e casa noastră.

Bărbatul ridică din umeri mâhnit.

– În acest caz, dacă nu vi se pare o impertinență din partea mea, *Mademoiselle* Vernier, ce vă aduce în Languedoc? A trecut sezonul călătoriilor.

– Stăm la o rudă de-a noastră timp de o lună. O mătușă.

El se strâmbă.

– Condoleanțele mele.

Abia după un moment, Léonie pricepu că el o tachinează.

– Oh, izbucni ea în râs. Isolde nu e deloc felul acela de mătușă. Naftalină și apă de colonie. E tânără și frumoasă și vine de la Paris de fapt.

Văzu o strălucire în ochii lui – satisfacție, încântare chiar. Fata se înroși de plăcere, gândindu-se că și el se bucura la fel de tare de flirtul ce se născuse între ei.

„E un joc nevinovat."

Constant își lipi mâna de inimă și făcu o plecăciune scurtă.

– Îmi retrag cuvintele, spuse el.

– Vă iert, rosti ea drăgălaș.

– Și mătușa dumneavoastră, spuse el, această Isolde frumoasă și încântătoare, venită de la Paris, locuiește acum la Carcassonne?

Léonie scutură din cap că nu.

– Nu. Am venit în oraș pentru câteva zile. Mătușa mea are unele afaceri de rezolvat legate de averea răposatului ei soț. În seara asta mergem la un concert.

El încuviință din cap.

– Carcassonne este un oraș încântător. S-a schimbat mult în ultimii zece ani. În bine. Acum sunt multe restaurante și magazine excelente, precum și hoteluri. Se opri. Ori poate ați închiriat o locuință?

Léonie chicoti.

– Stăm doar câteva zile, *Monsieur* Constant. Hotelul Saint-Vincent e mai mult decât potrivit pentru nevoile noastre!

Ușa bisericii se deschise, lăsând aerul rece să năvălească înăuntru și mai mulți oameni intrară ca să se adăpostească de ploaie. Léonie se înfioră când fustele umede i se lipiră de picioarele reci.

– Furtuna vă sperie, cred! exclamă el iute.

– Nu, deloc, rosti ea, încântată de preocuparea lui. Moșia mătușii mele se află sus în munți. În ultimele două săptămâni am avut parte de niște tunete și fulgere îngrozitoare.

– Așadar stați departe de Carcassonne, nu?

– La sud de Limoux, în Haute Vallée. Nu departe de stațiunea termală Rennes-les-Bains.

Îi zâmbi.

– Cunoașteți locul?

– Regret, dar nu. Cu toate că, recunosc, regiunea pare să-mi stârnească brusc interesul. Poate că în viitorul apropiat, voi face o vizită acolo.

Léonie se îmbujoră toată pentru un asemenea compliment fermecător.

– E un loc mai degrabă izolat, dar peisajul de țară este magnific.

– Și cum e viața de societate în Rennes-les-Bains? Un vârtej nebun de petreceri?

Fata izbucni în râs.

– Nu, ne mulțumim cu o viață liniștită. Fratele meu e destul de ocupat la Paris. Am venit aici să ne odihnim.

– Ei bine, am speranța că Midi-ul se va bucura de compania voastră ceva vreme de aici încolo, rosti el blând.

Léonie se chinui să-și păstreze calmul.

Familia spaniolă, încă certându-se, se ridică brusc în picioare. Léonie se întoarse și văzu că ușile de la intrare se deschiseseră acum.

– Se pare că ploaia s-a oprit, *Mademoiselle* Vernier, spuse Constant. Ce păcat.

Ultimul cuvânt fu abia o șoaptă, astfel că Léonie îi aruncă o privire piezișă, minunându-se de felul în care bărbatul își arăta fățiș interesul. Dar chipul lui părea nevinovat și fata se întrebă dacă nu cumva înțelesese greșit ce voia să-i spună. Se uită din nou spre

uși și văzu că soarele ieșise din nori, inundând treptele umede cu o lumină strălucitoare.

Gentilomul cu joben o ajută pe femeia de lângă el să se ridice în picioare. Pășiră cu grijă afară din strană, traversară naosul și plecară. Unul câte unul, ceilalți le urmară exemplul. Léonie se miră cât de mulți oameni se strânseseră înăuntru. Abia dacă-i observase.

Monsieur Constant îi întinse brațul.

– Mergem?

Vocea lui îi dădu un fior pe șira spinării. Léonie nu șovăi decât o clipă. Apoi, cu gesturi moi, își întinse mâna fără mănușă și și-o sprijini pe mâneca cenușie.

– Sunteți amabil, domnule.

Împreună, Léonie Vernier și Victor Constant părăsiră biserica și porniră spre Place Saint-Gimer.

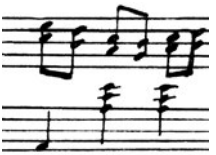

CAPITOLUL 60

În ciuda aspectului său jalnic, Léonie se simțea cea mai norocoasă persoană din Place Saint-Gimer. Deși își închipuise de nenumărate ori un asemenea moment, era totuși extraordinar cât de firesc i se pare să meargă braț la braț cu un bărbat.

„Și nu e un vis."

Victor Constant continuă să fie un gentilom perfect, atent, dar fără să întreacă măsura. Îi ceru permisiunea să fumeze și când ea i-o acordă, îi făcu onoarea de a-i oferi una dintre țigaretele turcești, groase și maronii, deosebite de cele pe care le prefera Anatole. Îl refuză, dar se simți flatată că e tratată ca o persoană matură.

Conversația dintre ei se păstră în limitele unor replici obișnuite – legate de vreme, de plăcerile Carcassonnei, de splendoarea Pirineilor –, până când ajunseră în capătul îndepărtat al Pont Vieux.

– Aici, cu mare regret mărturisesc, trebuie să vă părăsesc, se scuză Constant.

Deși o cuprinse dezamăgirea, Léonie reuși să-și păstreze cumpătul.

– Ați fost foarte gentil, *Monsieur* Constant, și vă mulțumesc pentru grijă. Șovăi, după care adăugă: Și eu trebuie să mă întorc. Fratele meu probabil că se întreabă pe unde umblu.

Preț de o clipă, rămaseră amândoi stânjeniți. Una era să se prezinte unul altuia într-o manieră atât de neobișnuită din pricina împrejurărilor provocate de furtună, și alta era ca proaspăta lor relație să meargă mai departe.

Cu toate că îi plăcea să se considere o fată care disprețuiește convențiile, Léonie aștepta totuși ca el să ia cuvântul. Ar fi complet

nepotrivit din partea ei să sugereze o întâlnire viitoare. Dar îi zâmbi, sperând ca el să priceapă că nu-l va dojeni dacă îi adresează vreo invitație.

– *Mademoiselle* Vernier, spuse el.

Léonie auzi tremurul din vocea lui și-l plăcu și mai tare.

– Da, *Monsieur* Constant.

– Sper că mă veți ierta pentru comentariul îndrăzneț, dar mă întrebam dacă ați avut plăcerea să vizitați deja piața Gambetta, rosti el, arătând spre dreapta. La nici două minute depărtare de aici.

– Am trecut pe acolo azi-dimineață.

– Dacă se întâmplă să vă placă muzica, în fiecare vineri dimineață la ora unsprezece se dă un concert excelent. Își aținti asupra ei întreaga forță a ochilor săi albaștri. Cu siguranță, eu mă voi duce mâine.

Léonie își ascunse un zâmbet, admirându-i finețea cu care o invitase să se întâlnească iarăși, fără a încălca limitele convențiilor sociale.

– Mătușa mea oricum intenționase să ne aranjeze unele activități muzicale aici în Carcassonne, spuse ea, înclinându-și capul într-o parte.

– În acest caz, poate voi fi atât de norocos, încât drumurile noastre se vor încrucișa mâine, *Mademoiselle*, mai adăugă el, ridicându-și pălăria. Și voi avea astfel plăcerea de a-i întâlni pe fratele și mătușa dumneavoastră.

O privi fix și, pentru câteva momente, Léonie simți o legătură strânsă între ei, de parcă bărbatul o atrăgea fără a se putea împotrivi, ca un pește prins în undiță. Își ținu răsuflarea și nu-și mai dori în acea clipă decât ca *Monsieur* Constant să-i înconjoare talia cu mâinile și să o sărute.

– *A la prochaine*[1], rosti el.

Vorbele lui sparseră vraja. Léonie se înroși, ca și cum el i-ar fi putut citi cele mai intime gânduri.

– Da, bălmăji fata. Pe curând.

Apoi se răsuci și porni grăbită pe rue du Pont Vieux înainte să se rușineze pentru că-și dezvăluise speranțele atât de deschis.

---

[1] Pe curând (în limba franceză, în orig.)

Constant o urmări cum pleacă, cercetându-i ținuta, pașii drăgălași, felul în care-și ridica bărbia mândră, convinsă că ochii lui sunt în continuare ațintiți asupra ei.

„Așa mamă, așa fiică."

Totul fusese prea ușor. Se îmbujorase ca o școlăriță, făcuse ochii mari și-și despărțise buzele, lăsând la vedere vârful limbii roz. Ar fi putut s-o ademenească chiar acolo, chiar atunci, dacă ar fi vrut. Dar un astfel de comportament nu se potrivea scopurilor lui. Îl satisfăcea mult mai tare să se joace puțin cu emoțiile ei. O s-o distrugă, firește, dar mai întâi o s-o facă să se îndrăgostească nebunește de el. Lucrul acesta o să-l chinuie mai rău pe Vernier decât ideea de a-și ști surioara luată cu forța.

Iar ea *se va îndrăgosti* de el cu siguranță. Era impresionabilă, tânără și pârguită, numai bună de cules.

„Ce păcat."

Pocni din degete. Bărbatul în manta albastră, rămas ceva mai în urmă, apăru într-o clipită lângă el.

– *Monsieur*.

Constant scrise un bilețel și îi dădu instrucțiuni să-l ducă la hotelul Saint-Vincent. Gândul feței pe care o va face Vernier când va vedea scrisoarea îi provoca o plăcere prea mare ca să reziste tentației. Voia să-l știe suferind. De fapt, pe amândoi, și pe Vernier, și pe târfa lui. Își dorea ca cei doi să-și petreacă următoarele câteva zile uitându-se peste umăr, așteptând, hăituiți, întrebându-se mereu când îi va izbi lovitura lui năprasnică.

Vârî în mâinile unsuroase ale bărbatului o pungă plină cu bani.

– Să nu-i scapi o clipă din ochi, îi porunci el. Fii umbra lor. Trimite-mi vorbă ca de obicei când afli cu precizie încotro se îndreaptă. Ai priceput? Crezi că poți duce biletul înainte ca fata să ajungă la hotel?

Bărbatul păru jignit.

– Doar e orașul meu, mormăi acesta, după care se răsuci pe călcâie și dispăru pe o alee îngustă din spatele spitalului.

Constant și-o scoase pe Léonie din minte și se gândi la următoarea mișcare. În timpul flirtului lor plictisitor din biserică, fetișcana nu numai că-i spusese numele hotelului în care se cazaseră aici în

Carcassonne, dar, și mai important, îi oferise pe tavă locul în care trăiau Vernier și târfa lui.

Cunoștea Rennes-les-Bains și tratamentele lui terapeutice. Orașul se potrivea de minune planurilor sale. Nu putea acționa împotriva lor în Carcassonne. Orașul era prea aglomerat și o confruntare ar fi atras imediat atenția. Dar o moșie izolată la țară? Constant avea unele relații în oraș, în primul rând un bărbat anume, o persoană cu puține scrupule și o fire crudă care trebuia să-i întoarcă o favoare. Constant nu întrezărea nici o dificultate în a-l convinge că venise vremea să-și plătească datoria.

Constant se urcă într-o *fiacre* pentru a se întoarce în centrul Bastide-ului, apoi își croi drum prin labirintul de străduțe din spatele Café des Négociants de pe bulevardul Barbès. Aici se găseau cele mai bune cluburi particulare. Șampanie și poate o fată. Departe în sud, se găsea doar piele smeadă, nu pielea albă și părul blond preferate de el. Dar astăzi era pregătit să facă o excepție. Avea chef să sărbătorească.

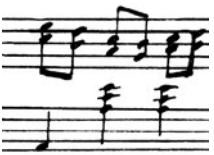

CAPITOLUL 61

Léonie alergă prin piața Gambetta, ale cărei alei și borduri sclipeau din pricina bălților de apă ce reflectau razele de soare, apoi trecu pe lângă clădirea urâtă a municipalității și intră în inima cartierului Bastide.

Nici nu băgă de seamă agitația lumii din jurul ei. Trotuarele erau aglomerate, străzile înecate în apă neagră și gunoaie purtate de șuvoaiele ce curgeau la vale, formate în urma furtunii puternice.

Abia acum începea să realizeze consecințele excursiei ei de după-amiază. Gândul că Anatole o va certa nu-i ieșea din cap, pe măsură ce înainta, cu nervii întinși la maximum, pe strada udă.

„Cu toate că nu regret nimic."

Va fi pedepsită pentru că nu a ascultat, fără îndoială, dar nu putea afirma că își dorea să fi procedat altfel.

Privi în sus ca să vadă numele străzii și descoperi că nimerise pe rue Courtejaire și nu în Carriere Mage cum intenționase. Acum chiar că se pierduse. Harta de la hotel se înmuiase și se rupse în mâinile ei. Léonie coti la dreapta, apoi la stânga, căutând vreo clădire pe care s-o recunoască, dar toate magazinele își trăseseră obloanele împotriva vremii rele, iar străduțele înguste din Bastide semănau ca două picături de apă.

Rătăci așa încă o oră până izbuti să dea de Biserica Saint-Vincent și de acolo porni pe rue de Port și în sfârșit ajunse la hotel. Când urcă treptele de la intrare, auzi clopotele catedralei bătând de șase.

Năvăli în hol, sperând măcar să se bucure mai întâi de intimitatea camerei sale ca să-și schimbe hainele înainte de a da ochii cu Anatole. Dar fratele ei se găsea în holul de la Recepție, străbătând încăperea cu

pași mari dintr-o parte în alta, cu o țigară între degete. Fata încremeni. Când o văzu, tânărul se repezi la ea, o apucă de umeri și o scutură zdravăn.

– Unde naiba ai fost? țipă el. Mi-am ieșit din minți până acum.

Léonie nu îndrăzni să se miște, speriată de mânia de pe chipul lui.

– Ei bine? o întrebă el furios.

– Eu... îmi pare rău. M-a prins furtuna.

– Nu-ți bate joc de mine, Léonie. Ți-am interzis cu desăvârșire să pleci singură. Ai scăpat de Marieta sub un pretext oarecare și apoi ai dispărut. Pentru Dumnezeu, unde ai fost? Vorbește, naiba să te ia!

Léonie făcu ochii mari. Nu-l mai auzise niciodată înjurând. Nici măcar o dată. Niciodată.

– Ți s-ar fi putut întâmpla orice! O fată tânără într-un loc necunoscut. Orice!

Léonie privi spre *patron*, care asculta cu un interes neprefăcut.

– Anatole, te rog, șopti ea. Îți pot explica. Dacă ne-am retrage undeva... În camerele noastre. Eu...

– Mi-ai încălcat porunca și ai fost dincolo de Bastide?

O scutură din nou.

– Ei? Așa ai făcut?

– Nu, minți ea, prea speriată să mărturisească adevărul. Am fost în piața Gambetta și am admirat arhitectura minunată din Bastide. Recunosc că am trimis-o înapoi pe Marieta ca să aducă o umbrelă – și n-ar fi trebuit să fac asta, știu – dar când a început ploaia, m-am gândit că ar fi mai bine să găsesc adăpost decât să rămân afară. Ți-a spus că ne-am dus în Carriere Mage ca să te căutăm?

Expresia de pe chipul lui Anatole se întunecă și mai tare.

– Nu, nu mi-a spus, rosti el precaut. Și ne-ai văzut?

– Nu, eu...

Anatole își reînnoi asaltul.

– Chiar și-așa, ploaia s-a oprit de mai bine de o oră. Rămăsese stabilit să ne întâlnim la cinci și jumătate. Ori poate că ai uitat?

– Nu, n-am uitat, însă...

– Și nimeni nu poate pretinde că nu știe cât e ceasul în orașul ăsta. Pentru că la fiecare pas pe care-l faci se aud clopotele. Să nu mă minți, Léonie. Nu te preface că nu știai cât de târziu e, pentru că n-am să te cred.

– Nu aveam de gând să-ți ofer o asemenea scuză, îngăimă fata.

– Unde te-ai adăpostit? insistă Anatole.

– Într-o biserică, răspunse ea repede.

– Ce biserică? Unde?

– Nu știu. Aproape de râu.

Anatole o înhăță de braț.

– Îmi spui adevărul, Léonie? Nu cumva ai traversat râul și te-ai dus în cetate?

– Biserica nu era în cetate, strigă ea, mâhnită de lacrimile ce-i apăruseră la colțul ochilor. Te rog, Anatole, mă doare.

– Și nimeni nu te-a abordat? Nu ți-a făcut nimeni rău?

– Vezi bine că nu, spuse ea, încercând să-și elibereze brațul.

Bărbatul o privi fix în ochi, cu o furie atât de dezlănțuită, încât Léonie se înfricoșă. Apoi, fără nici un avertisment, îi dădu drumul, împingând-o de lângă el.

Léonie își duse iute degetele reci la buzunar unde ascunsese cartea de vizită a lui *Moniseur* Constant.

„Dacă află despre asta acum..."

Anatole se îndepărtă.

– M-ai dezamăgit, spuse el.

Răceala și lipsa de afecțiune din vocea lui îi îngheță inima lui Léonie.

– Întotdeauna m-am așteptat la ce e mai bun de la tine și iată-te cum te-ai purtat.

Léonie simți cum se enervează și era pe punctul să se răstească la el că nu făcuse nimic altceva decât să se plimbe neînsoțită, dar își mușcă limba. N-avea sens să-l stârnească și mai tare.

Își plecă fruntea umilită.

– Iartă-mă, rosti.

El îi întoarse spatele.

– Du-te în camera ta și împachetează.

„Nu, nu asta."

Ochii ei sclipiră de furie. Imediat, își regăsi spiritul de luptătoare.

– Să împachetez? De ce?

– Nu mai pune întrebări, Léonie, fă ce ți-am spus.

Dacă plecau în seara asta, nu-l va mai putea întâlni pe Victor Constant mâine în piața Gambetta. Léonie încă nu se hotărâse dacă va merge sau nu, dar voia ca decizia să-i aparțină în întregime.

„Ce va crede despre mine dacă nu voi apărea la concert?"

Léonie se repezi la Anatole și-l prinse de braț.

– Te rog, te implor, ți-am spus că-mi pare rău. Pedepsește-mă dacă vrei, dar nu așa. Nu vreau să plec din Carcassonne.

El o îmbrânci cât colo.

– S-au anunțat noi furtuni și inundații. N-are nici o legătură cu tine, rosti el sălbatic. Mulțumită obrăzniciei tale, am fost nevoit s-o trimit pe Isolde singură la gară, însoțită doar de Marieta.

– Dar concertul, strigă Léonie. Vreau să mai stau! Te rog! Mi-ai promis.

– Du-te și împachetează! țipă el.

Nici măcar acum, Léonie nu se împăcase cu situația.

– Dar ce s-a întâmplat de vrei să plecăm așa pe neașteptate? întrebă ea, ridicând glasul. Are cumva legătură cu întâlnirea dintre Isolde și avocații ei?

Anatole făcu un pas înapoi, de parcă l-ar fi lovit.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Brusc, se oprise din urlat și expresia de pe chip i se îmblânzise.

– Vor mai fi și alte concerte, rosti el pe o voce mai blajină.

Încercă s-o ia pe după umeri, dar fata îl respinse.

– Te urăsc! îi strigă ea.

Cu ochii plini de lacrimi usturătoare și fără să-i mai pese c-o vede cineva, Léonie urcă scările în goană, străbătu palierul până în camera ei și se aruncă pe pat cu fața în jos, jelind de mama focului.

„Nu plec! Nu și nu."

Dar știa că n-are încotro. Avea puțini bani. Indiferent de motivul real al plecării lor – nu credea în scuza cu vremea care se înrăutățea – era legată de mâini și de picioare. Anatole se hotărâse s-o pedepsească pentru spiritul ei liber și alesese cea mai sigură cale.

După ce se potoli din suspinat, Léonie se apropie de șifonier să aleagă niște haine de schimb și descoperi uluită că nu mai avea decât pelerina de călătorie. Se năpusti prin ușa de trecere a apartamentului și nimeri într-o cameră goală, realizând că Marieta împachetase aproape totul.

Simțindu-se oribil, cu hainele umede și grele, își strânse cele câteva lucruri pe care menajera i le lăsase pe toaletă, își smulse pelerina de pe umeraș și ieși ca o furtună pe coridor unde dădu nas în nas cu Anatole.

– Marieta nu mi-a lăsat nimic cu ce să mă îmbrac, protestă ea cu ochi strălucind de mânie. Hainele mele sunt ude și mi-e frig.

– Bun, spuse el, intrând în camera de vizavi și trântind ușa.

„Îl urăsc."

O să-i arate ea. Fusese foarte atentă să se comporte cum se cuvine și cu mănuși, dar Anatole o silea să ia măsuri drastice. Avea să-i trimită vorbă lui *Monsieur* Constant, explicându-i de ce nu poate onora aranjamentul lor. Cel puțin nu-și va face o părere proastă despre ea. Poate că el o să-i scrie și o să-și exprime tristețea unei prietenii atât de scurte.

Tenul i se coloră de îndrăzneală și hotărâre, când Léonie se repezi la birou și scoase o foaie de hârtie. Iute, înainte de a-și pierde curajul, mâzgăli câteva rânduri de regret, sugerându-i că scrisorile trimise post-restant în Rennes-les-Baines vor ajunge la ea în eventualitatea că el ar dori să-i confirme primirea acestui bilet. Simțea totuși că n-ar putea să meargă atât de departe, încât să dea adresa mătușii sale.

„Anatole ar înnebuni."

Dar lui Léonie nu-i mai păsa. Îi plătea datoria. Dacă el insista să o trateze ca pe un copil, atunci se va comporta ca atare. Dacă n-o lăsa să ia nici măcar o hotărâre, atunci de ce să mai țină cont de dorințele lui?

Sigilă plicul și trecu adresa pe el. După un moment de cugetare, luă sticla cu parfum din geantă și stropi câteva picături peste scrisoare, precum eroinele din romanele ei preferate. Apoi lipi plicul de buze, ca și cum ar fi vrut să ofere ceva din ea hârtiei albe.

„Gata. S-a făcut."

Acum nu-i mai rămânea decât să găsească o cale să-l lase la patronul hotelului fără știrea lui Anatole, pentru a fi livrat la ora stabilită mâine-dimineață, domnului Victor Constant, în piața Gambetta.

Apoi va aștepta să vadă rezultatele.

În camera opusă, Anatole stătea pe scaun ținându-și capul între mâini. Strânsă în pumnul său se găsea o scrisoare ce-i fusese livrată direct la hotel cu o jumătate de oră înainte ca Léonie să se întoarcă.

Nici nu putea fi numită o scrisoare. Doar cinci cuvinte care-i înfipseseră un pumnal în inimă.

„CE N'EST PAS LA FINI." Încă nu e sfârșitul.

Fără semnătură, fără adresă, dar Anatole se temea că înțelegea prea bine semnificația ei. Era un răspuns la cuvântul pe care-l scrisese pe ultima pagină a jurnalului său lăsat la Paris.

„FIN."

Își ridică fruntea, iar în ochii lui căprui strălucea disperarea. Avea obrajii supți și palizi din cauza șocului.

Cumva, Constant știa. Știa și că înmormântarea din cimitirul Montmartre fusese o păcăleală, știa că Isolde e vie, ba mai mult, știa că se află aici cu el în Midi.

Anatole își trecu degetele prin păr. Cum? Cum aflase Constant că veniseră în Carcassonne? Nimeni în afara lui, a lui Léonie, a lui Isolde și a servitorilor nu știa că se află în oraș, ca să nu mai pomenim de cazarea la acest hotel.

„Avocatul știa. Și preotul la fel."

Dar nu și la ce hotel trăseseră.

Anatole se chinui să se concentreze. Nu-și permitea să piardă vremea întrebându-se cum de fuseseră descoperiți. Nu era momentul să se îngrijoreze pentru metodele prin care Constant îi găsise – vor avea timp suficient să-și bată capul cu o asemenea cercetare morbidă mai târziu –, ci mai degrabă să decidă ce ar trebui să facă în continuare.

Umerii i se lăsară când își aminti expresia nefericită de pe chipul lui Isolde. Ar fi dat orice să nu-i spună, dar venise la el imediat după ce primise scrisoarea și nu se simțise în stare să-i ascundă adevărul.

Bucuria după-amiezii se transformase în cenușă chiar în mâinile lui. Promisiunea unei vieți alături de ea, fără să se mai ascundă, fără să se mai teamă, pierise într-o secundă.

Intenționase să-i dea lui Léonie veștile fericite în această seară. Se încruntă. După spectacolul nerușinat pe care sora sa îl pusese la cale, se hotărî să mai amâne. Decizia lui de a nu o implica în ceremonia de nuntă fusese una înțeleaptă. Léonie dovedise că nu te puteai încrede în ea că se va comporta cum se cuvine.

Anatole se apropie de fereastră, depărtă șipcile storurilor și privi afară. Nu zări pe nimeni, cu excepția unui bețivan, înfășurat într-o manta soldățească veche, trântit lângă un zid și cu genunchii la gură.

Dădu drumul șipcii care reveni la loc cu un pocnet.

Habar n-avea dacă Victor Constant se află în Carcassonne. Sau cât de aproape se găsea. Instinctul îi spunea să plece degrabă spre Rennes-les-Bains.

Trebuia să se agațe de speranța nebună că dacă nenorocitul ar fi aflat de Domaine de la Cade, până acum i-ar fi trimis deja scrisoarea acolo.

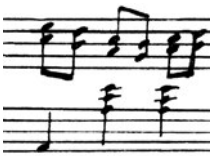

CAPITOLUL 62

Léonie îl aşteptă pe Anatole în hol, cu mâinile împreunate strâns în faţă, foarte liniştită. Privirea îi era îndrăzneaţă, dar grija să nu fie dată de gol de patron o scotea din minţi.

Anatole coborî scările, fără să-i adreseze nici un cuvânt. Se apropie de Recepţie, schimbă câteva vorbe cu proprietarul, apoi veni cu paşi mari spre ea şi ieşi în stradă unde o *fiacre* aştepta să-i ducă la gară.

Léonie răsuflă uşurată.

– Mulţumirile mele, *Monsieur*, rosti ea încet.

– *Je vous en prie, Mademoiselle* Vernier, răspunse patronul, făcându-i cu ochiul.

Şi se lovi uşurel peste buzunarul de la piept.

– Voi avea grijă să duc scrisoarea aşa cum mi-aţi cerut.

Léonie clătină din cap în semn de la revedere, apoi se grăbi şi ea pe treptele de la intrare să-l prindă din urmă pe Anatole.

– Urcă, îi porunci el pe un ton rece, de parcă i-ar fi vorbit unei servitoare leneşe.

Fata se înroşi.

Anatole se aplecă şi-i strecură o monedă de argint birjarului.

– Cât de repede poţi.

Nu mai scoase nici un cuvânt cât dură scurta lor călătorie până la gară. Nici măcar nu se uită la ea.

Înaintară destul de greu din pricina străzilor noroioase şi pline de bălţi şi ajunseră abia cu câteva minute înainte de plecarea trenului.

Alergară pe peronul alunecos până la vagoanele de clasa întâi din față. Conductorul le ținu ușa și îi ajută să urce.

Ușa se închise cu putere. Isolde și Marieta stăteau într-un colț.

– *Tante* Isolde, strigă Léonie, uitând de amărăciune la vederea ei.

Din obrajii mătușii dispăruse orice culoare, iar ochii cenușii aveau pleoapele roșii. Léonie putea să jure că femeia plânsese.

Marieta se ridică în picioare.

– M-am gândit c-ar fi mai bine să rămân cu *Madama,* murmură ea către Anatole. Decât să mă duc la mine în vagon.

– Ai făcut foarte bine, spuse el, fără să-și ia ochii de la Isolde. Aranjez eu cu conductorul.

Se lăsă pe banchetă lângă Isolde și îi luă mâna moale.

Léonie se trase și ea mai aproape.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-e teamă că am răcit, răspunse Isolde. Călătoria, vremea... m-au sleit de puteri.

O privi pe Léonie cu ochii ei cenușii.

– Îmi pare rău că din cauza mea vei pierde concertul. Știu cât de mult îți doreai să mergi.

– Léonie înțelege că sănătatea ta e mai importantă decât orice, rosti Anatole aspru, fără să-i dea ocazia să scoată un cuvânt. Și nici nu putem sta așa departe de casă, ținând cont de preumblările ei nesăbuite de azi după-amiază.

Răutatea dojanei o lovi direct în inimă, dar Léonie reuși să-și țină gura. Indiferent de motivul real al plecării lor grabnice, era limpede că Isolde se îmbolnăvea. Nu începea nici o îndoială că mătușa ei trebuia să se întoarcă în confortul și căldura căminului.

„Într-adevăr, dacă Anatole mi-ar fi spus asta, nici măcar nu m-aș mai fi plâns."

Felul în care se purtase cu ea îi umplu sufletul de resentimente. Nu-l va ierta. Se convinsese în sinea ei că Anatole provocase cearta dinadins și că ea, de fapt, nu făcuse nimic rău.

Oftă posomorâtă și se uită în gol pe fereastră.

Dar când îl privi pe Anatole ca să vadă dacă bagă de seamă starea ei proastă de spirit, grija față de Isolde începu să mai risipească din amintirea scandalului cu fratele ei.

Conductorul fluieră. Locomotiva pufăi aburul în aerul umed. Trenul porni hurducăindu-se.

Pe peronul de vizavi, doar câteva minute mai târziu, inspectorul Thouron și doi ofițeri din Paris coborâră din trenul de Paris. Întârziaseră vreo două ore, fiind reținuți de o alunecare de teren pricinuită de ploaia deasă din afara orașului Béziers și care afectase șinele.

Thouron fu întâmpinat de inspectorul Bouchou de la jandarmeria din Carcassonne. Cei doi bărbați își dădură mâna. Apoi, strângându-și pelerinele pe lângă ei și ținându-și cu fermitate pălăriile pe cap, porniră împreună înfruntând vântul ce bătea cu putere din față.

Pasajul ce făcea legătura între cele două părți ale gării era inundat, așa că șeful de gară îi aștepta în dreptul unei portițe ce ducea direct în stradă, trăgând cu putere de lanț ca nu cumva să i-l smulgă vântul și acesta să rupă balamalele.

– Mă bucur că ai venit să mă aștepți, Bouchou, spuse Thouron, obosit și scos din fire de călătoria lungă și deloc confortabilă.

Bouchou era un bărbat corpolent cu față roșie, aproape de vârsta pensionării. Avea tenul smead și un fizic îndesat pe care Thouron îl atribuia întotdeauna celor din Midi. La prima vedere însă, părea un bărbat simpatic și grija inspectorului că el și oamenii lui, ca nordici – ba chiar mai rău, parizieni –, vor fi tratați cu suspiciune, se vădi eronată.

– Sunt încântat să vă fiu de ajutor, strigă Bouchou pentru a acoperi zgomotul vijeliei. Cu toate că, mărturisesc, mă nedumerește puțin de ce cineva cu poziția dumneavoastră trebuie să facă personal o asemenea călătorie. E vorba de o chestiune simplă: să-l găsim pe Vernier și să-l informăm cu privire la moartea mamei lui, *è?*

Îi aruncă o privire vicleană lui Thouron.

– Ori mă înșel?

Inspectorul oftă.

– Să scăpăm de vântul ăsta și o să-ți povestesc.

Zece minute mai târziu, se adăpostiră într-o cafenea micuță lipită de Cour de Justice Présidiale unde puteau discuta fără a fi ascultați de urechi indiscrete. Mare parte din clientela de aici era alcătuită din ofițeri de la jandarmerie sau din gardienii de la închisoare.

Bouchou comandă două pahare cu lichior din partea locului, La Micheline, apoi își trase scaunul mai aproape și așteptă. Thouron găsi băutura prea dulce pentru gustul lui, dar îl dădu repede pe gât în timp ce îi expuse confratelui său elementele importante ale cazului.

Marguerite Vernier, văduva unui comunard și de curând amanta unui erou de război impozant și cu multe decorații, fusese găsită ucisă în apartamentul familiei în seara de duminică, 20 septembrie. De atunci, trecuse o lună și tot nu izbutiseră să-i găsească pe fiul și fiica ei, rudele cele mai apropiate, pentru a-i anunța de pierderea suferită.

Într-adevăr, nu aveau nici un motiv să-l considere suspect pe Vernier, dar în același timp ieșiseră la suprafață o serie de puncte de interes și tot felul de nereguli. Ca să nu mai vorbim că se dovedise că cei doi își acoperiseră urmele în mod deliberat. Polițiștilor le luase ceva timp să descopere că *Monsieur* și *Mademoiselle* Vernier porniseră într-o călătorie spre sud din gara Montparnasse și nu spre nord sau vest din gara Saint-Lazare, cum crezuseră inițial.

– Una peste alta, admise Thouron, dacă unuia dintre oamenii mei nu i s-ar fi suflat un pont, am mai fi orbecăit și acum.

– Continuați, spuse Bouchou, foarte interesat.

– După patru săptămâni, pricepi și dumneata, îi explică Thouron, nu mai puteam justifica o supraveghere continuă a apartamentului.

Bouchou ridică din umeri.

– *Bien sûr.*

– Cu toate acestea, într-una dintre zile, unul dintre ofițerii mei – un băiat isteț, Gaston Leblanc – s-a împrietenit cu o menajeră a familiei Debussy, care locuiește în apartamentul de sub cel al familiei Vernier de pe rue de Berlin. Ea i-a spus lui Leblanc că îl văzuse pe portar acceptând bani de la un bărbat și dându-i pare-se în schimb un plic.

Bouchou se sprijini cu coatele de masă.

– Și portarul a recunoscut?

– La început, nu. Așa fac toți. Dar când l-am amenințat cu arestarea, a recunoscut că fusese plătit – și încă frumos – ca să sustragă orice corespondență ce venea pe adresa familiei Vernier.

– De cine?

Thouron ridică din umeri.

– A pretins că nu știe. Afacerea o încheiase cu servitorul persoanei.

– Și dumneavoastră l-ați crezut?

– Da, spuse el, sorbind și ultima picătură. În fine, una peste alta, portarul a pretins, deși nu ar fi băgat mâna în foc, că scrisul de pe scrisoarea cu pricina semăna cu cel al lui Anatole Vernier. Și că marca poștală era din Aude.

– *Et voilà,* iată cum ați ajuns aici.

Thouron se strâmbă.

– Nu înseamnă prea mult, știu, dar e singurul fir pe care-l avem.

Bouchou ridică mâna pentru încă un rând de băuturi.

– Chestiunea e sensibilă din pricina legăturii romantice a doamnei Vernier.

Thouron încuviință din cap.

– Generalul Du Pont este un bărbat cu reputație și influență. Nu-l suspectăm de crimă, dar...

– Sunteți sigur de asta? îl întrerupse Bouchou. Nu cumva prefectul dumneavoastră se ferește să fie implicat într-un scandal?

Pentru prima dată, Thouron schiță un zâmbet. Chipul i se transformă brusc, părând mai tânăr decât cei patruzeci de ani pe care-i împlinise.

– Nu neg că superiorii mei ar fi fost mai degrabă... neliniștiți, ca să zicem așa, în cazul în care am fi avut dovezi împotriva lui Du Pont, replică el atent. Dar, din fericire pentru cei preocupați de acest caz, există multe fapte liniștitoare care îl disculpă pe general. Totuși, și el arde de nerăbdare ca umbra crimei oribile să nu mai atârne asupra lui. De înțeles, cu alte cuvinte... Până când asasinul nu va fi prins și dat pe mâna justiției, zvonurile vor circula, iar reputația lui va fi pătată.

Bouchou ascultă liniștit pe măsură ce Thouron îi explică de ce nu crede că Du Pont este vinovat – anunțul anonim, faptul că medicul apreciase că ora morții se situa undeva cu câteva ceasuri mai devreme de descoperirea cadavrului, iar la momentul respectiv Du Pont se găsea la un concert, apoi mita dată portarului...

– Un amant rival? sugeră Bouchou.

– Mi-am pus și eu această întrebare, recunoscu Thouron. La locul faptei am găsit două pahare de șampanie, dar și unul de whisky spart în șemineu. Și cu toate că am găsit urme care dovedeau că dormitorul lui Vernier fusese scotocit, servitoarele sunt convinse că singurul lucru care a fost sustras din apartament este un portret înrămat al familiei.

Thouron scoase o fotografie asemănătoare din buzunar, luată de la studioul foto din Paris. Bouchou o privi fără să comenteze.

– Sunt de părere, continuă inspectorul, că frații Vernier s-ar putea să nu mai fie în regiune, chiar dacă au trecut prin Aude. Este o zonă uriașă, iar dacă au venit în Carcassonne, ori stau într-un conac la țară, ne va fi și mai greu să obținem informații despre ei.

– Aveți o copie?

Thouron încuviință.

– O să dau alarma în toate hotelurile și pensiunile din Carcassonne în primul rând, iar apoi în toate orașele turistice mai importante din sud. La oraș vor ieși mai greu în evidență decât la țară.

Se uită în jos spre fotografie.

– Fata e frumoasă foc, nu? Un asemenea ten mai rar.

Strecură fotografia în buzunarul de la vestă.

– Lăsați-mi-o mie, inspectore. Vom vedea ce se poate face.

Thouron oftă din toți rărunchii.

– Îți rămân recunoscător, Bouchou. Cazul ăsta stă pe loc.

– *Je vous en prie,* inspectore. Și-acum, ce părere aveți dacă am cina?

Mâncară câte o farfurie cu cotlete, urmate de o budincă aburindă cu prune, stinse cu un *pichet* de vin roșu, aspru din Minervois. Ploaia și vântul continuau să bată nemilos peste clădire. Alți clienți veniră și plecară, lăsând urme umede pe podea și scuturându-și pălăriile. Se dusese vorba că primăria anunțase pericol de inundație. Râul Aude mai avea puțin și-și ieșea din matcă.

Bouchou pufni.

– În fiecare toamnă spune același lucru, dar niciodată nu se întâmplă nimic!

Thouron ridică din sprâncene.

– Niciodată?

– Nu de vreo câțiva ani încoace, recunoscu Bouchou cu un rânjet. Cred totuși că și în seara asta digurile vor rezista.

Furtuna năvăli peste Haute Vallée puțin după ora opt seara, exact când trenul care-i ducea pe Léonie, Anatole și Isolde se apropia de stația din Limoux.

Un tunet, urmat imediat de un fulger care sfâșie cerul violaceu. Isolde țipă. Imediat, Anatole sări lângă ea.

– *Je suis là,* o liniști tânărul.

Un alt bubuit zgudui aerul, făcând-o pe Léonie să tresară pe locul ei. Un al doilea fulger căzu chiar mai aproape de câmpii. Pinii, platanii și fagii se legănau și se frângeau pradă rafalelor tot mai puternice ale vântului. Până și vița-de-vie, întinsă pe rânduri frumos aranjate, se cutremura din cauza furtunii violente.

Léonie șterse geamul aburit și privi, pe jumătate îngrozită, pe jumătate impresionată, dezlănțuirea naturii. Trenul își continua drumul hurducăind. De mai multe ori fusese nevoit să se oprească între halte până se curățau șinele de crengile căzute și chiar de copacii mai tineri, smulși de pe pantele abrupte ale grohotișurilor de vijelia care se întețea din ce în ce.

În fiecare stație, tot mai mulți oameni păreau să se urce în tren, de două ori mai mulți decât cei care coborau. Pălării trase până la sprâncene, gulere ridicate împotriva stropilor de ploaie ce se scurgeau pe lângă geamurile subțiri ale vagoanelor. Perioadele de întârziere din stații deveniră interminabile, iar vagoanele se aglomerară cu refugiații din fața furtunii.

Câteva ore mai târziu, ajunseră la Couiza. Vremea era mai puțin rea aici în vale, dar tot nu găsiră nici o birjă pe care ca s-o închirieze, iar *courrier publique*-ul plecase de mult timp. Anatole se văzu nevoit să bată la ușa unui negustor care-și trimise unul dintre băieți pe un catâr până sus în deal să-i spună lui Pascal să vină cu șareta să-și ia stăpânii.

Cât așteptară, își găsiră adăpost într-un restaurant mizerabil de lângă gară. Se făcuse prea târziu ca să cineze, chiar și în condițiile în care vremea nu ar fi fost așa de îngrozitoare. Dar băgând de seamă paloarea fantomatică a lui Isolde și neliniștea ce se citea pe chipul lui Anatole, soției proprietarului i se făcu milă și le aduse niște cești cu supă aburindă din coadă de bou și câteva bucăți de pâine neagră și uscată, alături de o sticlă cu vin tare de Tarascon.

Li se alăturară alți doi bărbați, care-și căutau refugiu, aducând vestea că râul Aude e gata să-și iasă din matcă și să inunde Carcassonne. Deja cartierele Trivalle și Barbacane se găseau sub ape.

Léonie păli, imaginându-și apa neagră sărind peste treptele bisericii Saint-Gimer. Cât de ușor ar fi putut să rămână prinsă în capcană. Străzile pe care se plimbase ea se aflau acum, dacă zvonurile se dovedeau

adevărate, sub ape. Apoi un alt gând îi veni în minte. Ce s-o fi ales de Victor Constant?

Tortura de a și-l închipui în pericol îi chinui nervii tot drumul înapoi spre Domaine de la Cade, făcând-o să uite de călătoria aspră și de strădania cailor obosiți care alunecau întruna prin noroi.

Când ajunseră în sfârșit pe aleea lungă cu pietriș, cu roțile scârțâind pe pietrele umede, Isolde aproape că leșinase. Pleoapele i se mișcau agitate, ca și cum ar fi încercat să rămână trează. Pielea îi era rece la atingere.

Anatole se repezi în casă, dând tot felul de porunci în gura mare. Marieta fu trimisă să amestece niște prafuri care s-o ajute pe stăpâna ei să doarmă, o altă servitoare să aducă *un moine*, încălzitorul de pat, care să îndepărteze frigul din așternuturile lui Isolde, iar o a treia să întețească focul ce ardea deja în șemineu. Apoi, văzând că Isolde e prea slăbită să meargă pe picioarele ei, Anatole o ridică în brațe și o purtă în sus pe scări. Șuvițe de păr blond, ce i se desprinseseră din coc, îi atârnau ca niște valuri mătăsoase peste mânecile tunicii negre.

Uluită, Léonie îi urmări dispărând. Când își veni cât de cât în fire, nu mai văzu pe nimeni.

Înghețată până-n măduva oaselor și amărâtă peste măsură, urcă și ea la etaj. Se dezbrăcă și urcă în pat. Păturile i se părură jilave. În camera ei nu ardea focul. Nimic nu-i ura bun venit. Locul își pierduse veselia.

Încercă să adoarmă, dar tot timpul îl auzea pe Anatole plimbându-se de colo-colo pe coridoare. Mai târziu, auzi tocurile ghetelor lui străbătând holul de dedesubt, mărșăluind ca un soldat în post și mai apoi sunetul ușii de la intrare care se deschise.

După aceea, se lăsă tăcerea.

În sfârșit, Léonie căzu într-un somn zbuciumat și-l visă pe Victor Constant.

PARTEA A VIII-A

Hôtel de la Cade
Octombrie 2007

CAPITOLUL 63

Meredith îl văzu pe Hal înainte ca el s-o zărească. Inima îi tresări de bucurie când se uită la el. Se tolănise pe unul dintre cele trei fotolii joase din jurul mesei mici de la Recepție, purtând cam aceleași haine ca și mai devreme, blugi și un tricou, numai că acum schimbase puloverul albastru cu unul maro. Tânărul își ridică mâna și-și împinse într-o parte părul rebel de pe față.

Meredith zâmbi, recunoscând gestul deja familiar. Lăsând ușa să se închidă singură în urma ei, fata traversă încăperea, îndreptându-se spre el.

Hal se ridică atunci când ea se apropie.

– Bună, zise Meredith, punându-i mâna pe umăr. Ai avut o după-amiază grea?

– Au fost și zile mai bune, răspunse el, sărutând-o pe obraz și răsucindu-se apoi să cheme ospătarul. Ce vrei de băut?

– Vinul pe care mi l-ai recomandat aseară a fost foarte bun.

Hal comandă:

– *Une bouteille du Domaine Begude, s'il vous plaît, Georges. Et trois verres.*[1]

– Trei pahare? se miră Meredith.

Chipul lui Hal se întunecă.

– Am dat peste unchiul meu când am venit. Părea convins că n-o să te deranjeze dacă ni se alătură. Mi-a zis că ați discutat mai devreme. Când i-am spus că o să ne întâlnim să bem ceva, s-a autoinvitat.

---

[1] Georges, o sticlă de Domaine Begude, te rog. Și trei pahare. (în limba franceză, în orig.)

– În nici un caz, se repezi fata, dornică să corecteze impresia eronată pe care și-o făcuse Hal. M-a întrebat dacă știu unde te-ai dus după ce m-ai lăsat aici. I-am răspuns că nu sunt sigură. Asta a fost tot.

– În regulă.

– Nici pomeneală de o conversație în toată regula, adăugă ea neliniștită.

Se aplecă în față cu mâinile pe genunchi.

– Ce s-a întâmplat în după-amiaza asta?

Hal privi spre ușă, apoi spre ea.

– Știi ce mă gândesc? Ce-ar fi să rezerv eu o masă pentru cină? Nu vreau să încep să-ți povestesc, iar apoi să mă întrerup când o apărea unchiul meu. Așa mă voi putea purta firesc tot timpul. Ce părere ai?

Meredith rânji.

– Cina sună excelent. Am sărit peste prânz și mi-e o foame de lup.

Extrem de încântat, Hal se ridică în picioare.

– Mă întorc imediat.

Meredith îl privi cum pornește spre ușa de la restaurant și îi plăcu felul în care umplea spațiul cu umerii săi lați. Îl văzu ezitând, după care întorcându-se ca și cum i-ar fi simțit privirea. Ochii li se întâlniră și timpul se opri în loc. Apoi Hal surâse și dispăru pe coridor.

Veni rândul lui Meredith să-și aranjeze părul care-i căzuse pe față. Simțea cum pielea din jurul gâtul i se înroșește, iar palmele i se umezesc. Clătină din cap nemulțumită de reacțiile ei de școlăriță.

Georges aduse vinul într-o frapieră cu gheață și îi turnă într-un pahar mare, având cupa în formă de lalea. Meredith bău câteva guri zdravene de parcă ar fi fost suc, după care folosi pe post de evantai lista de cocktailuri de pe masă.

Făcu ochii roată prin bar, cercetând rafturile de cărți ce se înălțau până în tavan și se întrebă dacă Hal știa care dintre volume – dacă exista vreunul – supraviețuiseră incendiului din biblioteca originală. Îi trecu prin cap că între familia Lascombe și Vernier s-ar putea stabili o legătură, mai ales dacă lua în calcul și elementul comun: editura Bousquet. Pe de altă parte însă, erau șanse mari ca toate cărțile să provină dintr-o vânzare *vide-grenier*.

Se uită pe fereastră la întunericul pătrunzător. La marginea îndepărtată a peluzelor se zăreau siluetele copacilor, care se unduiau, se mișcau, precum o armată a umbrelor. Simți o pereche de ochi ațintită

asupra ei, razant, ca și când cineva ar fi trecut prin dreptul ferestrei și s-ar fi uitat înăuntru. Își miji privirea, dar nu deslușì nimic.

Apoi realiză că cineva se îndrepta spre ea. Îi auzea pașii. Un gol în stomac, un fior pe șira spinării. Zâmbi și se răsuci, cu ochi strălucitori.

Se trezi față-n față cu unchiul lui Hal, Julian Lawrence. Răsuflarea lui mirosea ușor a whisky. Stânjenită, își schimbă expresia de pe chip și dădu să se ridice în picioare.

– Domnișoară Martin, rosti el punându-i mâna pe umăr. Te rog, nu te ridica.

Julian se trânti pe fotoliul de piele din dreapta fetei, se aplecă spre masă, își turnă un pahar cu vin și se sprijini de spătar, înainte ca ea să apuce să-i spună că se așezase pe locul lui Hal.

– *Santé*, spuse bărbatul, ridicând paharul. Nepotul meu iar a dispărut după bunul lui obicei?

– S-a dus să rezerve o masă pentru cină, replică ea.

Politicoasă, la obiect, dar nimic mai mult.

Julian zâmbi. Îmbrăcase un costum de in, deschis la culoare, și o cămașă albastră, deschisă la gât. Ca de fiecare dată când îl întâlnise, bărbatul îi lăsă impresia unui om sigur pe el, care deține controlul, chiar dacă avea fața puțin înroșită. Meredith se trezi că se uită la mâna lui stângă, ce se odihnea pe brațul fotoliului. Îi trăda vârsta. În mod normal i-ar fi dat spre cincizeci de ani și nu șaizeci, cât părea să aibă în realitate. Pielea îi era bronzată și nu purta verighetă.

Pentru că tăcerea ce se așternuse devenea stânjenitoare, Meredith se uită din nou spre chipul lui. Încă o mai privea fix cu aceeași franchețe și lejeritate.

„Are ochii lui Hal."

Alungă iute din minte comparația.

Julian puse paharul pe masă.

– Ce știți despre cărțile de tarot, domnișoară Martin?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Uluită, se holbă prostește la el, întrebându-se cum de naiba alesese tocmai acest subiect. Gândurile îi zburară spre fotografia pe care o furase de pe peretele din Recepție, spre perechea de cărți, spre site-urile accesate de pe laptopul ei și spre amestecul de note muzicale. El n-avea cum să fi aflat nimic despre toate astea, dar Meredith se înroși până în vârful urechilor de rușine că

fusese prinsă. Și mai rău, băgă de seamă cât de tare îl încânta stânjeneala ei.

– Jane Seymour în filmul *Live and Let Die*[1], îngăimă ea, încercând să glumească.

– Ah, frumoasa Solitaire, rosti el, arcuindu-și sprâncenele.

Meredith îi susținu privirea, dar nu mai adăugă nimic.

– Personal, continuă el, mă simt atras de istoria tarotului, cu toate că nici prin cap nu-mi trece că ghicitul în cărți ar reprezenta o metodă de planificare a vieții.

Meredith realiză cât de mult semăna vocea lui cu cea a lui Hal. Avea același obicei de a rosti fiecare cuvânt de parcă ar fi fost special. Numai că diferența dintre ei era că Hal își lăsa emoțiile la vedere, punându-și practic sufletul pe tavă. Julian însă îți dădea senzația că-și bate joc. Că adoră sarcasmul. Fata se uită spre ușă, dar aceasta rămase închisă.

– Sunteți la curent cu principiile care stau la baza interpretării cărților de tarot, domnișoară Martin?

– Nu știu mare lucru, răspunse ea, dorind să schimbe urgent subiectul.

– Serios? Nepotul meu mi-a dat de înțeles că v-ar interesa așa ceva. Mi-a mărturisit că ați discutat despre cărțile de tarot în timp ce v-ați plimbat prin Rennes-le-Château azi-dimineață.

Meredith se chinui să-și aducă aminte. Tarotul nu dispăruse niciodată din gândurile ei, dar nu-și amintea să fi discutat despre el cu Hal. Julian continua s-o privească fix, parcă provocând-o să-l contrazică.

Într-un târziu, Meredith își veni în fire și răspunse doar ca să spargă tăcerea care-i tortura creierii.

– Cred că ideea e că prin intermediul cărților, prin simpla lor amestecare, chiar dacă acestea sunt etalate aleatoriu, permiți legăturilor invizibile să devină vizibile.

Bărbatul își arcui sprâncenele.

– Foarte bine spus. V-a ghicit cineva vreodată, domnișoară Meredith?

---

[1] *Pe cine nu lași să moară,* film din seria James Bond, în care Jane Seymour interpretează rolul unei ghicitoare în tarot, pe nume Solitaire. (n.tr.)

Un hohot de râs chinuit îi ieși din gât.

– Dar de ce mă întrebați?

– Din curiozitate.

Meredith îl privi, supărată pe el că o face să se simtă așa de prost și pe ea că îi permite.

În clipa aceea, o mână îi atinse umărul. Tresări, se uită în jur alarmată, numai că de data asta, Hal îi zâmbea călduros.

– Iartă-mă, se scuză el. N-am vrut să te sperii.

Hal își salută unchiul, apoi se așeză pe locul liber din fața lui Meredith. Luă sticla din frapieră și-și turnă un pahar de vin.

– Tocmai discutam despre cărțile de tarot, spuse Julian.

– Serios? zise Hal, uitându-se când la unul când la altul. Și ce anume mai exact?

Meredith îl privi fix în ochi și citi mesajul din ei. Inima i se înmuie. Nu voia să se lase prinsă într-o discuție despre tarot, dar înțelese că Hal îl considera un mijloc foarte bun de a-l ține pe unchiul său departe de vizita sa la comisariat.

– Tocmai o întrebam pe domnișoara Meredith dacă i s-a ghicit vreodată în tarot, spuse Julian. Se pregătea să-mi răspundă când ai venit tu.

Meredith îi privi pe amândoi și pricepu că dacă nu se gândește repede la un alt subiect de conversație va fi nevoită să-i facă jocul lui Julian.

– De fapt, am fost la o ghicitoare, rosti ea într-un târziu, încercând să vorbească pe un ton relaxat. În Paris, acum două zile. Prima și ultima dată.

– Și a fost o experiență plăcută, domnișoară Martin?

– Cu siguranță, interesantă. Dar dumneavoastră, domnule Lawrence? Vi s-a ghicit vreodată?

– Spune-mi Julian, te rog.

Meredith surprinse pe chipul lui un amestec de amuzament și încă altceva. Interes vădit poate?

– Exclus, adăugă el. Nu e genul meu, deși trebuie să recunosc că mă preocupă oarecum simbolismul asociat cu cărțile de tarot.

Meredith se încordă, văzând că bănuielile ei se adeveresc.

Asta nu era o conversație de complezență. Bărbatul urmărea ceva anume. Mai luă o gură de vin și afișă o expresie goală.

– Serios?

– De pildă, simbolismul numerelor, continuă el.

– După cum v-am mai spus, nu cunosc prea multe despre acest subiect.

Julian își vârî mâna în buzunar. Meredith se încordă. Ar fi prea îngrozitor ca el să scoată un pachet de cărți, un gest ieftin. Bărbatul îi susținu privirea, de parcă ar fi știut exact ce-i trecea prin minte, apoi dădu la iveală un pachet de Gauloise și o brichetă Zippo.

– O țigară, domnișoară Martin? o întrebă el, oferindu-i pachetul. Deși, mi-e teamă că va trebui să fumăm afară.

Înnebunită că se făcuse de rușine – ba și mai rău, îi lăsase pe ceilalți să vadă asta – scutură din cap că nu.

– Nu fumez.

– Foarte înțelept.

Julian așeză pachetul cu bricheta deasupra între ei doi, pe masă, și continuă să vorbească.

– Simbolismul numerelor din biserica din Rennes-le-Château, de exemplu, este fascinant.

Meredith se uită la Hal, dorindu-și ca el să intervină, dar tânărul nu se mișca, pierdut în gânduri.

– N-am observat.

– Ei, nu mai spuneți. Numărul douăzeci și doi, mai ales, apare de multe ori.

În ciuda antipatiei pe care o resimțea față de unchiul lui Hal, Meredith se trezi interesată de vorbele lui. Voia să asculte ce are Julian de zis. Dar pur și simplu nu-și dorea ca el să vadă asta.

– Sub ce formă?

Cuvintele îi ieșiseră brusc de pe buze. Julian zâmbi.

– Cristelnița de la intrare, statuia diavolului Asmodeu. Probabil c-ați văzut-o, nu?

Meredith încuviință.

– Se zice că Asmodeu a fost unul dintre gardienii Templului lui Solomon. Templul a fost distrus în 598 î.Hr. Dacă adunați cifrele între ele – cinci plus nouă plus opt – obțineți 22. Bănuiesc că știți că arcanele majore sunt douăzeci și două cu toatele, nu?

– Da.

Julian ridică din umeri.

– Păi, vedeți?

– Și mai există și alte apariții ale numărului?

– Pe douăzeci și două iulie este ziua Sfintei Maria Magdalena, patroana bisericii. Între icoana a treisprezecea și a paisprezecea se găsește o statuie care o întruchipează; și mai apare și în două dintre cele trei vitralii din spatele altarului. O altă legătură se poate face cu Jacques de Molay, ultimul lider al templierilor – se presupune că templierii au trăit în Bézu, pe partea cealaltă a văii. A fost cel de-al douăzeci și doilea Mare Maestru al Cavalerilor Sărmani ai Templului, ca să-i dăm tot numele. Apoi, transcrierea franceză a strigătului lui Isus de pe cruce: *Elie, Elie, lamah sabactani* – Doamne, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit – are douăzeci și două de litere. Reprezintă de asemenea și versetul de deschidere al Psalmului 22.

Toate acestea erau foarte interesante, dar Meredith tot nu pricepea unde vrea să ajungă Lawrence. Ca să-i vadă reacția? Ca să descopere cât de multe știa ea despre tarot?

„Și, mai precis, de ce?“

– În fine, preotul din Rennes-le-Château, Bérenger Saunière, a murit pe 22 ianuarie 1917. Umblă o poveste ciudată și despre moartea lui. Cică trupul său a fost așezat pe un tron din pavilionul de pe moșia lui, iar sătenii s-au pus la coadă ca să ia câte un ciucure de pe tivul robei sale. Foarte asemănător cu imaginea Regelui de monede din Tarotul Waite, de fapt.

Ridică din umeri.

– Așa că dacă adunăm doi și cu doi și mai adăugăm și anul morții sale, încheiem cu...

Răbdarea lui Meredith se isprăvi.

– Știu și eu să socotesc, murmură printre dinți, după care se întoarse spre Hal. La ce oră avem rezervarea?

– La șapte și un sfert. Mai avem zece minute.

– Desigur, spuse Julian, ignorându-i întreruperea, dacă ar fi să facem pe avocatul diavolului, oricine ar putea lua un număr și ar găsi un întreg șir de lucruri care să sugereze o semnificație aparte.

Apucă sticla de vin și se întinse ca să-i umple paharul lui Meredith. Ea și-l acoperi cu mâna. Hal scutură din cap că nici el nu mai vrea. Julian ridică din umeri a nepăsare și turnă restul de vin în paharul lui.

– Că doar nici unul dintre noi n-o să conducă, nu? rosti el pe un ton neutru.

Meredith îl văzu pe Hal cum își încleștează pumnii.

– Nu știu dacă nepotul meu v-a povestit, domnișoară Meredith, dar se vehiculează o teorie care susține că planul bisericii din Rennes-le-Château se bazează de fapt pe o clădire care a existat chiar aici, pe acest domeniu.

Meredith se sili să-și îndrepte atenția spre Julian.

– Serios?

– Iar în interiorul bisericii sunt o mulțime de imagini ce amintesc de tarot, continuă el. Împăratul, Eremitul, Marele Preot – care este, după cum sunt sigur că vă amintiți, simbolul Bisericii în iconografia tarotului.

– Chiar nu știu...

El vorbi fără s-o bage în seamă.

– Unii vor spune că și Magicianul apare sub forma lui Hristos și că, desigur, patru dintre picturile cu Drumul Crucii cuprind turnuri, ca să nu mai menționăm Tour Magdala din foișor.

– Dar nu arată deloc ca el, spuse ea, înainte de a se putea abține.

Julian se aplecă spre ea.

– Care el, domnișoară Martin? întrebă Julian.

Îi auzea entuziasmul din voce, de parcă ar fi prins-o cu cioara vopsită.

– Ierusalimul, rosti cu glas tare primul lucru care-i veni în minte.

El își arcui sprâncenele.

– Ori poate ca o carte de tarot pe care ați văzut-o.

Peste masă se lăsă tăcerea. Hal se încruntă. Meredith nu știa dacă el e stânjenit sau percepuse tensiunea dintre ea și unchiul lui și o interpretase greșit.

Julian își bău vinul, așeză paharul pe masă, împinse fotoliul în spate și se ridică brusc.

– Acum vă las, rosti el zâmbind ca și cum petrecuseră împreună o jumătate de oră extrem de plăcută. Domnișoară Martin, sper să vă bucurați de timpul petrecut aici, la noi.

Își puse mâna pe umărul nepotului său. Meredith văzu cum Hal se străduiește să nu se ferească.

– Poți să treci pe la mine pe la birou după ce termini cu domnișoara Martin? Trebuie să discutăm câteva lucruri.

– În seara asta?

Julian îl privi direct în ochi.

– În seara asta.

Hal ezită, apoi încuviință.

Rămaseră tăcuți până când Julian dispăru.

– Nu știu cum poți..., începu Meredith, dar se opri.

Regula numărul unu: nu critica niciodată familia altcuiva.

– Cum de-l pot suporta? continuă Hal sălbatic. Răspunsul e simplu: nu pot. Imediat ce clarific unele aspecte, mi-am luat tălpășița de aici.

– Și mai ai mult până atunci?

Meredith sesiză aerul războinic de pe chipul lui, pe măsură ce gândurile i se mutau de la ura purtată unchiului la suferința provocată de moartea tatălui. Se ridică, ținându-și mâinile adânc vârâte în buzunare și o privi cu ochi întunecați.

– Îți povestesc în timpul cinei.

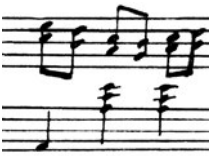

CAPITOLUL 64

Julian desfăcu sigiliul unei sticle noi, își turnă o porție generoasă, apoi se trânti pe un scaun la biroul său cu o copie a cărților în față.

„Un exercițiu fără rost."

Studiase reproducerea Tarotului Bousquet mulți ani de-a rândul, căutând mereu câte ceva, o cheie ascunsă sau un cod pe care îl ratase inițial. Goana după pachetul original începuse chiar de când venise în valea Aude și auzise zvonuri despre comorile încă nedescoperite ce fuseseră îngropate în munți, printre stânci sau chiar sub râuri.

După ce cumpărase Domaine de la Cade, Julian trăsese repede concluzia, ca mulți alții înaintea lui, că toate poveștile legate de Rennes-le-Château nu sunt decât niște vrăjeli și că preotul renegat din secolul al nouăsprezecelea care se găsea în inima zvonurilor – Saunière – se interesase mai degrabă de comorile materiale, decât de cele spirituale.

Apoi Julian prinsese unele vorbe despre un pachet de cărți care ar dezvălui nu numai locul unui mormânt, ci al întregii comori de pe vremea Imperiului Vizigot. Poate chiar obiectele din însuși Templul lui Solomon, jefuite de romani în primul secol după Hristos și apoi furate de vizigoți când Roma a căzut în secolul al V-lea.

Se zvonea că pachetul este ascuns chiar pe moșie. Julian investise și ultimul bănuț în cercetări și săpături, pornind dinspre zona din jurul ruinelor sepulcrului vizigot și extinzându-se treptat. Avea de-a face cu un teren dificil și eforturile se dovediseră unele extrem de laborioase – și implicit, scumpe.

„Tot nimic."

După ce-și golise conturile din bancă, începuse să împrumute de la hotel. Îi convenea de minune că afacerea cu hotelul se baza pe mulți bani pești. Pe de altă parte însă, pe piața turistică, banii nu se făceau cu una, cu două. Cheltuielile erau uriașe. Locul abia intrase pe linia de plutire când banca sunase să-și recupereze împrumuturile acordate. Cu toate acestea, el continuase să ia bani – mizând pe faptul că, foarte curând, va găsi ceea ce căuta și că totul se va termina cu bine.

Julian bău paharul dintr-o înghițitură.

„E doar o chestiune de timp."

Numai fratele lui era de vină. Seymour ar fi putut arăta mai multă răbdare. Dacă s-ar fi încrezut în el. Dacă nu și-ar fi băgat nasul. Știa că se apropie de punctul culminant.

„I-aș fi dat banii înapoi."

Clătinând din cap, deschise capacul de la Zippo cu o pocnitură. Scoase o țigară, o aprinse și trase fumul adânc în piept. Julian vorbise cu comisariatul de poliție din Couiza, imediat după ce Hal părăsise secția, iar acesta îi sugerase că ar fi bine ca băiatul să nu mai pună atâtea întrebări. Julian îi promisese că va discuta cu nepotul lui și-l invitase pe comisar să bea ceva împreună săptămâna care urma.

Se întinse spre sticlă și-și mai turnă două degete de tărie. Reluă în minte conversația de la bar. Se purtase în mod deliberat ca un necioplit, lăsând la o parte tehnicile subtile, dar fusese cea mai simplă cale ca s-o dea de gol pe americancă. Se ferise să vorbească despre tarot. Fata nu era proastă deloc. Și arăta foarte bine.

– Ce? Ce naiba știe?

Realiză că sunetul pe care-l aude e scos de degetele lui care băteau darabana pe suprafața biroului. Julian își privi mâna, de parcă aceasta nu-i mai aparținea și se forță să se calmeze.

Într-un sertar din biroul său încuiat cu cheia, se găseau actele pentru cedarea acțiunilor, gata să fie semnate și duse la notarul din Espéraza. Hal nu era nebun. Nu voia să stea la Domaine de la Cade. Nu se înțelegea bine cu nepotul său, așa cum nici cu fratele lui nu reușise. Julian lăsase să treacă o perioadă rezonabilă înainte de a-i dezvălui lui Hal planurile sale.

– N-a fost vina mea, murmură el cu o voce gâjâită.

Ar trebui să stea de vorbă din nou cu fata. Trebuie să știe ceva despre pachetul Bousquet original, altminteri de ce ar fi venit aici?

Prezența ei nu avea nimic de-a face cu accidentul lui Seymour, sau cu nepotul său patetic, sau cu finanțele hotelului, putea să bage mâna în foc pentru asta. Americanca venise aici cu același scop ca al lui. Iar el nu făcuse atâtea treburi murdare pentru ca o târfă oarecare să apară din senin și să-i fure cărțile.

Privi afară spre pădurile întunecate. Noaptea își intrase în drepturi. Julian se aplecă și aprinse veioza, după care urlă.

Fratele lui stătea chiar lângă el. Seymour, cu fața lividă și golită de viață, așa cum Julian îl văzuse la morgă, cu pielea julită și zdrelită din cauza accidentului, cu ochii înroșiți de sânge.

Sări de pe scaun, trântindu-l la podea. Paharul de whisky zbură pe deasupra lemnului lăcuit al biroului.

Julian se răsuci.

– Dar tu n-ai cum să...

Camera era goală.

Se holbă, neînțelegând ce se petrece, făcând ochii roată prin cameră, înapoi la fereastră și atunci realiză. Văzuse simpla lui reflexie, deformată de sticla neagră. Ochii săi, nu ai lui Seymour.

Inspiră adânc.

Fratele lui murise. Julian îi condimentase băutura cu niște Rufenol. Condusese mașina pe podul din afara orășelului Rennes-les-Bains; după ce se chinuise să-l așeze pe Seymour pe locul șoferului, lăsase în jos frâna de mâna. Văzuse mașina căzând.

– Tu m-ai silit să procedez așa, murmură Julian.

Își ridică privirea spre fereastră, clipind. Nimic.

Răsuflă din greu, apoi se aplecă și îndreptă scaunul. Preț de o clipă, rămase cu mâinile pe spătar, cu degetele albite de la cât de tare strângea lemnul, cu fruntea plecată. Simțea cum sudoarea i se prelinge pe șira spinării, între omoplați.

Își veni în fire. Se întinse după țigări. Avea nevoie de un val de nicotină ca să-și calmeze nervii. Scrută din nou bezna de afară.

Cărțile originale se aflau undeva pe acolo, știa asta.

– Data viitoare, șopti el.

Era la un pas. Simțea asta cu toată ființa lui. Se apropia. Data viitoare, va fi norocos.

Firul de whisky vărsat ajunsese la marginea biroului și începuse să se scurgă, încet, pe covor.

CAPITOLUL 65

– OK, dă-i drumul, spuse Meredith. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Hal se sprijini cu coatele de masă.

– Pe scurt, poliția nu vede nici un motiv pentru a redeschide dosarul. Sunt satisfăcuți cu verdictul.

– Anume? insistă ea blând.

– Moarte accidentală. Tata era beat, rosti el sec. A pierdut controlul volanului, mașina a căzut de pe pod direct în râul Salz. Alcoolemia de trei ori peste limită, potrivit analizelor sângelui.

Stăteau într-unul dintre separeurile de la fereastră. În restaurant domnea liniștea la o oră așa de timpurie, așa că puteau vorbi fără să fie auziți. Meredith se întinse peste fața de masă din pânză albă, în mijlocul căreia ardea o lumânare și acoperi mâna lui Hal cu a ei.

– Se pare că a existat și un martor. O englezoaică, doctor Shelagh O'Donnell, care locuiește prin partea locului.

– Și asta ți-e de ajutor, nu? A văzut accidentul?

Hal scutură din cap.

– Asta e problema. Potrivit dosarului, a auzit niște frâne, scârțâitul cauciucurilor... Dar n-a văzut nimic.

– Și s-a dus la poliție?

– Nu imediat. Comisarul susține că mulți oameni intră cu viteză prea mare pe banda ce duce în Rennes-les-Bains. Abia a doua zi de dimineață când a văzut ambulanța și poliția care scotea mașina din râpă, femeia a pus lucrurile cap la cap.

Se opri.

– Mă gândeam că aș putea discuta cu ea. Să văd dacă mai scot ceva.

– Dar n-ar fi spus deja la poliție până acum?

– Nu mi-au lăsat impresia că ar considera-o un martor de încredere.

– Ce vrei să zici?

– Nu mi-au dat multe amănunte, dar au sugerat că femeia era beată. În plus, nu existau urme de frânare pe șosea, așa că puțin probabil să fi auzit ceva. Mă rog, așa spune poliția. N-au vrut să-mi dea adresa ei, dar am reușit să-mi notez numărul ei de telefon. De fapt... Ezită. Am invitat-o mâine aici.

– Crezi că e o idee bună? spuse Meredith. Dacă poliția consideră că obstrucționezi ancheta, nu cumva îi obligi să nu te mai ajute deloc?

– Oricum s-au plictisit până peste cap de mine, rosti el furios, dar ca să fiu sincer, am senzația că orbecăi. Nu-mi mai pasă. De săptămâni întregi încerc să determin poliția să mă ia în serios, vizitându-i regulat, așteptând răbdător, dar zadarnic.

Se opri, înroșindu-se până la urechi.

– Iartă-mă. Te bat la cap cu problemele mele.

– Nu-i nimic, îl liniști fata, gândindu-se ce mult semăna Hal cu unchiul lui în această privință – amândoi se aprindeau așa repede.

Imediat se simți vinovată, știind cât de tare i-ar displăcea lui Hal o asemenea comparație.

– Înțeleg să nu pui bază pe tot ce zic eu, dar n-am încredere în versiunea oficială a evenimentelor, continuă Hal. Nu spun că tatăl meu era perfect – nici nu prea aveam multe în comun. Era distant și retras, genul de om care nu face scandal. Însă în nici un caz nu s-ar fi urcat băut la volan. Nici măcar în Franța. Exclus.

– E ușor să judeci greșit astfel de lucruri, Hal. Tuturor ni se întâmplă, adăugă ea, deși nu era cazul ei. Când ai prea multe pe cap... te mai joci cu soarta.

– Nu și tata, îți garantez. Îi plăcea vinul, dar nici nu concepea ideea de a conduce sub influența alcoolului. Nici măcar după un singur pahar.

Umerii îi căzură.

– Mama a fost omorâtă de un șofer beat, continuă el cu glasul frânt. Venea să mă ia de la școala din sat unde învățam, pe la trei jumătate după-amiază. A lovit-o un idiot într-un BMW, care tocmai ieșise dintr-o cârciumă, umflat de șampanie, și care mergea prea repede.

Acum Meredith pricepu de ce Hal nu reușea să găsească forța necesară pentru a accepta verdictul. Însă doar simplul fapt de a-ți dori ca lucrurile să fi stat altfel nu schimba situația. Și ea trecuse prin asta. Dacă dorințele s-ar împlini până la urmă, atunci mama ei naturală s-ar fi însănătoșit. Toate scenele și certurile nu ar fi avut loc niciodată.

Hal își ridică privirea spre ea.

– Tata nu ar fi condus dacă ar fi băut.

Meredith zâmbi înțelegător.

– Dar dacă testul de alcoolemie a ieșit pozitiv...

Lăsă propoziția neterminată.

– Ce-a spus poliția când le-ai împărtășit opinia ta?

Hal dădu din umeri.

– Evident că m-au considerat prea impresionat de întreaga situație ca să mai judec limpede.

– OK. Atunci hai să analizăm totul din altă perspectivă. Puteau fi testele greșite?

– Poliția susține că nu.

– Au mai căutat și altceva?

– Ca de exemplu?

– Droguri?

Hal scutură din cap că nu.

– N-au considerat că e necesar.

Meredith cugetă o vreme.

– Poate a condus prea repede? Și a pierdut controlul volanului?

– Dacă e să ne legăm de lipsa urmelor de frâne de pe șosea, în nici un caz, iar asta nu are nici o legătură cu alcoolul găsit în sângele lui.

Meredith îl fixă cu privirea.

– Și-atunci ce, Hal? Ce vrei să insinuezi?

– Fie testele sunt false, fie cineva i-a pus ceva în băutură.

Expresia de pe chipul ei o dădu de gol.

– Nu mă crezi, nu?

– Nu, n-am zis asta, rosti ea iute. Dar gândește-te puțin, Hal. Presupunând că așa ceva e posibil, cine ar fi făcut un asemenea lucru? Din ce motiv?

Hal îi susținu privirea, până când Meredith pricepu aluzia.

– Unchiul tău?

El încuviință.

– Numai el putea să fie.

– Doar nu vorbești serios! obiectă fata. Adică, înțeleg că nu vă puteți suferi unul pe altul, dar chiar și-așa... să-l acuzi de...

– Știu că sună ridicol, dar gândește-te puțin, Meredith. Cine altcineva?

Meredith clătină din cap neîncrezătoare.

– Și l-ai acuzat și în fața polițiștilor?

– Nu cu atât de multe cuvinte, dar am cerut ca dosarele să ajungă la jandarmeria națională.

– Adică?

– Jandarmeria națională investighează crimele. În prezent, moartea unchiului meu e tratată ca un accident de circulație. Dar dacă aș găsi și cea mai mică dovadă care să-l învinuiască pe Julian, atunci poate i-aș convinge să redeschidă cazul.

Se uită la ea.

– Dacă ai discuta tu cu dr. O'Donnell, sunt sigur că femeia s-ar arăta mai comunicativă cu tine.

Meredith se sprijini de spătar. Întregul scenariu era o nebunie. Își dădea seama că Hal ajunsese să creadă sută la sută în propria teorie. Îi părea rău pentru el, dar era sigură că tânărul se înșală. Avea nevoie de un țap ispășitor, trebuia să facă neapărat ceva cu mânia și pierderea care-i măcinau sufletul. Și aflase din proprie experiență că oricât de urât s-ar fi dovedit adevărul, să nu-l cunoști te putea scoate din minți. Te împiedica să lași trecutul în urmă și să mergi mai departe.

– Meredith?

Realiză că Hal se uită fix la ea.

– Scuză-mă. Mă gândeam.

– Ai putea să fii aici mâine, când vine dr. O'Donnell?

Meredith șovăi.

– Aș aprecia sincer.

– Da, de ce nu, rosti ea într-un târziu. Desigur.

Hal răsuflă ușurat.

– Mulțumesc.

Ospătarul veni și imediat atmosfera se schimbă, devenind mai puțin tensionată și începând să semene cu o întâlnire adevărată. Comandară amândoi friptură și Hal alese o sticlă de vin roșu din

regiune. Pentru câteva momente, se priviră în ochi, zâmbind stânjeniți, neștiind ce să-și spună.

Hal sparse tăcerea.

– În fine, ajunge cu problemele mele. Acum ai de gând să-mi mărturisești care este motivul real al venirii tale aici?

Meredith încremeni.

– Poftim?

– Este evident că nu pentru cartea despre Debussy, nu? Sau, cel puțin, nu numai pentru asta.

– Ce ți-a venit? se răsti ea, mai tare decât intenționase.

El se înroși.

– Păi, pentru început, lucrurile care ți-au stârnit astăzi interesul nu păreau să aibă prea multe în comun cu Lilly Debussy. Ți-au atras atenția mai mult istoria locului, Rennes-les-Bains și oamenii de prin preajmă. Rânji. Și-apoi am observat că fotografia de deasupra pianului a dispărut. Cineva a împrumutat-o.

– Și tu crezi că eu am luat-o?

– Te uitai la ea azi-dimineață, așa că..., spuse el, zâmbind șăgalnic. Și după aceea discuția cu unchiul meu... nu știu, probabil m-am înșelat, dar mi-a trecut prin cap că ai venit să-l verifici pe el... Nici voi doi nu vă prea înghițiți.

Se opri când îi văzu expresia.

– Tu crezi că sunt aici ca să-l verific pe unchiul tău? Glumești, nu?

– Păi, nu știu, tot ce se poate.

Ridică din umeri.

– Nu. Nu știu ce să mai zic.

Fata bău puțin vin.

– N-am vrut să te jignesc...

Meredith își ridică mâna.

– Dă-mi voie să repet ca să văd că am priceput corect. Pentru că tu nu crezi că accidentul tatălui tău a fost în fond doar un accident și pentru că ai senzația că analizele au fost modificate sau că cineva i-a turnat nu știu ce în băutură și mașina a ieșit de pe șosea...

– Da, cu toate că...

– Pe scurt, tu îți suspectezi unchiul că e implicat în moartea tatălui tău. Da?

– Păi, așa cum pui tu problema, sună...

Meredith continuă să vorbească, ridicând glasul.

– Și pentru toate astea, din nu știu ce motiv dement, când apar eu, tu tragi concluzia că aș fi implicată la rândul meu? Asta crezi, Hal? Că ce? Că sunt un soi de Nancy Drew?

Se lăsă pe spate și se uită la el.

Bărbatul se înroși.

– N-am vrut să te jignesc, spuse el. Dar mai e ceva ce mi-a spus tata în aprilie – după conversația pe care ți-am povestit-o mai devreme – care mi-a dat de înțeles că îl deranja felul în care Julian conducea afacerile și că urma să ia măsuri.

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, tatăl tău nu ți-ar fi povestit până la urmă ce se petrece? Pentru că dacă exista vreo problemă, aceasta te-ar fi afectat și pe tine.

Hal scutură din cap.

– Tata nu era așa. Detesta bârfele, zvonurile. N-ar fi afirmat niciodată ceva, nici măcar în fața mea, până nu s-ar fi convins că așa stau lucrurile. Îi considera pe toți oamenii nevinovați, până la proba contrarie.

Meredith cugetă o vreme.

– OK, înțeleg. Dar tu ai bănuit totuși că între ei se petrece ceva necurat?

– Ar putea fi vorba doar de o prostie, însă mie mi-a lăsat impresia unui conflict serios. Ceva legat de Domaine de la Cade și de istoria lui, nu de bani. Ridică din umeri. Îmi pare rău, Meredith nu am mintea prea limpede.

– Nu ți-a lăsat vreun indiciu? Un dosar? Niște note?

– Crede-mă, am scotocit peste tot, dar n-am găsit nimic.

– Și când ai pus toate astea cap la cap, ai început să crezi că poate tatăl tău a angajat pe cineva să-ți verifice unchiul. Să vadă dacă apare ceva. Se opri, privindu-l peste masă. De ce nu m-ai întrebat pur și simplu? îl întrebă ea, cu ochii plini de furie, deși înțelegea perfect motivul.

– În primul rând pentru că am început să mă gândesc că ai fi putut veni aici... pentru tatăl meu, abia azi după-amiază.

Meredith își încrucișă brațele.

– Așadar nu din pricina asta ai intrat în vorbă cu mine aseară la bar, nu?

– Nu, normal că nu! spuse el, părând sincer indignat.
– Și-atunci de ce? insistă ea.
Hal se înroși.
– Hristoase, Meredith, știi foarte bine de ce. Doar e atât de evident.
De data asta, fu rândul lui Meredith să se îmbujoreze.

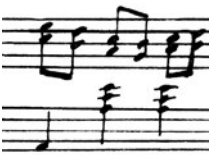

CAPITOLUL 66

Hal insistă să plătească el cina. Privindu-l, Meredith se întrebă dacă unchiul lui îl va convinge să se stabilească aici, având în vedere că, tehnic vorbind, deținea jumătate din domeniu. Imediat, preocuparea pentru situația lui o copleși.

Părăsiră restaurantul și urcară scările. Meredith se simțea perfect calmă. Nici urmă de nervozitate sau de sentimente ambigue. Nu trebuia să analizeze dacă asta își dorește sau nu. Avea o stare de bine. Nici măcar nu discutară încotro se îndreaptă, amândoi stabilind tacit că destinația cea mai nimerită e camera lui Meredith. Potrivită pentru amândoi, în acel moment.

Ajunseră la capătul palierului de la primul etaj fără să întâlnească alți oaspeți. Meredith răsuci cheia, care făcu un zgomot prea mare pentru liniștea de pe hol, apoi împinse ușa. Intrară aproape ca niște străini, ținându-se totuși de mână.

Razele de lumină albă ale lunii pline pătrundeau prin fereastră și mângâiau pardoseala. Oglinda sclipea și reflecta fâșii strălucitoare spre portretul înrămat al lui Anatole, Léonie Vernier și Isolde Lascombe, care stătea proptit pe birou.

Meredith se întinse spre întrerupător.

– Nu, șopti Hal.

O prinse de ceafă și o apropie de el. Meredith îi adulmecă mirosul, așa cum făcuse și la Rennes-les-Bains în fața bisericii, un amestec de lână și săpun fin.

Se sărutară, iar buzele lor care păstrau gustul vinului roșu se întâlniră precaut mai întâi, apoi din ce în ce mai aţâţător și în final cu o

patimă dezlănțuită. Meredith simți cum dorința se revarsă în ea brusc, un val de căldură ce se răspândi ca o limbă de foc, urcând dinspre tălpi, cuprinzându-i șalele, coșul pieptului, palmele și în sfârșit fruntea.

Hal se aplecă și o ridică în brațe dintr-o mișcare, apoi se îndreptă spre pat. Cheia căzu din mâna lui Meredith, aterizând cu o bufnitură surdă pe covorul gros.

– Ești așa de ușoară, îi șopti el, sărutând-o pe gât.

O lăsă cu grijă pe pat, după care se așeză lângă ea, cu picioarele bine înfipte în podea, ca un erou de la Hollywood care se temea de ceea ce avea să urmeze.

– Ești..., începu el, după care opri. Ești sigură că vrei..., încercă el din nou.

Meredith își lipi un deget de buzele lui.

– Șșșșș...

Încet, ea se apucă să-și descheie nasturii de la cămașă, apoi îi trase mâna spre ea. Pe jumătate invitație, pe jumătate îndrumare. Îl auzi pe Hal ținându-și respirația și îi văzu pieptul umflându-se ritmic în penumbra argintie a camerei. Stând cu picioarele încrucișate pe marginea patului de mahon, Meredith se aplecă să-l sărute, iar părul îi căzu peste față și diferența de înălțime dintre ei dispăru.

Hal se chinui să scape de pulover și se încurcă, atunci când Meredith își strecură palmele pe sub tricoul lui. Amândoi izbucniră în râs, ușor timizi, după care se ridicară în picioare ca să termine cu dezbrăcatul cât mai repede.

Meredith nu se gândea la nimic. Totul părea atât de natural, de firesc. De când ajunsese în Rennes-les-Bains parcă trecuse în alt timp. Ca și cum de câteva zile renunțase la viața ei obișnuită – la persoana care era, mereu atentă la consecințe, ducându-și traiul după reguli bine stabilite –, și intrase într-un loc unde lucrurile se desfășurau după alte legi.

Își scoase și ultima piesă de îmbrăcăminte.

– Oh, Doamne, rosti Hal.

Meredith făcu un pas spre el, lipindu-se de el goală, din cap până în picioare, așa de intim, așa de încântător. Simțea cât de tare o dorește, dar bărbatul se bucura să aștepte, să o lase pe ea să-i arate drumul.

Îl luă de mână și-l trase înapoi în pat. Săltă așternuturile și se strecurară amândoi între cearșafuri. Pânza rece, apretată și impersonală contrasta puternic cu arșița trupurilor lor. Pentru o clipă rămaseră unul lângă altul, ca un cavaler și doamna lui pe un mormânt de piatră, după care Hal se sprijini în cot și începu să o mângâie pe păr.

Meredith inspiră adânc, relaxându-se sub atingerea lui.

Apoi mâna lui coborî, cercetându-i umerii, gâtul, atingându-i delicat sânii, încolăcindu-și degetele cu ale ei. Buzele lui îi dezmierdau pielea, șoptindu-i vorbe dulci de amor.

Dorința ardea în Meredith ca un punct roșu, ce i se plimba prin vene, artere și oase. Se ridică spre el, sărutându-l lacomă, înnebunită. Exact când așteptarea deveni insuportabilă, Hal își schimbă poziția și se lăsă în spațiul dintre picioarele ei goale. Meredith se uită în ochii lui albaștri ca cerul și zări preț de o secundă interminabilă toate posibilitățile din lume. Și bune, și rele.

– Ești sigură?

Meredith zâmbi și-l ghidă înlăuntrul ei. Cu grijă, Hal o pătrunse treptat, treptat.

– E bine așa, murmură ea.

Zăcură nemișcați o vreme, celebrând pacea unirii lor. Apoi Hal începu să se miște, încet mai întâi, după care tot mai rapid. Meredith îl înconjură cu brațele, simțind cum sângele îi zvâcnea în tot trupul. O impresionă puterea lui, forța din brațe și din picioare. Își vârî limba printre buzele lui umede și tăcute.

Hal gâfâia, mișcându-se energic, pe măsură ce dorința, nevoia, extazul puneau stăpânire pe el. Meredith se agăță de el, strângându-l între coapse, primindu-l, posedându-l, uluită de frumusețea punctului culminant. El îi strigă numele, se cutremură și încremeniră.

Amețeala dulce se risipi din capul ei. Greutatea lui îi strivea trupul, dar nu se mișcă. Îl mângâie pe părul negru și-l ținu în brațe. Abia după câteva secunde, băgă de seamă că fața lui e umedă, că plânsese în tăcere.

– Oh, Hal, murmură ea, înduioșată.

– Povestește-mi câte ceva despre tine, rosti el după un timp. Tu știi atât de multe despre mine, ce fac aici – poate prea multe –, dar eu nu știu nimic despre tine, domnișoară Martin.

Meredith izbucni în râs.

– Cât ești de formal, domnule Lawrence, spuse ea, mângâindu-i pieptul și coborându-și palma pe pântec.

Hal îi apucă degetele.

– Vorbesc serios! Nici măcar nu știu unde locuiești. De unde vii. Ce fac părinții tăi. Haide, povestește-mi.

Meredith își împleti degetele cu ale lui.

– Bine. Domnul va fi servit imediat cu un CV. Am crescut în Milwaukee, am rămas acolo până la vârsta de optsprezece ani, apoi am plecat la colegiu în Carolina de Nord. Am terminat colegiul și mi-am dat masteratul, apoi am predat niște cursuri la două colegii – unul din St. Louis, și altul în afara orașului Seattle – căutând în permanență fonduri ca să termin biografia lui Debussy. Acum derulăm înainte pe repede. Doi ani mai târziu, părinții mei adoptivi iau frâiele în mâini, pleacă din Milwaukee și se mută în Chapel Hill, aproape de vechiul meu colegiu. Mai devreme în cursul acelui an mi se oferise o slujbă într-un colegiu particular nu departe de UNC și, în sfârșit, apare și editura care să mă sponsorizeze.

– Părinți adoptivi? se miră Hal.

Meredith oftă.

– Mama mea naturală, Jeanette, nu putea să aibă grijă de mine. Mary e o verișoară mai îndepărtată de-a mamei, genul de mătușă cum rar mai găsești. Am petrecut ceva vreme cu ei, atunci când Jeanette se îmbolnăvea. Când lucrurile s-au înrăutățit, am rămas la ei definitiv. M-au adoptat cu acte în regulă peste doi ani, când mama mea naturală... a murit.

Cuvintele simple, alese cu grijă nu spuneau nimic despre sutele de telefoane primite la ore târzii în noapte, despre vizitele neanunțate, despre strigătele de pe stradă, despre povara responsabilității pe care Meredith o simțea pentru mama ei bolnavă și cu nervii zdruncinați. Iar faptele enumerate nu pomeneau despre vina pe care o mai încerca și astăzi, după atâția ani, că prima ei reacție la auzul veștii că mama sa a murit nu a fost una de suferință, ci mai degrabă una de ușurare.

Nu se putea ierta pentru asta.

– Pare-se că n-ai avut o viață tocmai ușoară, spuse Hal.

Meredith zâmbi la vorbele lui discrete și se mută mai aproape de trupul lui cald.

– Am fost norocoasă, totuși, continuă ea. Mary este o femeie pe cinste. Ea m-a îndemnat să iau lecții de vioară și pian. Îi datorez totul ei și lui Bill.

Hal rânji.

– Așadar, tu chiar scrii o biografie a lui Debussy, nu? o tachină el.

Meredith îl lovi în joacă peste mână.

– Normal!

Pentru o clipă, rămaseră învăluiți în tăcere, nemișcați, lipiți unul de altul.

– Dar mai există și un alt motiv pentru care ești aici, rosti Hal într-un târziu.

Își răsuci capul pe pernă spre fotografia înrămată din partea cealaltă a camerei.

– Nu mă înșel în privința asta, nu?

Meredith se ridică, înfășurându-se cu cearșaful și lăsându-și umerii goi.

– Nu, nu te înșeli.

Înțelegând că încă nu e pregătită să mărturisească, Hal se ridică și el și își trecu picioarele peste marginea patului.

– Vrei să-ți aduc ceva? De băut eventual?

– Un pahar cu apă ar fi foarte bun.

Îl privi cum dispare în baie și iese după câteva secunde cu două pahare. Scoase două sticle din minibar și se urcă la loc în pat.

– Poftim.

– Mulțumesc, spuse Meredith, dând pe gât o gură zdravănă de apă. Până acum, nu știam decât că familia mamei mele naturale se trage de undeva din partea asta a Franței și că în timpul Primului Război Mondial sau imediat după aceea au plecat în America. Am o fotografie, sunt sigură de asta, a stră-străbunicului meu, în uniforma militară a Franței, făcută în piața din Rennes-les-Bains prin 1914. Povestea e că el s-ar fi oprit în Milwaukee, dar pentru că nu-i cunosc numele, n-am putut afla mai multe. Orașul are o populație europeană semnificativă venită de pe bătrânul continent încă de la începutul secolului al nouăsprezecelea. Primul rezident european permanent a fost un

negustor francez, Jacques Veau, care a pus la punct un centru comercial pe falezele unde cele trei râuri, Milwaukee, Menomonee și Kinnickinnic, se întâlneau. Destul de plauzibil, zic eu.

În următoarele minute, Meredith îi oferi lui Hal o versiune schematică a descoperirilor ei de când venise la Domaine de la Cade, prezentându-i numai fapte concrete și sincere. Îi mărturisi de ce luase portretul din hol și îi povesti despre partitura muzicală pe care o moștenise de la bunica ei, Louisa Martin, dar nu menționă nimic despre cărți. Avusese parte de mult prea multe momente jenante în discuția de mai devreme de la bar, iar Meredith nu voia să-i amintească lui Hal de unchiul lui tocmai acum.

– Așadar, crezi că soldatul tău necunoscut este un Vernier, spuse Hal, când fata se opri să-și tragă sufletul.

Ea încuviință.

– Asemănarea fizică este copleșitoare. Culoarea tenului, trăsăturile. Ar putea fi un frate mai tânăr sau un văr, bănuiesc, dar luând în considerație datele și vârsta lui, aș înclina mai degrabă să-l consider un descendent direct.

Se opri, schițând un zâmbet în colțul buzelor.

– Și-apoi, înainte să vin la cină, am primit un e-mail de la Mary, prin care mă anunța că în registrul cimitirului de la Mitchell Point, Milwaukee, figurează data morții unui Vernier.

Hal zâmbi.

– Și tu crezi că Anatole Vernier a fost tatăl lui?

– Nu știu. Asta urmează să aflu.

Oftă.

– Poate fiul lui Léonie?

– Păi atunci n-ar mai fi un Vernier, nu?

– Ba da, dacă ea nu s-ar fi căsătorit.

– Corect, încuviință Hal.

– Prin urmare, iată ce propun eu. Mâine, după ce terminăm cu vizita doamnei O'Donnell, mă ajuți să cercetez puțin subiectul fraților Vernier.

– S-a făcut, rosti el încet, dar Meredith simți că el se încordase. Apoi adăugă: Știu că tu ai senzația că exagerez, dar chiar apreciez că vrei să mă ajuți. Femeia vine pe la zece.

– Ei bine, murmură ea, doborâtă brusc de oboseală, după cum ai spus, s-ar putea să se simtă mai confortabil dacă discută cu o femeie.

Meredith se chinuia să-și țină ochii deschiși. Treptat, simți cum se depărtează de Hal. Luna argintie își croia singuratică drum pe cerul întunecat de deasupra ținutului Midi. Jos, în vale, clopotul anunța trecerea orelor.

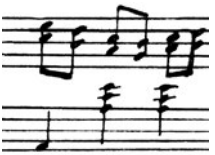

CAPITOLUL 67

În visul ei, Meredith stătea la pianul din capul scărilor. Degetele recunoșteau cu încântare răcoarea clapelor și melodia. Cânta partitura lui Louisa mai bine decât niciodată, dulce și totuși răscolitor.

Apoi pianul dispăru, iar ea se plimba de-a lungul unui coridor lung și îngust. La capătul lui zări o rază de lumină și câteva trepte de piatră povârnite și tocite la mijloc sub greutatea picioarelor și a timpului. Se întorcea ca să plece, dar se trezea întotdeauna în același loc. Undeva pe Domaine de la Cade, știa asta, dar într-un loc pe care nu-l mai văzuse.

Lumina, un pătrat perfect, venea de la o lampă cu gaz de pe perete, care fâsâi și scăpără când trecu pe lângă ea. În capătul scărilor, se găsea o tapiserie veche și prăfuită cu o scenă de vânătoare. Privi un moment expresiile crude de pe chipurile bărbaților, care țineau în mâini sulițe pătate cu sânge roșu. Se uită mai bine și băgă de seamă că oamenii nu vânau un animal. Nici urs, nici bivol sălbatic, nici lup. Ci o creatură neagră, ridicată în două picioare, ce se terminau în copite, cu fața furioasă și trăsături umane. Un demon, ale cărui gheare erau roșii.

Asmodeu.

Pe fundal, flăcări. Pădurea ardea.

Meredith gemu prin somn și își schimbă poziția, iar în vis împinse o ușă veche de lemn cu ambele mâini care păreau că-și pierduseră greutatea. Pe jos se întindea un covor de praf argintiu, care sclipea sub bătaia razelor strălucitoare ale lunii ori poate sub haloul luminii de gaz.

Aerul încremenise. Totuși, camera nu era jilavă sau rece ca un spațiu gol. Timpul sări înainte. Acum, Meredith auzea din nou pianul,

numai că distorsionat de data asta. Precum sunetul unui carusel sau zgomotul dintr-un bâlci, amenințător și sinistru.

Începu să gâfâie. Întinse mâinile și apucă zăvorul metalic și rece.

Deschise ușa. Păși peste treapta de piatră.

Nu zbura nici o pasăre și nu se auzeau șoapte ascunse, dincolo de ușă. Nimerise în interiorul unui soi de capelă. Tavan înalt, dale de piatră pe jos, un altar și ferestre cu vitralii. Picturile care acopereau pereții: eroii desenați pe cărțile de tarot. Un sepulcru. O liniște bizară. Doar ecoul pașilor săi tulbura tăcerea absolută. Și totuși, încetul cu încetul, aerul începu să murmure. Din întuneric, răzbăteau sunete, voci. Voci care spărgeau tăcerea. Și un cântec.

Înaintă și aerul se despică, de parcă niște spirite nevăzute, pierdute în lumină, se trăgeau într-o parte ca s-o lase să treacă. Spațiul însuși părea că-și ține răsuflarea, vibrând în același ritm cu bătăile inimii ei.

Meredith continuă să meargă până ajunse în fața altarului, într-un punct situat la distanțe egale de cele patru ferestre incastrate în peretele octogonal. Se găsea acum în interiorul unui pătrat, desenat cu negru pe podeaua de piatră. În jurul lui, pe jos, se zăreau inscripționate niște litere.

„Ajută-mă."

Cineva era acolo. Învăluit în tăcere și în întuneric, ceva se mișca. Meredith simți cum spațiul din jurul ei se micșorează, concentrându-se într-un punct. Nu vedea nimic, dar știa că ea se află acolo. O ființă, o prezență care respira. Și mai știa că o văzuse și înainte – sub pod, pe drum, la marginea patului. Apă, aer, foc și acum pământ. Cele patru suite ale tarotului, conținând în ele toate posibilitățile de pe lume.

„Fii atentă. Ascultă-mă."

Meredith se lăsă să alunece într-un loc al păcii și al liniștii. Nu se temea de nimic. Nu mai avea personalitate, ieșise în afara ei și privea detașată. Se auzi vorbind calm, limpede și tare:

– Léonie?

Brusc, Meredith căpătă senzația că întunericul din jurul siluetei fantomatice se modifică... o mișcare a aerului ca o adiere de vânt. La marginea patului, silueta își înclină puțin capul. Bucle lungi și roșcate, culoare fără substanță, scoase la iveală de gluga care-i pică pe umeri. Piele străvezie. Ochi verzi, dar transparenți. Un înveliș fără miez. O rochie lungă și neagră pe sub pelerină. Formă fără contururi.

„Eu sunt Léonie.“

Meredith percepu cuvintele în capul ei. Vocea unei fete tinere, un glas din alte vremuri. Din nou, atmosfera din încăpere se schimbă. De parcă spațiul ar fi răsuflat ușurat.

„Nu pot dormi. Până când nu voi fi găsită, nu voi putea dormi. Ascultă adevărul.“

– Adevărul? Despre ce? șopti Meredith.

Lumina se modifica tot mai repede, destrămându-se.

„Povestea se află în cărți.“

Un curent de aer, o sclipire, strălucirea unui lucru – a unei persoane – retrăgându-se. Și iarăși atmosfera se schimbă. O amenințare în întuneric, despre care Léonie nu pomenise nimic. Prezența blândă a fantomei dispăruse, fiind înlocuită de ceva distrugător. Un spirit rău. Frigul ce apăruse brusc o făcu pe Meredith să se tragă înapoi. Precum ceața timpurie a dimineții pe malul mării, aroma iute de sare și pește, și fum. Se întorsese în sepulcru. Simțea nevoia să fugă, cu toate că nu știa din ce motiv. Se trezi că se apropie de ușă.

Dar în spatele ei venea ceva. O siluetă neagră sau o creatură. Meredith aproape că-i simțea răsuflarea pe ceafă, aburi albi în aerul înghețat. Iar naosul de piatră al sepulcrului se strângea. Ușa de lemn se micșora și se îndepărta.

Un, deux, trois, loup! Omul negru a venit.

Cineva se repezea spre ea, strecurându-se cu viteză printre umbre, gata să sară. Meredith o luă la goană, iar spaima parcă îi dădu aripi. Pantofii sport îi alunecau pe dalele de piatră. Și mereu în urma ei, răsuflarea.

„Aproape am ajuns.“

Se aruncă spre ușă și se izbi cu umărul de toc. O durere crâncenă îi străbătu brațul. Creatura se găsea acum chiar în spatele ei. Blană zbârlită, duhoare de sânge și fier, pătrunzându-i în piele, în scalp și în tălpi. Se chinui să apuce zăvorul, trăgându-l, răsucindu-l, smucindu-l spre ea, fără prea mari rezultate.

Bătu cu pumnii în ușă, încercând să nu privească peste umăr, încercând să se ferească de ochii lui reci, albaștri, hidoși. Tăcerea se adâncea în jurul ei. Mâinile malefice îi prinseră gâtul ca într-o menghină, umede, reci și aspre. Mirosul de mare o atrase în abisurile lui fatale.

CAPITOLUL 68

– Meredith! Meredith! Este în regulă. Ești în siguranță. Nu s-a întâmplat nimic.

Se trezi, tresărind puternic și gâfâind ca o locomotivă. Avea toți mușchii tensionați, iar nervii țipau de încordare. Cearșafurile de bumbac erau mototolite și umede. Degetele îi înțepeniseră. Pentru o clipă se simți copleșită de o furie înăbușitoare, ca și cum mânia creaturii i se strecurase pe sub piele.

– Meredith, totul e OK! Sunt aici, cu tine.

Încercă să se elibereze, dezorientată, până când realiză, treptat, treptat că brațele lui calde o strângeau tare ca s-o salveze, nu ca să-i facă rău.

– Hal.

Umerii i se relaxară.

– Ai avut un coșmar, spuse el, atâta tot. Totul e în regulă.

– A fost aici. Ea a fost aici... apoi... a venit...

– Șșșș... ești OK, o liniști el.

Meredith îl privi. Ridică mâna și-l mângâie pe față.

– A venit ea... și apoi, din spatele ei...

– Nu suntem decât noi aici. Ai avut un coșmar. Totul s-a terminat acum.

Meredith făcu ochii roată prin cameră, ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să iasă din umbră în orice clipă. În același timp însă, știa că visul trecuse. Încet, îl lăsă pe Hal s-o ia în brațe. Îi simți căldura și puterea brațelor, care o lipiseră protector de pieptul lui primitor. Își recăpătă suflul, inspirând și expirând ritmic.

– Am văzut-o, murmură fata, cu toate că vorbea mai mult cu ea, decât cu Hal.

– Pe cine? șopti el.

Fata nu răspunse.

– E în regulă, repetă bărbatul cu blândețe. Haide, culcă-te la loc.

O mângâie gingaș pe cap, dându-i șuvițele de păr de pe frunte, așa cum obișnuia Mary când venise prima dată să locuiască la ei, în încercarea de a o liniști după ce visa urât.

– A fost aici, spuse Meredith din nou.

Încetul cu încetul, sub mișcările blânde și repetitive ale lui Hal, groaza i se risipi. Pleoapele i se îngreunară, urmate de brațe și de picioare, pe măsură ce corpul i se încălzi.

Patru dimineață.

Norii acoperiseră luna și afară domnea bezna. Îndrăgostiții, învățând cum să se cunoască unul pe altul, adormiră la loc îmbrățișați, învăluiți în albastrul adânc al zorilor care anunțau o nouă zi.

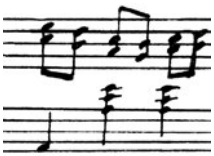

PARTEA A IX-A

Luminișul
Octombrie–noiembrie 1891

CAPITOLUL 69

Vineri, 23 octombrie 1891

Când Léonie se trezi a doua zi de dimineață, primul gând care îi veni în minte fu Victor Constant, așa cum se întâmplase să fie și ultimul, când adormise.

Simțind nevoia de aer proaspăt, se îmbrăcă iute și ieși afară. Urmele furtunii de ieri se zăreau pretutindeni. Crengi rupte, frunze învârtindu-se în spirale din pricina vântului stăruitor. Tăcerea încă domnea peste domeniu, iar cerul rozaliu al zorilor era senin. Totuși, la orizont, peste Pirinei, grămezi de nori cenușii încă mai amenințau cu vremea rea.

Léonie înconjură lacul, zăbovind o vreme pe micul promontoriu care ducea spre malul udat de valurile mici, apoi se întoarse încet spre casă, traversând pajiștile. Poalele rochiei sclipeau de rouă. Picioarele lăsau urme delicate pe iarba umedă.

Ocoli puțin ca să ajungă la ușa din față, pe care o lăsase nezăvorâtă când se strecurase afară din casă, după care păși în hol. Își scutură ghetele pe covorașul aspru. Își împinse în spate gluga, își descheie catarama și agăță pelerina lungă de cuierul metalic de unde o înșfăcase mai devreme.

Străbătând dalele negre și roșii spre sala de mese, realiză că sperase în sinea ei ca Anatole să nu fi coborât deja pentru micul dejun. Deși își făcea griji pentru sănătatea lui Isolde, Léonie încă mai deplângea plecarea lor pripită și surprinzătoare din Carcassonne de seara trecută, și n-avea nici un chef să se poarte civilizat cu fratele ei.

Deschise ușa și găsi încăperea pustie, cu excepția menajerei care așeza cafetiera din email cu motive roșii și albastre pe suportul metalic din mijlocul mesei.

Marieta făcu o plecăciune scurtă.

– *Madomaisèla*.

– Bună dimineața.

Léonie ocoli masa ca să se așeze la locul ei obișnuit, în capătul îndepărtat, astfel încât să stea cu fața la ușă.

Un gând supărător îi veni în minte. Dacă vremea rea continua în Carcassonne, atunci existau toate șansele ca patronul hotelului să nu-i ducă scrisoarea lui Victor Constant în piața Gambetta. Și oricum, era posibil, ca din pricina ploii torențiale, concertul să fi fost amânat. Se simți neajutorată și foarte frustrată când pricepu că nu va ști niciodată cu siguranță dacă *Monsieur* Constant va primi sau nu misiva ei.

„În afara situației în care el va alege să-mi scrie."

Oftă și-și scutură șervetul.

– Fratele meu a coborât, Marieta?

– Nu, *Madomaisèla*. Sunteți prima.

– Și mătușa mea? Și-a revenit după seara trecută?

Marieta se opri și își coborî vocea de parcă i-ar fi împărtășit o mare taină.

– Dar nu știți, *Madomaisèla? Madama* s-a simțit așa de rău peste noapte, încât *Sénher* Anatole a fost nevoit să trimită în oraș după doctor.

– Poftim? exclamă speriată Léonie.

Sări de pe scaun.

– Habar n-am avut. Mă duc la ea.

– Mai bine s-o lăsați în pace câteva ore, rosti iute Marieta. *Madama* doarme ca un copil abia de treizeci de minute.

Léonie se așeză la loc.

– Păi, și ce-a spus doctorul? o iscodi ea. *Monsieur* Gabignaud, nu?

Marieta încuviință.

– Că *Madama* a răcit și că amenința să se îmbolnăvească și mai rău. I-a dat un praf ca să-i scadă fierbințeala. El și fratele dumneavoastră au stat cu ea toată noaptea.

– Și acum ce zice că are?

– Va trebui să-l întrebați pe *Sénher* Anatole, *Madomaisèla*. Doctorul a vorbit cu el între patru ochi.

Léonie se simțea îngrozitor. Vinovată pentru gândurile deloc binevoitoare care-i trecuseră prin cap toată noaptea fără să aibă habar de criza ce se petrecea în altă parte a casei. I se puse un nod în gât de parcă ar fi înghițit un ditamai ghemul de fire încurcate. Se îndoia că va fi în stare să bage ceva de mâncare în gură.

Cu toate acestea, când Marieta se întoarse și-i așeză în față o farfurie cu șuncă sărată, ouă de găină proaspete, pîine albă scoasă din cuptor și o porție generoasă de unt, trase concluzia că n-ar strica să se hrănească puțin.

Mâncă în tăcere, chinuită de tot felul de gânduri, mai întâi îngrijorându-se pentru starea de sănătate a mătușii sale, apoi retrăind cu plăcere clipele petrecute alături de Victor Constant și din nou revenind la Isolde.

Auzi niște pași pe hol. Lăsând șervetul pe masă, sări în picioare și alergă la ușă, dând nas în nas cu Anatole.

Era palid la față și cearcăne negre i se adânceau sub ochi, semn că nu pusese geană pe geană.

– Iartă-mă, Anatole, abia am aflat. Marieta mi-a sugerat că aș face bine s-o las pe *tante* Isolde să doarmă și să nu o tulbur. Doctorul vine și în dimineața asta? E...

În pofida înfățișării sale vrednice de plâns, Anatole zâmbi. Ridică mâna parcă pentru a opri potopul de întrebări.

– *Calme-toi,* spuse el, apucând-o de umeri. Ce a fost mai rău a trecut.

– Dar...

– Isolde se va face bine. Gabignaud s-a purtat excelent. I-a dat ceva care s-o ajute să doarmă. E încă slăbită, dar febra i-a scăzut. Pur și simplu are nevoie de câteva zile de odihnă la pat.

Léonie izbucni în lacrimi și se miră și ea de asemenea slăbiciune. Nu realizase cât de mult ținea la mătușa ei cea blândă și liniștită.

– Hai, *petite*, rosti el drăgăstos. N-ai de ce să plângi. Totul va fi bine. Lucrurile se rezolvă.

– Să nu ne mai certăm niciodată, se văicări Léonie. Îmi vine să mor atunci când nu suntem prieteni.

– Și mie la fel, spuse el, scoțându-și batista din buzunar și întinzându-i-o.

Léonie își șterse chipul brăzdat de lacrimi, apoi își suflă nasul.

– Oh, ce gest nedemn de o lady! izbucni Anatole în râs. *Maman* ar fi foarte supărată pe tine.

Zâmbi și o privi drăgăstos.

– Ai mâncat?

Fata încuviință din cap.

– Ei bine, eu nu. Îmi ții companie?

Tot restul zilei, Léonie nu se mai dezlipi de fratele ei, abandonând până una, alta amintirea lui Victor Constant. Deocamdată, Domaine de la Cade, precum și dragostea și afecțiunea celor adăpostiți de el erau singurele lucruri care îi preocupau mintea și inima lui Léonie.

La sfârșitul acela de săptămână, Isolde nu se ridică din pat. Era slăbită și obosea repede, așa că Léonie îi citea după-amiază și, puțin câte puțin, culoarea îi reveni în obraji. Anatole își ocupă timpul, în numele ei, cu chestiuni urgente legate de moșie, iar seara venea să-i țină de urât în cameră. Dacă servitorilor li se părea necuvenită această familiaritate, atunci știau să-și țină gura, pentru că Léonie nu auzise nici o vorbă șoptită pe la colțuri.

De mai multe ori, fata îl suprinse pe Anatole uitându-se la ea, ca și cum ar fi vrut să-i facă o destăinuire. Dar ori de câte ori îl trăgea de limbă, el zâmbea și spunea că nu s-a întâmplat nimic, își pleca privirea și-și vedea mai departe de treburile lui.

Până duminică seara, apetitul lui Isolde spori suficient încât să i se aducă o tavă cu mâncare în dormitor. Léonie se bucură să vadă că obrajii supți ai mătușii își reveneau și că nu mai părea așa de slabă. Într-adevăr, în unele privințe, arăta chiar mai sănătoasă decât înainte. Pielea îi strălucea, iar ochii îi sclipeau. Léonie știa că și Anatole observase aceleași schimbări. Se plimba prin casă fluierând și pe chipul lui se citea ușurarea.

Principalul subiect de conversație din aripa servitorilor era inundația grozavă din Carcassonne. De vineri dimineață până duminică noaptea, orașul și împrejurimile sale fuseseră asaltate de valuri de furtună. Mijloacele de comunicare se întrerupeau, iar în unele locuri se

oprire de tot. Situația din Rennes-les-Bains și Quillan era rea, dar nu mai mult decât se putea aștepta cineva în timpul toamnei, când începea sezonul vijeliilor.

Luni pe seară, veștile despre catastrofa care lovise Carcassonne sosiră și la Domaine de la Cade. După trei zile de ploaie necontenită, mai rea la câmpie decât în satele de sus din munți, la primele ore ale dimineții de duminică, râul Aude își ieșise în sfârșit din matcă, inundând Bastide și zonele joase de-a lungul malurilor. Primele rapoarte arătau că mare parte din cartierul Trivalle și cartierul Barbacane se găsea complet sub ape. Pont Vieux, care făcea legătura între *La Cité* și Bastide era și el acoperit, deși într-o oarecare măsură circulabil. Grădinile de pe lângă Hôpital des Malades se umpluseră de noroi care ajungea până la genunchi. Alte clădiri de pe malul stâng al râului se prăbușiseră luate de torent.

Mai sus, pe râul umflat, spre zăgazul de la Païchérou, copacii fuseseră smulși din rădăcini împotmolindu-se mai apoi în mâlul gros.

Léonie ascultă veștile cu o agitație chinuitoare. Se temea pentru sănătatea lui Victor Constant. N-avea nici un motiv să creadă că i se întâmplase ceva rău, dar grijile o torturau întruna. Neliniștea îi creștea și mai tare și pentru că nu putea recunoaște în fața lui Anatole că știa locurile inundate și că o interesează în mod direct situația de acolo.

Léonie se dojenea adesea în sinea ei. Realiza că e o absurditate să aibă sentimente atât de puternice pentru o persoană în compania căreia petrecuse cu puțin peste o oră. Și totuși, *Monsieur* Constant își câștigase un loc important în imaginația ei romantică, iar fata nu-și mai putea lua gândul de la el. Așa cum la începutul lunii octombrie așteptase lângă fereastră o scrisoare de la mama ei de la Paris, acum, spre sfârșitul lunii, se întreba dacă nu cumva o scrisoare din Carcassonne zăcea neridicată în căsuțele poștale de la post-restant din Rennes-les-Bains.

Întrebarea era cum ar putea să meargă chiar ea în oraș. N-avea cum să încredințeze o asemenea chestiune delicată unuia dintre servitori, nici măcar bunilor ei prieteni, Marieta și Pascal. Și mai avea o grijă: că patronul hotelului nu dusese biletul ei în piața Gambetta la ora stabilită, în eventualitatea că anunțatul concert nu fusese anulat și că apoi, *Monsieur* Constant – care se vedea de la o

poștă că e un bărbat cu principii – ar fi renunțat galant la orice încercare de a intra în legătură cu ea.

Gândul că el s-ar putea să nu știe unde s-o găsească – sau, în egală măsură, că o disprețuiește pentru lipsa de eleganță de a nu-și fi respectat promisiunea – nu-i dădea pace.

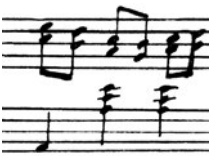

CAPITOLUL 70

Șansa ei veni trei zile mai târziu.

Miercuri seară, starea lui Isolde se îmbunătățise simțitor, astfel încât coborî să cineze alături de Anatole și Léonie. Mâncă foarte puțin. Mai degrabă gustă din mai multe feluri, dar nimic nu păru să fie pe gustul ei. Nici măcar cafeaua din boabele proaspăt râșnite, pe care le cumpărase Léonie pentru ea în Carcassonne, nu o satisfăcu.

Anatole se învârti neîncetat pe lângă ea, sugerându-i tot felul de combinații cu care s-o tenteze, dar într-un târziu nu izbuti s-o convingă să înghită decât niște pâine albă cu unt, cu puțină *chèvre trois jours*[1] și miere.

– Vrei ceva anume? Spune-mi și mă dau peste cap să-ți aduc.

Isolde zâmbi.

– Mi se pare că totul are un gust așa de ciudat...

– Dar trebuie să mănânci, rosti el ferm. Trebuie să te întremezi și să...

Se opri brusc. Léonie băgă de seamă schimbul de priviri dintre ei și din nou se întrebă ce voia să zică fratele ei.

– Pot să cobor până în Rennes-les-Bains mâine și să cumpăr tot ce-ți dorești, continuă el.

Lui Léonie îi veni o idee neașteptată.

– M-aș putea duce eu, rosti ea, încercând să-și păstreze un ton cât se poate de firesc. Decât să pleci tu, Anatole, ar fi plăcerea mea să mă duc până în oraș. Se întoarse spre Isolde. Îți cunosc foarte bine gusturile,

[1] Brânză proaspătă de capră (în limba franceză, în orig.)

tante. Dacă pot împrumuta trăsura pentru mâine-dimineață, m-ar însoți Pascal.

Se opri.

– Aș cumpăra chiar o cutie cu ghimbir confiat de la magazinul Bousquet.

Spre încântarea și surpriza ei, Léonie văzu un licăr de interes sclipind în ochii cenușii ai lui Isolde.

– Trebuie să-ți mărturisesc că așa ceva mi-ar plăcea să mănânc, recunoscu ea.

– Și totodată, adăugă Léonie, frământându-și mintea în căutarea altor delicatese preferate de mătușa sa, aș putea face o vizită și la *patissier* de unde să iau și o cutie cu prăjituri Jesuites.

Léonie detesta prăjiturile acelea oribil de grețoase, dar știa că, uneori, Isolde le savura.

– Cred că mi-ar pica greu în starea în care mă aflu, zâmbi Isolde, dar niște biscuiți cu piper negru m-ar încânta teribil.

Anatole zâmbi și dădu din cap.

– Foarte bine, spuse el. Atunci așa facem.

Acoperi mâna lui Léonie cu palma sa.

– Sunt mai mult decât fericit să vin cu tine, *petite,* dacă dorești.

– Nu e nevoie. Va fi o aventură. Și sunt convinsă că tu ai o mulțime de treburi aici.

Anatole o privi pe Isolde.

– Într-adevăr, încuviință el. Dar numai dacă ești convinsă, Léonie.

– Desigur, se repezi fata. Voi pleca pe la zece, ca să mă și întorc până la prânz. O să scriu o listă cu cele trebuincioase.

– Ești foarte drăguță să te deranjezi atâta, îi mulțumi Isolde.

– E plăcerea mea, replică sincer Léonie.

Gata, o făcuse. Dacă reușea să tragă o fugă și pe la post-restant fără ca Pascal să-și dea seama, avea să afle în sfârșit intențiile lui *Monsieur* Constant, bune sau rele.

Când se retrase în odaia ei seara, Léonie visa deja la senzațiile pe care le va trăi ținând în mână scrisoarea lui. La cuvintele din acel *billet-doux*, la sentimentele pe care poate i le așternuse pe hârtie.

Înainte să adoarmă, compusese de sute de ori un răspuns frumos către Victor Constant, în care își exprima cu întorsături de fraze elegante afecțiunea și salutările.

Dimineața de 29 octombrie începu glorios.

Domaine de la Cade era scăldat într-o lumină cărămizie, sub un cer albastru, presărat ici și colo cu nori albi, generoși. O vreme blândă te îmbia să ieși afară. Zilele furtunoase pieriseră, lăsând în urma lor amintirea parfumului și aerului de vară. *Une été indien.*

La zece și un sfert, Léonie coborî din șaretă în Place du Pérou, îmbrăcată în rochia ei preferată de zi, roșu-stacojiu, care se asorta perfect cu tunica și pălăria. Ținând lista de cumpărături într-o mână, se plimbă de-a lungul străzii principale, vizitând toate magazinele la rând. Pascal o însoțea ca să care tot ce cumpărase de la magazinele Bousquet, de la Patiseria și șocolateria Frères Marcel, de la *boulangerie artisanale* și de la merceria unde găsise câteva sculuri de lână. Se opri să guste un sirop *grenadine* la cafeneaua micuță, lipită de Maison Gravère, unde ea și Anatole băuseră cafea în prima lor expediție și unde se simțiseră ca acasă.

Într-adevăr, sentimentul acela de la început nu dispăruse: ea aparținea orașului, iar orașul îi aparținea ei. Și cu toate că una sau două persoane pe care le cunoscuse în treacăt se purtară relativ rece cu ea, ori cel puțin așa i se păruse – soțiile ferindu-și privirea, iar soții abia ridicându-și pălăriile –, Léonie se străduí din răsputeri să nu se considere jignită. Acum credea sincer că, deși pariziancă get-beget, se simțea mai vie, mai energică în peisajul împădurit al munților și în apropierea apelor râului Aude, decât în capitală.

Gândul la străzile murdare și la funinginea din arondismentul 8, iar mai apoi la îngrădirile suferite acolo, o îngrozi. Cu siguranță, dacă Anatole izbutea s-o convingă pe mama lor să li se alăture de Crăciun, atunci Léonie va fi mai mult decât mulțumită să rămână la Domaine de la Cade până de Anul Nou și chiar și după aceea.

Își termină treburile foarte repede. Pe la unsprezece nu mai avea nimic de făcut decât să scape de Pascal destul timp ca să dea o fugă până la post-restant. Îl rugă să ducă pachetele înapoi la șaretă, pe care o lăsaseră în grija unuia dintre mulții lui nepoți, puțin mai la sud de piața centrală. După aceea îi spuse că vrea să-l viziteze scurt pe *Monsieur* Baillard.

Expresia de pe chipul lui Pascal se întunecă.

– Nu știam că s-a întors în Rennes-les-Bains, *Madomaisèla* Léonie.

Privirile li se întâlniră.

– Nici eu nu știu sigur, recunoscu fata. Dar nu mă deranjează să fac o mică plimbare până acolo și înapoi. Ne întâlnim în Place de Pèrou, cât ai clipi.

În timp ce vorbea, Léonie realiză brusc cum să procedeze pentru a citi scrisoarea ferită de privirile altcuiva.

– De fapt, Pascal, adăugă Léonie iute, poți să mă lași aici. Mă voi întoarce pe jos la Domaine de la Cade. Nu e nevoie să mă aștepți.

Pascal se înroși.

– Sunt sigur că *Sénher* Anatole n-ar dori să vă părăsesc aici, iar dumneavoastră să vă întoarceți pe jos, spuse el, arătându-i clar că știe ce rău o certase Anatole pe Marieta pentru că permisese ca sora lui să rămână de capul ei în Carcassonne.

– Dar fratele meu ți-a dat cumva instrucțiuni să nu mă lași singură?

Pascal recunoscu fără tragere de inimă că nu.

– Ei bine, atunci... Cunosc foarte bine drumul prin pădure, rosti ea ferm. Marieta ne-a condus prin intrarea din spate a domeniului, după cum bine știi, așa că nu e nici o problemă. E o zi frumoasă, probabil printre ultimele cu soare din acest an și nu-mi vine să cred că fratele meu și-ar dori ca eu să nu mă bucur de aerul proaspăt.

Pascal nu se mișcă.

– Asta e tot, se răsti Léonie mai tare decât ar fi vrut.

Bărbatul o privi îndelung, cu chipul inexpresiv, după care rânji.

– Cum doriți, *Madomaisèla* Léonie, vorbi el pe un ton calm, dar dumneavoastră îi veți da socoteală lui *Sénher* Anatole, nu eu.

– Da, îi voi spune că eu am insistat ca tu să pleci.

– Și pentru venirea dumneavoastră, am s-o trimit pe Marieta să vă deschidă porțile și să vă întâlnească pe la jumătatea drumului. Ca să nu rătăciți cărarea.

Léonie se înmuie când văzu felul în care reacționase Pascal la ieșirea ei grosolană și grija pe care i-o purta. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, în pofida discuției lor aprinse, o neliniștea gândul de a merge din nou singură prin pădure.

– Mulțumesc, Pascal, rosti ea blând. Îți promit că nu voi zăbovi prea mult. Fratele și mătușa mea nici măcar nu-mi vor băga de seamă lipsa.

El încuviință din cap și, cu brațele pline de pachete, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă. Léonie îl urmări cu privirea o vreme.

Când tânărul dispăru după colț, ceva îi atrase atenția. Observase cu coada ochiului o persoană într-o manta albastră care se furișase într-un pasaj ce ducea spre biserică, de parcă ar fi dorit să nu fie văzută. Léonie se încruntă, dar uită imediat de întâmplare când porni spre râu.

Ca o precauție, în caz că lui Pascal îi trece prin cap să se țină după ea, se hotărâse să ajungă la poștă luând-o pe strada unde se găsea locuința domnului Baillard.

Zâmbi spre două cunoștințe de-ale lui Isolde, dar nu se opri să discute cu nimeni. În câteva minute, ajunse la destinație. Spre marea ei surpriză, obloanele albastre ale căsuței erau împinse în lateral.

Léonie se opri. Isolde era convinsă că *Monsieur* Baillard părăsise Rennes-les-Bains pentru mult timp. Nici pomeneală să se întoarcă mai devreme de sărbătoarea Sfântului Martin. Oare se mutase altcineva în casă? Sau *Monsieur* Baillard venise înapoi înainte de vreme?

Léonie privi în jos, de-a lungul străzii l'Hermite, care ducea la marginea râului, acolo unde se găsea și strada cu poșta. Ardea de nerăbdare să afle dacă a primit vreo scrisoare sau nu. Nu se mai gândise la nimic altceva în ultimele zile. Dar după chinurile dulci din această perioadă, acum, brusc, se temea ca nu cumva speranțele să-i fie înșelate. Ca nu cumva să nu găsească nici o misivă de la *Monsieur* Constant.

Totodată regretase nespus absența lui *Monsieur* Baillard. Dacă ar fi trecut pe acolo fără să se oprească și mai târziu avea să descopere că ratase ocazia de a reînnoda relația cu el, nu și-o va ierta niciodată.

„Dacă există o scrisoare, atunci ea va mai fi acolo și peste zece minute."

Léonie păși înainte și ciocăni la ușă.

Preț de câteva momente nu se întâmplă nimic. Își lipi urechea de panourile de lemn și desluși târșâitul unor pași pe pardoseala cu gresie.

– *Oc?* se auzi o voce de copil.

Făcu un pas înapoi când ușa se deschise, intimidată că se hotărâse să vină neanunțată. Un băiat micuț cu părul negru și ochi de culoarea afinelor se uita la ea fix.

– *Monsieur* Baillard este acasă? întrebă ea. Sunt Léonie Vernier. Nepoata lui *Madame* Lascombe. De la Domaine de la Cade.

– Vă așteaptă?

– Nu. Treceam prin zonă și mi-am luat libertatea să-i fac o vizită pe neașteptate. Dacă nu e momentul potrivit...

– *Que ès*?

Băiatul se întoarse. Léonie surâse, fericită să audă vocea bătrânului domn. Într-o pornire de moment, îl strigă.

– Sunt Léonie Vernier, *Monsieur* Baillard.

Câteva clipe mai târziu, silueta aparte, în costumul alb pe care și-l amintea atât de limpede din seara dineului, apăru la capătul holului. Chiar și prin întunericul din antreul îngust, Léonie băgă de seamă că bărbatul zâmbește.

– *Madomaisèla* Léonie, rosti el. Ce plăcere neașteptată.

– Am de rezolvat unele comisioane pentru mătușa mea – care nu s-a simțit prea bine – și Pascal a luat-o înainte. Credeam că nu sunteți în Rennes-les-Bains, dar când am văzut obloanele trase, am...

Realiză că vorbește prea mult, așa că-și mușcă limba.

– Sunt încântat că te-ai gândit să treci pe la mine, spuse Baillard. Te rog, intră.

Léonie șovăi. Cu toate că era un om cu o reputație frumoasă, o cunoștință de-a mătușii Isolde și un vizitator prețuit la Domaine de la Cade, știa că nu e potrivit pentru o tânără fată să intre în casa unui gentilom singur.

„Dar cine e aici ca să mă vadă la urma urmei?“

– Mulțumesc, răspunse ea. Primesc bucuroasă.

Păși peste prag.

CAPITOLUL 71

Léonie îl urmă pe *Monsieur* Baillard prin holul care ducea într-o cameră plăcută din dosul casei micuțe. O singură fereastră uriașă domina întregul perete.

– Oh, exclamă fata. Priveliștea e perfectă ca un tablou.

– Într-adevăr, zâmbi el. Am avut noroc.

Sună dintr-un clopoțel mic de argint care stătea pe o măsuță joasă, alături de fotoliul de lângă șemineu din care probabil se ridicase mai devreme. Apăru același băiat. Léonie cercetă discret încăperea: simplă și modestă. Două, trei scaune de diverse mărimi, o servantă în spatele canapelei... Rafturile pline ochi cu cărți acopereau tot peretele opus șemineului.

– Așa, spuse el. Poftim, ia loc. Ce vești ai, *Madomaisèla* Léonie? Sper că totul e în regulă la Domaine de la Cade. Ziceai mai adineauri că doamna Lascombe nu s-a simțit prea bine. Nădăjduiesc că nu e nimic serios, nu?

Léonie își scoase mănușile și pălăria, după care se așeză în fața lui.

– Acum e mult mai bine. Vremea urâtă de săptămâna trecută ne-a prins afară și *tante* Isolde a răcit. Am chemat doctorul, dar ce-a fost mai rău a trecut și se întremează văzând cu ochii.

– Starea ei de sănătate e încă fragilă, așa se întâmplă, mai ales în primele zile. Dar totul va fi bine.

Léonie îl privi, nedumerită de acest *non sequitur*[1], dar întrebarea îi muri pe buze, căci chiar atunci băiatul se întoarse purtând o tavă de

[1] Nu decurge (în limba latină, în orig.). În logica formală, un argument este *non sequitur* în cazul în care concluzia nu reiese din premise. (n.tr.)

alamă cu două pocale mici frumos ornate și o carafă de argint cu motive în formă de diamant, ce aducea mai degrabă cu o cafetieră.

– Provine din Țara Sfântă, îi mărturisi gazda ei. Un dar pe care l-am primit cu mulți ani în urmă de la un prieten vechi.

Slujitorul îi întinse fetei pocalul plin cu un lichid roșu și gros.

– Ce băutură e, *Monsieur* Baillard?

– Un lichior de cireșe de prin partea locului, *guignolet*. Recunosc că mă dau în vânt după el. Și merge de minune cu acești biscuiți cu piper negru.

Făcu un semn din cap și băiatul îi oferi farfuria lui Léonie.

– Sunt o specialitate de-a regiunii și pot fi cumpărați de oriunde, dar nu am gustat niciodată unii mai buni decât cei făcuți aici la Frères Marcel.

– Și eu am cumpărat câțiva, replică Léonie.

Sorbi o gură de *guignolet* și începu să tușească. Era dulce, cu gust puternic de cireșe, însă foarte tare.

– V-ați întors mai devreme decât ne așteptam, spuse ea. Mătușa mea zicea că mai curând de noiembrie, ba chiar de Crăciun, nici pomeneală să veniți înapoi.

– Mi-am terminat treburile mai iute decât am socotit, așa că m-am întors acasă. Umblă tot felul de povești prin oraș. Și cred că aș putea fi mai de folos aici.

De folos? Léonie cugetă puțin la expresia cel puțin ciudată pentru ea, dar nu comentă.

– Și unde ați fost, *Monsieur*?

– Să vizitez niște prieteni vechi, zise el calm. Și-apoi am o casă undeva în munți. Într-un sătuc numit Los Seres, nu departe de vechea citadelă Montségur. Am vrut să mă asigur că e pregătită și nu mai are nevoie de reparații, dat fiind anotimpul rece care se apropie.

Léonie se încruntă.

– Serios, *Monsieur* Baillard? Trăiam cu impresia că v-ați luat această casă în oraș tocmai ca să ocoliți asprimea iernii din munți.

Ochii lui străluciră.

– Am trecut prin multe ierni la munte, *Madomaisèla*, șopti bătrânul. Unele mai grele, altele mai ușoare.

Tăcu un moment și păru să cadă pe gânduri.

– Dar spune-mi, i se adresă el într-un târziu, cum ai petrecut ultimele săptămâni? Ai mai trăit și alte aventuri, *Madomaisèla* Léonie, de când nu ne-am văzut?

Privirile li se încrucișară.

– Nu m-am mai dus la sepulcru, *Monsieur* Baillard, dacă la asta faceți aluzie.

El zâmbi.

– Recunosc că tocmai la asta făceam aluzie.

– Deși, trebuie să mărturisesc că subiectul tarotului a continuat să-mi stârnească interesul.

Îi cercetă expresia, dar chipul ridat al bătrânului nu lăsa să se citească nimic pe el.

– Am început și să pictez.

Ezită puțin.

– Reproduceri ale imaginilor de pe pereți.

– Ei, nu mai spune!

– Sunt ca niște studii, presupun. Nu, de fapt, sunt niște copii.

Bătrânul se aplecă în față.

– Și ai încercat să le pictezi pe toate?

– Păi, nu, răspunse ea, considerând ciudată întrebarea. Doar pe cele de la început. Adică arcanele majore, cum li se spune, și nici pe acestea toate. Am descoperit că ocolesc din instinct unele imagini. Cum ar fi, de pildă, *Le Diable.*

– Și *La Tour?*

Ochii ei verzi sclipiră.

– Întocmai. Și Turnul. Dar cum de...

– Când ai început aceste tablouri, *Madomaisèla?*

– În după-amiaza dineului. Voiam să-mi ocup timpul cu ceva, ca să treacă ceasurile mai repede. Și fără să-mi dau seama, m-am trezit că mă desenasem chiar pe mine, *Monsieur* Baillard, așa că am hotărât să continui.

– Pot să te întreb în care dintre imagini te-ai desenat?

– *La Force.*

Se opri, apoi se înfioră când își aminti emoțiile complicate care o copleșiseră la momentul respectiv.

– Chipul ei era chipul meu. De ce credeți că s-a întâmplat așa?

– Explicația cea mai la îndemână ar fi că ai regăsit în propria persoană trăsăturile Forței.

Léonie așteptă mai multe informații, până când deveni limpede că *Monsieur* Baillard nu mai avea de gând să-i ofere și alte amănunte.

– Recunosc însă că mă preocupă tot mai tare experiențele pe care le descrie unchiul meu în monografia lui, *Les Tarots,* continuă Léonie. Și n-aș vrea să vă par insistentă, *Monsieur* Baillard, dar mă întrebam dacă îl cunoșteați deja pe unchiul meu la vremea când au avut loc evenimentele pe care le povestește el.

Îi cercetă iute chipul, căutând semne ale încurajării sau ale neplăcerii provocate de curiozitatea ei, dar expresia bărbatului rămase neschimbată.

– Mi-am dat seama că... situația cu pricina a avut loc cam în aceeași perioadă de timp în care mama mea a părăsit Domaine de la Cade și cu mult înainte ca unchiul și *tante* Isolde să se căsătorească. Șovăi. Îmi închipui, fără să par lipsită de respect, că era un bărbat cam solitar. Nu-l prea atrăgea compania altor oameni, nu?

Se opri încă o dată, oferindu-i lui *Monsieur* Baillard oportunitatea de a răspunde. Dar el nici nu se clinti, cu mâinile în poală, părând mulțumit doar să asculte.

– Din comentariile făcute de *tante* Isolde, se avântă Léonie mai departe, am tras concluzia că dumneavoastră ați avut un cuvânt de spus când unchiul meu i-a fost prezentat abatelui Saunière, după ce acesta a fost numit parohul din Rennes-le-Château. Mătușa mea mi-a vorbit și de unele neplăceri, rumori, întâmplări tulburătoare care au avut legătură cu sepulcrul și s-a impus intervenția unui preot.

– Ah.

Audric Baillard își împreună palmele.

Fata inspiră adânc.

– Eu... Oare abatele Saunière a exorcizat locul în numele unchiului meu? Chiar s-a desfășurat un asemenea ritual în interiorul sepulcrului?

De data asta, Léonie nu se mai repezi să vorbească iarăși. Lăsă ca tăcerea ei să-l convingă pe partenerul de conversație. Pentru o vreme care ținu o veșnicie, nu se auzi decât ticăitul ceasului. Fata deslușì zăngănitul vaselor și fâșâitul aspru al unei mături ce curăța podeaua de lemn într-o altă cameră.

– Ca să alunge diavolii de acolo, rosti ea într-un târziu când nu mai suportă. E adevărat? O dată sau de două ori din câte am înțeles. Acum însă, *Monsieur*, îmi dau seama că mama s-ar putea să le fi simțit prezența, în copilărie. De aceea a plecat de pe Domaine de la Cade atunci când s-a ivit primul prilej.

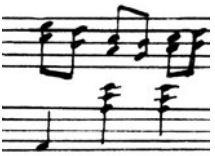

CAPITOLUL 72

– În anumite pachete de tarot, spuse în sfârșit Baillard, cartea care reprezintă Diavolul are ca model capul lui Baphomet, idolul pe care Cavalerii Sărmani ai Templului lui Solomon l-ar fi venerat, după cum au fost acuzați pe nedrept.

Léonie încuviință, chiar dacă nu pricepea care-ar fi rostul acestei digresiuni.

– Se spunea că nu departe de aici, la Bézu, se găsește un prezbiteriu templier, continuă el. Firește că așa ceva nu există. Din punct de vedere al atestărilor istorice s-a creat o confuzie în memoria colectivă, un amestec nefericit între albigenzi și templieri. E adevărat că au trăit în aceste ținuturi cam în același timp, dar puține legături se stabiliseră între ei. O potriveală de perioadă, nimic altceva.

– Dar ce au a face toate astea cu Domaine de la Cade, *Monsieur* Baillard?

Bărbatul zâmbi.

– Ai băgat de seamă în timpul vizitei tale statuia lui Asmodeu din sepulcru, *è?* Ducând în spate povara *bénitier*-ului?

– Da.

– Asmodeu, cunoscut și ca Ashmadia sau Asmodai, provine cel mai probabil din persană, din expresia *aeshma-daeva*, care înseamnă „demonul urgiei". Asmodeu apare și în Cartea lui Tobit, dar și în Testamentul lui Solomon, care este o lucrare apocrifă a Vechiului Testament. Mai precis, o lucrare atribuită lui Solomon, dar ale cărei întâmplări cu greu pot fi considerate adevăruri istorice.

Léonie dădu din cap a încuviințare, deși cunoștințele ei despre Vechiul Testament erau destul de limitate. Nici ea, nici Anatole nu

participau la școala de duminică și nici nu învățaseră catehismul. Mama lor pretindea că superstițiile religioase nu se potrivesc deloc cu sensibilitatea modernă. Tradiționalistă în maniere și în relațiile sociale, Marguerite vorbea vehement împotriva Bisericii. Brusc, Léonie se întrebă pentru prima dată dacă înverșunarea mamei ei nu se trăgea de fapt din atmosfera de la Domaine de la Cade, care-i marcase copilăria și își propuse să-l iscodească pe *Monsieur* Baillard în această privință imediat ce se va ivi ocazia.

Vocea caldă a bătrânului o readuse cu picioarele pe pământ.

– Povestea spune cum regele Solomon îl invocă pe Asmodeu să-l ajute în construirea templului – marele Templu. Asmodeu, un demon asociat de obicei cu desfrânarea, apare, însă prezența lui e tulburătoare. El prezice că, într-o bună zi, regatul lui Solomon va fi împărțit în două.

Baillard se ridică în picioare, traversă încăperea și luă de pe un raft o carte mică îmbrăcată în piele maro. Întoarse paginile subțiri ca mătasea cu degetele lui delicate până când găsi pasajul dorit.

– Iată cum sună:

> Constelația mea e ca un animal care se odihnește în vizuină, grăi demonul. Astfel că nu mă iscodi prea multe, Solomon, căci până la urmă regatul tău se va destrăma. Gloria de acum e una vremelnică. Ne poți chinui pe noi o vreme; apoi însă ne vom răspândi printre oameni, iară ei ne vor preaslăvi ca pe niște dumnezei, pentru că oamenii nu știu numele îngerilor noștri care conduc din ceruri.

Închise cartea și se uită la fată.

– Testamentul lui Solomon, capitolul cinci, versetele patru și cinci.

Léonie habar n-avea cum să reacționeze, așa că păstră tăcerea.

– Asmodeu, după cum am zis și mai devreme, este un demon asociat cu dorințele carnale, continuă Baillard. El este mai ales dușmanul celor proaspăt căsătoriți. În Cartea apocrifă a lui Tobit, el chinuie o femeie pe nume Sarah, omorându-i șapte bărbați, înainte ca împreunarea lor să fie consumată. A opta oară, îngerul Rafael îl învață pe ultimul logodnic al femeii să facă rost de inima și ficatul unui pește și să le pună pe tăciuni încinși. Fumul și vaporii duhnind a iad îl scârbesc

pe Asmodeu, alungându-l. Acesta fuge în Egipt, unde Rafael îl prinde și îi distruge puterile.

Léonie se cutremură, nu din pricina cuvintelor, ci a amintirii mirosului dezgustător pe care-l simțise în interiorul sepulcrului. O aromă inexplicabilă de umezeală, fum și mare.

– Aceste parabole par destul de arhaice, nu? exclamă gazda ei. Ele au scopul să transmită un adevăr mai mare, dar care adesea nu fac altceva decât să-l ascundă.

Baillard bătu cartea cu degetele lui subțiri și lungi.

– În cartea lui Solomon, se mai spune că Asmodeu urăște să se găsească în apropierea apei.

Léonie se îndreptă de spate.

– Poate așa se explică și de ce i-a fost așezat pe umeri vasul cu apă sfințită? Nu, *Monsieur* Baillard?

– Tot ce se poate, fu el de acord. Asmodeu mai apare și în alte lucrări religioase. În Talmud, de exemplu, lui îi corespunde Ashmedai, un diavol mai puțin malefic decât Asmodeul lui Tobit, chiar dacă dorințele lui sunt îndreptate spre soțiile lui Solomon și spre Batșeba. Mulți ani mai târziu, pe la mijlocul secolului al cincisprezecelea, Asmodai apare ca demon al desfrânării în *Malleus Maleficarum*, un soi de culegere simplistă, după părerea mea, cu demoni și lucrările lor diavolești. Cu meseria pe care o are, probabil că fratele tău cunoaște această carte, nu?

Léonie ridică din umeri.

– Da, posibil.

– Mai sunt și cei care cred că unii diavoli au mai multă putere în anumite perioade ale anului.

– Și Asmodeu când devine cel mai puternic?

– În timpul lunii noiembrie.

– Noiembrie, repetă ea.

Cugetă câteva clipe.

– Dar ce înțeles are, *Monsieur* Baillard, tot acest amestec bizar de superstiții, cărți, sepulcrul, demon temător de apă și cu ură față de căsnicie?

Bărbatul așeză înapoi cartea pe raft, după care se apropie de fereastră și se sprijini cu palmele de pervaz, cu spatele la Léonie.

– *Monsieur* Baillard? insistă ea.

Acesta se răsuci. Preț de o clipă, soarele portocaliu care pătrundea prin fereastra uriașă îl învălui într-un halou de lumină. Léonie avea senzația că privește un profet din vechiul Testament, așa cum apare el înfățișat într-un tablou în ulei.

Baillard păși însă spre mijlocul camerei și efectul se pierdu.

– Înseamnă, *Madomaisèla*, că atunci când superstițiile din sate care vorbesc despre un demon care umblă prin aceste văi și dealuri împădurite, când vremurile sunt anapoda, nu trebuie să le considerăm doar simple basme. Există anumite locuri – iar Domaine de la Cade e unul dintre ele – unde acționează forțe mai vechi. Se opri. În același timp, există și unii care hrănesc asemenea creaturi, se unesc cu astfel de spirite, neînțelegând că diavolul nu poate fi stăpânit.

Léonie nu credea o iotă din cele auzite, dar inima îi tresări totuși.

– Și unchiul meu a făcut asta, *Monsieur* Baillard? Îmi cereți să accept faptul că *oncle* Jules, cu ajutorul cărților și al spiritului locului, l-a invocat pe diavolul Asmodeu? Și că apoi nu l-a mai putut stăpâni? Că toate poveștile acelea cu fiarele sălbatice sunt, de fapt, adevărate? Că unchiul meu a fost responsabil, cel puțin din punct de vedere moral, pentru omorurile din vale? Și că știa toate astea?

Audric Baillard îi susținu privirea.

– Știa.

– Și că de aceea s-a văzut nevoit să ceară ajutorul abatelui Saunière, continuă ea, ca să alunge monstrul pe care-l eliberase? Se opri o clipă. Și *tante* Isolde are habar de toate astea?

– Lucrurile s-au întâmplat înainte de venirea ei. Nu, nu știe.

Léonie se ridică în picioare și se duse la fereastră.

– Nu pot crede așa ceva, rosti ea brusc. Asemenea povești. Diavoli, demoni. Astfel de basme nu au ce căuta în lumea modernă.

Vocea i se frânse, înduioșată de propriile gânduri.

– Bieții copii, șopti fata.

Străbătu iarăși camera și podeaua scârțâi și gemu sub pașii ei fermi.

– Nu-mi vine să cred, repetă ea, numai că din glasul ei nu mai răzbătea aceeași siguranță.

– Sângele cere sânge, îngăimă Baillard. Există anumite lucruri care îl ademenesc pe diavol spre ele. Un loc, un obiect, o persoană chiar, prin forța propriei rele voințe, atrage împrejurări nefaste, fărădelegi, păcate.

Léonie se opri, cu gândurile deja în altă parte. Se uită la gazda sa blândă și se așeză la loc pe scaun.

– Să zicem că aș accepta asemenea lucruri, dar cum rămâne cu cărțile de tarot, *Monsieur* Baillard? Dacă am înțeles bine, ați sugerat că acestea pot fi rele sau bune, depinzând de împrejurările folosirii lor.

– Întocmai. Gândește-te când poate fi o sabie bună și când poate fi rea. Mâna care o ține și nu oțelul este cea care îi hotărăște direcția.

Léonie încuviință.

– Dar care este proveniența cărților? Cine le-a desenat prima dată și cu ce scop? Când am citit în carte cuvintele unchiului meu, am înțeles că picturile de pe zid pot cumva să coboare de acolo și să se imprime pe cărți.

Audric Baillard zâmbi.

– Dacă așa ar sta lucrurile, *Madomaisèla* Léonie, atunci am avea numai opt cărți și nu un pachet întreg.

Léonie se bosumflă.

– Da, nu m-am gândit la asta.

– Ceea ce nu înseamnă, continuă el, că nu există un sâmbure de adevăr în vorbele tale.

– Păi, atunci, *Monsieur* Baillard, de ce tocmai acele opt imagini?

Ochii verzi ai fetei străluciră când prin cap îi trecu o nouă idee.

– Ar putea ca imaginile de pe perete să fie chiar cele desenate de unchiul meu, nu? Iar în alte situații, într-o altă comunicare între lumi, pe ziduri vor apărea alte tablouri, alte imagini din cărți, nu? Se opri. Ori poate numai din picturi?

Audric Baillard schiță un zâmbet jucăuș în colțul buzelor.

– Cărțile de joc, cele simple, dacă vrei, datează din vremurile nefericite când oameni conduși de credință au ucis, au oprimat și au distrus așa-zisa erezie, aruncând lumea într-un ocean de sânge.

– Albigenzii? spuse Léonie, amintindu-și de conversațiile dintre Anatole și Isolde despre istoria tragică a Languedoc-ului din secolul al treisprezecelea.

Baillard clătină întristat din cap.

– Oh, dacă lecțiile s-ar învăța atât de repede, *Madomaisèla*. Dar mi-e teamă că nici vorbă de așa ceva.

Dincolo de gravitatea vocii, Léonie simți o înțelepciune veche de secole întregi. Și, cu toate că de obicei nu o interesau deloc

evenimentele trecutului, se trezi că-și dorește să înțeleagă mersul lucrurilor.

– Nu vorbesc de albigenzi, *Madomaisèla* Léonie, ci de ultimele războaie religioase, de conflictele din secolul al șaisprezecelea dintre Casa Catolică a conților de Guise și ceea ce se numește, de dragul clarității, Casa Hughenotă a Bourbonilor.

Își ridică mâinile și apoi le lăsă din nou să cadă pe lângă corp.

– Ca de fiecare dată în trecut, și probabil că așa se va întâmpla mereu, credința a devenit iute unul și același lucru cu teritoriul și controlul.

– Iar cărțile datează din această perioadă? insistă ea nerăbdătoare.

– Cele cincizeci și șase de cărți originale, create în tradiția jocului italian de *tarrochi,* au avut ca scop petrecerea cât mai plăcută a serilor lungi de iarnă. Cu o sută de ani înainte de perioada despre care vorbesc, curtea și nobilimea italiană se dădeau în vânt după astfel de divertismente. Când s-a născut Republica, așa-zisele cărți de curte au fost înlocuite de *Maître* și *Maîtresse*, de *Fils* și *Filles*, după cum ai văzut.

– *La Fille d'Épées*, spuse ea, amintindu-și pictura de pe zidul sepulcrului. Cam prin ce an?

– Nu se știe foarte clar. Probabil în ajunul Revoluției, inofensivul joc de tarot s-a preschimbat în altceva. Într-un sistem de divinație, o cale de legătură între cunoscut și necunoscut, între văzut și nevăzut.

– Așadar, pachetul de cărți se găsea deja la Domaine de la Cade?

– Cele cincizeci și șase de cărți aparțineau casei, dacă vrei, nu oamenilor din ea. Spiritul antic al cărților influența pachetul; legendele și zvonurile au dat cărților noi înțelesuri și scopuri. Cărțile așteptau, vezi tu, pe cineva care să le întregească.

– Unchiul meu, rosti ea ca o concluzie.

Baillard încuviință.

– Lascombe a citit cărțile publicate de chiromanții din Paris – scrierile vechi ale lui Antoine Court de Gébelin, scrierile contemporane ale lui Eliphas Lévi și Romain Merlin – și s-a lăsat sedus de ele. A adăugat pachetului de cărți moștenit cele douăzeci și două de arcane majore – cele care vorbesc de răsturnările principale ale vieții și de viitorul care ne așteaptă – și s-a oprit asupra celor pe care dorea să le invoce, pe care le-a redat pe pereți.

– Unchiul meu a pictat cele douăzeci și două de cărți suplimentare?

– Da. Și-atunci, *Madomaisèla* Léonie, continuă el după o pauză, te mai îndoiești că prin intermediul cărților de tarot – într-un loc anume și în împrejurări potrivite – poți invoca demonii și spiritele?

– *Monsieur* Baillard, la prima vedere e greu de acceptat așa ceva și totuși acum cred.

Se gândi câteva secunde.

– Dar ceea ce nu pricep este cum de controlează cărțile spiritele.

– Ah, nu, rosti el iute. Asta e greșeala făcută de unchiul tău. Cărțile pot invoca spiritele, da, însă nu le pot controla. Toate posibilitățile sunt cuprinse în imagini – toate firile, toate dorințele omenești, bune sau rele, toate poveștile noastre –, dar dacă sunt eliberate, atunci acestea au viața lor proprie.

Léonie se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Tablourile de pe perete includ trăsăturile ultimelor cărți cu ajutorul cărora s-au invocat spiritele acelui loc. Dar dacă ar fi să le modificăm, cu ajutorul unei pensule, personajele ar lua altă înfățișare. Iar cărțile ar spune povești diferite.

– Acest lucru se întâmplă oriunde cu cărțile? Sau numai la Domaine de la Cade, în interiorul sepulcrului?

– Este o combinație unică, *Madomaisèla*, de imagini, sunete și spirit al locului. Un loc aparte. În același timp el influențează cărțile. De pildă, acum, La Force ar putea stabili o legătură cu tine. Prin harul tău artistic.

Léonie îl privi nedumerită.

– Dar eu n-am văzut cărțile în realitate. Și nu am pictat cărțile în sine, ci doar am imitat pe hârtie obișnuită ceea ce am zărit atunci pe pereți.

Baillard zâmbi.

– Lucrurile nu se dezvăluie întotdeauna dintr-odată, *Madomaisèla*. Și, în plus, ai mai pictat și pe altcineva în tablourile tale, nu? Fratele și mătușa ta apar în aceste picturi.

Fata se înroși.

– Sunt doar niște picturi, amintiri ale timpului petrecut aici.

– Poate.

Își înclină capul într-o parte.

– Prin asemenea picturi poveștile voastre vor dura mai mult decât vom avea noi viață să le împărtășim și altora.

– Mă speriați, *Monsieur*, rosti ea tăios.

– Nu aceasta mi-e intenția.

Léonie se opri înainte de a pune întrebarea care-i stătea pe buze încă din clipa în care auzise de cărțile de tarot.

– Pachetul de cărți încă mai există, *Monsieur* Baillard?

Bătrânul o țintui cu privirea lui înțeleaptă.

– Pachetul a supraviețuit, mărturisi el într-un târziu.

– În casă? întrebă fata repede.

– Abatele Saunière l-a implorat pe unchiul tău să distrugă cărțile, să le ardă, astfel încât nimeni altcineva să nu mai fie ispitit să le folosească. Și în privința sepulcrului la fel. Baillard scutură din cap. Dar Jules Lascombe era un om al științei. Nu putea să distrugă ceva cu asemenea origini antice, așa cum abatele nu se putea lepăda de Dumnezeul său.

– Și cărțile stau ascunse undeva pe domeniu, atunci? Sunt sigură că nu în sepulcru.

– Se află în siguranță. Ascunse acolo unde râul seacă și unde se îngropau regii antici.

– În cazul acesta...

Audric Baillard își lipi degetul arătător de buze.

– Ți-am mărturisit toate astea ca să-ți mulțumesc puțin firea lacomă de adevăr, *Madomaisèla* Léonie, nu ca să-ți stârnesc curiozitatea. Înțeleg cum de ai fost atrasă de această istorie și că îți dorești să afli mai multe lucruri despre familia ta și despre evenimentele care le-au marcat viețile membrilor ei. Dar o să-mi repet avertismentul: nimic bun nu se va naște dacă încerci în continuare să cauți cărțile, mai ales într-un asemenea moment, când lucrurile se găsesc într-un echilibru fragil.

– Într-un asemenea moment? Ce vreți să spuneți, *Monsieur* Baillard? Pentru că se apropie noiembrie?

Însă se vedea clar din expresia de pe chipul bătrânului că nu avea să mai scoată nici un cuvânt. Léonie bătu din picior nervoasă. Dorea să-i pună nenumărate întrebări. Inspiră adânc, dar el vorbi înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

– Ajunge.

Prin fereastra deschisă se auzi dangătul clopotului din micuța biserică Saint-Celse și Saint-Nazare, ce anunța miezul zilei. O singură notă vlăguită ce marca sfârșitul dimineții.

Sunetul o aduse pe Léonie la realitate. Uitase de-a binelea scopul venirii ei în Rennes-les-Bains. Sări în picioare.

– Iertați-mă, *Monsieur* Baillard, v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră. Își trase mănușile. Și, pe deasupra, am uitat și de îndatoririle mele din această dimineață. Să merg la *bureau de poste*... Dacă mă grăbesc, poate încă mai prind deschis...

Apucându-și pălăria, Léonie străbătu camera cu pași mari. Audric Baillard se ridică și el cu greu din scaun. O siluetă elegantă și fără vârstă.

– Dacă îmi dați voie, *Monsieur*, v-aș mai putea vizita și altădată? *Au revoir.*

– Firește, *Madomaisèla*. Plăcerea va fi de partea mea.

Léonie îi făcu un semn cu mâna, apoi ieși din încăpere, repezindu-se de-a lungul coridorului ca să iasă în stradă, lăsându-l pe Audric Baillard singur cu gândurile sale. Băiatul se strecură din umbră și închise ușa în urma ei.

Baillard se așeză la loc pe scaun.

– *Si es atal es atal,* murmură el în vechea limbă. Ce va fi va fi. Dar cu fata asta mi-aș dori ca lucrurile să se petreacă altfel.

CAPITOLUL 73

Léonie alergă pe rue de l'Hermite, trăgând de mănuși în sus peste încheieturi și chinuindu-se cu nasturii. Coti brusc la dreapta și porni spre oficiul poștal.

Ușa dublă de lemn era închisă și zăvorâtă. Léonie ciocăni și strigă.

– *S'îl vous plaît!*

Trecuseră abia trei minute peste douăsprezece. Cu siguranță se mai afla cineva înăuntru.

– *Il y a quelqu'un? C'est vraiment important!*[1]

Nici un semn de viață. Ciocăni și strigă din nou, dar nimeni nu veni. O femeie morocănoasă cu două cozi albe și subțiri se aplecă peste fereastra de vizavi și țipă la ea să nu mai bată atât.

Léonie își ceru iertare, realizând ce prostie din partea ei să atragă atenția asupra sa într-o astfel de manieră. Dacă o aștepta vreo scrisoare de la *Monsieur* Victor Constant, atunci soarta hotărâse ca aceasta să rămână deocamdată aici. Nu mai putea zăbovi în oraș până când poșta se deschidea din nou după-amiază. Va trebui să vină cu altă ocazie.

O încercau tot felul de sentimente. O nedumerea faptul că nu izbutise să obțină singurul lucru pentru care pusese la cale o asemenea desfășurare de forțe. Pe de altă parte însă, considera că primise un soi de amânare divină.

„Cel puțin n-am aflat că *Monsieur* Constant nu mi-a scris."

Raționamentul ei încâlcit o înveseli în mod ciudat.

Léonie coborî spre râu. La stânga, îi văzu pe pacienții băilor termale, bălăcindu-se în apele aburinde, bogate în fier, ale *bains forts*-urilor.

---

[1] E cineva înăuntru? E foarte important! (în limba franceză, în orig.)

În spate se înșirau, așteptându-i să iasă pe cei aflați în grija lor, surorile medicale în uniforme albe, cu bonete lătărețe și colțuri alungite, semănând cu niște pescărușI uriași.

Traversă pe malul celălalt și găsi poteca de-a lungul căreia îi condusese Marieta. Aspectul pădurii se schimbase mult. Unii copaci își pierduseră frunzișul, fie ca urmare a legilor firești ale toamnei, fie din pricina ferocității furtunilor ce se abătuseră peste ținut. Pământul era acoperit cu o pătură groasă de frunze galbene, arămii și roșcate. Se opri un moment, gândindu-se la coloratura desenelor încă neterminate. Imaginea *Nebunului* îi veni în minte și se hotărî să modifice puțin nuanțele fundalului pentru a se potrivi cu priveliștea tomnatică din pădure.

Își văzu de drum în sus, învăluită de mantia verde a pădurii veșnice. Rămurele, crengi rupte, pietre smulse din grohotișurile de pe ambele părți ale drumeagului pocneau și scrâșneau sub pașii ei. Pe jos apărură și conurile de pin și fructele maronii și lucioase ale castanilor sălbatici. I se făcu brusc dor de casă. Se gândi la mama ei și la cum îi ducea ea, în fiecare octombrie, în parcul Monceau să culeagă castane. Își frecă vârfurile degetelor, parcă amintindu-și senzațiile toamnelor din copilărie.

Rennes-les-Bains dispăruse în spatele ei. Léonie grăbi pasul, știind că orașul e doar la o azvârlitură de băț, dar simțindu-se ca și cum se despărțise de civilizație. O pasăre zburătă, fâlfâindu-și iute aripile și făcând-o să tresară. Izbucni în râs când băgă de seamă că nu e decât un guguștiuc mic. Din depărtare se auzeau pocnetele armelor de vânătoare și se întrebă dacă Charles Denarnaud pornise iar după animale prin pădure.

După o vreme ajunse la moșie. Când, de după un colț, apărură porțile din spate ale domeniului, răsuflă ușurată. Se avântă cu și mai multă energie, așteptându-se dintr-o clipă în alta s-o vadă pe Marieta cu cheia în mână.

– Marieta?

Dar numai ecoul propriului glas îi dădu răspuns. Din tăcerea profundă, Léonie înțelese că nu mai e nimeni acolo. Se încruntă. Puțin probabil ca Pascal să nu se fi ținut de cuvânt. Și cu toate că Marieta era cam neastâmpărată, te puteai bizui pe ea.

„Ori poate că venise, dar renunțase să mai aștepte?“

Léonie scutură porțile, dar le găsi încuiate. Se enervă cumplit, neputincioasă și indignată, după care își puse mâinile în șold, cântărind întreaga situație.

Nu avea nici un chef să ocolească moșia ca să intre pe porțile din față. O obosiseră experiențele de dimineață și urcușul dealului.

„Trebuie să mai existe și altă cale să intru pe domeniu."

Léonie nu credea că puținii servitori ai lui Isolde ar fi putut menține hotarele unei asemenea proprietăți uriașe în condiții perfecte. Era convinsă că dacă va căuta cu atenție, va da peste o deschizătură suficient de lată să-și strecoare trupul zvelt prin ea. Apoi nu va mai trebui decât să găsească aleile familiare.

Se uită la stânga și la dreapta, încercând să aleagă direcția potrivită scopurilor ei. Până la urmă, socoti că părțile lăsate în paragină sunt și cele mai îndepărtate de casă. Porni spre est. Dacă nu găsea și nu găsea nimic, va ocoli pur și simplu moșia, mergând pe lângă hotarul ei.

Se mișca repede, scrutând desișul înalt, trăgând de măceși și ferindu-se de tufișurile încâlcite și viclene ale afinilor, căutând o spărtură cât de mică în gardul de fier. Zona ce înconjura poarta era în bună stare, dar, din câte își amintea de la sosirea lor la Domaine de la Cade, senzația de părăsire și ruină sporise pe măsură ce înaintaseră.

După nici cinci minute de mers, zări o deschidere în gard. Își scoase pălăria, se lăsă pe vine și, inspirând adânc, se strecură prin deschiderea îngustă, fericită că scăpase așa repede. Imediat ce trecu dincolo, se curăță de ciulinii și frunzele ce i se prinseseră de tunică, își scutură noroiul de pe poalele rochiei, apoi o luă din loc, încântată că e atât de aproape de casă.

Pământul se înclina aici mai abrupt, iar coroanele bogate ale copacilor păreau mai sumbre și mai întunecate. Curând, Léonie realiză că se află în capătul îndepărtat al crângului de fagi și că, dacă nu e atentă, drumul ei va trece chiar pe lângă sepulcru. Se încruntă. Adică mai exista și un alt drum până acolo?

Puțin mai încolo dădu peste o răspântie. Dar nu zări nici o cărare pe care s-o ia. Toate luminișurile și dumbravele arătau la fel. Léonie n-avu încotro și se văzu nevoită să se orienteze după soarele care strălucea pe cer deasupra frunzișului, dar în penumbra pădurii, acesta nu se dovedi o călăuză de încredere. Totuși, își spuse fata în sinea ei,

dacă nu se abătea din drum și mergea tot înainte, va ajunge pe pajiștile din jurul casei. Spera numai să nu dea de sepulcru.

Începu să coboare un deluşor, pe o cărăruie care ducea într-un luminiș micuț. Brusc, întrezări între copaci bucata de pădure de pe malul celălalt al râului Aude unde se ridicau stâncile megalitice pe care Pascal i le arătase mai demult. Apoi realiză tresărind că toate locurile cu nume diabolice se vedeau de pe Domaine de la Cade: Jilțul Diavolului, Iazul Diavolului, Muntele Cornului. Cercetă orizontul. Și, de asemenea, și punctul în care se întâlneau râurile, La Blanque și La Salz, un loc căruia oamenii îi spuneau, după cum îi povestise Pascal, *le bénitier.*

Léonie se chinui să-și alunge din minte imaginea trupului diform al demonului și ochii lui albaștri și vicleni. Iuți pasul, străbătând pământul denivelat al luminișului, mustrându-se în sinea ei că se lasă impresionată de o statuie și de un desen dintr-o carte.

Pe neașteptate, drumul începu să urce pe un versant. Și suprafața pământului se schimbă. Acum călca pe țărână tare și nu pe crenguțe sau conuri de pin, apărată la stânga și la dreapta de tufișuri și copaci desfrunziți. Era ca o limbă de pământ maronie, decupată în unghiuri bizare din peisajul verde.

Léonie se opri și privi în față. Deasupra ei se înălța o costișă abruptă, ca o barieră pusă anume în calea ei. Sus de tot se zărea o platformă naturală, aidoma unui pod ce se arcuia peste bucata de pământ pe care stătea. Înțelese cu surprindere că se găsește în albia uscată a unui râu. Pe vremuri, un torent de apă, repezindu-se la vale, umflat de pâraiele din munți, își croise drum prin valea adâncă dintre dealuri.

Își aminti cuvintele lui *Monsieur* Baillard.

„Ascuns acolo unde râul seacă și unde se îngropau regii."

Léonie făcu ochii roată, căutând ceva neobișnuit, cercetând cu băgare de seamă forma pământului, a copacilor, a arborilor pitici. Atenția îi fu atrasă de o văgăună, alături de care de-abia se deslușea dintre tufele și rădăcinile de ienuperi, o lespede cenușie.

Se apropie și se lăsă pe vine. Întinse mâna, trase vegetația într-o parte și scrută întunericul de dedesubt. Acum văzu că are de-a face cu un inel din opt pietre. Își vârâ mâinile prin frunzișul des, pătându-și

mănușile cu mâzgă verde și noroi, încercând să descopere dacă se ascunde ceva sub ele.

Scoase mai întâi prima piatră. Se sprijini pe călcâie și o așeză în poală. Pe suprafața ei, descoperi pictată cu smoală sau vopsea neagră o stea în cinci colțuri în interiorul unui cerc.

Nerăbdătoare să afle dacă, din întâmplare, găsise cărțile de tarot, Léonie puse piatra de-o parte. Folosindu-se de o bucată de lemn, săpă în jurul celorlalte, ridicând mici movilițe de pământ lângă ele. Zări un petic de material gros, acoperit de noroi și înțelese că pietrele aveau menirea să-l ascundă.

Continuă să sape în pământul argilos, folosind lemnul drept hârleț, până când izbuti să elibereze materialul. Acesta acoperea o gaură mică. Emoționată, scotoci prin ea, chinuindu-se să scoată ce era îngropat dedesubt, îndepărtând noroiul, viermii și gândacii. În sfârșit, degetele ei atinseră un obiect tare.

Încă puțin și realiză că dăduse de o lădiță din lemn cu mânere metalice. Le apucă zdravăn și trase de ele, opintindu-se. Pământul nu voia să cedeze, dar Léonie își adună forțele și o zgâlțâi și o răsuci, până când comoara se desprinse cu un sunet sec.

Gâfâind, Léonie o târî pe fâșia de pământ uscat și o așeză peste material. Își sacrifică mănușile, ștergând cu ele suprafața lădiței, după care deschise ușurel capacul. Înăuntru, găsi o altă casetă din metal, de genul celor în care mama ei își păstra cele mai valoroase obiecte.

Scoase caseta și o așeză pe lădiță, după ce-i închise mai întâi capacul. Caseta avea un lăcățel, care spre surprinderea fetei, atârna într-o parte descuiat. Începu să-i salte capacul, treptat. Micile balamale scârțâiră, dar caseta se deschise ușor.

Penumbra de sub copaci o împiedică să deslușească ce e înăuntru. Se aplecă mai aproape și crezu că vede un pachet învelit într-o pânză închisă la culoare. După formă și dimensiuni, nu mai încăpea îndoială că găsise cărțile de tarot. Își șterse mâinile murdare de jupoanele curate și uscate, apoi despături materialul cu grijă.

Ieși la iveală spatele unei cărți de joc, mai mare decât cele obișnuite. Pe dosul cărții, ornată cu motive împletite argintii și dungi filigranate aurii, fusese desenată o pădure de un verde aprins.

Léonie zăbovi o secundă ca să mai prindă curaj. Inspiră adânc, numără până la trei și întoarse cartea.

Figura unui bărbat cu piele smeadă, înveşmântat într-o robă lungă şi roşie, aşezat pe un tron într-un pavilion de piatră, se uita ţintă spre ea. Munţii din depărtare i se părură lui Leonie familiari. Citi inscripţia de dedesubt: Regele de Monede.

Apropie cartea de ochi, încercând să-şi amintească de unde-l ştie. Da, era chipul preotului chemat să alunge demonul din sepulcru şi care apoi se rugase de unchiul ei să distrugă pachetul: Bérenger Saunière.

Iată şi dovada, după cum îi povestise şi *Monsieur* Baillard o jumătate de oră mai devreme, că *oncle* Jules nu-i ascultase sfatul.

– *Madomaisèla*. *Madomaisèla* Léonie!

Fata se răsuci speriată când îşi auzi numele strigat.

– *Madomaisèla?*

Erau Pascal şi Marieta. Lipsea de atâta timp, încât porniseră în căutarea ei. Înfăşură iute cărţile. Dorea să le ia cu ea, dar n-avea în ce să le ascundă.

Stătea în cumpănă, căci nu voia să afle cineva despre descoperirea pe care-o făcuse, însă până la urmă, negăsind altă cale, puse cărţile la loc în casetă, pe care o vârî mai apoi în lădiţă şi le băgă în groapă. Se ridică în picioare şi se apucă s-o acopere, împingând pământul cu vârfurile botinelor ei murdare de noroi. Înainte să termine, îşi aruncă şi mănuşile pătate şi le acoperi şi pe acestea.

Trebuia să se asigure că nimeni nu dăduse peste pachet până atunci şi că nici de aici înainte nu se va întâmpla o atare grozăvie. Se va întoarce, la adăpostul întunericului, cu primul prilej.

– *Madomaisèla* Léonie!

Auzea deja spaima din vocea Marietei.

Léonie îşi şterse urmele, urcă pe platformă şi alergă, în jos pe potecă, în direcţia din care venise, călăuzindu-se după vocile servitorilor. Se afundă în pădure, părăsind cărarea, astfel încât să nu le ofere nici un indiciu despre locul unde poposise. Într-un târziu, când socoti că se depărtase suficient de comoară, se opri, răsuflă adânc şi strigă din toţi plămânii.

– Sunt aici! Marieta! Pascal! Aici!

După câteva momente, chipurile lor îngrijorate se iţiră dintre copaci. Marieta încremeni, fără să-şi poată ascunde surpriza sau îngrijorarea provocată de starea veşmintelor tinerei ei stăpâne.

– Mi-am rătăcit mănușile, minți Léonie spontan. Și am fost nevoită să mă întorc în pădure să le caut.

Marieta o privi aspru.

– Și le-ați găsit, *Madomaisèla?*

– Din păcate, nu.

– Dar hainele dumneavoastră...

Léonie privi în jos spre ghetele înnoroiate, jupoanele pătate și fustele acoperite de mâzgă și mușchi verde.

– Am călcat strâmb și am alunecat pe pământul moale, atâta tot.

Văzu că Marieta nu crede o iotă din explicațiile ei, dar slujnica fu îndeajuns de isteață ca să-și țină gura. Porniră spre casă în tăcere.

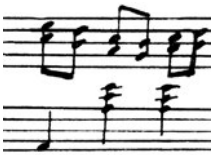

CAPITOLUL 74

Léonie abia avu timp să-și spele murdăria de sub unghii și să-și schimbe hainele înainte să sune clopoțelul care anunța prânzul.

Isolde veni și ea în salon. Era încântată de lucrurile pe care i le cumpărase Léonie din oraș și izbuti să mănânce puțină supă. După ce terminară, o rugă pe Léonie să-i țină companie. Léonie acceptă fericită, deși câtă vreme discutară și jucară cărți, gândurile îi tot zburau în altă parte. Punea la cale un plan ca să se întoarcă în pădure și să ia cărțile. De asemenea, se tot gândea cum să mai viziteze o dată Rennes-les-Bains.

Ziua se scurse în pace. Cerul se întunecă în amurg și peste vale și oraș se abătu ploaia, însă la Domaine de la Cade căzură doar câțiva stropi.

A doua zi de dimineață, Léonie dormi mai mult decât de obicei.

Când ieși pe hol, o văzu pe Marieta purtând tava pentru corespondență și îndreptându-se spre salon. N-avea nici un motiv să creadă că *Monsieur* Constant îi găsise adresa și apoi îi scrisese direct. Ea se temea exact de opusul situației – că o uitase de-a binelea. Dar pentru că Léonie trăia într-o veșnică stare de posibilități romantice, își închipui tot felul de împrejurări bizare, care-l împiedicaseră să ia legătura cu ea.

Așa că, lipsită de speranța că ar putea găsi o scrisoare din Carcassonne adresată ei, coborî în goană scările cu gândul s-o iscodească pe Marieta când va ieși din salon. Se temea să vadă – dar în același timp nădăjduia să se întâmple – blazonul familiar de pe cartea de vizită pe care i-o

dăruise Victor Constant în biserică și pe care și-o întipărise bine în memorie.

Își lipi ochiul de o crăpătură din lemnul ușii, chiar în momentul când Marieta deschise ușa dinăuntru și ieși cu tava de argint goală.

Tresăriră amândouă.

– *Madomaisèla!*

Léonie închise iute ușa pentru ca vocile lor să nu-i atragă atenția lui Anatole.

– Marieta, ai băgat cumva de seamă dacă a venit vreo scrisoare din Carcassonne?

Slujnica o privi întrebător.

– N-am băgat de seamă, *Madomaisèla*.

– Ești sigură?

Marieta căscă gura nedumerită.

– Păi, au fost circularele obișnuite, o scrisoare de la Paris pentru *Sénher* Anatole și câte o misivă pentru *Madama* și pentru fratele dumneavoastră care au fost trimise din oraș.

Léonie răsuflă ușurată, dar și dezamăgită.

– Aș zice că erau niște invitații, adăugă Marieta. În niște plicuri foarte frumoase și scrise cu niște litere foarte elegante. Și mai aveau și un blazon pe ele. Pascal a zis că au fost livrate personal. De un bărbat ciudat într-o manta veche.

Léonie îngheță.

– Ce culoare avea mantaua?

Marieta o privi surprinsă.

– Nu știu, *Madomaisèla*. Pascal nu mi-a zis. Iar acum, vă rog să mă iertați...

– Desigur. Léonie se trase un pas înapoi. Poftim.

Léonie șovăi un moment în prag. N-ar fi putut spune de ce, însă nu dorea să dea ochii cu fratele ei. Probabil din pricina conștiinței sale vinovate care o făcuse să creadă că scrisorile ar putea avea legătură și cu ea, atâta tot. O concluzie înțeleaptă, dar neliniștea continuă s-o tulbure.

Se răsuci pe călcâie și fugi pe scări în sus.

CAPITOLUL 75

Anatole stătea la masa unde se servea micul dejun, holbându-se la scrisoare.

Mâna îi tremură când își aprinse o altă țigară de la mucul primeia. Camera închisă se umpluse de fum. Pe masă se găseau trei scrisori. Una – nedeschisă – avea marca poștală a Parisului. Celelalte două purtau un blazon de felul celor care ornau vitrinele gravorului Stern. O coală de hârtie cu aceeași emblemă aristocratică de familie zăcea pe farfuria goală din fața lui.

Adevărul era că Anatole se temuse de ziua când o astfel de scrisoare avea să-l găsească. Oricâte de tare se străduise s-o liniștească pe Isolde, de la atacul asupra lui din Passage des Panoramas în luna septembrie, așteptase acest moment. Biletul zeflemitor pe care-l primise în hotelul din Carcassonne săptămâna trecută îi confirmase că Victor Constant aflase de mica lor păcăleală și – mai rău – că intenționa să-i hăituiască.

Cu toate că Anatole încercase să ia în râs temerile lui Isolde, tot ce îi povestise ea despre Constant îl convinsese de nebunia bărbatului și de ce ar fi fost în stare acesta să facă. Boala lui Constant, nevrozele și paranoia lui, firea lui impulsivă, toate vorbeau despre un bărbat care nu se va da în lături de la nimic pentru a-și duce până la capăt răzbunarea asupra femeii care-l înșelase.

Anatole privi din nou scrisoarea din mână, jignitoare și totuși perfect politicoasă. Era o provocare oficială la duel pentru a doua zi, 31 octombrie, în amurg, din partea lui Victor Constant. Constant alesese ca armă a confruntării pistoalele. Îl va lăsa pe Vernier să aleagă locul care îi convine, undeva pe Domaine de la Cade – proprietate particulară, astfel încât lupta lor ilegală să treacă neobservată.

În încheiere, îl informa pe Vernier că se găsește la Hôtel de la Reine în Rennes-les-Bains și așteaptă ca el să-i confirme că e un om de onoare și va accepta provocarea.

Nu pentru prima dată, Anatole regretă nespus că-și păstrase cumpătul în cimitirul din Montmartre. Simțise prezența lui Constant în cimitir. Abia se abținuse să nu se întoarcă și să nu-l împuște chiar acolo, cu sânge rece, și mai apoi să suporte consecințele. Când deschisese scrisoarea azi-dimineață, primul lucru care îi trecu prin minte fu să plece în oraș și să-l înfrunte pe Constant în bârlogul lui.

Dar un asemenea gest necontrolat nu avea să pună capăt conflictului.

Pentru o vreme, rămase tăcut în salon. Țigara se stinse, așa că-și aprinse alta, dar se simțea prea apatic ca s-o fumeze.

Va avea nevoie de un secund pentru duel, cineva de prin partea locului, desigur. Să discute cu Charles Denarnaud? Măcar avea calitatea de a fi un om de lume. Anatole se gândi să-l convingă și pe Gabignaud să participe în calitatea sa de medic. Cu toate că putea să bage mâna în foc că tânărul doctor va șovăi la început, până la urmă nu-l va refuza. Anatole se văzuse nevoit să-i mărturisească relația lui cu Isolde, de dragul soției sale. Dacă nu pentru el, atunci pentru ea va accepta.

Încercă să-și închipuie un sfârșit satisfăcător. Constant rănit, obligat să dea mâna, punând capăt dușmăniei. Dar nu reuși. Chiar dacă ieșea victorios, nu exista nici o garanție că Victor Constant va respecta regulile.

Din păcate, n-avea încotro și trebuia să accepte provocarea. Era un om de onoare, chiar dacă acțiunile sale din ultimul an nu se dovediseră deloc onorabile. Dacă nu se lupta cu Constant, situația nu se va schimba deloc. Isolde va trăi întotdeauna în tensiune, așteptând ca fostul ei iubit să lovească. Cu toții își vor duce viața într-o stare de îngrijorare permanentă. Era limpede, judecând fie numai după această scrisoare, că setea de răzbunare a bărbatului și dorința de a-i persecuta nu se vor potoli niciodată. Dacă refuza să-l întâlnească, Anatole știa că Victor Constant va spori prin toate mijloacele campania de defăimare împotriva lui – dar și a tuturor celor apropiați.

Nu mai departe de zilele trecute, Anatole auzise bârfele servitorilor cum că prin oraș umblau tot felul de povești despre Domaine de la

Cade. Aluzii tulburătoare că bestia care băgase în sperieți pe vremuri ținuturile învecinate se întorsese. La început lui Anatole i se părură invenții și vru să le ignore. Acum bănuia că mâna lui Constant se ascunde în spatele zvonurilor malițioase.

Mototoli hârtia în pumn. Nu putea suporta ideea că fiul sau fiica sa va crește, știind că tatăl se dovedise a fi un laș. Trebuia să accepte provocarea. Trebuia să tragă dacă voia să câștige.

Să omoare.

Anatole bătu darabana cu degetele pe masă. Nu-i lipsea curajul. Din păcate, nu se considera deloc un țintaș bun. El avea talent la sabie și la floretă, nu la pistoale.

Alungă iute gândul. Va cere ajutorul lui Pascal și poate a lui Charles Denarnaud în această privință. Deocamdată, trebuia să ia niște hotărâri urgente și trebuia să decidă dacă-i va spune soției sale sau nu.

Anatole mai stinse încă o țigară. Ar putea Isolde să afle de duel? Astfel de vești ar doborî-o și ar pune în pericol sănătatea bebelușului. Nu, nu-i va mărturisi. O va ruga pe Marieta să nu-i pomenească de corespondența primită azi-dimineață.

Strecură scrisoarea adresată lui Isolde în buzunarul de la piept. Știa că n-are cum să ascundă adevărul multă vreme, dar măcar pentru câteva ore avea să-i protejeze liniștea.

Își dori atunci să o poată trimite departe pe Isolde. Zâmbi resemnat, conștient că nu există nici o cale s-o convingă să părăsească Domaine de la Cade fără explicații potrivite. Și pentru că nu putea face așa ceva, nu mai avea sens să se gândească la o asemenea posibilitate.

Îi era și mai greu să se decidă dacă să se încreadă în Léonie sau nu.

Anatole ajunsese la concluzia că Isolde avea dreptate. Își trata sora mai degrabă ca pe fetița care fusese odată și nu ca pe femeia în care se transformase parcă peste noapte. Încă o mai considera impulsivă și copilăroasă, incapabilă sau deloc dornică să-și controleze ieșirile sau să-și țină gura. Totuși, în ultimele zile, după întoarcerea lor de la Carcassonne, felul în care se îngrijise de mătușa ei și afecțiunea pe care i-o arătase lui Isolde îl impresionaseră grozav.

Anatole se hotărâse să-i vorbească lui Léonie la sfârșitul săptămânii trecute. Intenționase să-i mărturisească totul, de la începutul relației sale amoroase cu Isolde până la momentele din prezent.

Sănătatea fragilă a lui Isolde amânase lucrurile, însă acum, provocarea pe care-o primise îl forța să poarte cât mai curând o discuție cu ea. Anatole lovea masa cu degetele. Da, îi va povesti despre căsătoria lor chiar în această dimineață. În funcție de reacția ei, îi va spune și de duel, dacă va considera că este necesar.

Sări în picioare. Luă toate scrisorile cu el, traversă încăperea, ieși pe hol și sună clopoțelul.

Marieta apăru imediat.

– Fii bună și invit-o pe *Mademoiselle* Léonie în bibliotecă pe la amiază. Aș dori să-i vorbesc între patru ochi, așa că roag-o să fie discretă. Ai grijă să subliniezi importanța acestui lucru, Marieta. De asemenea, nu e nevoie să-i pomenești stăpânei tale de scrisorile de azi-dimineață. Voi discuta chiar eu cu ea.

Marieta păru nedumerită, dar nu puse la îndoială poruncile primite.

– Unde e Pascal acum?

Spre surpriza lui, slujnica se îmbujoră.

– În bucătărie, cred, *Sénher*.

– Spune-i că ne vedem în spatele casei peste zece minute, o instrui el.

Anatole se întoarse în camera sa ca să-și schimbe hainele. Așternu pe hârtie un răspuns rece și oficial pentru Constant, uscă cerneala cu sugativa și sigilă plicul pentru a-l feri de priviri curioase. Pascal va duce scrisoarea după-amiază. Acum nu se mai gândea, pentru binele copilului și al lui Isolde, decât cum să facă să țintească bine.

Scrisoarea de la Paris rămase nedeschisă în buzunarul de la vestă.

Léonie străbătu camera agitată, chinuindu-se să înțeleagă de ce îi ceruse Anatole s-o vadă la amiază între patru ochi. Oare îi descoperise șiretlicurile de ieri? Aflase că îl trimisese înainte pe Pascal și se întorsese singură acasă din oraș?

Sunetul vocilor de sub fereastra deschisă îi atrase atenția. Se aplecă peste pervaz și-l văzu pe Anatole traversând peluza alături de Pascal, care ducea cu el o cutie lungă din lemn. Arăta ca o cutie pentru pistoale. Léonie nu mai văzuse în casă un astfel de echipament, dar presupunea că unchiul ei ținuse asemenea arme.

„Poate pleacă la vânătoare?“

Se încruntă, știind foarte bine că nu e cazul. Anatole nu era îmbrăcat pentru vânătoare. În plus, nici el, nici Pascal nu cărau puști. Doar pistoale.

O cuprinse brusc o spaimă oribilă, mai ales că nu-i pricepea motivul. Își smulse haina și jacheta de pe umerașe și își vârî picioarele într-o pereche de pantofi mai groși, cu gând să se ia după ei.

Imediat se opri.

Anatole o acuzase de prea multe ori că acționează fără să se gândească. Nu-i stătea în fire să aștepte, dar la ce bun să plece după el? Dacă plecarea lui se vădea una nevinovată, atunci purtarea ei de cățel care se gudură o să-l deranjeze. Nu avea să fie mult timp plecat, de vreme ce urma să se întâlnească la prânz cu ea. Se uită la ceasul de pe șemineu. Adică peste două ore.

Își aruncă pălăria pe pat, își scoase pantofii, după care făcu ochii roată prin cameră. Mai bine să rămână aici cuminte și să-și găsească rapid ceva cu care să-și omoare timpul înainte de rendez-vous-ul cu fratele ei.

Privi spre trusa de desenat. Șovăi, apoi se apropie de birou și se apucă să-și despacheteze pensulele și hârtiile. Aceasta va fi o ocazie ideală să-și continue ilustrațiile. Mai avea trei de pictat.

Aduse apă, înmuie pensula și începu să deseneze cu vopsea neagră conturul celui de-al șaselea tablou din cele opt de pe zidul sepulcrului.

Cartea XVI: *La Tour.*

CAPITOLUL 76

În salonul privat de la primul etaj al hotelului de la Reine din Rennes-les-Bains, doi bărbați stăteau lângă un șemineu aprins, care mai alunga din umezeala dimineții. În picioare, doi servitori, unul parizian, altul din Carcassonne, păstrau o distanță respectuoasă. Din când în când, atunci când credeau ei că stăpânul nu-i privește, se uitau unul la altul neîncrezători.

– Ești de părere că va cere asistență în această situație?

Charles Denarnaud, cu fața înroșită de la coniacul excelent băut în exces cu o seară în urmă la cină, trase adânc din trabuc, pufăind până când frunzele acre, scumpe, se aprinseră. Pe chipul său ciupit de vărsat apăru o expresie de satisfacție. Își lăsă capul pe spate și scoase un cerc alb de fum care urcă până în tavan.

– Sigur nu vrei și tu unul, Constant?

Victor Constant își ridică mâna. Pielea care îl ardea îngrozitor era ascunsă sub mănuși. Nu se simțea deloc bine în dimineața asta. Gândul că vânătoarea se apropia de sfârșit îl scotea din minți.

– Ești convins că Vernier te va chema? repetă el.

Denarnaud sesiză duritatea din vocea lui Constant și se ridică în picioare.

– Nu cred că m-am înșelat în privința lui, rosti el iute, realizând că-l jignise pe celălalt. Vernier are puține cunoștințe în Rennes-les-Bains și nicidecum persoane cărora să le ceară să-i fie alături într-o asemenea chestiune. Mă jur că va veni la mine. Timpul scurt nu-i va da ocazia să mai caute și în altă parte.

– Corect, rosti sec Constant.

– Bănuiesc că-l va aborda și pe Gabignaud, unul dintre doctorii din oraș, să ia parte la întâlnire.

Constant încuviință. Se întoarse spre servitorul său care stătea foarte aproape de ușă.

– Scrisorile au fost livrate azi-dimineață?

– Da, *monsieur*.

– Nu te-ai apucat să le spui cum te cheamă, sper.

Bărbatul scutură din cap.

– Le-am dat unui lacheu ca să le ducă odată cu corespondența de dimineață.

Constant cugetă câteva momente.

– Și nimeni nu știe că tu ești cel care a răspândit zvonurile, nu?

– Nu. Pur și simplu, am aruncat o vorbă, două în fața unor persoane despre care știam că le vor repeta și altora, cum că bestia trezită de Jules Lascombe a fost văzută din nou. Veninul și superstițiile au făcut restul. Furtunile sunt socotite niște semne ale faptului că lucrurile nu stau cum trebuie.

– Excelent.

Constant făcu un gest din mână.

– Întoarce-te la Domaine de la Cade și urmărește-l pe Vernier pas cu pas. Te aștept să-mi dai raportul în amurg.

– Foarte bine, *Monsieur*.

Se retrase spre ușă, înhățându-și mantaua albastră de pe spătarul scaunului, după care ieși afară.

Imediat ce Constant auzi ușa închizându-se, se ridică în picioare.

– Vreau ca totul să se termine repede, Denarnaud, și cu cât mai puțină gălăgie. E limpede?

Surprins de finalul neașteptat al întânirii, Denarnaud se chinui să se ridice în picioare.

– Desigur, *Monsieur*. Totul e aranjat.

Constant pocni din degete. Aghiotantul lui făcu un pas înainte, întinzându-i o punguță strânsă gură cu o curelușă. Denarnaud se trase într-o parte dezgustat la vederea tenului pătat al bărbatului.

– Aici ai jumătate din cât ți-am promis, spuse Constant, dându-i banii. Restul îi vei primi când treaba se va termina așa cum doresc eu. Ai priceput?

Mâinile lacome ale lui Denarnaud strânseră punguța.

– Vei susține că nu mai am nici o altă armă, rosti Constant pe un ton rece, aspru. Ești sigur de asta, da?

– Vom avea două pistoale de duel, fiecare cu un singur glonț. Dacă veți purta și altceva asupra dumneavoastră, nu voi băga de seamă.

Pe față i se așternu un rânjet hidos.

– Cu toate că nu cred că un bărbat ca dumneata, *Monsieur*, nu-și va nimeri ținta din prima încercare.

Constant îl privi disprețuitor la auzul complimentului lingușitor.

– Niciodată nu-mi ratez ținta.

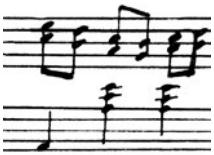

CAPITOLUL 77

– Pe toți dracii, strigă Anatole, lovind pământul cu gheata.

Pascal se apropie de ținta improvizată în luminișul din pădure, înconjurat de tufișuri de ienuperi. Înșiră din nou sticlele, apoi se întoarse lângă Anatole și reîncărcă pistolul pentru el.

Din șase gloanțe, două nimeriră în lateral, unul se înfipse în trunchiul unui fag, iar alte două ajunseră prin tufișuri, dărâmând trei sticle din pricina vibrațiilor. Numai un glonț își atinse ținta, cu toate că lovise baza sticlei groase.

– Încercați din nou, *Sénher*, spuse Pascal calm. Nu mișcați privirea.

– Dar așa și fac, mormăi Anatole peste măsură de enervat.

– Ridicați ochiul până în dreptul țintei, apoi coborâți-l. Închipuiți-vă gloanțele cum alunecă prin țeava pistolului.

Pascal se trase într-o parte.

– Ușor, *Sénher*. Țintiți. Nu vă grăbiți.

Anatole ridică arma. De data asta își imagină că, în fața lui, în locul sticlei în care fusese cândva bere, se găsea Victor Constant.

– Acum, rosti Pascal încet. Nu mișcați, nu mișcați. Trageți.

Anatole nimeri în plin. Sticla explodă în sute de cioburi ca la un foc de artificii ieftin. Sunetul ricoșă în trunchiurile copacilor, speriind păsările care zburară din cuiburi.

O mică dâră de fum ieșea prin capătul țevii. Anatole suflă în ea, după care se întoarse cu ochi sclipind de satisfacție spre Pascal.

– Ați țintit de minune, spuse servitorul, trădându-și în sfârșit sentimentele pe care le încerca și care se oglindeau acum pe chipul lui lătăreț. Și... când aveți întâlnirea?

Zâmbetul lui Anatole păli.

– Mâine în amurg.

Pascal străbătu luminișul, călcând fără milă peste crengușele rupte și alinie din nou sticlele rămase.

– Nu vreți să vedem dacă puteți nimeri și a doua oară, *Sénher*?

„Din fericire, nu trebuie să trag decât o singură dată“, își spuse Anatole în sinea lui.

Dar îl lăsă pe Pascal să încarce din nou pistolul și nu se potoli până când nu spulberă și ultima sticlă, iar aerul din luminiș se umplu de fum, de praf de pușcă și de bere.

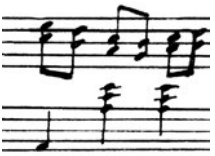

CAPITOLUL 78

Cu cinci minute înainte de amiază, Léonie ieși din camera ei, străbătu coridorul și coborî scara principală. Părea foarte calmă, controlându-și perfect emoțiile, dar inima îi bătea ca toba unui mic soldat de tinichea.

Când traversă holul cu dale de gresie, tocurile ei scoaseră un sunet înalt, de rău augur, care sparse tăcerea ce domnea în casă. Își privi mâinile și băgă de seamă că pe unghii încă mai avea pete de vopsea verde și neagră. În cursul acelei dimineți tulburătoare, terminase ilustrația Turnului, dar nu era mulțumită. Oricât de ușor punctase frunzele copacilor și oricât de atent încercase să coloreze cerul, părea că o prezență vicleană se strecura printre tușele pensulei.

Trecu pe lângă vitrinele cu geam ce duceau spre ușa bibliotecii. Ignoră medaliile, bibelourile și obiectele decorative, atât de concentrată era asupra întâlnirii care urma.

În prag, șovăi. Apoi își sălta bărbia, ridică mâna și ciocăni în ușă tare și cu mult curaj.

– Intră.

La auzul vocii lui Anatole, Léonie deschise ușa și păși înăuntru.

– Voiai să mă vezi? întrebă ea, simțindu-se de parcă ar fi fost chemată în fața unui tribunal și nu a fratelui ei drag.

– Da, rosti Anatole zâmbind.

Expresia de pe chipul lui și privirea din ochii căprui o mai liniștiră, chiar dacă realiză că și Anatole e puțin tulburat.

– Intră, Léonie. Ia loc.

– Mă sperii, Anatole, abia șopti fata. Pari atât de serios.

El o cuprinse după umeri și o conduse spre un scaun tapițat.

– Aș vrea să-ți vorbesc despre o chestiune serioasă.

Îi trase scaunul ca să se așeze, după care se îndepărtă puțin și se întoarse cu fața spre ea și cu mâinile la spate. Abia acum observă Léonie că ținea o scrisoare între degete. Un plic.

– Ce s-a întâmplat? îl iscodi ea, gâtuită de spaima că cele mai rele temeri ale ei se puteau împlini.

Dar dacă *Monsieur* Constant, în urma unor eforturi nebunești, îi găsise adresa și îi scrisese direct?

– Este o scrisoare de la Paris? De la *maman?*

Pe chipul lui Anatole se așternu o expresie ciudată, de parcă tocmai își amintise ceva ce-i ieșise din minte, dar își reveni iute.

– Nu. Adică, da, este o scrisoare, dar una scrisă de mine. Ție.

Sufletul i se umplu de speranță că poate lucrurile nu erau așa de negre, la urma urmei.

– Mie?

Anatole își trecu mâna prin păr și oftă.

– Mă găsesc într-o situație bizară, șopti el. Există... unele chestiuni despre care trebuie să discutăm, dar acum, că a venit momentul, m-am trezit că nu pot deschide gura în prezența ta.

Léonie izbucni în râs.

– Nu pricep cum vine asta. Că doar nu te-oi simți stânjenit din pricina mea, nu?

Intenționase să-l tachineze cu vorbele ei, dar expresia gravă de pe chipul lui îi îngheță zâmbetul pe buze. Sări din scaun și alergă lângă el.

– Ce s-a întâmplat? E vorba de *maman?* De Isolde?

Anatole privi scrisoarea din mâna lui.

– Mi-am luat libertatea de a-mi așterne confesiunea pe hârtie, răspunse el.

– Confesiunea?

– Înăuntru vei găsi informații pe care ar fi trebuit – *noi* ar fi trebuit – să ți le împărtășim cu mult timp în urmă. Isolde așa a vrut, dar eu m-am împotrivit, crezând că știu mai bine.

– Anatole, strigă fata, apucându-l de braț. Spune-mi!

– E mai bine să citești singură. A apărut o situație, mult mai serioasă, care impune atenția mea imediată. Și ajutorul tău.

Își retrase mâna din strânsoarea surorii sale și îi întinse scrisoarea.

– Sper că mă vei ierta, șopti el cu glasul frânt. Voi aștepta afară.

Apoi, fără să mai scoată nici un cuvânt, traversă încăperea, deschise ușa și dispăru.

Se lăsă tăcerea.

Uluită de întâmplare și mâhnită de tulburarea fățișă a lui Anatole, Léonie privi plicul. Numele ei în cerneală neagră, cu scrisul de mână elegant, romantic al lui Anatole.

Se holbă la el o vreme, înfricoșată de ceea ce ar putea citi, apoi îl desfăcu dintr-o mișcare.

Ma chère petite Léonie,

Întotdeauna m-ai acuzat că te tratez ca pe o copilă. Chiar și-atunci când încă mai purtai funde, fuste scurte și eu mă chinuiam cu lecțiile. De data asta, lucrurile s-au schimbat. Căci mâine-seară, la amurg, voi fi în luminișul din crângul de fagi, gata să-l confrunt pe bărbatul care a făcut tot posibilul să ne distrugă.

Dacă soarta nu mi-e favorabilă, atunci nu doresc ca tu să nu fi primit explicații la toate întrebările pe care cu siguranță mi le vei pune. Indiferent de rezultatul duelului, vreau să afli adevărul.

O iubesc pe Isolde cu toată puterea sufletului meu. La mormântul ei ai stat în luna martie. A fost o încercare disperată a ei – a noastră – de a ne feri de intențiile violente ale unui bărbat cu care a avut o legătură scurtă și nefericită. Înscenarea morții și a ceremoniei funerare părea singura cale ca ea să scape de coșmarul în care trăia.

Léonie se întinse și se apucă de spătarul scaunului. Cu grijă, se așeză pe el.

Recunosc că m-am așteptat ca tu să descoperi păcăleala noastră. În acele luni dificile de primăvară și la începutul verii, când atacurile din ziare împotriva mea au continuat, mă așteptam să-mi smulgi masca de pe față și să mă denunți, dar se pare că mi-am jucat bine rolul. Tu, care ai o inimă pătimașă și un spirit mare, de ce te-ai fi îndoit că buzele mele mușcate și ochii duși în fundul capului nu erau semnele unei vieți ușuratice, ci ale suferinței?

Trebuie să-ți mărturisesc că Isolde n-a dorit niciodată să te păcălească. Din clipa în care am sosit la Domaine de la Cade și te-a cunoscut, a fost convinsă că dragostea ta pentru mine – și care, în

timp, spera să se reverse și asupra ei – te va ajuta să lași la o parte considerentele morale și să ne sprijini în planul nostru. Nu am fost de acord.

O mare prostie din partea mea.

Acum când stau și scriu această mărturie, în ajunul zilei care ar putea fi și ultima mea zi pe acest pământ, recunosc că cea mai mare prostie a mea a fost lașitatea morală. O greșeală, printre multe altele.

Dar ce săptămâni extraordinare am petrecut aici, cu tine și cu Isolde, pe aleile liniștite și în grădinile pline de pace ale domeniului!

Și încă ceva. O ultimă minciună, pentru care mă rog să găsești în inima ta dacă nu iertare, atunci măcar puțină înțelegere. În Carcassonne, în timp ce tu explorai nevinovată străzile, eu și cu Isolde ne-am căsătorit. Acum e *Madame* Vernier, sora ta prin legăturile impuse de lege, dar și prin afecțiune.

Totodată, te anunț că o să fiu tată.

Și chiar în aceste zile fericite, am aflat că el ne descoperise. Aceasta este explicația pentru plecarea noastră bruscă din Carcassonne. La fel și pentru boala și fragilitatea lui Isolde. E limpede că sănătatea ei nu poate suporta un asalt permanent asupra nervilor. Chestiunea nu poate rămâne nerezolvată.

După ce a aflat de păcăleala noastră cu înmormântarea, ne-a dibuit cumva, mai întâi la Carcassonne, iar acum, aici, în Rennes-les-Bains. De aceea i-am acceptat provocarea. Este singura cale prin care putem încheia conflictul pentru totdeauna.

Mâine-seară, voi sta față-n față cu el. Am nevoie de ajutorul tău, *petite*, pe care ar fi trebuit să ți-l cer cu multe luni mai devreme. Am nevoie de serviciile tale, ca să îi ascundem lui Isolde detaliile legate de duel. Dacă nu mă voi întoarce, îți las în grijă atât soția, cât și copilul meu. Casa, de asemenea, va intra în posesia ta.

Cu multă afecțiune și dragoste,

Anatole

Mâinile îi căzură în poală. Lacrimile pe care se chinuise să și le înghită îi curgeau acum șiroaie pe obraji. Léonie plângea pentru situația nefericită, pentru felul în care fusese păcălită, pentru toate neînțelegerile care îi ținuseră departe unul de altul. Se jelui pentru Isolde, pentru faptul că ea și Anatole o înșelaseră atâta timp, pentru

felul în care îi mințise ea pe amândoi, până când toate emoțiile ei se consumară.

Apoi începu să mediteze cu atenție. Așa se explica expediția lui Anatole de azi de dimineață.

„Peste câteva zile, ore de fapt, poate fi mort."

Alergă la fereastră și o deschise larg. După o dimineață strălucitoare, cerul era acoperit acum. Nimic nu se mișca și umezeala persista sub razele slabe ale soarelui. Un strat gros și tomnatic de ceață plutea peste peluze și grădini, învăluind lumea într-un calm înșelător.

Mâine, la amurg.

Își privi reflexia în oglinda înaltă a bibliotecii, gândindu-se cât de ciudat e că pare aceeași, deși complet schimbată. Ochii, fața, bărbia, gura, toate în același loc, ca și mai devreme cu câteva minute.

Léonie se cutremură. A doua zi era sărbătoarea de *Touissant,* Ziua Tuturor Sfinților. O noapte de o frumusețe îngrozitoare, când vălul dintre bine și rău aproape că se topea. O zi în care astfel de evenimente puteau avea loc. O zi a lucrăturilor demonice și diavolești.

Nu putea permite ca duelul să fie dus până la capăt. Îi revenea datoria de a-l împiedica. O asemenea șaradă nu mai putea continua. Dar chiar pe măsură ce gândurile îi alergau prin minte cu forța unui vârtej, Léonie știu că se zbate în zadar. Nu-l putea convinge pe Anatole să-și schimbe hotărârea.

– Nu trebuie să-și rateze ținta, murmură ea.

Pregătită acum să dea ochii cu el, se duse la ușă și o deschise.

Fratele ei stătea afară înconjurat de o perdea de fum de țigară, purtând pe chip neliniștea pe care o trăise cât timp citise ea scrisoarea.

– Oh, Anatole, strigă, aruncându-i-se în brațe.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

– Iartă-mă, șopti el, strângând-o la piept. Îmi pare așa de rău. Mă poți ierta, *petite?*

CAPITOLUL 79

Léonie și Anatole își petrecură mare parte din restul zilei unul în compania celuilalt. Isolde se odihni după-amiază, oferindu-le astfel prilejul să stea de vorbă mai mult. Anatole era atât de doborât de povara așteptării și de felul în care împrejurările conspiraseră împotriva lui, încât Léonie nu mai concepea să se dezlipească de fratele ei.

Șovăia între furia de a fi fost păcălită atâtea luni și duioșia pentru dragostea lui Anatole față de Isolde și măsurile nebunești pe care le luase acesta ca s-o protejeze.

– *Maman* știe de minciună? îl provocă ea de mai multe ori, bântuită de amintirea coșciugului gol din cimitirul Montmartre. Am fost singura care habar n-avea de planul vostru iscusit?

– Nu m-am încrezut în ea, replică el. Deși sunt convins că bănuia că la mijloc mai e și altceva decât se vedea cu ochiul liber.

– N-a existat nici o moarte, rosti ea încet. Și clinica? A fost vreun copil?

– Nu. Doar o minciună care s-o sprijine pe cealaltă.

Abia în momentele liniștite, când Anatole o părăsea pentru scurt timp, Léonie se lăsa pradă agitației pricinuite de ziua ce avea să urmeze. Fratele ei nu-i povestise mare lucru despre dușmanul lui, decât că o rănise îngrozitor pe Isolde câtă vreme fuseseră iubiți. Venea din Paris și reușise să le ghicească planurile și să le dea de urmă în Midi. Anatole nu înțelegea totuși cum de făcuse legătura între Carcassonne și Rennes-les-Bains. În plus, nu-i pomeni numele niciodată.

Léonie ascultă povestea obsesiei lui, dorința de răzbunare – atacurile asupra fratelui său în rubricile ziarelor, atacul fizic din Passage des Panoramas, eforturile la care era dispus pentru a-i ruina atât pe Isolde, cât și pe Anatole – și înțelese și teama reală din spatele cuvintelor lui Anatole.

Léonie nici nu îndrăznea să pună la socoteală ce se va întâmpla dacă Anatole rata ținta. Totuși, presată de fratele ei, se jură că, în caz că el va da greș și nu va fi în stare să le protejeze, ea va găsi imediat o cale să părăsească Domaine de la Cade la adăpostul nopții împreună cu Isolde.

– Așadar nu e un om de onoare? îl întrebă Léonie. Ți-e teamă că nu va respecta regulile duelului?

– Întocmai, replică el grav. Dacă lucrurile merg prost mâine, aș vrea ca Isolde să nu mai fie aici când va veni după ea.

– Pare un adevărat diavol.

– Iar eu, un nebun, rosti încet Anatole, pentru că tot mai trag nădejde ca lucrurile să se încheie cu bine.

Seara târziu, după ce Isolde plecase la culcare, Anatole și Léonie se întâlniră în salon să pună la punct un plan de bătaie pentru a doua zi.

Nu-i plăcea deloc că ia parte la o asemenea minciună – mai ales că ea însăși fusese victima unei înșelăciuni –, dar recunoscuse într-un final că, dată fiind starea delicată a lui Isolde, aceasta nu trebuia să afle nimic din ce se petrece. Anatole îi dădu sarcina să-și țină mătușa ocupată la ora cu pricina, astfel încât el și Pascal să se poată strecura afară din casă. Îi trimisese vorbă lui Charles Denarnaud, invitându-l să-i fie secund și primi numaidecât un răspuns afirmativ din partea lui. Doctorul Gabignaud, un participant mai puțin dornic, avea să le ofere asistență medicală, dacă va fi necesar.

Deși încuviință toate poruncile lui Anatole, Léonie n-avea nici cea mai mică intenție să le respecte. Nu putea să stea degeaba în salon, așteptând să treacă timpul, când ea știa că fratele ei duce o astfel de luptă. Va trebui să găsească o cale prin care să scape, între amurg și lăsarea nopții, de responsabilitățile legate de Isolde, cu toate că nu vedea cum ar putea reuși.

Dar nu-și trădă intențiile, nici cu vorba, nici cu fapta. Iar Anatole era prea cuprins de febra pregătirilor, ca să mai fie atent la reacțiile ei.

După ce fratele său se retrase în dormitor, părăsind salonul cu o lumânare în mână care să-i lumineze drumul, Léonie mai zăbovi o vreme, gândindu-se cum să aranjeze lucrurile mai bine.

Va fi puternică. Nu se va lăsa copleșită de frică. Totul se va termina cu bine. Anatole își va răni sau își va omorî dușmanul. Refuza cu încăpățânare să se gândească la un alt sfârșit.

Dar pe măsură ce orele nopții se scurgeau, îi devenea tot mai clar că a dori nu era totuna cu a se întâmpla în realitate.

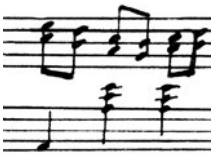

CAPITOLUL 80

Sâmbătă, 31 octombrie

Ziua Tuturor Sfinților veni cu niște zori reci și senini.

Léonie abia dacă pusese geană pe geană, atât de grea fusese povara minutelor care treceau fără a putea fi oprite. După micul dejun, unde nici ea, nici Anatole nu reușiseră să înghită mare lucru, fratele ei nu se mai dezlipi de Isolde.

Ascunsă în bibliotecă, îi auzea râzând, șoptind și făcând planuri. Bucuria lui Isolde de a se afla în compania soțului ei o făcu pe Léonie să realizeze cât de ușor putea fi distrusă o asemenea fericire.

Când se duse să bea cafeaua cu ei în salon, Anatole își ridică fruntea și o privi preț de o clipă fără umbră de prefăcătorie. Neliniștea, teama, suferința care se oglindeau în ochii lui o făcu să se întoarcă, de teamă să nu se dea ea însăși de gol.

După prânz, își petrecură după-amiaza citind cu voce tare și jucând cărți, amânând astfel orele de odihnă ale lui Isolde, după cum plănuiseră Léonie și Anatole. Abia pe la patru, Isolde își exprimă dorința de a se retrage în camera ei până la cină. Anatole reveni după un sfert de ceas, cu chipul marcat de tristețe.

– Doarme, îi spuse el.

Priviră amândoi spre cerul portocaliu, unde încă mai străluceau ultimele raze de soare. Puterile o părăsiră pe Léonie.

– Nu e prea târziu, strigă ea. Încă mai ai timp să renunți.

Îl apucă strâns de mână.

– Te implor, Anatole, nu te duce.

Tânărul o îmbrățișă, strângând-o la pieptul lui. Imediat o învălui parfumul lui de santal și ulei de păr.

– Știi că nu pot refuza întâlnirea cu el, *petite*, îi șopti el la ureche. Altfel nu se va termina. În plus, fiul meu nu va crește știind că tatăl lui a fost un laș.

O strânse și mai tare în brațe.

– Și nici micuța mea surioară curajoasă și dârză nu va accepta așa ceva.

– Sau fiică, spuse ea.

Anatole zâmbi.

– Sau fiică.

Sunetul unor pași pe dalele de gresie din hol îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

Pascal se opri în capul scărilor, ținând haina lui Anatole peste braț. Pe chipul lui se vedea cât de puțin își dorește să ia parte la ceea ce va urma.

– E timpul, *Sénher*.

Léonie se lipi și mai tare lângă el.

– Te rog, Anatole. Te rog, nu te duce. Pascal, nu-l lăsa să plece.

Pascale îi privi compătimitor, când Anatole, se desprinse cu blândețe din strânsoarea degetelor ei.

– Ai grijă de Isolde, șopti el. Buna mea Isolde. Am lăsat o scrisoare în camera mea, în caz că...

Glasul i se frânse.

– Nu trebuie să-i lipsească nimic. Nici ei, nici copilului. Veghează asupra lor.

Léonie privi, împietrită din cauza disperării, cum Pascal îl ajută să se îmbrace și cum amândoi ies iute pe ușa din față. În prag, Anatole se răsuci. Își duse mâinile la buze.

– Te iubesc, *petite*.

Un curent de aer rece pătrunse în casă și ușa se închise în urma lor cu o bufnitură. Léonie ascultă scrâșnetul pietrelor de pe alee, până când nu se mai auzi nimic.

Atunci o izbi și adevărul. Se prăbuși pe ultima treaptă, își sprijini capul pe mâini și începu să suspine. Din umbra scărilor, se ivi Marieta. Fata șovăi, după care hotărându-se să uite de maniere, se așeză lângă Léonie și o înconjură cu brațul pe după umeri.

– Totul o să fie bine, *Madomaisèla*, murmură ea. Pascal nu-i va lăsa să-l rănească pe stăpân.

Un vaiet de suferință, de oroare, de neajutorare țâșni de pe buzele lui Léonie, precum urletul unui animal sălbatic prins în capcană. Apoi, amintindu-și că îi promisese lui Anatole să n-o trezească pe Isolde, își înghiți lacrimile.

Criza de plâns îi trecu iute. În mod curios, se simțea golită de orice emoție. De parcă avea ceva în gât. Se frecă la ochi cu manșeta de la mânecă.

– E...

Se opri, realizând brusc că nu mai știa cum să-i spună lui Isolde acum.

– Mătușa mea doarme? întrebă ea.

Marieta se ridică în picioare, netezindu-și șorțul. Privirea de pe chipul ei trăda faptul că Pascal îi povestise tot.

– Vreți să mă duc să văd dacă *Madama* s-a trezit?

Léonie scutură din cap.

– Nu, las-o în pace.

– Vreți să vă aduc ceva? Un ceai, poate?

Léonie se ridică și ea.

– Nu, mă simt bine acum.

Schiță un zâmbet.

– Sunt sigură că ai o mulțime de treburi. În plus, fratele meu va avea nevoie de niște răcoritoare când se va întoarce. Nu vreau să-l lăsăm să aștepte.

Pentru o clipă, privirile li se încrucișară.

– Foarte bine, *Madomaisèla*, rosti slujnica într-un târziu. O să am grijă ca bucătăria să fie pregătită.

Léonie mai zăbovi o vreme în hol, ascultând sunetele casei, mulțumită că nu exista nici un martor la ceea ce avea de gând să facă. După ce se convinse că domnește tăcerea, urcă în grabă scările, ținându-se de balustrada de mahon și străbătu cu pas ușor coridorul de la etaj către camera sa.

Spre uimirea ei, auzi zgomote din camera lui Anatole. Îngheță, nevenindu-i să-și creadă urechilor, căci îl văzuse plecând cu Pascal, cu o jumătate de oră mai devreme.

Tocmai se pregătea să treacă mai departe, când ușa se deschise ca smulsă din țâțâni și Isolde aproape că i se prăbuși în brațe. Avea părul

blond despletit și cămașa descheiată la gât. Părea tulburată, de parcă s-ar fi trezit din somn înspăimântată de un demon sau de o fantomă. Léonie observă cu groază cicatricea roșie și urâtă de la gât și își feri privirea. Șocul de a-și vedea mătușa elegantă, întotdeauna stăpână pe sine și pusă la punct într-un asemenea hal de isterie îi ascuți vocea mai mult decât intenționase.

– Isolde! Ce e? Ce s-a întâmplat?

Isolde își legăna capul dintr-o parte în alta, ca și cum s-ar fi împotrivit violent unei grozăvii, fluturând o bucată de hârtie pe care o ținea în mână.

– A plecat! Să se lupte! țipă ea. Trebuie să-l împiedicăm.

Léonie îngheță, realizând că Isolde găsise mai devreme scrisoarea pe care i-o lăsase Anatole în camera sa.

– N-am putut dormi, așa că am venit să-l caut. Și-atunci am găsit asta.

Isolde se opri brusc și o privi pe Léonie direct în ochi.

– Știai, rosti ea moale, cu voce neașteptat de calmă.

Preț de o secundă, Léonie uită că Anatole străbătea pădurea ca să se dueleze. Încercă să zâmbească, se întinse și o apucă pe Isolde de mână.

– Știu ce s-a întâmplat. Căsătoria adică, adăugă ea iute. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo.

– Léonie, eu am vrut... Se opri un moment. Am vrut să-ți mărturisim.

Léonie o înconjură cu brațele. Într-o clipă, rolurile se inversară.

– Știai și că Anatole o să fie tată? șopti Isolde.

– Da. O veste minunată.

Isolde se desprinse din îmbrățișare.

– Și știai și de acest duel?

Léonie șovăi. Tocmai se pregătea să ocolească întrebarea, dar renunță. Între ele două, fusese suficientă lipsă de onestitate. Prea multe minciuni distrugătoare.

– Da, recunoscu ea. Scrisoarea a fost adusă ieri personal. Denarnaud și Gabignaud îl vor însoți.

Isolde se albi.

– Personal, zici tu... Atunci a ajuns aici. Chiar și-aici.

– Anatole nu-și va rata ținta, rosti Léonie cu o convingere falsă.

Isolde își săltă bărbia și-și îndreptă spatele.

– Trebuie să mă duc la el.

Luată prin surprindere de această schimbare bruscă a stării de spirit, Léonie se chinui să găsească un răspuns.

– Nu poți, se împotrivi ea.

Isolde n-o băgă în seamă.

– Unde va avea loc duelul?

– Isolde, nu te simți bine. Ar fi o nebunie să încerci să-l urmărești.

– Unde? întrebă ea.

Léonie oftă.

– În luminișul din crângul de fagi. Nu știu cu precizie locul.

– Unde cresc ienuperii. E un luminiș acolo, unde se ducea fostul meu soț uneori să exerseze.

– Tot ce se poate. Nu mi-a dat prea multe amănunte.

– Trebuie să mă îmbrac, spuse Isolde, depărtându-se de Léonie.

Léonie n-avu de ales și se luă după ea.

– Dar chiar dacă plecăm imediat și găsim locul, Anatole și Pascal au pornit acum mai bine de jumătate de oră.

– Dacă plecăm în clipa asta, mai avem șanse să-i oprim.

Fără să mai piardă vremea cu corsetul, Isolde își trase pe ea rochia gri de plimbare, își îmbrăcă tunica, se încălță cu ghetele cărora abia reuși să le prindă cataramele din pricina nerăbdării, apoi fugi spre scări, cu Léonie în spatele ei.

– Partenerul lui de duel va respecta rezultatul? întrebă brusc Léonie, sperând într-un răspuns diferit de cel al lui Anatole.

Isolde se opri și o privi cu ochi disperați.

– El... el nu e un om de onoare.

Léonie o apucă de mână, căutând încurajare și totodată dorindu-și să ofere încredere, când o altă întrebare îi veni în minte.

– Când trebuie să vină copilul pe lume?

Preț de o clipă, ochii lui Isolde se umeziră.

– Dacă totul merge bine, în iunie. La începutul verii.

Când străbătură holul, lui Léonie i se păru că lumea a căpătat contururi mai aspre. Lucruri până mai adineaori prețioase și familiare – masa și ușile lăcuite, pianul și taburetul tapițat, în interiorul căruia Léonie ascunsese partitura muzicală găsită în sepulcru – păreau că le-au întors spatele. Obiecte reci, moarte.

Léonie scoase pelerinele grele de grădină din agățătorile lor de lângă intrare, îi întinse una lui Isolde, o îmbrăcă pe cealaltă, apoi deschise ușa. Aerul rece se strecură printre picioarele ei ca o pisică, frecându-i-se de ciorapi și de glezne. Apucă de mâner lampa aprinsă de pe verandă.

– La ce oră are loc duelul? întrebă Isolde încet.

– În amurg, replică Léonie. La șase.

Se uitară în sus spre cerul albastru care începea să se întunece deasupra lor.

– Dacă vrem să ajungem acolo la timp, trebuie să ne grăbim. Haide, iute, o îndemnă Léonie.

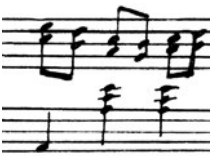

CAPITOLUL 81

– Te iubesc, *petite*, repetă în sinea lui Anatole când închise ușa în urma lui.

Alături de Pascal, care ducea o lampă, străbătură tăcuți aleea principală până la capătul ei unde îi aștepta trăsura lui Denarnaud.

Anatole îl salută pe Gabignaud, a cărui expresie vorbea de la sine despre cât de tare se bucura că ia parte la un astfel de eveniment. Charles Denarnaud dădu mâna cu Anatole.

– Tu și doctorul vă așezați în spate, anunță Denarnaud cu o voce limpede. Eu și cu omul tău vom călători în față.

Gabignaud și Anatole se urcară în trăsura acoperită. Denarnaud și Pascal, părând stânjeniți unul în compania celuilalt, se aflau în fața lor, ținând între ei cutia lungă de lemne pentru pistoale.

– Cunoști locul, Denarnaud? întrebă Anatole. Luminișul din crângul de fagi din partea de est a moșiei?

Denarnaud se aplecă în afară și-i dădu instrucțiuni vizitiului. Acesta pocni din bici și trăsura porni, căpăstrul și harnașamentele zăngănind în aerul calm al serii.

Denarnaud era singurul cu poftă de vorbă. Cele mai multe dintre poveștile sale relatau duelurile la care participase ca secund și felul în care lucrurile se sfârșeau întotdeauna cu bine pentru cel pe care-l însoțea. Anatole înțelegea că bărbatul se străduiește să-l liniștească, dar și-ar fi dorit ca el să-și țină gura.

Se îndreptă de spate și se uită pe ferestruică la peisajul de afară, gândindu-se că poate e ultima oară când vede lumea. Șirul de copaci ce străjuia poteca fusese acoperit de chiciură. Potcoavele grele ale cailor scoateau un sunet grav. Albastrul tot mai întunecat al cerului părea să

sclipească precum o oglindă, în vreme ce luna rozalie se ivea singuratică și splendidă.

– Acestea sunt pistoalele mele, arătă Denarnaud. Eu personal le-am încărcat. Cutia e sigilată. Veți trage la sorți pentru a hotărî dacă le vom folosi pe acestea sau pe ale adversarului.

– Știu asta, se răsti Anatole, apoi regretându-și ieșirea, adăugă: Iertare, Denarnaud. Sunt cu nervii la pământ. Îți rămân recunoscător pentru atenția ta.

– Nu strică niciodată să repeți regulile etichetei, replică Denarnaud pe un ton mult prea ridicat pentru spațiul trăsurei și pentru cerințele situației.

Anatole realiză că și Denarnaud, în pofida vorbăriei lui, era nervos.

– Nu vrem nici un fel de neînțelegere. Din câte știu eu, astfel de chestiuni se petrec diferit la Paris.

– Nu cred.

– Ai exersat, Vernier?

Anatole încuviință din cap.

– Cu pistoalele de acasă.

– Și ai încredere în ele? Ții bine?

– Aș fi avut nevoie de mai mult timp.

Trăsura coti și intră pe un drumeag cu hârtoape.

Anatole încercă să și-o imagineze pe mult iubita lui Isolde, dormind, cu părul răsfirat pe pernă, cu brațele ei albe și delicate. Se gândi la ochii strălucitori, verzi și iscoditori ai lui Léonie. Și la chipul copilului încă nenăscut. Se chinui să-și întipărească în minte trăsăturile lor dragi.

„Pentru ei fac asta."

Dar lumea se reducea acum la huruitul trăsurii, la cutia de lemn din poala lui Denarnaud și la răsuflarea nervoasă, aproape gâfâită a lui Gabignaud.

Anatole simți cum trăsura se leagănă din nou spre stânga. Sub roți, pământul devenea tot mai denivelat, brăzdat de făgașe adânci. Brusc, Denarnaud lovi în panoul lateral al trăsurii și-i strigă vizitiului s-o ia pe cărarea îngustă din dreapta.

Caii se strecurară la trap pe drumeagul dintre copaci, apoi intrară în luminiș. În capătul celălalt se zărea o altă *fiacre*. Tresărind, deși știa bine ce avea să vadă, Anatole recunoscu blazonul lui Victor Constant,

conte de Tourmaline, incrustații aurii pe un fond negru. Doi cai murgi, cu ochii acoperiți, loveau cu copitele pământul rece și tare. Lângă ei, în picioare, așteptau mai mulți bărbați.

Denarnaud coborî primul, urmat imediat de Gabignaud, apoi Pascal cu pistoalele. În cele din urmă, Anatole păși afară din trăsură. Chiar și de la distanță, deși toți se îmbrăcaseră în negru, îl ghici pe Constant. Scuturat de un fior de repulsie, recunoscu și chipul roșu și ciupit de vărsat al unuia din cei doi bărbați care îl atacaseră în noaptea de după scandalul de la Operă, în Passage de Panoramas. În spatele lui, se zărea un soldat bătrân, mai scund și cu un aspect sărăcăcios, îmbrăcat într-o manta militară albastră. Și acesta i se păru familiar.

Anatole inspiră adânc. Cu toate că Victor Constant îi bântuise gândurile din clipa în care o cunoscuse și se îndrăgostise de Isolde, cei doi bărbați se mai găsiseră față în față o singură dată în ianuarie, când ieșiseră scântei.

Rămase surprins de valul de furie care îl cuprinse. Își strânse pumnii. Trebuia să-și păstreze cumpătul, nu să se lase copleșit de dorința năvalnică a răzbunării. Dar pe neașteptate pădurea păru prea mică. Trunchiurile golașe ale copacilor se strângeau în jurul lui.

Se împiedică de o rădăcină cioturoasă și mai, mai să cadă.

– Ușurel, Vernier, murmură Gabignaud.

Anatole încercă să-și limpezească gândurile și îl privi pe Denarnaud cum se apropie de grupul lui Constant, urmat îndeaproape de Pascal care purta cutia cu pistoale în brațe de parcă ar fi fost sicriul unui copil.

Secunzii se salutară formal, făcând o plecăciune scurtă, rece, după care pătrunseră mai adânc în luminiș. Anatole simțea ochii ca de gheață ai lui Constant, cercetându-l, sfâșiindu-i apărarea ca o săgeată ce zbura nemiloasă peste pământul încremenit. Observă totodată că nu arăta prea bine.

Se mișcară spre mijlocul luminișului, nu departe de locul în care Anatole exersase împreună cu Pascal, o zi mai devreme, apoi se măsură distanța de la care urmau să tragă cei doi bărbați. Pascal și aghiotantul lui Constant înfipseră două bastoane în țărâna umedă pentru a marca locurile.

– Cum te mai simți? îl întrebă Gabignaud. Să-ți aduc ceva... ?

– Nu, spuse iute Anatole. N-am nevoie de nimic.

Denarnaud se întoarse.

– Regret, dar am pierdut la tragerea la sorți pentru pistoale.

Îl bătu încurajator pe umăr.

– Dar sunt convins că n-are importanță. Felul în care ținteşti contează, nu țeava de pe care iese gloanțele.

Anatole avea senzația că se află într-un vis, că umblă prin somn. Totul în jurul lui părea de pe altă lume. Știa că ar trebui să se îngrijoreze pentru faptul că aveau să folosească pistoalele adversarului său, dar simțurile îi amorțiseră.

Cele două grupuri se apropiară unul de altul.

Denarnaud îi scoase haina lui Anatole. Secundul lui Constant procedă la fel cu acesta. Anatole îl privi pe Denarnaud cum verifică ostentativ buzunarele lui Constant, pentru a se asigura că nu mai poartă și alte arme, cărți de buzunar sau hârtii ce i-ar putea servi drept scut.

Denarnaud clătină din cap.

– Nimic în neregulă.

Anatole își ridică brațele în timp ce omul lui Constant îl pipăi să nu aibă ceva ascuns care să-i ofere vreun avantaj. Descoperi ceasul din buzunarul de la vestă pe care îl scoase de pe lanț.

– Un ceas nou, *Monsieur?* Cu monogramă? Frumoasă lucrătură.

Recunoscu vocea gâjâită. Era același bărbat care-i furase ceasul în timpul atacului din Paris. Strânse pumnii ca să nu-l lovească.

– Nu pune mâna pe el, rosti Anatole aspru.

Bărbatul aruncă o privire spre stăpânul său, ridică din umeri și se îndepărtă.

Denarnaud îl luă de cot pe Anatole și-l conduse lângă unul din bastoane.

– Vernier, aici e locul tău.

„N-am cum să ratez."

Primi un pistol. Arma atârna rece și grea, un obiect mult mai fin decât cele ale unchiului său. Avea țeava lungă și lustruită și purta gravate monogramele aurite ale lui Constant.

Pe Anatole îl încercă senzația că se desprinsese din trupul său și că se privește de undeva de la înălțime. Vedea un bărbat care semăna cu el, cu același păr negru precum cerneala, cu aceeași mustață, chip palid și vârful nasului înroșit din pricina frigului.

În fața lui, la câțiva pași mai încolo, vedea un bărbat care aducea mult cu cel care îl persecutase atât în Paris, cât și în Midi.

Din depărtare se auzi o voce. Abrupt, cu o iuțeală absurdă, chestiunea trebuia să ia sfârșit.

– Sunteți gata, domnilor?

Anatole încuviință. Constant la fel.

– Un singur glonț.

Anatole își ridică arma. Constant la fel.

Apoi, aceeași voce:

– Foc.

Anatole nu mai percepea nimic, nici o imagine, nici un sunet, nici un miros; trupul i se golise de orice emoție. Avu impresisa că nu face nimic și totuși mușchii i se contractară, degetele se strânseră, apăsând trăgaciul, după care urmă o pocnitură când eliberă glonțul. Văzu sclipirea prafului de pușcă și fumul ce se ridica în aer. Ecourile împușcăturilor vuiră în tot luminișul. Păsările își luară zborul de pe ramurile înalte ale copacilor, fâlfâind speriate din aripi, fugind de pericol.

Anatole își pierdu aerul din plămâni. I se înmuiară genunchii. Căzu pe pământul tare, gândindu-se la Isolde și la Léonie. O căldură îi umplu pieptul, ca atunci când te bucuri de o baie fierbinte, după care se răspândi în trupul ce-i înghețase.

– E lovit?

Vocea lui Gabignaud, poate? Sau poate că nu.

Chipuri întunecate se strânseră în jurul lui, fără ca el să le mai recunoască. Doar o adunătură de picioare în pantaloni negri și gri, mâini în mănuși groase din blană, ghete solide. Și-atunci auzi ceva. Un țipăt sălbatic, care-i purta numele agonizant și plin de durere prin aerul rece.

Anatole se prăbuși într-o rână. Își închipuia desigur că aude vocea lui Isolde strigându-l. Dar imediat realiză că și ceilalți auziseră țipătul. Mulțimea din jurul lui se risipi și se depărtă suficient, pentru ca el s-o zărească alergând printre copaci, urmată îndeaproape de Léonie.

– Nu, Anatole, nu! urlă Isolde. Nu!

Într-o clipă, altceva îi atrase atenția, într-o parte. Ochii i se întunecară. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar o durere cumplită, ca tăișul unui pumnal înfipt până la plăsele, îl împiedică să facă vreo

mișcare. Întinse mâna, dar nu mai avea nici un pic de vlagă și se prăbuși din nou la pământ.

Totul se petrecu chinuitor de încet. Anatole pricepu ce avea să se întâmple. La început, nu-i veni să creadă. Denarnaud verificase ca regulile să fie respectate. O singură împușcătură și atât. Și totuși, Constant dădu drumul pistolului, vârî mâna în haină și scoase o a doua armă, atât de mică, încât țeava abia dacă i se zărea printre degete. Brațul își continuă mișcarea arcuită, apoi se întinse spre dreapta și trase.

O a doua armă, când de fapt trebuia să fie numai una.

Anatole urlă, găsindu-și în sfârșit vocea. Dar prea târziu.

Trupul ei încremeni, suspendat pentru o clipă în aer, după care căzu pe spate sub forța glonțului. Ochii ei sclipiră, mai întâi surprinși, apoi șocați și în cele din urmă îndurerați. O privi cum se prăbușește. La fel ca și el, pe pământ.

Anatole simți cum un urlet îi sfâșie pieptul. În jurul lui se dezlănțui haosul: țipete, strigăte, un adevărat iad. Și în mijlocul nebuniei, crezu că aude pe cineva râzând. Vederea i se încețoșă, negrul înlocuind albul, lumea pierzându-și contururile și culorile.

Hohotul de râs fu ultimul sunet pe care îl mai auzi, înainte ca bezna să-l învăluie în brațele ei.

CAPITOLUL 82

Un urlet despică aerul. Léonie îl auzi, dar la început nu-și dădu seama că ieșise de pe buzele ei.

Preț de o clipă, nu se mișcă din loc, incapabilă să accepte scena care se desfășura în fața ochilor săi. Avea senzația că urmărește un decor dintr-o piesă de teatru, luminișul și fiecare personaj fiind suspendați în timp cu ajutorul pensulei și vopselei sau al plăcii unui aparat de fotografiat. O imagine de carte poștală lipsită de viață, împietrită, a făpturilor în carne și oase.

Apoi, cu o izbitură, lumea își recăpătă suflul. Léonie scrută întunericul și adevărul îi pătrunse pentru vecie în sânge și în minte.

Isolde, zăcând pe pământul jilav, cu rochia cenușie pătată de sânge.

Anatole, chinuindu-se să se sprijine într-o mână, cu chipul schimonosit de durere, iar apoi prăbușindu-se la pământ. Gabignaud care îngenunchease lângă el.

Dar lucrul care o înfricoșă cel mai tare fu chipul asasinului. Bărbatul de care Isolde se temea așa de tare și pe care Anatole îl detesta din tot sufletul, se găsea aici, în carne și oase.

Léonie îngheță și curajul o părăsi.

– Nu, șopti ea.

Vina, tăioasă ca sticla, îi străpunse inima. Umilința și-apoi mânia o copleșiră ca un râu care-și iese din matcă. La doar câțiva pași de ea, stătea bărbatul care-i acaparase toate gândurile și la care visase de când fusese la Carcassonne. Victor Constant.

„Asasinul lui Anatole. Călăul lui Isolde."

Ea îl condusese la ei?

Léonie ridică lampa până când văzu clar blazonul de pe trăsura care aștepta într-o parte, deși nu mai avea nevoie de nici o confirmare.

O furie cumplită și violentă puse stăpânire pe ea. Fără să-i mai pese de propria siguranță, ieși din umbra copacilor și se repezi în luminiș, alergând spre bărbații care stăteau în jurul lui Anatole și al lui Gabignaud.

Doctorul părea paralizat. Șocul grozăviei îl lipsise de orice pornire de a mai acționa. Se ridică în picioare, clătinându-se și alunecând pe pământul tare, privindu-i cu ură pe Victor Constant și pe oamenii lui, și cu stupefacție pe Charles Denarnaud, care verificase armele și declarase că se îndepliniseră toate condițiile pentru duel.

Léonie se ocupă de Isolde mai întâi. Se aruncă lângă ea și îi ridică pelerina. Pe materialul cenușiu al rochiei, în partea stângă, răsărise o pată de sânge care semăna cu un boboc grotesc. Léonie îi scoase o mănușă, îi sălță mânșeta puțin și îi căută pulsul. Slab, dar încă exista. Îi cercetă iute trupul și văzu că glonțul o nimerise în braț. Dacă nu pierdea mult sânge, avea toate șansele să supraviețuiască.

– Doctor Gabignaud, *vite*, strigă ea. *Aidez-la.* Pascal!

Anatole îi veni în gând. Un abur diafan care încă mai zăbovea în dreptul nasului și gurii lui îi dădea speranța că nici el nu fusese împușcat mortal.

Se ridică în picioare și făcu un pas spre fratele ei.

– Cred că va trebui să rămâi unde ești, *Mademoiselle* Vernier. Și tu la fel, Gabignaud.

Vocea lui Constant îi răni urechile. Abia acum realiză Léonie că bărbatul încă îi mai țintea cu arma, cu degetul pe trăgaci. Iar arma nu era deloc un pistol de duel. De fapt, recunoscu pistoletul numit *Le Protector*, creat special pentru a fi purtat în buzunar sau în geantă. Mama ei poseda o astfel de armă.

Constant mai avea gloanțe.

Léonie se simți scârbită de dezmierdările pe care și le închipuise că i le va șopti el la ureche. De felul în care îi încurajase – fără nici un pic de modestie și fără să-i pese de reputația ei – atențiile.

Iar ea îl condusese la ei.

Se strădui să-și păstreze cumpătul. Își sălță bărbia și-l privi direct în ochi.

– *Monsieur* Constant, spuse ea, rostindu-i numele de parcă ar fi gustat otravă.

– *Mademoiselle* Vernier, replică el, încă ţintind cu arma spre Gabignaud şi Pascal. Ce plăcere neaşteptată. Nu mi-a trecut prin cap că Vernier te va expune unei asemenea grozăvii.

Ochii ei alunecară spre locul în care zăcea Anatole, apoi iarăşi spre Constant.

– Mă aflu aici din proprie voinţă.

Constant făcu un semn scurt din cap. Aghiotantul lui păşi înainte, urmat de soldatul pe care Léonie îl recunoscu ca fiind aceeaşi creatură care o urmărise cu ochi obraznici când se plimbase prin cetatea medievală a Carcassonnei. Disperată, înţelesese cât de bine îşi pusese Constant planul la punct.

Cei doi bărbaţi îl prinseră pe Gabignaud şi-l traseră în spate, aruncându-i lampa la pământ. Léonie auzi sticla cum se sparge şi cum flacăra se stinge cu un fâsâit în frunzişul umed. Apoi, înainte să-şi dea seama ce se petrece, cel mai înalt dintre bărbaţi scoase o armă de sub haină, o lipi de tâmpla lui Gabignaud şi apăsă pe trăgaci.

Forţa împuşcăturii îl ridică pe Gabignaud de la pământ. Capul îi explodă, acoperindu-şi asasinul cu sânge şi oase. Trupul i se zvârcoli câteva secunde, după care înţepeni.

„Ce puţin timp îţi ia să omori un om, să rupi sufletul de trup."

Gândul îi dispăru pe cât de repede îi venise. Léonie îşi duse mâinile la gură, cuprinsă de un val de greaţă, după care se aplecă şi vărsă pe pământul reavăn.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Pascal făcând un pas în spate, apoi altul. Nu-i venea să creadă că acesta se pregăteşte să fugă – niciodată nu-i pusese la îndoială loialitatea şi credinţa –, dar ce alte intenţii ar fi putut avea?

Atunci Pascal îi prinse privirea şi îşi lăsă ochii în jos pentru a-i da de înţeles ce are de gând să facă.

Léonie se îndreptă de spate şi se întoarse spre Charles Denarnaud.

– *Monsieur*, rosti ea tare, ca să creeze o diversiune, sunt uluită să descopăr că v-aţi aliat cu acest bărbat. Veţi fi condamnat, când duplicitatea dumneavoastră va ieşi la iveală.

El rânji zeflemitor.

– Păi, de la cine să se afle, *Mademoiselle* Vernier? Că numai noi ne găsim aici.

– Ţine-ţi gura, îi porunci Constant.

– Nu vă pasă deloc de sora dumneavoastră, îl provocă Léonie, de familia dumneavoastră, de felul în care veţi arunca dizgraţia asupra lor cu asemenea purtare?

Denarnaud îşi lovi buzunarul.

– Banii vorbesc mai tare şi mai multă vreme.

– Denarnaud, *ça suffit!*

Léonie îl privi pe Constant, observând pentru prima dată cum capul lui tremura în permanenţă, de parcă şi-ar fi controlat cu greu mişcările.

Atunci văzu cum un picior de-al lui Anatole zvâcni.

Încă mai trăia? Era posibil? Uşurarea care-i umplu inima de fericire se schimbă însă iute în groază.

Se lăsase noaptea. Cu toate că lampa doctorului se spărsese, câteva flăcărui mai ardeau ici şi colo, aruncând cercuri gălbui pe pământ.

Léonie se forţă să facă un pas spre bărbatul pe care până mai ieri crezuse că-l iubeşte.

– A meritat, *Monsieur?* Să vă condamnaţi singur în felul acesta? Şi din ce pricină oare? Gelozie? Răzbunare? Căci de onoare nu poate fi vorba!

Mai făcu un pas, numai că puţin mai la stânga, sperând să-l poată acoperi pe Pascal.

– Lăsaţi-mă să mă îngrijesc de fratele meu. Şi de Isolde.

Acum se apropiase suficient de tare ca să zărească privirea dispreţuitoare din ochii lui Constant. Nu-i venea să creadă că odată îi considerase trăsăturile distinse, nobile. Părea atât de mârşav cu gura lui crudă, cu ochii răutăcioşi şi pupilele lui nu mai mari decât nişte gămălii de ace. Îi provoca silă.

– *Mademoiselle* Vernier, poziţia în care te afli nu prea-ţi dă dreptul să judeci pe alţii.

Îşi răsuci capul spre locul în care Isolde zăcea înfăşurată în pelerină.

– Cât despre târfa asta... Un singur glonţ a fost chiar prea bun pentru ea. Aş fi vrut să sufere aşa cum m-a făcut pe mine să sufăr.

Léonie se uită în ochii lui albaştri fără să clipească.

– Acum nu-i mai poţi face rău, minţind cu cea mai mare naturaleţe.

– Mă scuzați, *Mademoiselle* Vernier, dacă-mi permit să nu vă cred pe cuvânt. În plus, n-am văzut nici o lacrimă pe obrazul dumneavoastră.

Privi spre leșul lui Gabignaud.

– Aveți nervi tari, dar nu pot crede că și inima vă e la fel.

Șovăi, ca și cum se pregătea să-i dea *le coup de grâce.* Léonie își simți trupul cum se încordează, așteptând ca el să tragă în ea. Realiză totodată că Pascal era pe punctul să atace. Abia se stăpâni să nu se uite în direcția respectivă.

– De fapt, continuă Constant, la fire îmi amintiți mult de mama dumneavoastră.

Lumea încremeni, de parcă și-ar fi ținut răsuflarea. Nori albi și reci plutind prin aerul rece al serii, tremurul vântului printre ramurile golașe, foșnetul tufelor de ienuperi. În sfârșit, Léonie își regăsi vocea.

– Ce vreți să spuneți? îl întrebă ea.

Fiecare cuvânt părea să aibă greutatea plumbului.

Îl simțea cum mustăcește de satisfacție. Aceasta se ridica din el ca duhoarea dintr-o tăbăcărie, acră și pătrunzătoare.

– Încă n-ai aflat ce necaz a pățit mama voastră?

– Ce vreți să spuneți?

– Dar a fost subiectul principal de discuție de la Paris, adăugă Constant. Cică una dintre cele mai oribile crime cu care s-au confruntat în ultima vreme mințile limitate ale jandarmilor din arondismentul 8.

Léonie se trase un pas înapoi, de parcă ar fi lovit-o.

– E moartă?

Dinții începură să-i clănțăne. Înțelegea adevărul din tăcerea lui Constant, dar mintea ei nu putea accepta o asemenea grozăvie. Ar fi însemnat să se clatine și să se prăbușească. Iar în tot acest timp, Isolde și Anatole deveneau tot mai slăbiți.

– Nu vă cred, reuși ea să îngaime.

– Oh, ba da, *Mademoiselle* Vernier. Se vede pe chipul dumneavoastră.

Constant își lăsă mâna în jos, îndepărtând arma din direcția lui Léonie pentru câteva secunde. Fata făcu un pas în spate. Îl simți pe Denarnaud care se mișcă și se apropie de ea, ca să-i taie calea. Constant păși spre ea, acoperind iute distanța care-i despărțea. Apoi, cu coada

ochiului, Léonie îl văzu pe Pascal lăsându-se pe vine și scoțând pistolul din cutia pe care o aduseseră de acasă.

– *Attention!* îi strigă el.

Léonie reacționă fără să șovăiască, aruncându-se la pământ, când glonțul îi zbură pe deasupra capului.

Denarnaud căzu, lovit în spate.

Constant se replie imediat, trăgând la întâmplare prin întuneric, fără să-și nimerească ținta. Léonie îl auzi pe Pascal târându-se printre tufișuri și realiză că acesta voia să-l ia prin surprindere pe Constant.

La ordinele lui Constant, bătrânul soldat înaintă spre locul unde se aruncase Léonie. Celălalt bărbat alerga spre marginea luminișului, căutându-l pe Pascal și trăgând în toate direcțiile.

– *Il est ici!* urlă spre stăpânul lui.

Constant trase din nou. Și iarăși rată.

Brusc, pământul începu să vibreze sub povara mai multor pași care se apropiau în goană. Léonie își săltă capul în direcția de unde venea zgomotul și auzi strigăte.

– *Arèst!*

Recunoscu vocea Marietei, străbătând întunericul, printre alte câteva glasuri. Își miji ochii și zări acum strălucirea mai multor făclii care se apropiau, sfâșiind vălul gros al beznei. Atunci, băiatul grădinarului țâșni dintre copaci chiar la marginea îndepărtată a luminișului, cu o torță într-o mână și un ciomag în alta.

Léonie băgă de seamă că Victor Constant cercetează iute situația. Trase din nou, dar băiatul fu mai rapid și se ascunse în spatele unui fag. Constant își ridică brațul drept și trase iarăși prin întuneric. Léonie îi văzu chipul schimonosit de furie, când se răsuci pe călcâie și vârî două gloanțe în pieptul lui Anatole.

Léonie urlă.

– Nu! țipă ea, târându-se disperată în coate și genunchi spre locul în care zăcea fratele ei. Nu!

Servitorii, opt la număr, se repeziră în luminiș.

Constant nu mai întârzie. Strângându-și haina pe lângă el, străbătu luminișul cu pași mari, îndreptându-se spre trăsura pregătită de plecare.

– Fără martori, spuse el.

Tăcut, aghiotantul lui se întoarse și trase un glonț în capul bătrânului soldat. Preț de o clipă, pe chipul muribundului apăru o expresie de uluire. Apoi căzu în genunchi și se prăbuși într-o rână.

Pascal ieși din umbră și trase cu al doilea pistol. Léonie îl zări pe Constant împiedicându-se, dar reuși să meargă în continuare, chiar dacă șchiopătând. În tot acel haos, auzi pocnetul sec al ușii de la trăsură, zornăitul harnașamentelor și clinchetul lămpilor, după care vehiculul se pierdu în pădure, în direcția porților din spatele domeniului.

Marieta se îngrijea deja de Isolde. Léonie îl simți pe Pascal cum aleargă și se lasă pe vine lângă ea. Un suspin îi ieși de pe buze. Se chinui să se ridice în picioare, după care se târî până la fratele ei.

– Anatole? șopti ea.

Îl apucă de umeri și începu să-l scuture zdravăn, încercând să-l trezească.

– Anatole, te rog.

Liniștea păru să se adâncească.

Léonie apucă materialul gros al hainei lui Anatole și-l rostogoli într-o parte. Își ținu răsuflarea. Din găurile lăsate de gloanțe se scursese o mare cantitate de sânge. Îi prinse capul între palme, îl legănă la pieptul ei, dându-i părul de pe față. Ochii lui căprui și mari erau larg deschiși, dar viața se stinsese din ei.

CAPITOLUL 83

După plecarea lui Constant, zarva din luminiș se potoli.

Cu ajutorul lui Pascal, Marieta o purtă pe Isolde, care aproape că leșinase, până la trăsura lui Denarnaud ca s-o ducă înapoi în casă. Deși rana de la braț nu era serioasă, pierduse mult sânge. Léonie îi vorbi, dar Isolde nu-i răspunse. Se lăsase în voia lor, dar părea să nu mai recunoască pe nimeni.

Léonie înghețase până în măduva oaselor și tremura din toate încheieturile. Hainele și părul i se năclăiseră de sânge, praf de pușcă și pământ jilav, dar refuză cu înverșunare să plece de lângă Anatole. Băiatul grădinarului și grăjdarii încropiră repede o targă din haine și din ciomegele cu care îl alungaseră pe Constant. Cărară trupul înțepenit al lui Anatole pe umeri de-a lungul grădinilor, luminându-și calea cu torțele care ardeau cu flăcări mari. Léonie, îi urma la mică distanță, o ființă îndoliată singuratică venită la o înmormântare neașteptată.

În spatele lor, ceilalți îl aduceau pe doctorul Gabignaud. Mai târziu aveau să trimită o căruță să ia și trupurile bătrânului soldat și al trădătorului de Denarnaud.

Vestea tragediei ce se abătuse peste Domaine de la Cade se răspândise deja până când Léonie intră în casă. Pascal trimisese un mesager la Rennes-le-Château să-l anunțe pe Berenger Saunière de nenorocire și să-l cheme grabnic la moșie. Marieta trimisese la Rennes-les-Bains după o femeie de prin partea locului, care să vină să pregătească morții și să-i vegheze.

Madame Saint-Loup sosi însoțită de un băiat mărunțel, care ducea o traistă de bumbac, de două ori mai mare decât el. Când Léonie își mai

veni puțin în fire și încercă să discute cu femeia despre plată, aceasta o liniști, spunându-i că lucrurile fuseseră deja aranjate de vecinul ei, *Monsieur* Baillard. Mărinimia lui, atât de prompt oferită, aduse lacrimi în ochii pustiiți ai lui Léonie.

Trupurile fură așezate în salon. Léonie o urmări uluită, dar fără să scoată o vorbă, pe *Madame* Saint-Loup cum umple un vas de porțelan cu apă, dintr-o sticlă pe care o adusese cu ea.

– Apă sfințită, *Madomaisèla,* murmură ea ca răspuns la întrebarea nerostită a fetei.

Vârî în ea o rămurică de merișor, apoi aprinse două lumânări parfumate, una pentru fiecare, și începu să rostească rugăciunile pentru morți. Băiatul își plecă fruntea.

– *Peyre Sant,* Tatăl nostru Sfânt, ia la tine acest slujitor...

Cât timp cuvintele se scurseră ca într-o litanie, un amestec de tradiții vechi și noi, Léonie nu simți nimic. Nici o senzație de grație dumnezeiască, nici o urmă de pace legată de trecerea lui Anatole în lumea de dincolo, nici o rază de lumină care să-i pătrundă în suflet și să stabilească o legătură cu el. Nu găsi nici un fel de consolare, nici o poezie în rugăciunile femeii. Doar un sentiment puternic de pierdere și pustiu.

Madame Saint-Loup se opri. Apoi, făcându-i un semn băiatului să-i dea o pereche de foarfeci mari din traistă, începu să taie hainele îmbibate de sânge ale lui Anatole. Materialul se impregnase cu mizeria din pădure și sângele din rănile lui, iar întreaga scenă îi făcu numai rău lui Léonie.

– *Madomaisèla?*

Femeia îi întinse două plicuri pe care le găsise în buzunarele lui Anatole. Léonie recunoscu hârtia argintie și blazonul negru de pe scrisoarea lui Constant. A doua, purtând marca poștală a Parisului, rămăsese nedeschisă. Ambele aveau colțurile pătate de sânge stacojiu, de parcă marginea hârtiei groase fusese pictată astfel dinadins.

Léonie deschise cea de-a doua scrisoare. Era notificarea oficială din partea jandarmeriei arondismentului 8, prin care Anatole primea vestea asasinării mamei lor în noaptea de duminică, 20 septembrie. Deocamdată nu se găsise vinovatul. Scrisoarea era semnată de un anume inspector Thouron și trecuse pe la o serie de adrese înainte să-l găsească în sfârșit pe Anatole în Rennes-les-Bains.

Inspectorul îi cerea să ia legătura cu el cât de curând posibil.

Léonie mototoli foaia în pumnul ei rece. Nu se îndoise nici o clipă de adevărul crud al cuvintelor pe care Constant i le aruncase drept în față cu nici o oră mai devreme, dar abia acum, când citise negru pe alb, acceptă realitatea. Mama ei murise. De mai bine de o lună.

Faptul că n-o jelise nimeni îi răsuci un pumnal în inima îndurerată. Iar acum, că Anatole pierise și el, va trebui să se descurce singură. Cine îi mai rămăsese?

Madame Saint-Loup începu să spele trupul, ștergând fața și mâinile lui Anatole cu o asemenea tandrețe, încât Léonie simți că leșină de durere dacă se mai uită. În cele din urmă, femeia scoase mai multe cearșafuri din pânză îngălbenită și cu cusături negre care se destrămau, semn că mai fuseseră folosite de nenumărate ori înainte.

Léonie nu mai suportă.

– Trimite-mi vorbă când sosește abatele Saunière, spuse ea, părăsind încăperea și lăsând-o pe femeie să-și continue munca ei cumplită de îmbălsămare.

Încet, de parcă avea bolovani atârnați de picioare, Léonie urcă scările și se îndreptă spre camera lui Isolde. Marieta se afla la căpătâiul stăpânei sale. Un doctor pe care Léonie nu-l recunoscu, cu joben înalt și negru și guler ascuțit și modest, venise grabnic din sat, însoțit de o soră medicală impunătoare cu șorț alb, scrobit. Angajați ai băilor termale, tocmiți și ei de *Monsieur* Baillard.

Când Léonie intră în cameră, doctorul tocmai îi administra lui Isolde un calmant. Sora suflecă mâneca lui Isolde, iar bărbatul înfipse acul gros și argintiu al seringii în brațul ei subțire.

– Cum se simte? șopti Léonie către Marieta.

Menajera clătină ușor din cap.

– Se luptă să rămână printre noi, *Madomaisèla*.

Léonie se dădu mai aproape de pat. Până și pentru ochii ei nedeprinși cu astfel de situații, era limpede că Isolde se zbate între viață și moarte. O febră violentă îi cuprinsese trupul. Léonie se așeză și o luă de mână. Sora medicală îi aplica pe fruntea asudată fâșii de pânză umede și reci, câte una la fiecare secundă.

După ce medicamentul doctorului își făcu efectul, febra scăzu, dar Isolde începu să tremure din toate încheieturile pe sub cearșafuri.

Amintirile îngrozitoare ale întâmplărilor la care fusese martoră Léonie erau estompate de temerile sale pentru sănătatea lui Isolde. În plus, povara pierderilor suferite amenința s-o copleșească dacă se gândea prea tare. Mama ei, moartă. Anatole, mort. Viața lui Isolde și a copilului nenăscut atârnând de un fir de păr.

Luna se ridică pe cer. Ziua Tuturor Sfinților.

La puțin timp, după ce ceasul bătu de unsprezece, se auzi un ciocănit la ușă și apăru Pascal.

– *Madomaisèla* Léonie, spuse el pe o voce joasă. Au venit niște bărbați... ăăă... să vă vadă.

– Preotul? Abatele Saunière e aici? îl iscodi ea.

El scutură din cap că nu.

– *Monsieur* Baillard. Și poliția.

Părăsindu-l pe doctor și promițându-i Marietei că se va întoarce îndată, Léonie ieși din cameră și îl urmă pe Pascal de-a lungul coridorului.

În capul scărilor, se opri și privi în jos spre adunarea de jobene și paltoane negre. Unul dintre bărbați purta uniforma jandarmilor parizieni, iar un al treilea o imitație provincială și modestă a acesteia. Printre hainele cernite și sumbre, se zărea și un costum alb ce îmbrăca o siluetă zveltă.

– *Monsieur* Baillard, strigă ea, coborând scările cu sufletul la gură și luându-i mâinile într-ale ei. Sunt atât de bucuroasă că sunteți aici.

Îl privi direct în ochi.

– Știți, Anatole...

Glasul i se frânse. Nu se simțea în stare să rostească cuvintele.

Baillard clătină din cap.

– Am venit să-mi exprim condoleanțele, rosti el grav, după care își coborî vocea, astfel încât numai ea să-l audă. Și *Madama* Vernier? Ce se întâmplă cu ea?

– E rău. În prezent, starea minții ei îl preocupă pe doctor mai mult decât rana de la mână. Deși e important ca sângele să nu i se infecteze, glonțul abia dacă i-a pătruns în carne.

Léonie se opri brusc, abia acum realizând ce spusese *Monsieur* Baillard.

– Știați că s-au căsătorit? șopti ea. Dar eu nu... Cum...

Baillard își duse degetul la buze.

– Aceasta nu este o conversație pe care s-o purtăm într-o asemenea companie. Îi zâmbi blajin, apoi ridică vocea: Printr-o pură întâmplare, *Madomaisèla* Léonie, acești gentilomi și cu mine ne-am încrucișat pașii venind încoace spre Domaine de la Cade. O potrivealã extraordinară.

Cel mai tânăr dintre ofițeri își scoase pălăria și făcu un pas în față. Avea cearcăne negre și adânci sub ochi, de parcă nu mai dormise de zile întregi.

– Inspectorul Thouron, spuse el, întinzându-i mâna. De la Paris, comisariatul din arondismentul 8. Condoleanțele mele, *Mademoiselle* Vernier. Regret să fiu și eu purtătorul unor vești rele. Dar și mai rău e că sunt atât de vechi. De câteva săptămâni, îl caut pe fratele dumneavoastră să-l înștiințez, mă rog, și pe dumneavoastră că...

Léonie scoase scrisoarea din buzunar.

– Nu vă mai obosiți, domnule inspector, rosti ea sec. Am aflat despre moartea mamei mele. Înștiințarea a sosit ieri, după un drum lung din câte se pare. Iar în seara asta, și Vic...

Se opri, nedorind să-i rostească numele.

Thouron își miji privirea.

– Dumneavoastră și răposatul dumneavoastră frate ați fost foarte greu de găsit, spuse el.

Léonie realiză imediat că dincolo de aspectul jalnic și chipul obosit se ascunde o inteligență vie.

– Și în lumina... tragediei din această seară, mă întreb dacă nu cumva între evenimentele care au avut loc la Paris cu o lună în urmă și ceea ce s-a petrecut aici există, într-un fel sau altul, vreo legătură?

Léonie îi aruncă o privire lui *Monsieur* Baillard, apoi bărbatului mai în vârstă de lângă inspectorul Thouron. Avea părul cărunt și trăsături puternice, oacheșe, precum ale oamenilor din Midi.

– Încă nu m-ați prezentat, inspectore Thouron, colegului dumneavoastră, spuse ea, sperând să mai amâne puțin interogatoriul.

– Iertați-mă, se scuză el. Dumnealui e inspectorul Bouchou de la jandarmeria din Carcassonne. Bouchou m-a ajutat să dau de dumneavoastră.

Léonie se uită când la unul când la altul.

– Nu înțeleg, inspectore Thouron. Ați trimis o scrisoare de la Paris și totuși ați bătut atâta cale până aici? Tocmai în seara asta? Cum e posibil?

Cei doi schimbară o privire.

– Dacă-mi dați voie, domnii mei, rosti încet Baillard, dar pe un ton ferm ce nu permitea nici un fel de împotrivire, n-ați vrea mai bine să continuăm această conversație într-un loc mai retras?

Léonie simți degetele lui Baillard strângând-o ușurel de braț, semn că ea trebuia să hotărască.

– Șemineul e aprins în salon, spuse ea.

Micul grup traversă holul și Léonie împinse ușa.

Salonul păstra atât de puternic amintirea lui Anatole, încât Léonie se clătină. Cu ochii minții îl vedea stând lângă șemineu, ridicându-și colțurile redingotei pentru ca flăcările să-i încălzească spatele, părul strălucitor... Ori la fereastră, cu o țigară între degete, discutând cu Gabignaud în noaptea dineului. Sau aplecându-se peste măsuța acoperită cu pânză de aba, privind în timp ce ea și Isolde jucau *vingt-et-un*. Părea că-și lăsase amprenta în întreaga încăpere, cu toate că Léonie nu realizase acest lucru până acum. *Monsieur* Baillard se văzu nevoit să-i invite chiar el pe ofițeri să ia loc și s-o așeze pe fată într-un *chaise longue*. Bărbatul rămase lângă ea, preocupat de amorțeala în care se afundase Léonie.

Thouron îi explică în detaliu cursul evenimentelor: noaptea de 20 septembrie în care mama ei fusese omorâtă, descoperirea cadavrului și toți pașii mici ai anchetei care îi aduseseră în Carcassonne și apoi în Rennes-les-Bains.

Léonie auzea cuvintele de parcă acestea răzbăteau de la distanță. Nu-i pătrundeau însă și în mintea. Cu toate că Thouron îi vorbea despre mama ei – pe care o iubise mult –, pierderea lui Anatole îi împietrise inima și nu mai permitea trăirea vreunei alte emoții. Va avea timp suficient s-o plângă pe Marguerite. Și pe blândul doctor. Acum însă, nimic, cu excepția lui Anatole – și a promisiunii pe care și-o luase față de el de a-i proteja soția și copilul – nu-și mai găsea loc în mintea ei.

– Așadar, încheie Thouron, portarul a recunoscut că fusese plătit de un necunoscut să oprească orice corespondență. Menajera din casa

familiei Debussy a adeverit că-l văzuse pe bărbatul respectiv rătăcind prin rue de Berlin în zilele de dinainte și de după... eveniment.

Inspectorul făcu o pauză.

– Într-adevăr, dacă n-ar fi fost scrisoarea pe care răposatul dumneavoastră frate i-a scris-o mamei voastre, nu știu zău dacă v-am fi găsit chiar și acum.

– Și știți cine e bărbatul cu pricina, Thouron? îl iscodi Baillard.

– Numai din vedere. Un ins cu un aspect nefericit. O piele urâtă și pătată, fără păr și cu un scalp plin de bubulițe.

Léonie tresări. Trei perechi de ochi se îndreptară spre ea.

– Îl cunoașteți, *Mademoiselle* Vernier? întrebă Thouron.

Imaginea lui lipind de tâmpla lui Gabignaud vârful țevii de la pistol și apăsând pe trăgaci. Explozia de oase și sânge acoperind pământul.

Inspiră adânc.

– Este omul lui Victor Constant.

Thouron schimbă o privire cu Bouchou.

– Contele de Tourmaline?

– Poftim?

– E vorba de același bărbat, Constant sau Tourmaline. Se prezintă cu ambele nume în funcție de împrejurări sau de compania în care se află.

– Mi-a dat cartea lui de vizită, rosti ea grav. Victor Constant.

Simți mâna lui Audric Baillard, care o strânse ușurel de umăr în semn de încurajare.

– Este Contele de Tourmaline suspect, inspectore Thouron? se interesă el.

Ofițerul șovăi, apoi, realizând că n-are sens să se ascundă după degete, încuviință din cap.

– În plus, am descoperit că și el a călătorit de la Paris spre Midi, la câteva zile după plecarea răposatului Vernier.

Léonie nu auzi nimic. Nu se gândea decât la felul în care inima îi tresărise când Victor Constant o luase de mână. Cum păstrase în siguranță cartea lui de vizită, mințindu-l pe Anatole. Cum, în închipuirea ei, acesta nu o părăsea niciodată, fie zi, fie noapte.

Ea îi dăduse de gol. Din cauza ei, Anatole zăcea mort.

– Léonie, rosti Baillard blând. Constant era bărbatul de care fugea *Madama* Vernier? Cu care s-a duelat în seara aceasta *Sénher* Anatole?

– Da, abia îngăimă fata cu glas stins.

Baillard traversă camera până la măsuța cu băuturi, turnă pentru Léonie un pahar de brandy, după care se întoarse.

– Din expresiile dumneavoastră, domnilor, spuse el, vârându-i paharul între degetele reci, cred că omul vă este cunoscut.

– Așa e, confirmă Thouron. Numele lui a apărut de mai multe ori pe parcursul anchetei, dar niciodată n-am dispus de dovezi suficiente ca să-l acuzăm de crimă. Se pare că a pus la cale o adevărată vendetă împotriva lui *Monsieur* Vernier, o campanie deșteaptă și mârșavă, până în ultimele săptămâni, când a devenit mai puțin grijuliu.

– Sau mai arogant, adăugă Bouchou. În cartierul Babès din Carcassonne a avut loc, într-una dintre... casele de distracții, un incident neplăcut, care a lăsat o fată desfigurată.

– Suntem de părere că purtarea lui tot mai stranie e cauzată de înrăutățirea... bolii de care suferă. A început să-i afecteze creierul.

Thouron se opri brusc, după care mormăi cuvântul, astfel încât Léonie să nu-l poată auzi.

– Sifilis.

Baillard ocoli canapeaua și se așeză lângă Léonie.

– Povestește-i inspectorului tot ce știi, spuse el, luând-o de mână.

Léonie ridică paharul la buze și luă o înghițitură. Alcoolul îi arse gâtul, dar îi mai risipi gustul acru din gură.

Ce rost mai avea să se ascundă?

Începu să vorbească, deschis, dând amănunte despre tot ce se petrecuse – de la înmormântarea din Montmartre și atacul din Passage des Panoramas, până în momentul în care ea și dragul de Anatole coborâseră din poștalion în Place du Pérou, și terminând cu evenimentele sângeroase din pădurile de pe Domaine de la Cade.

Martie, septembrie, octombrie.

La etaj, Isolde încă mai rămânea captiva febrei care pusese stăpânire pe ea din clipa în care îl văzuse pe Anatole prăbușindu-se.

Prin mintea ei chinuită alunecau tot felul de imagini și de gânduri. Preț de o clipă efemeră, își închipui că se găsește în brațele lui Anatole, ai cărui ochi sclipeau în lumina lumânării. Imediat însă viziunea se transformă. Pielea începu să curgă de pe fața lui, dezvelind scalpul de

dedesubt, lăsând în urmă doar un craniu lipsit de viață cu oase, dinți și găuri negre acolo unde odată fuseseră ochii lui.

Și în permanență șoaptele, vocile, glasul malițios al lui Constant, care i se strecura în creierul frământat. Se zvârcolea pe pernă, legănându-și capul la stânga și la dreapta, încercând să scape de ecourile din mintea ei, dar nu reușea decât să sporească intensitatea zgomotelor chinuitoare. Nu mai știa ce e voce și ce e ecou.

Își visă fiul plângând după tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată și despărțit de Anatole de parcă s-ar fi aflat în spatele unui geam de sticlă. Strigă la amândoi, dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze, iar ei n-o auziră. Când se întinse spre ei, geamul se sparse în milioane de cioburi ascuțite, iar ea rămase să mângâie pielea rece și lucioasă ca de marmură. Niște statui.

Amintiri, vise, premoniții. O minte zguduită de negurile din ea.

Ceasul ticăia netulburat, ducând timpul spre miezul nopții, ora vrăjitoarelor, când vântul începu să șuiere, să urle și să scuture storurile de lemn ale ferestrelor casei.

O noapte neliniștită. Deloc o noapte în care să umbli pe-afară.

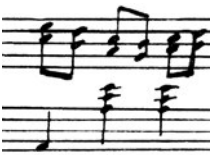

PARTEA A X-A

Lacul
Octombrie 2007

CAPITOLUL 84

Miercuri, 31 octombrie 2007

Când Meredith se trezi din nou, Hal plecase.

Întinse mâna spre spațiul gol din pat unde dormise el. Cearșaful era rece, dar mirosul lui fin încă mai stăruia pe pernă.

Storurile trase învăluiau camera în penumbră. Meredith privi ceasul. Ora opt. Bănui că Hal nu dorise să fie văzut de cameriste și se dusese în camera lui. Își lipi palma de obraz, de parcă pielea ei ar fi păstrat amintirea buzelor lui care o sărutaseră de noapte bună.

Pentru o vreme, rămase cuibărită în așternuturi, gândindu-se la Hal, la senzația trupului său lipit de al ei, la felul tandru în care o pătrunsese și la emoțiile ce o copleșiseră întreaga noapte. Treptat, gândurile îi alunecară spre Léonie, fata cu păr roșcat, cealaltă prezență a orelor trecute.

„Nu pot să dorm."

Cuvintele pe care Meredith și le aminti din visul ei, auzite, dar totuși nerostite. Sentimentul de milă, de tulburare, cauzat de faptul că Léonie voia ceva de la ea.

Meredith coborî din pat. Își puse o pereche de șosete groase ca să-și încălzească picioarele. Hal își uitase puloverul pe scaunul unde îl azvârlise cu o seară în urmă. Și-l apropie de față, inspirând parfumul lui. Apoi îl îmbrăcă, chiar dacă era prea mare și atârna pe ea și găsi și niște colanți.

Se uită la portret. Fotografia sepia a soldatului, stră-străbunicul Vernier, îndesată într-un colț al ramei. Meredith medită asupra

posibilităților. Ideile dezordonate ce i se învârtiseră prin cap se aranjaseră într-un model oarecare în cursul nopții.

Primul pas era să afle dacă Anatole Vernier se căsătorise, deși părea un lucru destul de dificil de descoperit. Apoi trebuia să descopere ce legătură exista între el, Léonie Vernier și Isolde Lascombe. Locuiau în casă la 1891, pe vremea când fusese făcută fotografia sau veniseră în vizită în toamna aceea? După cum constatase în urma cercetărilor ei detectivistice online, oamenii obișnuiți nu apăreau pur și simplu pe internet. Trebuia să te înscrii pe site-urile specializate în arborii genealogici și aveai nevoie de nume, date, orașul natal și orașul decesului pentru a reuși cât de cât să obții unele informații.

Porni laptopul și se logă. O dezamăgi, dar nu o surprinse faptul că nu mai primise nimic de la Mary, dar mai trimise un e-mail la Chapel Hill, făcându-i un raport despre ultimele douăzeci și patru de ore, rugând-o să mai verifice unele lucruri pentru ea. Nu-i spuse nimic despre Hal. Și nici despre Léonie. N-avea nici un rost s-o alarmeze. Se semnă, promițându-i că va ține legătura, după care expedie mesajul electronic printr-un simplu clic.

Puțin înfrigurată și realizând că-i este sete, Meredith porni spre baie să umple filtrul. În timp ce aștepta ca apa să fiarbă, își aruncă ochii peste cotoarele cărților din raftul de pe birou. Îi atrase atenția un volum intitulat *Diables et Esprits Maléfiques et Phantômes de la Montagne.* O scoase din șir și o deschise. Pe prima pagină citi că e vorba de o nouă ediție a unei cărți mai vechi scrise de un autor de prin partea locului, Audric S. Baillard, care trăise într-un sat din Pirinei, Los Seres și care murise în 2005. Nu se menționa data publicării originale, dar din câte se părea reprezenta un clasic al regiunii. Potrivit recenziilor de pe spate, volumul conținea textul definitiv asupra folclorului din munții Pirinei.

Meredith studie indexul și observă că volumul este împărțit pe povești ce proveneau din anumite zone – Couiza, Coustaussa, Durban, Espéraza, Fa, Limoux, Rennes-les-Bains, Rennes-le-Château, Quillan. Ilustrația aferentă capitolului dedicat legendelor din Rennes-les-Bains era o fotografie alb-negru, făcută pe la 1900, în care apărea Place des Deux Rennes, cunoscută pe vremuri sub numele de Place de Perou. Meredith zâmbi. Imaginea îi era atât de familiară. Putea chiar să

identifice locul respectiv, sub ramurile bogate ale copacilor, pe unde trecuse strămoșul ei.

Filtrul fluieră și se opri automat. Meredith turnă un plic de ciocolată caldă într-o ceașcă, își puse două cubulețe de zahăr, după care luă băutura și cartea și se așeză pe scaunul de la fereastră unde începu să citească.

Unele povești din colecție se asemănau – mituri cu demoni și diavoli, vechi de generații întregi, chiar de milenii, o legătură între folclor și fenomenele naturale: Jilțul Diavolului, Muntele Cornului, Iazul Diavolului, toate numele pe care le întâlnise pe hartă. Reveni iarăși la prima pagină ca să mai verifice o dată dacă nu cumva se precizează totuși anul publicării primei ediții. În zadar însă. Cea mai recentă povestire se situa undeva pe la 1900, dar bănui că, întrucât autorul murise doar de câțiva ani, adunase poveștile relativ recent.

Stilul lui Baillard era clar și lipsit de elemente stilistice, oferind informații concrete fără înfrumusețări inutile. Entuziasmată, Meredith descoperi un capitol întreg dedicat domeniului de la Cade. Proprietatea îi revenise familiei Lascombe în timpul războaielor religioase, o serie de conflicte între catolici și hughenoți din perioada 1562–1568. Vechile familii căzuseră în dizgrație, fiind înlocuite de *parvenus* recompensați pentru loialitatea lor față de Casa Catolică de Guise sau Casa Calvinistă de Bourbon.

Parcurse iute paginile. Jules Lascombe moștenise proprietatea la moartea tatălui său, Guy Lascombe, în 1865. Se căsătorise cu Isolde Labourde în 1885 și murise fără a avea moștenitori în 1891. Meredith zâmbi la gândul că o altă piesă a puzzle-ului se aranjase perfect. O privi pe Isolde cea fără vârstă, văduva lui Jules, din spatele sticlei portretului. Atunci îi trecu prin minte că nu văzuse numele lui Isolde în cavoul familiei Lascombe–Bousquet din Rennes-le-Bains. Meredith se întrebă care putea fi motivul.

Încă ceva de verificat.

Își plecă ochii din nou spre pagină. Baillard prezenta în continuare legendele asociate cu Domaine de la Cade. Mulți ani la rând se zvonise că o fiară sălbatică, îngrozitoare și nemiloasă, terorizase împrejurimile și Rennes-les-Bains, atacând copiii și muncitorii de la fermele izolate. Elementele specifice ale atacurilor erau urmele de gheare, trei zgârieturi late peste față. Semne neobișnuite.

Meredith se opri iarăși, gândindu-se la rănile tatălui lui Hal când mașina sa nimerise în râu. Și la chipul desfigurat al statuii Fecioarei de pe coloana vizigotă din apropierea bisericii din Rennes-le-Château. Și mai pregnantă, amintirea unui fragment din coșmarul ei o izbi cu putere – imaginea unei tapiserii care atârna în capătul unei scări prost luminate. Senzația că e urmărită, că ghearele și blana îi ating pielea, alunecând peste mâini.

Un, deux, trois, loup.

Iar în cimitirul din Rennes-les-Bains unul dintre numele de pe monumentul închinat eroilor din Primul Război Mondial: Saint-Loup.

Coincidență?

Meredith își întinse brațele deasupra capului, încercând să scape de frig și de înțepeneala specifică dimineții, precum și de amintirile nopții. Se întoarse la carte. Fuseseră mulți morți și multe dispariții între 1870 și 1885. Urmase o perioadă de calm relativ, apoi, începând cu toamna lui 1891, se intensificaseră din nou zvonurile cum că o creatură – sau un demon în folclorul local – sălășluia în interiorul sepulcrului vizigot ce se găsea pe pământurile domeniului de la Cade. Cu intermitențe, se înregistrase și o serie de morți – atacuri cu autor necunoscut – de-a lungul următorilor șase ani, după care atacurile încetaseră brusc în 1897. Autorul nu specifica foarte clar, dar dădea de înțeles că sfârșitul terorii avea legătură cu faptul că mare parte din casă fusese distrusă într-un incendiu. La fel și sepulcrul.

Meredith închise cartea și se cuibări în scaun. Sorbi din ciocolata caldă, încercând să-și pună ordine în gânduri și să înțeleagă ce anume o sâcâia. Cât de ciudat era faptul că într-o lucrare dedicată folclorului și legendelor, nu exista nici o referire la pachetul de tarot? Audric Baillard auzise cu siguranță de el în timpul cercetărilor sale. Pachetul nu numai că se inspirase din peisajul local și fusese tipărit de familia Bousquet, dar apăruse exact în aceeași perioadă pomenită în carte.

„O omisiune deliberată?"

Atunci, brusc, simți din nou. Un fior rece, o densitate a aerului pe care nu o sesizase înainte. Sentimentul că mai există cineva, nu departe de ea, nu în cameră, dar în apropiere. O impresie efemeră.

„Léonie?"

Meredith se ridică în picioare, atrasă de fereastră. Desfăcu ivărul lung de metal, împinse în lături cele două ferestre înalte și obloanele, lăsându-le să se izbească de perete. Aerul rece îi biciui pielea și îi aduse lacrimi în ochi. Coroanele copacilor se legănau, șoptind și oftând, când vântul se strecura printre trunchiurile străvechi și prin hățișul de frunze și crengi. Plutea o neliniște în aer, ce aducea cu ea ecoul muzicii. Note alunecând odată cu adierea. Melodia locului.

Cercetând atent pământurile ce se întindeau în fața ei, Meredith suprinse o mișcare cu coada ochiului. Privi în jos și observă o siluetă mlădioasă într-o pelerină lungă, cu gluga trasă peste frunte, ieșind dintr-un colț ferit al clădirii.

Vântul părea că-și adună forțele, gonind acum peste arcada tăiată în tufișul imens de merișor ce dădea spre pajiștile sălbatice și iarba bogată din spate. La orizont, abia dacă deslușea valurile albe ale lacului care se revărsau tot mai tare peste mal.

Silueta, aproape doar un contur, se adăpostea în umbră, alunecând pe sub razele slabe ale unui soare anemic, care intra și ieșea din stratul subțire de nori ce alergau în văzduhul rozaliu. Silueta se deplasa grațios peste iarba umedă, acoperită cu cele mai fine boabe de rouă. Meredith inspiră adânc mirosul de pământ, de toamnă, de sol jilav, de lemn ars. De oase.

Urmări captivată și tăcută cum femeia – Meredith putea să jure că e vorba de o *ea* – își croia drum spre partea îndepărtată a lacului artificial. Preț de o clipă se opri și rămase pe micul promontoriu ce ducea spre apă. Viziunea lui Meredith păru să se îngusteze și să se apropie incredibil de tare – ca și cum ar fi făcut un prim-plan cu o cameră de filmat. Își imagină cum gluga cade de pe chipul fetei. Un chip palid și perfect simetric, cu ochi verzi ce străluciseră pe vremuri precum smaraldele. Umbră fără culoare. Buclele de păr bogat, precum niște jurubițe de nuanța aramei, transparente în lumina dimineții, îi cădeau peste umerii subțiri ai rochiei roșii și în jos, până spre talia de viespe. Contur fără formă. Parcă se uită fix în ochii lui Meredith, transmițându-i propriile speranțe, temeri și închipuiri.

Apoi intră în pădure.

– Léonie? șopti Meredith.

Mai zăbovi o vreme la fereastră, uitându-se spre capătul opus al lacului, acolo unde până mai adineauri zărise silueta. Aerul încremenise. Nici un freamăt nu deranja ordinea lucrurilor.

Într-un final se retrase și închise fereastra.

Acum câteva zile – ba chiar ore – și-ar fi ieșit din minți de spaimă. S-ar fi temut de ce e mai rău. Și-ar fi privit reflexia în oglindă și ar fi dat cu ochii de chipul lui Jeanette.

Acum însă, nu.

Meredith nu-și explica în ce fel, dar totul se schimbase. Avea mintea limpede. Se simțea bine. Frica dispăruse. Nu înnebunea. Vizitele, locurile alcătuiau o secvență, ca într-o partitură muzicală. Sub podul din Rennes-les-Bains – apă. Pe drumul spre Sougraigne – pământ. Aici în hotel – mai ales în această cameră, unde prezența ei era mai puternică – aer.

Spadele, suita aerului, reprezentau inteligența și rațiunea. Cupele, suita asociată cu apa, emoțiile. Monedele, suita pământului, realitatea fizică și comorile. Din cele patru suite, numai focul lipsea. Bâtele, suita focului, energia și conflictul.

„Povestea se află în cărți."

Sau poate cvartetul se completa în trecut și nu în prezent. În incendiul care distrusese mare parte din Domaine de la Cade cu mai bine de o sută de ani în urmă?

Meredith se întoarse la pachetul pe care i-l dăruise Laura, întorcând fiecare carte și privind imaginile, așa cum făcuse și noaptea trecută, cerându-le să-i împărtășească secretele. După ce le întinse, una câte una, își lăsă gândurile să-i rătăcească în voie. Se gândi la Hal și la ce discutaseră pe drumul spre Rennes-le-Château, la felul în care vizigoții își îngropau regii și nobilii, alături de comorile lor, în morminte ascunse și nu în cimitir. Gropnițe tainice, săpate sub cursul deviat al râului și apoi acoperite iarăși de apă.

Dacă pachetul original supraviețuise incendiului, bine ascuns pe pământurile domeniului de la Cade, atunci unde s-ar fi aflat mai în siguranță dacă nu într-un antic mormânt vizigot? Sepulcrul însuși, potrivit cărții lui Baillard, data din aceeași perioadă. Dacă exista un râu pe domeniu, ar fi constituit ascunzătoarea perfectă. La vedere, dar totuși inaccesibilă.

Afară, în sfârșit, razele de soare străpungeau norii.

Meredith căscă. Se simțea amețită din cauza lipsei de somn, dar adrenalina o ținea în priză. Se uită la ceas. Hal îi spusese că dr. O'Donnell venea la zece, așa că mai avea o oră la dispoziție.

Suficient timp pentru ceea ce plănuia.

Hal stătea în dormitorul său din aripa angajaților, gândindu-se la Meredith. După ce o ajutase să adoarmă la loc noaptea trecută în urma coșmarului, constatase că e perfect treaz. Pentru că nu voia s-o deranjeze, aprinzând lumina, într-un târziu se hotărâse să se strecoare în camera sa ca să-și verifice încă o dată însemnările înainte de întâlnirea cu Shelagh O'Donnell. Dorea să fie pregătit.

Își privi ceasul. Ora nouă. Încă o oră până când o va revedea pe Meredith.

Ferestrele lui, de la ultimul etaj, dădeau spre sudul și estul proprietății, oferindu-i o perspectivă completă asupra peluzelor și a lacului din spate, precum și a zonelor unde se găseau dependințele și bucătăria. Se uită cum unul dintre băieții de la bagaje aruncă un sac mare de plastic negru într-un tomberon. Un altul stătea cu brațele strânse la piept ca să se ferească de frig și fuma o țigară. Răsuflarea lui scotea aburi albi în aerul rece al dimineții.

Hal se așeză pe pervaz, apoi se ridică și traversă camera să-și ia niște apă, dar se răzgândi. Era prea nervos ca să stea locului. Știa că n-ar fi trebuit să-și facă speranțe prea mari cu dr. O'Donnell și răspunsurile pe care le-ar putea avea ea. Dar tot mai credea că femeia e în stare să-i ofere unele informații despre noaptea în care murise tatăl lui. Poate își amintea un amănunt ce va obliga poliția să considere moartea tatălui său drept una suspectă și nu una provocată de un accident de circulație.

Își trecu degetele prin păr.

Se gândi din nou la Meredith. Zâmbi. După ce se va termina totul, nu l-ar deranja să o viziteze în America. Se scutură iute. Ce ridicol să ia în calcul o asemenea posibilitate după numai două zile. Și totuși nu mai trăise de multă vreme sentimente atât de puternice pentru o fată. De fapt, niciodată.

Și ce-l oprea? Renunțase la slujbă, avea un apartament gol în Londra. Iar America nu suna rău deloc. Putea să facă tot ce-i trece prin cap. Va avea bani. Știa că unchiul lui vrea să-i cumpere partea.

Dacă Meredith l-ar primi...

Hal stătea lângă fereastră și privea tăcut viața de la hotel. Își întinse brațele deasupra capului și căscă. O mașină rula ușor pe aleea lungă. Urmări cum o femeie înaltă și slabă cu părul negru tuns scurt coboară și se îndreaptă iute spre intrarea principală.

Câteva momente mai târziu, telefonul de pe noptieră țârâi. Era Eloise de la Recepție, anunțându-l că i-a sosit musafira.

– Poftim? Dar stabilisem întâlnirea o oră mai târziu!

– Să o rog să aștepte? întrebă Eloise.

Hal șovăi.

– Nu, e-n regulă. Cobor imediat.

Își smulse sacoul de pe spătarul scaunului, după care se repezi pe scările de serviciu înguste, coborând treptele două câte două. La capătul lor, se opri să-și îmbrace sacoul și să dea un telefon.

Meredith își trase puloverul maro-deschis al lui Hal peste tricoul cu mâneci lungi, își puse blugii albaștri, se încălță cu ghetele, luă și geaca de blugi, o eșarfă și o pereche de mănuși de lână, presimțind că va fi destul de rece afară. Tocmai atinsese clanța când sună telefonul.

Se grăbi să răspundă.

– Bună, spuse ea, copleșită de plăcere la auzul vocii lui Hal.

Dar replica lui fu una tăioasă și la obiect.

– A venit.

CAPITOLUL 85

– Cine? Léonie? îndrugă Meredith, cu gândurile aiurea.

– Cine? Nu, dr. O'Donnell. E deja aici. Sunt la recepție. Poți să cobori să ni te alături?

Meredith aruncă o privire spre fereastră, realizând că expediția ei la lac va trebui să mai aștepte o vreme.

– Sigur, oftă ea. În cinci minute.

Se dezbrăcă iute, înlocui puloverul lui Hal cu o bluză roșie pe gât, se pieptănă și ieși din cameră. Când ajunse pe palier, aruncă o privire spre holul de la intrare. Hal vorbea cu o femeie înaltă, brunetă, care i se păru cunoscută. Abia după un moment, își aminti. O văzuse în Place de Deux Rennes în noaptea în care sosise aici. Se sprijinea de zid, fumând.

– Ia te uită, ce surpriză, murmură în sinea ei.

Chipul lui Hal se lumină când Meredith se apropie.

– Bună, îi salută ea, sărutându-l repede pe obraz și întinzând mâna spre dr. O'Donnell. Eu sunt Meredith. Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați.

Femeia își mijì ochii, neștiind de unde să o ia.

– Am schimbat câteva cuvinte în seara înmormântării, rosti Meredith, ajutând-o. În fața pizzeriei din piață.

– Serios?

Apoi chipul i se destinse.

– Ah, da, așa e.

– O să rog să ni se aducă niște cafea în bar, spuse Hal, deschizându-le drumul. Vom avea suficientă liniște acolo.

Meredith și dr. O'Donnell îl urmară, Meredith punându-i femeii tot felul de întrebări politicoase ca să spargă gheața. De când locuia în Rennes-les-Bains, ce legături avea cu regiunea, cu ce se ocupă... chestiile obișnuite.

Shelagh O'Donnell răspunse relativ relaxat, deși în spatele a tot ceea ce spunea se simțea o oarecare tensiune nervoasă. Era foarte slabă. Își mișca ochii întruna și își freca tot timpul degetele de degetul mare. Părea să aibă până în patruzeci de ani, dar pielea ridată o îmbătrânea. Meredith pricepu de ce poliția înclina să nu-i ia în calcul declarațiile.

Se așezară la aceeași masă din colț pe care o ocupaseră cu o seară înainte împreună cu unchiul lui Hal. Atmosfera devenea alta în timpul zilei. Lui Meredith îi venea greu să rememoreze clipele petrecute în compania vinurilor și a cocktailurilor din cauza mirosului de ceară de albine din spray-ul de lustruit mobila și a parfumului florilor proaspete de pe bar, precum și a unei stive de cutii ce așteptau să fie despachetate.

– Mersi, spuse Hal, când ospătărița puse tava cu cafea în fața lor.

Tăcură cu toții câtă vreme tânăra le turnă în cești. Dr. O'Donnell o preferă neîndulcită. În timp ce amesteca zahărul, Meredith observă cicatricele roșii de la încheieturile femeii și se întrebă ce anume îi provocase astfel de răni urâte.

– Înainte să discutăm, sparse Hal gheața, aș vrea să vă mulțumesc că ați fost de acord să mă vedeți.

Meredith răsuflă ușurată, văzându-l atât de calm, de stăpân pe sine și rațional.

– L-am cunoscut pe tatăl tău. Era un om și un prieten bun. Dar trebuie să-ți mărturisesc că nu prea mai am ce să adaug.

– Înțeleg, replică Hal, dar aș vrea să mă suportați puțin cât o să reiau firul istoriei. Știu că accidentul s-a petrecut cu mai bine de o lună în urmă, dar există anumite aspecte ale investigației care nu mă satisfac deloc. Speram că-mi veți putea povesti chiar despre noaptea respectivă. Poliția susține că dumneavoastră ați auzit ceva. Adevărat?

Shelagh își mută privirea spre Meredith și înapoi la Hal.

– Încă mai afirmă că Seymour a ieșit de pe drum pentru că era beat?

– Da, și îmi vine foarte greu să cred asta. Nu-l văd pe tata comportându-se astfel.

Shelagh îndepărtă un fir de ață de pe pantaloni. Meredith vedea cât e de nervoasă.

– Cum l-ați cunoscut pe tatăl lui Hal? o întrebă, sperând să-i poată da puțină încredere în ea.

Hal păru surprins de intervenția lui Meredith, dar iubita lui clătină ușor din cap, așa că o lăsă să continue.

Dr. O'Donnell zâmbi. Chipul i se transformă subit și Meredith realiză cât de atrăgătoare ar fi putut fi femeia, dacă n-ar fi părut așa bătută de soartă.

– În noaptea aia în piață, m-ai întrebat ce înseamnă *bien-aimé*.

– Exact.

– Ei bine, Seymour așa a fost. O persoană iubită de toți. Respectat, chiar dacă nu-l cunoșteau personal. Întotdeauna se purta politicos, amabil cu ospătarii, cu vânzătorii. Trata pe oricine cu respect, spre deosebire de...

Se opri brusc. Meredith și Hal schimbară o privire, amândoi gândindu-se la același lucru – că Shelagh îl compara pe Seymour cu Julian Lawrence.

– Nu era de mult timp aici, desigur, continuă ea repede, dar am ajuns să-l cunosc atunci când...

Se opri din nou și se jucă nervoasă cu nasturii de la sacou.

– Da? o încurajă Meredith. Ați ajuns să-l cunoașteți atunci când...

Shelagh oftă.

– Acum vreo doi ani, am trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Lucram pe un șantier arheologic nu departe de aici, în munții Sabarthès și am dat de un necaz. Am luat niște decizii proaste. Ca să nu mai lungim povestea, de atunci lucrurile n-au mers deloc bine pentru mine. Sănătatea mi s-a deteriorat, așa că nu mai pot munci decât câteva ore pe săptămână... puțină activitate de evaluare în atelierele din Couiza.

Iarăși se opri, după care adăugă:

– Am venit să trăiesc în Rennes-les-Bains cam acum optsprezece luni. Am o prietenă, Alice, care trăiește într-un sat, Los Seres, nu departe de aici, împreună cu soțul și fiica ei, așa că a fost cea mai logică alegere.

Meredith recunoscu numele.

– Los Seres este locul unde a trăit Audric Baillard, nu?

Hal își arcui sprâncenele.

– Am răsfoit o carte de-a lui mai devreme. Sus în camera mea. Una dintre ocaziile *vide-grenier* ale tatălui tău.

Bărbatul zâmbi, încântat că ea își amintise.

– Da, el e, încuviință Shelagh. Prietena mea Alice l-a cunoscut foarte bine. Ochii i se întunecară. Și eu l-am cunoscut.

Meredith citi pe chipul lui Hal că discuția lor îi amintise de ceva, dar tânărul nu rosti nimic.

– Ideea e că am avut probleme. Am băut prea mult.

Shelagh se întoarse spre Hal.

– L-am cunoscut pe tatăl tău într-un bar. În Couiza. Eram obosită și amețită de prea multe pahare. Am intrat în vorbă. S-a purtat cu blândețe, ba chiar și-a făcut griji pentru mine. M-a dus cu mașina până în Rennes-les-Bains. Nimic nelalocul lui. A doua zi dimineață, a apărut la ușa mea și m-a dus înapoi la Couiza ca să-mi iau mașina. N-am mai pomenit nimănui despre asta, dar de atunci, ori de câte ori venea din Anglia, trecea și pe la mine.

Hal dădu din cap.

– Așadar nu credeți că s-ar fi urcat la volan, dacă ar fi fost băut, nu?

Shelagh ridică din umeri.

– N-aș putea băga mâna în foc, dar nu, nu cred.

Meredith încă îi mai considera prea naivi pe interlocuitorii ei. Mulți oameni una spuneau și alta făceau, dar respectul și admirația evidentă a lui Shelagh față de tatăl lui Hal o impresionară.

– Poliția zice că dumneavoastră vi s-a părut că ați auzit accidentul, dar că nu v-ați dat seama despre ce e vorba decât dimineață, rosti Meredith blând. Corect?

Shelagh își duse ceașca la buze cu o mână tremurândă, luă două guri de cafea, apoi o așeză la loc pe farfurioară, cu un clinchet ușor.

– Ca să fiu sinceră, nu prea știu ce am auzit. Și nu știu dacă au legătură una cu alta.

– Continuați.

– Oricum, ceva ciudat, nu scârțâitul obișnuit al frânelor sau al cauciucurilor când oamenii iau curbă prea strâns, ci mai degrabă aș numi-o un fel de hurducăială.

Făcu o pauză.

– Ascultam o melodie de-a lui John Martyn, *Solid Air*. E un blues, dar chiar și-așa nu aș fi auzit zgomotul de afară, dacă n-ar fi survenit exact în pauza dintre două melodii.

– Pe la ce oră?

– În jur de unu noaptea. M-am ridicat și m-am uitat pe fereastră, dar n-am văzut nimic. Era întuneric beznă și liniște perfectă. Am presupus că trecuse vreun automobil. Abia dimineața când am zărit mașina poliției și ambulanța mi-am pus întrebări.

Hal nu prea înțelegea unde voia să ajungă Shelagh cu asta. Meredith însă pricepu.

– Stați puțin, spuse ea, să clarificăm lucrurile. Ziceați că v-ați uitat afară și nu ați văzut farurile. Corect?

Shelagh încuviință din cap.

– Și le-ați povestit toate astea și polițiștilor.

Hal își mută privirea de la una la alta.

– Nu sunt sigur că înțeleg de ce aspectul acesta este atât de semnificativ.

– S-ar putea să nu fie, rosti Meredith iute. În primul rând, chiar dacă tatăl tău băuse peste măsură – nu că aș crede așa ceva –, oare ar fi condus fără să aprindă farurile?

Hal se încruntă.

– Dar dacă mașina a sărit peste pod direct în apă, probabil că s-au spart.

– Sigur, dar din câte ai spus mai devreme, mașina nu era foarte avariată. De asemenea, continuă fata, potrivit afirmației polițiștilor, Shelagh a auzit un scârțâit de frâne, etc. nu?

– Întocmai.

– Numai că vezi tu, dr. O'Donnell exact asta nu a auzit.

– Tot nu...

– Două lucruri. Primul, de ce poliția ți-a dat un raport imprecis? Al doilea – și recunosc că e pură speculație – dacă tatăl tău ar fi pierdut controlul și s-ar fi răsturnat, cu siguranță ar fi fost mai mult zgomot și s-ar fi văzut ceva. Nu pot să cred că s-au stins toate luminile.

Expresia de pe chipul lui Hal începu să se schimbe.

– Sugerezi cumva că mașina a fost împinsă peste margine? Că n-ar fi fost condusă de fapt?

– Ar putea reprezenta o explicație, întări Meredith.

Preț de o clipă se priviră în ochi, numai că de data asta rolurile se inversaseră. Hal, sceptic, Meredith, adepta unei conspirații.

– Și mai e ceva, sublinie Shelagh.

Amândoi se întoarseră surprinși spre femeie, de parcă uitaseră de prezența ei.

– După ce m-am întors în cameră, cam un sfert de oră mai târziu, am auzit o altă mașină pe drum. Din cauza celor petrecute mai devreme, m-am dus din nou să mă uit.

– Și? întrebă curios Hal.

– Era un Peugeot albastru, care se îndrepta spre sud, în direcția Sougraigne. Abia dimineață am realizat că totul se petrecea după accident, pe la unu și jumătate cu aproximație. Dacă venea prin oraș, șoferul n-avea cum să rateze mașina prăbușită în râu. De ce n-a fost anunțată poliția încă de atunci?

Meredith și Hal se uitară unul la altul, gândindu-se la mașina din parcarea angajaților.

– Cum de sunteți așa sigură că era vorba de un Peugeot albastru? întrebă Hal pe o voce joasă. Era întuneric.

Shelagh se înroși.

– Am exact același model de mașină. Toată lumea de pe aici și-a cumpărat unul, rosti ea, apărându-se. În plus, chiar în dreptul ferestrei de la dormitorul meu este un stâlp de iluminat.

– Și poliția cum a comentat când le-ați povestit?

– N-au considerat că ar fi important.

Se uită spre ușă.

– Scuzați-mă, dar trebuie să plec.

Se ridică. Hal și Meredith o imitară.

– Uitați, spuse el, vârându-și mâinile în buzunar, știu că e un deranj foarte mare, dar există vreo cale să vă conving să veniți cu mine la secția de poliție din Couiza? Să le spuneți ce ne-ați spus și nouă?

Shelagh scutură din cap.

– Nu știu, spuse ea. Am făcut deja o declarație.

– Așa e. Dar dacă mergem împreună..., stărui Hal. Am văzut raportul accidentului și multe dintre cele spuse acum nu au fost incluse în el.

Își trecu degetele prin păr.

– Dăm o fugă până acolo?

O fixă cu privirea lui albastră.

– Vreau să pun punct acestei povești. De dragul tatălui meu.

Din expresia neliniștită de pe chipul lui Shelagh, Meredith realiză cât de greu îi vine să accepte propunerea. Nu mai voia să aibă de-a face cu poliția. Dar afecțiunea ei pentru tatăl lui Hal se dovedi mai tare. Încuviință din cap.

Hal oftă ușurat.

– Mulțumesc, spuse el. Mult de tot. Trec să vă iau pe la douăsprezece. Ca să vă puteți între timp rezolva celelalte probleme. Vă convine așa?

– Da. Am câteva comisioane urgente în dimineața asta – de aceea am și venit mai devreme aici – dar mă voi întoarce acasă până la unsprezece.

– Perfect. Și adresa dumneavoastră?

Femeia i-o notă pe o hârtie. Își strânseră mâinile, puțin stânjeniți, după care ieșiră pe holul de la recepție. Meredith urcă în camera sa, lăsându-l pe Hal s-o conducă pe Shelagh la mașină.

Nici unul dintre ei nu auzi sunetul unei alte uși – care separa barul de birourile din spate – închizându-se.

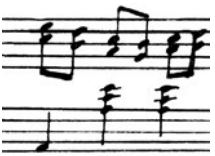

CAPITOLUL 86

Julian Lawrence gâfâia. Sângele îi bubuia în urechi. Intră cu pași mari în biroul său, trântind ușa în spatele lui atât de tare, încât geamurile vitrinelor se zgâlțâiră și vibrară îndelung.

Scotoci febril în buzunarul de la sacou după țigări și brichetă. Mâna îi tremura așa de rău, încât avu nevoie de mai multe încercări ca să-și aprindă o țigară. Comisarul îi pomenise de un martor, o englezoaică pe nume Shelagh O'Donnell, dar aceasta nu văzuse nimic. Numele i se păruse cunoscut, dar la momentul respectiv nu-l interesase prea tare. De vreme ce poliția nu o luase în serios, însemna că nu are importanță. Îi spuseseră că e vorba de o *ivrogne*, o beție.

Nici măcar când ea apăruse la hotel în dimineața aceasta, nu văzuse legătura. Ironia făcea că se strecurase în biroul din spatele barului ca să asculte conversația dintre ea, Hal și Meredith Martin doar pentru că o știa dintr-unul din magazinele de antichități de la Couiza. Trăsese concluzia că domnișoara Martin o invitase aici ca să discute despre Tarotul Bousquet.

Trăgând cu urechea la conversația lor, își aminti de ce numele O'Donnell i se păruse familiar. În iulie 2005, fusese un accident la unul dintre șantierele arheologice din munții Sabarthès. Julian nu-și mai amintea exact detaliile, dar muriseră mai mulți oameni, printre care se numărase și un autor local al cărui nume nu-l mai știa. Nu-i păsa.

Ceea ce conta însă era faptul că ea îi văzuse mașina. Julian știa că era aproape imposibil să se dovedească fără dubii că mașina îi aparținea, dat fiind numărul mare de vehicule similare din zonă, dar putea

atrage atenția asupra lui. Poliția nu o tratase pe O'Donnell ca un martor serios, dar dacă Hal continua să facă presiuni, orice era posibil.

Nu-i venea să creadă că O'Donnell asociase Peugeotul cu Domaine de la Cade, pentru că altfel n-ar mai fi venit aici azi-dimineață. Totuși, nu putea să riște o asemenea perspectivă.

Va trebui să ia măsuri. Din nou i se forța mâna, așa cum se întâmplase și în cazul fratelui său. Julian își ridică privirea spre tabloul de pe perete, deasupra mesei sale de scris: vechiul simbol al tarotului, oferind posibilități infinite. El însă se simțea prins în capcană.

Pe raftul de dedesubt se zăreau obiectele pe care le descoperise în timpul săpăturilor de pe domeniu. Acceptase cu greu ideea că sepulcrul ruinat nu conținea în fond decât niște pietre vechi, nimic altceva. Dar dăduse totuși și peste două obiecte. Un ceas scump, chiar dacă stricat, ce purta inițialele AV și un pandantiv din argint cu două miniaturi înăuntru, ambele luate din mormintele descoperite lângă lac.

De asta îi păsa lui, de trecut. Să găsească pachetul de cărți. În nici un caz să-și piardă vremea cu problemele din prezent.

Julian se apropie de suportul pentru băuturi de lângă servantă și își turnă un coniac ca să-și mai calmeze nervii. Îl dădu pe gât dintr-o sorbitură, apoi se uită la ceas.

Zece și cincisprezece minute.

Își luă sacoul din cârligul de pe ușă, vârî o bomboană de mentă în gură, înșfăcă cheile de la mașină și ieși afară.

CAPITOLUL 87

Meredith îl lăsă pe Hal vorbind la telefon, încercând să aranjeze întâlnirea de la comisariatul din Couiza, înainte de a se duce s-o ia pe dr. O'Donnell după cum promisese.

Îl sărută pe obraz. El își duse mâna la buze, îi făcu semn că se vor vedea mai târziu, după care se concentră din nou asupra monologului său. Meredith se opri s-o întrebe de recepționera cea drăguță dacă știa de unde ar putea împrumuta o cazma. Eloise nu avu nici o reacție la auzul unei asemenea solicitări ciudate, ci îi sugeră simplu să stea de vorbă cu grădinarul care lucra acum în parc și care ar fi putut-o ajuta.

– Mulțumesc, o să-l rog pe el, spuse Meredith, după care își legă eșarfa la gât și ieși prin ușile de sticlă ce dădeau spre terasă.

Ceața de dimineață aproape că se risipise, cu toate că iarba încă mai strălucea încărcată de rouă argintie. Totul era scăldat într-o lumină aurie, iar pe cerul senin se zăreau ici-colo, pâlcuri de nori albi și liliachii.

În aer plutea deja mirosul greu al lemnelor arse de Halloween. Meredith îl adulmecă și-și aminti de copilărie. Ea și Mary nu ratau nici un an în care să nu decupeze coaja dovlecilor goliți de miez, transformându-i apoi în felinare. Costumele pentru „ne dați ori nu ne dați" fuseseră pregătite din timp. De obicei mergea alături de prietenele ei, deghizată în fantomă: un cearșaf cu două găuri tăiate în dreptul ochilor și o gură înfricoșătoare desenată cu o carioca neagră.

În timp ce coborî treptele spre aleea cu pietriș, se întrebă ce face Mary acum. Apoi reveni la realitate. Acasă ceasul arăta cinci și un sfert. Probabil că Mary încă mai dormea. O s-o sune mai târziu să-i ureze Halloween fericit.

Grădinarul nu se vedea nicăieri, dar halatul lui se găsea acolo. Meredith se uită de jur împrejur, în caz că bărbatul se întorcea de undeva, dar tot nimic. Ezită, apoi luă mica mistrie care zăcea peste mormanul de frunze, o vârî în buzunar și porni să traverseze pajiștile peste lac. O va aduce înapoi în cel mai scurt timp.

Încercă o senzație ciudată, de parcă mergea pe urmele siluetei pe care o zărise mai devreme.

„O zărise? Sau își imaginase?"

Se trezi că privește peste umăr spre fațada hotelului, străduindu-se să ghicească poziția ferestrei ei și să constate dacă era posibil să fi văzut ceea ce credea că văzuse de la o distanță atât de mare.

După ce parcurse și poteca lină ce înconjura partea stângă a lacului, pământul începu să se încline lin. Urcă panta acoperită de iarbă până pe micul promontoriu ce dădea spre apă și de unde puteai cuprinde cu privirea tot hotelul. Părea o nebunie, dar era convinsă că ăsta e locul unde zărise silueta de mai devreme.

Își închipuise.

Găsi acolo o băncuță de piatră curbată, de forma unei semilune. Suprafața ei sclipea de rouă. Meredith o șterse cu mănușa, apoi se așeză. Ca întotdeauna când se afla lângă ape adânci, se gândi la Jeanette și la felul în care își pusese capăt vieții. Intrase în lacul Michigan cu buzunarele pline de pietre. La fel ca și Virginia Woolf, aflase Meredith peste ani la liceu, cu toate că avea dubii că mama ei știuse asta.

Așa cum stătea și se holba la luciul apei, constată cu suprindere că se simte incredibil de liniștită. Se gândea la mama ei naturală, dar sentimentul obișnuit de vină dispăruse. Inima nu-i mai bătea iute. N-o mai chinuia nici un fel de rușine, nici un regret. Acesta era un loc al meditației, al calmului și al intimității. Nu se auzeau decât croncănitul ciorilor în copaci și ciripitul ascuțit al sturzilor din tufișul înalt și des din spatele ei.

Mai zăbovi o vreme, apoi se hotărî să-și continue drumul. Acum două ore, fusese frustrată că nu se putuse repezi să înceapă căutarea ruinelor sepulcrului. Având în vedere înțelegerea cu Shelagh O'Donnell, bănui că Hal avea să fie plecat mult timp. Nu-l aștepta să se întoarcă prea curând.

Își scoase mobilul și verifică dacă are semnal, apoi îl băgă la loc. Dacă va avea nevoie de ea, o va suna.

Atentă să nu alunece pe iarba umedă, reveni pe terenul drept de lângă marginea lacului și cercetă împrejurimile. Într-o direcție, poteca înconjura lacul și ducea înapoi spre casă. În cealaltă, o cărare năpădită de vegetație se pierdea în crângul de fagi.

Meredith apucă spre stânga. În câteva minute se adâncise în pădure, croindu-și drum prin lumina portocalie a soarelui. Cărarea o duse la o răspântie, unde toate potecile care se încrucișau semănau între ele. Unele urcau spre deal, altele păreau să coboare la vale. Intenționa să descopere ruinele sepulcrului vizigot și apoi, de acolo, să caute un loc unde s-ar fi putut ascunde cărțile. Orice loc prea evident ar fi fost depistat cu mulți ani înainte, așa că toate direcțiile erau la fel de bune.

Meredith porni pe o cărare ce se termina într-un luminiș mic. După câteva minute, coasta dealului se ridică abrupt. Solul se schimbă. Își încordă picioarele, pășind ușor peste bolovanii alunecoși, dizlocând din când în când conurile de pin și rămurelele căzute, până când ajunse pe un soi de platformă naturală, care semăna cu un pod. Dedesubt, intersectându-se în unghiuri drepte, se zărea o fâșie de pământ maroniu, care ducea direct în desișul verde din jur.

Printr-o despărțitură dintre copaci, zări în depărtare, pe un alt deal, o structură uriașă din pietre cenușii ce contrastau puternic cu verdele pădurii, posibil aceleași cu cele pe care i le arătase Hal în drumul lor spre Rennes-le-Château.

I se zbârli părul de pe ceafă.

Realiză că de aici, mare parte dintre formele naturale menționate de Hal – Jilțul Diavolului, *bénitier*-ul, *Étang du Diable* – erau vizibile. Mai mult decât atât, toate locurile folosite drept peisaje pentru cărțile poștale erau și ele evidente.

Sepulcrul data de pe vremea vizigoților. Nu cumva mai existau și alte morminte vizigote pe domeniu? Meredith privi în jur. Iar locul acesta, cel puțin pentru ochiul ei lipsit de experiență, putea fi foarte considerat albia secată a unui râu.

Încercând să nu se entuziasmeze prea tare, se uită cu atenție să vadă pe unde se poate coborî. Ezită, se lăsă pe vine, se întoarse cu spatele și-și lăsă picioarele să alunece peste buza râpei. Pentru moment,

rămase suspendată în aer, sprijinindu-se în coate. Își dădu drumul ușurel și, tensionată, atinse pământul cu vârful ghetelor.

Căzu în genunchi, dar se ridică repede și începu să coboare. Arăta exact ca albia unui pârâu de iarnă care secase după o vară toridă, dar alunecos din cauza burniței ușoare de toamnă. Străduindu-se din răsputeri să-și păstreze echilibrul pe pietrele acoperite de mușchi și mâzgă, făcu ochii roată doar, doar o descoperi ceva neobișnuit.

Inițial, vegetația păru un hățiș compact, de nepătruns și îngreunat de rouă. Apoi, puțin mai departe, chiar înainte ca poteca să coboare brusc din nou ca într-un montagne russe, Meredith observă o adâncitură mică. Se apropie până când zări o piatră gri plată, care se ivea dintre rădăcinile împletite ale unui tufiș de ienuperi, cu frunzele lor ca niște ace și fructele verzi și roșii. Adâncitura nu era suficient de mare pentru a adăposti un mormânt, dar piatra nu arăta ca și cum ar fi ajuns acolo din întâmplare. Meredith își scoase mobilul și făcu vreo două, trei poze.

Vârî la loc celularul, apoi se aplecă și începu să tragă de vegetație. Ramurile subțiri erau puternice și răsucite, dar izbuti să le îndepărteze cât să privească în masa verde de sub rădăcini.

Un val de adrenalină îi cuprinse trupul. Descoperi uluită un cerc alcătuit din opt pietre. Modelul declanșă o conexiune în mintea ei. Își miji ochii, apoi realiză că forma pietrelor semăna foarte mult cu coroana de stele de pe imaginea Forței. Iar acum, că se afla aici, băgă de seamă că peisajul purta reminiscențe de culoare din fundalul desenat pe cartea de tarot.

Nerăbdătoare, Meredith își înfipse mâna în frunzișul gros, simțind mâzga și mizeria pătrunzându-i prin materialul mănușilor ei ieftine din lână, și scoase cea mai mare dintre pietre, pe care fusese pictată cu smoală sau vopsea neagră o stea în cinci colțuri înconjurată de un cerc.

Simbolul pentru suita monedelor. Suita comorilor.

Mai făcu alte două poze, apoi așeză piatra într-o parte. Scoase din buzunar mistria furată și începu să sape, dând la iveală pietrele și resturi de plăci din lut nears. Alese una dintre cele mai mari piese și o cercetă cu atenție. Arăta ca o țiglă de acoperiș și Meredith se întrebă cum de fusese îngropat un astfel de lucru așa departe de casă.

Apoi vârful de metal al mistriei se lovi de ceva tare. Preocupată să nu distrugă ceva, Meredith lăsă mistria și termină treaba cu mâinile,

scormonind prin noroiul plin de râme și gândaci negri. Se descotorosi de mănuși și-și lăsă degetele să-i slujească drept ochi.

În cele din urmă, simți un material gros, ca o prelată cerată. Își vârî capul pe sub frunziș ca să vadă mai bine, trase de colțurile materialului și dezveli capacul frumos lăcuit al unui cufăr mic, cu incrustații de sidef. Arăta ca o casetă pentru bijuterii sau o trusă de gherghef pentru doamne, foarte drăguță și extrem de scumpă. Pe capac se găseau două inițiale din alamă ruginită.

L.V.

Meredith zâmbi. Léonie Vernier. N-avea ce să fie altceva.

Dădu să deschidă capacul, dar șovăi. Dacă înăuntru se găseau cărțile? Ce însemna asta? Chiar voia să le vadă?

O copleși un sentiment puternic de singurătate. Sunetele pădurii care până acum fuseseră așa de blânde, de liniștitoare, deveniseră apăsătoare, amenințătoare. Își scoase celularul din buzunar și verifică ora. Să-l sune pe Hal mai bine? Dorința de a auzi o voce omenească – vocea lui – îi sfâșie inima. Trebuia să se gândească. Probabil că nu voia să fie deranjat în timpul întâlnirii de la poliție. Ezită, apoi îi trimise un SMS și regretă imediat. Un gest necugetat. Iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l agaseze cu problemele ei.

Meredith se uită din nou la cutia din fața ei.

„Povestea se află în cărți."

Își șterse palmele, asudate din cauza emoțiilor și a nerăbdării, de blugii ei albaștri. După aceea, ridică ușurel capacul. Cutia era plină de mosorele, funde și degetare. Interiorul capacului căptușit era plin de bolduri și ace cu gămălie. Cu degetele încă murdare, înțepenite din cauza frigului, Meredith îndepărtă ghemele de bumbac, afundându-și palmele printre ațe și materiale, așa cum făcuse mai devreme când și le coborâse în adâncul pământului și al noroiului.

În sfârșit, le atinse. Văzu cartea de deasupra cu același verde pe spate și motivele delicate ale ramurilor ce se împleteau cu fire subțiri aurii și argintii, deși culoarea se vădea a fi mai deschisă. Cu siguranță cărțile fuseseră pictate de mână cu pensula și nu făcute de o tiparniță. Își plimbă degetele pe suprafața ei. O textură diferită, aspră, deloc fină. Mai degrabă ca un pergament și nu plasticul rece al pachetelor moderne.

Meredith numără până la trei, îmbărbătându-se pentru a o întoarce cu fața în sus.

Propriul ei chip o privi fix. Cartea XI. *La Justice.*

În timp ce se uita la imaginea pictată de mână, devenea tot mai conștientă de șoaptele din capul ei. Nu vocile care o chinuiseră pe mama ei, ci glasul blând și moale auzit în vis, purtat de aerul care se strecura printre ramurile și trunchiurile copacilor, toamna.

Aici, în acest loc, timpul se îndreaptă spre eternitate.

Meredith se ridică în picioare. Logic ar fi să ia cărțile și să se întoarcă la hotel. Să le studieze cum se cuvine în confortul propriei camere, cu toate notele ei alături, cu acces la internet, dar și cu pachetul copie pentru comparație.

Auzi din nou vocea lui Léonie. Într-o clipă, lumea părea că s-a concentrat într-un singur punct. Mirosul de pământ îi gâdilă nările, mizeria și țărâna de sub unghii o chinuiră, umezeala îi pătrunse până în oase.

„Numai că nu ăsta e locul."

Ceva o chema tot mai adânc în pădure. Vântul se întețise, bătând cu putere, aducând cu el și altceva pe lângă zgomotele pădurii. Muzică, auzită și neauzită. Desluși o frântură de melodie, acoperind foșnetul frunzelor și scârțâitul crengilor golașe din crângul de fagi.

Note singulare, o melodie tristă într-o cheie minoră și întotdeauna niște cuvinte care îi arătau drumul spre sepulcrul ruinat.

Aïci lo tems s'en, va res l'Eternitat.

Julian lăsă mașina neîncuiată în parcarea de la periferia orășelului Rennes-les-Bains, apoi merse iute pe jos până în Place des Deux Rennes, traversă piața și intră pe străduța unde locuia dr. O'Donnell.

Își slăbi nodul de la cravată. La subsuori îi apăruseră pete mari de sudoare. Cu cât se gândea mai mult la situație, cu atât se îngrijora mai tare. Nu voia decât să descopere cărțile. Orice îi stătea în cale sau îi amâna căutările trebuia îndepărtat. Fără excepții.

Nu se gândise la ce avea să spună. Știa doar că nu o putea lăsa pe Shelagh să-l însoțească pe Hal la comisariat.

Atunci trecu de colț și o văzu, stând picior peste picior pe zidul jos ce separa terasa proprietății ei de aleea publică pustie care șerpuia de-a lungul râului. Fuma și-și trecea degetele prin păr, vorbind la mobil.

„Ce naiba spune?“

Julian se opri, brusc ameţit. Acum îi auzea vocea, cu accentul ei molatic, pronunţând vocalele cât mai plat. Conversaţia era înnăbuşită de sângele care-i bubuia în urechi.

Mai făcu un pas, ascultând. Dr. O'Donnell se aplecă în faţă şi cu mişcări agitate strivi ţigara în scrumiera de argint. Anumite cuvinte îi atraseră lui Julian atenţia.

– Trebuie să văd cum stă treaba cu maşina.

Julian se sprijini cu mâna de zid. I se uscase gura, ca unui peşte mort. O senzaţie neplăcută, un iz acru. Trebuia să bea ceva ca să alunge gustul. Se uită de jur împrejur, fără să mai poată judeca limpede. Ieşind dintr-un tufiş, se zărea capătul unui băţ. Îl ridică. Femeia încă mai vorbea, încă mai îndruga minciuni. De ce oare nu se oprea?

Julian ridică băţul şi o pocni în cap cu el, nemilos.

Shelagh O'Donnell urlă şocată, aşa că Julian o lovi din nou ca s-o împiedice să mai facă atâta zgomot. Femeia se prăbuşi într-o parte pe pietre. Se aşternu tăcerea.

Julian scăpă arma din mână. Pentru o clipă, rămase împietrit. Apoi, îngrozit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, aruncă băţul înapoi în tufiş cu un şut şi începu să alerge.

PARTEA A XI-A

Sepulcrul
Noiembrie 1891 – Octombrie 1897

CAPITOLUL 88

Domaine de la Cade
Duminică, 1 noiembrie 1891

Anatole fu îngropat pe Domaine de la Cade. Lângă micul promontoriu ce dădea spre valea din capătul îndepărtat al lacului, în umbra verde de lângă banca de piatră unde se așeza Isolde adesea.

Abatele Saunière oficiase ceremonia funerară. Léonie asistă sprijinită de brațul lui Audric Baillard. *Maître* Fromilhauge și *Madame* Bousquet erau singurii participanți.

Isolde rămăsese în cameră sub supraveghere permanentă, fără să știe când are loc înmormântarea. Izolată în propria tăcere și lume suspendată, habar n-avea cât de repede sau cât de încet trec orele, sau dacă timpul încetase să mai existe, sau dacă viața ei se concentra în ticăitul ceasului. Întreaga existență i se redusese la cei patru pereți din mintea ei. Percepea lumina și întunericul, simțea că febra o arde uneori și alteori îi îngheață sângele în vene, dar știa și că e prinsă cumva între două lumi, învăluită într-un giulgiu pe care nu-l putea da la o parte.

Același grup își exprimase regretele o zi mai târziu la înmormântarea doctorului Gabignaud în cimitirul din Rennes-les-Bains, de data asta asistența fiind îngroșată de oamenii din oraș care îl cunoscuseră și-l admiraseră pe tânărul bărbat. Doctorul Courrent ținu un discurs, lăudând munca susținută a lui Gabignaud, pasiunea, dar și simțul datoriei.

După cele două ceremonii, Léonie, amorțită de durere și de responsabilitățile ce i se aruncaseră brusc pe umerii fragili, se retrase la Domaine de la Cade și se aventură rareori afară. Gospodăria căzu într-un fel de rutină lipsită de orice bucurii. Zi după zi, aceleași corvoade.

Peste crângul de fagi, zăpada se așternu curând, acoperind peluzele și parcul cu o mantie albă. Lacul îngheță, transformându-se într-o oglindă lucioasă în care se reflecta cerul plin de nori groși.

Un nou medic rezident, care-l înlocuia pe Gabignaud sub atenția doctorului Courrent, venea zilnic din oraș ca să verifice starea de sănătate a lui Isolde.

– Pulsul doamnei Vernier e agitat în seara asta, rosti el grav, strângându-și instrumentele în geanta neagră și dându-și jos stetoscopul de la gât. Gravitatea suferinței, presiunea care o chinuie și condiția ei delicată mă fac să mă tem că nu se va mai întrema niciodată complet dacă starea actuală persistă.

Vremea se înrăutăți în decembrie. Din nord se porniră rafale de vânt aprige, aducând cu ele grindina și gheața care atacară acoperișul și ferestrele casei în valuri năprasnice.

Valea Aude se scufundase într-o mare înghețată și mohorâtă. Cei fără adăpost, dacă aveau noroc, erau luați de vecinii lor. Bivolii făceau foamea pe câmpuri, copitele lor rămânând prinse în noroi și gheață, putrezind. Râurile înghețară. Drumurile nu mai puteau fi folosite. Nici oamenii, nici animalele nu mai găseau de mâncare. Dangătul clopotului tras de paracliser zbura peste ținut și peste aleile ascunse sub omăt, anunțând nașterea lui Hristos care-l mântuiește pe păcătosul muritor. Părea că toate ființele, una câte una, încetează să mai existe. Lumina și căldura dispăruseră, iar flacăra lumânărilor se stinsese.

În biserica parohială din Rennes-les-Bains, abatele Boudet ținea slujba pentru morți, iar clopotul își cânta nota lungă și posomorâtă. În Coustaussa, abatele Gélis își deschisese ușile, oferind dalele reci de piatră ale prezbiteriului celor fără adăpost. În Rennes-le-Château, abatele Saunière vorbea despre diavolul care umblă nestingherit prin ținut, îndemnându-și enoriașii să caute salvarea în brațele adevăratei Biserici.

La Domaine de la Cade, servitorii, deși zguduiți de întâmplările recente, își păstrară totuși cumpătul. Din pricina indisponibilității continue a lui Isolde, o acceptară pe Léonie drept stăpâna casei. Dar Marieta se îngrijora tot mai tare când băgă de seamă că suferința o secătuia de energie pe Léonie și îi alunga somnul. Fata slăbea văzând cu ochii și devenea tot mai palidă. Ochii verzi își pierduseră strălucirea. Doar curajul rămăsese neatins. Își amintea promisiunea pe care i-o făcuse lui Anatole de a o proteja pe Isolde și pe copilul lor și era hotărâtă să nu-l dezamăgească.

Victor Constant era acuzat de asasinarea lui Marguerite Vernier la Paris, a lui Anatole Vernier în Rennes-les-Bains și de tentativă de omor asupra lui Isolde Vernier, fostă Lascombe. Mai exista și un cap de acuzare în privința atacului asupra prostituatei din Carcassonne. Se constatase – și se acceptase fără a mai fi necesare și alte investigații – că doctorul Gabignaud, Charles Denarnaud și încă un complice de-al său din acea afacere nefericită fuseseră uciși la ordinele lui Victor Constant, chiar dacă nu apăsase el însuși pe trăgaci.

Orașul murmură indignat când auzi de căsătoria tainică a lui Isolde cu Anatole, mai mult pentru graba în care se petrecuse totul și nu pentru că el ar fi fost nepotul primului ei soț. Se părea însă că, odată cu trecerea timpului, aranjamentele de la Domaine de la Cade vor ajunge să fie acceptate.

Stiva de lemne de lângă bazinul pentru spălat vase se micșorase. Isolde dădea puține semne că-și recapăta judecata, dar copilul creștea și înflorea în pântecul ei. Zi și noapte, în camera ei de la primul etaj, un foc bun ardea în șemineu. Orele cu soare erau scurte, abia încălzind puțin cerul, înainte ca întunericul să se lase din nou peste Domaine de la Cade.

Înrobită sub povara suferinței, Isolde încă se mai găsea la răspântia dintre lumea pe care o părăsise pentru scurtă vreme și ținutul nedescoperit de dincolo. Vocile care o însoțeau în permanență îi șopteau că dacă se avântă înainte, îi va găsi pe cei pe care i-a iubit, așteptând-o în luminișul însorit. Anatole va fi acolo, scăldat în lumina blândă, liniștitoare. N-avea de ce să se teamă. În momentele străbătute de grație divină cum le credea ea, tânjea să moară. Să fie cu el. Dar spiritul copilului care dorea să vină pe lume se dovedea mai puternic.

Într-o după-amiază mohorâtă și lipsită de orice zgomot, ce nu se deosebea prin nimic de zilele care trecuseră și care nu anunța că se va deosebi prin ceva de cele care aveau să urmeze, Isolde simți cum picioarele și mâinile ei delicate prind viață din nou. La început, doar degetele. O senzație atât de subtilă, încât i se păru că se înșală. Un răspuns automat, nu unul intenționat. Niște furnicături pe sub unghiile în formă de alună. Apoi, un spasm al tălpilor pe sub așternuturi. În final, un fior pe șira spinării.

Își mișcă mâna și aceasta se supuse.

Isolde auzi un zgomot. Nu șoaptele neîncetate care nu o părăseau niciodată, ci sunetul obișnuit, familiar al unui scaun ce zgârie podeaua. Pentru prima dată după luni de zile, zgomotul nu era distorsionat sau amplificat de timp ori de lumină, ci bătea la ușa conștiinței ei limpede, clar.

Cineva se aplecă deasupra ei și Isolde simți căldura unui alt trup.

– *Madama?*

Pleoapele îi fluturară și deschise ochii. Auzi răsuflarea adâncă, apoi sunetul pașilor alergând pe podea, o ușă deschisă, strigăte pe hol, o larmă crescândă venind de jos.

– *Madomaisèla Léonie! Madama s'éveille!*[1]

Isolde clipi des din pricina luminii strălucitoare. Și mai mult zgomot, după care degete reci o luară de mâna. Își întoarse încet capul într-o parte și văzu chipul tânăr și frumos al nepoatei ei.

– Léonie?

Degetele o strânseră ușurel.

– Sunt aici.

– Léonie...

Vocea lui Isolde se frânse.

– Anatole, el...

Convalescența lui Isolde fu lentă. Se plimba, se hrănea singură, dormea, însă progresul ei fizic se vădi instabil și lumina îi dispăruse din ochii cenușii. Suferința o transformase într-o ființă goală pe dinăuntru. Tot ceea ce gândea, vedea, simțea sau mirosea îi atingea o coardă dureroasă.

---

[1] Domnișoară Leonie! Doamna s-a trezit! (în limba franceză, în orig.)

În cele mai multe seri, stătea cu Léonie în salon și discutau despre Anatole, degetele ei subțiri odihnindu-se pe pântecul care se rotunjea tot mai evident. Léonie o asculta pe Isolde depănându-și povestea iubirii dintre ea și Anatole, din clipa în care se întâlniseră, până la hotărârea lor de a pune la cale falsa înmormântare de la cimitirul Montmartre și bucuria de scurtă durată după nunta intimă din Carcassonne în ajunul furtunii aceleia mari.

Dar ori de câte ori depăna Isolde povestea, finalul rămânea același. O iubire de basm, căreia i se furase sfârșitul fericit.

Iarna trecu într-un târziu. Zăpada se topi, deși în februarie o ceață tăioasă încă mai acoperea diminețile într-o mantie albă strălucitoare.

La Domaine de la Cade, Isolde și Léonie stăteau închise în propria lor suferință, îndoliate și privind umbrele de dincolo de grădini. Primiră puține vizite, cu excepția lui Audric Baillard și a lui *Madame* Bousquet, care, în pofida faptului că pierduse moșia din cauza căsătoriei lui Jules Lascombe, se dovedi atât o prietenă generoasă, cât și o vecină drăguță.

Din când în când, *Monsieur* Baillard le mai aducea vești despre vânătoarea poliției împotriva lui Victor Constant, care dispăruse din Hôtel de la Reine din Rennes-les-Bains la adăpostul nopții de 31 octombrie și de atunci nu mai fusese văzut în Franța.

Poliția întrebase de el pe la diverse sanatorii și aziluri specializate în tratarea oamenilor cu boala lui, dar fără prea mult noroc. Statul încercase de nenumărate ori să-i confişte averea considerabilă. Se pusese un preț pe capul lui. Dar chiar și-așa, la urechile poliției nu ajunse nici un zvon, nici o rumoare.

Pe 25 martie, printr-o coincidență nefericită cu aniversarea falsei înmormântări a lui Isolde în cimitirul Montmartre, Léonie primi o scrisoare oficială de la Thouron. Inspectorul o informa că, de vreme ce se credea că Victor Constant părăsise țara, fugind probabil în Andorra sau în Spania, poliția înceta orice căutare a lui. O asigură că fugarul va fi arestat și ghilotinat în caz că se va întoarce vreodată în Franța și spera, în consecință, ca *Madame* și *Mademoiselle* Vernier să nu se mai îngrijoreze că Victor Constant le-ar mai putea face vreun rău.

La sfârșitul lui martie, când vremea neprielnică le ținu în casă câteva zile, Léonie se așeză la masa de scris și așternu pe hârtie un

mesaj către fostul lor vecin și prieten al lui Anatole, Achille Debussy. Știa că acum se prezintă drept Claude Debussy, dar ea nu reuși să i se adreseze astfel.

Corespondența dintre ei îi mai însenină viața sa retrasă, dar, și mai important pentru inima ei frântă, o ajută să păstreze o legătură cu Anatole. Achille o ținea la curent cu ce se petrece pe străzile și bulevardele orașului care pe vremuri alcătuiseră căminul ei și al lui Anatole, povestindu-i ultimele bârfe despre cine se certa cu cine, despre toate rivalitățile meschine de la Academie, despre autorii adulați de public sau căzuți în dizgrație, despre conflictele dintre artiști, despre scandalurile și relațiile amoroase ale compozitorilor.

Lui Léonie nu-i păsa de o lume atât de îndepărtată, atât de neatins pentru ea, dar îi amintea de conversațiile ei cu Anatole. Uneori, în vremurile de odinioară, când se întorcea acasă după o noapte petrecută cu Achille la Le Chat Noir, fratele ei venea la ea în cameră, se arunca în vechiul fotoliu de la marginea patului, iar Léonie, cu pătura trasă până la gât, îi asculta poveștile. Debussy îi scria de obicei numai despre el, umplând pagină după pagină cu scrisul lui mărunt. Dar ei nu-i păsa. O ajuta să-și abată gândurile de la propriile necazuri. Zâmbi când el îi mărturisi despre vizitele de duminică dimineața la biserica Saint-Gervais ca să asculte cântecele gregoriene împreună cu prietenii săi atei, așezându-se dinadins cu spatele la altar, ofensându-i astfel pe enoriași și pe preotul oficiant.

Léonie n-o putea părăsi pe Isolde și, chiar dacă ar fi fost liberă să călătorească, gândul întoarcerii la Paris i se părea prea dureros. Era prea curând. La cererea ei, Achille și Gaby Dupont, făceau drumuri regulate la cimitirul de Passy din arondismentul 16, ca să pună flori la mormântul lui Marguerite Vernier. Cavoul, plătit de Du Pont ca un ultim act de generozitate, se găsea în apropierea celui al pictorului Edouard Manet, îi mărturisise Achille. Un loc liniștit, plin de pace. Léonie se gândi că mama ei ar fi mulțumită să știe că are o asemenea companie.

Vremea se schimbă, atunci când luna aprilie veni ca un general pe câmpul de luptă. Agresivă, gălăgioasă, războinică. Pâlcuri de nori groși alunecau peste vârfurile munților. Zilele se lungeau puțin câte puțin, iar diminețile deveneau tot mai luminoase. Marieta își scoase acele și ațele. Croi pliseuri generoase pe cămășile lui Isolde și îi lărgi

fustele ca să se potrivească trupului ce-și schimba forma acum de la o zi la alta.

Florile violacee, albe și rozalii din vale își iteau capetele dintre brazdele tari de pământ, îndreptându-și fețele către lumină. Frânturile de culori, precum stropii de vopsea scurși dintr-o pensulă, deveneau tot mai puternice, vibrând odată cu verdele aleilor și al potecilor.

Luna mai păși timid, în vârful degetelor, aducând promisiunea zilelor lungi de vară, scăldate de soarele binefăcător care se reflecta în apa limpede a izvoarelor. Léonie se aventura adesea pe străzile din Rennes-les-Bains să-l viziteze pe *Monsieur* Baillard sau s-o întâlnească pe *Madame* Bousquet ca să ia ceaiul împreună în salonul hotelului de la Reine. În fața caselor modeste ale orășelului, canarii cântau în coliviile atârnate de ușă. Portocalii și lămâii înfloriseră, parfumul lor pătrunzător năvălind peste străzi. La fiecare colț, fructe proaspete aduse din munții Spaniei se vindeau din cărucioare de lemn.

Domaine de la Cade se întindea semeț sub un cer albastru nesfârșit. Iunie cel strălucitor lovi piscurile albe ale Pirineilor. Venise, în sfârșit, vara.

De la Paris, Achille îi scrise că *Maître* Maeterlinck primise permisiunea de a pune pe muzică noua lui dramă, *Pelléas et Mélisande.* Îi trimise și un exemplar al romanului lui Zola, *La Débâcle*, a cărui acțiune se petrecea în vara lui 1870, în timpul războiului franco-prusac. Inclusese și o notă personală în care își exprima convingerea că pe Anatole l-ar fi interesat romanul la fel de tare ca și pe el, amândoi fiind băieți de comunarzi. Léonie se chinui să-l citească, dar aprecie gestul lui Achille de a-i face un astfel de cadou.

Nu se mai gândea aproape deloc la cărțile de tarot. Se legau mult prea strâns de evenimentele sumbre din noaptea de sfârșit de octombrie și, cu toate că nu-l putea convinge pe abatele Saunière să discute cu ea despre lucrurile pe care le văzuse atunci când se aflase în serviciul unchiului ei, își amintea mereu de avertizările lui *Monsieur* Baillard în privința demonului Asmodeu, care umblă liber prin vale, în vremurile tulburi. Deși nu punea temei pe astfel de superstiții, sau cel puțin așa încerca să-și spună în sinea ei, nu dorea să riște și să stârnească o nouă serie de tragedii.

Strânsese toate desenele pe care nu le isprăvise. Reprezentau amintiri prea dureroase ale mamei și ale fratelui ei. *Le Diable* și *La Tour* rămăseseră neterminate. Léonie nu se mai întoarse în luminișul împrejmuit de ienuperi. Ori de câte ori se apropia de locul unde murise Anatole, inima i se frângea. Prin urmare, nu se mai plimbă niciodată pe acolo.

Durerile facerii o apucară pe Isolde în zorii unei zile de vineri, pe 24 iunie, de sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul.

Monsieur Baillard, cu încrengătura sa ascunsă de prieteni și tovarăși, îi asigură serviciile unei *sage-femme*[1] din satul său natal, Los Seres. Atât ea, cât și o asistentă sosiră la timp pentru a o asista la naștere.

Până spre prânz, Isolde se chinui din pricina contracțiilor. Léonie îi acoperea fruntea cu prișnițe reci și deschisese ferestrele ca să lase aerul curat și aroma proaspătă a ienuperilor și a caprifoiului din grădinile de dedesubt să intre în cameră. Marieta îi umezea buzele cu un burete înmuiat în vin dulce și miere.

Pe la ora ceaiului, fără nici un fel de complicații, Isolde aduse pe lume un băiat sănătos și cu plămâni impresionanți.

Léonie speră ca nașterea să marcheze începutul perioadei de recăpătare completă a sănătății. Nădăjduia că Isolde va deveni mai puțin fragilă, mai puțin apatică, mai puțin ruptă de lumea din jurul ei. Léonie – și toți cei din gospodărie – se așteptau ca un copil, copilul lui Anatole, să-i ofere lui Isolde dragostea și țelurile de care avea nevoie.

Însă o umbră neagră se coborî asupra lui Isolde la trei zile după naștere. Se interesa de sănătatea fiului ei, dar se chinuia groaznic să nu cadă din nou în aceeași stare de prostrație care o afectase imediat după moartea lui Anatole. Micul băiețel, care semăna leit cu tatăl său, îi amintea de ceea ce pierduse în loc să-i ofere o motivație de a se lupta pentru viața ei.

Angajară o asistentă permanentă.

De-a lungul verii, Isolde nu arătă nici un semn de îmbunătățire. Era blândă, își făcea datoria ori de câte ori i se cerea, dar trăia într-o altă lume, veșnic persecutată de vocile din mintea ei.

---

[1] Moașă (în limba franceză, în orig.)

Deși Isolde păstră o oarecare distanță față de fiul ei, Léonie se îndrăgosti necondiționat de micul ei nepoțel. Louis-Anatole era un bebeluș iubitor de soare, cu părul negru și gene lungi, cu ochi cenușii strălucitori, moșteniți de la mama sa. Grație lui, Léonie uita, uneori ore la rând, de tragedia care se abătuse asupra lor.

Pe măsură ce zilele fierbinți ale lui iulie și august se scurgeau una după alta, Léonie se trezea uneori dimineața cu sufletul plin de speranță și trupul ușor, pentru ca mai apoi să-și amintească nenorocirile și umbrele să-i acopere sufletul. Însă dragostea și hotărârea ei de a-l feri de orice rău pe fiul lui Anatole îi dădeau curaj.

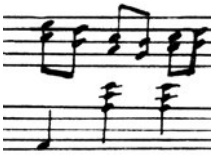

CAPITOLUL 89

Toamna lui 1892 trecu, iarna la fel, și veni primăvara lui 1893, dar Constant nu se mai întorsese la Domaine de la Cade. Léonie credea că bărbatul murise, cu toate că ar fi fost recunoscătoare dacă totuși cineva i-ar fi confirmat acest lucru.

Vara lui 1893, ca și cea anterioară, se dovedi fierbinte și secetoasă, precum vremea din deșerturile africane. Seceta fu urmată de inundații în tot ținutul Languedoc-ului, apele revărsându-se peste arii întinse de pământ și peste câmpii, scoțând la iveală peșteri ascunse de mult timp și nenumărate *cachettes* sub noroi.

Achile Debussy rămase un partener de corespondență fidel. În decembrie, îi trimisese o felicitare de Crăciun, dar și o notă în care îi spunea că Société Nationale avea să prezinte în concert *L'Après-Midi d'un Faune*, o nouă compoziție, prima dintr-o suită de trei lucrări. Când citi descrierea naturalistă a faunului în luminiș, Léonie își aminti de luminișul în care, cu doi ani înainte, descoperise pachetul de cărți. Pentru o clipă se simți ispitită să facă un drum până acolo, să vadă dacă tarotul mai există.

Se abținu însă.

În loc de bulevardele și străzile Parisului, lumea ei continua să fie mărginită de crângurile de fagi de la răsărit, de aleea lungă dinspre miazănoapte și de pajiștile de la sud. Își trăia viața, sprijinită numai de dragostea pentru băiețel și de afecțiunea față de femeia frumoasă, dar bolnavă, de care promisese să aibă grijă.

Louis-Anatole deveni favoritul orășelului și al gospodăriei, fiind poreclit de toți *pichon*, micuțul. Era neastâmpărat, dar fermecător. Punea întruna întrebări, fiind vorbăreț ca mătușa lui, dar putea să și

asculte. Când crescu îndeajuns de mult, el și Léonie se plimbau pe aleile și prin pădurile domeniului. Alteori, îl însoțea la pescuit pe Pascal, care îl învățâ să înoate în lac. Din când în când, Marieta îi dădea voie să răzuiască vasul pentru creme și să lingă lingura de lemn atunci când gătea sufleu de zmeură sau budincă de ciocolată. Se dădea huța pe scăunelul cu trei picioare așezat lângă masa de la bucătărie, îmbrăcat cu șorțul alb și apretat care-i venea până la glezne, iar Marieta, în spatele lui, atentă ca băiețelul să nu cadă, îl învăța cum să frământe coca pentru pâine.

Când Léonie îl ducea în vizită în Rennes-les-Bains, locul preferat era cafeneaua cu mese pe trotuar, pe care ea și Anatole o îndrăgiseră atât de tare. Cu buclele lui drăgălașe, cămașa roșie cu guler și pantalonii de catifea maronie, strânși cu șiret în dreptul genunchilor, stătea foarte serios pe scaunul înalt. Se dădea în vânt după siropul de cireșe sau merele proaspăt zdrobite în teasc și mânca prăjituri cu ciocolată.

Când Louis-Anatole împlini trei ani, *Madame* Bousquet îi dărui o undiță din bambus. De Crăciunul următor, *Maître* Fromilhauge îi trimise o cutie cu soldăței de jucărie, prezentându-i totodată complimente mătușii lui.

Léonie își ducea nepotul destul de regulat la Audric Baillard, care îi povestea tot felul de întâmplări de pe vremea Evului Mediu și îi vorbea despre onoarea cavalerilor care apăraseră independența ținuturilor din Midi împotriva cotropitorilor nordici. În loc să-l bată pe băiat la cap cu pagini din cărțile de istorie plicticoasă aflate în biblioteca de la Domaine de la Cade, acoperite de praf, *Monsieur* Baillard prefera să aducă trecutul la viață. Povestea cea mai dragă lui Louis-Anatole era asediul Carcassonnei din 1209, când bărbați curajoși, femei, ba chiar și copii fugiseră să se ascundă în satele din Haute Valleé.

La vârsta de patru ani, Audric Baillard îi dădu o replică a unei săbii medievale, ale cărei plăsele fuseseră gravate cu inițialele lui. Léonie îi cumpără din Quillan, cu ajutorul unuia dintre verii lui Pascal, un mic ponei roșcat, cu o coamă groasă castanie și o pată albă pe bot. Pe toată durata acelei veri fierbinți, Louis-Anatole se transformă într-un *chevalier*, care se lupta cu francezii sau lua parte la un turnir, lovind cănile din tablă prinse de Pascal într-un gard de lemn. Privindu-l de la

fereastra salonului, Léonie își amintea cum, în copilărie, îl urmărise cu aceeași invidie și teamă pe Anatole fugind și ascunzându-se sau cățărându-se în copacii din parcul Monceau.

Louis-Anatole arătă un talent deosebit pentru muzică, banii cheltuiți pentru lecțiile de pian din adolescența lui Anatole dând roade abia acum prin fiul său. Léonie angajă un profesor de pian din Limoux. O dată pe săptămână, profesorul apărea pe aleea lungă în șareta lui, cu eșarfa albă legată la gât sau cravată, cu barba lungă, și timp de două ore îl punea pe băiat să exerseze gamele. În fiecare săptămână, la plecare, insista pe lângă Léonie să-și pună nepotul să facă exerciții cu pahare de apă așezate pe mâini, ca să învețe să apese corect clapele. Léonie și Louis-Anatole încuviințau din cap și, timp de o zi sau două, încercau să-i respecte sfaturile. Dar apa curgea, udând pantalonii de catifea ai lui Louis-Anatole sau pătând poalele late ale fustelor lui Léonie și izbucneau în râs, cântând duete zgomotoase amândoi.

Când era singur, băiatul se apropia adesea de pian și experimenta. Léonie se oprea pe palierul de la primul etaj, neobservată, și asculta melodiile blânde, pătrunzătoare, create de degetele fragile ale copilului. Indiferent de unde începea, de obicei alegea să cânte în A minor. Și atunci Léonie se gândea la partitura muzicală furată din sepulcru, încă ascunsă în taburetul de la pian și se întreba dacă s-o scoată pentru el. Dar temându-se de puterea ei și de influența pe care ar fi putut-o avea asupra locului, se răzgândea.

În tot acest timp, Isolde trăia într-o lume a penumbrelor, plutind ca o nălucă prin camerele și coridoarele casei. Vorbea puțin, era atentă cu fiul ei și la fel de iubită de servitori. Numai când se uita în ochii de smarald ai lui Léonie, se aprindea o scânteie în ea. Apoi, preț de o secundă efemeră, suferința și amintirile urâte îi întunecau privirea și imediat valul de apatie o cuprindea din nou. Unele zile se vădeau mai bune decât altele. Câteodată, Isolde ieșea din umbrele ei, ca soarele din nori. Dar vocile își începeau iarăși cântul și ea își astupa urechile cu mâinile și plângea. Marieta o ducea înapoi în camera ei cu storurile trase până când vremurile bune apăreau iarăși. Perioadele de pace se scurtau din ce în ce. Bezna din jurul ei se adâncea. Anatole nu-i ieșea din minte niciodată. Louis-Anatole își accepta mama așa cum era, pentru că nu o cunoscuse niciodată altfel.

Una peste alta, Léonie nu ducea deloc viața pe care și-o închipuise. Își dorea să se îndrăgostească, să vadă lumea, să fie ea însăși. Dar îșI iubea nepotul, o căina pe Isolde și hotărâse să-și țină cuvântul dat lui Anatole, așa că nu se abătea de la datoria ei.

Toamnele aurii lăsau loc iernilor albe și friguroase, când deasupra mormântului lui Marguerite Vernier din Paris se așternea un strat gros de omăt. Primăverile verzi aduceau cu sine un văzduh auriu și pășuni bogate, iar măceșii creșteau sălbatic în jurul mormântului modest al lui Anatole din apropierea lacului de pe Domaine de la Cade.

Pământ, vânt, apă și foc, modelul veșnic al naturii.

Traiul lor pașnic nu avea să mai dureze mult. Între Crăciunul și ajunul Anului Nou din 1897, începură să apară o succesiune de semne – prevestiri, presimțiri rele – care arătară că lucrurile nu erau cum trebuie.

În Quillan, băiatul unui coșar căzuse și-și frânsese gâtul. În Espéraza, la fabrica de pălării izbucni un incendiu, omorând patru dintre muncitoarele spaniole. În atelierul familiei Bousquet, un ucenic își prinse mâna dreaptă în metalul fierbinte al tiparniței și își pierduse toate degetele.

Pentru Léonie, neliniștea crescu, atunci când *Monsieur* Baillard veni să-i aducă vestea proastă că e nevoit să părăsească Rennes-les-Bains. Era vremea târgurilor de iarnă în Brenac pe 19 ianuarie, în Campagne-sur-Aude pe 20 și în Belvianes pe 22. Urma să viziteze toate cele trei sate, apoi va urca tot mai sus în munți. Cu ochii plini de îngrijorare, îi explică importanța acestor obligații, mai vechi și mai presante decât tutela lui neoficială asupra lui Louis-Anatole. Nu mai putea amâna deloc plecarea. Léonie îi regretă hotărârea, dar nu-l descusu. Baillard se jură că se va întoarce înainte de sărbătoarea de St Martin în noiembrie, când se strângeau dările.

Léonie rămase uimită totuși că lipsa lui se va prelungi atât de multe luni, dar învățase cu ani în urmă că *Monsieur* Baillard nu poate fi niciodată întors din drum, odată ce a luat o decizie.

Plecarea lui apropiată – și motivele inexplicabile – îi aminti lui Léonie cât de puține știa despre protectorul și prietenul ei. Nici măcar nu avea habar despre vârsta lui, cu toate că Louis-Anatole susținea sus

și tare că trebuie să fi împlinit cel puțin șapte sute de ani la câte povești știa.

La puține zile după plecarea lui Audric Baillard, în Rennes-les-Bains izbucni scandalul. Restaurarea bisericii de către abatele Saunière se terminase. În lunile reci de început de an, statuile comandate la un artizan din Toulouse fură livrate. Printre ele se găsea și un *bénitier* – un bazin pentru apa sfințită – care se sprijinea pe umerii unui demon cocoșat. Destule voci protestară nemulțumite, insistând că aceasta și multe dintre celelalte statui nu se potriveau cu un lăcaș închinat Domnului. Primarul și episcopul primiră o mulțime de scrisori de protest, unele anonime, prin care se cerea ca abatele să fie pus la punct. Dar și să i se ridice permisiunea de a mai săpa în cimitir.

Léonie nu știuse nimic despre săpăturile desfășurate pe timp de noapte în jurul bisericii și nici că Saunière petrecea ore întregi între amurg și zori, cotrobăind prin munți, în căutarea unei comori. Cel puțin așa se zvonea. Nu se implică într-o atare dezbatere și nici în valul de plângeri depuse împotriva preotului pe care ea îl considera devotat parohiei sale. Tulburarea ei provenea din faptul că anumite statui semănau leit cu cele din sepulcru. Ca și când cineva îi ghida mâna abatelui Saunière, atrăgând totodată și indignarea celorlalți.

Léonie știa că abatele văzuse statuile pe vremea răposatului ei unchi. Însă chiar nu înțelegea de ce-ar alege el, la doisprezece ani de la evenimentele de atunci, să facă niște replici ale unor imagini care provocaseră atâta rău înainte. Având în vedere că bunul ei prieten, Audric Baillard, plecase, nu putea discuta cu nimeni despre temerile ei.

Nemulțumirea se răspândi din munți, până în vale și în Rennes-les-Bains. Brusc, apărură șoapte cum că necazurile care se abătuseră asupra orașului cu mulți ani în urmă își făcuseră din apariția. Se zvonea că existau tuneluri secrete ce legau Rennes-le-Château și Rennes-les-Bains, precum și niște camere mortuare vizigote. Se presupunea, la fel ca și înainte, că Domaine de la Cade era refugiul unde bestia sălbatică începuse să-și adune forțele. Câini, capre și chiar bivoli fură atacați de lupii din munți sau de pisicile sălbatice care păreau să nu se teamă nici de capcane, nici de armele vânătorilor. Oamenii se confruntau cu o creatură supranaturală, ori cel puțin așa umbla vorba, nu cu una condusă de legile firești ale naturii.

Cu toate că Pascal și Marieta încercau s-o ferească pe Léonie de asemenea bârfe, o parte dintre poveștile cele mai răutăcioase ajunse și la urechile ei. Campania era subtilă, nimic nu se rostea cu glas tare, așa că lui Léonie îi era imposibil să răspundă plângerilor împotriva domeniului și a gospodăriei lor.

Nu exista nici o cale să identifice sursa zvonurilor răuvoitoare, care se tot înmulțeau. După ce trecu și iarna, veni o primăvară umedă și nesuferită, în timpul căreia zvonurile cu privire la apariţiile supranaturale de pe Domaine de la Cade luară amploare. Se spunea că oamenii văzuseră duhuri și fantome și că la adăpostul întunericului aveau loc ritualuri satanice în sepulcru. Era o revenire a timpurilor întunecate de pe vremea când trăia Jules Lascombe ca stăpân al casei. Cei invidioși și geloși făceau aluzii la evenimentele din 1891 și susțineau că domeniul e bântuit. Trebuia să plătească pentru păcatele din trecut.

Vrăji din străмoși, cuvinte în limba veche fuseseră scrijelite pe bolovanii de la marginea drumului ca să alunge demonul care umbla acum prin vale. Pe stânci apăreau pentagrame vopsite cu smoală neagră. Pe mormintele necunoscuților se lăsau ofrande de flori și fructe.

Într-o după-amiază, Léonie stătea cu Louis-Anatole în locul lui preferat din Place de Pérou, când o frază tăioasă îi atrase atenția.

– *Lou Diable se ris.*

După ce se întoarse la Domaine de la Cade, o întrebă pe Marieta ce însemnau cuvintele.

– Diavolul râde, îi tălmăci ea, codindu-se.

Dacă Léonie n-ar fi știut că așa ceva e imposibil, ar fi bănuit că la mijloc se ascunde mâna lui Victor Constant.

Se dojeni în sinea ei pentru astfel de gânduri.

Constant murise. Așa credea poliția. Trebuia să fie mort. Altfel de ce i-ar fi lăsat în pace cinci ani, doar ca să se întoarcă acum?

CAPITOLUL 90

Carcassonne

Când arșița lunii lui cuptor pârjoli din nou pășunile verzi dintre Rennes-le-Chateau și Rennes-les-Bains, Léonie nu mai suportă izolarea. Trebuia să schimbe neapărat ceva.

Poveștile despre Domaine de la Cade o luaseră razna. Într-adevăr, atmosfera din oraș, ultima oară când ea și Louis-Anatole coborâseră în Rennes-les-Bains, fusese atât de neprietenoasă, încât nu reuși să stabilească nici un fel de vizită pentru viitorul apropiat. Întâlni tăcere și priviri suspicioase, acolo unde înainte o întâmpinaseră numai zâmbete și urări de bine. Nu voia ca Louis-Anatole să fie martorul unor asemenea neplăceri.

Léonie alese *la fête nationale* drept zi pentru excursie. Ca parte a celebrărilor căderii Bastiliei cu mai bine de o sută de ani înainte, pe 14 iulie oficialitățile aranjaseră un foc de artificii în citadela medievală a Carcassonnei. Léonie nu mai pusese piciorul în oraș de la vizita scurtă și dureroasă când îi însoțise pe Anatole și Isolde, dar de dragul nepotului ei – ca un cadou întârziat pentru aniversarea lui de cinci ani – lăsă deoparte toate amintirile triste.

Era hotărâtă s-o convingă pe Isolde să vină cu ei. Starea mătușii sale se înrăutățise în ultima vreme. Continua să susțină că e urmărită de oameni care o priveau din partea îndepărtată a lacului și că sub apă se vedeau chipuri. În pădure zărea fum, deși nimeni nu dăduse foc la nimic. Léonie nu voia s-o părăsească atâtea zile, fie și lăsând-o în mâinile pricepute ale Marietei.

– Te rog, Isolde, șopti ea, mângâindu-i brațul. Îți va face bine să pleci de aici câteva zile. Să simți soarele cum îți încălzește fața.

Îi strânse degetele.

– Ar însemna așa de mult pentru mine. Și pentru Louis-Anatole la fel. Va fi cel mai frumos cadou de ziua lui de naștere. Vino cu noi, te rog.

Isolde își ridică spre ea ochii cenușii, care păreau să ascundă și înțelepciune, dar și un mare pustiu.

– Dacă vrei tu, rosti ea cu o voce cristalină, o să merg.

Léonie fu atât de uimită, încât o îmbrățișă strâns pe Isolde, făcând-o să tresară. Simți cât e de slabă Isolde pe sub haine și corset, dar alungă iute gândul. Nu se așteptase ca mătușa ei să fie de acord și nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Poate că acesta era un semn că soția răposatului ei frate se pregătea, în sfârșit, să privească spre viitor. Să înceapă să-și cunoască mai bine splendidul fiu.

În trenul spre Carcassonne, se urcă un mic grup.

Marieta se îngrijea de stăpâna ei. Pascal îi spunea lui Louis-Anatole povești cu soldați: faptele vitejești ale armatei franceze în Africa de vest, în Dahomey și pe Coasta de Fildeș. Pascal vorbea cu atâta fervoare despre deșerturi, cascade urlătoare și despre lumea pierdută ascunsă pe un platou secret, încât Léonie îl bănui că-și împrumutase descrierile mai degrabă din lucrările lui *Monsieur* Jules Verne, decât din paginile ziarelor. Louis-Anatole la rândul său îi tot înșira poveștile lui *Monsieur* Baillard despre cavalerii medievali. Amândoi avură o călătorie satisfăcătoare și plină de confruntări sângeroase.

Sosiră în cetate pe 14 iulie în jurul prânzului și se cazară undeva în Bastide, lângă catedrala Saint-Michel, la mare distanță de hotelul unde Léonie, Isolde și Anatole trăseseră cu șase ani în urmă. Léonie își petrecu restul după-amiezii vizitând locurile împreună cu nepotul ei entuziasmat, căruia îi dădu voie să mănânce înghețată după pofta inimii.

Se întoarseră în camerele lor pe la ora cinci după-amiază ca să se odihnească. Léonie o găsi pe Isolde întinsă pe o canapea lângă fereastră, privind grădinile de pe bulevardul Barbès. Cu un gol în stomac, Léonie înțelese imediat că Isolde n-avea nici cea mai mică intenție să vină cu ei să admire focurile de artificii.

Nu spuse nimic, sperând că se înșală, dar când se apropie ora aventurii lor și a spectacolului de seară, Isolde pretinse că nu se simte în stare să se amestece cu mulțimea. Louis-Anatole nu fu dezamăgit, pentru că nici nu se aștepta să fie însoțit de mama sa. Însă pe Léonie o deranjă că nici măcar într-o asemenea ocazie specială, Isolde nu se putea aduna barem de dragul fiului ei.

Lăsând-o pe Marieta să se îngrijească de stăpâna sa, Léonie, Louis-Anatole și Pascal porniră la drum. Spectacolul fusese organizat și plătit de un industriaș local, *Monsieur* Sabatier, inventatorul aperitivului L'Or-Kina și al lichiorului Micheline, cunoscut și sub numele de *La Reine des Liquers*. Evenimentul era considerat un experiment, dar cu promisiunea că, în eventualitatea unui succes, cel de la anul va fi și mai fastuos și mai atrăgător. Prezența lui Sabatier se simțea pretutindeni, în broșurile cu reclame pe care Louis-Anatole le strângea în pumnii săi micuți, în suvenirele de la tarabe și pe afișele lipite pe toate zidurile clădirilor.

Când lumina începu să pălească, mulțimile porniră să se adune pe malul drept al râului Aude, în cartierul Trivalle, privind în sus spre meterezele restaurate ale cetății. Copiii, grădinarii și slujnicele din casele mari, vânzătoarele și lustragii se înghesuiră în fața bisericii Saint-Gimer, unde cândva, demult, Léonie se adăpostise alături de Victor Constant. Își alungă amintirea din minte.

Pe malul stâng, oamenii se strânseseră în fața Spitalului des Malades, fiecare centimetru de pământ fiind ocupat. Copiii își bâțâiau picioarele pe zidurile de lângă Capela de Saint-Vincent-de-Paul. În Bastide, lumea se adună la Porte de Jacobins și de-a lungul râului. Nimeni nu știa la ce să se aștepte.

– Haide sus, *pichon*, spuse Pascal, urcându-l pe băiat pe umerii săi.

Léonie, Pascal și Louis-Anatole prinseră un loc pe Pont Vieux, înghesuindu-se într-una dintre arcadele ce dădeau spre apă. Léonie șopti la urechea băiatului, de parcă i-ar fi încredințat o taină, că se zvonea chiar că însuși episcopul Carcassonnei ieșise din palatul său ca să fie martorul sărbătoririi Republicii.

După lăsarea întunericului, clienții restaurantelor din apropiere îngroșară numărul oamenilor de pe pod. Mulțimea începea să se împingă. Léonie se uită în sus spre nepotul ei, făcându-și griji că poate ora e prea târzie pentru el și că zgomotul și mirosul de praf de pușcă o

să-l sperie, dar observă cu încântare pe chipul lui Louis-Anatole aceeași privire de concentrare adâncă pe care o avea și Achille când se așeza la pian ca să compună.

Léonie zâmbi și realiză că se bucură tot mai mult de amintirile ei, fără să fie copleșită de sentimente ciudate.

În acel moment, începu *l'embrassement de la Cité*. Un tumult de flăcări roșii și portocalii, scântei și fum de toate culorile învălui zidurile medievale. Artificiile zburau spre cerul întunecat și explodau.

Nori de vapori acri se rostogoleau pe deal și pe deasupra râului, înțepând ochii spectatorilor, dar splendoarea priveliștii compensa însutit aceasta mică neplăcere. Văzduhul se colorase în violet acum, presărat la răstimpuri cu sclipiri verzi, albe și roșii, iar citadela strălucea luminată sub flăcările și lumina orbitoare.

Léonie simți cum mâna micuță și fierbinte al lui Anatole îi prinde umărul. I-o acoperi ușor cu palma. Să fie acesta un nou început pentru ei? Poate că suferința care o stăpânea de prea mult timp se va mai domoli și-i va permite să se gândească la un viitor frumos.

– *A l'avenir*, șopti ea, amintindu-și de Anatole.

Fiul lui o auzi.

– *A l'avenir*, *tante* Léonie, spuse el, întorcându-i urarea. Băiatul se opri, apoi adăugă: Dacă sunt cuminte, venim și la anul?

După ce spectacolul se termină și mulțimile se risipiră, Pascal îl duse în brațe pe băiețelul adormit înapoi la pensiune.

Léonie îl așeză în pat. Îi promise că vor mai avea astfel de aventuri, îl sărută de noapte bună și se retrase, lăsând ca întotdeauna o lumânare aprinsă, pentru a alunga fantomele, duhurile rele și monștrii nopții. Era moartă de oboseală, sleită din pricina emoțiilor trăite de-a lungul zilei. Gândul la fratele ei și vina de a-l fi condus pe Victor Constant la el o chinuiseră toată ziua.

Dorind să se asigure că se va odihni cum trebuie, Léonie își prepară un amestec anume, privind pudra albă cum se topește în paharul cu brandy fierbinte. Îl bău încet, după care se strecură în așternuturi și căzu într-un somn adânc și fără vise.

Peste apele râului Aude se ridica o ceață străvezie, pe măsură ce dimineața lua din nou în stăpânire lumea.

Malurile râului, trotuarele și caldarâmul din Bastide erau acoperite de fluturași și hârtii. Vârful rupt al unui baston din lemn de merișor, câteva partituri muzicale călcate în picioare de mulțimi, o șapcă pierdută. Pretutindeni, reclamele lui *Monsieur* Sabatier. Apele râului Aude erau liniștite ca suprafața unei oglinzi, abia mișcându-se în liniștea zorilor. Bătrânul luntraș, Baptisin Cros – cunoscut în Carcassonne și ca Tistou – își cârmea pluta grea spre zăgazul Païcherou. Aici, sus pe râu, se zăreau puține urme ale celebrării sărbătorii naționale. Nu vedeai cutii goale, nici reclame sau steguleț, nu simțeai mirosul pătrunzător al prafului de pușcă sau al hârtiei arse. Privirea lui limpede se bucură de lumina violacee care sclipea pe deasupra Muntelui Negru, mai la nord, unde văzduhul se schimba iute din negru, în albastru, și apoi în albul dimineții.

Vâsla solidă se agăță în ceva. Tistou se întoarse să vadă despre ce e vorba, echilibrând pluta cu multă pricepere.

Un cadavru.

Încet, bătrânul luntraș răsuci în loc pluta. Apa izbi marginea de lemn, dar nu se revărsă înăuntru. Se opri o clipă. Firele de telegraf de deasupra păreau să cânte în aerul blând al dimineții, chiar dacă vântul nu adia deloc.

Tistou ancoră, înfigând vâsla de lemn adânc în noroi. Îngenunche și scrută apa. Sub luciul verde de la suprafață, întrezări silueta unei femei, care plutea cu fața în jos. Tistou răsuflă oarecum ușurat. Ochii lipsiți de viață și sticloși ai înecaților erau greu de uitat, ca să nu mai pomenim de buzele vineții și expresia de uimire de pe chipul galben ca ceara. Nu era de mult în râu, socoti bătrânul. Trupul femeii încă nu apucase să-și schimbe aspectul.

Moarta părea ciudat de liniștită, părul ei lung și blond unduindu-se înainte și înapoi, ca ierburile. Gândurile lui Tistou erau hipnotizate de mișcările blânde ale pletelor. Cadavrul avea spatele arcuit; brațele și picioarele păreau zvelte pe sub materialul umflat al rochiei și parcă prinse de fundul râului cu ceva.

O altă sinucidere, socoti bărbatul.

Se aplecă, sprijinindu-și genunchii de marginea puțin ridicată a plutei. Își întinse mâinile și apucă o bucată de material din rochia gri a femeii. Chiar și-așa înmuiat și acoperit de mâzga din râu, își dădu seama de calitatea veșmântului. Trase. Pluta se balansă primejdios, dar

Tistou făcuse asta de multe ori și știa în ce moment se va răsturna. Inspiră adânc și trase din nou, apucând de gulerul rochiei ca să nu-i alunece printre degete.

– *Un, deux, trois, allez*, spuse el cu voce tare, săltând trupul peste margine.

Acesta plescăi precum un năvod cu pește aruncat în barcă.

Tistou își șterse fruntea cu batista, apoi își aranjă la loc șapca pe ceafă. Fără să mai stea pe gânduri, se închină. Era un gest instinctiv, nu unul provocat de credință.

Întoarse cadavrul cu fața în sus. O femeie, trecută bine de treizeci de ani, dar încă frumoasă. Ochii cenușii erau deschiși, iar părul i se desfăcuse, dar se vedea cât de colo că aparține nobilimii. Avea mâinile albe și fine, ca ale celor care nu muncesc niciodată în viața lor.

Fiu de negustor de pânzeturi și de lenjereasă, Tistou știa să recunoască bumbacul egiptean bun atunci când îl vedea. Găsi și însemnele croitorului – parizian – încă vizibile pe guler. Femeia purta în jurul gâtului un pandantiv masiv, cu două miniaturi înăuntru, a ei și a unui tânăr cu părul negru. Tistou i-l așeză la loc pe piept. Era un om cinstit – nu ca nenoriciții ăia care lucrau la stăvilarele din centrul orașului, și nu avea de gând să jefuiască trupul unei moarte înainte de a-l preda autorităților – dar i-ar fi plăcut să afle identitatea celor pe care-i scosese din apă.

Isolde fu repede identificată. Léonie anunțase dispariția ei chiar din zori, din clipa în care Marieta se trezise și descoperise că stăpâna ei plecase.

Fură obligați să mai rămână două zile în oraș până încheiară formalitățile și semnară toate hârtiile, iar verdictul se vădi unul cât se poate de clar: sinucidere provocată de o minte tulburată.

Când Léonie o duse pe Isolde la Domaine de la Cade pentru ultima oară, avu parte de o zi posomorâtă, tăcută și înnorată. Vinovată de păcatul capital de a-și fi luat viața, Isolde nu primi aprobare din partea bisericii să fie îngropată în pământ sfințit. În plus, Léonie nu suporta gândul s-o știe îngropată în cavoul familiei Lascombe.

În schimb, apelă la serviciile abatelui Gélis din Coustaussa, satul cu un castel ruinat de la mijlocul drumului dintre Couiza și Rennes-les-Bains, care ținu o slujbă pentru Isolde pe pământurile domeniului.

Léonie i-ar fi cerut sprijinul abatelui Saunière, dar credea ea că, date fiind împrejurările – încă mai suferea de pe urma criticilor săi – nu era corect să-i mai arunce pe umeri povara unui nou scandal.

În amurgul zilei de 20 iulie 1897, o îngropară pe Isolde lângă Anatole, în bucata de pământ liniștită de lângă promontoriul ce dădea spre lac. O piatră nouă, modestă, având gravate numele, data nașterii și cea a morții fu înfiptă în iarbă.

În timp ce ascultă rugăciunile murmurate, ținându-l strâns de mână pe Anatole, Léonie își aminti de ziua aceea când, cu șase ani în urmă, la Paris, se dusese s-o plângă tot pe Isolde. Amintirea o copleși atât de profund și atât de tăios, încât aproape că rămase fără suflare. Se revăzu stând în vechiul lor salon din rue de Berlin, cu mâinile împreunate lângă sicriul închis. Pe masă, într-un vas de sticlă, plutea o singură frunză de palmier. Resimți parcă parfumul bolnăvicios al ritualului și moartea care părea să se fi strecurat în toate ungherele casei, fumul tămâii și al lumânărilor aprinse care să acopere dulceața grețoasă a cadavrului. Numai că, desigur, înăuntru nu fusese nici un cadavru. Iar la etajul de dedesubt, Achille lovea necontenit în clapele pianului, notele înalte și grave croindu-și drum printre crăpăturile dușumelei, până când Léonie crezu că-și va pierde mințile dacă-l mai aude cântând.

Acum, când auzi bufnitura seacă a pământului pe capacul de lemn al sicriului, singura ei consolare fu că Anatole murise și nu mai era nevoit să participe la ceremonia dureroasă.

Parcă simțindu-i starea de spirit, Louis-Anatole își ridică mâna și îi cuprinse mijlocul.

– Nu fi supărată, *tante* Léonie. O să am eu grijă de tine.

CAPITOLUL 91

Salonul privat de la primul etaj al unui hotel din partea spaniolă a Pirineilor era plin de mirosul iute al țigaretelor turcești pe care oaspetele le fumase aici de la sosirea sa cu câteva săptămâni înainte.

Era o zi călduroasă de august, dar bărbatul se îmbrăcase ca în miez de iarnă, cu o haină groasă gri și mănuși din piele fină de vițel. Avea un corp slab, iar capul i se clătina în permanență, de parcă nu ar fost de acord cu niște vorbe numai de el auzite. Cu o mână tremurândă, duse paharul de lichior la buze. Bău cu grijă să nu-și rănească gura plină de pustule la colțuri. În ciuda aspectului său jalnic, ochii încă mai păstraseră puterea de a comanda, pătrunzând în sufletul celor pe care îi privea ca tăișul ascuțit al unui stilet.

Ridică paharul.

Omul lui făcu un pas înainte cu sticla de tărie și umplu paharul stăpânului. Preț de o clipă, alcătuiră un tablou grotesc, invalidul desfigurat și servitorul lui cărunt, cu scalpul plin de bube și roșeață de la atâta scărpinat.

– Ce noutăți avem?

– Se spune că s-a înecat. Singură, replică servitorul.

– Și cealaltă?

– Are grijă de copil.

Constant nu răspunse. Anii de exil, evoluția nemiloasă a bolii îi slăbiseră puterile. Trupul lui ceda. Nu mai mergea cu ușurință. Totuși, mintea i se ascuțise. Cu șase ani în urmă, fusese nevoit să acționeze mai repede decât dorise. Îi furaseră plăcerea de a se bucura de răzbunare. Interesul de a-i distruge sora avusese doar scopul de a-l chinui pe Vernier, așa de puțin îi păsa de ea. Dar moartea rapidă și curată a

lui Vernier încă îl mai dezamăgea, iar acum părea că și Isolde îl înșelase.

Din cauza fugii lui precipitate peste graniță, în Spania, Victor Constant nu mai aflase nimic timp de douăsprezece luni despre cele petrecute după noaptea aceea din 1891. Nu știuse că târfa supraviețuise, ba mai rău, dăduse naștere și unui fiu. Faptul că îi scăpase din nou printre degete îl scosese din minți și îl obseda.

Numai dorința de a-și desăvârși răzbunarea îl ajutase să nu-și piardă răbdarea în ultimii șase ani. Încercările de a i se confisca averea aproape că îl ruinaseră. Se bizuise pe talentul și lipsa de etică a avocaților săi pentru a-și proteja bunurile și pentru a ascunde locul în care se afla.

Constant fusese obligat să se poarte cu precauție și suspiciune, rămânând în exil, dincolo de graniță, până când interesul față de persoana sa se stinse. În sfârșit, iarna trecută, inspectorul Thouron primise o promovare și i se dăduse pe mână ancheta legată de ofițerul de armată Dreyfuss de care se ocupa acum întreaga poliție pariziană. Și mai important pentru dorința fierbinte a lui Constant de a se răzbuna pe Isolde, la urechile lui ajunse zvonul că inspectorul Bouchou de la jandarmeria din Carcassonne se pensionase cu patru săptămâni în urmă.

În sfârșit, avea drum liber să se întoarcă în Franța în deplină siguranță.

Își trimisese aghiotantul înainte ca să-i pregătească șederea odată cu începutul primăverii. Cu ajutorul unor scrisori anonime trimise primăriei și mai marilor bisericii, fusese floare la ureche să pornească o adevărată campanie de defăimare împotriva abatelui Saunière, un preot care era asociat mai ales cu Domaine de la Cade și cu evenimentele care se petrecuseră pe vremea când trăia Jules Lascombe. Constant auzise și el zvonurile despre diavolul sau demonul eliberat în trecut ca să terorizeze ținutul.

Plăti mai mulți acoliți să răspândească noi povești despre bestia care umbla din nou prin văi, atacând vitele. Aghiotantul lui călători din sat în sat, adunând mulțimile și spunându-le că sepulcrul de pe Domaine de la Cade devenise iarăși locul unor treburi necurate. Începu cu cei vulnerabili și fără protecție, cerșetorii desculți care dormeau pe pragurile ușilor sau care găseau adăpost sub căruțele lăptarilor, cu

păstorii izolați în munți, cu pelerinii care treceau din oraș în oraș. Picură otrava lui Constant în urechile postăvarilor și ale geamgiilor, ale lustragiilor, ale gunoierilor și ale menajerelor.

Sătenii erau superstițioși și naivi. Tradițiile, miturile și istoria confirmau calomniile sale. O șoaptă strecurată ici și colo că urmele lăsate nu aparțineau unor gheare de animale. Că noaptea se auzeau niște vaiete ciudate. Că în aer plutea o duhoare putredă. Toate constituiau dovezi că un demon se găsea pe punctul de a-și cere tributul pentru lucrurile nefirești care se petreceau la Domaine de la Cade – o mătușă care se căsătorise cu nepotul soțului ei.

Toți trei muriseră.

Cu fire invizibile, Constant își țesea plasa în jurul domeniului.

Iar dacă era adevărat că apăruseră și atacuri pentru care nu-l putea trage la răspundere pe omul său, Constant presupuse că acestea reprezentau atacurile obișnuite ale pisicilor sălbatice sau ale lupilor care umblau pe pășunile mai înalte sau aproape de piscuri.

Acum că Bouchou se pensionase, venise vremea să acționeze. Așteptase deja prea mult și pentru că procedase astfel, Isolde scăpase de pedeapsa pe care o merita. În plus, în pofida remediilor și a tratamentelor nesfârșite, mercur, ape termale, laudanum, Constant se afla pe patul morții. Știa că nu mai are mult până când mintea îi va ceda și ea. Recunoștea semnele, își putea stabili diagnosticul la fel de bine ca orice doctor. Singurul lucru de care se temea era scânteierea scurtă, efemeră, finală, înainte ca umbrele să-l cuprindă pe vecie.

Constant plănuia să treacă granița la începutul lui septembrie și să se întoarcă în Rennes-les-Bains. Vernier era mort. Isolde murise și ea. Dar mai rămăsese băiatul.

Din buzunarul de la piept, scoase ceasul furat de la Vernier în Passage de Panoramas cu aproape șase ani în urmă. Când noaptea spaniolă se lăsă peste hotel, răsuci ceasul în mâinile sale sifilitice și descompuse, gândindu-se la Isolde.

CAPITOLUL 92

Pe 20 septembrie, la comemorarea morții lui Marguerite Vernier, un alt copil fu dat dispărut. Era primul după o lună de liniște. Înhățat de pe malul râului ce curgea în jos spre Sougraigne. Trupul fetiței fu găsit aproape de Fontaine des Amoureux, cu fața desfigurată de urme de gheare. Zgârieturile roșii îi brăzdau obrajii și fruntea. Spre deosebire de copiii uitați, sau singuri pe lume, fetița era copilul cel mai mic și mult iubit al unei familii puternice și cu relații în multe dintre satele de pe râurile Aude și Salz.

Două zile mai târziu, doi băieți dispărură în pădure, nu departe de Lac de Barrenc, lacul despre care se spunea că ar fi locuit de diavol. Trupurile lor au fost descoperite după o săptămână, dar într-o asemenea stare proastă, că abia ceva mai târziu se văzu că fuseseră atacați de un animal care le sfâșiase carnea.

Léonie încercă nu dea atenție coincidențelor de date. Cum încă mai existau speranțe de a-i găsi pe copii vii și sănătoși, se oferi să trimită câțiva servitori de-ai ei care să participe la căutări. Oamenii o refuzaseră. De dragul lui Louis-Anatole, Léonie își păstră un calm aparent, dar pentru prima dată îi trecu prin cap că s-ar putea să fie nevoiți să părăsească Domaine de la Cade până când se mai potoleau apele.

Maître Fromilhauge și *Madame* Bousquet susțineau că atacurile trebuie puse pe seama câinilor sălbatici sau a lupilor coborâți din munți în căutare de hrană. În timpul dimineții, Léonie se simțea și ea în stare să nu dea crezare zvonurilor cu demoni sau creaturi supranaturale. Dar când se lăsa seara, istoria sepulcrului și prezența cărților îngropate pe pământurile domeniului îi mai tăiau din curaj.

Starea de spirit a orașului se înrăutăți, cu toții întorcându-se împotriva lor. Domeniul deveni ținta unor acte urâte de vandalism.

Când se întoarse dintr-o plimbare în pădure, Léonie văzu un grup de servitori strânși în fața ușii uneia dintre clădirile auxiliare.

Intrigată, mări pasul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Pascal se răsuci, cu ochii plini de groază, blocându-i vederea cu trupul lui solid și lat.

– Nimic, *Madama*.

Léonie se uită la chipul lui, apoi la cel al grădinarului și al fiului său, Emile. Se dădu mai aproape.

– Pascal?

– Vă rog, *Madama*, nu aveți ce să vedeți.

Léonie se încruntă.

– Haide, spuse ea blând. Nu mai sunt un copil. Sunt convinsă că ceea ce ascunzi tu nu poate fi așa de rău.

Totuși, Pascal nu se mișcă. Enervată de atitudinea mult prea protectoare, dar și împinsă de curiozitate, Léonie întinse mâna înmănușată și-l apucă de braț.

– Te rog.

Toate privirile se îndreptară spre Pascal, care, pentru o clipă, rămase neclintit, dar apoi, încet, păși într-o parte ca să-i dezvăluie lui Léonie ceea ce-i ascundea.

Cadavrul unui iepure jupuit, mort probabil de câteva zile, fusese răstignit pe ușă cu niște cuie groase. Un roi de muște furioase bâzâiau în jurul cumplitei cruci de carne crudă, prinsă în lemn, și pe care sângele se închegase, iar dedesubt cineva scrisese cu litere negre: PAR CE SIGNE TU LE VAINCRAS.

Léonie își duse mâna la gura, duhoarea și violența sacrilegiului provocându-i greață. Dar imediat se stăpâni.

– Îngrijește-te să-l dai jos, Pascal, spuse ea. Și ți-aș rămâne recunoscătoare dacă ai păstra discreția în această privință.

Se uită la toți oamenii pe rând, băgând de seamă frica din ochii lor superstițioși.

– Și vouă la fel.

Totuși, hotărârea lui Léonie nu se clătină. N-avea de gând să accepte să fie gonită de la Domaine de la Cade, nu înainte ca *Monsieur*

Baillard să se întoarcă. Îi spusese că se va înapoia de sărbătoarea Sfântului Martin. Îi trimisese deja scrisori pe adresa veche din rue de l'Hermite, destul de des în ultima vreme, dar nu știa dacă acestea îl ajunseseră în călătoriile lui.

Situația se înrăutăți. Un alt copil dispăru. Pe 22 octombrie, o dată la care Léonie aniversa căsătoria tainică dintre Anatole și Isolde, fiica unui avocat, o frumusețe cu fundițe albe și fustițe împodobite cu volănașe, fu răpită chiar din Place de Pérou. Nebunia începu imediat.

Printr-un ghinion nemaiîntâlnit, Léonie se afla în Rennes-les-Bains când trupul sfâșiat al copilei fu găsit lângă Jilțul Diavolului, pe un deal nu departe de Domaine de la Cade. Între degetele însângerate ale cadavrului atârna o rămurică de ienupăr.

Léonie îngheță când auzi, înțelegând că mesajul e îndreptat spre ea. Căruța de lemn hurducăia pe Gran'Rue, urmată de un cortegiu mânios de săteni. Bărbați în toată firea, aspriți de greutățile vieții de zi cu zi, plângeau de ți se rupea inima.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Apoi, o femeie cu fața roșie și expresie înverșunată și furioasă, o zări pe Léonie și o arătă cu degetul. Tânăra simți un fior de teamă când ochii acuzatori ai orașului se întoarseră spre ea. Căutând pe cineva pe care să dea vina.

– Ar trebui să mergem, *Madama*, șopti Marieta, mărind pasul.

Hotărâtă să nu-și trădeze frica, Léonie își săltă bărbia și se îndreptă spre locul unde o aștepta trăsura. Murmurele se întețiră. Strigăte, jigniri, blesteme, toate căzură asupra ei cu puterea unor lovituri.

– *Pas luènh*, o îndemnă Marieta, apucând-o de braț.

Două zile mai târziu, o zdreanță în flăcări, îmbibată cu ulei și grăsime de gâscă, fu aruncată pe lângă una dintre ferestrele întredeschise ale bibliotecii. O descoperiseră înainte să facă vreo stricăciune serioasă, dar cei din gospodărie deveniră și mai retrași, și mai atenți, și mai nefericiți.

Prietenii și aliații din oraș ai lui Léonie – dar și ai lui Pascal și ai Marietei – își dădură toată silința să-i convingă pe acuzatori că se înșală și că nici o bestie nu umblă pe moșie, dar orașul nu voia să se răzgândească în privința asta. Credeau fără putință de tăgadă că bătrânul diavol din munte se întorsese să-și ia tributul, exact ca pe vremea lui Jules Lascombe.

Că doar nu iese fum fără foc.

Léonie încercă să nu vadă mâna atotprezentă a lui Victor Constant în persecuția ce se abătuse asupra domeniului, dar totodată se pregătea pentru momentul în care acesta va da lovitura finală. Se chinui să convingă jandarmeria de părerile ei, îl imploră pe primar, îl rugă pe *Maître* Fromilhauge să intervină în numele ei, dar fără rezultate. Domaine de la Cade rămânea singur.

După trei zile de ploaie, servitorii ei stinseră câteva focuri puse pe moșie. Incendii provocate. Cadavrul fără măruntaie al unui câine fu lăsat pe treptele din față la adăpostul întunericului, făcând-o pe una dintre slujnicele mai tinere să leșine. Primiră scrisori anonime, obscene și explicite în care se descria cum relația incestuoasă dintre Isolde și Anatole adusese groaza în vale.

Cuprinsă de temeri și bănuieli, Léonie pricepu că, de la bun început, Constant își băgase coada și că el stătea la baza stârnirii unor astfel de resentimente împotriva lor. Și mai înțelese, cu toate că nu rostea cuvintele cu glas tare, că nu se va termina niciodată. Obsesia lui Victor Constant nu avea limite. Dacă se afla în vecinătatea orășelului Rennes-les-Bains – și se temea că așa stau lucrurile – atunci n-avea cum să nu fi aflat că Isolde murise. Faptul că persecuția continua îi arăta lui Léonie că trebuie să-l ducă departe de aici pe Louis-Anatole. Va lua tot ce se poate cu ea, sperând să se întoarcă la Domaine de la Cade cât de curând. La urma urmei, aici era căminul lui Louis-Anatole. Nu-i va permite lui Constant să-i fure dreptul lui prin naștere.

Însă era un plan mult mai ușor de întocmit, dar mult mai greu de pus în practică.

Adevărul crud era că Léonie nu avea unde să se ducă. Apartamentul din Paris îl pierduse cu mult timp în urmă, de vreme ce generalul Du Pont nu mai plătise chiria. În afară de Audric Baillard, *Madame* Bousquet și *Maître* Fromilhauge, nu mai număra alți prieteni. Achille se găsea prea departe și, în plus, avea propriile griji. Din cauza lui Victor Constant, Léonie rămăsese fără familie.

Nu exista însă altă cale.

Încrezându-se doar în Pascal și în Marieta, se pregăti să plece. Putea să jure că Victor Constant va face mișcarea finală în noaptea de *Toussaint*. Nu numai că era aniversarea morții lui Anatole – și atenția lui Constant față de date îi sugera că el își dorește ca ea să observe acest lucru – dar, după cum îi mărturisise Isolde într-un moment de

luciditate, pe 31 octombrie 1890 ea îl anunțase pe Constant că relația lor amoroasă luase sfârșit. De atunci porniseră toate nenorocirile.

Léonie hotărâse că dacă el va veni de *Veille de Toussaint*[1], atunci nu-i va mai găsi aici.

În după-amiaza rece și umedă de 31 octombrie, Léonie își puse pălăria și haina, intenționând să se întoarcă în luminișul unde ienuperii creșteau în voia lor. Nu dorea să lase cărțile de tarot la mâna lui Constant, oricât de puțin probabil ar fi fost ca el să dea de ele. Pentru o vreme, până când ea și Louis-Anatole se vor înapoia în siguranță – și dată fiind absența continuă a lui *Monsieur* Baillard – își pusese în cap să le lase la *Madame* Bousquet.

Tocmai se pregătea să iasă pe ușa de la terasă, când o auzi pe Marieta strigând-o. Tresărind, se întoarse iute în hol.

– Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

– O scrisoare, *Madama*, spuse Marieta, întinzându-i plicul.

Léonie se încruntă. După evenimentele de luna trecută, trata orice lucru neobișnuit cu toată precauția. Se uită în jos și nu recunoscu scrisul de mână.

– De unde e?

– Băiatul a zis că din Coustaussa.

Îngrijorată, Léonie deschise plicul. Scrisoarea venea de la bătrânul preot al parohiei, Antoine Gélis, care o invita să-i facă o vizită în această după-amiază pentru o chestiune urgentă. De vreme ce era cunoscut drept o persoană retrasă – iar Léonie îl întâlnise de două ori în șase ani, în compania lui Henri Boudet în Rennes-les-Bains cu ocazia botezului lui Louis-Anatole, iar apoi la înmormântarea lui Isolde –, o nedumeri că primește o astfel de cerere.

– Aveți vreun răspuns, *Madama*? întrebă Marieta.

Léonie își ridică privirea.

– Aducătorul mai e aici?

– Da.

– Poftește-l înăuntru, te rog.

---

[1] În ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinților (în limba franceză, în orig.)

Un copil mic, slăbuț, îmbrăcat în pantaloni maronii, cu cămașă descheiată la gât și o eșarfă roșie, ținându-și șapca între degetele încleștate, intră timid în hol. Părea îngrozit de moarte.

– N-are de ce să-ți fie frică, spuse Léonie, încercând să-l liniștească puțin. N-ai făcut nimic rău. Aș vrea doar să te întreb dacă abatele Gélis însuși ți-a dat scrisoarea asta.

El scutură din cap că nu.

Léonie zâmbi.

– Atunci, vrei să-mi spui cine ți-a dat scrisoarea?

Marieta îl împinse pe băiat de la spate.

– Stăpâna ți-a pus o întrebare.

Încetul cu încetul, mai degrabă enervată, decât ajutată de limba ascuțită a Marietei, Léonie reuși să afle întreaga poveste de la băiat. Alfred locuia cu bunica lui în satul Coustaussa. Se jucase prin ruinele *château-fort*-ului, când un bărbat ieșise de pe ușa prezbiteriului și îi oferise un *sou* ca să ducă urgent o scrisoare la Domaine de la Cade.

– Dar abatele Gélis are un nepot care face asta pentru el, *Madama* Léonie, spuse Marieta. Care îi pregătește mesele. Care vede de rufăria lui.

– Și bărbatul acela era un servitor?

Alfred ridică din umeri.

După ce văzu că nu mai are ce să scoată de la băiat, Léonie îl lăsă să plece.

– Vă duceți, *Madama*? o iscodi Marieta.

Léonie chibzui puțin. Trebuia să rezolve o grămadă de lucruri înainte de plecarea lor. Pe de altă parte, știa că abatele nu ar trimite o astfel de scrisoare fără o pricină întemeiată. Se confrunta cu o situație aparte.

– Da, răspunse tânăra după un moment de ezitare. Roagă-l pe Pascal să aducă șareta în fața casei imediat.

Plecară de pe Domaine de la Cade pe la trei și jumătate, după-amiază.

Aerul mirosea greu a focuri de toamnă. La tocurile ușilor de la casele și fermele pe lângă care trecură, se legaseră rămurele de merișor și rozmarin. La răspântii, altare improvizate se ridicau pentru a cinsti sărbătoarea din acea seară. Rugăciuni din strămoși și invocații

mâzgălite pe bucățele de hârtie și pe cârpe erau întinse pe jos în semn de ofrande.

Léonie știa că deja în cimitirele din Rennes-les-Bains și Rennes-le-Château și în aproape toate parohiile de munte, văduvele se ascundeau sub văluri cernite, apoi îngenuncheau în fața mormintelor antice, rugându-se pentru mântuirea celor pe care-i iubiseră. Cu atât mai mult în acest an, când asupra lor se abătuse urgia.

Pascal mână caii cu putere, până când spinările lor începură să scoată aburi, iar nările li se umflară în aerul rece. Dar chiar și-așa, aproape că se lăsase noaptea cât acoperiseră ei distanța dintre Rennes-les-Bains și Coustaussa, pentru ca mai apoi să urce drumeagul abrupt care lega șoseaua de sat.

Léonie auzi clopotele din vale bătând de ora patru. Lăsându-l pe Pascal cu trăsura și caii, porni pe jos prin satul pustiu. Coustaussa era micuț, mai degrabă un pâlc de case. Nici o *boulangerie*, nici o cafenea.

Léonie găsi foarte ușor casa parohială, lipită de biserică. Nu se zărea picior de om. În casă nu ardea nici o lampă.

Din ce în ce mai neliniștită, ciocăni în ușa grea. Nimeni nu răspunse. Bătu din nou, puțin mai tare.

– Abate Gélis?

După câteva momente, Léonie hotărî să încerce și la biserică. Urmă aleea pietruită ce ocolea clădirea prin spate. Toate ușile, de pe laterală și din față, erau închise. O lampă al cărei fitil abia mai pâlpâia atârna tristă de un cârlig de fier.

Tot mai tulburată, Léonie se îndreptă spre casa de pe partea cealaltă a străzii și ciocăni. Se auzi un târșâit de picioare înăuntru și o femeie în vârstă deschise ușița cu grilaj metalic.

– Cine e?

– Bună seara, spuse Léonie. Am întâlnire cu abatele Gélis, dar nu răspunde nimeni acasă la el.

Bătrâna o privi pe Léonie cu ochi posaci și neîncrezători, dar nu rosti o vorbă. Léonie vârî mâna în buzunar și scoase un *sou*, pe care femeia îl înhăță îndată.

– *Ritou* nu e aici, spuse ea într-un târziu.

– *Ritou?*

– Preotul. A plecat la Couiza.

Léonie se holbă mirată.

– Nu se poate. Am primit o scrisoare de la el acum două ore în care mă invita să-i fac o vizită.

– L-am văzut plecând, spuse femeia, cu o plăcere evidentă. Ești a doua persoană care a venit aici.

Léonie întinse mâna și o opri pe femeie să închidă ușița, prin care răzbătea o rază de lumină dinăuntru.

– Cine a mai venit? întrebă ea poruncitor. Un bărbat?

Tăcere. Léonie scoase a doua monedă.

– Un francez, răspunse bătrâna, scuipând cuvântul ca pe o insultă.

– Și când se întâmpla asta?

– Înainte de amurg. Era încă lumină.

Nedumerită, Léonie își retrase degetele. Grilajul se închise imediat.

Se întoarse, strângându-și pe lângă ea pelerina, pentru a se apăra de frigul nopții. Putea doar să presupună că în timpul pe care i-l luase băiatului să vină pe jos de la Coustaussa până la Domaine de la Cade, abatele Gélis renunțase și nu mai avusese cum să-și amâne plecarea. Ori poate că fusese nevoit să se ocupe de alte treburi mai urgente?

Din ce în ce mai nerăbdătoare să se întoarcă acasă după o călătorie zadarnică, Léonie scoase o hârtie și un creion din buzunarul pelerinei și mâzgăli repede un bilet în care își exprima regretele că nu ajunsese la timp. Îl strecură în cutia de scrisori îngustă a prezbiteriului, după care porni grăbită spre locul în care o aștepta Pascal.

Pascal mână caii chiar mai repede decât la venire, dar fiecare minut părea că de-abia se scurge și Léonie aproape că strigă de ușurare când văzu luminile de la Domaine de la Cade. Pascal încetini pe aleea alunecoasă din cauza pietrișului umed, iar lui Léonie îi venea să sară din trăsură și să o ia la goană pe jos.

Când se opriră în sfârșit, coborî din trăsură și alergă pe treptele din față, înnebunită de o groază nefirească, irațională, că ceva rău se întâmplase în absența lor. Împinse ușa și se repezi înăuntru.

Louis-Anatole veni în fugă spre ea.

– E aici, strigă el.

Sângele îi îngheță în vene lui Léonie.

„Te rog, Doamne, nu. Nu Victor Constant."

Ușa se închise cu putere în urma ei.

CAPITOLUL 93

– *Bonjorn*, *Madomaisèla*, se auzi o voce din umbră.

La început Léonie crezu că o înșală auzul.

Bărbatul păși în lumină ca s-o întâmpine.

– Am lipsit prea mult.

Ea se repezi înainte, cu mâinile întinse.

– *Monsieur* Baillard, strigă tânăra. Fii bine-venit, fii bine-venit!

Bătrânul zâmbi spre micul Louis-Anatole, care țopăia de pe un picior pe altul.

– Bărbățelul acesta s-a îngrijit de mine foarte bine, spuse el. Mi-a ținut de urât, cântând la pian.

Fără să mai aștepte și altă invitație, Louis-Anatole o zbughi înapoi peste dalele de gresie neagră și roșie, se cățără pe taburet și se apucă să cânte.

– Ascultă-mă, *tante* Léonie, strigă el. Am găsit asta în taburet. Am învățat-o de unul singur.

O melodie tristă în La minor, blândă, dar cu un ritm bine marcat. Mânuțele lui se chinuiau să cuprindă toate notele. Se auzea, în sfârșit, muzică. Cântată, și încă atât de frumos, de fiul lui Anatole.

Sepulcru 1891.

Léonie simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Audric Baillard o strânse ușurel cu mâna lui cu piele fină și uscată. Ascultară nemișcați, până când ultimul acord se risipi în aer.

Louis-Anatole își lăsă mâinile în poală, inspiră adânc, de parcă s-ar fi bucurat de ultimele reverberații, după care se întoarse foarte mândru cu fața spre ei.

– Poftim, rosti el. Am exersat. Pentru tine, *tante* Léonie.

– Ai mare talent, *Sénher*, spuse *Monsieur* Baillard, aplaudând.

Louis-Anatole se înroși de plăcere.

– Dacă n-o să pot să fiu soldat când am să cresc, atunci o să călătoresc în America unde o să ajung un pianist celebru.

– Ambele, niște ocupații foarte nobile, izbucni în râs Baillard.

Brusc, zâmbetul îi pieri de pe chip.

– Acum însă, dragul meu prieten talentat, trebuie să discut anumite chestiuni cu mătușa ta. Ne dai voie?

– Dar eu...

– N-o să dureze mult, *petit*, rosti ferm Léonie. Te chemăm de îndată ce vom termina.

Louis-Anatole oftă, ridică din umeri și cu un zâmbet trist fugi spre bucătărie, strigând-o pe Marieta.

Imediat după plecarea lui, *Monsieur* Baillard și Léonie intrară în salon. În urma unor serii de întrebări precise și atente, Léonie îi explică tot ce se întâmplase de când bătrânul părăsise Rennes-les-Bains în ianuarie: toate tragediile, mistificările, inclusiv bănuielile ei că Victor Constant se întorsese.

– V-am scris de necazurile noastre, spuse ea, fără să-și poată ascunde reproșul din voce, dar n-am știut dacă ați primit vreuna dintre scrisorile mele.

– Pe unele da, iar de altele am bănuiala că au ajuns la gunoi, rosti el pe un ton sumbru. Vestea tragică a morții lui *Madame* Isolda am aflat-o abia azi după-amiază. Mi-a părut atât de rău să aud.

Léonie îl privi, văzând cât de obosit și de fragil arăta.

– A fost o ușurare. Fusese prea mult timp nefericită, rosti ea încet.

Își împreună palmele.

– Spuneți-mi, unde ați fost? V-am dus foarte tare dorul.

El își lipi vârfurile degetelor subțiri, de parcă ar fi vrut să se roage.

– Dacă n-ar fi existat o chestiune de mare importanță pentru mine personal, spuse el blând, nu v-aș fi părăsit. Dar am primit vorbă că cineva... o persoană pe care o așteptam de mulți ani s-a întors. Însă...

Se opri, dar în tăcerea care urmă, Léonie desluși cum răzbate din vorbele lui simple o durere crâncenă.

– Însă nu era ea.

Léonie păru nedumerită câteva clipe. Îl mai auzise o singură dată vorbind cu asemenea afecțiune, dar rămăsese cu impresia că fata pomenită atât de tandru murise de mulți ani.

– Nu sunt sigură că vă înțeleg, *Monsieur* Baillard, zise ea precaută.

– Nu.

Pe chipul lui se citi că luase o decizie importantă.

– Dacă aș fi știut, n-aș fi plecat din Rennes-les-Bains.

Oftă.

– Dar am profitat de călătoria mea și am pregătit un refugiu pentru tine și Louis-Anatole.

Ochii verzi ai fetei sclipiră a surpriză.

– Dar am luat această hotărâre abia acum o săptămână, se împotrivi ea. Mai puțin chiar. Iar dumneavoastră sunteți plecat de mai bine de zece luni. De unde ați fi...

Bărbatul zâmbi blajin.

– M-am temut de mult că va fi necesar.

– Dar cum...

Baillard ridică mâna.

– Suspiciunile tale sunt îndreptățite, *Madama* Léonie. Victor Constant se află în apropierea domeniului.

Léonie încremeni.

– Dacă aveți dovezi, trebuie să anunțăm autoritățile. Până acum au refuzat să asculte îngrijorările mele.

– Nu am dovezi, ci doar niște bănuieli ce tind să se adeverească. Nu mă îndoiesc însă că Victor Constant a venit aici cu un scop. Trebuie să plecați la noapte. Casa mea din munți e pregătită și vă așteaptă. O să-i explic lui Pascal cum să ajungă acolo.

Se opri.

– El și Marieta – bănuiesc că e soția lui acum – te vor însoți, nu?

Léonie încuviință din cap.

– Le-am mărturisit intențiile mele.

– Poți rămâne în Los Seres oricât dorești. Măcar până când aici n-o să vă mai amenințe nici o primejdie.

– Vă mulțumesc, vă mulțumesc din inimă.

Cu ochii în lacrimi, Léonie aruncă o privire prin cameră.

– Îmi pare rău că părăsesc această casă, rosti ea încet. Pentru mama și pentru Isolde a fost un loc nefericit. Pentru mine, în pofida suferințelor prin care am trecut aici, a fost ca un cămin.

Se opri.

– Mai trebuie să vă mărturisesc ceva, *Monsieur* Baillard.

Privirea lui deveni atentă.

– Acum șase ani, v-am dat cuvântul că n-am să mă mai întorc la sepulcru, șopti ea. Și m-am ținut de promisiune. Dar în privința cărților, trebuie să vă destăinuiesc că după ce am plecat în ziua aceea de la dumneavoastră... din Rennes-les-Bains... înainte de duel și înainte ca Anatole să...

– Îmi amintesc, o întrerupse el blând.

– M-am hotărât să mă întorc prin pădure ca să văd dacă găsesc singură comoara. Nu voiam decât să mă uit la cărțile de tarot, atâta tot.

Se uită spre *Monsieur* Baillard, așteptându-se să zărească pe chipul lui dezamăgire sau reproș. Spre uimirea ei, bărbatul zâmbi.

– Și ai dat peste locul cu pricina.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Da. Dar vă jur, pe cuvânt de onoare, adăugă ea repede, că deși le-am cercetat puțin, le-am ascuns la loc.

Se opri.

– Și nu vreau să le las aici în pământul domeniului. El le-ar putea descoperi și apoi...

În timp ce ea vorbea, Audric Baillard scotoci în buzunarul mare al costumului său alb. Scoase o bucată de mătase neagră, un pachețel atât de familiar, pe care îl desfăcu în fața ei. Deasupra se vedea imaginea *Forței*.

– Le aveți! exclamă Léonie, făcând un pas spre el.

Apoi se opri.

– Știați că am fost acolo?

– Amabilă cum ești, ți-ai lăsat amintire mănușile. Mai ții minte?

Léonie se înroși până în vârful urechilor.

El împături la loc mătasea.

– M-am dus acolo pentru că, la fel ca și tine, nu cred că aceste cărți ar trebui să intre în posesia unui om ca Victor Constant. Și...

Se opri.

– S-ar putea să avem nevoie de ele.

– Dar m-ați avertizat în privința puterii cărților, se împotrivi fata.

– Numai dacă, într-adevăr, nu ne mai rămâne altă cale, rosti el încet. Mi-e teamă că a venit clipa.

Léonie simți cum inima începe să-i bată năvalnic.

– Să plecăm, chiar acum.

Brusc, hainele de iarnă atârnară și mai grele, iar ciorapii păreau să-i zgârie pielea. Pieptenii din sidef cu care-și prinsese părul, un cadou de la Isolde, i se înfigeau în cap ca niște dinți ascuțiți.

– Să plecăm, acum.

Pe neașteptate, își aminti prima ei săptămână fericită petrecută la Domaine de la Cade – ea, Anatole și Isolde – înainte ca tragedia să-i zdrobească. În toamna aceea din 1891, se temea cel mai mult de întunericul de nepătruns și cumplit, în comparație cu luminile strălucitoare ale Parisului.

Il était une fois. A fost odată ca niciodată...

Pe atunci era o fată inocentă, neatinsă de întuneric sau durere. Lacrimile îi împăienjeniră ochii.

Sunetul unor pași care alergau pe hol o făcu să tresară și să revină la realitate. Sări în picioare și se întoarse în direcția zgomotului, chiar în clipa în care pe ușa salonului năvăli, aproape împiedicându-se, Pascal.

– *Madama* Léonie, *Sénher* Baillard, urlă el. Vin niște... oameni. Deja au forțat porțile și se îndreaptă încoace!

Léonie alergă la fereastră. În depărtare, se zărea un șir de torțe, auriul limbilor de foc luminând cerul întunecat.

Apoi, aproape de ea, auzi zgomotul unui geam spart.

CAPITOLUL 94

Louis-Anatole intră alergând în cameră, smulgându-se din mâna Marietei și se aruncă în brațele lui Léonie. Se albise la față ca varul și buza de jos îi tremura, dar încercă să zâmbească.

– Cine sunt oamenii aceia? întrebă el cu o voce firavă.

Léonie îl strânse tare la piept.

– Sunt niște oameni răi, *petit.*

Léonie se întoarse din nou la fereastră, lipindu-și fața de geam. Deși încă departe de casă, hoarda înainta cu iuțeală. Fiecare atacator ducea o torță într-o mână și o armă în cealaltă. Arătau ca o armată gata de luptă. Léonie bănui că așteptau semnalul lui Constant ca să năvălească.

– Ce mulți sunt, murmură ea. Cum de a reușit să întoarcă întregul oraș împotriva noastră?

– S-a jucat cu firile lor superstițioase, replică Baillard. Republicani sau regaliști, au crescut ascultând povești cu demoni care bântuie ținuturile.

– Asmodeu.

– Nume diferite în vremuri diferite, dar întotdeauna același chip. Iar dacă oamenii cuminți ai orașului se bat cu pumnii în piept pe timp de zi că nu cred asemenea povești, la miezul nopții se lasă copleșiți de întuneric. Ascultă șoaptele care spun că ființe supranaturale te sfâșie la drumul mare fără a putea fi ucise sau că există locuri sumbre și interzise unde păianjenii își țes pânzele veninoase.

Léonie știa că are dreptate. Își aminti de noaptea revoltei de la Palatul Garnier din Paris. Apoi, de săptămâna trecută, când zărise ura pe chipurile oamenilor din Rennes-les-Bains. Știa cât de repede, cât de ușor pofta de sânge se răspândește în rândurile unei mulțimi.

– *Madama?* o trezi Pascal din reverie.

Léonie vedea flăcările ce ardeau și limbile de foc ce lingeau aerul negru, reflectându-se în frunzele umede ale castanilor înalți care străjuiau aleea. Trase draperia și se îndepărtă de fereastră.

– Nici măcar faptul că le tulbură liniștea lui Isolde și a lui Anatole în mormânt nu li se pare îndeajuns, murmură ea.

Privi în jos spre părul cârlionțat al copilului care se cuibărise lângă ea și speră ca el să nu-i fi auzit șoaptele.

– Nu putem să vorbim cu ei? întrebă el. Să-i rugăm să ne lase în pace?

– Vremea discuțiilor a trecut, micul meu prieten, replică Baillard. Întotdeauna vine un moment când dorința de a acționa, oricât de greșit e țelul, devine mai puternică decât voința noastră de a asculta.

– Și-atunci o să ne luptăm? întrebă el.

Baillard zâmbi.

– Un bun soldat știe când să se ridice și să-și înfrunte dușmanul și când să se retragă. În seara asta nu ne vom lupta.

Louis-Anatole încuviință din cap.

– Mai există vreo speranță? șopti Léonie.

– Întotdeauna, rosti el blând.

Apoi expresia lui se întunecă. Se răsuci spre Pascal.

– Trăsura e pregătită?

– Da. Ne așteaptă în luminișul de lângă sepulcru. Îndeajuns de departe ca să nu atragem atenția mulțimii. Cred că vă pot scoate de aici fără să fim observați.

– *Ben, ben.* Bun. Vom merge prin spate, tăiem poteca și intrăm în pădure. Să ne rugăm ca prima lor țintă să fie casa.

– Și cu servitorii ce facem? întrebă Léonie. Și ei trebuie să plece.

Un val de roșeață aprinse chipul lătăreț și sincer al lui Pascal.

– N-o să plece, spuse el. Vor să apere casa.

– Nu vreau să fie cineva rănit în numele nostru, Pascal, rosti ferm Léonie.

– O să le spun, *Madama*, dar nu cred că asta le va schimba hotărârea.

Léonie băgă de seamă că Pascal avea ochii umezi.

– Mulțumesc, șopti fata.

– Pascal, o să avem grijă de Marieta până când ne vedem din nou.

– *Oc*, *Sénher* Baillard.

Se opri ca să-și sărute soția, apoi ieși din cameră.

Preț de o clipă, nimeni nu vorbi. Apoi pentru că nu mai era timp de pierdut, toată lumea se puse pe treabă.

– Léonie, ia cu tine numai ce are valoare. Marieta, pregătește valiza *Madamei* Léonie și blănurile pentru drum. Va fi o călătorie lungă și friguroasă.

Marieta își înghiți un suspin.

– În valiza mea de călătorie, Marieta, deja împachetată, se află o învelitoare de piele pentru hârtie, înăuntrul trusei mele de lucru. Niște picturi, cam așa de mari.

Léonie îi arătă cu mâinile un obiect de mărimea unei cărți de rugăciuni.

– Ia trusa cu tine. Ai grijă de ea. Dar adu-mi învelitoarea, te rog.

Marieta încuviință și se repezi pe hol.

Léonie așteptă până când slujnica dispăru, apoi se întoarse spre *Monsieur* Baillard.

– Aceasta nu e lupta ta, Audric, spuse ea, renunțând la exprimarea reverențioasă.

– Sajhë, rosti el blând. Așa mă strigă prietenii.

Fata zâmbi, simțindu-se onorată de confidența neașteptată.

– Foarte bine, Sajhë. Mi-ai spus cândva, acum mulți ani, că cei vii și nu cei morți vor avea nevoie cel mai tare de serviciile mele. Îți amintești?

Privi în jos spre băiețel.

– Numai el contează acum. Dacă-l iei cu tine, voi ști cel puțin că n-am dat greș în misiunea mea.

Bărbatul zâmbi.

– Dragostea adevărată dăinuiește orice-ar fi. Fratele tău, Isolde, mama ta, cu toții au știut asta. Ei nu au pierit din sufletul tău.

Léonie își aminti cuvintele pe care i le spusese Isolde când se așezaseră pe băncuța de piatră de pe promontoriu chiar a doua zi după ce veniseră la Domaine de la Cade. Femeia îi vorbise despre dragostea pentru Anatole, deși Léonie nu știa asta la momentul respectiv. O dragoste atât de puternică, încât fără ea, viața lui Isolde devenise insuportabilă. Și-ar fi dorit să fi trăit și ea o asemenea dragoste.

– Vreau să-mi dai cuvântul de onoare că îl vei duce pe Louis-Anatole la Los Seres. Se opri. În plus, nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai păți ceva.

El scutură din cap.

– Încă nu mi-a sosit ceasul, Léonie. Trebuie să mai trec prin multe înainte să mi se permită să fac și această călătorie finală.

Fata aruncă o privire spre batista galbenă, atât de familiară, un pătrat colorat de mătase ce abia se zărea din buzunarul de la haină.

Marieta apăru din nou în prag, aducând cu ea hainele groase pentru Louis-Anatole.

– Haide, îl strigă fata. Iute, acum.

Băiețelul plecă supus spre ea și se lăsă îmbrăcat. Apoi, brusc, se smulse de lângă slujnică și se repezi pe hol.

– Louis-Anatole! îl strigă Léonie.

– Trebuie să aduc ceva, îi răspunse el.

Apăru câteva momente mai târziu cu partitura muzicală în mână.

– Trebuie să avem și niște muzică acolo unde mergem, spuse el, privind chipurile întunecate ale celor mari. Căci nu se poate altfel, nu?

Léonie se lăsă pe vine.

– Ai mare dreptate, *petit*.

– Cu toate că..., se bâlbâi băiatul, eu nu știu unde mergem...

În fața casei, izbucni un urlet. Un strigăt de luptă.

Léonie se ridică iute în picioare, simțind mâna micuță a nepoțelului cum i se strecoară în palmă.

Întărâtați de teamă, de întuneric și de teroarea stârnită de ființele care umblau pe afară în aceste ore înainte de Ziua Tuturor Sfinților, bărbații înarmați cu torțe, bâte și puști de vânătoare începură să înainteze spre casă.

– Și astfel începe totul, șopti Baillard. *Corage*, Léonie.

Privirile li se încrucișară. Încet, codindu-se parcă, bărbatul îi întinse pachetul de tarot.

– Îți amintești scrierile unchiului tău?

– Cât se poate de limpede.

El zâmbi ușor.

– Chiar dacă ai dus cartea înapoi în bibliotecă și m-ai lăsat să cred că n-ai mai citit-o niciodată? o dojeni el cu blândețe.

Léonie se înroși.

– O dată sau de două ori m-am mai familiarizat cu conținutul acesteia.

– Poate ai avut noroc. Cei bătrâni nu sunt întotdeauna înțelepți.

Se opri o clipă.

– Dar pricepi că soarta ta se leagă de acest lucru, nu? Dacă alegi să dai viață picturilor pe care le-ai făcut, dacă invoci demonul, știi că te va lua, nu?

Spaima luci în ochii ei verzi.

– Da.

– Foarte bine.

– Ceea ce nu înțeleg este de ce demonul, Asmodeu, nu l-a luat pe unchiul meu.

Baillard ridică din umeri.

– Răul atrage răul, spuse el. Unchiul tău nu dorea să-și piardă viața și să se lupte cu demonul. Dar a rămas marcat pentru totdeauna după aceea.

– Dar dacă nu voi putea...

– Ajunge acum, rosti el ferm. Totul se va limpezi în câteva momente.

Léonie luă pachetul învelit în mătase neagră și-l vârî în buzunarul larg al pelerinei, apoi se repezi spre polița șemineului de unde înhăță o cutie de chibrituri ce zăcea pe un colț.

Se ridică în vârful degetelor și-l sărută pe frunte.

– Mulțumesc, Sajhë, șopti ea. Pentru cărți, pentru tot.

Holul era întunecat când Léonie, Audric Baillard, Louis-Anatole și Marieta ieșiră din salon.

În fiecare colț, în fiecare ungher, Léonie auzea sau vedea semne de activitate. Fiul grădinarului, Emile, acum un tânăr înalt și puternic, organiza slujitorii, dându-le tot felul de arme. O muschetă veche, un hanger din vitrine, bețe. Lucrătorii de afară se înarmaseră cu puști, greble, cazmale și sape.

Léonie băgă de seamă șocul de pe chipul lui Louis-Anatole când văzu cum se transformaseră fețele pe care le întâlnea zi de zi. O strânse tare de mână.

Fata se opri și-și făcu auzită vocea, tare și limpede.

– Nu vreau să vă primejduiți viețile, spuse ea. Sunteți loiali și curajoși – știu că *Madama* Isolde și fratele meu ar fi simțit la fel, dacă ar mai fost printre noi –, dar nu avem cum să câștigăm această luptă.

Se uită de jur împrejur, privind chipurile cunoscute și mai puțin cunoscute.

– Vă rog, vă implor, plecați acum cât mai aveți o șansă. Mergeți la familiile și la copiii voștri.

Nimeni nu se mișcă. Sticla portretului cu ramă albă și neagră ce atârna deasupra pianului străluci, atrăgându-i privirea. Léonie șovăi. O amintire a unei după-amiezi însorite din Place de Perou, cu multă vreme în urmă: Anatole așezat, Isolde și ea stând în picioare, toți trei mulțumiți de compania în care se aflau. Preț de o clipă, fu tentată să ia fotografia cu ea. Dar ținând cont de sfatul referitor la strictul necesar, se abținu. Portretul rămânea la locul lui, veghind peste casă și peste cei care se găseau în ea.

Văzând că nu mai e nimic de făcut, Léonie și Louis-Anatole se strecurară printre ușile metalice ce duceau spre terasă. Baillard și Marieta îi urmară. Atunci, din mulțimea strânsă în spate, se auzi o voce.

– Noroc, *Madama* Léonie. Și ție, *pichon*. Vom fi aici când vă veți întoarce.

– *Et à vous aussi*[1], șopti băiețelul cu glas dulce.

Afară se lăsase frigul. Gerul le ciupea obrajii și urechile li se înroșiră. Léonie își trase gluga peste frunte. Auziră hoarda în capătul celălalt al casei, încă departe, dar frica le cuprinse sufletul.

– Unde mergem, *tante* Léonie? o întrebă Louis-Anatole.

Léonie simți teama din vocea lui.

– Mergem în pădure unde ne așteaptă Pascal cu trăsura.

– Și de ce ne așteaptă acolo?

– Pentru că nu vrem să ne vadă și să ne audă nimeni, răspunse ea iute. Apoi, foarte cuminți și pe furiș, vom merge la casa lui *Monsieur* Baillard din munți.

– E departe?

– Da.

Băiatul tăcu un moment.

---

[1] Și vouă la fel. (în limba franceză, în orig.)

– Și când o să ne întoarcem? o iscodi el.

Léonie își mușcă buza.

– Gândește-te că ne jucăm *cache-cache*. E doar un joc.

Își lipi un deget de buze.

– Acum însă trebuie să ne grăbim, Louis-Anatole. Și să fii foarte, foarte tăcut, da?

– Da, și foarte curajos.

Léonie strânse pachetul de cărți din buzunar.

– Oh, da, murmură ea. Și curajos.

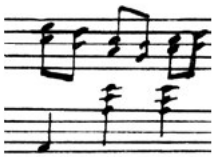

CAPITOLUL 95

– *Mettez le feu!*[1]

Lângă lac, la ordinele lui Constant, hoarda – acum în spatele casei – apropie torțele de tufișul înalt de merișor. După câteva minute, tufișul începu să ardă, mai întâi încrengătura de ramuri, apoi trunchiurile, trosnind și scuipând scântei ca artificiile de deasupra Cetății. Focul se ridică, se legănă și prinse puteri.

Atunci, o voce rece se auzi din nou.

– *A l'attaque!*

Bărbații veniră ca roiurile peste peluze, pe lângă apă, călcând în picioare bordurile. Săriră două câte două treptele terasei, împingând într-o parte ghivecele ornamentale.

Constant îi urmă de la o oarecare distanță, șchiopătând și sprijinindu-se cu toată greutatea în baston, de parcă ar fi urmărit o paradă pe Champs-Elysées.

La ora patru în acea după-amiază – când era convins că Léonie Vernier se afla deja în drum spre Coustaussa, Constant adusese acasă un alt copil măcelărit care să-și chinuie părinții. Omul lui purtase cadavrul sfâșiat într-o căruță trasă de un bou până în Place de Pérou unde aștepta el. Nu avu nevoie de prea mult talent să atragă atenția mulțimii, chiar și cu energia sa epuizată. Reuși să demonstreze că asemenea răni oribile nu puteau fi făcute de un animal, ci numai de ceva supranatural. O creatură care se ascundea pe Domaine de la Cade. Un diavol, un demon.

---

[1] Dați foc! (în limba franceză, în orig.)

La momentul respectiv, în Rennes-les-Bains, se găsea un grăjdar de pe domeniu. Mica adunare se întoarse acuzatoare spre băiat, cerându-i să mărturisească felul în care era controlată creatura și unde o ținea. Deși nimic nu reuși să-l determine pe băiat să admită absurditatea unor astfel de povești vrăjitorești absurde, acest lucru nu făcu decât să-i atâțe pe oameni și mai tare.

Constant le sugerase că cel mai bine ar fi să năvălească peste casă pentru a vedea cu ochii lor. În câteva clipe, ideea prinse contur și mulțimea și-o însuși. Puțin mai târziu, Constant se lăsă convins să organizeze asaltul asupra domeniului de la Cade.

Constant se opri la marginea terasei, sleit de puteri. Privi hoarda cum se împarte în două șiruri, împrăștiindu-se pe laterale, repezindu-se pe treptele de piatră ale terasei din spatele casei.

Prelata zebrată a marchizei ce se întindea cât era terasa de lungă se aprinse prima, cu ajutorul unui băiat care se cățărase pe iederă și înfipsese torța în pliurile materialului. Cu toată umezeala aerului de octombrie, acesta luă foc în doar câteva secunde, iar torța pică la loc pe terasă. Mirosul de ulei și prelată arsă umplu noaptea cu un nor de fum gros și înecăcios.

Cineva se auzi strigând pe deasupra haosului:

– *Les diaboliques!*

La vederea flăcărilor, sătenii părură că-și ies din minți. Se sparse prima fereastră, iar cioburile ascuțite căzură la picioarele lor. O bucată de geam se agăță în pantalonii groși de iarnă ai lui Constant. Bărbatul o desprinse și-i dădu un șut. Tot mai multe ferestre aveau aceeași soartă. Una câte una, camerele elegante căzură sub asaltul mulțimii dezlănțuite, care aprinse draperiile cu torțele.

Trei oameni ridicară o urnă de piatră folosind-o ca pe un berbece pentru a sparge ușa. Geamul și metalul scrâșniră îngrozitor când cadrul de lemn cedă. Cei trei dădură drumul urnei și hoarda se îmbulzi în hol și în bibliotecă. Cu ajutorul unor cârpe înmuiate în ulei și smoală, puseră foc rafturilor de mahon. Una câte una, cărțile se aprinseră, hârtia uscată și legăturile din piele ale coperților fiind cuprinse de flăcări ca niște paie. Sâsâind și scuipând, limbile de foc săreau de la un raft la altul.

Atacatorii smulseră draperiile. Și mai multe ferestre plesniră de la căldura înăbușitoare și din pricina metalului deformat, ori din cauza

unor picioare de scaune aruncate direct în ele. Cu chipurile schimonosite de furie și pizmă, bărbații răsturnară masa la care se așezase Léonie și citise pentru prima dată *Les Tarots*, smulgând scara de pe perete, ce rămase totuși agățată de bridele metalice. Limbile de foc se târâră spre marginea covoarelor, după care începură să se ridice.

Hoarda năvăli în holul cu dale de gresie. Mergând încet, aruncându-și picioarele caraghios în față, Constant intră și el.

Năvălitorii se întâlniră cu apărătorii casei la capătul scării principale.

Servitorii fură depășiți ca număr, dar se luptară eroic. Și ei suferiseră de pe urma calomniilor, a zvonurilor, a bârfelor îngrozitoare, iar acum își apărau onoarea, dar și reputația domeniului de la Cade.

Un tânăr lacheu îi arse o lovitură zdravănă unui bărbat care se îndrepta spre el. Luat prin surprindere, săteanul se dădu înapoi, împiedicându-se, iar din cap începu să-i curgă sânge.

Se cunoșteau. Crescuseră împreună, erau veri, prieteni, vecini și totuși se luptau ca dușmanii. Emile fu aruncat la pământ de gheata cu vârf de oțel a bărbatului care pe vremuri îl ducea la școală, purtându-l pe umeri.

Urletele se întețiră.

Grădinarii și îngrijitorii terenurilor, înarmați cu puști de vânătoare, traseră în mulțime, nimerind un bărbat în braț, iar pe altul în picior. Sângele țâșni prin rana deschisă, iar brațele se ridicară în semn de apărare. Însă prin simplul raport de forță, casa fu cucerită. Bătrânul grădinar căzu primul, auzindu-și osul de la picior pocnind când o talpă îl călcă nemilos. Emile rezistă mai mult, însă doi bărbați îl înhățară pe la spate, iar un al treilea îl lovi cu pumnul în față până când leșină. Bărbați cu ai căror copii Emile se jucase pe vremuri. Aceștia îl ridicară și-l aruncară peste balustradă. Rămase suspendat în aer o fracțiune de secundă, după care se prăbuși chiar la capul scărilor. Picioarele și brațele se așezară în unghiuri nefirești. Un firicel de sânge i se prelingea pe la colțul gurii, iar în ochii deschiși își făcuse culcuș moartea.

Vărul Marietei, Antoine, un băiat simplu, dar destul de isteț ca să facă diferența între bine și rău, zări un bărbat cu o curea în mână, pe care-l recunoscu. Era tatăl unuia dintre copiii care dispăruseră. Pe chipul lui nu mai rămăsese decât suferință și amărăciune.

Fără să înțeleagă de ce și fără să mai stea pe gânduri, Antoine se azvârli înainte, înfigându-și mâinile în gâtul bărbatului, încercând să-l doboare la pământ. Antoine era greu și puternic, dar nu știa să se bată. În câteva clipe se trezi pe jos. Se feri cu brațele, dar prea încet.

Cureaua îl plesni peste față, iar catarama metalică i se înfipse într-un ochi. Lumea lui Antoine deveni o mare roșie.

Constant se opri în capul scărilor, ducându-și mâna streașină la ochi ca să se ferească de căldură și de funingine, așteptându-și aghiotantul să traverseze holul ca să-i dea raportul.

– Nu sunt aici, gâfâi acesta. Am căutat peste tot. Se pare că au plecat cu un bătrân și o slujnică acum vreun sfert de oră.

– Pe jos?

Bărbatul încuviință.

– Și am găsit asta, *Monsieur*. În salon.

Victor Constant o luă cu o mână tremurândă. Era o carte de tarot, imaginea unui diavol grotesc cu doi îndrăgostiți înlănțuiți la picioarele lui. Își mijì ochii ca să vadă mai bine prin fumul gros ce umplea încăperea. Avu senzația că demonul se mișcă, aplecat, de parcă ar fi dus o povară. Îndrăgostiții păreau că seamănă cu Vernier și Isolde.

Își frecă ochii cu mănușa, apoi îi veni o idee.

– După ce-l rezolvi pe Gélis, lasă cartea asta de tarot lângă cadavru. Măcar ca să-i zăpăcim nițel. Toată Coustaussa știe că fata a trecut pe acolo.

Aghiotantul dădu din cap aprobator.

– Și dumneavoastră, *Monsieur*?

– Ajută-mă până la trăsură. Un copil, o femeie și un bătrân? Nu cred să fi ajuns prea departe. De fapt, cred că cel mai probabil se vor ascunde undeva aici pe moșie. Domeniul are multe păduri. Există un singur loc în care s-ar fi putut adăposti.

– Și ei?

Omul îi făcu un semn din cap spre hoarda dezlănțuită.

Urletele și zbieretele creșteau din ce în ce, prevestind punctul culminant al conflictului. Curând va începe jaful. Chiar dacă băiatul va scăpa în noaptea asta, nu va mai avea la ce să se întoarcă. Va fi sărac.

– Lasă-i să-și vadă de treabă, spuse Constant.

CAPITOLUL 96

Le era greu să meargă prin întuneric, odată ajunși în pădure. Louis-Anatole se vădi un băiat puternic, iar *Monsieur* Baillard, în pofida vârstei venerabile, se mișca foarte sprințar. Totuși, nu izbutiră să înainteze prea mult. Aveau cu ei o lampă, dar nu o aprinseră de teamă să nu atragă atenția hoardei.

Léonie recunoscu poteca îngustă ce ducea la sepulcru și pe care o ocolise dinadins atâția ani. În timp ce urca pe coasta dealului, pelerina lungă și neagră răscolea stratul gros de frunze căzute și umede. Se gândi la toate plimbările pe care le făcuse în jurul moșiei – luminișul cu ienuperi sălbatici, poienița unde murise Anatole; mormintele fratelui ei și al lui Isolde, unul lângă altul pe promontoriul din partea îndepărtată a lacului – și inima ei jeli că nu va mai vedea toate astea niciodată. După ce se simțise vreme îndelungată sufocată de existența sa mărginită, acum că venise clipa să plece, nu mai voia să se ducă nicăieri. Stâncile, dealurile, dumbrăvile, aleile umbrite, pe toate le simțea ca făcând parte din ființa ei.

– Mai avem mult, *tante* Léonie? întrebă Anatole timid, după ce merseră cam un sfert de ceas. Mă strâng ghetele.

– Încă puțin, spuse ea, prinzându-l mai tare de mână. Ai grijă să nu aluneci.

– Știi, spuse el, pe un ton care-i trăda minciuna, mie nu mi-e frică deloc de păianjeni.

Ajunseră lângă luminiș și încetiniră ritmul. Șirurile de tisă pe care Léonie și le amintea de la prima ei vizită păreau și mai cioturoase, iar coroanele și mai bogate decât înainte.

Pascal îi aștepta. Două lămpi cu flacără mică agățate de-o parte și de alta a trăsurii fâsâiau în aerul rece, iar caii loveau cu copitele pământul tare.

– Ce loc e ăsta, *tante* Léonie? o iscodi Louis-Anatole, mai mult curios, decât înfricoșat. Încă ne mai găsim pe moșie?

– Da. Aici se află vechiul sanctuar.

– Unde se îngroapă oamenii?

– Uneori.

– Și *maman* și *papa* de ce nu sunt îngropați aici?

Fata șovăi.

– Pentru că preferă să fie afară, printre copaci și flori. Se odihnesc amândoi lângă lac, îți amintești?

Louis-Anatole se încruntă.

– Adică ei aud păsărelele?

Léonie zâmbi.

– Întocmai.

– De aceea nu m-ai adus niciodată aici? spuse el, apropiindu-se de ușă. Pentru că aici sunt fantome?

Léonie întinse mâna și-l apucă strâns.

– Nu avem timp, Louis-Anatole.

Băiatul se întristă.

– Adică nu pot să intru?

– Nu acum.

– Sunt păianjeni acolo?

– Tot ce se poate, dar pentru că ție nu ți-e frică de ei, ce contează?

Băiatul încuviință, dar se albi la față.

– O să ne întoarcem în altă zi. Pe lumină.

– O idee nemaipomenită, spuse Léonie.

Simți mâna lui Baillard pe brațul ei.

– Nu mai putem întârzia, îi grăbi Pascal. Trebuie să parcurgem o distanță cât mai mare, înainte ca Victor Constant să-și dea seama că nu mai suntem în casă.

Se aplecă și-l urcă pe Louis-Anatole în trăsură.

– Așadar, *pichon*, ești gata pentru o aventură la miez de noapte?

Louis-Anatole încuviință.

– Avem drum lung în față.

– Până lângă Lac de Barrenc?

– Chiar mai departe de atât, replică Pascal.

– Nu-mi pasă, spuse Louis. Și Marieta o să se joace cu mine?

– Așa e.

– Și *tante* Léonie o să-mi spună povești.

Cei patru se uitară unul la altul. Tăcuți, *Monsieur* Baillard și Marieta se urcară în trăsură, iar Pascal se cocoță pe locul vizitiului.

– Haide, *tante* Léonie, o îndemnă Louis-Anatole.

Léonie trânti iute portiera.

– Aveți grijă de el.

– Nu trebuie să faci asta, spuse Baillard repede. Constant e un om bolnav. E posibil ca timpul și mersul firesc al lucrurilor să pună capăt acestei vendete foarte curând. Dacă aștepți, s-ar putea ca totul să treacă de la sine.

– E posibil, da, răspunse ea hotărâtă. Dar nu-mi pot asuma acest risc. Poate să fie vorba de trei, cinci sau zece ani. Nu vreau ca Louis-Anatole să crească ascuns, veșnic neliniștit, întotdeauna privind peste umăr. Să știe că undeva, în lume, există cineva care așteaptă să-i facă rău.

Își aminti cum Anatole privea pe stradă de la fereastra apartamentului lor din rue de Berlin. Și-apoi chipul bântuit al lui Isolde, uitându-se în depărtare, văzând primejdia până și în cele mai mici lucruri.

– Nu, rosti ea și mai ferm. Nu voi permite ca Louis-Anatole să ducă o astfel de viață. Zâmbi. Trebuie să se sfârșească. Acum, în noaptea asta, aici. Inspiră adânc. Și tu tot așa crezi, Sajhë.

Preț de o clipă, în lumina tremurândă a lămpii, privirile li se întâlniră. Apoi, el încuviință.

– Voi duce cărțile în vechea lor ascunzătoare, după ce băiatul va fi în siguranță și când nu vor mai fi ochi care să mă vadă, spuse Baillard încet. Ai încredere în mine.

– *Tante* Léonie? repetă Louis-Anatole, oarecum îngrijorat.

– *Petit*, am ceva de făcut, spuse ea, vorbind încet, ceea ce înseamnă că nu pot veni cu voi acum. O să fii în siguranță cu Pascal, Marieta și *Monsieur* Baillard.

Cu bărbia tremurândă, băiatul își întinse brațele spre ea, înțelegând instinctiv că despărțirea lor avea să fie una mai lungă.

– Nu! strigă el. Nu vreau să te las aici, *tante.* Nu te las.

Sări de pe locul lui și se agăță de gâtul mătușii sale. Ea îl sărută și-l mângâie pe păr, apoi se desprinse din îmbrățișare.

– Nu! strigă băiețelul, zbătându-se.

– Te rog să fii cuminte, pentru Marieta, mai spuse ea cu lacrimile strânse nod în gât. Și să ai grijă de Pascal și de *Monsieur* Baillard.

Dându-se un pas în spate, bătu cu palma în partea laterală a trăsurii.

– Plecați, strigă ea. Plecați.

Pascal pocni din bici și trăsura se avântă înainte. Léonie încercă să-și înghită lacrimile la auzul vocii lui Louis-Anatole care o striga cu disperare, în hohote de plâns. Ascultă încordată până când nu se mai auzi nimic.

Când fu convinsă că scârțâitul roților peste pământul tare și înghețat devenise o amintire, se întoarse și se apropie de ușa capelei de piatră. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, atinse clanța metalică. Șovăi, răsucindu-se și uitându-se peste umăr. În zare, cerul strălucea portocaliu, plin de scântei și nori cenușii de fum.

Casa ardea.

Hotărârea ei se întări. Apăsă clanța, împinse ușa și păși peste prag în sepulcru.

CAPITOLUL 97

O întâmpină un curent de aer rece, greu.

Léonie aşteptă să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Scoase cutia de chibrituri din buzunar, deschise uşiţa de sticlă a lămpii şi ţinu flacăra aproape de fitil până când acesta se aprinse.

Ochii albaştri ai lui Asmodeu o priveau ţintă. Léonie înaintă şi mai mult spre naos. Picturile de pe pereţi păreau că pulsează şi că se leagănă, aplecându-se s-o atingă în drumul ei spre altar. Praful şi mizeria de pe dalele de piatră scrâşneau sub tălpile ghetelor, sfâşiind tăcerea adâncă a sanctuarului.

Nu era sigură că ştie ce să facă mai întâi. Atinse cărţile din buzunar cu mâna. În celălalt buzunar vârâse învelitoarea de piele ce adăpostea foile de hârtie îndoite, picturile care-i înfăţişa pe ea, pe Anatole şi pe Isolde, şi de care nu dorise să se despartă.

În sfârşit recunoscuse în faţa lui *Monsieur* Baillard că după ce văzuse cărţile cu propriii ochi, se întorsese la volumul scris de unchiul ei de nenumărate ori, citind textul cu atenţie până când îl învăţase pe de rost. Totuşi, încă se mai îndoia de explicaţiile bătrânului cu privire la felul în care viaţa care exista în cărţi şi muzica purtată de vânt ar putea lucra împreună pentru a invoca fantomele care sălăşluiau în aceste locuri antice.

„E posibil?“

Léonie pricepuse că nu numai cărţile în sine, ori muzica, ori locul, ci combinaţia celor trei în interiorul sepulcrului aveau efect.

Iar dacă miturile erau adevărate, atunci ştia, dincolo de orice îndoială, că nu mai e cale de întoarcere. Spiritele îşi vor cere dreptul.

Sufletul ei. Mai încercaseră o dată – și dăduseră greș –, dar în seara asta Léonie se va lăsa dusă de ele, doar dacă îl vor lua și pe Constant.

„Iar Louis-Anatole va fi în siguranță."

Brusc, un zgomot, ca o zgârietură ori un ciocănit, o făcu să sară în sus speriată. Se uită de jur împrejur, căutând sursa zgmotului, apoi, cu un oftat de ușurare realiză că sunt doar crengile goale din copacul de afară care se lovesc de fereastră.

Așezând lampa pe pământ, Léonie scăpără un al doilea chibrit, și încă unul, și încă unul, până când aprinse toate lumânările vechi de ceară înfipte în sfeșnicele metalice de pe pereți. Picături de grăsime începură să alunece în jos pe fitilele moarte, întărindu-se la atingerea cu metalul rece, dar, treptat, una câte una, prinseră viață și sepulcrul se umplu de o lumină gălbuie, tremurătoare.

Léonie înaintă și mai mult, simțindu-se de parcă cele opt tablouri din interiorul absidei îi urmăresc fiecare mișcare. Găsi spațiul din fața altarului unde, cu mult timp înainte, Jules Lascombe scrijelise pe podeaua de piatră literele care alcătuiau numele domeniului. C-A-D-E.

Fără să știe dacă procedează corect sau nu, scoase cărțile de tarot din buzunar, le dezveli și așeză pachetul în centrul pătratului, obsedată de cuvintele răposatului său unchi. Lângă pachet puse și învelitoarea din piele, desfăcându-i legăturile, dar fără să scoată picturile afară.

„Prin puterea lor am să pășesc în altă dimensiune."

Léonie își săltă capul. Lumea parcă încremenise. În afara sepulcrului, auzi vântul șoptind printre copaci. Ciuli urechile. Fumul se ridica nestingherit din lumânări, iar ea aproape că putu să deslușească sunetul muzicii: note înalte, un șuierat ascuțit scos de vântul ce alerga printre ramurile fagilor și printre trunchiurile groase ale copacilor de tisă. Melodia ajunse la ușă, trecu pe sub prag și se strecură printre crăpăturile dintre cadru și geamul cu vitralii al ferestrelor.

„Un curent de aer rece și senzația că nu mai sunt singur."

Léonie zâmbi, amintindu-și cuvintele lui Jules Lascombe. Nu era speriată, ci curioasă. Și, preț de o clipă efemeră, când se uită în sus spre absida octogonală, crezu că vede chipul Forței mișcându-se. Un surâs ușor schițat în colțul buzelor pictate. Fata semăna cu ea ca două picături de apă – cu cea pe care o pictase în copiile după imaginile din

cărțile de tarot. Același păr roșcat, aceeași ochi verzi, aceeași privire directă.

„Sinele meu, dar și celelelate euri ale mele, din trecut, dar și din viitor, sunt prezente."

Léonie deveni conștientă că în jurul ei lucrurile se mișcau. Spiritele sau cărțile prinseseră viață, nici ea nu știa prea bine. Îndrăgostiții, cu ochii plini de speranță, luau trăsăturile dragi ale lui Anatole și ale lui Isolde. Pentru o secundă, Léonie crezu că zărește chipul lui Louis-Anatole, strălucind în spatele Justiției, care stătea pe un tron cu balanța în mână. Pe poalele ei lungi se înșirau notele muzicale. Apoi, cu coada ochiului, întrezări și trăsăturile lui Audric Baillard – Sajhë – întipărindu-se pe chipul tânărului Magician.

Léonie rămase neclintită, lăsându-se învăluită de muzică. Fețele, costumele și peisajele parcă dansau, schimbându-și forma și strălucind precum stelele, învârtindu-se în aerul argintiu, ca și cum ar fi fost susținute de melodia invizibilă. Léonie părea să-și fi pierdut orice simț. Dimensiunea, spațiul, timpul și greutatea dispăruseră, contopindu-se cu neantul.

Vibrațiile, murmurul aerului, duhurile, bănui ea, trecură pe lângă umerii și gâtul ei, îi mângâiară fruntea, o înconjurară, blânde, delicate, fără s-o atingă cu adevărat. Un haos tăcut creștea, un amestec incoerent de șoapte și oftaturi.

Léonie întinse mâinile în fața ei. Se simțea ușoară, transparentă, de parcă ar fi plutit pe apă, cu toate că rochia roșie încă îi mai cădea greu până în podea, apăsată de pelerina neagră de pe umeri. O așteptau în mijlocul lor. Își răsuci palmele în sus și văzu, cât se poate de limpede, cum pe pielea albă apare simbolul infinitului. Ca un opt culcat.

Aïci lo tems s'en, va res l'Eternitat.

Cuvintele îi picurară de pe buze ca argintul viu. Acum, după atâta timp, nu mai exista nici o îndoială asupra semnificației lor.

Aici, în acest loc, timpul se mișcă spre eternitate.

Léonie zâmbi și – încurajată de imaginea lui Louis-Anatole, a mamei, a fratelui și a mătușii sale – păși în lumină.

Hârtoapele din pământul aspru îi provocară mari neplăceri contelui de Tourmaline, deschizând mai multe dintre rănile de la mâini și de pe spate. Simțea cum puroiul îmbibă bandajele.

Constant coborî din trăsură.

Pipăi pământul cu vârful bastonului. Nu de mult, aici stătuseră doi cai. Brazdele lăsate de roți sugerau o singură trăsură și păreau să se îndepărteze și nu să se apropie de sepulcru.

– Așteaptă aici, porunci el.

Constant se minună de forța vântului ce pătrundea printre trunchiurile împletite strâns ale copacilor de tisa care duceau la ușa sanctuarului. Cu mâna liberă, își strânse paltonul pe lângă gât ca să se ferească de curentul de aer rece. Adulmecă. Mirosul îi pierise de mult, dar reuși să identifice un iz neplăcut, un amestec ciudat de tămâie și o duhoare urâtă de ierburi de mare putrede aruncate de valuri pe țărm.

Deși avea ochii înlăcrimați din pricina frigului, băgă de seamă luminile din interior. Gândul că băiatul s-ar putea ascunde acolo îi dădu forță să înainteze. Porni cu pași mari, ignorând foșnetul ce semăna cu scurgerea unei ape și șuieratul ascuțit, ca al vântului care aleargă printre firele de telegraf sau ca vibrația șinelor de fier când un tren se apropie.

Părea o muzică îndepărtată.

Refuză să se lase impresionat de trucurile pe care le-ar putea încerca Léonie Vernier, fie ele cu lumină, fum sau sunete.

Constant ajunse lângă ușa masivă și apăsă clanța. La început, aceasta nu se mișcă. Bănuind că fusese încuiată sau blocată cu vreo mobilă pe post de baricadă, mai încercă totuși o dată. Și, pe neașteptate, ușa se deschise. Constant aproape că-și pierdu echilibrul și intră în sepulcru, cât pe ce să se prăbușească.

O văzu imediat, stând cu spatele la el în fața micului altar care avea forma unei abside cu opt laturi. Într-adevăr, nu încerca să se ascundă. Nici urmă de băiat însă.

Cu bărbia împungând vajnică aerul, aruncându-și ochii când la stânga, când la dreapta, Constant se deplasă de-a lungul naosului, bastonul său păcănind pe dalele de piatră la fiecare pas. Chiar în spatele ușii se găsea un soclu gol, cu marginile ciobite de parcă statuia de acolo fusese smulsă. Sfinții din ipsos, așezați pe pereți în spatele rândurilor modeste ale stranelor goale, îl urmăreau cu atenție cum se apropie de altar.

– *Mademoiselle* Vernier, rosti el tăios, iritat de lipsa ei de reacție.

Fata tot nu se mișcă. Părea că nu-i observase prezența.

Constant se opri și se uită în jos spre grămada de cărți împrăștiată pe podea chiar în fața altarului.

– Ce absurditate mai e și asta? întrebă el, pășind în interiorul pătratului.

Acum, Léonie se întoarse cu fața la el. Gluga îi căzu de pe frunte. Constant își ridică mâinile bolnave pentru a-și feri ochii de lumină. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Nu înțelegea ce se petrece. Vedea trăsăturile fetei, privirea ei directă, părul care îi cădea în bucle pe umeri ca în portretul pe care-l furase din rue de Berlin, dar cumva se transformase într-o alta.

Așa cum stătea acolo, hipnotizat și orbit, fata începu să se schimbe. Oasele, mușchii, craniul începură să împungă pielea, întinzând-o.

Constant urlă.

Ceva se coborî asupra lui și tăcerea pe care o ignorase se sparse într-o cacofonie de strigăte și țipete. Își acoperi urechile cu palmele, pentru a opri creaturile să-i intre în cap, dar degetele îi fură date într-o parte de unghii ascuțite și de gheare.

Părea că degetele pictate ieșiseră din pereți, fiecare dintre ele devenind o versiune mai neagră a realității. Unghiile se transformară în gheare, iar ochii în foc și gheață. Constant își îngropă bărbia în piept, scăpându-și bastonul când se acoperi cu mâinile ca să se protejeze. Se prăbuși în genunchi, gâfâind puternic, pentru că inima începuse să-și piardă ritmul. Încercă să înainteze, să iasă din pătratul de pe podea, dar o forță invizibilă, ca un vârtej copleșitor, îl tot împingea înapoi. Urletul, vibrația muzicii devenea tot mai asurzitoare. Părea să iasă din pereți, pentru ca mai apoi ecoul să-i pătrundă în creier. Sfâșiindu-l pe dinăuntru.

– Nu! țipă el.

Dar vocile creșteau în volum și intensitate. Neînțelegând ce se petrece, o căută din ochi pe Léonie. N-o mai vedea deloc. Lumina era prea strălucitoare, iar aerul din jur sclipea din cauza fumului incandescent.

Apoi, chiar în spatele lui, sau mai degrabă de la suprafața pielii sale, se auzi un sunet diferit. Ca o zgârietură, ghearele unui animal sălbatic, care-i rupea carnea de pe oase. Clipi des și tresări, urlând în agonie. Se prăbuși din nou pe podea într-un curent de aer rece.

Brusc, stând pe vine peste pieptul lui, duhnind a peşte şi a smoală, zări un demon scheletic şi diform, cu piele lucioasă roşie, cu coarne deasupra sprâncenelor şi cu nişte ochi albaştri ciudaţi, pătrunzători. Demonul despre care ştia că nu există. Care nu exista. Şi totuşi, chipul lui Asmodeu se apleca peste el.

– Nu!

Gura i se deschise pentru un urlet final, chiar înainte ca demonul să-l înhaţe.

Numaidecât, aerul din sepulcru încremeni. Şoaptele şi vaietele spiritelor se risipiră încetul cu încetul, până când se aşternu tăcerea. Cărţile zăceau împrăştiate pe jos. Chipurile de pe pereţi deveniră iarăşi nişte desene plate, dar expresia şi atitudinea lor se schimbase uşor. Fiecare dintre ele purta o uşoară asemănare cu cei care trăiseră – şi muriseră – pe Domaine de la Cade. Exact ca în tablourile lui Léonie.

Afară, în luminiş, aghiotantul lui Constant se ghemuise, adăpostindu-se de vânt, de fum şi de lumină. Îşi auzise stăpânul urlând, o dată şi încă o dată. Sunetul neomenesc îi paralizase orice mişcare.

Abia acum, după ce totul se liniştise şi luminile din sepulcru se potoliră, îşi luă inima în dinţi şi ieşi din ascunzătoare. Încet, se apropie de uşa masivă şi o găsi uşor întredeschisă. Tentativa lui de a intra nu întâmpină nici o rezistenţă.

– *Monsieur?*

Păşi înăuntru.

– *Monsieur?* strigă el din nou.

O adiere de vânt, ca o răsuflare, golise sepulcrul de fum într-o singură înghiţitură rece, lăsând locul luminat doar de lampa de pe perete.

Văzu trupul stăpânului său imediat. Zăcea cu faţa în jos pe pământ, în faţa altarului, înconjurat de nişte cărţi de joc. Aghiotantul se repezi la el şi rostogoli corpul bărbatului pe spate, dar imediat se feri. Pe chipul lui Constant se găseau trei urme adânci şi roşii, ca semnele lăsate de o bestie sălbatică.

Ca nişte gheare. Ca semnele pe care le făcuse copiilor ucişi de el.

Omul se închină şi se aplecă să închidă ochii îngroziţi ai stăpânului său. Apoi, mâna i se opri când observă cartea care stătea pe pieptul lui Constant, chiar deasupra inimii. *Le Diable.*

Oare fusese acolo tot timpul?

Fără să mai priceapă nimic, mâna servitorului se îndreptă spre buzunarul unde ar fi putut să jure că băgase cartea pe care stăpânul lui îl instruise s-o lase lângă cadavrul abatelui Gélis din Coustaussa. Dar buzunarul era gol.

S-o fi scăpat-o? Căci ce altă explicație să fi existat?

Într-un moment de luciditate, aghiotantul lui Constant se trase înapoi clătinându-se, departe de trupul stăpânului său și începu să alerge prin naos, trecând de ochii nevăzuți ai statuilor și ieșind afară din sepulcru, unde rămăsese chipul rânjind de pe carte.

În valea de dedesubt, clopotul bătu miezul nopții.

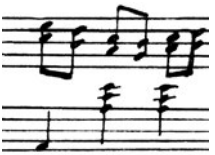

PARTEA A XII-A

Ruinele
Octombrie 2007

CAPITOLUL 98

Domaine de la Cade
Miercuri, 31 octombrie 2007

– Dr. O'Donnell! strigă Hal din nou.

Era douăsprezece și zece minute. De mai bine de cincisprezece minute aștepta în fața casei lui Shelagh O'Donnell. Ciocănise îndelung. Nici unul dintre vecini nu era acasă, așa că se mai plimbase puțin, după care se întorsese și se apucase să ciocănească din nou. Tot nimic.

Hal n-avea dubii în privința adresei – o verificase de mai multe ori – și nu credea că femeia uitase de întâlnirea lor. Se străduia să gândească pozitiv, dar nervii îi erau puși la încercare cu fiecare minut care trecea. Unde plecase? Traficul se dovedise imposibil de dimineață, așa că poate o fi blocată pe undeva? Ori poate că intrase în baie și nu-l auzea?

În cel mai rău caz – și trebuia să recunoască, aceasta era și varianta cea mai probabilă – Shelagh se răzgândise și nu mai voia să-l însoțească la poliție. Se vedea de la o poștă că îi displac autoritățile și Hal o credea în stare să-și piardă și bruma de curaj, odată rămasă singură, fără Hal și Meredith de partea ei.

Își trecu degetele prin păr, se trase un pas înapoi și privi ferestrele închise. Casa se găsea pe la mijlocul unei străduțe drăguțe chiar de lângă râul Aude, cu vedere la apă, mărginită într-o parte de un gard verde din fier, cu unghiuri ascuțite și împletit cu bețe de bambus. Îi veni în cap ideea că ar putea studia mai bine casa din grădina din spate. Merse până la capătul clădirilor, ocoli și se îndreptă spre direcția din care venise. De aici, nu prea reușeai să vezi vreo diferență între case, dar se ghidă după

culoarea zugrăvelii – una era vopsită în bleu, alta într-un galben pai. Le studie cu atenție până când ghici proprietatea O'Donnell.

Lângă tufișuri se ridica un zid nu prea înalt, în unghiuri drepte. Hal se apropie ca să arunce o privire pe terasă. Speranța îi umplu sufletul. Parcă era cineva acolo.

– Dr. O'Donnell? Sunt eu, Hal.

Nici un răspuns.

– Dr. O'Donnell? E douăsprezece și un sfert.

Părea că se culcase cu fața în jos pe mica terasă a casei. Era un loc umbros. Soarele ardea surprinzător de tare pentru sfârșitul lui octombrie, dar nu suficient cât să faci plajă. Poate că citea o carte; Hal nu vedea foarte clar. Indiferent de ceea ce făcea, se gândi el enervat, femeia hotărâse să-l ignore – prefăcându-se că el nici nu există. Niște ghivece mari cu plante neîngrijite îi blocau vederea.

– Dr. O'Donnell?

Telefonul îi vibră în buzunar. Zăpăcit, îl scoase și citi mesajul.

„Le-am găsit. Sepulcrul acum. xx."

Hal privi în gol spre cuvintele de pe ecran, apoi mintea îi intră în funcțiune și începu să zâmbească, înțelegând mesajul lui Meredith.

– Bine că măcar cineva are o dimineață mai productivă decât mine, murmură el, după care se întoarse la problema lui.

N-avea de gând s-o lase să se eschiveze așa ușor. După tot efortul depus ca să-l convingă pe comisar să-i primească, nu-i putea permite lui Shelagh să-l lase baltă.

– Dr. O'Donnell! strigă el din nou. Știu că sunteți acolo.

Începu să se îngrijoreze. Chiar dacă ea s-ar fi răzgândit, era ciudat să nu-l bage în seamă. Doar făcea un ditamai tărăboiul. Ezită, apoi se sprijini în mâini și se cățără peste zid. Pe terasă zăcea azvârlit un băț, pe jumătate împins sub tufișuri. Îl ridică și atunci observă niște urme în vârful lui.

Sânge.

Traversă terasa în goană până în locul unde Shelagh O'Donnell zăcea nemișcată. O singură privire îi fu suficientă pentru a-și da seama că cineva o lovise în cap, ba încă de mai multe ori. Îi verifică pulsul. Încă mai respira, chiar dacă nu arăta prea grozav.

Hal scoase telefonul din buzunar și formă numărul de la Ambulanță cu degete tremurânde.

– *Maintenant!* urlă el, după ce dăduse adresa de trei ori. *Oui, elle souffle! Mais vite, alors!*[1]

Închise telefonul. Se repezi în casă, găsi o pătură pe spătarul canapelei și alergă afară. O înveli cu grijă pe Shelagh ca să-i țină de cald. Știind că n-are rost să o miște, intră în casă și ieși pe ușa din față în stradă. Se simțea vinovat pentru ceea ce avea de gând să facă, dar nu putea pierde vremea în Rennes-les-Bains, așteptând medicii de la Ambulanță. Trebuia să se întoarcă.

Ciocăni la ușa unei vecine. Când aceasta răspunse, îi spuse ce se întâmplase, o rugă să stea cu dr. O'Donnell până la sosirea ambulanței, apoi se urcă vijelios în mașină înainte ca femeia speriată să apuce să protesteze.

Porni motorul și apăsă pedala de accelerație până la fund. O singură persoană putea fi responsabilă pentru cele întâmplate. Hal trebuia să se întoarcă la Domaine de la Cade. Și s-o găsească pe Meredith.

Julian Lawrence trânti portiera și urcă în goană treptele din fața hotelului.

N-ar fi trebuit să intre în panică.

Sudoarea i se scurgea pe față, udându-i gulerul de la cămașă. Năvăli în holul cu Recepția ca o furtună. Trebuia să ajungă în biroul lui și să se calmeze. Iar apoi să se gândească la o soluție.

– *Monsieur*? *Monsieur* Lawrence?

Se răsuci cu privirea ușor împăienjenită și o văzu pe recepționeră făcându-i cu mâna.

– *Monsieur* Lawrence, începu Eloise, după care se opri puțin. Vă simțiți bine?

– Da, se răsti el. Ce vrei?

Fata se dădu un pas în spate.

– Nepotul dumneavoastră m-a rugat să vă dau asta.

Julian străbătu distanța din trei pași și smulse hârtia din mâna întinsă a Eloisei. Biletul era de la Hal, politicos și la obiect: voia să aibă o întâlnire cu el la ora două.

Julian mototoli hârtia în pumn.

---

[1] Imediat! Da, încă mai respiră! Dar repede! (în limba franceză, în orig.)

– La ce oră a lăsat asta? întrebă el pe un ton poruncitor.

– Pe la zece și jumătate, *Monsieur*, la puțin timp după ce ați plecat.

– Nepotul meu e în hotel acum?

– Cred că a pornit spre Rennes-les-Bains înainte de prânz să ia pe cineva care l-a vizitat mai devreme. Din câte știu, încă nu s-a întors.

– Și tipa aia, americanca, era cu el?

– Nu. S-a dus să se plimbe în grădină, replică fata, aruncând o privire spre ușile de la terasă.

– Când anume?

– Cam acum o oră, *Monsieur*.

– A zis cumva ce are de gând să facă? Încotro se îndrepta? Ai auzit ceva din discuțiile ei cu nepotul meu, Eloise? Orice?

Deși îngrijorarea crescândă provocată de manierele lui agresive i se citea în ochi, fata răspunse cu mult calm.

– Nu, *Monsieur*, cu toate că...

– Ce?

– Înainte de a ieși în grădină, m-a întrebat de unde ar putea împrumuta o... Aăăă, nu știu cuvântul în engleză – *une pelle.*

Julian tresări.

– O cazma?

Eloise sări în spate speriată când Julian lovi cu pumnii tejgheaua, lăsând două amprente umede și mari. Domnișoara Martin nu ar fi cerut o cazma, dacă n-ar fi intenționat să sape. Și așteptase până când el părăsise hotelul.

– Cărțile, murmură el. Știe unde sunt cărțile.

– *Qu'est-ce qu'il y a, monsieur?* întrebă Eloise nervoasă. *Vous semblez...*[1]

Julian nu răspunse, se răsuci pe călcâie, traversă holul cu pași mari și deschise cu o smucitură ușa de la terasă, trântind-o de perete.

– Ce să-i spun nepotului dumneavoastră când se întoarce? strigă Eloise după el.

De la mica fereastră din spatele recepției, îl urmări cum se îndepărtează. Nu spre lac, cum făcuse *Madame* Martin mai devreme, ci spre pădure.

CAPITOLUL 99

Drept în față se deschidea o alee cu tisă și urmele abia vizibile ale unei poteci. Părea să nu ducă niciunde, dar când Meredith privi îndeaproape, observă conturul unor fundații și câteva pietre sparte chiar la nivelul pământului. Pe vremuri, acolo se ridicase o clădire.

„Acesta e locul."

Ținând strâns în mâini cutia ce conținea pachetul de cărți, se deplasă încet spre locul în care, odinioară, existase sepulcrul. Iarba era umedă, de parcă plouase recent. Prin tălpile ghetelor ei înnoroite se insinua o senzație puternică de abandon și izolare.

Meredith încercă să nu fie prea dezamăgită. Câțiva bolovani, ruinele unui zid exterior, iar în rest, un spațiu gol. Iarbă cât vedeai cu ochii.

„Să mă dau mai aproape totuși."

Meredith privi cu atenție. Acum văzu că suprafața nu era în întregime plată. Cu puțină imaginație, realiză că poate recreea forma sepulcrului. O porțiune de pământ, de vreo șase metri lungime și trei lățime, ca o grădină scufundată. Prinzând bine mânerele lădiței, făcu un pas înainte. Abia atunci își dădu seama că ridicase piciorul ceva mai sus.

„Parcă aș fi trecut peste un prag."

Drept înainte, lumina păru să se schimbe. Devenea mai compactă, mai opacă. Vântul șuiera cu putere, ca o notă muzicală îndelung repetată sau ca zbârnâitul firelor de telefon legănate de adiere. Sesiză în aer un parfum subtil de tămâie și un miros greu de piatră umedă și de sanctuar vechi.

Așează lădița jos, se îndreptă de spate și făcu ochii roată. Într-un soi de joc al luminii, o ceață fină se ridică din țărâna jilavă. Apoi, una câte una, apărură scântei delicate ce rămaseră suspendate în aer în jurul ruinelor, ca și cum o mână invizibilă ar fi aprins un set de lumânări micuțe. Pe măsură ce fiecare nimb de lumină se conecta cu celelalte, zidurile dispărute ale sepulcrului căpătau formă. Prin vălul subțire și transparent, Meredith crezu că zărește o serie de litere – C-A-D-E. Înaintă și constată că și textura pământului se schimbase. Dale de piatră tari și reci.

Tânăra se lăsă în genunchi, ignorând umezeala care-i pătrundea prin materialul blugilor. Scoase cărțile din lădiță și închise capacul. Pentru că nu voia să le murdărească, se dezbrăcă de geacă și așeză pachetul pe ea. Amestecă încet cărțile, așa cum îi arătase Laura la Paris, le tăie și le separă cu mâna stângă în trei grămezi. Apoi le puse la un loc, una peste cealaltă – trecutul, prezentul și viitorul – și aranjă întregul pachet cu fața în jos pe masa ei de ghicit improvizată.

„Nu pot dormi."

N-avea sens să încerce o etalare pe care s-o interpreteze singură. De fiecare dată când își citea însemnările din agendă, devenea și mai confuză cu privire la semnificația lor. Pur și simplu intenționa să le întoarcă una câte una – poate chiar o serie de opt, respectând relația muzicii cu locul – până când lua naștere un model.

Până când, așa cum îi promisese Léonie, cărțile își vor spune povestea.

Trase prima carte și zâmbi la vederea trăsăturilor familiare ale Justiției. În ciuda faptului că amestecase bine și tăiase cărțile, apăruse aceeași carte care fusese deasupra pachetului atunci când îl găsise în ascunzătoarea din albia secată a râului.

Cea de-a doua carte fu Turnul, o carte a conflictului și a primejdiilor. O așeză lângă prima și trase din nou. Ochii albaștri și limpezi ai Magicianului se uitară spre ea, o mână arătând spre cer, iar cealaltă spre pământ, cu simbolul infinitului desenat deasupra capului. Avea o figură ușor amenințătoare, nici bună, dar nici rea. Uitându-se mai atent, Meredith avu senzația că-i recunoaște chipul, deși nu știa cu precizie de unde.

Cartea a patra o făcu să zâmbească din nou: Nebunul. Anatole Vernier, în costumul său alb, cu pălărie de paie pe cap și cu bastonul în

mână, așa cum îl pictase sora sa. Acesta fu urmat de Papesă, Isolde Vernier, frumoasă, elegantă și sofisticată. După aceea, Îndrăgostiții, Isolde și Anatole din nou.

Cartea a șaptea fu Diavolul. Mâna îi tremură puțin, în timp ce privea cum trăsăturile perfide ale lui Asmodeu prind viață chiar în fața ochilor ei. Demonul, personificarea terorilor și a locurilor bântuite din munți, așa cum îl descrisese Audric S. Baillard în cartea sa. Povești cu diavoli, din trecut și din prezent.

Meredith știa acum, din secvența pe care o trăsese, care ar putea fi ultima carte. Fiecare dintre *dramatis personae* se găseau aici, înfățișate de cărțile pictate de Léonie, dar cu toate acestea modificate sau transformate cumva pentru a transmite o poveste anume.

Adulmecând mirosul de tămâie și îmbătată de culorile trecutului, Meredith simți cum timpul alunecă într-o spirală infinită. Un prezent continuu, tot ceea ce fusese înainte și tot ceea ce avea să vină, cursuri unite în acest act al etalării cărților.

„Lucruri care alunecă între prezent și trecut."

Atinse cartea finală cu vârful degetelor și, fără să o întoarcă, Meredith o simți pe Léonie cum iese din umbre.

Cartea VIII: Forța.

Lăsând-o neîntoarsă, se așeză pe pământ, fără s-o mai deranjeze nici frigul, nici umezeala, și privi cele opt cărți înșirate pe cutie. Atunci băgă de seamă că acestea pornesc a se schimba. Atenția îi fu atrasă de *Le Mat*. La început doar un strop de culoare care nu mai fusese acolo. O picătură de sânge, aproape invizibilă cu ochiul liber, care crescu și crescu, înflorind, înroșindu-se, contrastând cu albul costumului purtat de Anatole. Acoperindu-i inima. Preț de o clipă, ochii pictați îi susținură privirea.

Meredith își ținu răsuflarea, îngrozită, dar și incapabilă să se miște, când realiză că îl privește pe Anatole Vernier cum moare. Silueta alunecă încet spre suprafața desenată a pământului, dezvăluind în fundal munții Soularac și Bézu.

Disperată, dar știind că nu are încotro, Meredith se întoarse spre cartea alăturată. *La Prêtresse*. Pentru început, din cartea II, Isolde Vernier se uită la ea calmă, senină, într-o rochie lungă și albastră, cu mănuși albe care-i accentuau degetele elegante și brațele subțiri. Apoi, trăsăturile i se modificară, rozul obrazului devenind vinețiu. Făcu

ochii mari, iar brațele părură că se întind deasupra capului, ca și cum ar fi înotat sau ar fi plutit.

Înec.

Tot așa cum murise și mama lui Meredith.

Cartea se întunecă și mai tare când fustele lui Isolde se umflară în apă peste picioarele îmbrăcate în ciorapi din mătase strălucitoare. Lumea verde din adâncuri îi cuprinse tălpile, iar degetele micuțe ieșiră din pantofii ca de fildeș.

Ochii lui Isolde se închiseră, dar exact în clipa aceea, Meredith observă în expresia lor ușurarea și nu spaima, frica de înec. Cum de era posibil? Oare viața ei devenise o asemenea povară, încât să-și fi dorit să moară?

Privi spre capătul șirului, spre *Le Diable*, și zâmbi. Cele două siluete, care până nu demult fuseseră prizoniere la picioarele demonului, dispăruseră. Lanțurile zăceau goale de jur împrejurul soclului. Asmodeu rămăsese singur.

Meredith inspiră adânc. În cazul în care cărțile îi puteau împărtăși povestea celor petrecute, ce se alesese de Léonie? Întinse mâna, dar tot nu se simți în stare să întoarcă ultima carte. Voia cu disperare să afle adevărul. În același timp, o înfricoșau lucrurile pe care le-ar fi putut vedea în imaginile schimbătoare.

Își vârî unghia pe sub colțul cărții, închise ochii și numără până la trei. Apoi se uită.

Fața cărții era goală.

Meredith se săltă în capul oaselor, nevenindu-i să-și creadă ochilor. O răsuci cu fața în jos, după care o întoarse la loc iute.

Cartea rămânea goală, complet albă; nici măcar verdele și albastrul peisajului din Midi nu mai existau.

În acel moment, un sunet îi atrase atenția. Pocnetul unei crenguțe, scrâșnetul pietrelor scoase din pământ, bătaia bruscă a aripilor unei păsări care-și luă speriată zborul dintr-un copac.

Meredith se ridică în picioare, uitându-se peste umăr, dar nu zări nimic.

– Hal?

O mie de gânduri îi trecură prin minte, dar nici unul nu reuși s-o liniștească. Scutură din cap. Probabil că Hal se îndrepta spre ea. Îi spusese unde se duce. Nimeni nu mai știa că se află aici.

– Hal? Tu ești?

Pașii se apropiară. Cineva mergea repede prin pădure. Frunzele foșneau, iar rămurelele trosneau sub apăsarea grea.

Dacă era el, de ce nu răspundea?

– Hal? Să știi că nu e amuzant deloc.

Meredith nu se hotăra ce să facă. Cel mai înțelept ar fi fost s-o ia la goană, nu să stea să aștepte să vadă ce vrea persoana respectivă.

„Nu, lucrul cel mai înțelept ar fi să nu reacționez exagerat."

Își spuse în sinea ei că nu poate fi decât un alt oaspete al hotelului pornit la plimbare prin pădure ca și ea. În orice caz, se apucă să strângă iute cărțile. Acum observă că și alte cărți deveniseră albe. *La Tour* și *Le Pagad* se șterseseră.

Cu degetele stângace din cauza nervilor și a frigului, se repezi spre cărți să le ridice pe toate odată. Avea senzația că un păianjen i se plimbă pe piele. Își scutură mâna pentru a scăpa de el, dar nu văzu nici o gânganie, deși o simțea în continuare acolo.

Percepu totodată și un alt miros. Nimic din parfumul frunzelor căzute, al pietrelor jilave și al tămâii pe care și le imaginase cu câteva minute mai devreme, ci o duhoare de pește stricat sau de apă stătută de mare, prinsă într-un estuar. Și un miros de foc; dar nu izul familiar al lemnelor ce se ardeau în vale, ci unul de cenușă fierbinte, fum acru și piatră încinsă.

Momentul trecu. Meredith clipi și se dădu brusc un pas înapoi. Imediat, cu coada ochiului, observă o mișcare. Un fel de animal, cu blană neagră și lucioasă, târându-se pe sub arborii pitici. Mergând în cerc, în jurul luminișului. Meredith îngheță. Era de mărimea unui lup sau a unui mistreț sălbatic, cu toate că, din câte știa ea, în Franța lupii dispăruseră. Bestia se pregătea să atace. Fata strânse cutia și mai tare. Acum îi vedea labele din față deformate aproape obscen și pielea lucioasă, plină de pustule. Preț de o clipă, creatura o țintui cu privirea sa albastră și sfredelitoare. Meredith simți o durere ascuțită în piept, de parcă cineva i-ar fi înfipt vârful unui cuțit, dar animalul își pierdu interesul față de ea și presiunea de pe inimă i se mai domoli.

Meredith auzi un zgomot puternic. Privi în jos și băgă de seamă că silueta de pe cartea XI scăpase balanța din mână. Cele două talere de alamă zăngăniră, iar greutățile de fier se izbiră de podeaua de piatră din desen și se împrăștiară care încotro.

Cine nu e gata, îl iau cu lopata.

Cele două povești se contopiră, așa cum îi prezisese Laura. Trecutul și prezentul, aduse laolaltă de pachetul de cărți.

Meredith simți un fior pe șira spinării și realiză că, în timp ce se holba spre pădure, încercând să descopere ce reprezenta ființa aceea, uitase de amenințarea din direcția opusă.

Era prea târziu ca să mai fugă.

Cineva – ceva – se găsea deja în spatele ei.

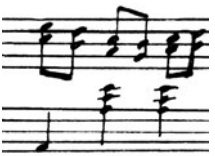

CAPITOLUL 100

– Dă-mi cărțile, spuse el.

Lui Meredith îi sări inima din piept la auzul vocii.

Se răsuci, ținând cărțile strâns, apoi se trase un pas în spate. Spre deosebire de momentele în care îl întâlnise în Rennes-les-Bains sau la hotel, când afișase o ținută impecabilă, acum, Julian Lawrence arăta jalnic. Avea cămașa descheiată la gât și asuda cumplit. Răsuflarea lui duhnea a coniac.

– E ceva acolo, spuse ea, cuvintele ieșindu-i din gură, parcă independent de voința ei. Un lup sau un animal, serios. L-am văzut. Dincolo de ziduri.

Bărbatul se opri și privirea disperată i se întunecă.

– Ziduri? Ce ziduri? Despre ce vorbești?

Meredith făcu ochii roată. Lumânările încă mai pâlpâiau, aruncând umbre peste conturul sanctuarului vizigot.

– Dar nu le vezi? întrebă ea. Sunt atât de clare. Luminile care strălucesc acolo unde se ridica pe vremuri sepulcrul?

Un zâmbet viclean apăru pe buzele lui Julian.

– Ah, înțeleg perfect ce urmărești, spuse el, dar nu ține cu mine. Lupi, fantome, animale, prostii din astea care să-mi distragă atenția. Dar n-ai cum să mă oprești să iau ce-mi doresc.

Mai făcu un pas spre ea.

– Dă-mi cărțile.

Meredith se feri, împiedicându-se. Pentru o clipă fusese tentată să i le dea. În definitiv, se afla pe proprietatea lui, săpase în pământurile lui fără să-i ceară permisiunea. Ea greșise, nu el. Însă expresia de pe chipul lui Julian îi îngheță sângele în vene. Ochi albaștri pătrunzători, pupile

dilatate. O cuprinse spaima când realiză cât erau de izolați, în pădure, departe de lume.

Trebuia cu orice preț să păstreze distanța dintre ei. Îl urmări cu atenție cum cercetează împrejurimile.

– Aici ai găsit pachetul? o iscodi el. Nu, n-are cum. Doar am săpat aici.

Până acum, Meredith nu crezuse teoriile lui Hal despre unchiul său. Chiar dacă dr. O'Donnell avea dreptate și mașina albastră văzută de ea după accident îi aparținea lui Julian Lawrence, probabil că singura lui vină era că nu se oprise să dea primul ajutor. În prezent însă, nimic din toate astea nu mai păreau o nebunie.

Meredith mai făcu un pas în spate.

– Hal trebuie să apară dintr-o clipă în alta, spuse ea.

– Și ce dacă?

Fata se uită în toate direcțiile, încercând să descopere o cale de scăpare. Era mult mai tânără și mai în formă decât el. Dar nu voia să abandoneze trusa de lucru a lui Léonie. Și chiar dacă Julian credea că ea intenționase să-l sperie cu poveștile despre lupi, Meredith știa că văzuse ceva, un soi de prădător, furișându-se la marginea luminișului chiar înainte ca Julian să sosească.

– Dă-mi cărțile și n-o să-ți fac nici un rău, spuse el.

Meredith se mai mișcă puțin.

– Nu te cred.

– Nu prea are importanță dacă mă crezi sau nu.

Brusc, de parcă s-ar fi rupt ceva în el, își pierdu calmul și începu să urle:

– Dă-mi-le!

Meredith se dădu și mai în spate, strângând cărțile la piept. Apoi, simți mirosul din nou. Mai puternic decât înainte, o duhoare de pește stricat și de lemne putrede, arse, ce îți întorcea stomacul pe dos.

Dar pe Julian nu-l interesa nimic altceva decât pachetul de cărți. Continua să se apropie, cu mâna întinsă, de fată.

– Pleacă de lângă ea!

Atât Meredith, cât și Lawrence se întoarseră în direcția vocii și îl văzură pe Hal alergând prin pădure, strigând și îndreptându-se spre unchiul său.

Lawrence își luă avânt și-și întâmpină nepotul cu un pumn plasat chiar sub falcă. Luat prin surprindere, Hal se prăbuși, iar din nas și din gură îi țâșni sângele.

– Hal!

Tânărul întinse piciorul și-i arse un șut lui Julian în genunchi. Lawrence se clătină, dar nu căzu. Hal se chinui să se ridice, dar, cu toate că unchiul lui era mai în vârstă și mai gras, știa cum să se bată și-și folosise mult mai des pumnii. Reacțiile lui se dovediră mai rapide. Îi prinse mâinile nepotului său și i le răsuci la spate, lovindu-l cu și mai multă forță.

Meredith se repezi către trusa de lucru, azvârli cărțile înăuntru, trânti capacul, după care alergă spre locul unde Hal zăcea leșinat pe pământ.

„Julian nu are nimic de pierdut."

– Dă-mi cărțile, domnișoară Martin.

O altă rafală de vânt aduse cu ea mirosul de lemn ars. De data asta, îl simți și Lawrence. În ochii lui apăru pentru scurtă vreme confuzia.

– Te voi omorî, dacă trebuie, adăugă el, pe un ton atât de calm, încât amenințarea părea și mai reală.

Meredith nu răspunse. Flăcările firave ale lumânărilor pe care și le imaginase dansând pe zidurile sepulcrului se transformaseră în limbi mari de foc portocalii, aurii și negre. Sepulcrul ardea. Fumul gros învăluia luminișul, prelingându-se peste pietre. Parcă se auzeau trosnetul și sfârâitul sfinților din ipsos, care începură să se topească. Geamurile de la ferestre explodară când ramele metalice se topiră.

– Nu vezi? strigă ea. Nu vezi ce se întâmplă?

Pe chipul lui Lawrence apăru teama, după care ochii i se umplură de groază. Meredith se răsuci, dar prea încet ca să vadă clar. Ceva trecu iute pe lângă ea, un soi de animal cu blană neagră, lucioasă. Urmă o mișcare ciudată, iar apoi bestia sări.

Lawrence urlă.

Meredith îl privi înspăimântată cum cade, încercând să se târască înapoi, după care își arcui spatele ca un crab grotesc. Își desfăcu brațele, ca și când s-ar fi luptat cu o creatură invizibilă, lovind aerul la întâmplare, zbierând când fiara îi smulse ochii, pielea, gura. Își lipise palmele de gât, zgâriindu-și pielea, de parcă ar fi vrut să scape din strânsoarea unei alte mâini.

Și Meredith auzi o șoaptă, o voce diferită, mai adâncă și mai puternică decât a lui Léonie, răsunându-i în cap. Nu recunoscu vorbele, dar le înțelese semnificația.

Fujhi, poudes; Escapa, non.

Poți fugi, dar nu poți scăpa.

Observă sfârșitul luptei și-l urmări pe Lawrence cum se prăbușește la pământ.

Peste luminiș se lăsă imediat tăcerea. Făcu ochii roată. Stătea pe o bucată de iarbă. Flăcările, zidurile, mirosul mormântului dispăruseră toate.

Amețit, Hal se ridică într-o rână. Își duse mâna la față, apoi se uită în palma mânjită de sânge.

– Ce naiba s-a întâmplat?

Meredith alergă lângă el și-l înconjură cu brațele.

– Te-a lovit. Și ai leșinat.

Hal clipi des, apoi întoarse capul spre locul unde zăcea unchiul lui. Ochii i se măriră speriați.

– Tu l-ai... ?

– Nu, rosti fata iute. Nici nu l-am atins. Nu știu ce s-a întâmplat. Acum era...

Se opri pentru că nu știa cum să-i explice lui Hal ce se petrecuse.

– Atac de cord?

Meredith se lăsă pe vine lângă Julian. Acesta avea fața albă ca varul, iar pielea din jurul buzelor și a nasului se învinețise.

– Încă mai trăiește, spuse ea, scoțând telefonul din buzunar și întinzându-l spre Hal. Sună. Dacă medicii vin repede...

El luă telefonul, dar nu formă nici un număr. Meredith văzu privirea din ochii lui și pricepu instinctiv la ce se gândește Hal.

– Nu, îl îndemnă ea ușor. Nu în felul acesta.

Tânărul îi susținu privirea, iar în ochii săi albaștri străluciră atât durerea, cât și posibilitatea de a-i plăti unchiului său pentru toate relele pe care le făcuse. Un magician, cu putere asupra vieții și a morții.

– Sună, Hal.

Preț de o clipă, decizia atârnă în balanță. Apoi Meredith zări cum de pe ochii lui se îndepărtează un văl și cum își vine în fire. Justiție, nu răzbunare. Începu să formeze numărul.

Meredith îngenunche lângă Julian. Nu-i mai era frică, ci milă. Bărbatul își ținea palmele în sus. Pe fiecare dintre ele, îi apăruse un semn roșu, ciudat, ca imaginea unui opt. Își lipi mâna de pieptul lui și realiză brusc că Julian nu mai respiră.

Încet, se îndreptă de spate.

– Hal.

Tânărul se uită la ea, iar Meredith scutură din cap.

– E prea târziu.

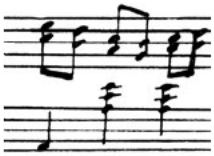

CAPITOLUL 101

Duminică, 11 noiembrie

Unsprezece zile mai târziu, Meredith stătea pe promontoriul ce dădea spre lac, privind spre micul sicriu de lemn care era coborât în pământ.

Alcătuiau un grup restrâns. Ea și Hal, acum proprietarul de drept al domeniului de la Cade, alături de Shelagh O'Donnell, care încă mai purta semnele atacului lui Julian asupra ei. Mai veniseră, de asemenea, preotul local și un reprezentant al primăriei. După o oarecare muncă de convingere, consiliul orășenesc le dăduse aprobarea să țină ceremonia pe locul în care fuseseră identificate mormintele lui Anatole și Isolde Vernier. Julian Lawrence profanase mormintele, dar nu deranjase osemintele.

Acum, după mai bine de o sută de ani, Léonie putea să se odihnească, în sfârșit, lângă trupurile mult iubitului ei frate și al scumpei lui soții.

Emoția o copleși pe Meredith.

În orele de după moartea lui Julian, rămășițele lui Léonie fuseseră scoase la suprafață dintr-o groapă micuță de sub ruinele sepulcrului. Părea că se așezase pur și simplu acolo ca să doarmă. Nimeni nu-și explicase cum de nu o găsiseră înainte, date fiind săpăturile nenumărate în locul cu pricina. Și nici de ce oasele nu i se împrăștiaseră, deși zăcuseră atâta timp la discreția animalelor sălbatice.

Dar Meredith fusese lângă groapă și văzuse culorile pământului de sub trupul lui Léonie, nuanțele arămii ale frunzelor de deasupra ei

și bucățile de material decolorat, care încă o mai acopereau și o încălzeau, și care se potriveau cu ilustrația de pe una dintre cărțile de tarot. Nu din pachetul copie, ci din cel original. Cartea VIII: Forța. Și, pentru o clipă, Meredith crezu că zărește pe obrajii ei reci urmele unor lacrimi.

Pământ, aer, foc, apă.

Din pricina formalităților complicate și destul de rigide ale autorităților franceze, până acum fusese imposibil să descopere cu precizie ce se întâmplase cu Léonie în noaptea de 31 octombrie 1897. La Domaine de la Cade avusese loc un incendiu, menționat în registrele vremii. Acesta izbucnise în amurg și, în doar câteva ore, devastase mare parte din casă. Biblioteca și biroul suferiseră cele mai mari distrugeri. Existaseră dovezi că incendiul fusese provocat intenționat.

În dimineața următoare, de Ziua Tuturor Sfinților, printre ruine, fuseseră descoperite mai multe cadavre: servitori – la o primă analiză – prinși de flăcări ca într-o capcană fără ieșire, dar și alte victime, bărbați din Rennes-les-Bains, care nu lucrau pentru moșie.

Nu se aflase niciodată foarte clar de ce Léonie Vernier alesese – sau fusese obligată – să rămână pe domeniu, în vreme ce membrii ceilalți ai familiei și ai suitei, printre ei numărându-se și Louis-Anatole, nepotul, fugiseră. De asemenea, nu se oferise nici o explicație pertinentă a faptului că incendiul se răspândise atât de repede și atât de departe, încât cuprinsese și sepulcrul. *Courrier d'Aude* și alte ziare locale pomeneau de vânturi puternice în noaptea cu pricina, dar chiar și-așa, ar fi putut ele acoperi distanța dintre casă și sanctuarul vizigot din pădure?

Meredith știa că va înțelege într-un final ce se întâmplase. În timp, piesele se vor potrivi perfect în marele puzzle.

Razele de lumină alunecară peste suprafața apei și peste copaci, îmbrățișând peisajul care-și păstrase atâta vreme tainele. O pală de vânt șopti printre frunze, mergând mai departe spre vale. Vocea preotului, limpede și pătrunzătoare, o trezi pe Meredith la realitate.

– *In nomine Patri, et Filii, et Spiritus Sancti.* În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

Hal o luă de mână.

„Amin. Așa să fie."

Abatele, un bărbat înalt, îmbrăcat în robă neagră și lungă, îi zâmbi. Avea nasul roșu, observă ea, iar ochii căprui îi străluceau în aerul rece.

– *Mademoiselle* Martin, *c'est à vous, alors.*[1]

Inspiră adânc. Acum că venise și clipa, se intimidă brusc. Se codea. Dar Hal îi strânse degetele, după care îi dădu drumul.

Străduindu-se să nu-și piardă cumpătul, Meredith făcu un pas înainte până la marginea mormântului. Scoase din buzunar două obiecte recuperate din biroul lui Julian, un pandantiv de argint și un ceas mic. Ambele aveau inscripționate inițiale și o dată: 22 octombrie 1891, ziua căsătoriei dintre Anatole Vernier și Isolde Lascombe. Meredith ezită, apoi se așeză pe vine și le lăsă să cadă în pământul căruia îi aparțineau.

Se uită la Hal, care îi zâmbi, clătinând ușor din cap. Mai inspiră încă o dată adânc, după care scoase un plic: partitura muzicală, talismanul norocos al lui Meredith, purtat de Louis-Anatole peste ocean, din Franța în America, și care, după câteva generații, ajunsese la ea.

Îi venea nespus de greu să renunțe la partitură, dar Meredith știa că este a lui Léonie.

Privi în jos spre mica placă comemorativă al cărei cenușiu contrasta puternic cu iarba încă verde:

LÉONIE VERNIER
22 AUGUST 1874 – 31 OCTOMBRIE 1897.
REQUIESCAT IN PACEM

Meredith dădu drumul și plicului. Acesta se răsuci, pluti prin aerul încremenit și coborî în spirală, un fulger alb care se desprinsese dintre degetele ei înmănușate.

Să-i lăsăm pe morți să se odihnească. Să doarmă.

Făcu un pas înapoi, cu brațele încrucișate în față, cu fruntea plecată. Pentru o clipă, micul grup păstră tăcerea, apoi își exprimă ultimele condoleanțe. Meredith clătină din cap către preot.

– *Merci, Monsieur le Curé.*

– *Je vous en prie.*

[1] E rândul dumneavoastră. (în limba franceză, în orig.)

Cu un gest larg, preotul le făcu semn tuturor celor adunați pe promontoriu că a venit vremea să plece, apoi se întoarse și porni înapoi în jos pe coasta dealului și în jurul lacului. Când porniră să traverseze peluzele care sclipeau sub mantia de rouă, soarele care răsărea se oglindi ca un mănunchi de flăcări în ferestrele casei.

Meredit se opri brusc.

– Pot să mai stau un minut?

Hal încuviință.

– Îi conduc pe oaspeți înăuntru și mă întorc să te iau.

Îl urmări cum se îndepărtează și urcă pe terasă. Apoi Meredith se răsuci și privi spre lac. Voia să mai zăbovească puțin.

Își strânse haina pe lângă ea. Degetele de la picioare și de la mâini îi amorțiseră, iar ochii o înțepau. Formalitățile se terminaseră. Nu dorea să plece de la Domaine de la Cade, dar știa că venise vremea. Pe la ora asta, mâine, va fi în drum spre Paris. O zi mai târziu, marți, 13 noiembrie, va zbura peste Atlantic, înapoi acasă. După aceea, va trebui să descopere cum naiba să-și trăiască viața mai departe.

Va trebuie să stabilească dacă ea și Hal aveau un viitor împreună.

Meredith se uită peste apele care încă mai dormitau, netede ca o oglindă, spre promontoriu. Atunci, chiar lângă vechea băncuță de piatră, lui Meredith i se păru că zărește o siluetă, o sclipire, un contur fără substanță într-o rochie alb cu verde, strânsă pe talie și brodată pe poale și pe mâneci. Părul îi atârna pe spate, strălucind ca arama topită în razele reci ale soarelui. Copacii de dincolo de ea, argintii din pricina chiciurii, luceau precum metalul.

Crezu că mai aude muzica încă o dată, cu toate că nu era sigură dacă aceasta se insinuează din capul ei sau din inima pământului. Notele din manuscris, care prindeau viață din neant.

Aștepta nemișcată în tăcere, privind, căutând, știind că va fi pentru ultima dată. O sclipire la suprafața apei sau poate o reflexie a luminii și Meredith o văzu pe Léonie cum ridică mâna. Un braț subțire care se profila pe cerul alb. Degete lungi în mănuși negre.

Se gândi la cărțile de tarot. La cărțile lui Léonie, pictate de ea cu mai bine de o sută de ani în urmă, ca să spună povestea ei și a celor pe care-i iubise. În haosul și confuzia ce urmaseră după moartea lui Julian, în ziua de Halloween – în timp ce Hal plecase la comisariat și telefoanele sunaseră încontinuu între spital, unde Shelagh era tratată,

și morga unde fusese depus trupul lui Julian –, Meredith pusese, în liniște, fără prea mult tam-tam, cărțile la loc, în trusa de lucru a lui Léonie, și o îngropase în ascunzătoarea antică din pădure.

Ca și partitura de pian, *Sepulcru 1891,* acestea aparțineau pământului.

Nu-și dezlipi ochii de silueta din zare, dar imaginea se risipi încetul cu încetul.

„Pleacă."

Dorința ei de dreptate o ținuse pe Léonie aici până când întreaga istorie fusese împărtășită. Acum se putea odihni în pace în pământul pe care îl îndrăgise așa de tare.

Meredith îl simți pe Hal oprindu-se.

– Ce faci? o întrebă el blând.

„Să-i lăsăm pe cei morți să se odihnească. Să doarmă."

Meredith știa că Hal încă se mai chinuie să pună lucrurile cap la cap. În ultimele unsprezece zile discutaseră ore în șir. Ea îi povestise tot ce se întâmplase, până în momentul în care năvălise el în luminiș, la câteva minute după unchiul lui – despre Léonie, despre ședința de ghicit în tarot de la Paris, despre obsesia ei care-i îndreptase pașii spre povestea de acum o sută de ani care distrusese atâtea vieți, despre demoni și muzica locului, despre modul inexorabil în care se simțise atrasă spre Domaine de la Cade. Mituri, legende, fapte, istorie, toate într-un amestec ciudat.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Sigur. Mi-e puțin frig însă.

Meredith tot nu-și dezlipea privirea de pe promontoriu. Lumina se schimba. Până și păsările se opriseră din cântat.

– Ceea ce tot nu pricep eu, zise Hal, vârându-și mâinile adânc în buzunar, este de ce tocmai tu? Adică da, într-adevăr, este evident că ai niște legături de sânge cu familia Vernier, dar chiar și-așa...

Glasul i se frânse, deoarece, la drept vorbind, nu știa nici el la ce se referă.

– Poate, continuă ea încet, pentru că nu cred în fantome.

Acum uitase de Hal, de frig, de lumina violacee ce se răspândea peste valea râului Aude. N-o mai interesa decât chipul fetei de la marginea lacului. Spiritul ei se contopea cu pădurea din spate, făcându-se una cu stratul de chiciură. Meredith își fixă privirea într-un punct.

Léonie aproape că dispăruse. Silueta ei se modifica, aluneca, se topea, se risipea ca ecoul unei note muzicale.

Cenușiu, alb și apoi nimic.

Meredith ridică mâna, de parcă ar fi vrut să-și ia rămas-bun, atunci când sclipirea pâlpâi pentru ultima oară. După aceea, își coborî încet brațul.

Requiescat in pacem.

Se lăsă o tăcere profundă. Spațiul părea că se dilată la infinit.

– Sigur te simți bine? o întrebă Hal din nou.

În vocea lui se citea îngrijorarea.

Ea încuviință din cap.

Pentru alte câteva minute, Meredith rămase privind în gol. Nu voia încă să rupă legătura cu locul. Apoi, inspiră adânc și întinse mâna spre Hal.

Bărbatul emana putere, căldură, viață.

– Haide să plecăm, spuse ea.

Ținându-se de mână, cei doi se întoarseră și se îndreptară spre terasa din spatele hotelului. Gândurile lor urmau cărări diferite. Hal se gândea la cafea. Meredith, la Léonie. Și la câte de mult avea să-i ducă dorul.

EPILOG

Trei ani mai târziu
Duminică, 31 octombrie 2010

– Doamnelor și domnilor, bună seara. Numele meu este Mark și am marea onoare în această seară să-i urez bun venit domnișoarei Meredith Martin în librăria noastră.

Izbucni un ropot de aplauze vioi, după care tăcerea se așternu peste micuța librărie. Hal, așezat în primul rând, îi zâmbi încurajator. În fundul încăperii, cu brațele încrucișate, directoarea ei editorială ridică degetul mare în sus.

– După cum mulți dintre voi știți deja, continuă managerul, domnișoara Martin este autoarea unei apreciate biografii a compozitorului francez Claude Debussy, care a fost publicată anul trecut și i-a impresionat foarte tare pe critici. Totuși, există unele aspecte despre care am dori să discutăm...

Mark era un prieten mai vechi și Meredith avea deja senzația îngrozitoare că bărbatul o să oblige publicul să asculte povestea ei începând cu școala elementară, trecând apoi prin perioada liceului și a universității înainte să atace subiectul cărții.

Își lăsă mintea să rătăcească prin locurile deja familiare. Se gândi la tot ce se întâmplase și la cum ajunsese aici. Trei ani de cercetare, dovezi, verificări și reverificări, încercări nesfârșite de a pune cap la cap povestea lui Léonie, dar luptându-se totodată să finalizeze biografia lui Debussy la timp.

Meredith nu reușise să afle cu certitudine dacă Lilly Debussy vizitase Rennes-les-Bains, dar cele două povești se completaseră una pe alta în modul cel mai interesant. Descoperise că familiile Vernier și Debussy fuseseră vecine pe rue de Berlin în Paris. Iar când Meredith vizită mormântul lui Debussy din Cimitière de Passy din arondismentul 16, unde Manet și Morisot, Fauré și André Messager fuseseră și ei îngropați, găsise, ascuns într-un colț al cimitirului, sub niște copaci, mormântul lui Marguerite Vernier.

În anul următor, când se întorsese la Paris împreună cu Hal, Meredith îi făcu o vizită, aducându-i flori.

Imediat după ce trimisese la editură biografia în primăvara lui 2008, Meredith se concentrase pe cercetarea istoriei domeniului de la Cade și a felului în care familia ei emigrase din Franța în Germania.

Începu cu Léonie. Cu cât Meredith citea mai mult despre Rennes-les-Bains și teoriile suscitate de figura abatelui Saunière și de Rennes-le-Château, cu atât mai tare tindea să împărtășească părerea lui Hal, cum că totul făcea partea dintr-o cacealma menită să distragă atenția celor interesați de la ceea ce se petrecea la Domaine de la Cade. Înclina să creadă că cele trei cadavre descoperite în 1950 în curtea parohiei din Rennes-le-Château erau legate de evenimentele din 31 octombrie 1897 de la Domaine de la Cade.

Meredith bănuia că unul dintre trupuri îi aparținea lui Victor Constant, bărbatul care îi omorâse pe Anatole și Marguerite Vernier. Documentele arătau că Victor Constant fugise în Spania și se tratase în diverse clinici de sifilis de gradul trei, dar și că se întorsese în Franța în toamna lui 1897. Al doilea cadavru i-ar fi putut aparține aghiotantului său, despre care se știa că făcuse parte din hoarda care atacase moșia. Cadavrul lui nu fusese niciodată găsit. Cel de-al treilea rămânea o enigmă. Avea șira spinării deformată, brațe anormal de lungi, o persoană nu mai înaltă de un metru și treizeci.

Un alt eveniment care îi reținu atenția lui Meredith a fost asasinarea abatelui Antoine Gélis de Coustaussa, undeva în aceeași

noapte din octombrie 1897. Gélis era o persoană retrasă. La prima vedere, moartea lui nu avea nimic de-a face cu Domaine de la Cade, cu excepția datei. Fusese atacat cu vătraiul, apoi cu un topor din vechiul prezbiter. *Courrier d'Aude* raportase că victima avea paisprezece răni la cap și multiple fracturi ale craniului.

O crimă nespus de sălbatică și aparent fără motiv. Criminalul nu fusese identificat niciodată. Toate ziarele locale din respectiva perioadă înfățișau aceleași detalii și povești similare. După ce-l omorâseră, asasinii întinseseră trupul pe jos și-i puseseră mâinile pe piept. Apoi scotociseră prin casă și forțaseră un seif, despre care o nepoată care avea grijă de abate susținuse că oricum era gol. Aparent, nu se furase nimic.

După ce Meredith săpă și mai adânc, descoperi două detalii suplimentare într-una din gazetele de știri. Mai întâi, că în după-amiaza Sărbătorii Tuturor Sfinților, o fată a cărei descriere se potrivea cu cea a lui Léonie Vernier vizitase prezbiteriul din Coustaussa. Poliția recuperase un bilet. În al doilea rând, între degetele de la mâna stângă a mortului fusese strecurată o carte de tarot.

Cartea XVI: *Le Diable.*

Când Meredith citise această informație, amintindu-și ceea ce se întâmplase între ruinele sepulcrului, crezu că înțelege. Diavolul, prin servitorul său Asmodeu, își ceruse tributul.

În privința celui care ascunsese trusa de lucru a lui Leonie și cărțile originale în pădure, misterul nu se lăsase dezvăluit. Inima îi spunea lui Meredith că Louis-Anatole se strecurase înapoi pe Domaine de la Cade, la adăpostul nopții și înlocuise cărțile în amintirea mătușii sale. Rațiunea însă îi zicea că cel mai probabil Audric Baillard făcuse acest lucru, un bărbat al cărui rol în întreaga poveste nu-l înțelesese pe deplin.

Informațiile genealogice au fost mai ușor de căpătat. Cu ajutorul unei doamne de la primăria din Rennes-les-Bains, care se dovedise extrem de săritoare, dar și foarte eficientă, de-a lungul verii și a toamnei anului 2008, Meredith călătorise pe urmele lui Louis-Anatole. Fiu al lui Anatole și al lui Isolde, crescuse vegheat de Audric Baillard într-un

sătuc din munții Sabarthès, pe nume Los Seres. După moartea lui Léonie, Louis-Anatole nu se mai întorsese niciodată la Domaine de la Cade, și moșia căzuse în ruină. Meredith presupuse că tutorele lui Louis-Anatole era tatăl, ori chiar bunicul lui, Audric S. Baillard, care scrisese *Diables et Esprits Maléfiques et Phantômes de la Montagne.*

Louis-Anatole Vernier, împreună cu un servitor al familiei, Pascal Barthes, se înrolase în armata franceză în 1914 și plecaseră la război. Pascal primise multe medalii, dar nu supraviețuise războiului. Louis-Anatole se dovedise mai norocos și, după declararea păcii în 1918, plecase definitiv în America, cedând drepturile asupra domeniului de la Cade rudelor sale Bousquet. La început, își câștigase traiul cântând la pian pe diverse vase cu aburi și în spectacole de vodevil. Cu toate că Meredith nu avea dovezi, îi plăcea să creadă că, în drumurile lui, își încrucișase destinele cu un alt artist de vodevil celebru, Paul Foster Case.

Louis-Anatole se stabilise undeva în afara orașului Milwaukee, în Mitchell Park. Capitolul următor al poveștii se contură și mai clar. Se îndrăgostise de o femeie căsătorită, o anume Lillian Matthews, care rămăsese însărcinată și avuseseră o fiică, Louisa. La scurtă vreme, relația lor de dragoste se sfârșise și, aparent, Louis-Anatole și Lillian pierduseră legătura. Meredith nu descoperi nici o dovadă a unor posibile contacte între tată și fiică, cu toate că spera ca Louis-Anatole să fi urmărit progresele fiicei sale de la distanță.

Louisa moștenise talentul muzical al părintelui ei. Devenise pianistă profesionistă în sălile de concerte din America de la sfârșitul anilor 1930 și nu pe vasele cu abur de pe Mississippi. După concertul ei de debut, la un mic eveniment din Milwaukee, găsise la ușă un pachet. Nu conținea decât fotografia unui tânăr în uniformă și o partitură muzicală: *Sepulcru 1891.*

Chiar înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, Louisa se îndrăgostise de un coleg violonist pe care-l întâlnise într-un turneu muzical. Jack Martin era foarte sensibil și avea o personalitate labilă cu mult înainte ca timpul petrecut într-un lagăr de război să-l ruineze definitiv. Se întorsese în America, dependent de droguri, suferind de

halucinații și coșmaruri. El și Louisa avuseseră o fiică, Jeanette, dar relația lor se deteriorase tot mai mult, și când Jack dispăruse din scenă pe la sfârșitul anilor 1950, Meredith își imaginase că lui Louisa nu îi păruse rău deloc.

După trei ani de cercetări susținute și epuizante, Meredith ajunsese în sfârșit cu povestea la zi. Jeanette moștenise frumusețea, talentul și firea bunicului ei, Louis-Anatole, și a mamei ei, dar și fragilitatea, vulnerabilitatea stră-străbunicii sale din Franța, Isolde, și a tatălui său, Jack.

Meredith privi coperta din spate a cărții ce se sprijinea în poala ei. O reproducere a fotografiei cu Léonie, Anatole și Isolde, făcută în piața din Rennes-les-Bains în 1891. Familia ei.

Mark, managerul librăriei, încă mai vorbea. Hal îi surprinse privirea și-i făcu semn să nu-și piardă răbdarea.

Meredith zâmbi. Hal se mutase în America în octombrie 2008, cel mai nimerit cadou pe care i l-ar fi putut face de ziua ei de naștere. Formalitățile din Rennes-les-Bains se complicaseră. Actul de succesiune durase ceva mai mult, mai ales că încă mai existau suspiciuni cu privire la felul în care murise Julian Lawrence. Nu fusese vorba nici de atac cerebral, nici de infarct. Pe de altă parte, legiștii nu descoperiseră nici alte urme de violență, cu excepția cicatricelor inexplicabile din palme. Pur și simplu, inima lui încetase să mai bată.

Dacă ar fi supraviețuit, puțin probabil să fi fost acuzat de uciderea fratelui său și de tentativă de omor asupra lui Shelagh O'Donnell. Dovezile circumstanțiale din ambele cazuri erau destul de convingătoare, însă poliția nu dorea să redeschidă cazul lui Seymour. Shelagh nu-și văzuse atacatorul și nu existaseră martori.

Totuși, între timp, se descoperiseră semne clare ale fraudei comise de Julian Lawrence. Cheltuise toate profiturile și băgase mâna până la cot în banii hotelului pentru a-și satisface obsesia. Poliția recuperă mai multe artefacte vizigote de mare valoare, dobândite, evident, în mod ilegal de Julian. În seiful lui găsiră schițe întregi cu detalii despre

săpăturile efectuate și agende întregi pline cu însemnări despre un anume pachet de tarot. Când Meredith fusese interogată în 2007, recunoscuse că are și ea o copie a aceluiași pachet și că știa că se presupune că pachetul original a pierit în incendiul din 1897.

Hal vânduse Domaine de la Cade în martie 2008. Afacerea nu mai dădea roade și datoriile erau uriașe. Se împăcase cu propriile fantome. Putea să meargă mai departe. Păstra legătura în continuare cu Shelagh O'Donnell, care locuia acum în Quillan și care le povestise că un cuplu de englezi, cu doi copii adolescenți, preluase afacerea, iar acum Domaine de la Cade se număra printre cele mai de succes hoteluri de lux din Midi.

– Așadar, doamnelor și domnilor, haideți s-o aplaudăm pe domnișoara Meredith Martin.

Urmă un ropot de aplauze exploziv, dar Meredith bănui că motivul real este sfârșitul discursului lui Mark și nu neapărat prezența ei.

Inspiră adânc, își netezi hainele și se ridică în picioare.

– Îți mulțumesc pentru prezentarea atât de generoasă, Mark, spuse ea. Mă bucur foarte tare să mă aflu astăzi aici. Geneza acestei cărți, după cum probabil ați aflat, se trage dintr-o călătorie pe care am făcut-o în timp ce lucram la biografia mea despre Debussy. Cercetările m-au condus într-un orășel încântător din Pirinei, pe nume Rennes-les-Bains și, de acolo, am pornit și o investigație referitoare la istoria familiei mele. Acest jurnal reprezintă încercarea mea de a oferi odihnă fantomelor trecutului.

Se opri.

– Eroina acestei cărți, dacă vreți să-i spunem așa, este o femeie pe nume Léonie Vernier. Fără ea, eu nu aș fi astăzi aici.

Zâmbi.

– Însă cartea i-am dedicat-o mamei mele, Mary. Ca și Léonie, este o femeie pe cinste.

Meredith se uită spre Mary, care stătea între Hal și Bill, în primul rând.

– Mary a fost cea care mi-a dăruit muzica pentru prima dată. Ea m-a încurajat să pun întrebări și să nu mă feresc de posibilitățile

nenumărate. Ea m-a învățat să nu mă las niciodată doborâtă, oricât de greu mi-ar fi. Dar cel mai important, zâmbi ea, îndulcindu-și vocea puțin, și, în spiritul acestei nopți, Mary a fost cea care mi-a arătat cum să fac cele mai grozave felinare din dovleci scobiți!

Prietenii, cei din familie, necunoscuții izbucniră în hohote de râs.

Meredith așteptă, entuziasmată, dar și nervoasă, până când liniștea se așternu iar peste încăpere. Apropie cartea de ochi și începu să citească.

> Povestea noastră începe în orașul osemintelor. Printre aleile celor morți. Pe bulevardele, cărările și potecile tăcute ale cimitirului Montmartre din Paris, un tărâm de morminte, cu îngeri de piatră și năluci ale celor uitați chiar înainte ca trupurile să li se răcească sub apăsarea pământului reavăn.

Pe măsură ce cuvintele pluteau peste public, devenind una cu poveștile care urmau a fi depănate în noaptea de Halloween, sunetele clădirii vechi o însoțiră pe Meredith, cuminți și răbdătoare. Scaunele care scârțâiau pe dușumeaua de lemn, susurul conductelor vechi de apă, claxoanele mașinilor care treceau prin fața librăriei, mașina de cafea care zumzăia într-un colț. Din barul de vizavi, acordurile unui pian pătrunseră prin ziduri. Note albe și negre ce se strecurau printre șipcile de lemn, printre spațiile ascunse dintre podea și tavan.

Meredith încetini ritmul și ajunse la finalul lecturii.

> Pentru că, dac-ar fi să vorbim drept, povestea noastră nu începe cu osemintele dintr-un cimitir parizian, ci cu un pachet de cărți.
>
> Cu Tarotul Vernier.

Urmă un moment de tăcere, spartă imediat de un val de aplauze.

Meredith băgă de seama că-și ținuse răsuflarea, așa că acum respiră ușurată. Se uită spre prietenii, familia, colegii ei și, preț de o secundă, în lumina schimbătoare, crezu că vede o fată cu păr lung și roșcat și ochi verzi strălucitori, stând în spatele încăperii, zâmbind.

Meredith îi zâmbi și ea. Dar când se uită mai bine, nu zări pe nimeni.

Se gândi la toate acele fantome care-i marcaseră viața. La Marguerite Vernier înmormântată în Cimitirul de Passy. La cimitirul din Milwaukee, în apropiere de locul unde trei râuri se unesc și unde străstrăbunicul ei, Louis-Anatole Vernier – soldat al Franței, cetățean al Americii –, își dormea somnul de veci. Se gândi la Louisa Martin, pianista a cărei cenușă fusese risipită în patru zări. La mama ei naturală, îngropată pe țărmul unde soarele apunea peste lacul Michigan. Dar cel mai mult se gândi la Leonie, odihnindu-se împăcată la Domaine de la Cade.

Aer, apă, foc, pământ.

– Mulțumesc, spuse Meredith, când aplauzele se potoliră. Iar vouă vă mulțumesc că ați venit până aici.

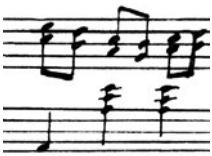

Sepulchre 1891

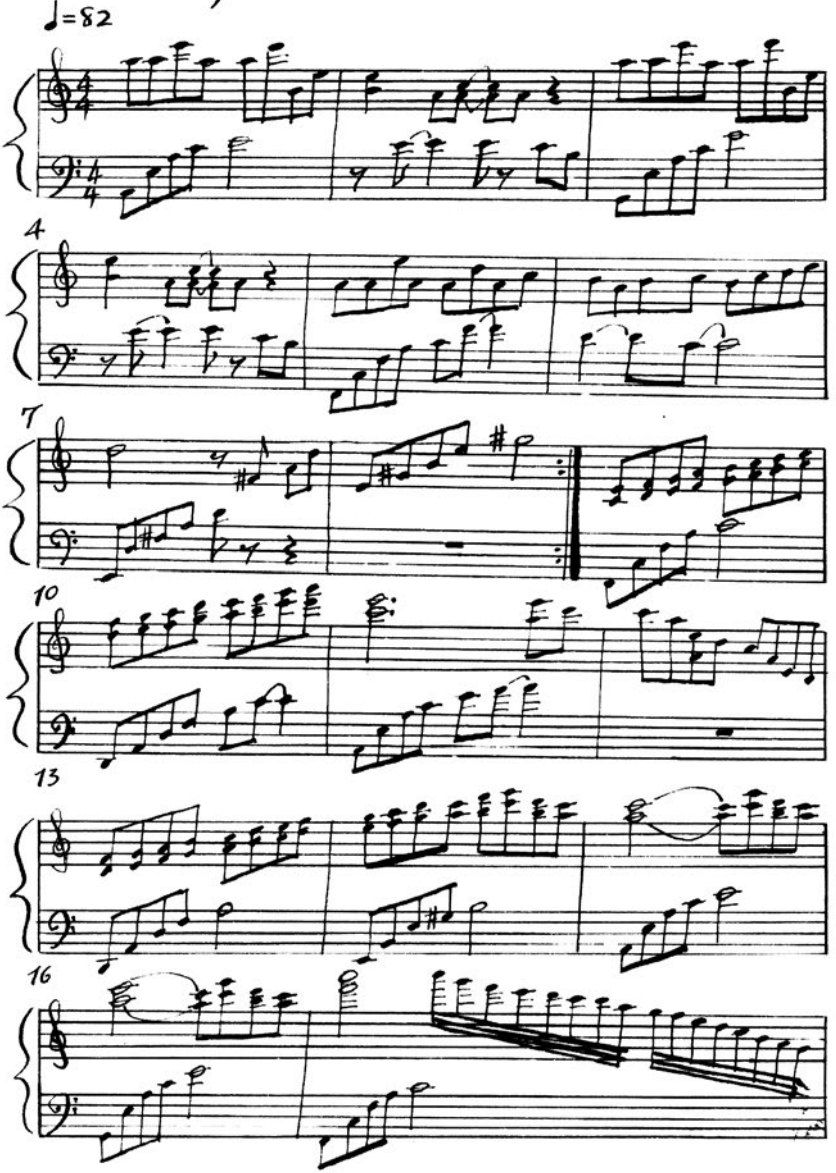

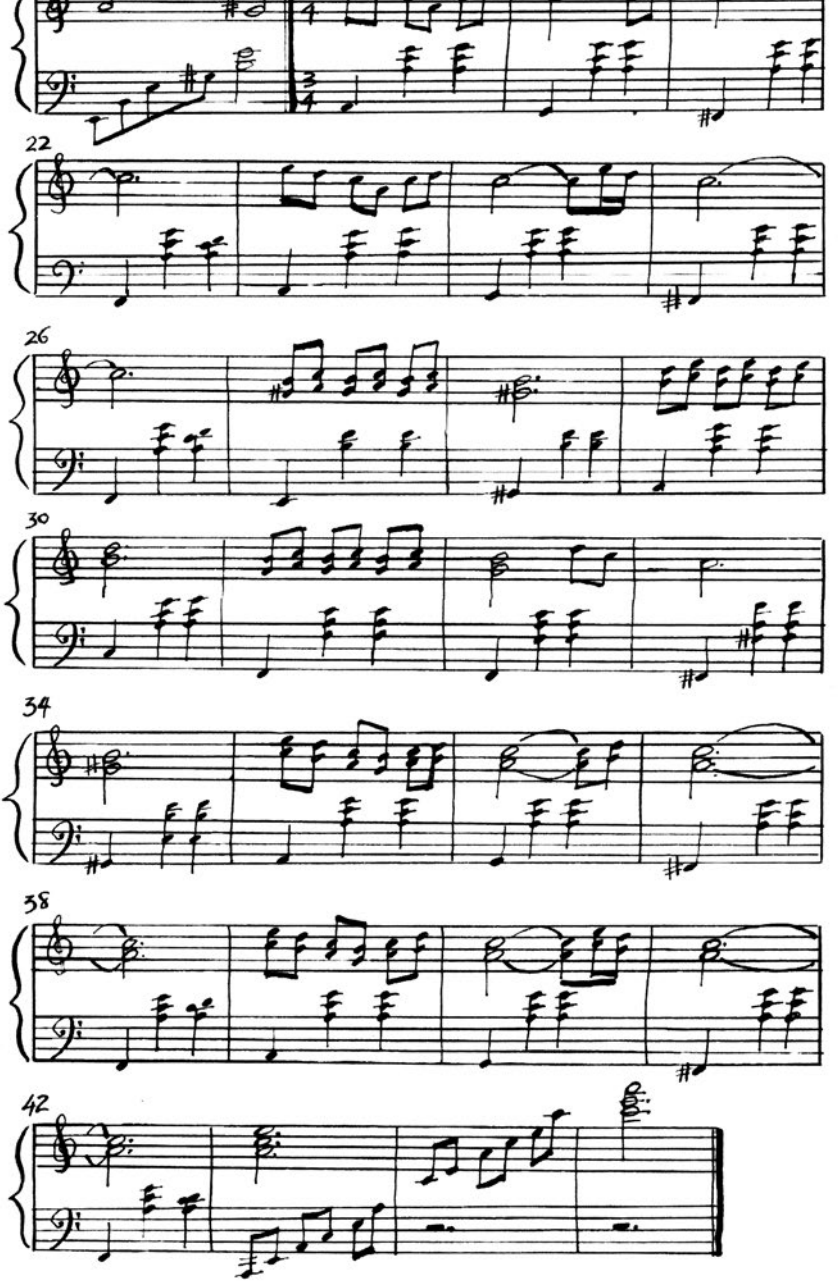
22
26
30
34
38
42

NOTA AUTORULUI ASUPRA TAROTULUI VERNIER

Tarotul Vernier este un pachet imaginar, creat special pentru *Sepulcrul*, pictat de artistul Finn Campbell-Notman și bazat pe pachetul clasic Rider Waite (1910).

Experții nu au căzut de acord asupra originilor antice ale tarotului – Persia, China, Egiptul Antic, Turcia, India, oricare dintre ele își poate revendica apariția lui. Însă formatul cărților pe care noi îl asociem acum tarotului datează de pe la jumătatea secolului al XV-lea și provine din Italia. Există sute de modele – și în fiecare an apar altele și altele. Cele mai populare continuă să rămână Tarotul Marseille, cu galbenul său strălucitor distinctiv, cu ilustrațiile roșii și albastre, dar și pachetul universal Waite, creat în 1916 de ocultistul englez Arthur Edward Waite și ale cărui ilustrații au fost făcute de artista americană Pamela Colman Smith. Acesta este pachetul folosit de Solitaire în filmul din seria James Bond, *Pe cine nu lași să moară!*

Pentru cei care vor să afle mai multe informații despre tarot, există nenumărate cărți și site-uri web. Ghidul cel mai complet în lumea tarotului este *The Complete Illustrated Guide to Tarot* de Rachel Pollack, publicat de Element în 1999.

MULȚUMIRI

Am fost extrem de norocoasă să mă bucur de sprijinul, sfaturile și ajutorul practic al multor oameni, cât timp am scris *Sepulcrul*. Se înțelege de la sine că orice greșeală, în fapt sau interpretare, îmi aparține în întregime.

Agentul meu Mark Lucas continuă să fie nu numai un editor superb și un bun prieten, dar și furnizorul bilețelelor colorate pentru notițe – de data asta, roșii! Le mulțumesc tuturor celor de la LAW pentru munca susținută și sprijinul necondiționat, mai ales lui Alice Saunders, Lucinda Bettridge și Petra Lewis. De asemenea, lui Nicki Kennedy pentru entuziasm, lui Sam Edenborough și echipei de la ILA; și lui Catherine Eccles, prietenă și locuitoare a Carcassonnei, de la Anne Louise Fisher.

În Marea Britanie, am marele noroc să fiu publicată de Orion. Totul a început cu Malcolm Edwards și incomparabila Susan Lamb. La *Sepulcrul*, redactorul Jon Wood (superenergic), redactora Genevieve Pegg (supereficientă și calmă) și copy-editorul Jane Selley au muncit fără odihnă și s-au asigurat că ne distrăm pe tot parcursul procesului de editare, de la început și până la sfârșit! Totodată, le mulțumesc eroilor și eroinelor, adesea invizibili, de la producție, vânzări, marketing, publicitate și din alte departamente – mai ales lui Gaby Young, Mark Rusher, Dallas Manderson, Jo Carpenter și tuturor celor de la LBS.

În SUA, aș vrea să-i mulțumesc lui George Lucas și minunatului meu editor de la Putnam, Rachel Kahan. De asemenea, lui Annette Weber de la Droemer, în Germania, lui Phillipe Dorey și lui Isabelle Laffont din Franța, la Lattes.

Mulțumiri speciale autorului și compozitorului Greg Nunes care m-a ajutat cu șirurile Fibonnaci și care a compus frumoasa partitură muzicală, *Sepulcru 1891*, care apare în carte și pe versiunea audio. Îi sunt recunoscătoare și lui Finn Campbell-Notman și Departamentului de artă de la Orion pentru cele opt cărți ale Tarotului Vernier.

Recunoștința mea se îndreaptă și spre ghicitorii în tarot și spre entuziaștii de pe ambele părți ale Atlanticului, care au fost generoși cu sfaturile, sugestiile și experiențele lor – aș vrea să mulțumesc în mod deosebit lui Sue, Louise, Estelle și Paul; Mysteries din Covent Garden; Ruby (alias romanciera Jill Dawson) pentru ședința de ghicit a lui Meredith; dar și celor care au preferat să rămână anonimi.

În Franța, mulțumirile mele se îndreaptă către Martine Rouche și Claudine l'Hote-Azema din Mirepoix; către Regine Foucher din Rennes-les-Bains; către Michelle și Rollande Hill, pentru că mi-au arătat jurnalul; către *Madame* Breithaupt și echipa sa din Carcassonne; și către Pierre Sanchez și Chantal Billautou pentru ajutorul practic din ultimii optsprezece ani.

Mii de mulțumiri prietenilor mei, mai ales lui Robert Dye, Lucinda Montefiore, Kate și Bob Hingston, Peter Clayton, Sarah Mansell, Tim Bouquet, Cath și Pat O'Hanlon, Bob și Maria Pulley, Paul Arnott, Lydia Conway, Amanda Ross, Tessa Ross, Kamila Shamsie și Rachel Holmes. O mențiune specială pentru echipa de cercetare de la Rennes-les-Bains: Maria Rejt, Jon Evans și Richard Bridges, care au petrecut în pizzeria aceea mai mult timp decât și-ar fi dorit cineva!

Dragostea și recunoștința mea se îndreaptă către familie, dar mai ales către fabuloșii mei părinți, Richard și Barbara Mosse, și către soacra mea, Rosie Turner, care ține totul sub control.

Fiica noastră, Martha, e întotdeauna entuziastă, energică și o sursă de sprijin inepuizabilă. Niciodată nu are dubii că voi termina la timp. Felix și-a petrecut luni la rândul plimbându-se prin Sussex Downs, venind cu idei noi, făcându-mi sugestii despre intriga poveștii, oferindu-mi idei editoriale – fără contribuția lui, *Sepulcrul* ar fi arătat altfel.

Și, în sfârșit, ca întotdeauna, Greg. Dragostea și devotamentul cu care mi-a oferit totul, de la sfaturi editoriale și practice până la aranjarea dosarelor și adusul tăvii cu mâncare la miez de noapte, mi-au insuflat curaj. El înseamnă totul pentru mine. Ca întotdeauna.

Pas a pas... puțin câte puțin...

Rafael Ábalos – GRIMPOW
John L. Allen, jr. – OPUS DEI
Michael Baigent – DOSARELE ISUS
Carl Bernstein & Bob Woodward – TOȚI OAMENII PREȘEDINTELUI
Steve Berry – CAMERA DE CHIHLIMBAR, MOȘTENIREA TEMPLIERILOR, PROFEȚIA FAMILIEI ROMANOV
Jules Boucher – SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI
Marlon Brando, Robert Lindsey – BRANDO. CÂNTECE ÎNVĂȚATE DE LA MAMA
Dan Brown – ÎNGERI ȘI DEMONI
John leCarré – CÂNTECUL MISIUNII
Maxime Chattam – SÂNGELE TIMPULUI
Susanna Clarke – JONATHAN STRANGE & MR NORRELL
Bill Clinton – VIAȚA MEA
John Darnton – SECRETUL LUI DARWIN
Jeffery Deaver – LUNA RECE
Juan Manuel de Prada – FURTUNA
Umberto Eco – ÎNAINTE CA RACUL
Laurence Gardner – TESTAMENTUL MAGDALENEI
Maria Georgescu & Mihai Retegan – SSI-SOE. JURNAL POLITIC
Dinu C. Giurescu – FALSIFICATORII. „ALEGERILE" DIN 1946
Mircea Goga – VETURIA GOGA, „PRIVIGHETOAREA LUI HITLER"
Jason Goodwin – COPACUL IENICERILOR
John Grisham – NEVINOVATUL
Efraim Halevy – OMUL DIN UMBRĂ
John Twelve Hawks – CĂLĂTORUL
Elizabeth Kostova – COLECȚIONARUL DE ISTORIE
David McCullough – 1776
Philip Le Roy – ULTIMUL TESTAMENT
Ruggero Marino – CRISTOFOR COLUMB – ULTIMUL TEMPLIER

Kathleen McGowan – Cea așteptată

Andy McNab – Bezna

Kate Moss – Labirintul

Julia Navarro – Confreria Sfântului Giulgiu

Roberto Pazzi – Conclav

Michael Peinkofer – Frăția runelor

L. Picknett & C. Prince – Misterul Sionului

Douglas Preston & Lincoln Child – Relicva, Relicvariul

Tom Reiss – Orientalistul

Craig Russell – Vulturul însângerat, Fratele Grimm

John Sack – Conspirația Franciscană

Antoine de Saint-Exupéry – Micul prinț

Boris von Smercek – Al doilea Graal

José Carlos Somoza – Zigzag

Margaret Starbird – Femeia cu vasul de alabastru

Alex Mihai Stoenescu – Din culisele luptei pentru putere 1989–1990. Prima guvernare Petre Roman

Paul Sussman – Secretul templului

Pierre-André Taguieff – Iluminații

Philipp Vandenberg – Conjurația sixtină
A cincea evanghelie

Enrique de Vicente – Chei oculte în Codul lui da Vinci

Michael White – Echinox

Bob Woodward – Informatorul

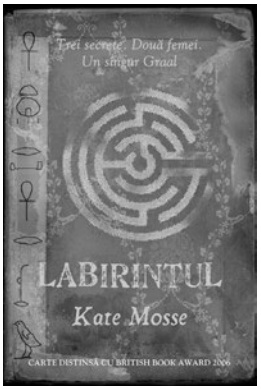

KATE MOSSE
LABIRINTUL

Iulie 1209: în Carcassonne, o tânără de 17 ani primeşte un manuscris misterios de la tatăl ei, care susţine că în această carte se găseşte secretul adevăratului Graal. Deşi Alais nu poate înţelege cuvintele ciudate şi simbolurile pe care acestea le ascund, ea ştie că acum scopul vieţii ei este păstrarea secretului labirintului...

Iulie 2005: Alice Tanner descoperă două schelete într-o peşteră uitată din Pirineii francezi. Intrigată de simbolul labirintului sculptat în piatră, ea îşi dă seama că a tulburat ceva menit să rămână ascuns. Cumva, o legătură cu un trecut teribil – trecutul ei – a fost descoperită... Un thriller inspirat din legendele şi din istoriile catarilor, care urmăreşte destinele a două femei despărţite de opt secole, dar unite de secretul Graalului.

clubul cărții rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un regulament de funcționare mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu ne pe adresa:

CP CE-CP 23, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România